

Giới thiệu Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ

Ngay từ lần đầu gặp nhau trong truyện Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ của tác giả Tiểu Nhược Thủy, hắn đã nói, “Ta sẽ cưới nàng, để nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất.”. Gặp lại, hắn là thái tử điện hạ còn nàng là tù nhân. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng trong vũng máu, khi đó nàng mới biết, hắn sớm đã có người tình sủng thế bảo trong lòng.

Vận mệnh trên người, một đạo thánh chỉ, nàng gả cho hắn làm thê tử, cùng hắn vào sinh ra tử, đôi lấy cũng chỉ là ba thước lụa trắng, toàn bộ gia quyến bị tịch thu tài sản, còn có thai nhi trở thành một vệt máu loãng. ...Khoảnh khắc nàng quyết tuyệt vứt bỏ mọi thứ, hắn lại đem nàng khoá trái vào lồng, tất cả ngôn tình sủng ái chỉ dành riêng cho nàng. Là thật lòng? Hay lại là một sự khởi đầu mưu mô khác? Mời bạn đọc truyện và cùng tìm ra lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tử Tù Trong Thiên Lao (1)

Từng giọt từng giọt máu đỏ tươi theo khoeo môi rơi xuống nền đất dơ bẩn. Hít vào trong khoang mũi là không khí nồng nặc mùi máu tanh. Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ, xua tan sự tăm tối trong chốn địa lao.

Nơi đây là địa lao của Đại Lý Tự. Trước khi bước vào nơi này, Thảm Thiên Dao cũng không biết trên đời lại có loại địa ngục trần gian như vậy. Bảy mươi hai loại hình pháp, mỗi loại đều khiến cho người ta sống không bằng chết. Ở nơi này, mỗi ngày đều có người chết, mặt bị úp lòi đi, y phục vốn đã tả tơi lại vì bị phạt roi mà trở thành mớ vải rách. Ai có thể ngờ rằng một cỗ thi thể trông như của một tên khát cái lại đã từng, khi còn sống là một vị quan to hiển hách. Đời người thay đổi khôn lường. Ở đây, mạng người bất quá hèn mọn như cỏ rác.

“Thật dơ dáy.” Trên đầu truyền đến giọng nói ngả ngón bốn cột của nam nhân.

Thiên Dao cố hết sức mở to hai mắt, phản chiếu vào trong đôi mắt là chiếc áo măng bào thiếp vàng màu lam, trên vạt áo là hình ảnh con rồng uốn lượn cuộn bốn chân được tỉ mỉ dùng tơ vàng chỉ bạc thêu lên. Nam tử khoanh tay đứng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Mà giọng nói bốn cột khi này lại đến từ nam nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn, một thân cẩm bào màu tím. Trời sinh hắn có một đôi mắt hoa đào so với nữ nhân còn quyến rũ hơn ba phần. “Miệng vẫn còn cứng nhĩ, vẫn chưa chịu nhận tội?”

Thiên Dao cuộn mình trong góc, mái tóc hỗn độn che đi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sớm đã không nhìn rõ dung mạo. Nàng cười càn rỡ, khuôn mặt mặc dù dơ bẩn không sao tả xiết, thế nhưng đôi mắt lại đặc biệt sáng ngời trong veo.

“Ta nên nhận tội gì? An Thanh Vương sẽ không cho là ta ép chết Doãn Hàm U chứ?”

“Láo xược.” Một thân quan bào đỏ thắm đứng một bên, Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngự Thanh giận dữ nắn. Tuổi tác chưa quá 30, lại trời sinh mặt lạnh, khoe miệng hắn lúc này khê nở nụ cười ghê sợ. “Phạm nhân Thảm Thiên Dao bất kính với An Thanh Vương, phạt 20 trượng...”

Nàng ngồi yên ở góc tường, cảm xúc trên mặt không có chút biến hóa nào, tựa hồ như nghe thấy chuyện vớ vẩn không liên quan đến mình, khoe môi thậm chí còn thoáng hiện nụ cười khinh thường. Nàng bị đánh gãy chân, đã là một phế nhân, còn cần phải để tâm đến trận đòn này nữa sao.

Hai tên cai ngục mang theo hình cụ đi đến, động tác thô lỗ ấn nàng xuống đất. Mắt thấy gây gộc thô ráp chuẩn bị hạ xuống, An Thanh Vương Sở Dục mỉm cười không nói gì, trong ánh mắt lộ vẻ đùa cợt, vẻ mặt hoàn toàn là của một người đang chờ xem kịch vui.

Nam nhân áo lam này giờ vẫn lạnh nhạt không nói gì chậm rãi giơ tay lên, ánh sáng trong đôi mắt đột nhiên mờ mịt. Trong lòng Ngự Thanh cả kinh, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho cai ngục. Hai tên cai ngục chỉ cho rằng chọc nhảm chánh chủ, sợ tới mức hồn phách lên mây, lão đạo quỳ gối xuống đất.

“Thái tử điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng.”

“Cút.” Một câu tùy ý, nóng lạnh như ngọc.

Hai tên cai ngục ù té, hoảng sợ chạy ra ngoài.

Khoe môi nam tử chậm chậm nhếch lên, thông thả cúi đầu, vron hai ngón tay nắm chiếc cầm bản vô cùng của Thiên Dao. Nàng bị ép nhìn thẳng mặt hắn, đập vào tầm mắt là ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn, xương ngón tay lộ ra, ngay cả bàn tay cũng kiêu ngạo như vậy.

“Còn nhớ rõ cái chết của Hàm U?” Nụ cười của nam tử tươi như hoa, nhưng ý cười nửa phần cũng không sâu tới đáy mắt.

Trong đôi mắt không hề gọn một chút sợ hãi nào của Thiên Dao bỗng lóe lên vẻ kinh hoàng, chỉ trong nháy mắt thế nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của hắn. Nam tử khê cười, lộ vẻ khinh thường. Cũng may, nàng vẫn còn biết sợ.

Thiên Dao không thể không sợ, cái chết của Doãn Hàm U rành rành trước mắt, đã từng là con ác mộng hàng đêm của nàng. Lúc chết, thân thể trắng như tuyết của Hàm U đầy vết dơ bẩn, móng tay gầy đâm vào lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ, vẻ mặt dữ tợn, đôi mắt trừng lớn hoảng sợ. Quả thật là chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tử Tù Trong Thiên Lao (2)

“Thảm Thiên Dao, bốn vương dùng gậy ông đập lưng ông, thế nào?” Mắt phượng thon dài khẽ nheo lại, lộ ra ánh sáng âm lãnh yêu dã.

Thiên Dao sùng sờ một lúc, sau đó trên môi nở nụ cười chua xót “Thực sự yêu nàng ta đến vậy sao? Thậm chí không tiếc..... hủy hoại ta?”

“Người không có tư cách so sánh với nàng.” Hần chán ghét dời tay khỏi cầm nàng, nhận một chiếc khăn trắng từ trong tay người hầu lau tay, sau đó vứt xuống đất. “Người có thời gian một ngày để cân nhắc, cúi đầu nhận tội? Hoặc là, bức bốn vương động thủ.”

“Thiên Dao vô tội.” Nữ tử hồ hững nói. Câu trả lời của nàng trước sau như một, chỉ có câu này.

Nàng quả thật có hẹn Doãn Hàm U cùng đi đến núi Phượng Hoa, nhưng thực sự chưa từng làm hại nàng ta. Thiên Dao tuyệt không thể làm con cừu thế tội để hung thủ thật sự nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tiếng bước chân từ xa vọng lại, một đại hán thân hình cao lớn khôi ngô xuất hiện ở cửa thiên lao, cúi đầu hành lễ “Thái tử điện hạ.”

“Xích Diễm, người không ở trong cung coi chừng, chạy đến đây làm gì?” Sở Dục nhíu mày, mở miệng nói trước.

Đại hán được gọi là Xích Diễm khẽ chau mày rậm, chưa trả lời, mà chỉ cúi người xuống bên cạnh nam tử áo lam, ghé tai nói vài câu. Chỉ thấy mắt phượng của nam tử khẽ nheo lại, khiến người nhìn không rõ tâm tình, sau đó chỉ thấy hần nhàn nhạt phun ra hai chữ “Hồi cung.”

“Cung tiền thái tử điện hạ.” Trong địa lao nhất loạt quỳ xuống, mà một giọng nữ trong veo đột nhiên cất lên, so với tiếng xu nịnh nhún nhường không hề hợp nhau.

Nàng nói “Sở Diễm.”

Ngắn gọn hai chữ, cơ hồ khiến cho tất cả mọi người biến sắc. Ngay cả An Thanh Vương Sở Dục lúc nào cũng bốn cọt cũng thu lại ý cười.

Sở Diễm, tên hũy của thái tử đương triều, người có tư cách gọi hai chữ này trong thiên hạ đếm trên đầu ngón tay. Thế mà phạm nhân dơ bẩn bất kham này lại dám lớn mật gọi như thế.

Sở Diễm dừng bước nhưng không hề quay đầu, bóng dáng màu lam trong thiên lao âm u càng lộ ra vẻ băng lãnh cao ngạo.

“Thiên Dao không thể không chết, phải không?” Giọng nói thản nhiên như nước, giống như chỉ đang nói về thời tiết ngày hôm nay.

“Phải.”

Nàng do dự một lúc, lại một lần nữa mở miệng “Lý do?”

Hần cười khẽ, “Quan trọng sao?”

Nàng nhàn nhạt lắc đầu bật cười, bàn tay ẩn trong ống tay áo từ từ nắm chặt lại, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ. Quan trọng sao? Thôi vậy, nàng chẳng qua chỉ muốn chết cho rõ ràng.

“Điện hạ....” Xích Diễm lại khom người, thấp giọng thúc giục.

Sở Diễm thu lại sự sắc sảo, xoay người dứt khoát rời đi. Sau đó đoàn người đi theo nối đuôi nhau mà ra. Thiếu Khanh Ngụy Thanh của Đại Lý Tự là người đi ra cuối cùng, hần như có thâm ý nhìn nàng một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nhà giam trong nháy mắt khôi phục lại sự tĩnh mịch như chết, bóng tối một lần nữa bao phủ. Thiên Dao cuộn mình nằm trong góc, trong bóng đêm, khoe môi tự phúng nhếch lên. Ông trời thật là trêu đùa nàng một trận lớn, chỉ trong một đêm khiến nàng mất đi hai thứ quý giá nhất – bằng hữu duy nhất của nàng và tình yêu chân chính của nàng.

Nước mắt như màn sương che lấp đôi mắt, ý thức của Thiên Dao dần trở nên mơ hồ, bóng tối... mà ngày mai, ngày mai lại phải đối mặt với sự tàn khốc

thế nào nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tử Tù Trong Thiên Lao (3)

Một thùng nước muối lạnh như băng hắt xuống, dội tỉnh toàn bộ ý thức của Thiên Dao. Thân thể của nàng cuộn lại một chỗ, máu loãng pha lẫn nước muối lưu lại, nàng co thân thể, đau đến co rút thân mình. Gương mặt nhỏ nhắn sớm đã trắng bệch. Đau đớn đến tận cùng, nàng nặng nề thở dốc, thống khổ hít từng ngụm từng ngụm không khí.

Lông mi thon dài khẽ động vài cái, nàng chậm rãi mở hai mắt. Mặc dù bị tra tấn không còn bộ dạng gì nhưng đôi mắt vẫn như trước sáng lấp lánh như ánh sao.

“Tỉnh ngủ?” Lờ mờ, một giọng nói chế nhạo cất lên từ trên đỉnh đầu nàng. Sở Diễm một thân áo choàng đỏ tía, cang tòn lên vẻ thanh quý. “Đã nghĩ rõ ràng chưa? Thảm tử tiểu thư tự mình động thủ, hay là...”

“Thái tử điện hạ xin cứ tự nhiên.” Giọng Thiên Dao khàn khàn, thân thể khẽ nhúc nhích, cố gắng dựa sát vào vách tường thô ráp.

Khóe môi Sở Diễm khẽ cười, vẻ lãnh liệt trong đáy mắt nổi lên. Hân hờ hững phát phát tay về phía sau. Không quá một khắc, trong thiên lao xuất hiện bóng dáng của năm sáu đại hán cường tráng quỳ rạp dưới chân Sở Diễm, đầu cúi xuống cực thấp.

“Nữ nhân này, ban cho các người hưởng thụ.” Bên khóe môi hân lộ ra nụ cười khinh thường ngả ngón.

Mấy tên đại hán nhận lệnh, bò tới, vươn bàn tay ngăm đen dơ bẩn về phía Thiên Dao.

Thiên Dao co rút ở góc phòng, giống như con rối không có sinh mệnh, thậm chí không có chút phản kháng. Trong thiên lao tăm tối vang lên tiếng y phục bị xé rách, không lâu sau, y phục của nàng đã không đủ để che thân. Bờ vai mảnh khảnh, mượt mà mềm mại, hai chân thon dài trắng nõn... mặc dù trên thân thể vết thương chồng chất đến chói mắt, nhưng lại không hề làm mất đi vẻ đẹp câu hồn này, thậm chí còn có thêm vài phần quyến rũ.

Sở Diễm khoanh tay đứng, mắt phượng tuyệt mỹ neho lại, ánh mắt như đêm đen không một tia cảm xúc. Cho đến khi trong thiên lao truyền đến tiếng gào thét chói tai như heo bị giết thịt.

Mấy tên đại hán cường tráng giống như nhìn thấy quỷ, gào thét bò ra khỏi người nữ tử. Hai bàn tay chạm vào da thịt nữ tử từng chút từng chút đỏ tấy thối rữa, chảy ra nước mắt màu đỏ. Bọn họ hoảng sợ, trừng mắt nhìn bàn tay mình dần dần lộ ra xương trắng bên trong.

Thiên Dao cố sức ngồi dậy, chặt vật, cố gắng dùng vài vụn che lấy thân thể. “Mùi vị của Thực Cốt Tán, điện hạ có muốn thử không?” Nàng cười giễu cợt, ánh mắt lại lóe lên tia sáng lấp lánh.

Đôi mắt Sở Diễm trầm xuống, khẽ vẫy cánh tay. Thị vệ đi vào, không lâu sau liền kéo mấy tên đại hán ra ngoài.

Bước chân tao nhã, hân cúi người xuống trước người nàng, đầu ngón tay thon dài khẽ nắm lấy đỉnh cảm thon nhọn của nàng, “Thảm Thiên Dao, người hay lắm, rất hay.”

“Đa tạ thái tử điện hạ khen ngợi, thần nữ xin tiếp nhận.” Nàng ngửa đầu cười lạnh, không hề sợ hãi nghênh đón ánh mắt của hân.

Trong đôi mắt tinh mịch của Sở Diễm chợt lóe lên sự tán thưởng, nhanh đến nỗi Thiên Dao căn bản không kịp nhìn thấy. “Đáng tiếc, sự thông minh của người cứu không nổi mạng của người.”

Thiên Dao nở nụ cười nhẹ, tựa hồ sớm đã nhìn thấu sinh tử. “Cho ta một lý do, để ta chết được rõ ràng.”

Hân hừ nhẹ, “Thảm tử tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, chẳng lẽ đoán không ra nguyên do trong đó?”

Mâu quang Thiên Dao vỡ vụn, giọng nói nhàn nhạt, lúc ẩn lúc hiện như từ phía chân trời, “Nay triều đình phân hai, binh quyền Định Viễn Hầu ở chỗ ta, ngoại thích của Thực phi can dự triều chính. Mà hai bên thế lực này lại áp chế và cân bằng lẫn nhau, trước khi chưa nắm rõ được tình hình mà hành động, sự cân bằng này không dễ gì phá vỡ.” Thiên Dao dừng lại, cười khổ, cười bản thân, cười vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tử Tù Trong Thiên Lao (4)

“Trong triều không ai không biết, phụ thân ta, đại tướng quân Thảm Ngạo Phong là thân tín của Định Viễn Hầu. Nếu Thiên Dao gả vào Đông cung, thế lực của Định Viễn Hầu sẽ tăng lên, sự cân bằng tất bị phá vỡ. Thiên Dao là nữ nhi Thảm gia, cho nên, Thiên Dao hiển nhiên phải chết.”

Cái chết của Doãn Hàm U, nàng bị vu oan. Vỡ kịch trăm ngàn chỗ hở như vậy sao có thể qua được mắt Ngụy Thanh, càng không thể qua được Sở Diễm. Mà Ngụy Thanh một mực bức cung, nàng sớm biết chuyện này không hề đơn giản như bề ngoài. Để nắm thiên hạ, Sở Diễm đem nàng ra làm vật hi sinh chính trị.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy đơn điệu, hân cười một cách trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đối với nữ tử nhu mì này lại dâng lên tình cảm tiếc thương. Nếu không phải nữ nhi Thảm gia, nàng quả thực là nhân tuyển không tồi cho vị trí thái tử phi. Chỉ tiếc, đầu thai nhầm chỗ.

“Sau khi người chết, bốn vương sẽ cho người một danh phận, một trăm năm sau, đem di hài của người hợp táng cùng bốn vương.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

Doãn Hàm U chết oan uổng, mà nàng sao lại có thể không ném chút tội!

Thiên Dao thuận theo cười, giọng nói lạnh nhạt trả lời. “Được. Thiên Dao chỉ có một thỉnh cầu cuối cùng!”

Sở Diễm trầm mặc, chờ nàng nói tiếp.

“Có thể hay không, ban cho ta một bộ y phục đồ tươi?” Nàng không muốn dơ bẩn như vậy mà chết đi.

Chân mày lười mác của Sở Diễm khẽ chau, y phục đồ tươi, đó không phải là – giá y*. Hắn phát tay với người hầu bên ngoài lao, trong chớp lát, một bộ giá y đồ tươi chất liệu hoa mỹ, chế tác công phu xuất hiện trước mặt Thiên Dao.

*Giá y: áo cưới

Nàng run run đưa tay ra, khẽ sờ tơ tằm mềm mại, sau đó gượng sức mặc nó lên người.

“Người mặc giá y, muốn cho ai xem?” Hắn hồ hững mở miệng.

Thiên Dao khẽ cười, khóe môi tràn đầy sự chua xót. “Cho người đáng giá.” Người đó, đã từng hứa với nàng, lấy thiên hạ làm sính lễ, ngênh cười nàng làm nữ tử tôn quý nhất trên đời.

“Sở Diễm.” Khóe môi nàng khẽ run, giọng nói khàn khàn muốn gọi tên hắn nhưng lại không phát ra tiếng. Hai mắt ngấn lệ che phủ, dường như quay trở về ngày xuân trăm hoa đua nở, ngày đó, hắn vươn tay ra, ấm áp như vậy.

Thiên Dao ngửa đầu ngóng nhìn hắn, trong đôi mắt phản chiếu gương mặt anh tuấn, vừa quen thuộc nhưng cũng vừa xa lạ. Nàng vẫn cười như trước, nhưng khóe môi lại tràn ra một ngum máu lớn, trong khoảnh khắc, mảnh áo trước ngực lại mơ hồ không rõ. “Sở Diễm, ta, thành toàn cho dã tâm của chàng.”

Đôi mắt sâu thẳm của Sở Diễm cuối cùng cũng dậy sóng, chân mày lười mác lạnh lùng chau lại. Tự đoạn kinh mạch, khiến máu chảy ngược. Hắn chưa từng nghĩ tới nàng lại có thể chọn phương thức quyết tuyệt như vậy.

“A Dao.” Tiếng hô trầm thấp từ ngoài thiên lao vọng vào, một bóng dáng xanh thẫm trong nháy mắt bước tới trước mặt Thiên Dao, đem thân thể bị tàn phá đến không còn hình dạng gắt gao ôm vào trong ngực.

Thiên Dao sớm đã phập phồng thở, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại thành một đường thẳng, khóe môi vẫn nở nụ cười thoải mái như trước. Cho dù là chết cũng chưa từng có một chút oán hận, sống như bạch thủy, đại khái hình dung đó là nữ tử như vậy.

“Đại ca...” Nàng yếu ớt nói, liền vô lực ho lên, nôn ra một ngum máu lớn.

Thảm Đông Thần thống khổ ôm nàng vào trong lòng, bàn tay siết chặt, phát ra tiếng xương va vào nhau răng rắc, “Chỉ vì một nam nhân, đáng giá sao!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tử Tù Trong Thiên Lao (5)

Thiên Dao cười khổ, trên lông mi run run còn vương giọt lệ trong suốt.

Theo Thảm Đông Thần đến là Đại thái giám Lưu Hi bên cạnh Thái hậu, trong tay hắn cầm thánh chỉ của Minh Hoàng. Phía sau còn đi theo vài tiểu thái giám, bên cạnh còn có hai ba vị quan viên một thân quan bào đồ thẩm, trong đó có Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh. Người cuối cùng đi vào là An Thanh Vương Sở Dục, hắn khẽ hít mắt, hiếm khi trên mặt lại mất đi vẻ mặt bốn cột ngày thường.

“Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh tiếp chỉ.” Lưu Hi the thé giọng, mở thánh chỉ của Minh Hoàng ra. Người có mặt trong lao lập tức quỳ xuống, chỉ có Sở Diễm vẫn khoanh tay mà đứng, cười như không cười. Sở Dục bước ra khỏi thiên lao nửa bước, bộ dạng như việc không liên quan đến ta.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...” Lưu Hi cất giọng nói.

Thánh chỉ chẳng qua là dùng một đồng tử hoa mỹ chau truốt quang minh chính đại xếp lại, nội dung lại hết sức đơn giản. Theo thẩm tra, cái chết của nữ nhi Đại học sĩ Doãn Khuông – Doãn Hàm U do thổ phi gây ra, ngay lập tức phóng thích hiêm phạm có liên quan, không được sai sót. Cũng trừng trị Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh tội thất trách, phạt bổng lộc một năm.

“Ngụy Thanh tiếp chỉ.” Ngụy đại nhân tuổi trẻ mà lão luyện, sắc mặt không chút thay đổi đưa tay tiếp chỉ. Một tiếng tiếp chỉ này biểu thị án tử cáo trạng đã khép lại, cũng biểu thị Thảm Thiên Dao tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tay cầm thánh chỉ của Minh Hoàng, hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn về hướng Sở Diễm. Mắt phượng tuyệt thế lúc này hít lại, đáy mắt tối đen như hố sâu khiến người ta không cách nào đoán được cảm xúc trong đó. Mà thái độ của chủ tử càng khó dò, trong lòng Ngụy Thanh càng không biết phải làm sao. Hắn lại chuyển ánh mắt dò xét về hướng Sở Dục, mà An Thanh Vương gia vẫn như trước lộ vẻ mặt bất cần, bất đắc dĩ nhún vai, bộ dạng không quan tâm, vẫn là đáng vẻ xem kịch vui như cũ.

Thảm Đông Thần nhìn dáng người đang hấp hối trong lòng, hai mắt đều đỏ ửng, trong nhất thời có xu thế muốn giương cung bạt kiếm. Hắn bước tới bên cạnh Ngụy Thanh.

“Ngụy đại nhân tiếp đãi xá muội như vậy, Thảm Đông Thần nhất định khắc trong tâm khảm.” Hắn giận dữ lạnh lùng nói. Mà Ngụy Thanh là người của thái tử, câu nói này của Thảm Đông Thần rõ ràng là khiêu khích Sở Diễm.

“Thảm tướng quân nặng lời rồi, bốn quan chỉ là giải quyết việc công thôi.” Ngụy Thanh mặt không chút cảm xúc khom người thi lễ.

Lập tức, ngọn lửa vô có trong lòng Thảm Đông Thần bốc lên. Nếu hắn thực sự xử lý việc công thì tốt, nhưng Thiên Dao rõ ràng bị hàm oan.

“Ngụy Thanh!” Hắn hét lên một tiếng, bảo kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ, lộ ra sự lạnh lẽo. Trong nhất thời, tình thế giương cung bạt kiếm.

Nhìn thấy tình thế không ổn, đại thái giám Lưu Hi vội vàng từ giữa đi ra ngăn cản, đứng lên làm người hòa giải. “Thảm tướng quân, vẫn nên đưa tứ tiểu thư hồi phủ trước, vết thương không nhẹ, chỉ sợ không thể trì hoãn được.”

Thảm Đông Thần đứng bất động tại chỗ, lửa giận ngút trời, nắm chặt bảo kiếm trong tay.

“Đại ca.” Tiếng ho kịch liệt cùng với tiếng gọi dịu dàng, bàn tay trắng nõn của Thiên Dao nắm lấy bàn tay lớn đang cầm kiếm của hắn, khẽ lắc đầu. Ánh mắt trong veo của nàng xuyên thấu không gian, mang theo sự mong đợi dừng ở trên người Sở Diễm. Mà hắn lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, lãnh mạc lạnh lùng.

Thiên Dao cười khổ, trước mắt dần dần nhòe đi, tối đen...

Trong thoáng chốc, thời gian tựa hồ quay về nửa năm trước, ngày xuân chim én bay lượn, hắn cùng nàng lần đầu tương kiến. Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, Thiên Dao thả rằng an táng vào ngày đó, thời khắc đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Lần Đầu Gặp Gỡ (1)

Đại Hàn Hoàng triều - Văn Đế năm thứ 31. Đầu mùa xuân (nửa năm trước)

Người Hung Nô phương Bắc xâm phạm biên giới Ký Châu, phá vỡ nền thái bình thịnh thế trăm năm qua của Đại Hàn Hoàng triều. Thái tử đương triều Sở Diễm thay Hoàng đế tuổi già ngự giá thân chinh, mười vạn đại quân biên giới đối kháng với trăm vạn hùng binh Hung Nô, lấy một chọi mười. Một trận Ký Châu đánh thật oanh liệt, thân ngã khắp nơi, máu chảy thành sông.

Thái tử lấy thân dụ địch, chính tay đâm chết đại nguyên soái Y Lỗ của Hung Nô. Cuộc chiến Ký Châu toàn thắng. Mà cái giá phải trả đó là thái tử thân chịu trọng thương rơi xuống vách núi, sống chết không rõ, hoàng đế nổi giận.

Ngoài thành Ký Châu là dãy núi Thiên Sơn quanh co, cao vút trong mây, quanh năm sương mù bao phủ, cách xa trần thế, nghiêm nhiên là tiền cảnh nhân gian. Mà trong biển mây lúc này vang vọng tiếng ca như có như không.

“Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp không thể giấu. Người ở bên cạnh như Mộc Xuân Quang Ninh, chết không hối tiếc, quốc sắc thiên hương, tùy ý dây dưa chẳng sợ nhân sinh ngắn ngủi. Người tình ta nguyện, người đến ta đi, chờ thế nào mới may mắn thành đôi....”

Đôi chân bạch ngọc bước trên con đường đá xanh, váy lụa trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh xoã tung nơi thắt lưng. Nữ tử kiễng chân hái thảo được trên vách đá dựng đứng, sau đó đặt vào giỏ thảo dược phía sau lưng. Theo động tác của nàng, vòng tay lục lạc bạc trên cổ tay nhỏ nhắn phát ra tiếng kêu thanh thúy, lúc nhíu mày hay lúc cười, trông nàng giống như Tinh Linh ẩn hiện trong mây mù. Nữ tử có cái tên rất đẹp, gọi là Thiên Dao.

Có thể là do bản năng của một đại phu, nàng miễn cảm ngại được mùi máu nhân nhật trong không khí. Hàng mi Thiên Dao khẽ nhíu, đỉnh Thiên Sơn, nơi này rất ít khi có người ngoài xuất hiện. Từ sự hiếu kỳ, nàng thuận theo ngọn nguồn mùi máu mà tìm đến.

Nước Thiên Trì lạnh thấu tận xương cốt, bốn mùa mặt nước đều có sương mù lơ lửng mênh mông. Bên hồ nước sừng sững cây ngô đồng xanh mướt, đang độ xuân về trên cây nở chi chít hoa màu tím nhạt. Mà dưới gốc cây to chắc, một nam tử bị trọng thương đang dựa lưng vào. Một thân áo giáp vàng, máu đỏ tươi theo viền áo giáp rơi xuống.

Cảm giác được có người đến gần, hắn nắm chặt bảo kiếm Phi hồng trong tay, sắc kiếm chói mắt, hàn khí bức người. Nam tử tuy chật vật nhưng không hề kém nửa phần khí thế.

Thiên Dao đứng trên tảng đá lớn cách hắn ba trượng, lẳng lặng quan sát. Nàng nhìn ra được hắn trúng phải kịch độc, đôi mắt nhắm chặt, mày kiếm nhíu lại. Đại khái là không cảm thấy được sát khí từ trên người nàng, nam tử khẽ thu lại hàn khí, thân thể cao lớn dựa vào gốc cây. Ánh mặt trời xuyên thấu lá cây, để lại những bóng râm loang lổ trên khuôn mặt nghiêng anh tuấn của hắn.

Thiên Dao có chút ngẩn người. Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy một nam nhân tuyệt mỹ như vậy, hoa đua nhau khoe sắc trên cây cũng không qua được vẻ rực rỡ của hắn.

“Ta rất đẹp sao?” Nam tử nhẹ nhàng cử động khóe miệng, cười trêu đùa, ngữ điệu lười biếng hoàn toàn không giống người bị trọng thương. Hắn không hề mở mắt lại có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng, có thể thấy võ công thâm hậu.

“Cũng không tệ.” Thiên Dao tùy ý trả lời một câu, không hề có chút ngưng ngừng, giọng nói trong veo như nước trong khe núi.

Váy trắng khẽ lay động, bất quá chỉ dùng một chút công phu, nàng đã đến trước mặt hắn. Đầu ngón tay hơi lạnh, không giải thích gì mà đặt lên cổ tay hắn, sau đó, hàng mi dần dần chau lại. “Trúng phải Đát Hồn Song Sát của người Hung Nô mà còn có thể sống tới bây giờ, mạng của ngươi quả thực rất lớn.” Nàng nói xong, đầu ngón tay không biết từ lúc nào đã cầm mấy chiếc ngân châm nhỏ, không sai lệch mà đâm vào đại huyệt trước ngực nam tử. Ngay sau đó một ngụm máu đen từ trong miệng nam tử phun ra.

Từ đầu đến cuối, nam tử hoàn toàn im lặng, mặc nàng tùy ý hành động.

“Không sợ ta giết ngươi?” Thiên Dao cười, động tác nhanh nhẹn thu về ngân châm trên người hắn.

Nam tử hừ nhẹ khinh miệt, “Giết ta? Chỉ bằng ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Lần Đầu Gặp Gỡ (2)

Thiên Dao khẽ bức, nam nhân này, thật đúng là..... tự phụ gần chết.

Ngón tay đang cầm châm đúng lúc này chợt loé ngân quang, ngân châm mảnh nhỏ bất ngờ đâm vào huyệt kinh cù(1) trên cổ tay nam tử. Nếu là người bình thường sớm đã thống khổ không muốn sống, vậy mà nam tử này chỉ khẽ chau mày, nhân nhật hừ lạnh một tiếng.

“Ngây thơ.”

Thiên Dao nhún vai, cũng cảm thấy hành động của mình có chút buồn cười, nhanh chóng rút ngân châm về, diu nam tử đứng lên, từng bước từng bước khó khăn đi về phía trước.

“Nhà của ta ở ngay phía trước, dư độc trong cơ thể ngươi vẫn chưa hết, còn nữa, mắt của ngươi....” Thiên Dao muốn nói lại thôi, độc xâm nhập vào từ hai mắt, đây là mới là vấn đề nan giải nhất.

Đi qua một cây cầu gỗ dài, giầy găm găm lên trên phát ra tiếng ma sát cọt kẹt. Phía cuối cây cầu gỗ thấp thoáng có thể nhìn thấy một căn phòng gỗ nhỏ mộc mạc, là nơi nghỉ ngơi thường ngày lúc Thiên Dao hái thuốc.

Nàng dịu hần đến bên giường, cảm giác mềm mại dưới thân làm hần không khỏi nhũn mảy. Lại có thể dùng đến da bạch hổ làm nệm giường, nữ tử này ruột cuộc là ai!

Bên tai truyền đến tiếng va chạm chai lọ leng keng, một lúc sau, Thiên Dao lại trở lại bên cạnh hần, động tác nhẹ nhàng cởi áo giáp trên người hần xuống. “Có thể hơi đau, ráng nhịn một chút.”

Thuốc bột màu trắng bôi trên ngực, trong nháy mắt cùng máu loãng hoà vào miệng vết thương, thực sự vô cùng đau đớn. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo của nam tử đã nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay từng sợi nhô lên. Trên trán hần từng giọt mồ hôi lớn rơi ra, nhưng vẫn như trước không hề kêu đau một tiếng.

Thuốc nàng cho hần dùng, đích thực là loại thuốc tốt nhất đối với vết thương do dao kiếm gây ra, còn có..... bột thuốc mê.

“Ngươi....” Nam tử miễn cưỡng phát hiện, chỉ là đã quá muộn. Hần chỉ kịp thốt lên một tiếng, thân mình cao lớn liền gục xuống.

Thiên Dao cười nhàn nhạt, “Ngủ đi, ngủ rồi sẽ không còn đau nữa.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Không nhớ rõ rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi hần mới lại có thể an tâm mà ngủ như vậy. Lúc tỉnh lại, phía trước một mảng tối đen, không biết từ khi nào hai mắt đã bị lụa trắng bịt kín. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, ngoài phòng trời đang mưa tầm tã, mưa rơi vào mái hiên phát ra tiếng lộp bộp.

Thiên Dao thoải mái đứng trước cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi ào ạt. Nàng mở lòng bàn tay trắng nõn ra, bên trong là một con chim sơn ca bảy màu đang sợ hãi co tròn thân thể.

“Hôm nay là Kinh chấp (ngày 5-6/3), mưa đương nhiên lớn hơn một chút, đồ nhát gan.” Thiên Dao giẫm cọt, quay đầu lại đã thấy nam tử trên giường ngồi dậy.

“Tỉnh rồi? Uống thuốc thôi.” Giọng nói êm nhẹ từ bên tai vang lên. Thiên Dao bước qua, đặt chén thuốc vào lòng bàn tay hần.

Nam tử bùng bát lên, uống một hơi cạn sạch nước thuốc đen đặc.

“Không sợ ta hạ độc trong thuốc sao?” Thiên Dao cười đùa cọt.

“Nếu ngươi muốn giết ta, hà tất phải chờ đến bây giờ.” Hần lạnh lùng nói.

Mà sự thật chứng minh, Thiên Dao đích thực có động tay động chân trong thuốc. Uống thuốc không được bao lâu, hần liền một lần nữa ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, ngoài trời sương mù đã dày đặc. Thiên Dao ngồi trên tảng đá lớn bóng loáng phía đầu cầu gỗ, đôi chân trần bạch ngọc tung tăng nghịch nước. Mà không biết từ khi nào, nam nhân đã đến phía sau nàng.

“Ừm, tỉnh lại sớm hơn so với ta tưởng tượng.” Tiếng cười như chuông bạc vang lên, tràn đầy ý đùa cọt.

“Đang làm gì?” Hần lạnh nhạt hỏi một câu, vạt áo khẽ động, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Ngắm sao.” Thiên Dao ngửa đầu, thuận miệng nói một câu. Bầu trời sau cơn mưa, sao rất ít ỏi.

(1) Huyệt nằm ở rãnh (cù) mạch quay và gân cơ tay, giống như cái rạch ở giữa 2 đường kinh, vì vậy gọi là Kinh Cù.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Làn Đầu Gấp Gỡ (3)

“Ừm, đáng tiếc ta không nhìn được.” Giọng nói ôn hòa của nam tử vang lên bên tai. Mặc dù trên mắt quấn một mảnh lụa trắng, nhưng không hề làm giảm đi phong thái phi phàm của hần. “Đôi mắt của ta khi nào có thể sáng lại?”

Thiên Dao suy nghĩ một hồi, dường như nghiêm túc nói. “Có thể ngay lập tức, cũng có thể vĩnh viễn không cách nào hồi phục, ai biết được.”

Hần khí lạnh băng kéo đến bên người, không báo trước, hần vươn cánh tay rắn chắc ra, ngay sau đó, cơ thể mềm mại của Thiên Dao liền sà vào trong ngực hần. Ngón tay thon dài tinh tế khẽ nâng cằm nàng lên. “Ngươi lại dám trêu chọc ta!”

Hàng mi Thiên Dao chau lại, ngân châm nhỏ kẹp giữa đầu ngón tay chỉ cách người hấn vài tấc, chỉ cần hấn dăm lại gần. “Ta đã cố gắng hết sức.” Nàng nhàn nhạt nói.

Sắc mặt hấn không đổi, chỉ có khóe môi thoáng hiện nụ cười bất đắc dĩ. Đầu ngón tay thon dài khẽ vuốt gò má trắng như tuyết của nàng, “Thật đáng tiếc, vốn nghĩ rằng có thể nhìn thấy dung mạo của ngươi.” Ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc, gương mặt nghiêng anh tuấn dưới ánh trăng đêm như lãnh quý, lúc ẩn lúc hiện.

Trong lòng Thiên Dao khẽ động, im lặng ngóng nhìn. Sau đó, nàng nghe thấy chính mình nói, “Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi.” Khẩu khí của nàng cứ kiên định như vậy.

Sáng sớm tinh dậy, trong phòng tràn ngập mùi thuốc và mùi máu nhàn nhạt. Hấn nhíu mi, “Ngươi bị thương?”

“Bị thương ngoài da, không sao cả.” Nàng có chút khó nhọc trả lời. Bàn tay đề chặt lên miệng vết thương trên vai, sắc mặt tái nhợt. Muốn chữa khỏi đôi mắt của hấn, chỉ có thể dùng tuyết ngẫu ngàn năm làm thuốc dẫn, mà tuyết ngẫu lại là vật chí bảo của U Minh cung, cất giấu ở nơi cơ quan trùng trùng. Nhân lúc sư phó bế quan, nàng len vào mật thất trộm nó ra.

Mặc dù Thiên Dao am hiểu luật ngũ hành, nhưng vẫn bị cơ quan gây thương tích.

“Uống thuốc đi.” Nàng giống như bình thường, đặt chén thuốc vào lòng bàn tay hấn. Nước thuốc đen đặc vào cổ họng, rõ ràng vị đắng không giống như trước.

Giọng nói êm dịu của nữ tử vang lên bên tai, “Uống xong thuốc, ta sẽ tiễn ngươi rời đi. Tước nhi của ta sẽ đưa ngươi rời khỏi Thiên Sơn. Rời khỏi nơi này, mắt của ngươi sẽ có thể khôi phục lại thị lực.”

“Ừm.” Nam tử vẫn như trước thờ ơ đáp lời.

Sau đó, trầm mặc một hồi lâu, hấn lại mở miệng lần nữa, “Ta không thích mắc nợ, ngươi cứu ta, muốn báo đáp gì?”

“Báo đáp sao?” Thiên Dao cười, lại cao hứng nghĩ ngợi một hồi. “Nhìn diện mạo ngươi không tệ, lấy thân báo đáp thế nào?”

Nam tử hồ hững, bộ dạng bị áp lực mà sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói, “Được.”

“Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng làm nữ tử tôn quý nhất trong thiên hạ.”

Thiên Dao cứng đờ, cũng không biết kết thúc lời nói đùa này như thế nào.

Thời điểm tiễn hấn đi, bầu trời u ám vô cùng.

Chim sơn ca là động vật thông linh, vẫn bay lượn xung quanh đỉnh đầu hấn. Giọng nói trong veo như nước chảy của nàng vang lên bên tai, “Cứ đi thẳng, không cần quay đầu.”

Mây kiếm nam tử lạnh lùng nhíu lại, đã cảm nhận được mạch nước ngầm bốn phía chuyển động.

Thiên Dao cười nhạt, “Yên tâm, bọn họ không dám dẫm thương ta đâu.”

Hấn bán tin bán nghi gật đầu. Mặc dù có vài phần lo lắng nhưng không thể không rời đi. Thế cục trong triều vạn biến, hấn không thể trì hoãn lâu hơn nữa.

“Chờ ta.” Hấn nói, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy tay nàng, ấm áp như vậy.

Thời khắc đó, Thiên Dao bị mê hoặc. Hết sức nghiêm túc gật đầu.

Vốn dĩ chỉ là một hồi vui đùa mà thôi, lại bị lời thề mỵ lệ của hấn làm rung động. Nếu khi đó, hấn nói hấn đã có người trong lòng, nàng tuyệt sẽ không dây dưa. Nhưng hấn cố tình trêu chọc nàng, sau khi ở trong đầm nước sâu làm dậy sóng, lại không chịu trách nhiệm xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thâm Tình Không Thộ

Tựa hồ đã nằm một giấc mộng rất dài rất dài, mở hai mắt ra, phản chiếu trong mắt lại là song cửa chạm khắc tinh xảo, hàng mi thanh mảnh nhấp nháy vài cái, đôi mắt Thiên Dao tràn ngập sự mê mang.

“A Dao, rốt cuộc muội cũng tỉnh! Muội đã hôn mê suốt bảy ngày.” Bên tai truyền đến giọng nữ nhỏ nhẹ, trong giọng nói còn mang theo vài tiếng nức nở.

“Tỷ...” Run run phát ra một chữ, sau đó mới phát hiện cổ họng khàn khàn vô cùng.

Thẩm Nhược Y hiểu ý liền rót chén nước ấm đưa tới tay nàng. Thiên Dao động dậy muốn đứng dậy, ngoài ý muốn phát hiện đôi chân của nàng lại có chút cảm giác.

“Chân của muội....”

“Phụ thân dùng Hắc Ngọc Đoạn Tục cao nối lại gân mạch cho muội. Dùng một thời gian sau, muội có thể cử động bình thường.” Nhược Y dịu dàng giải thích.

Hắc Ngọc Đoạn Tục cao! Thiên Dao trong phút chốc mơ hồ, mới nhân nhậ nói, “Đó là chỉ bảo gia truyền của Thẩm gia.”

Bàn tay mềm mại của Thẩm Nhược Y đặt lên bàn tay lạnh băng của Thiên Dao, đôi mắt lộ vẻ ấm áp, “Phụ thân nói muội mới là chỉ bảo của Thẩm gia.”

Trong khoảnh khắc, trước mắt Thiên Dao nhòe đi. Nàng cúi đầu thật thấp, mặc dù ở trước mặt tỷ tỷ, cũng không muốn bày ra vẻ mặt yếu ớt.

Cột kẹt một tiếng cửa phòng liền mở ra, một luồng khí lạnh ập vào người. Nữ nhân một thân sa y trắng như tuyết bước vào trong phòng, nàng đến càng gần, hàn khí càng sâu.

“Tuyệt Cơ cung chủ.” Nhược Y đứng dậy, chậm rãi hướng nữ nhân cúi đầu chào hỏi.

“Ừm.” Giọng nói của Tuyệt Cơ so với người nàng còn lạnh hơn, “Bồn tọa có mấy lời muốn nói với A Dao, phiền Nhị tiểu thư tránh mặt.”

Nhược Y khẽ cười, bước chân mềm mại đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại cho các nàng.

Tuyệt Cơ khoanh tay đứng, dung nhan tuyệt thế, lạnh lùng như băng. Thiên Dao từ nhỏ lớn lên bên cạnh nàng, lại chưa từng thấy nàng cười qua một lần.

Tuyệt Cơ lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiên Dao đang nằm trên giường, hừ lạnh, “Bồn tọa đột nhiên nhớ tới câu chuyện xưa giữa Đông Quách tiên sinh và con sói. Người cứu mạng hắn, hắn lại muốn giết người.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt rời rạc dừng ở một chỗ.

“Cùng bồn tọa quay về U Minh cung.” Tuyệt Cơ tiếp tục nói.

Thiên Dao ngước mắt, nhân nhậ lắc đầu.

Lãnh mi Tuyệt Cơ khẽ nhíu, hàn khí càng sâu, “Còn thương nhớ tên nam nhân vô tình vô nghĩa đó ư? Có nhớ bồn tọa đã từng nói gì với người.”

Thiên Dao cười, nàng sao có thể quên được. Sư phụ từng nói: “Thâm tình không thọ.”

Ngày đó, sau khi Sở Diễm rời khỏi, nàng bị bắt về U Minh cung. Trong đại điện, còn chưa đến gần Tuyệt Cơ, một chương trên không liền nhắm trúng ngực nàng. Thiên Dao lao đảo, cổ họng một vị tanh ngọt, một ngụm máu đỏ tươi liền phun ra.

Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên sư phụ động thủ với nàng. Cung nhân hoảng sợ quỳ rạp xuống. Tà sử Dương Văn phủ phục dưới đất, che chắn trước người nàng.

“Cung chủ bớt giận, thiếu chủ tuổi nhỏ không hiểu chuyện.”

Tuyệt Cơ nhất thời lửa giận lán át, một chương kia chém ra xong liền có chút hối hận. Nhưng tuyết ngàn năm là chỉ bảo của U Minh cung, nếu không trừng phạt nàng, lấy gì phục chúng. “Đưa nàng tới băng thất, đánh một trăm trượng.”

Dương Văn vẫn còn muốn cầu tình, nhưng lại bị một tiếng quát giận dữ cùng lạnh lùng của Tuyệt Cơ ngăn lại, “Cút ra ngoài, bồn tọa không muốn nhìn thấy người.”

Thiên Dao bị đưa đến băng thất, roi thép đặc chế quất liên tiếp 100 roi, từ lưng trở xuống bị đánh đến huyết nhục mơ hồ. Không ai dám đến thăm nàng ở U Minh cung, Thiên Dao vốn cô độc. Nhớ rõ khi còn bé, nàng cùng hai hài tử cùng tuổi chơi đùa, sau khi bị Tuyệt Cơ cung chủ biết được, liền ban chết cho hai hài tử kia. Kể từ lúc đó, không ai dám đến gần nàng. Tất cả mọi người đều sợ nàng.

Chỉ có Doãn Hàm U, nàng là nữ nhi của Đại học sĩ đương triều, bởi vì thân thể suy nhược nên mới được đưa lên Thiên Sơn. Nàng dạy Thiên Dao vẽ tranh, thêu thùa, cùng nàng luyện công. Rất nhanh, bọn họ trở thành tri kỷ, không có gì không nói được.

Hàm U phụ trách đưa ba bữa cơm cho nàng, còn len lén đưa một ít thuốc trị thương. Vừa bôi thuốc cho nàng vừa lau nước mắt. “Thiếu chủ hà cố phải khổ như vậy.”

Thiên Dao cười, nước mắt trong suốt chảy xuống hai gò má, “Hắn nói: Lấy thiên hạ làm sính lễ, sẽ nghênh cưới ta làm nữ nhân tôn quý nhất trên đời.”

Hàm U thở dài, lại nói. “Thiếu chủ vẫn nên nhận sai với cung chủ, cũng đừng làm khó bản thân nữa.”

“Ta không sai, cũng không hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thật Sự Không Hối Hận Sao?

Thiên Dao cười khổ, không hối hận? Thật sự không hối hận sao?

Nàng gắng gượng cố leo xuống giường, chiếc gương đồng rơi trên sàn phản chiếu một dung nhan khuynh thế. “Nếu Thiên Dao bỏ đi sẽ chỉ liên lụy đến Thẩm gia. Thiên Dao hứa với sư phụ, chờ cho hết thầy kết thúc, con sẽ tự khắc quay trở về U Minh cung.” Nàng nhàn nhạt nói.

U Minh cung, nơi lạnh giá không có chút tình cảm kia nhưng ít ra, ở đó, nàng sẽ không bị tổn thương. Không tổn thương sẽ không đau.

“A Dao.” Tiếng gọi từ ngoài cửa vọng vào. Cửa phòng chợt kẹt một tiếng bị đẩy ra, Tư Đồ Phong phe phẩy chiếc quạt, lười biếng tựa vào khung cửa. “Không ngờ Tuyệt Cơ cung chủ cũng ở đây.” Hắn cười cợt, xem như chào hỏi.

“Hóa ra là tiểu Hầu gia.” Tuyệt Cơ lạnh nhạt mở miệng.

“Tuyệt Cơ cung chủ vẫn khỏe chứ, gia phụ vẫn thường nhắc đến cung chủ.” Bộ dạng hắn cả lơ phát phơ, từng bước đi vào.

Tuyệt Cơ lạnh lùng liếc hắn một cái, cũng không có tâm tình trêu đùa cùng hắn, “Chuyển lời cho Tư Đồ Tần, chăm sóc A Dao cho tốt. Nếu nó lại có bất kỳ sơ suất gì, bốn tọa muốn gia tộc Tư Đồ nguời chôn cùng.” Nàng để lại một câu xong liền đi ra ngoài. Đến bên ngoài cửa thì dừng lại, không hề quay đầu, chỉ là giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại một lần nữa vang lên.

“Nhớ kỹ cái chết của mẫu thân nguời, tránh để nàng lại theo gót.”

Đông Cung - phủ Thái tử. Đêm khuya, màn sương lạnh như nước.

Ngoài thư phòng, bóng dáng hai người đang đứng.

“Ta nói Ngụy Thanh, nguời muốn chết cũng đừng tiện thể kéo theo ta! Thất ca đang nổi nóng, nguời muốn đi cầu xin cho mấy tên hộ vệ đó, không phải tìm đường chết là cái gì!” Đầu của Sở Dục lắc như trống bỏi.

Ngụy Thanh không nói gì, vẫn đứng yên bất động ngoài thư phòng như trước. Mấy tên hộ vệ kia bất quá là phụng mệnh hành sự, cũng không hề làm sai.

“Bọn chúng... ngu dốt, tự làm tự chịu.” Sở Dục tiếp tục nói. “Thảm Thiên Dao trên danh nghĩa tốt xấu gì cũng là nữ nhân của thất ca, mà thất ca, ghét nhất nguời khác đụng vào đồ của huynh ấy.” Hắn vẫn một bộ dạng trêu đùa như cũ, dùng cùi chỏ huyếch vào Ngụy Khanh.

“Ta thấy, vẫn là quay về phủ đi. Thất ca trước giờ nhất ngôn cửu đỉnh, cho dù là sai, huynh ấy cũng sẽ không dễ dàng thay đổi đâu.”

Đối với lời nói hươu nói vượn của hắn, Ngụy Thanh nhắm mắt làm ngơ. Khom nguời đứng ở ngoài cửa giống y như pho tượng.

Sắc trời không tốt, sấm rền mấy tiếng ầm ầm, mưa to tầm tã trút xuống.

“Các nguời vào đi.” Trong thư phòng truyền ra giọng nói nam nhân trầm thấp khàn đặc. Cửa thư phòng kết một tiếng mở ra, Từ ma ma khoan thai bước ra ngoài.

“Vương gia, Ngụy đại nhân, điện hạ cho mời.”

“Phiền ma ma rồi.” Sở Dục chấp tay đáp lời. Từ ma ma từng làm thị tì của hoàng hậu Văn Lam, cũng từng là bà vú của Thái tử, địa vị trong cung cực kỳ cao. Cho dù là Sở Dục, đối với bà cũng vô cùng cung kính.

Trong thư phòng, Sở Diễm lười biếng dựa vào nhụyễn thấp, ánh mắt chăm chú nhìn tấu chương ở trong tay. Một năm trước, hắn đã thay Văn Đế giám

quốc.

“Điện hạ.....” Ngự Thanh vén vạt áo, quỳ rạp trên đất.

“Người không cần nói, mấy tên hộ vệ kia, nhất định phải chết.” Hân uể oải kéo dài ghế đệm, ánh mắt lại vẫn chưa hề rời khỏi tấu chương trong tay.

Sở Dục cười hi hi, ngھềnh đầu bắt chéo chân ngồi xuống chiếc ghế gỗ nâu bên cạnh.

“Bọn họ đối với điện hạ vẫn một lòng trung thành và tận tâm...”

“Ngự Thanh.” Mắt phượng tuyệt mỹ của Sở Diễm nheo lại, lạnh lùng ngắt lời hân. “Người có từng nghĩ tới, mấy tên này nếu có kẻ sống sót, chuyện đó truyền tới tai phụ hoàng sẽ như thế nào không?”

Cơ thể Ngự Thanh rõ ràng cứng đờ, trên thực tế hân cũng không biết nói gì nữa.

Sở Dục ngồi ở một bên thu hồi chân đang bắt chéo, lắc đầu cười, nói thêm vào. “Ngự Thanh, người là đồ đầu gỗ! Thảm Thiên Dao là thái tử phi do hoàng thượng khâm định, nếu trong thiên lao nàng bị xâm phạm, hoàng thượng nhất định sẽ nghi ngờ. Thất ca sao có thể tự tìm phiền phức như vậy. Ý định ban đầu của Thất ca chẳng qua là muốn dọa nàng ta, để nàng tự mình kết thúc. Không nghĩ tới tính tình nữ nhân kia cũng giống thất ca. Càng không ngờ tới, mấy tên ngu xuẩn kia lại thật sự dám đụng vào nữ nhân của thái tử. Nếu bọn chúng không chết, truyền đến tai hoàng thượng, chúng ta không chừng gặp xui xẻo lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hồng Nhan Bạc Mệnh

Ngự Thanh quỳ cứng ngắc trên mặt đất, tự thấy có chút hổ thẹn. Hân lòng dạ đàn bà, suýt nữa làm hồng đại sự. “Ngự Thanh biết sai, xin điện hạ trách phạt.”

“Người lui xuống đi, mấy tên kia, làm cho sạch sẽ một chút.” Sở Diễm vẫn đậm phong khinh phân phó một câu, lại bao hàm sinh tử của nhiều người.

Ngự Thanh khom người, lui khỏi thư phòng.

Sau khi Ngự Thanh rời đi, trong phòng chỉ còn hai người Sở Diễm, Sở Dục. Người trước vẫn trầm ngâm lật xem tấu chương, mà người sau, vẫn thành thói bắt chéo chân, ánh mắt nhàn hạ nhìn về phía tấm Mỹ nhân đồ treo trên vách tường đối diện. Màu mực vẫn ảm nhạt, là hôm nay mới treo lên.

Nét vẽ tinh tế tuyệt đẹp, nữ tử nhũ mây cười, làm mê đắm lòng người. Đại hàn đệ nhất mỹ nhân Doãn Hàm U, quả nhiên danh bất hư truyền. Ngày thường tư thế chìm sa cá lặn, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

“Tài vẽ của Thất ca, lại tinh tiến không ít.” Sở Dục đưa cọt nhếch khóe môi. “Chỉ đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.”

Đôi mắt gọn sóng không ngừng của Sở Diễm lộ ra vẻ rung động, ánh mắt đậm nhiên dời từ tấu chương sang bức họa treo trên tường, than nhẹ một câu khó nghe thấy. “Trận Kỷ Châu, Hàm U cứu mạng bốn vương, bốn vương hứa cho nàng hậu vị. Đáng tiếc, vận mệnh trêu người.”

“Thất ca không cần tự trách, hết thầy đều là số mệnh mà thôi.” Sở Dục thu liễm pha trò, thân nhiên nói, “Chỉ là, Thảm Thiên Dao vô tội phóng thích, thế cân bằng trong điều đình chỉ sợ sẽ bị phá vỡ. Sự tình hơi khó giải quyết, thất ca có nghĩ được đối sách chưa?”

Sở Diễm cười, vẫn đậm phong khinh như trước. “Còn nhớ Tiêu Trinh Nhi không?”

Tiêu Trinh Nhi, nữ nhi của Hữu tướng đương triều, cháu gái ruột của Tiêu thực phi. Con nhóc ngang ngược đó, Sở Dục muốn quên, chỉ sợ lại phí tâm lực.

“Thất ca muốn cưới Tiêu Trinh Nhi làm phi, duy trì thế cân bằng?”

Sở Diễm khẽ cười, coi như ngầm thừa nhận. Một tay cầm bút lông phê chú trên tấu chương.

“Thật là đối sách vô cùng tốt, chỉ là, đây không phải là để cơ sở ngầm của Tiêu thực phi công khai đi vào Đông cung ư!” Sở Dục lo lắng nói.

Sở Diễm hừ nhẹ, “Cơ sở ngầm trong cung của bốn vương còn ít sao! Đặt ở chỗ sáng so với sắp xếp ở chỗ bí mật khó lòng phòng bị tốt hơn nhiều.”

Sở Dục gật đầu, cảm thấy câu nói của Sở Diễm rất có đạo lý.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống, Sở Dục liền đứng dậy cáo từ. Hân nhàn nhã bước ra ngoài mà giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Sở

Diễm lại vang lên phía sau.

“Ngày đại hôn, bốn vương nhất định sẽ cưới Doãn Hàm Tuyết vào Đông cung. Lúc Hàm U còn sống đã phó thác nàng cho bốn vương.”

Cơ thể Sở Dục chấn động, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay từng sợi gân xanh nổi lên. Hắn sớm biết, Hàm Tuyết ngưỡng mộ thất ca, hắn sớm biết, sẽ có một ngày như vậy.

“Thần đệ nên chúc mừng thất ca mới đúng.” Giọng nói khàn đến cực độ, hắn xoay người vén góc áo, khom người cúi đầu.

Bờ sông Tần Hoài, từ xưa đã là nơi đèn hoa giăng lối. Đèn hoa vừa lên, đình đài lầu các hai bên bờ sông truyền ra tiếng ca lúc ẩn lúc hiện.

Trong lầu các Cẩm Tú, thiếu nữ bạch y như tuyết, dựa nửa người trước cửa sổ, ôm trong lòng một cây Thiêu Tào tì bà, ngón tay thon dài trắng nõn, gảy dây đàn, thừ vài âm đơn.

“Thiêu Tào tì bà, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trên giường quý phi bên cạnh, một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang nửa nằm, y phục lụa mỏng bảy màu, diễm lệ bức người.

“Chẳng qua là nhàn rồi lấy ra gảy đàn mà thôi, nào dám so với cây Ngọc Bạch tì bà ở phủ của muội muội.”

Nữ tử cười tươi như hoa, hai ngón tay cầm quả vải, dùng móng tay bóc vỏ ra, lộ ra thịt quả trắng nõn mê người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhan Sắc Mất, Tình Cũng Nhặt Phai (1)

Nơi này là Kỳ viện lớn nhất thành Doanh Châu – Xuân Phong Lâu. Mà nữ tử này, là ca cơ đứng đầu trong lầu viện, Cẩm Sát.

“Tỷ tỷ cứ nói đùa, nếu thích, A Dao tặng tỷ tỷ là được.” Thiên Dao cười một tiếng, đầu ngón tay như mây bay nước chảy gảy dây đàn.

Cẩm Sát hòa theo cười, nhu mì quyến rũ, “Đó là di vật của mẫu thân muội, ta sao dám đoạt vật yêu thích của người khác.”

Thiên Dao khẽ cong khóe môi, lại không hề tiếp tục đề tài này.

“Thẩm tứ tiểu thư không ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt, chạy tới chỗ phong nguyệt này của ta, thế là thế nào?” Ánh mắt Cẩm Sát đưa đầy, phong tình vạn chủng, thật sự khiến cho nam nhân mê luyến.

“Nhiều ngày không gặp, Thiên Dao nhớ tỷ tỷ mà thôi.” Thiên Dao trả lời, thản nhiên như nước.

Cẩm Sát cười ha ha, “Ta thấy muội là có dụng ý khác, thái tử điện hạ đang ở trong phòng bị Lam Hình quyến rũ, muội muội là tới đây bắt gian sao?”

Thiên Dao lắc đầu cười nhạt, bắt gian? Nàng không có quyền hạn đó, cũng không có tâm tình làm vậy. Mục đích nàng tới đây, là cùng hắn. ... từ hôn.

Cẩm Sát đương nhiên không biết Thiên Dao đang nghĩ gì, tiếp tục cười trêu nói, “Ta thấy muội muội cũng không cần chuốc lấy phiền não làm gì, chỉ cần bỏ đi chiếc mặt nạ này của muội, lấy lại dung mạo khuynh thế, nam nhân trong thiên hạ này, chỉ sợ đều muốn quỳ gối dưới làn váy của muội.”

Bàn tay Thiên Dao theo bản năng đụng vào nốt nạ da người trên mặt, cười khò. Lấy sắc mê người, sắc mặt tình cũng phai nhạt.

“Quay về nói với Thẩm Đông Thần nhà muội, cách ả quyến rũ Lam Hình kia xa một chút, nữ nhân này, cũng không đơn giản đâu.” Lời nói của Cẩm Sát lại vang lên bên tai, mang theo vẻ nhắc nhở.

“Ý của tỷ tỷ là” Thiên Dao không hiểu.

“Cẩm Sát hừ nhẹ, “Lời ta nói chỉ có vậy, nghe hay không, chi xem tạo hóa của hắn.”

Tại Lâm Thủy các ở Xuân Phong lầu truyền ra tiếng hoan ái ám muội, đủ thấy hai người trong phòng có bao nhiêu lửa nóng thiêu đốt.

Sau cuộc hoan ái, tấm rèm lụa đỏ được vén lên, nam tử tao nhã đứng dậy, thuận tay mặc cẩm bào. Mâu quang đen lạnh, nhưng lại không có chút sắc

dục.

Nữ tử phía sau thở hắt hắt đứng dậy, động tác thành thạo sửa sang cảm bào, “Chủ thượng dường như có tâm sự!”

“Hử? Có thể nhìn ra?” Nam tử lạnh lùng cong khóe môi, nâng gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử. Hơi thở ấm áp phảng phất bên tai nàng, hai má Lam Hinh đỏ ửng, e lệ cúi thấp đầu.

“Nô tỳ chỉ cảm thấy hôm nay chủ thượng dường như có tâm sự nặng nề... Á...” Lời còn chưa dứt, cảm đột nhiên đau đớn một trận, hai ngón tay nam nhân bất thành linh dùng lực. Đồng tử khẽ thu lại, phát ra hàn ý nhàn nhạt.

Lam Hinh không khỏi run rẩy, thân mình đổ trượt xuống giường quỳ gối trước mặt nam nhân. Theo hần nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ hần đang tức giận. Hần xưa giờ ghét nhất là nữ tử tự cho mình thông minh.

“Nô tỳ nhất thời lỡ lời, điện hạ, điện hạ tha mạng.”

“Đứng lên đi, nhớ rõ, sau này đừng ngông cuồng phỏng đoán tâm tư nam nhân.” Nam tử lạnh nhạt ngồi bên cạnh bàn, Lam Hinh vội vàng từ dưới đất bò dậy, rút chén trà xanh hai tay dâng lên.

“Hôm qua Thẩm Đông Thần có tới?” Câu này mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu hoàn toàn chắc chắn, Lam Hinh đương nhiên biết được mật thám của hần chỗ nào cũng có.

“Vâng.” Lam Hinh cúi đầu, trả lời vô cùng cẩn thận.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, hàn ý dần dần mất đi. “Hầu hạ hần cho tốt, quân cờ này, bốn vương còn dùng.”

(1) Sự tích Lý phu nhân của Hán Vũ Đế:

Sau khi Hán Vũ Đế ra về, chị gái của Lý phu nhân có ý trách bà đã làm phật lòng Hán Vũ Đế. Lý phu nhân trả lời: “Đàn bà là kẻ chỉ hay lấy nhan sắc thờ chồng. Nhan sắc kém, tình duyên sẽ phai nhạt. Nhà vua quyến luyến ta chỉ vì nhan sắc xinh đẹp lúc khỏe mạnh. Nay ta đau, nhan sắc suy kém, so với thiên hạ, ta là kẻ xấu hơn. Nhìn mặt ta, nhà vua sẽ chán, thì nào đâu còn tưởng nhớ đến ta mà ban ân huệ cho anh em ta nữa”.

Sắc suy yêu thi là một cặn Hán ngữ, âm đọc là sẽ shuāi ài chí, người dựa vào mỹ mạo được sủng ái, một khi tư sắc mất đi, sẽ bị vứt bỏ. Cũng ám chỉ nam tử có mối nói cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hồng Nhan Thán

Ngoài lầu các truyền đến tiếng đàn lúc có lúc không, ai ai oán oán, bi thương uyển chuyển. Mất phượng Sở Diễm khẽ thu lại, đứng dậy đến trước khung cửa sổ.

“Hình như là từ phòng Cẩm Sát truyền đến.” Lam Hinh ở phía sau nhàn nhạt nói.

“Hồng nhan thán.” Khóe môi Sở Diễm khẽ động, nhẹ nói ra ba chữ.

Uổng phí mười năm tương phùng, mây khói tan mờ, ngoái đầu nhìn lại, huyết lệ rơi đọng thành vệt, một khúc hồng nhan thiên hạ thở than. Là từ khúc mà mẫu hậu hần lúc sinh tiền thích nhất.

“Điện hạ, nên hồi cung rồi.” Ngoài cửa, Xích Diễm giọng nói khàn khàn.

“Ừ.” Sở Diễm thuận theo trả lời, đứng dậy rời đi.

Bên ngoài Xuân Phong lầu, một chiếc xe ngựa đang đứng đợi. Bốn con tuấn mã đen thuần, thân ngựa đeo đồ sáng rõ, cỗ xe sơn đen, trên rèm xe nặng chịch dùng tơ vàng chỉ bạc thêu hình bàn long bốn chân. Không quá mức xa hoa nhưng lại ẩn ẩn hiện hiện khí thế cao ngạo.

Sở Diễm dựa nửa người vào thành xe, nhàn nhã lật sách xem, lại chậm chạp không thấy xe ngựa di chuyển. “Xích Diễm, sao thế?”

“Hồi bẩm điện hạ, phía trước xe có một vị cô nương đang đứng.” Cách một vách xe, giọng nói thô ráp của Xích Diễm truyền vào.

“Hử?” Mày kiếm Sở Diễm khẽ chau, ngón tay thon dài đẩy một góc màn cửa.

Phía trước xe, một nữ tử y phục trắng hơn tuyết, mái tóc dài khẽ bay. Tuy chỉ xem là dung mạo thanh lệ nhưng lại có loại khí khái khó nói nên lời.

“Thần nữ Thảm Thiên Dao tham kiến thái tử điện hạ.” Giọng nói dứt khoát, như dòng suối trong chảy trên khe núi.

Trong xe, Sở Diễm cười nhẹ, thần nhiên mở miệng, “Thảm tứ tiểu thư có biết đây là nơi nào không?” “Đĩ nhiên là biết, Xuân Phong lâu, Kỳ viện lớn nhất thành Doanh Châu.” Sắc mặt Thiên Dao không đổi, lạnh nhạt nói.

Sở Diễm hừ nhẹ, nằng trối lại rất thần nhiên. “Nơi này không phải chỗ nàng nên tới.”

Thiên Dao cười xinh đẹp, ngược mắt, một đôi mắt sáng trong như ngọc, giống như sao sáng đầy trời. “Điện hạ đến được, Thiên Dao vì sao không thể.”

“Láo xược.” Xích Diễm ở một bên quát lớn một tiếng lạnh băng. Lá gan của Thảm tứ tiểu thư này cũng thật lớn.

Mà bên trong xe, Sở Diễm không tức giận ngược lại cười, nữ nhân này, thật ra có chút thú vị. “Thảm tứ tiểu thư tìm bốn vương có chuyện gì.”

Thiên Dao khẽ mỉm cười, hai tay dâng lên trang giấy trong tay. Xích Diễm thoáng nghi hoặc, từ trong tay nàng tiếp nhận, trình cho Sở Diễm bên trong xe. Giấy trắng Tuyên Thành, nét chữ nhỏ thanh tú sâu sắc, tinh tế viết: Thư từ hôn.

Sở Diễm không khỏi phá lên cười, mục đích nàng tới đây, lại là muốn bỏ hấn. “Thư từ hôn của Thảm tứ tiểu thư, bốn vương sợ là không nhận được.” Ngừ khí vẫn lười nhác như trước, mang theo vẻ trêu đùa.

“Vì sao?” Hàng mi Thiên Dao nhú lại.

“Từ xưa hôn nhân theo lệnh phụ mẫu, lời người mai mối. Thánh chỉ từ hôn do phụ hoàng hạ xuống, phiên tứ tiểu thư mang lá thư từ hôn này trình lên phụ hoàng vậy.”

“Nhưng mà.....” Thiên Dao vừa mới muốn mở miệng phản bác lại, một mũi tên từ trên trời phóng về phía nàng, tiếp đó là cái thứ hai, cái thứ ba, trong giây lát biến thành mưa tên đầy trời.

“Bảo hộ điện hạ.” Thần sắc Xích Diễm khẽ biến, hét lớn một tiếng. Mà chiếc xe ngựa vốn đang yên tĩnh, đột nhiên nổ tung, một bóng dáng màu tím bay lên trời, tay áo vung qua, mưa tên rơi đầy đất.

“Tà tâm bất tử.” Sở Diễm lạnh lùng nói, cổ tay vừa chuyển, vô số cánh hoa quỳnh bay vào trong bóng tối, theo đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thập Toàn Thập Mỹ

Thiên Dao thần tốc triển khai bộ pháp Lăng ba vi bộ mới tránh được loạt mưa tên nguy hiểm, mái tóc đen hơi rối loạn. “Xem ra hôm nay không mấy thích hợp để bàn chuyện từ hôn, ngày khác Thiên Dao lại đến bái phỏng. Cáo từ.” Nàng nhàn nhạt nói một câu, không hề muốn dính vào mớ hỗn độn này.

Lúc lui về phía sau, vừa lúc đợt mưa tên khác bay tới, Thiên Dao không nghĩ tới đợt mưa tên thứ hai lại tới nhanh như vậy, hoảng hốt trong nháy mắt, đã tránh không kịp. Thiên Dao trầm lạnh ứng phó, tận lực tránh đi những chỗ hiểm trên cơ thể. Mà bóng dáng màu tím kia lại nhanh như tia chớp tiến lại bên hông nàng, cánh tay rắn chắc kéo nàng ôm vào trong ngực.

“Phiền tớii.” Mây kiếm hấn chau lại, lạnh lùng liếc đuôi tên vừa suýt qua ống tay áo.

Đầu Thiên Dao tựa vào ngực hấn, chớp mũi quần quanh mùi mực trúc, gương mặt ửng đỏ, theo bản năng muốn tránh khỏi cái ôm của hấn. “Buông tay.....” Giọng nói đột nhiên ngừng lại, Thiên Dao mở to hai mắt, chỉ thấy một mũi tên màu vàng bay vùn vụt xé gió mà tới giữa lưng Sở Diễm.

Người trong giang hồ nghe đến tên của trận mưa tên này đã sợ mất mật, tên Vô Hư Phát.

“Cẩn thận.” Đường như không cần nghĩ ngợi, Thiên Dao dùng sức đẩy hấn ra, lấy thân mình đón lấy.

Mũi tên màu vàng xuyên vào vai trái, con đầu đón từ mũi tên trên vai tẩn ra. Mà đường như đồng thời, một cánh hoa quỳnh màu trắng bay ra khỏi cổ tay áo Sở Diễm, nhập vào bóng đêm. Một khắc sau, máu đỏ tanh trong bóng đêm văng tung tóe.

“Xen vào việc người khác.” Trước khi mất đi ý thức, đây là câu cuối cùng Thiên Dao nghe được, giọng điệu mang theo vẻ lạnh băng trước sau như một.

Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, trong mắt phượng từng con sóng nổi dậy, lạnh lùng khiến người đoán không được cảm xúc. Là ai muốn nàng xen vào chuyện người khác, mũi tên này, căn bản chẳng mấy may đã thương được hấn.

“Điện hạ, là Cơ Vô Mệnh của Vô Cực môn.” Xích Diễm kéo một cỗ thi thể đến trước mặt Sở Diễm.

Sở Diễm cười khinh thường, lại có thể mời được Vô Cực môn, xem ra là bỏ hết cả vốn lẫn lời để lấy mạng hắn “Thu dọn chỗ này cho sạch sẽ, đừng để lại người sống.” Hắn bỏ lại một câu, nhảy lên con tuấn mã, hiên ngang mang Thiên Dao rời đi.

Ba ngày sau, đêm khuya, Đông cung phủ Thái tử.

“Thái tử gia, khí trời đã chuyển lạnh, vẫn nên quay về phòng thôi.” Lão thái giám Lưu Trung bên người cầm áo choàng màu trắng vàng đan xen choàng lên vai Sở Diễm.

Sở Diễm cười mà không nói, anh tuấn tuyệt mỹ, ngược lại bớt đi vẻ âm tà ngày thường, tăng thêm vài phần ôn nhu. Tùy ý đặt ống tiêu ngọc lên môi, thổi ra vài nốt nhạc hỗn độn. Trăng thanh gió mát, đáng tiếc cảnh đẹp nhưng tâm tình không có.

Mở lòng bàn tay trắng rấp ra, đường vân trên lòng bàn tay rất rõ ràng, đường sinh mệnh dài mà đậm, đường trí tuệ xuyên qua lòng bàn tay. Còn nhớ lúc sinh ra, Phạm Trí đại sư đã đề cập đến số mạng của hắn: ‘Thiên sinh tương tài, đế vương chi tôn’(1). Đã là bậc đế vương, lại nói hắn việc tốt nào cũng thành, nhưng nhân sinh sao lại có thể thập toàn thập mỹ.

Khỏe miệng hắn hiện lên nụ cười trào phúng, đường tình duyên bên tay phải bị chà sát mờ hồ không rõ như trước. Số mệnh của hắn, miễn cưỡng có thể xem là Thiên Sát Cô Tinh(2), người hắn thích, đều không có kết cục tốt đẹp, giống như mẫu hậu, giống như Hàm U.

Vết đen ám trong cổ tay vẫn có thể thấy rõ, kịch độc Lạc Nhạn Sa đã bị áp chế hơn mười năm, mẫu hậu hắn cũng đã mất hơn mười năm.

Trong viện phảng phất như có như không mùi hoa ngọc lan, là hoa sinh mệnh của mẫu hậu hắn. Hôm nay, là ngày giỗ của bà.

(1)Trời sinh có tài là bậc đế vương

(2)Chỉ sao chiếu mệnh của một người, ý nghĩa của nó là những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Âm Tình Bất Định

“Hoàng hậu nương nương biết Thái tử điện hạ nhớ thương ngài như vậy, trên trời có linh thiêng cũng sẽ được an ủi.”

An ủi? Nụ cười trào phúng đọng trên khỏe môi hắn. Hung thù hại mẫu hậu hắn, đến nay nam nhân kia vẫn còn sùng ái, che chở. Nếu mẫu hậu thực sự trên trời có linh thiêng, chỉ sợ trái tim cũng đã băng giá rồi.

Xương ngón tay cong cong, đột nhiên ấn chặt ngọc tiêu trắng thuần, đôi mắt đen yên tĩnh trong nháy mắt cuộn sóng mãnh liệt, chợt lóe lên hàn quang vương to máu. Mà một lát sau, lại khôi phục lại sự lạnh nhạt như trước. Chỉ làm cho người ta cảm thấy, tia hàn quang vừa nẩy chằng qua chỉ là ảo giác.

“Nàng tỉnh chưa?”

“Đã tỉnh rồi, điện hạ có muốn qua đó xem không?”

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, đứng dậy rời đi.

Trong phòng ngủ Tây Sương, Thiên Dao đã hôn mê suốt ba ngày ba đêm, sau giờ Ngọ hôm nay liền thanh tỉnh lại. Sở Diễm đẩy cửa bước vào, hình ảnh nhìn thấy là một nữ tử ngã ngồi trên nền gạch ngọc trắng bóng loáng, mái tóc đen xõ tung ra, sa y màu trắng sớm đã bị thấm máu. Có thể nhìn ra nàng muốn rời đi, nhưng bởi vì động mạnh nên lại một lần nữa làm hở miệng vết thương.

“Vẫn cứ bướng bỉnh.” Giọng nói vẫn miễn cưỡng tà mị như trước. Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, nhìn nàng như cười như không.

Thiên Dao lúc này vô cùng chật vật, miệng vết thương chưa khép hẳn lại bị toạc ra đau đớn, nàng mở miệng thở dốc, trên trán sớm đã lấm tấm mồ hôi. Mà hắn từng bước lại gần, tản ra khí thế lạnh lùng cao ngạo, làm cho nàng vô cơ sở hãi.

Hắn cúi người xuống trước người nàng, tao nhã vươn ngón tay ra, đầu ngón tay thon dài đặt vào chỗ vết thương thấm máu của nàng, đột nhiên dùng lực.

“Đau!” Mi tâm xinh đẹp của Thiên Dao chau lại, nhện không được kêu thành tiếng, thân thể không ngừng run lên, trước mắt mờ hồ nhòe đi.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, đôi mắt đen như đầm sâu kia chỉ có một mảnh lạnh lùng. Chỉ biết hắn là nam tử lạnh lùng, nhưng lại không ngờ có thể là người

nhấn tâm như vậy.

“Còn biết đau?” Hắn ngược đãi nàng sau lại cười trừ tức, thu bàn tay về. “Nhớ kỹ lần giáo huấn này, thu về cái nguoi tự cho là đúng, nguoi vẫn chưa có bản lĩnh như vậy.”

Thiên Dao không nói gì, chỉ cắn chặt môi.

Hắn khẽ cười, mở bàn tay ra trước mặt nàng, trong lòng bàn tay là một bình sứ trắng toát. “Uống thuốc này vào có thể giảm bớt đau đớn.”

Thiên Dao ngồi cứng đờ dưới đất, để ngoài tai lời nói của hắn. Hừ, thế này là sao, vừa đánh vừa xoa! Nàng còn khinh thường sự bố thí của hắn.

“Thế nào? Còn muốn bốn vương út cho nguoi.” Khẩu khí của hắn không khỏi lạnh vài phần, hiển nhiên không có kiên nhẫn đối người khác.

Thiên Dao cau mày, biết không thể chọc tức hắn, im lặng nhận lấy bình sứ, mở ra, đặt chóp mũi ngửi ngửi. Rõ ràng là Bách Hoa hoàn. Luyện chế từ hơn trăm loại linh dược, trân quý vô cùng, trong hoàng cung bất quá cũng chỉ có mấy viên mà thôi. Thái tử điện hạ ra tay thật là hào phóng.

“Khi nào điện hạ có thể đưa Thiên Dao về nhà?” Nuốt thuốc xong, nàng liền mở miệng hỏi.

“Nếu nguoi còn mạng, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.” Sở Diễm lạnh nhạt phất tay áo bỏ đi.

Thiên Dao ngăn người nhìn bóng lưng hắn, trong đầu đột nhiên lóe lên mấy chữ - âm tình bất định.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: U Minh Chưởng

Nàng chặt vật leo lên trên chiếc giường lớn, nửa người dựa vào thành giường, làm dịu bớt đau đớn trên miệng vết thương. Đôi mắt sáng như sao khẽ thu lại, đánh giá đồ đạc bên trong phòng. Cảm giác lạnh lùng âm u, tôn quý và không xa hoa, đơn giản mà thâm trầm, thực sự có vài phần giống con người hắn.

Con buồn ngủ kéo đến, Thiên Dao lúc này nửa tỉnh nửa mê, ngoài phòng đột nhiên truyền đến giọng nói ồn ào, sau đó, kết một tiếng, cửa bị người ta dùng ngoại lực đẩy ra.

Nam tử xuất hiện ở cửa khiến nàng có chút ngoài dự liệu. “Đại ca!”

“A Dao.” Thảm Đông Thần cả gương mặt lo lắng, không nói lời gì tiến lên đem nàng ôm ngang. “Lại bị thương?” Giọng nói của hắn dường như hơi lạnh.

Thiên Dao hờ hững không đáp lời, đầu cúi xuống thật thấp.

Hắn khẽ than một tiếng, bước nhanh ra ngoài. Mà làm cho Thiên Dao không tưởng tượng được, phụ thân nàng Thảm Ngao Phong cũng ở ngoài cửa, một thân áo giáp, bội kiếm cầm trong tay.

“Phụ thân....” Giọng nói Thiên Dao phát ra hơi run run. Mang theo binh khí vào cung là tội lớn không thể tha, phụ thân làm quan bao nhiêu năm sao có thể hồ đồ như vậy.

Sắc mặt Thảm Ngao Phong cũng vô cùng lạnh lùng, nắm chặt bảo kiếm trong tay. “Về phủ trước.”

“Dạ.” Thảm Đông Thần đáp lời, ôm lấy Thiên Dao, bước chân lướt nhẹ, nháy mắt là có thể ra khỏi Đông cung, mà Sở Diễm một thân măng bào trắng bạc, khoanh tay đứng phía trước cửa cung, giống như chờ đã lâu. Phía sau hắn, Xích Diễm cùng Lưu Trung theo sát hai bên trái phải.

Thảm Ngao Phong tiến lên, khom người cúi đầu, “Lão thần bái kiến thái tử điện hạ.”

“Tướng quân không cần đa lễ.” Khóe môi Sở Diễm nở nụ cười máy móc, “Chỉ là, phụ tử Thảm tướng quân tự tiện xông vào phủ của bốn vương, không phải nên cho bốn vương một lời giải thích hợp lý?” Ngữ điệu ôn nhu lạnh nhạt, lại vẫn mang theo uy nghiêm khó nói nên lời, khiến người ta không dám xem nhẹ.

“Lão thần đến bất quá chỉ là đón tiểu nữ về phủ. Điện hạ giữ tiểu nữ ở Đông cung nhiều ngày, không biết có nên cho vị thần một lời giải thích hợp lý.” Thảm Ngao Phong không nhanh không chậm nói.

Quả thật là gừng càng già càng cay.

Sở Diễm cười một tiếng, mắt phượng nheo lại, ánh mắt lãnh liệt lạnh nhạt dừng trên lưỡi kiếm sắc bén bên hông Thẩm Ngạo Phong. “Thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, Thẩm Thiên Dao đã là người của bốn vương, bốn vương giữ nàng ở trong cung đường thượng, đương nhiên hợp tình hợp lý.”

Thẩm Ngạo Phong trầm mặc không nói, không có cách nào phản bác.

Sở Diễm lạnh lùng cười, tay áo khẽ phất, nửa khắc sau, Ngự Lâm quân đã bao vây lấy bọn họ.

“Phụ tử Thẩm gia tự tiện xông vào Đông cung, ý đồ bất chính, bắt lấy bọn họ.” Xích Diễm ở phía sau hô lớn.

“Ca, để muội xuống.” Thiên Dao yếu ớt mở miệng.

Mây kiếm Thẩm Đông Thần cơ hồ chau lại, cẩn thận đặt nàng xuống. Thấy nàng lao đảo tiến về trước vài bước, theo đó là tiếng ho khụ khụ yếu ớt.

Thân hình mảnh mai của nàng trong gió thu lạnh như chiếc lá rụng đơn bạc. Ánh mắt trong suốt rã rời, ngược mắt nhìn về phía Sở Diễm, cô đơn lãnh mạc cười. Sau đó, bước chân nàng xoay tròn, vung chưởng đánh về phía Ngự Lâm quân. Trong khoảnh khắc, hàn khí từ dưới đất vọt lên, lướt qua chỗ nàng, một đám Ngự Lâm quân cứng đờ đổ rạp xuống, rét công lẫn lộn trên mặt đất, cơ thể phủ đầy sương lạnh.

“U Minh chưởng.” Xích Diễm cả kinh nói, trên mặt tràn ngập vẻ không tin. Trên giang hồ có đồn đại về U Minh chưởng, vốn cho rằng người ta chỉ nói cho vui, không ngờ trên đời thực sự có võ công bá đạo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại Hôn Ngày 15

Sở Diễm vẫn khoanh tay đứng như cũ, trong ánh mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

Dừng chưởng thức, Thiên Dao đã chống đỡ không nổi, nửa quỳ trên đất. Trên ngực sa y trắng như tuyết bị máu đỏ thấm một mảng. “Hai người đi trước đi.” Nàng lạnh giọng nói với phụ tử Thẩm Ngạo Phong ở phía sau.

“A Dao...” Thẩm Đông Thần bước chân do dự, sắc mặt Thẩm Ngạo Phong lại càng lạnh lùng không chút ấm áp.

Mạo phạm thiên hạ là tội lớn, lại không có cách nào đưa nàng rời đi.

“Điện hạ từng nói, nếu Thiên Dao còn mạng thì có thể rời đi.” Nàng đưa cột nhếch khóe môi, kiêu ngạo ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của hắn. “Nơi này chỉ còn cách cửa cung bất quá một trăm thước, điện hạ cảm thấy, Thiên Dao có thể sống mà rời khỏi? Hay là lưu lại một cỗ thi thể?”

Nàng lao đảo đứng dậy, từng bước gian nan đi về phía cửa cung, phía sau, vết máu tươi kéo lê đến chói mắt.

“A Dao!” Thẩm Đông Thần thống khổ rống lên, tiến lên muốn ngăn cản nàng, mà một bóng dáng trắng bạc lại nhanh hơn hắn.

Thiên Dao chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, cơ thể đã dựa sát vào lồng ngực ấm áp của Sở Diễm. Hắn nhui mày nhìn nàng, khóe môi hiện nụ cười nghiền ngẫm. Giống như điều hâu gặp con mồi giao hoát, dạt dào hứng thú.

“Bách Hoa hoàn của bốn vương, xem ra bị lãng phí rồi.” Giọng điệu hắn ngả ngón, nghe không ra được chút tiếc thương nào.

Thiên Dao hờ hững không nói.

Hắn cười tươi như hoa, lại nói. “Thánh chỉ đã hạ, ngày 15 tháng sau là ngày đại hôn, bốn vương sẽ ở đây cung kính đợi Thẩm tứ tiểu thư.”

Mười lăm! Đại hôn! Trong đầu Thiên Dao ù ù, chung quy, vẫn không thể chạy thoát, là... số mệnh sao!

Mười lăm tháng tám âm lịch, ngày lành, thích hợp để kết hôn. Để đo Doanh Châu hoa bay đầy trời, ngược lại càng tăng thêm không khí vui mừng.

Thiên Dao im lặng ngồi trước gương đồng, trên dung nhan tao nhã sạch sẽ lại không có một chút vui mừng e thẹn mà một tân nương nên có. Một mái tóc đen được buộc ở phía sau, bàn tay ngọc ngà của Tam phu nhân cầm chiếc lược gỗ, lần lượt chải mái tóc dài của nàng, trong miệng còn lầm bầm không ngừng.

“Một chải đến cùng, hai chải răng long đầu bạc, ba chải con cháu đầy nhà.....” Nói tới câu cuối, lại biến thành một tiếng thở dài thườn thượt. Thái tử Sở Diễm không phải người lương thiện, huống chi lại vô cớ vì chuyện của Doãn Hàm U mà gây ra sự việc kia, Thiên Dao già đi, ngày tháng sau này chỉ sợ không dễ sống.

“Hôm nay là ngày đại hỉ muội muội xuất giá, tam nương vì sao lại than ngán thở dài.” Nhược Y đẩy cửa vào, bàn tay cầm hộp gỗ đàn hương lớn, bên trong là cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh, chạm trổ tinh tế, ngọc khí ấm nhuận, đúng là cực phẩm. Nhược Y động tác nhẹ nhàng cầm trâm cài vào tóc Thiên Dao. Tóc đen như mực, trâm ngọc xanh trắng, lại vô cùng đẹp.

Thiên Dao theo bản năng đưa tay chạm vào trâm ngọc ấm lạnh đang cài trên tóc, nhất thời hoảng thần. Nửa năm trước, đại ca trong lúc vô ý có được một mẩu ngọc xanh Thập Cát Nhĩ, tự tay điêu khắc một cây trâm.

Nàng nhớ hẳn từng nói: Trâm ngọc xanh cài tóc, tặng cho người yêu thương nhất. Thiên Dao vốn cho rằng đại ca sẽ tặng cho Lam Hinh cô nương, không ngờ xoay xoay chuyển chuyển, lại cài trên mái tóc của mình.

“Trâm này.....”

“Đại ca nói là lễ vật đại hôn tặng muội.” Nhược Y lại cười nói, cũng lấy ra giá y hoa lệ tuyệt mỹ choàng lên vai Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nguyện Cử Án Tề Mi(1)

Cầm Ngọc yên lặng mặc đồ cho nàng xong, sau đó, bàn tay khẽ vuốt gò má nàng. Trước mặt là dung nhan được xưng tụng là thanh tú. “Chiếc mặt nạ da người này, chỉ sợ phải mang cả đời, hài tử, ủy khuất cho con rồi.” Cầm Ngọc nói, vành mắt đỏ lên.

Ngón tay hơi lạnh của Thiên Dao đặt lên mu bàn tay bà, gắng gượng mỉm cười. “A Dao không ủy khuất, cái này..... là mệnh của con.”

“Nương nương, giờ lành đã đến, lão nô cung thỉnh nương nương lên kiệu.” Ngoài cửa, hi nương cung kính khom người mở miệng nói.

“Mau lên kiệu đi, đừng chậm trễ giờ lành.” Cầm Ngọc lau giọt lệ trên mặt, lấy khăn voan cheu chín con phụng bay lên trời phủ lên đầu Thiên Dao. Trước mắt lập tức tối sầm, chỉ thấy một màu đỏ tươi, vô cùng chói mắt.

Cột kết một tiếng, cửa khuê phòng bị đẩy ra, hi nương cùng cung nhân xếp thành hàng dài quỳ ở trong sân, mà ngoài cửa, một bóng dáng màu tím đơn bạc đang quỳ, khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng mạo hết sức xinh đẹp.

“Chủ tử, Từ Y diu người.” Giọng nói rụt rè, Từ Y nhanh chóng đứng dậy, đỡ cánh tay của Thiên Dao.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lời, không có quá nhiều cảm xúc.

Nữ hài tên gọi là Từ Y này là mấy tháng trước nàng vô tình cứu được. Nàng từng là sát thủ của Thiên Cơ Sát, nhờ vào đao kiếm mà sống. Thiên Dao thương nàng bơ vơ không chỗ nương tựa, liền lưu lại bên cạnh mình.

Bên ngoài cửa phủ đại tướng quân, tiếng nhạc hi không ngừng, pháo nổ đi đùng, quan viên văn võ đến cửa chúc mừng lại càng nói dài không dứt. Trăm loại hư vô che dấu âm mưu cùng sóng lớn.

Kiệu hi ở phía trước, Nhược Y đặt tay nàng lên tay hi nương, cũng nhàn nhạt nói một câu, “Nguyện cho muội muội cùng vương gia cử án tề mi, bạch đầu giai lão.”

Thiên Dao gật đầu, dưới sự thúc giục của hi nương lại ngồi vào kiệu hi xa hoa. Mà nàng nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, đây là lần cuối cùng nắm tay tỷ tỷ. Thời khắc bước ra khỏi cửa lớn phủ tướng quân, tấm màn âm mưu chính thức được vén ra, cũng là khởi đầu của bi kịch thực sự.

Trong vòng một ngày, Đông cung nghiêng cười ba vị phi tử, cùng xuất giá với nàng là nữ nhi của Đại học sĩ - Doãn Hàm Tuyết và nữ nhi của Hữu thừa tướng - Tiêu Trinh Nhi. Thái tử rốt cuộc lại ngồi hưởng tề nhân chi phúc này.

Đại kiệu ba đỉnh tám người nâng chậm rãi hướng về phía hoàng cung mà đi, một đường phía trước chiêng trống vang trời, dân chúng hai bên đường quỳ rạp xuống.

Thiên Dao đoan đoan chính chính ngồi trong kiệu hi, bàn tay tùy ý cầm lấy tua rua bên hông. Ngọc bội Lâm Lang ở bên hông, hoa mai nhỏ được khắc dòng chữ lên trên: ‘Ngã tâm phi thạch, bất khả chuyển dã’(2).

Nghe nói, miếng ngọc bội Lâm Lang này là di vật của mẫu thân nàng, nghe nói là do nam tử yêu thương bà tặng, mà người nọ, lại không phải là phụ thân nàng. Mười năm trước, mẫu thân buồn phiền mà chết, chỉ sợ không thoát được liên can tới nam nhân kia.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người sống chết chấp nhận.

Có con gió thổi nhẹ qua, thổi tung một góc rèm, xuyên qua khe hở màn kiệu, đôi mắt lạnh lùng của Thiên Dao nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Thoáng chốc đã đến cửa Triều Dương, vào trong đây, chính là hoàng cung vàng son lộng lẫy.

Đây là lần thứ hai nàng bước qua cánh cửa này, lần đầu tiên là ba tháng trước, Văn Đế hạ chỉ tuyển phi cho Thái tử, phẩm là nữ nhi đến tuổi cập kê trong nhà quan viên nhị phẩm trở lên đều được đưa vào danh sách.

Phụ thân của nàng Thẩm Ngạo Phong là tướng quân uy vũ nhất phẩm, mà đầu năm, nàng vừa tới tuổi cập kê. Tên hai tỷ muội Thẩm Nhược Y, Thẩm Thiên Dao đều nằm trong danh sách trúng tuyển.

Khi đó chỉ nghĩ, người vào cung sẽ là tỷ tỷ.....

(1)Nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

(2)Tìm ta như đá không thể chuyển dời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thái Tử Tuyển Phi – Học Phủ

Ba tháng trước, Thái tử tuyển phi.

Văn Đế tuổi già nhiều bệnh, việc tuyển tú sớm đã gác lại nhiều năm, mà lần này tuyển phi cho Thái tử, khí thế phô trương có thể nói là lớn chưa từng có.

Thiên Dao xen lẫn trong đám nữ tử, vào cửa Triều Dương, tự động xếp thành hai hàng, dưới sự hướng dẫn của ma ma trong cung đi vào Ngự Hoa viên. Đây là thiếu nữ đang tuổi xuân thì, ngực nở eo thon, trang điểm lại càng lộng lẫy nhiều vẻ, so với trăm hoa trong Ngự Hoa viên còn có phần chói mắt hơn.

Mà trong vườn hoa muôn hồng nghìn tía này, lại có một đóa hoa trắng rực rỡ, tươi đẹp tha thướt, đẹp nhưng không kiêu, ngược lại rất hợp với câu ‘Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức.’(1)

“Muội muội vốn không cần phải mặc màu trắng thuần như vậy.” Nhược Y hạ thấp giọng, cau mày liếc nhìn Thiên Dao một thân lụa trắng như tuyết.

“Hoa hồng luôn có lá xanh, hôm nay A Dao sẽ làm lá xanh cho tỷ tỷ.” Nàng khẽ cười, khuôn mặt như nước khê gọn sóng.

“Muội muội thật sự không muốn làm Thái tử phi sao?” Nhược Y thử dò xét hỏi. Thái tử là hoàng đế tương lai, là nam nhân có tiền đồ nhất thiên hạ. Mà mẫu nghi thiên hạ là giấc mộng của tất cả nữ nhân. Nhược Y là tài nữ có chút tiếng tăm ở Đê đô, vẫn luôn tâm cao khí ngạo, đối với vị trí Thái tử phi cũng rất kỳ vọng.

Thiên Dao lạnh nhạt, thần sắc trên mặt không đổi, nhẹ giọng nói, “Nguyện chỉ lấy một người, bạc đầu không phân ly. Cái A Dao muốn, hẳn cho không được.” Nàng cười xinh đẹp, bên khóe môi hiện lên lúm đồng tiền nhỏ. “A Dao sẽ giúp tỷ tỷ đạt được mong ước.” Nàng nén giọng xuống, bên tai Nhược Y khẽ gọi một tiếng, “Thái tử phi nương nương.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Mặt Nhược Y ửng đỏ, hờn dỗi một câu.

“Thiếu chủ!” Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nữ cao vút. Tỷ muội Nhược Y, Thiên Dao quay đầu, chỉ thấy hai bóng dáng một hồng một tím đang cùng nhau đi tới. Người áo hồng nhạt thì e thẹn mà mỉm cười, người áo tím thì kiêu diễm quyền rũ.

“Hàm U tham kiến thiếu chủ.” Nữ tử áo tím tiến lên một bước, khom người bái.

Thiên Dao vẻ mặt vui mừng, vội vàng một phen, “Hàm U không cần đa lễ, chỗ này không phải Thiên Sơn.”

Trong U Minh cung tại Thiên Sơn, nàng là thiếu chủ, Hàm U là thị nữ của nàng. Vào trong cung, nàng là tú nữ chờ tuyển, Hàm U cũng vậy. Sớm đã không phân cao thấp, huống hồ, lúc ở trên Thiên Sơn sớm chiều bầu bạn, nàng đã coi Hàm U là bằng hữu tri kỷ.

“Thiếu chủ, đây là muội muội Hàm Tuyết của ta.” Hàm U kéo tay thiếu nữ áo hồng, chậm rãi nói.

Doãn Hàm Tuyết mặc váy bách điệp hồng nhạt, khẽ nhún mi cười, dáng vẻ quyền rũ trời sinh, so với vẻ đẹp kiêu diễm của tỷ tỷ, cũng không kém chút nào. Hàm Tuyết mặc dù thái độ mềm yếu, tính tình lại cực kỳ ngạo mạn, chỉ nhìn Thiên Dao gật đầu nhẹ một cái.

Thiên Dao ngược lại không quá để ý, khẽ nhún người, coi như đáp lễ.

Ở Ngự Hoa viên đợi hơn nửa canh giờ, lại vẫn không thấy Hoàng thượng, Thái hậu, Thái tử cùng các phi tần cung nữ. Vài thiên kim tiểu thư được chiêu chuồng đã sớm nóng ruột, liền huyền thuyên oán giận không ngớt.

“Đây lại là ý gì chứ?” Nhục Y khó hiểu nhíu mày.

Thiên Dao ngồi bên bàn đá cạnh nàng, trong tay bưng một chén trà xanh, nhàn nhã uống một ngụm, không có chút nôn nóng, ngược lại ung dung tự tại.

Từ xưa quân tâm khó dò, ai mà biết được. “Lấy bất biến ứng vạn biến.” Nàng nhàn nhạt nói.

Ước chừng thời gian uống xong một tách trà nhỏ, Đại thái giám Lưu Hi bên cạnh Thái hậu mới đi vào Ngự Hoa viên, lấy lệ thỉnh an các vị tiểu chủ. Sau đó, liền truyền ý chỉ của Thái hậu.

Đề thi của cửa thứ nhất này từ Thái hậu. Đề bài viết: Học phủ.

(1)Nước trong lộ ra hoa sen, đẹp tự nhiên không cần trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thái Tử Tuyển Phi – Dũng Nghị

Từ Ngự Hoa viên thông đến Từ Ninh cung có vài con đường, trên mỗi con đường đều có ma ma trông coi, bên đường có bố trí các câu đố, tú nữ có thể tự mình chọn nhóm, hai người một tổ, ba tổ đến Từ Ninh cung sớm nhất sẽ thắng cuộc, còn lại thì bị loại.

Thiên Dao cùng Nhục Y một tổ, tỷ muội Hàm Tuyết, Hàm U một tổ, nữ tử khác cũng chia nhau ra kết bạn, hướng về phía câu đố để tìm đường đi.

“Vòng này, tỷ tỷ nắm chắc mấy phần.” Thiên Dao nhàn nhạt hỏi.

Nhục Y thoáng suy nghĩ, trả lời một câu, “Chín phần.”

Thẩm Nhục Y, Doãn Hàm Tuyết, nữ nhi Vương Hình Ngưng của Thái phó cùng An Dương quận chúa của Bình Dương Vương được xưng tụng là tứ đại tài nữ, tướng mạo và tài học ngang nhau. Năm ngoái Quận chúa đã được gả cho ngoại bang, hôm nay có tư cách làm đối thủ của Nhục Y, cũng chỉ có Doãn Hàm Tuyết và Vương Hình Ngưng.

Thiên Dao khẽ gật đầu, thản nhiên cười, “Vây lượt này làm phiền tỷ tỷ rồi.”

Cứ như vậy, từ đầu đến cuối, Thiên Dao nghiêm nhiên làm chân gỗ, chỉ phụ trách mở đề bài cho Nhục Y, hoặc lúc Nhục Y trả lời đề mục, nói vài lời khen tặng.

Ma ma ở một bên nhìn như bất động thanh sắc nhưng một đôi mắt sáng lạnh lợi không có lúc nào không nhìn chăm chăm các nàng. Nếu đã không có tâm ý vào cung, Thiên Dao cảm thấy mình vẫn nên ít chứng tỏ thì tốt hơn.

Các nàng là tổ thứ ba đến cửa Từ Ninh cung, quả nhiên, hai tổ đến trước phân ra là tỷ muội Hàm U Hàm Tuyết, Vương Hình Ngưng và một thiếu nữ váy đỏ điểm lệ.

Nhục Y ghé vào tai nàng thì thầm một câu, “Người mặc váy đỏ là nữ nhi Hữu tướng đương triều, cháu gái ruột của Tiều thực phi nương nương, Tiều Trinh Nhi.”

Ma ma phụ trách giám sát ngoài cửa Từ Ninh cung ra đề cuối cùng, nhìn thấy hai tổ trước thuận lợi thông qua, lúc đến lượt tổ của Nhục Y và Thiên Dao, lại là về trên câu đối.

“Yên tóa liễu tri đường.”

Nhục Y hơi ngần người, mi tâm xinh đẹp nhíu lại. Câu đối này nhìn thì đơn giản nhưng trong đó lại ẩn hàm Hỏa kim mộc thủy thổ. Đối với tài học của Nhục Y không phải đối không được, chỉ là, nàng cần thời gian.

Mà nhìn thấy tổ thứ tư đã sắp đến cửa cung, Thiên Dao không kịp suy nghĩ, tiến lên một bước, nhàn nhạt nói. “Pháo trấn hải thành lâu.”

Hỏa Kim Thủy Thổ Mộc, vừa vận ứng đối.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay đơn điệu, quay đầu, Tư Đồ Phong một thân cảm bảo hoa lệ không biết từ lúc nào đã đứng phía sau các nàng.

“Tiểu Hầu gia.” Chúng nữ ở đây thi nhau hành lễ.

Tư Đồ Phong cũng không để ý tới các nàng, khẽ nheo mắt lại, cười cười nhìn Thiên Dao. “Câu đối này của A Dao cũng tạm tạm cho qua được.”

“Tiểu Hầu gia quá khen.” Thiên Dao hơi hơi cúi người thi lễ.

Tư Đồ Phong thành thoi cất bước vào trong cung, lúc đi ngang qua Thiên Dao lại đột nhiên thâm trầm sắc mặt. Dùng giọng nói trầm thấp chỉ hai người có thể nghe thấy nói, “Đeo mặt nạ vào cung là tội khi quân, lá gan của muội thực sự càng ngày càng lớn rồi.”

Thiên Dao mỉm cười, hoàn toàn không để ý. Từ nhỏ nàng đã cùng Tư Đồ Phong giao hảo, giống như huynh muội, một câu này của Tư Đồ Phong, không phải cảnh cáo, chỉ là lo lắng mà thôi. Mà theo Thiên Dao thấy, lo lắng này của hắn hoàn toàn dư thừa, nàng từ nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, trong đó, người đã thấy gương mặt thực của nàng không có mấy người, chờ việc tuyển phi xong rồi, nàng sẽ quay về Thiên Sơn.

Chỉ cần không để lộ dấu vết, tội khi quân này thì có sao!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Giá Y Nhiễm Huyết

Ba tổ, sáu vị thiếu nữ rất cung kính đứng ở ngoài cửa cung, phía xa xa, chỉ thấy Hoàng đế, Thái hậu cùng các phi tần cung nữ an tọa bên trong chánh điện của cung Từ Ninh.

Từ cửa cung đến nội điện, phải đi qua một hồ nước nho nhỏ, so với ngày thường khác biệt ở chỗ trong hồ nước lúc này có rất nhiều con độc xà, có con bò lên đường, có con nằm trên cầu gỗ, đang thè lưỡi đỏ, hung mãnh đáng sợ. Mà bọn họ lại phải đi qua cây cầu gỗ này để tiến vào trong nội điện.

Đây là cửa thứ hai, đề giải: Dừng nghỉ.

Nhược Y là nữ tử yếu đuối, gặp tình huống này, khiếp đảm lùi về phía sau hai bước, được Thiên Dao ở phía sau nhanh tay đỡ lấy.

“Tỷ tỷ, ăn cái này vào.” Thiên Dao đặt một viên thuốc màu trắng vào tay Nhược Y, sau đó nhìn nàng trấn an. Nhược Y nửa tin nửa ngờ nuốt thuốc xuống, lúc đi qua cầu gỗ, quả nhiên những con độc xà không dám lại gần, mà Thiên Dao ở phía sau nàng cũng thuận lợi đi qua.

Doãn Hàm U và Tiêu Trinh Nhi là người luyện võ, đương nhiên có thể dựa vào nội lực đuổi độc xà đi, mà Hàm Tuyết cùng Vương Hình Ngưng luôn sống trong khuê phòng, yếu đuối. Chưa đi được nửa bước đã sợ tới mức xụi lơ thân thể.

Doãn Hàm U tiến lên dịu muội muội, dịu dàng an ủi. Mà Vương Hình Ngưng đón nhận lại là cái tát hung hăng của Tiêu Trinh Nhi.

“Đồ phế vật, bốn tiểu thư còn bị ngươi liên lụy.”

Vương Hình Ngưng vốn đã bị dọa không nhẹ, lại nhận một cái tát, càng thêm ủy khuất, khóc không ngừng.

“Trinh Nhi, chớ có làm càn.” Trong điện, Thục phi quát lớn một câu. Trước mặt Hoàng đế cùng Thái hậu, Tiêu Trinh Nhi đích thực là làm càn.

Tiêu Trinh Nhi bị cô cô răn dạy, giận dữ cúi mặt đứng sang một bên.

Quy tắc của cuộc thi chính là như vậy, hai người cùng một tổ nếu như không thể cùng nhau đi qua, chỉ có thể bị loại. Cuối cùng, người đi đến nội điện cung Từ Ninh chỉ có hai người Nhược Y và Thiên Dao.

Sau khi hành lễ với Thái hậu, Hoàng đế cùng phi tử từ cung tần, tỷ muội hai người cung kính đứng ở trong điện, tiếp nhận ánh mắt của mọi người. Thiên Dao chỉ cảm thấy mình giống như hàng thượng phẩm đang chờ giá cao để bán, bị người ta bình phẩm từ đầu tới chân, thực sự không được tự nhiên.

Trong điện, Hoàng đế, Thái hậu ngồi ở chính vị, hai bên là Thục phi và Huệ phi đang được thánh sủng. Thục phi phượng bào đỏ thắm trên người, tuy đã có chút tuổi nhưng do được chăm sóc thỏa đáng, hào quang chói lọi. Mà Huệ phi bất quá chỉ mới hơn 20, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

“Hoàng thượng, ngài xem người thắng cuối cùng lại là một cặp hoa tỷ muội.” Thái hậu cười hiền lành, nghiêng đầu nói với Văn Đế ở bên cạnh.

Văn Đế gật đầu một cái, trên mặt không hề có một chút biểu tình dư thừa.

“Thẩm đại tướng quân lại nuôi dưỡng tốt hai nữ nhi.” Huệ phi khẽ cười, xen vào nói.

“VẬY sao?” Thục phi hoàn toàn không xem trọng, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt khinh thường dừng trên người Thiên Dao. “Vẻ đẹp của Vân Cơ là độc nhất vô nhị. Thâm tứ tiểu thư còn chưa thừa hưởng được một phần phong thái của nàng.”

Thiên Dao cười nhạt, xoay người chậm rãi cúi người trước Thục phi, không kiêu ngạo không siểm nịnh. “Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, bình thường một chút, cũng không có gì không tốt.”

Sắc mặt Thục phi lạnh đi vài phần, lại chưa kịp mở miệng, ngược lại Huệ phi đứng ra giảng hòa.

“Thâm tứ tiểu thư cũng là huệ chất lan tâm(1).”

Phi tần trong cung lại thêm thêm bớt bớt mấy câu, sau đó là cửa tỷ thí số ba. Sắc mặt tỷ muội hai người thân nhiên, trong lòng các nàng sớm đã định luận, bất kể tỷ thí cái gì, Thiên Dao cũng sẽ không thắng.

Mà lúc Hoàng đế đưa ra đề thi, tỷ muội hai người thực sự cứng đờ. Đề giải của thứ ba: Mệnh số.

Hoàng đế sai người viết danh tính sinh thần của hai người lên giấy, số mệnh rục rờ theo trong ống thẻ tre lay động, cái nào rớt ra, liền là người được chọn làm Thái tử phi.

Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, mà bàn tay ẩn trong tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay kín đầy mồ hôi. Nàng không ngừng trấn an bản thân, ít nhất, xác suất một nửa vẫn là tỷ tỷ.

Mãi cho đến khi miếng giấy viết tên nàng cùng sinh thần bị rơi ra, cao tăng luận mệnh cách, nói nàng là phụng loan chuyển thế, mệnh mẫu nghi thiên hạ.

Ngây đại một lúc, Thiên Dao chỉ nhớ rõ về mặt thất vọng của Nhượng Y, mà tiếng hô to của cung nhân vang lên bên tai không ngừng. “Thái tử phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Nhượng Y nói, “Muội muội không cần tự trách, nếu đã là số mệnh, tỷ sẽ nhận.”

Nhưng mà, sau khi tuyển phi, phụ thân vì nàng đã làm qua tám lần hôn sự, cuối cùng có đi mà không có về. Trong đế đô, bắt đầu nổi lên tin đồn, Đại tiểu thư Thâm gia gả đi tám lần vẫn không có ai chịu cưới.

Thiên Dao hiểu rõ, trong lòng tỷ tỷ đã có khúc mắc.

Lúc đó, chỉ cho rằng đó là số mệnh, mãi đến sau này, nàng cuối cùng hiểu rõ, Nhượng Y cơ bản không có lấy nửa phần cơ hội kia. Từ thời khắc các nàng bước vào cung Từ Ninh, tám màn âm mưu cũng bắt đầu được vén lên.

Hết thấy mọi thứ từ bắt đầu đến kết thúc, Thái tử Sở Diễm không hề xuất hiện, chỉ nghe cung nhân nói: Người hoàng thượng tuyển chọn, đương nhiên là nhân tuyển thích hợp nhất cho vị trí Thái tử phi.

A, Thiên Dao cười giễu, chỉ cảm thấy tất cả chẳng qua chỉ là một trò cười tiêu lâm. Đối với cuộc hôn nhân này, phu quân tương lai của nàng so với nàng lại càng không quan tâm.

--- ----- ---

“Hạ kiệu.” Tiếng cung nhân lạnh lạnh vang lên, kiệu hi chậm chậm hạ xuống. Dưới cái diu của cung nhân, Thiên Dao chậm rãi ra khỏi kiệu, tay nàng được đặt vào bàn tay to lớn khác. Bởi vì tu luyện ở U Minh cung, đầu ngón tay Thiên Dao vĩnh viễn lạnh như băng, mà bàn tay kia lại truyền đến sự ấm áp.

Không thể hoài nghi, chủ nhân của bàn tay kia chính là Thái tử Sở Diễm. Không nghĩ tới nam nhân trời sinh tính cách lạnh lùng, lại có bàn tay ấm áp khiến người an tâm.

Thái tử cưới phi, là đại sự cả nước chúc mừng. Hoàng thượng, Thái hậu cùng các phi tần đoàn tọa trên chính điện Thái Hòa, bá quan văn võ trong điện chỉ chấp tay vái mà thôi. Tình huống như vậy, hai nhân vật chính cũng khó tránh phải an phận, đóng tốt vai nhân vật của mình.

Giao bái xong, Thiên Dao ở trong tiếng chúc tụng được hỉ nương diu vào Đông cung, Đại Hân hoàng triều từ lúc thiết lập tới nay, điện Y Lan chính là chỗ ở của Thái tử phi đương nhiệm.

Trong phòng cưới, hỉ nương cung nhân quỳ đầy trên đất, Từ ma ma và Từ Y mỗi người đứng ở một bên giường. Trên giường, Thiên Dao mũ phượng khăn choàng, không nhúc nhích, như một con rối.

Không khí trong phòng yên tĩnh đến quỷ dị. Nến đỏ đã cháy một nửa, mà Thái tử điện hạ vẫn mãi không xuất hiện.

Từ ma ma khẽ nhíu mi tâm, điện hạ cùng một ngày nghênh cưới ba vị phi tử, nói không chừng đã đi đến cung hai vị nương nương kia, chỉ là... dù sao cũng không hợp tình hợp lý. Vị ngồi ở trước mặt đây mới là chính chủ.

“Ma ma, chủ tử nhà ta cả một ngày trời vẫn chưa có gì vào bụng, hay để chủ tử nghỉ ngơi, ăn chút gì trước.....”

“Cần rõ gì đó, lúc tiền cung không có ai dạy người cấp bậc lễ nghĩa sao? Khăn voan này chỉ có điện hạ mới có thể vén lên.” Từ ma ma mặt không biểu

tình khiến trách.

“Ma ma ở đây là đang giảng cấp bậc lễ nghĩa sao?” Giọng nói thanh thanh lành lạnh vang lên, cánh tay ngọc của Thiên Dao giơ lên, khăn voan đỏ tươi trên đỉnh đầu theo tiếng mà rơi, chúng nhân hít sâu một hơi khí lạnh, quả thực bị dọa không hề nhẹ.

“Nurong nurong, không thể.”

“Nurong nurong, không thể.”

“Nurong nurong!” Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, trong giọng nói mang theo vẻ nghiêm nghị.

Thiên Dao khẽ cười, chậm rãi đứng dậy, động tác tao nhã mềm mại coi bỏ giá y đỏ thắm trên người ra, màu đỏ rơi xuống đất, lộ ra bên trong bạch y trắng như tuyết. Ánh mắt sáng như ngọc lạnh nhạt nhìn màu đỏ tươi khắp phòng, chỉ cảm thấy hết sức chói mắt.

“Nền đỏ đã cháy hơn nửa, trăng đã lên trên đỉnh đầu, điện hạ lại mãi chưa về, dám hỏi ma ma, đây lại là cấp bậc lễ nghĩa gì?”

Từ ma ma mặt không đổi sắc, “Lịch trình của điện hạ dày đặc, đương nhiên có đại sự không thể thoát thân.”

Thiên Dao cười trong trẻo lạnh lùng, hẳn không ở đây, tự nhiên sẽ ở chỗ người khác. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, vẫn thật đúng là không phân thân ra được.

“Thiên Dao muốn nghỉ ngơi, mời các vị cô cô ra ngoài.” Thiên Dao khoanh tay đứng, giọng nói lạnh nhạt, nhưng lại mang khí thế khiến người không thể kháng cự.

“Nurong nurong...” Từ ma ma vừa muốn mở miệng, lại bị Thiên Dao lạnh lùng chặn đứng.

“Ra ngoài!”

Hỉ nương cung nhân quỳ đầy trên đất, không ai dám động dậy. Sắc mặt Từ ma ma rất khó coi, trầm mặc giảng co với Thiên Dao. Ở Đông cung, không có ai dám nói chuyện với bà như vậy.

“Khí thế của Thái tử phi thật lớn.” Một giọng nam trầm thấp lãnh mị vang lên ở ngoài cửa, đồng thời nam tử một thân cẩm bào đỏ tươi tuyệt mỹ, không vội vàng bước vào trong.

“Điện hạ vạn an!” Cung nhân run rẩy quỳ trên mặt đất.

Hắn đứng lại trước mặt Thiên Dao, mùi rượu nồng nặc ập đến. “Thái tử phi nương nương tôn quý của ta, cảm giác dưới một người trên vạn người, thế nào?”

Thiên Dao khẽ nheo đôi mắt sáng trong lại, như nghĩ tới cái gì, sau đó thân nhiên đáp. “Cao xử bất thắng hàn(2).”

Sở Diễm ngẩn người một lúc, sau đó cười vang trong trẻo. Đầu ngón tay thon dài mang theo vài phần lực đạo nâng cằm nàng lên, Thiên Dao bị đau, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt, nhưng vẫn kiên cường nhìn hắn.

“Người là nữ nhân thông minh, đáng tiếc, vẫn chạy không thoát quân cờ vận mệnh.”

Thiên Dao mờ mịt khó hiểu nhìn hắn, muốn tìm được đáp án từ trên gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn. Mà hắn lại cười quỷ dị, đột nhiên ôm lấy nàng, thô bạo lỗ mãng quăng lên trên giường.

“Người, người muốn làm gì?” Thiên Dao bò dậy rất nhanh, khiếp đảm lùi lại phía sau. Hắn giờ phút này giống như ma quỷ từ địa ngục đến, khiến nàng tự dưng sợ hãi.

“Đêm đại hôn, tân lang với tân nương nên làm cái gì?” Hắn cười tà mị, ngay sau đó tựa như mãnh thú xông lên, thô bạo xé rách sa y trên người nàng. Lựa trắng thuần khiết dưới bàn tay hắn trở thành từng mảnh từng mảnh nhỏ.

(1)Khí chất của hoa huệ, tâm tính của hoa lan

(2)Chỗ cao không thắng được chỗ lạnh

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cửa Cung Sâu Như Biển (1)

Thiên Dao chưa bao giờ bị đối xử như vậy, liều mạng giãy dụa khóc lớn. “Buông ta ra, Sở Diễm, tên ma quỷ nhà ngươi.”

Tuy chỉ là một gương mặt bình thường không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt lại trong veo lấp lánh cực kỳ, da thịt trên cánh tay trắng nõn nà, cơ thể mềm mướt, có thể khiến cho máu huyết của bất cứ tên nam nhân nào cũng phải sôi sục. Mà Sở Diễm cao cao tại thượng bất quá cũng chỉ là một người nam nhân bình thường, bản tính cũng háo sắc.

Hắn vừa cắn vừa hôn lên từng thớ thịt của nàng, Thiên Dao trần trụi nằm dưới người hắn rên rỉ khóc thút thít, bị hắn ép tới gất gao. Hai tay vô lực giãy dụa, mãi đến khi đụng phải cây trâm lạnh băng đang cài trên tóc, dường như không cần nghĩ ngợi gì, đâm thẳng về phía Sở Diễm.

Trong thoáng chốc, Sở Diễm đã cảm thấy vũ khí sắc bén đánh tới, nhanh chóng né đi... chỉ là, thân thể nam nhân đang hăm sâu, phản ứng chung quy cũng chậm nửa nhịp, da thịt trên cánh tay đã bị cây trâm bén nhọn đâm bị thương.

Sức nặng trên người biến mất, Thiên Dao lao đảo bò dậy, cơ thể co vào góc giường, sợ hãi nhìn hắn. Hai bên má vẫn đầy nước mắt chưa kịp khô, bộ dạng vô cùng đáng thương, giống như một con thú nhỏ đang bị thương.

Sở Diễm lạnh lùng nhìn vết thương vẫn đang chảy máu trên cánh tay, bàn tay thon dài không biết khi nào đã siết cổ của Thiên Dao. “Chán sống rồi phải không!”

Thân thể Thiên Dao vẫn trần trụi như cũ, cũng không chút ý muốn phản kháng, lông mi mảnh dài khép lại, từng giọt từng giọt nước mắt như ngọc lã lẽ chảy xuống. Về ừng đo trên mặt nàng vẫn chưa rút đi, nhưng lại không có một chút biểu tình dư thừa nào, vẫn lạnh nhạt như nước, tựa hồ sớm đã nhìn thấu sinh tử.

Nàng tự nhủ: Như thế, có khi lại tốt hơn, ít nhất là một sự giải thoát.

Một khắc đó, Thiên Dao thật cho rằng mình phải chết, nàng thân nhiên như vậy, thân nhiên chờ cái chết... mà lực đạo trên cổ lại giảm hẳn, thân thể đột nhiên nhẹ tăng. Cả người nàng bị hắn quăng xuống giường, thân thể trần trụi rơi xuống nền nhà cẩm thạch cứng lạnh băng, đau đớn vô cùng.

“Chủ tử.” Từ Y thét một tiếng kinh hãi, bò tới bên cạnh nàng, hốt hoảng cởi áo khoác của mình bọc lấy thân thể nàng.

Hì nương cùng cung nhân sớm đã lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Từ Y và một cung nữ gác đêm khác. Hai người họ bị hù dọa cũng không phải nhe, Từ Y càng thêm ôm chặt Thiên Dao khóc rống lên, hai mắt rung rung, nơm nớp lo sợ nhìn Sở Diễm.

“Không có ai dạy ngươi phải hầu hạ nam nhân thế nào sao? Đêm nay bốn vương sẽ giúp ngươi mở mang tầm mắt.” Hắn cười quý mị, quần áo có chút xộc xệch, từ trên cao nhìn xuống nàng. Đột nhiên vươn cánh tay kéo lấy cung nữ đang quỳ một bên, đẩy ngã lên chiếc giường rộng lớn.

Bên trong tấm màn lụa đỏ, hắn thô lỗ xé rách y phục trên người cung nữ, nữ nhân không ngừng khóc thút thít, tiếng kêu la, tiếng cầu xin xé toạc màn đêm trong trẻo lạnh lùng.

“Điện hạ, cầu xin người tha cho nô tỳ đi, điện hạ.....”

Tiếng cầu xin tha thứ từ từ biến thành tiếng rên rỉ thống khổ, nam nhân vô tình, nữ nhân kêu đau cùng thờ đốc kịch liệt, từng tiếng như mũi kiếm nhọn xuyên thấu trái tim yếu ớt của Thiên Dao, máu tươi đầm đìa.

Thiên Dao có đơn thuần thế nào cũng biết việc này có ý nghĩa gì. Vốn dĩ là đêm tân hôn của nàng, tân lang lại đang cùng một nữ nhân khác trình diễn tiết mục tình cảm mãnh liệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch sớm đã không còn huyết sắc, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay trắng nõn, lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ một mảng, từng giọt máu đỏ tươi theo khe hở tí tách nhỏ xuống, mà nàng lại không cảm thấy một chút đau đớn nào. Cánh môi khẽ run, đôi mắt to tròn một mảnh trống rỗng, đau đớn cực độ là thế nhưng lại khóc không thành tiếng.

Trong lúc thần thờ, âm thanh trên giường dần dần yếu ớt. Sở Diễm đứng dậy, nhanh nhẹn mặc y phục vào.

Đôi giày gấm màu bạc không biết từ khi nào đã đến trước mặt nàng, hắn từ trên cao nhìn xuống, trong đôi mắt vẫn một mảng lạnh lùng. “Người đâu.” Hắn lạnh lùng phun ra hai chữ.

Két một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, hai lão ma ma khom người bước vào, đi vào sau cùng là Từ ma ma, bà vẫn mang gương mặt lạnh, trong tay bưng một chén thuốc đen đặc, vẫn còn bốc hơi.

Ba người quỳ gối hành lễ với Sở Diễm, hắn tùy ý phát tay. Các ma ma hiểu ý, bước nhanh đến bên giường, kéo mạnh cung nữ y phục không chỉnh tề, thô bạo đổ chén thuốc đen đặc vào miệng nàng. Cung nữ trẻ tuổi hoảng sợ giãy dụa, lớn tiếng la lớn, “Điện hạ, tha cho nô tỳ đi, cầu xin ngài, tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không muốn chết...”

Bị rót vào hơn nửa chén thuốc, nữ tử rút cuộc vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế của các ma ma, lao đảo té xuống giường, bò tới trước mặt Sở Diễm, níu vạt áo hắn kêu khóc. Máu tươi tình hồng theo khóe môi chậm chậm chảy xuống, nữ nhân thống khổ ôm bụng.

Thiên Dao cả kinh, nàng chỉ cho rằng thứ nước các ma ma đổ xuống bất quá chỉ là lạc thai dược mà thôi, không nghĩ tới....

Nàng run rẩy bò tới bên cạnh cung nữ, ngón tay trắng nõn áp lên cổ tay nàng. Sau đó, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, là Hạc Đình Hồng, máu đã bịt kín cổ

họng, cắn bản không thể cứu nữa. “Sở Diễm, đồ ma quỷ nhà ngươi, ta giết ngươi.” Thiên Dao cơ hồ mất khống chế, vươn bàn tay đánh về phía ngực Sở Diễm.

Hắn khí lạnh băng kéo tới, Sở Diễm mặt không đổi sắc, thậm chí khóe môi còn cong lên cười khinh thường. Hắn không mấy may cử động cũng đã chế trụ được cổ tay Thiên Dao, trở tay dùng sức vẩy nàng lại trong ngực, không thể động đậy. Ngón tay thon dài, ám muội vuốt ve theo gò má cong cong mỹ lệ của nàng.

“Nhớ lấy bài giáo huấn hôm nay, là sự tùy hứng của ngươi hại chết nàng ta.” Giọng nói của hắn lạnh băng không chút ấm áp. Nàng trừng lớn hai mắt nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

Sở Diễm ngược lại vô cùng thường thức bộ dạng giương nanh múa vuốt của nàng. Giống như thợ săn gặp được con hồ ly giáo hoạt nhất, sự thú vị không phải ở chỗ đạt được mà là quá trình truy đuổi.

Hắn cười tuyệt mỹ một tiếng, nụ cười với lúm đồng tiền nhưng ý cười như cũ vẫn không đạt tới đáy mắt. “Muốn ở bên cạnh bản vương, phải học cách ngoan ngoãn một chút. Bản vương sẽ không giết ngươi, mà sẽ để ngươi trở mặt nhìn từng người từng người bên cạnh ngươi chết đi.” Hắn nói, ánh mắt giống như có chút khinh thường nhìn Từ Y đang quỳ trên đất.

Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt, cắn chặt môi không nói. Nàng biết hắn uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không thể không chịu sự uy hiếp của hắn. Nàng có thể không quan tâm tới tính mạng mình, nhưng không thể không quan tâm đến Từ Y, không thể không quan tâm tính mạng của mọi người trong Y Lan điện.

Ngón tay thon dài của hắn khẽ nâng cằm nàng lên, đôi mắt phượng tuyết thế tà mị nhìn nàng. “Cảm thấy ủy khuất, phải không? Muốn khóc thì khóc đi.”

Hàng mi mảnh dài của Thiên Dao rung rung vài cái, một giọt lệ trong suốt lấp lánh không chịu thua kém roi xuống gò má trắng bệch. Nàng gắt gao cắn chặt môi dưới, bộ dáng kia, quật cường lại nhẹ nhàng động lòng người. Tim Sở Diễm vô cớ run lên. Nữ nhân này, lại có thể dễ dàng lay động tâm tình của hắn.

Nhận thức này khiến hắn khẽ bức, ngay sau đó, bất ngờ buông tay, đẩy thân thể mềm mại của nàng ra. Không hề dự liệu, thân thể Thiên Dao lại một lần nữa tiếp xúc với nền nhà, mà nàng thân cùng tâm đều đã chết lặng, không còn cảm giác đau đớn.

Kèm theo một vài tiếng động ở cửa, Sở Diễm phát tay áo bỏ đi. Sau đó, các ma ma lại đầu vào đầy lời xác cung nữ ra ngoài, động tác nhanh nhẹn lau khô vết máu. Kế đó, Từ ma ma đi đến bên giường, đem tấm lụa trắng nhiễm máu trình nữ nhân cẩn thận thu hồi. Rồi sau đó, Từ Y bò qua, ôm nàng khóc nức nở.

Hết thấy mọi chuyện như một cơn ác mộng, cơn ác mộng không cách nào dừng được.

Nền đỏ đã cháy hết, một tia sáng yếu ớt lặng lẽ len vào trong phòng.

Cửa phòng lần nữa bị đẩy ra, hai hàng cung nữ nối đuôi nhau vào, trong tay cầm cung y hoa mỹ, sang quý gọn gàng. “Nương nương, chúng nô tỳ hầu hạ người thay y phục, kiểu vào Dương cung sớm đã đợi bên ngoài rồi.” Cung nữ dẫn đầu nửa quỳ trên đất, dịu dàng nói.

Thiên Dao nhẹ nhàng lau đôi mắt đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt đảo qua cung nữ trang điểm gọn gàng xinh đẹp. Hồi lâu sau, mới cứng nhắc cử động người. Đây khung cửa sổ ra, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ vừa ló dạng, ngay cả không khí cũng tươi mới, nhưng tại sao, trong lòng lại âm u như vậy.

“Lui ra.” Nàng vô tình nói hai tiếng.

“Nương nương, ngài đừng làm khó chúng nô tỳ, nếu nương nương không chịu thay y phục, điện hạ nhất định sẽ tức giận, chúng nô tỳ chỉ sợ sẽ phải chịu trách phạt.” Chúng cung nữ nơm nớp lo sợ quỳ đầy dưới đất.

Thiên Dao lặng lẽ nhìn các nàng, vô lực nhắm hai mắt lại. Đúng vậy, nàng đây là thế nào, tại sao phải tức giận với những người vô tội này.

“Từ Y, giúp ta thay y phục đi.” Nàng nhẹ giọng nói.

Từ Y có chút miễn cưỡng, từ trong tủ lấy ra một chiếc váy trắng thuần. Rửa mặt chải đầu một phen, không kịp trang điểm, mái tóc rối xõa ở sau lưng, búi tóc chỉ cài một cây trâm thanh ngọc, lại vội vàng đi về phía cửa cung.

Lúc Thiên Dao đi tới cửa cung, Sở Diễm đã chờ tới mức không kiên nhẫn. Một thân măng bào màu trắng thiếp vàng, thanh quý cao nhã, tăng thêm vài phần khí thế cao ngạo so với ngày thường. Bên trái, Doãn Hàm Tuyết ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn, thân mặc cung trang mầu đơn phú quý tươi đẹp, quyến rũ mềm mại, phong tình vạn chủng. Mà Tiêu Trinh Nhi bên phải vẫn một màu cung bào đỏ thắm, huênh hoang giống như con người nàng.

“Điện hạ vạn phúc kim an.” Nàng cúi người thi lễ tượng trưng.

“Thái tử phi thật quá kiêu ngạo rồi.” Hắn hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Thiên Dao vẫn tái nhợt như trước, khẽ cúi đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Bạch y như tuyết, dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ cũng giống như đóa cúc họa mi nở rộ dưới ánh dương trời thu, sạch sẽ mà thuần khiết. Trước mặt Doãn Hàm Tuyết phong tình quyến rũ lại không kém phần khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Cửa Cung Sâu Như Biển (2)

Ánh mắt Sở Diễm u ám, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nàng lại không nhẫn tâm trách cứ. Hắn tự giễu hừ một tiếng, bản thân lúc nào đã biết thương hoa tiếc ngọc, buồn cười.

“Ngày ngắn cực khổ, nói vậy đêm qua điện hạ đã làm muội muội mệt chết rồi.” Hàm Tuyết mỉm cười nói, ngược lại vẫn giữ thái độ bình thản.

Nhưng vẫn có người thiếu kiên nhẫn, Tiêu Trinh Nhi lạnh nhạt hừ một tiếng, “Nghe nói đêm qua động tĩnh bên Y Lan điện rất lớn nha, còn gây ra án mạng nữa. Muội muội tuổi nhỏ, hầu hạ điện hạ khó tránh không được chu toàn.”

Thiên Dao cúi đầu trầm mặc, mặt không chút biểu tình. Coi như lời các nàng nói bất quá là chuyện không liên quan tới mình.

Sở Diễm cười tà mị, tùy ý đưa tay ôm Tiêu Trinh Nhi vào lòng, “Tối nay đến Trinh Nhi thị tẩm, thế nào?”

Tiêu Trinh Nhi vui mừng mở lớn hai mắt, cơ hồ không thể tin được. Thái tử cùng Tiêu Thục phi không đội trời chung, trong triều đây không phải là bí mật gì, mà nàng là chất nữ của Thục phi, gả vào Đông cung, vốn tưởng rằng Sở Diễm sẽ cố ý làm khó làm dễ. Nhưng năm mơ cũng không nghĩ đến, sau ngày đại hôn, hắn lại khâm điểm nàng thị tẩm.

“Dạ” Hai gò má nàng ửng hồng, e lệ gật đầu một cái.

“Trinh Nhi sẽ không làm tổn vương thất vọng chứ.” Khóe môi hắn khẽ nhếch, bàn tay ấm áp áp muội vuốt qua gò má nàng.

Thiên Dao thực sự không có tâm tình nhìn hắn với nữ nhân khác ân ái, hơi không kiên nhẫn mở miệng, “Điện hạ, bây giờ có thể khởi kiệu đi Cảnh Dương cung hay không?”

Sở Diễm cười, phân phó Đại thái giám Lưu Trung. Mà Tiêu Trinh Nhi bị phá rồi chuyện tốt, mặt mày khó chịu, lườm mắt nhìn bộ váy trắng của Thiên Dao. “Bộ váy này của muội muội cũng quá trắng trong thuần khiết rồi, hôm qua vừa mới đại hôn, cũng không sợ xui xẻo sao.”

“Điện hạ minh giám, chủ tử nhà nô tỳ từ nhỏ chỉ mặc bạch y.” Từ Y thấp thòm quỳ rạp xuống đất, biện giải.

Sở Diễm lạnh nhạt liếc nàng một cái, không hề trả lời, chỉ nắm tay Tiêu Trinh Nhi đi về phía cổ kiệu. “Trinh Nhi cùng bốn vương ngồi chung kiệu, thế nào?”

Tiêu Trinh Nhi tất nhiên vui mừng, xấu hổ gật đầu.

Sở Diễm không ngồi chung kiệu với nàng, Thiên Dao ngược lại nhẹ nhõm không ít. Trong chiếc kiệu rộng lớn thoải mái, Thiên Dao dựa nửa người vào thành kiệu, thản nhiên đọc sách trong tay.

“Đến Cảnh Dương điện vẫn còn xa, sắc mặt chủ tử không tốt, vẫn nên chợp mắt một chút.” Từ Y đáp tẩm chăn mỏng lên người Thiên Dao, thuận tay lấy đi cuốn sách trong tay nàng.

Thiên Dao bật cười, lại không hề phản đối.

Lúc này cổ kiệu lại đột nhiên xóc lên một chút, chậm rãi dừng lại. Thiên Dao khó hiểu, bàn tay trắng nõn đẩy một góc rèm kiệu ra, mà bên ngoài lại vô cùng bình thường, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nô tỳ đi xem xem.” Từ Y đáp lời, mở cửa kiệu đi ra ngoài.

Một hồi lâu sau, cửa kiệu lại phát ra tiếng đóng mở, ngay sau đó, lại chậm rãi chuyển động. Đêm qua giằng co cả một đêm, Thiên Dao thực sự rất buồn ngủ. Nàng dựa vào cái sập mềm chợp mắt, trên người vẫn đắp tẩm chăn mỏng, ánh nắng trời xuyên qua mảnh rèm để mở một nửa tỏa ra ánh sáng loang lổ, nhảy nhót nghịch ngợm trên gương mặt mềm mướt như ngọc, dung nhan đang ngủ an ổn như đứa trẻ kia làm cho người nhìn không được mà sinh lòng thương tiếc.

“Chuyện gì xảy ra?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Thiên Dao um một tiếng, mà người đi đến không hề đáp lại. Nàng cũng không quá để ý, hàng mi khẽ run, tự trở mình lại ngủ tiếp. Cổ áo khẽ hở, lộ ra càn cổ trắng ngần vẫn còn in dấu hôn nồng sâu không giống nhau, là của hắn lưu lại đêm qua.

Sở Diễm dựa nửa người lên thành kiệu, ánh mắt thâm sâu dừng trên mấy quyển sách y thuật nằm bên cạnh nàng, không để ý lắm khẽ cười. Mật thám trong cung của phụ hoàng rất nhiều, hẳn dù sao cũng phải lưu tâm một chút.

Cổ kiệu của Đông cung đã từ từ qua Võ Hoa môn, ở trước chính cung Cảnh Dương điện thận trọng dừng lại. Thiên Dao ngủ sâu, không có chút dấu hiệu tỉnh lại. Sở Diễm cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhẹ đến nỗi không có chút trọng lực.

“Điện hạ vạn an.” Tiểu thái giám vội vàng quỳ ngồi trên đất, dùng lưng làm đệm.

Hai phi tử Tiêu Trinh Nhi và Doãn Hàm Tuyết sớm đã đợi bên cạnh kiệu, thấy Sở Diễm ôm Thiên Dao xuống kiệu, sắc mặt đều khẽ biến. Tiêu Trinh Nhi oán giận nổi cáu, so ra, Hàm Tuyết ngược lại vẫn giữ nét bình thản, cúi đầu xuống cực thấp, thế nên người bên ngoài nhìn không thấu tâm tình của nàng lúc này.

Sở Diễm ôm Thiên Dao thẳng một đường tới chính điện Cảnh Dương cung, cơ thể kiều nhỏ của nàng nằm ngoan ngoãn trong lòng hân, gương mặt nghiêng dựa vào trong ngực, bộ dáng cực kỳ yên tĩnh.

Trong điện ngược lại vô cùng náo nhiệt, Văn Đế cùng Thái hậu ngồi nghiêm trang trên chính điện, hai bên là Thục phi, Huệ phi cùng các phi tần khác căn cứ vào cấp bậc mà ngồi. Bên cạnh thái hậu, một mỹ nhân da trắng cung trang thanh nhã là Trưởng công chúa Vô Song, nàng và Huệ phi hai người tuổi tác tương đương, từng là bằng hữu thân thiết, hôm nay lại ngăn cách bởi bối phận, nhưng cũng không phải xa lạ. Ngồi bên cạnh Thục phi là nữ nhi duy nhất của nàng – ngũ công chúa Loạn Âm, trưởng bảo của công chúa đồ nức, thừa hưởng nét đẹp mỹ miều của mẫu thân, cũng thừa hưởng sự ngạo mạn của mẫu thân nàng, thậm chí còn bướng bỉnh kiểu ngạo hơn.

Trọng thần trong triều đều ở trên điện, phân làm hai bên trái phải, phụ tử Đình Viễn hầu cùng phụ tử Thẩm gia đứng một chỗ. Mà An Thanh Vương Sở Dục cùng đám người Ngụy Thanh, Xích Diễm đứng một chỗ khác.

“Sở Diễm đến trễ, xin Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng thứ tội.” Sở Diễm ôn nhu mở miệng, vì ôm Thiên Dao trong lòng nên không thể khom người hành lễ. Tiêu Trinh Nhi và Doãn Hàm Tuyết bên cạnh lại quỳ rạp xuống đất hành lễ. “Thái tử điện hạ thật là cao giá, lại còn để một đám người chúng ta đợi lâu.” Ngũ công chúa Loạn Âm lạnh nhạt mở miệng. Không khí trong điện lập tức trở nên gượng gạo.

“Âm Nhi lắm miệng.” Thục phi mở miệng răn dạy một câu. Vua tôi trên dưới đều biết nàng và thái tử Sở Diễm bằng mặt không bằng lòng, nhưng bất hòa này cũng chỉ có thể giấu đá ngầm ở trong cung, công khai khiêu khích trên điện đơn giản chỉ làm Hoàng thượng và Thái hậu ghét bỏ, Loạn Âm đứa nhỏ này càng lớn càng không hiểu chuyện.

“Ngũ hoàng tử giáo huấn rất phải, đều là Sở Diễm sai.” Sở Diễm mỉm cười đáp lại, tính tình tốt hiếm thấy. Ngược lại có vẻ Loạn Âm lại không thông tình đạt lý.

Loạn Âm hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn nữ tử an nhiên ngủ trong lòng hân. “Thái tử phi đây là làm sao vậy?”

“Dao Nhi một mối, trên xe chop mắt một chút, bốn vương không đành lòng đánh thức nàng.” Sở Diễm khẽ cười, nhẹ nhàng lay tỉnh nữ tử trong lòng, động tác dịu dàng đặt nàng xuống, bộ dáng phu thê vô cùng ân ái.

Tư Đồ Phong ở một bên hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Diễn xuất của thái tử, diễn càng ngày càng giỏi rồi.

“Điện hạ cùng Thái tử phi phu thê ân ái, cử án tề mi, là phúc của Đại Hàn chúng ta.” Huệ phi cười xinh đẹp, nói vài lời tốt đẹp.

Ý thức Thiên Dao dần dần rõ ràng, im lặng đứng ở trong điện, hồ hững như con rối gỗ. Nàng chẳng qua chỉ muốn làm người ngoài cuộc, thế mà lửa vẫn cố tình đốt tới người nàng.

“Sắc mặt Thiên Dao sao lại tiêu tụy như vậy, sinh hoạt trong cung đã quen chưa?” Thái hậu cười từ ái, đôi mắt nhanh nhẹn quét qua Sở Diễm cùng Thiên Dao.

“Hồi bẩm Hoàng tổ mẫu, hết thấy đều mạnh khỏe.” Thiên Dao thấp giọng trả lời.

Thái hậu nhẹ gật đầu, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, vươn cánh tay già nua về phía Thiên Dao. “Thiên Dao, tới đây, lại bên cạnh Hoàng tổ mẫu.” Thái hậu nghiêng người, để trống một nửa chỗ ngồi.

Sở tọa của Thái hậu là tháp Kim Liên Phụng, nếu Thái tử phi ngồi trên đó lại vượt quá khuôn phép. Chúng nhân từng lớn hai mắt, lại không có ai dám đứng ra phản bác thánh ý của Thái hậu.

“Hoàng tổ mẫu!” Loạn Âm lại không sợ chết đứng dậy. “Di huấn của tổ tiên, chỉ có Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mới có tư cách ngồi trên tháp phượng, Thái tử phi ngồi lên sợ là không thích hợp.”

“Làm càn, càng ngày càng không có phép tắc.” Thái hậu nghiêm sắc mặt, vỗ một cái thật mạnh trên án gỗ bên cạnh, khí thế uy nghiêm khiến Loạn Âm không khỏi lao đao.

“Người là trách cứ ai gia không hiểu quy củ?”

“Loạn Âm không dám.” Loạn Âm không phục thấp giọng trả lời.

“Mẫu hậu bớt giận, Loạn Âm không hề có ý mạo phạm.” Thục phi từ tốn đứng dậy, cười nhẹ nói, ánh mắt hữu ý vô tình liếc về phía Thiên Dao.

“Thái tử phi chính là Hoàng hậu nương nương tương lai, ngồi trên tháp phượng, không thể trách phạt.”

Thái hậu trầm mặc không nói, cánh tay vươn về phía Thiên Dao vẫn không buông, chúng nhân trong điện cũng không đoán được tâm tư của bà.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Thiên Dao, chờ xem phản ứng của nàng. Ngồi trên tháp phượng, sẽ đắc tội Thực phi, không ngồi lại phạt ý Thái hậu. Hành động lần này của Thái hậu chắc chắn đã làm Thiên Dao lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Hoặc là từ lúc bắt đầu tuyển phi, nàng nên học được đạo sinh tồn trong thâm cung. Trong chốn thâm cung này, thế đơn lực bạc không cách nào sinh tồn, liên thủ lại, phúc họa cùng chia là phương thức sinh tồn duy nhất. Mà địa vị lại chỉ có một, cho dù là tỷ muội thủ túc, cuối cùng cũng là người chết ta sống.

Sở Diễm mỉm cười không nói, không chút may mắn có ý giúp nàng. Hẳn ngược lại muốn thấy, lúc này đây nàng sẽ hóa giải nguy cơ như thế nào.

Sắc mặt Thiên Dao thần nhiên, khẽ nhấc làn váy, từng bước đi lên, sau đó, dừng trước người Thái hậu nhưng chưa hề ngồi lên tháp phượng, mà là ngồi xôm bên đầu gối Thái hậu.

Trò hay cứ như vậy mà yên lặng kết thúc, vài phi tần chờ xem kịch hay không khỏi có chút thất vọng.

Văn Đế ngồi nghiêm trang trên chính vị vẫn trầm mặc không nói, đột nhiên cất giọng cười, ánh mắt uy nghiêm mang theo mấy phần thương thức. “Thê tử này của lão thất thật thông minh.”

“Nhân quang của phụ hoàng, đương nhiên sẽ không sai.” Sở Diễm trầm giọng đáp lời.

“Diễm nhi thành gia, trăm coi như cũng yên lòng.” Văn Đế phát tay, lệnh Đại thái giám tổng quản nội cung Lý Đức truyền lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hợp Hoan

Cung yến hết sức náo nhiệt, ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình. Yến hội xong, Văn Đế gọi riêng thái tử Sở Diễm vào ngự thư phòng.

Văn Đế ngồi ngay ngắn trên chủ vị, Sở Diễm chưa kịp mở miệng, chén trà nóng hổi đã bay thẳng đến trước mặt hắn. “Hôn trưởng!”

Sắc mặt Sở Diễm không đổi, khẽ vén vạt áo quỳ một gối xuống. Hắn sớm biết, mặc dù đã xử tử cung nữ kia, cũng tuyệt không giấu được tai mắt của Văn Đế. Nếu đã không thể giải thích, chỉ bằng chủ động thỉnh tội. “Nhi thần biết tội, xin phụ hoàng trách phạt.”

Văn Đế khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm sâu dừng trên người hắn như nghĩ tới cái gì. Một hồi lâu sau, mới khẽ thở dài. “Nha đầu kia của Thẩm gia dù sao cũng còn nhỏ, ngươi cần gì phải so đo với một đứa trẻ, mọi việc đều phải nhân nhượng một chút.”

“Nhi thần cần tuân lời phụ hoàng dạy bảo.”

“Ừm. Đứng lên đi.” Văn Đế gạt đầu một cái, chỉ vào ghế ở một bên.

Sở Diễm chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh. Xem ra, Văn Đế lần này gọi hắn tới, cũng không phải chỉ vì trò náo loạn đêm qua.

“Biên cảnh Ung Châu, người Kim làm loạn, trăm vạn đại quân áp sát, chuyện này, con thấy thế nào?”

Đôi mắt thâm thúy của Sở Diễm chớp động rõ ràng, suy xét hồi lâu mới chậm rãi nói. “Người Kim mơ ước lãnh thổ Đại Hàn ta đã lâu, lần này dốc toàn lực, chắc đã trù tính từ lâu. Trận chiến Ung Châu dự là hết sức căng thẳng. Phụ hoàng cần sớm có tính toán mới được.”

Văn Đế gạt đầu tán thành, tiếp theo lại lộ vẻ mặt khó xử. “Trận này liên quan đến quốc mệnh Đại Hàn ta, duy chỉ có con thân chinh, trăm mới yên tâm. Nhưng con vừa mới đại hôn.” Văn Đế muốn nói lại thôi, im lặng đánh giá phản ứng của Sở Diễm.

Sở Diễm cười lạnh trong lòng, chỉ sợ đây mới chính là mục đích của Văn Đế. “Nhi thần thân là thái tử Đại Hàn, đương nhiên không thể chối từ, sao có thể để nữ nhi tình trường làm vướng bận.”

“Ừm, con có thể lấy đại cục làm trọng thì tốt.” Văn Đế hài lòng gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, con lui xuống đi. Ba ngày sau khởi hành, trăm đã hạ mật chiếu, trăm vạn đại quân biên cảnh đều tùy ý con điều khiển.”

“Nhi thần cáo lui.” Sở Diễm đứng dậy, cung kính khom người cúi đầu.

“Thương thế của con thế nào rồi?” Văn Đế lại chêm vào một câu.

“Chỉ bị thương ngoài da, không đáng lo ngại.”

Vân Đế bật cười, nha đầu kia, lại khó thuần vô cùng. “Ừm, không sao thì tốt. Con lui ra đi.”

Sở Diễm bước ra khỏi ngự thư phòng, Sở Dục sớm đã ở bên ngoài này đợi. Trời không biết khi nào lại u ám, mưa phùn bay lất phất, cảm bảo của Sở Dục đương nhiên bị ướt.

“Thất ca.” Hần rảo bước về trước.

“Ba ngày sau, khởi hành đi Ung Châu.” Sở Diễm thân nhiên nói.

“Cái gì?” Sở Dục cả kinh, sau khi nặng nề thở dài mới miễn cưỡng khôi phục thần sắc. “Quý khách của nữ nhân kia rốt cuộc vẫn đạt được. Đệ thật sự không hiểu, phụ hoàng anh minh một đời sao có thể chỉ vì một nữ nhân bên gối mà để nhi tử mình lâm vào khốn cảnh.”

Sở Diễm cười khổ, phụ hoàng hần sớm đã bị nữ nhân kia mê hoặc tâm trí. Năm đó, đại ca chết, tam ca tàn phế, hoàng tử nổi đời trong cung vô có chết yếu, thế nào lại không phải kiệt tác của nữ nhân kia.

“Trận chiến Ký Châu, bốn vương không lưu lại mạng ở Ký Châu, nữ nhân kia đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Mây kiếm Sở Dục nhú chặt, “Phần lớn biên cảnh Ung Châu đều là binh mã của Định Viễn Hầu, nữ nhân kia là muốn mượn tay Định Viễn Hầu Tư Đồ Tần trừ bỏ thất ca.”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng âm u, trận chiến này, đích thực nan giải. “Nhị ca mơ ước vị trí Thái tử đã lâu, mà Tư Đồ Tần lại là thân cứu của nhị ca, hận không thể trừ khử bốn vương cho thống khoái. Binh mã của hần đương nhiên sẽ không nghe theo điều phái của bốn vương. Có thể dùng, chỉ có mười vạn quân đóng ở Ung Châu.”

Sở Dục gật đầu đồng ý, lại vẫn mặt ủ mày chau. “Mộ Dung Phục đóng quân ở biên cảnh Ung Châu nhiều năm, giữ binh làm trọng. Binh mã của hần chỉ sợ cũng không thể sai khiến.”

“Việc này, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.” Sở Diễm lãnh mạc đáp lời, cùng Sở Dục hai người đi dọc theo con đường nhỏ lát đá trong Ngự Hoa viên.

Xa xa, chỉ thấy trong đình giữa hồ, tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong cùng Thiên Dao đứng cạnh nhau. Tư Đồ Phong cười nhạt, ngón tay thon dài hữu ý vô ý xuyên qua mái tóc như thác nước của Thiên Dao. Mà nàng lại không có chút mảy may né tránh.

Đôi mắt phượng của Sở Diễm đột nhiên trở nên lạnh lùng, bàn tay ẩn trong ống tay áo theo bản năng nắm chặt thành quyền.

Nhìn theo ánh mắt hần, Sở Dục cũng ngăn người một lúc. Tư Đồ Phong và Thẩm Thiên Dao, chẳng lẽ có tư tình.

Trong đình giữa hồ, Tư Đồ Phong dịu dàng gỡ chiếc lá rụng dính trên tóc nàng, tùy ý ném vào trong hồ.

“Đêm qua, Vân Kiếm uống say như chết.” Hần thuận miệng nói một câu, bỗng nhiên lại lắc đầu cười khổ. Vân Kiếm, đường đường công tử nhà Thừa tướng, dám yêu mà không dám nói, kết quả chỉ là làm giá y cho người khác.

Thiên Dao hờ hững, nhàn nhạt nói một câu. “Huynh ấy xứng đáng với nữ tử tốt hơn.”

Tư Đồ Phong khẽ thở dài, lại ân cần hỏi han. “Cuộc sống trong cung, A Dao đã quen chưa?”

“Vẫn tốt.” Thiên Dao không để tâm trả lời một câu.

Khuôn mặt nàng hốc hác, trong lòng Tư Đồ Phong hiểu rõ, câu “Vẫn tốt” này chẳng qua nói cho có lệ.

“Nếu biết sẽ liên lụy đến muội, cho dù không cần quân cờ Thẩm Nhượng Y này, ta và phụ thân cũng sẽ không nhẫn tâm để muội vào cung.”

Thiên Dao ngăn người nhìn hần, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra. Thảo nào Sở Diễm lại nói nàng là một quân cờ, hóa ra nữ nhi Thẩm gia vào cung, thực sự là một nước cờ của Định Viễn Hầu. Chỉ có điều, ma xui quỷ khiến, nàng thế thân cho vị trí của Nhượng Y.

“Sở Diễm làm người hung tàn, tâm cơ thâm trầm, tuyệt không xứng với người lương thiện như muội.” Hần bất đắc dĩ lắc đầu. “Năm kia thái thú Tô Châu mưu nghịch, Thái tử lĩnh mệnh đi bình loạn. Trong một đêm huyết tẩy phủ Thái thú 183 nhân mạng, bao gồm phụ nữ và trẻ con, không một ai may mắn thoát khỏi.”

Thiên Dao gượng cười, thủ đoạn của Sở Diễm, nàng sớm đã lĩnh giáo. Nhưng việc đã tới nước này, nàng còn có cơ hội quay đầu sao!

“Làm đại sự đương nhiên không cầu nệ tiểu tiết, tiểu Hầu gia từ khi nào cũng trở thành lòng dạ đàn bà như vậy.” Sau lưng, đột nhiên truyền đến tiếng cười khê của Sở Dục, hai người quay đầu, chỉ thấy Sở Diễm, Sở Dục không biết từ khi nào đã đứng ở góc cuối đình.

Sở Dục tay cầm quạt giấy, bộ dạng nhàn nhã dựa vào cột trụ. “Năm đó nếu thất ca không nhờ cô tận gốc, thủ hạ cũ của Lưu Cảnh tiếp tục phạm thượng tác loạn, chỉ sợ dân chúng lại lầm than.”

Hy sinh một nhà Lưu thị là phương thức rút cùi dưới đáy nồi, thoát nhìn thì tàn nhẫn nhưng trong thời gian ngắn dẹp loạn chiến tranh, thương vong hạn

ché đến thấp nhất. Bình loạn Tô Châu, thái tử Sở Diễm hành sự quyết đoán tàn nhẫn, khiến vua và dân chấn động. Nhưng mà, hán đích thực đánh một trận rất đẹp, thế lực phản đối Thái tử trong triều cũng lặng lẽ mà chấm dứt.

Tư Đồ Phong khẽ cười, hoàn toàn không có thái độ quẫn bách như bị bắt quả tang, hơi nghiêng người chấp tay với Sở Diễm. “Điện hạ nhìn xa trông rộng, ngược lại là Tư Đồ Phong mạo phạm rồi.”

Sở Diễm không hề để ý đến hán, đôi mắt lạnh lẽo liếc về phía Thiên Dao. “Lại đây.”

Thiên Dao hờ hững không nói, nhưng cũng không cử động gì, rõ ràng là coi lời nói của hán như gió thổi bên tai.

“Bốn vương có chút chuyện gấp cần thương lượng với tiểu Hầu gia, không biết tiểu Hầu gia có thể rời bước nói chuyện?” Sở Dục hi hi mở miệng lần nữa.

Tư Đồ Phong đương nhiên biết là hán cố ý muốn mình rời đi, nhưng lại không tìm được lý do tiếp tục ở lại, đành phải theo Sở Dục rời khỏi.

Trong đình chỉ còn lại hai người Sở Diễm và Thiên Dao, hán lại một lần nữa lạnh băng mở miệng. “Lại đây, đừng để bốn vương nói lần thứ ba.”

Gió lạnh bên hồ thổi qua, khẽ bay sa y như tuyết của nàng, khuôn mặt Thiên Dao như mặt nước ôn hòa, lại vẫn đứng yên như khúc gỗ. Nàng rất muốn biết, dưới con thịnh nộ hán sẽ làm gì nàng, một lần nữa muốn bóp chết nàng sao?

Mây kiếm Sở Diễm lạnh lùng chau lại, nữ nhân này lúc nào cũng có dũng khí khiêu chiến tính nhẫn nại của hán.

Thân hình cao lớn của hán bước qua, Thiên Dao cảm nhận được trái tim trong lồng ngực mình đập cuồn cuộn. Nàng không biết hán sẽ làm gì, mà nàng nghĩ tới tất cả các khả năng, chính là không nghĩ tới hán sẽ hôn nàng.

Hán vây nàng lại trong ngực, đôi môi lạnh lạnh liền áp lên. Bá đạo mà ngang ngược này mở cánh môi nàng, quán lấy lưỡi nàng, mút liếm gặm cắn, dùng lực như vậy, thậm chí mang theo hàm ý trừng phạt. Thiên Dao không thể trốn tránh, hô hấp của nàng đều là mùi mực trúc trên người hán.

Nàng cảm thấy, chính mình sẽ ngạt thở mà chết, bưng tình đại ngộ, hóa ra, muốn giết một người, cũng có thể sử dụng phương thức này.

Phát tiết xong, Sở Diễm chậm chậm buông nàng ra, con ngươi băng lãnh hiếm thấy một tia ấm áp. Ngón tay thon dài chế trụ chiếc cằm của nàng, bức bách nàng nhìn mình. “Nhớ kỹ, ngươi là nữ nhân của bốn vương, an phận một chút. Bằng không.....” Lại có người vì sự tùy hứng của nàng mà trả giá.

Thiên Dao quật cường cắn chặt môi, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt. Nếu có thể lựa chọn, nàng nhất định không làm nữ nhân của hán.

Bờ hồ đối diện, một nam tử trường sam cầm y đang đứng, đôi mắt đẹp u ám, thâm trầm như ao tù nước đọng. Trong đình giữa hồ, hai bóng dáng dây dưa với nhau, đau đớn như kim châm đầu chỉ là mắt của hán, mà còn là tim của hán.

“Thảm Thiên Dao đã là nữ nhân của thất ca, sư huynh vẫn nên nghĩ thoáng một chút mới tốt.” Sở Dục phe phẩy quạt hương bồ, cười như không cười nói.

Vân Kiếm khẽ xoay người, khóe môi hiện lên nụ cười chua xót. “Ta chưa từng nghĩ tới muốn có được nàng.”

“Vậy sao?” Sở Dục không hiểu nhìn hán.

“A Dao đối với ta giống như ánh trăng sáng trên bầu trời. Yêu thì đã sao, chung quy cũng sẽ không thuộc về ta. Việc ta có thể làm, bất quá là bảo hộ nàng.” Dùng sinh mệnh để bảo hộ.

Sở Dục lơ đãng hừ nhẹ, thật nhìn không ra, nha đầu kia có chỗ nào đáng để Vân Kiếm dụng tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bình An

“Ba ngày sau, thất ca khởi hành đi Ung Châu, chỉ sợ lại là một trận đánh ác liệt.”

Sắc mặt Vân Kiếm cũng lạnh xuống. Thực phi không giờ khắc nào không muốn đưa Sở Diễm vào chỗ chết, nhị Hoàng tử và gia tộc Tư Đồ như hổ rình mồi, vị trí Thái tử này của Sở Diễm như ngòi trên bàn châm.

“Ta đã thỉnh chỉ từ Hoàng thượng, theo quân xuất chinh đi Ung Châu.”

Sở Dục gật đầu tán thành, “Thế cục trong triều vạn biến, bốn vương không tiện rời đi. Sư huynh cùng đi với thất ca, thật tốt.”

Rời khỏi Cảnh Dương điện, vào đêm, Sở Diễm liền ở tại Lan Chi Uyển của Tiêu Trinh Nhi.

Đêm cuối thu thanh lạnh cô tịch, Thiên Dao một thân đơn váy trắng thuần, hai chân trần, buồn chán tựa vào bên cửa sổ, chớp đôi mắt trong veo, lạnh nhạt nhìn sao đầy trời.

Cung nữ quý đầy trên đất, buồn bức không nói. Tối nay Thái tử sủng hạnh trác phi, trong lòng vị chính chủ này đương nhiên không thoải mái. Ai ai cũng đều nom nớp lo sợ, chỉ sợ thành môn thất hỏa, tai vạ đến mấy con cá nằm trong chậu như bọn họ.

“Chủ tử, sắc trời đã tối, nô tỳ hầu hạ người đi ngủ.” Từ Y đi tới, cầm áo choàng cầm sắc dây cộm choàng lên vai Thiên Dao.

Thiên Dao nghiêng đầu cười, “Người biết ta không sợ lạnh.”

Từ Y khẽ thở dài, không sợ lạnh không có nghĩa là không lạnh. Nàng ngồi chồm hổm quỳ gối phía trước người Thiên Dao, hai tay nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, truyền từng cơn ấm áp.

“Chủ tử, nô tỳ biết trong lòng người khổ.”

Đôi mắt trong veo của Thiên Dao hơi nheo lại, dịu dàng mỉm cười. Đau đến tận cùng, ngược lại tê tái không còn cảm giác.

“Từ Y, người đã từng yêu một người?”

Từ Y ngẩn người, trong đôi mắt lóe lên thần sắc ngập ngừng, hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu.

“Vậy thì, người có từng hận một người?”

“.....” Nàng vẫn lắc đầu.

“Thật tốt.” Thiên Dao lạnh nhạt cười. Không yêu không hận sẽ không bị tổn thương, cũng sẽ không thống khổ.

Một nơi khác, trong Lan Chi uyển.

Trên chiếc giường rộng mềm mại hoa lệ, nữ tử nghiêng người nằm, say giấc nồng, trên gương mặt tinh xảo chưa hết đỏ hồng. Trong lư hương cháy một làn khói nhẹ, hơi khói lượn lờ, hương thơm quanh quẩn.

Sở Diễm xốc chăn gấm đứng dậy, kéo lấy ngoại bào nhanh nhẹn khoác lên người, đẩy cửa đi ra. Trước giờ hán không có thói quen qua đêm ở tẩm cung của phi tần.

“Điện hạ.” Từ ma ma sớm đã hầu ở ngoài cửa, theo lệ thường ngày trước, phân phó thị nữ dập đi hương liệu vẫn chưa cháy hết trong lư hương. Hương này tên là: Hợp hoan, ý nghĩa như tên, có vài phần tác dụng thúc tỉnh, mà trong hương liệu, phân lượng xạ hương lại cực nặng, đối với nam tử không có gì đáng ngại, với nữ tử, lại có thể thông kinh hoạt huyết, cũng có thể -- vô sinh.

“Điện hạ có phải muốn về Lan Hinh Các nghỉ ngơi?” Từ ma ma thật cẩn thận dâng lên một tách trà.

Sở Diễm ngồi xuống một bàn đá trong vườn, nhận trà của bà, nhàn nhạt uống một ngụm. “Canh mấy rồi?”

“Canh bốn.”

“Trời sắp sáng rồi, bốn vương ngồi ở trong vườn một lát là được.” Hán đạm mạc trả lời, mâu quang khẽ thu lại, nghiền ngẫm suy nghĩ về tâm tình vô cớ nổi lên trong lòng.

Hắn trước giờ không phải là người túm dục, đối với nữ nhân phần lớn đều là qua loa cho xong. Mà mới vừa nãy, lúc hắn đi vào thân thể Tiêu Trinh Nhi, trong đầu lại lóe lên gương mặt khốc thủ thít của Thiên Dao, như vậy động lòng người, tim hắn lại vô cớ xao động.

Bọn họ rõ ràng là người xa lạ, nhưng vì sao, hơi thở của nàng lại quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết.

“Điện hạ vẫn còn phiền não vì trận chiến Ung Châu?” Giọng nói ân cần của Từ ma ma vang lên bên tai.

Sở Diễm khẽ cười, biết bà hiểu lầm hắn.

“Hoàng hậu nương nương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ điện hạ khai hoàn trở về.”

“Ừm.” Đôi mắt đóng băng của Sở Diễm hiếm khi lại thấy được tia ấm áp.

Lâm triều xong, thánh chỉ từ Cảnh Dương cung truyền đến chính điện Đông cung Thái Hòa. Hôm sau khởi hành đi Ung Châu, ngoại trừ Vân Kiếm đi

theo, Văn Đế thực sự không cho Sở Diễm một bình một tốt nào.

Trong góc tối thanh u hẻo lánh nhất ở phủ thái tử Đông cung, tọa lạc một tòa lầu các bát giác lịch sự tao nhã, cửa sổ lầu các đóng chặt nhiều năm, bên trong lầu ánh sáng mờ mờ, chỉ có ánh nến lập lòe phát ra trên bàn thờ.

Sở Diễm chấp tay đứng trước hương án, đôi mắt thâm sâu dừng ở bài vị lạnh lẽo trước mặt.

Trên bức tường trắng toát xung quanh treo vô số bức mỹ nhân đồ, trong bức tranh hoặc đứng, hoặc cưỡi, hoặc nằm nghiêng người, hoặc đánh đàn, ngâm thơ đều cùng là một nữ tử, thanh tao như hoa đào. Nàng chính là Hoàng hậu đã khuất – Văn Thế Lan.

Ánh mắt hần thanh lạnh, ngón tay tái nhợt, nắm chặt thánh chỉ Minh Hoàng.

“Mẫu hậu, ngày mai hài nhi lại phải ra trận rồi. Người yên tâm, bất luận lấy 1 địch 10, hay là 1 địch trăm, hài nhi đều sẽ bình an trở về.”

Lầu các âm u, không biết từ chỗ nào thổi đến một cơn gió lạnh, ánh nến lập lòe, sáng tắt bất định, tim đèn phát ra tiếng cháy tách tách, quý mị vô cùng khiến người ta sợ hãi.

Sở Diễm đơn độc lạnh lẽo đứng sừng sững, không có chút sợ hãi, lại chậm rãi duỗi cánh tay, dùng đầu ngón tay vuốt lên bài vị lạnh lẽo, thật cẩn thận, giống như đang vuốt lên gương mặt của mẫu thân. Cảnh tượng hơn 10 năm trước lại một lần nữa hiện lên trong đầu.

Mẫu thân ngã trong vũng máu, ánh mắt dịu dàng như nước, không mang chút oán hận. Bà nói: “Diễm nhi, cố gắng sống tốt, sẽ có người thay mẫu thân đến yêu con.”

Hần hỏi, “Yêu là gì?”

Mẫu thân cúi đầu, e thẹn mỉm cười, đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy trên gương mặt mẫu thân một thứ gọi là quyến rũ. “Đợi đến một ngày, con gặp được người như thế, sẽ hiểu được.”

Nếu như yêu định trước sẽ đau khổ, hần thà rằng chặt đứt chữ này.

Thời điểm bước ra khỏi lầu các, bầu trời không biết khi nào lại trở nên mù khói, trên không trung rơi xuống mấy bông hoa tuyết nhỏ. Đây là trận tuyết đầu tiên từ lúc vào đông tới nay.

Hàm Tuyết đã đứng dưới bậc thang lầu các, trên người khoác một tấm áo lông cáo dày cộm, tay cầm một chiếc ô giấy, kiều nhu mềm mại, người thấy còn thương xót.

Hần bước lên phía trước, một tay ôm nàng vào lòng, cũng không biết đứng bao lâu, thân thể của nàng đã lạnh ngắt. “Sao lại một mình đứng ở đây, trời lạnh như vậy.”

Hàm Tuyết khẽ cười, đau xót động lòng người ngẩng đầu, “Tuyết nhi biết tâm tình điện hạ không tốt, muốn đến bên cạnh người.”

Lời nói cảm động lòng người biết bao, mà Sở Diễm lại không phải nam nhân dễ dàng cảm động, nữ tử trong lòng hần rất tốt, chỉ đáng tiếc không phải người hần muốn.

Hần thờ dài một tiếng, ôm Hàm Tuyết rồi đi về phía Hạm Tâm các. Đêm đó, hần lưu lại Hạm Tâm các.

Hàm Tuyết ở dưới thân hần, từ một thiếu nữ bình thường lột xác thành một nữ nhân trọn vẹn, thân thể nàng gầy yếu, Sở Diễm cũng chỉ muốn nàng một lần mà thôi. Không mãnh liệt, không cháy bỏng, chỉ là dịu dàng như nước, thậm chí có hơi qua loa có lẽ.

Lúc e lệ, khó tránh mang theo sự thất vọng. Nhưng sự quan tâm dịu dàng của hần lại làm cho nàng không chút trách cứ, nhất định là tự mình nhảy cảm thôi. Một nam nhân oai phong một cõi, chiều ý nàng như vậy, là rất đáng quý.

Nửa đêm, hần liền rời đi. Trong phòng mùi hương quanh quẩn, Hàm Tuyết nằm trần trọc, đêm dài đằng đẵng thanh lạnh, nhất định một mình rất khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nữ quyến Đông cung đã sớm hầu trong chính điện.

Dưới ánh mặt trời, nam tử một thân áo giáp vàng, tuấn mỹ như một vị thần. Xích Diễm ở phía sau hần, kiếm kê từng vật dụng xuất chinh.

Chuyến này đi liên quan đến sinh tử, không thể có sơ sót.

“Trình Nhi chúc điện hạ khai toàn trở về.” Tiêu Trình Nhi quý một gối xuống, nâng ly rượu trong tay qua đầu. Nàng một thân sa y đơn giản, đỏ rực như lửa, mang theo vài phần hào sảng, nhìn ra được là người luyện võ công.

Sở Diễm cười một tiếng, nhận ly rượu của nàng, uống một hơi cạn sạch.

Doãn Hàm Tuyết bước nhẹ nhàng đến bên người hần, kiều nhu ngưng ngừng, dịu dàng nói, “Điện hạ, Tuyết nhi sẽ ở đây đợi người trở về.”

“Ngoan.” Hấn khẽ cười, bàn tay vuốt lên gò má trắng nõn của nàng.

Trong đám người đó, lại đơn độc không thấy bóng dáng Thiên Dao, mày kiếm Sở Diễm chau lại, ánh mắt trở nên thâm trầm. “Thái tử phi đâu?”

“Hồi điện hạ, nương nương ở Phật đường.” Từ ma ma khom người nói.

Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng, xoay người liền hướng về phía Phật đường mà đi. Chỉ còn hai người Doãn Hàm Tuyết, Tiêu Trinh Nhi đưa mắt nhìn nhau.

--- -----

Cửa Phật đường mở một nửa, một bóng dáng kiều nhỏ đang quỳ bên trong, y phục như tuyết, tóc đen như mực. Hai tay chấp lại, lẩm bảm cầu nguyện. Dưới chân nàng rải rác vô số tờ giấy, nét viết lông, hành văn chữ khải, viết vô số chữ ‘Bình an’, gió lạnh thổi qua, giấy tuyên phát ra tiếng lạo xạo.

Sở Diễm bước vào Phật đường, chấp tay đứng phía sau nàng, ánh mắt khẽ thu lại dừng ở tượng Quan âm đại từ đại bi được thờ trước Phật đường.

“Nàng tin thần Phật?” Hấn lạnh lùng mở miệng.

Ánh mắt Thiên Dao khẽ thu lại, hàng mi run run, lại trầm mặc, duy trì tư thái ban đầu.

Người viếng thăm lại nhếch môi cười, nói. “Bốn vương phải xuất chinh, không có lời nào nói với bốn vương sao?”

Thiên Dao ngẩng lên, buông bàn tay đang chấp xuống, chậm rãi đứng dậy. Váy dài lê dưới đất, che lấy đôi chân ngọc. Nàng tiến tới trước hấn, ngửa đầu nghênh đón ánh mắt thâm sâu của hấn. “Hi vọng người sống sót trở về.” Thân ảnh nàng trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại không mang chút cảm xúc. Chỉ có bàn tay nắm chặt ản trong ống tay áo biểu thị sự quan tâm, sự sợ hãi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Không Thể Nắm Trong Tay

Sở Diễm khinh thường hừ lạnh, “Tay không đối kháng trăm vạn hùng binh nước Kim, người cảm thấy bốn vương có thể sống sót trở về?”

Nàng vẫn lạnh nhạt như trước, khom người nửa quỳ dưới chân hấn, động tác từ tốn từ trong ngực lấy ra một miếng bùa bình an nho nhỏ, màu đỏ tươi, xếp thành hình tam giác, được buộc lại bằng một sợi dây đỏ.

Thiên Dao động tác nhẹ nhàng đem một góc dây đỏ kia cột lại bên hông Sở Diễm, cực kỳ lạnh nhạt nói, “Ta đợi người trở về.”

Khóe môi hấn cong lên hoàn mỹ, trong ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng, “Nếu bốn vương không còn sống thì sao?”

Nàng không để ý cười, đôi mắt sáng ngời, chớp động tia sáng, “Ta và người cùng chết.”

Hấn cười tà mị, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng. Ánh mắt lãnh liệt dần dần thay thế bằng vẻ dịu dàng, “Cũng không tệ, ít nhất trên đường đến Hoàng Tuyền cũng sẽ không cô đơn.”

Bàn tay ấm áp của hấn đột nhiên kéo lấy nàng đi ra khỏi Phật đường.

Mà Thiên Dao quỳ ở trước bàn thờ Phật cả một đêm, hai chân sớm đã tê rần, sao có thể chống lại sự lôi kéo lần này của Sở Diễm, dưới chân nàng lao đao, té nhào xuống đất.

Đau! Nàng cắn chặt môi, đôi mắt bắt ngờ nhòe đi, nhưng lại ương ngạnh không chịu cầu xin.

“Ngã đau rồi?” Hấn cười đùa cợt, cúi người, dịu dàng hiếm thấy kéo bàn tay bị thương của nàng qua. Từ trong ngực lấy ra khăn gấm lau vết rách trên bàn tay nàng.

Thiên Dao bướng bỉnh rút tay về, cúi mắt xuống, không để ý đến hấn.

Sở Diễm cười một tiếng, đưa tay bế nàng đi ra ngoài, “Nữ nhân thật là phiền phức.” Hấn trầm giọng nói.

“Điện hạ cần gì phải lấy nhiều nữ nhân như vậy.” Thiên Dao nhỏ giọng nói, khuôn mặt tái nhợt dựa vào ngực hấn.

Sở Diễm đột nhiên dừng bước, khóe môi khẽ cười, trong mắt phượng tuyết thể lộ ra vài tia tà khí. “Ghen sao?”

“Không có.” Thiên Dao lạnh nhạt trả lời.

Sở Diễm đem nạng nhét vào bên trong xe ngựa, bố trí trong xe tuy không hoa lệ nhưng cũng coi như thoải mái. “Từ giờ phút này, ta sống, người sống, ta chết, người bồi.”

Bàn tay ấm áp thon dài của hắn mềm mại vuốt lên gò má nàng.

Thiên Dao kinh ngạc ngẩng nhìn hắn, ánh sáng dao động trong mắt. Đột nhiên, nhớ tới tuyệt bút lúc lâm chung của mẫu thân, trên đó viết: Ta sống, nguyên cùng chàng sống, ta chết, nguyên cùng tình yêu trường tồn.

Xe đi mấy ngày, đã gần đến biên cảnh. Thiên Dao cả ngày bị nhốt trong xe, phần lớn thời gian đều đọc sách giết thời gian. Thỉnh thoảng, sẽ vén màn cửa, quan sát cảnh sắc nơi biên cương.

Càng đến gần vùng biên cảnh, thời tiết càng rét lạnh. Có tùy tùng đưa thêm quần áo tới, đều là màu trắng thuần sạch tinh tươm.

Xe đi tới ngày thứ 10, đến thành trấn lớn nhất ở biên cảnh – Dung Thành.

Xe ngựa chậm chậm dừng lại, có thị tùng vén màn xe ra, cung kính mời Thiên Dao xuống xe. Nam nhân cao lớn khom lưng xuống, lấy thân thể làm đệm cho nàng bước xuống.

“Mời nương nương xuống xe.”

Thiên Dao nhũn mảy, sững sốt hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng. “Người đứng lên đi.” Dứt lời, nàng nâng mũi chân, lướt nhẹ, người đã đứng bên cạnh thị tùng.

Cách đó không xa, Sở Diễm cùng Vân Kiềm trầm giọng nói gì đó. Khóe mắt dư quang liếc về phía bóng dáng trắng thuần như tuyết, trong mắt khẽ gọn sáng. Vân Kiềm nhìn theo ánh mắt hắn, ngay sau đó liền cứng đờ tại chỗ. Người trước mặt, lại là người hắn mong nhớ ngày đêm.

Làn váy trắng khẽ bay, không lâu sau Thiên Dao đã đứng trước mặt hai người, chậm rãi khom người bái, “Điện hạ, Vân đại ca.”

“A Dao dường như gầy đi không ít, cuộc sống trong cung đã quen chưa?” Vân Kiềm vội vàng nén lại tâm tình, nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Dao cười trả lời, “Mọi thứ đều tốt, làm Vân đại ca lo lắng rồi.”

“Bỏn vương lại không biết biểu ca và Thái tử phi có quen biết.” Sở Diễm không để ý lắm mở miệng.

“Bình thủy tương phù, có duyên vài lần.” Vân Kiềm không chút dấu vết giải thích, không hề thêm vào những chi tiết vụn vặt. Mà Thiên Dao khẽ cười, xem như ngầm đồng ý.

“Điện hạ, bữa tối đã chuẩn bị xong.” Xích Diễm khom người nói, đồng thời sai người dắt xe ngựa vào trong khách điểm.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, đi về phía khách điểm.

Khách điểm cũng không xem là lớn, bày biện đơn giản, lại vô cùng sạch sẽ. Hắn là được bao trọn, ngoài chủ quán và tiểu nhị ra, không hề có một người nào khác. Sở Diễm ngồi xuống vị trí chủ vị, Thiên Dao và Kiềm Vân ngồi hai bên hắn, bầu không khí cực kỳ im lặng.

Đồ ăn phần lớn đều là cá, lại không hợp khẩu vị. Thiên Dao ăn rất ít.

“Chủ quán, cho một đĩa măng xào, thêm một chút rau xanh.” Vân Kiềm đột nhiên mở miệng nói. Chủ quán cười tươi, vội vàng phân phó tiểu nhị chuẩn bị, không dám chậm trễ.

“Cám ơn.” Thiên Dao khẽ cúi đầu, lạnh nhạt cực kỳ nói một câu.

Ánh mắt Sở Diễm u trầm, không hề mở miệng. Chỉ khi đồ ăn được bưng lên bàn, mới gấp một ít đặt vào trong chén của Thiên Dao.

Thiên Dao ngẩng người trong chốc lát, sau đó tiếp tục ăn cơm. Khóe môi lại vô thức cong lên.

Vào đêm, Thiên Dao được sắp xếp một căn phòng thượng hạng nghỉ ngơi, Sở Diễm ở phòng bên cạnh.

Cộc cộc cộc, ba tiếng gõ cửa vang lên xon, trong phòng truyền ra một giọng nam trầm thấp “Vào đi.”

Vân Kiềm lưỡng lự trong chốc lát, nhưng vẫn đẩy cửa đi vào. Sở Diễm vẫn chưa nghỉ ngơi, mà nửa người đang dựa trên bàn, chuyên chú đọc mật thư từ trong kinh gửi đến. Bút lông trong tay không ngừng viết.

“Bỏn vương biết biểu ca nhất định sẽ đến.” Ánh mắt của hắn vẫn dừng trên mật thư, lạnh nhạt nói.

Vân Kiếm ở một bên đẩy chiếc ghế ngồi xuống, Sở Diễm là người thông minh, nói chuyện với người thông minh, cũng không cần quanh co. “Chiến tranh là chuyện của nam nhân, điện hạ hà tất kéo nữ nhân vô tội vào làm gì.”

“Biểu ca không phải đã đoán được lý do? Sao lại tốn công vô ích đến đây chất vấn bản vương.” Hắc cười lơ đãng, cơ thể miễn cưỡng dựa vào giường nhỏ mềm mại.

Thẩm Ngạo Phong là tâm phúc của Định Viễn Hầu, nếu như có tâm, muốn điều động đại quân ở biên cảnh không phải là khó.

“Tự điều đại quân là tội chết, điện hạ chắc chắn Thẩm tướng quân sẽ vì một nữ nhi mà bất chấp không quan tâm đến cả gia tộc?” Vân Kiếm chau mày.

“Vậy phải xem ông ta yêu nữ nhi này nhiều bao nhiêu.” Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, đứng dậy đi về phía giường, rất rõ ràng, hắc không có ý định tiếp tục vấn đề này.

Phía sau, lại truyền đến giọng nói nhỏ bất đắc dĩ của Vân Kiếm. “Nàng sẽ hận người.”

Sở Diễm khẽ dừng bước, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng u tối. “Bản vương không quan tâm.”

Ba ngày sau, Sở Diễm một đoàn người ngựa thuận lợi đến được Ung Châu.

Thành tướng Ung Châu Mộ Dung Phục là một nam nhân mặt thô ngoài bốn mươi, ngạo mạn là ấn tượng đầu tiên hắc đem đến cho Thiên Dao. Ngoài mặt thì khiêm tốn khách sáo nhưng lại không hề có chút cung kính.

Lúc này, nàng một thân trường sam trắng thuần sạch sẽ, thân phận là thị vệ bên người Sở Diễm. Dáng người nàng nhỏ nhắn đáng yêu đứng bên cạnh Sở Diễm cao lớn, thay vì nói nàng là người hầu, có thể nói là – nam sủng thì thích hợp hơn.

Ngày thứ ba bọn họ đến Ung Châu, người Kim liền công thành với quy mô lớn. Sở Diễm tận dụng lợi thế hỏa công, khéo léo tài tình đánh lui quân địch. Thiên Dao từng xem qua một ít sách lược binh pháp, nghe cổ nhân có nói nhìn trời đoán sao, lại không ngờ trên đời có người hiểu được tri thức này.

Ngày đó, hắc thực sự mượn tay gió đông, gió thổi vùn vụt, hỏa tiễn hỏa cầu vừa bắn ra, lửa cháy lan tràn tới tận doanh trường người Kim, thiêu trụi lều trại cùng lương thảo. Binh lính nước Kim bị chết cháy vô số, trong không khí tràn ngập mùi tro bụi cùng mùi máu tươi nồng đậm.

Đứng trên thành lầu cao, Thiên Dao xoay người, không đành lòng nhìn thấy những người Kim thân thể bị ngọn lửa thiêu sống, lăn lộn thống khổ trên mặt đất.

“Thế nào, sợ rồi?” Ánh mắt thâm trầm của Sở Diễm nhìn xa xăm, nhìn quân địch đại loạn, thật giống như xem một trò cười.

“Rất tàn nhẫn.” Thiên Dao nhún mày, cắn môi nói ra mấy chữ.

“Tàn nhẫn?” Hắc khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt thanh lạnh đảo qua người nàng. “Mấy năm trước, người Kim đánh chiếm Lăng Châu, đốt giết cướp giết, hãm hiếp phụ nữ, đem trẻ sơ sinh chưa đủ tháng lên nung làm thức ăn. Chưa tới một tháng, Lăng Châu đã trở thành một tòa thành chết...”

Thiên Dao sợ dựng hết cả tóc gáy, thân thể không khống chế được run rẩy. Trận chiến Lăng Châu năm đó, nàng còn nhỏ tuổi, hình như có nghe qua. Nghe nói tướng thành cầu kết với địch phản quốc mới khiến thành Lăng Châu thất thủ, lại không ngờ sự việc lại tàn nhẫn đến mức này.

“Nhớ kỹ, nhân nhượng với kẻ địch thường chính là tàn nhẫn với chính mình. Nếu không phải đại hòa ngăn cản người Kim, Ung Châu lúc này sẽ trở thành Lăng Châu thứ hai.”

Ung Châu một trận đánh cho đẹp mắt, nguyên khí người Kim tổn thất nặng nề, trong mấy ngày ngắn ngủi nhất định không dám tấn công. Thành Ung Châu lại một lần nữa khôi phục lại cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt ngày xưa.

Sau đại chiến, Thiên Dao liền ở lại sương phòng phủ tướng quân, rất ít đi ra ngoài. Cũng rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng Sở Diễm. Mãi đến lễ hội hoa đăng tháng giêng, Vân Kiếm mới đưa nàng ra khỏi phủ.

“Dù sao ở trong phòng buồn tẻ, thời gian dài sẽ sinh bệnh. A Dao, muội xem, lễ hội hoa đăng biên cảnh, có phải rất náo nhiệt?”

“Ừm.” Thiên Dao không để ý lắm cười cười, khoác tấm áo choàng bằng lông nhung lên. Vào đông, đêm ở biên cảnh càng lạnh lẽo.

“Nơi này là chỗ phồn hoa nhất biên cảnh, hơn nữa vừa đại thắng người Kim, dân chúng vui vẻ vô cùng.” Vân Kiếm cùng nàng sánh vai, xuyên qua đám người nhốn nháo mà đi.

CHƯƠNG 27: KHÔNG CẦN TỈNH LẠI NỮA

Thiên Dao dừng bước ở trước một gian hàng, ngạc nhiên nhìn những chiếc mặt nạ với nhiều sắc thái khác nhau. Thuận tay cầm lên mặt nạ Dạ Xoa xấu xí đeo lên mặt. “Thật thú vị.” Vân Kiếm khẽ cười, từ trong ống tay áo lấy bạc ra đưa cho ông chủ.

“A Dao từng xem qua một cuốn sách cổ, trên đó nói trong sơn cốc xa xôi có bộ tộc Tây Lăng, người của bộ tộc này vô cùng đặc biệt, tất cả mọi người đều mang mặt nạ, lúc cười thì sẽ mang mặt nạ cười, lúc khóc thì sẽ mang mặt nạ khóc. Lúc đó muội liền nghĩ, nếu như chúng ta cũng giống như người

Tây Lăng, đơn giản chỉ lấy hai bộ mặt này làm biểu hiện, như vậy không cần phải hao phí tâm sức đi phán đoán tâm tình của đối phương.”

Vô có, nàng lại nhớ tới Sở Diễm, nam nhân đó làm người ta vĩnh viễn không thể nắm trong tay được cảm xúc của hắn. Nụ cười của hắn, vĩnh viễn không đạt tới đáy mắt.

Vân Kiếm khẽ than, “Trên đời này khó nhất là nắm bắt lòng người.”

Thiên Dao bước đi nhẹ nhàng hòa vào dòng người, tóc đen buông xoã, tuyết y khẽ động, thân hình kiều nhỏ nằm gọn trong chiếc áo lông dày, càng lộ vẻ mỏng manh. Mặt nạ đáng sợ đeo trên mặt, ngược lại tăng thêm phần kỳ ảo đơn độc trong đêm.

Cổ tay như ngọc đột nhiên bị một bàn tay nắm mạnh lấy, hàng mi thanh tú khẽ nhủi, theo bản năng xoay tay một vòng đánh vào đối phương, mà đối phương lại tài tình tránh được đòn.

Kính ngạc ngược mắt lên, lọt vào tầm mắt là gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Sở Diễm.

“Là người!”

“Ai cho phép ngươi ra ngoài.” Đôi mắt hắn lạnh như băng, giọng điệu mang theo sự tức giận.

Thiên Dao thoáng bối rối, nàng đeo mặt nạ, hắn lại vẫn có thể nhận ra nàng giữa biển người mênh mông.

Thuận tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, Thiên Dao khẽ cười, “Điện hạ cũng không nói là không cho phép....”

“Diễm, vị này là?” Giọng nữ trong trẻo, cắt ngang lời nói của nàng. Thiên Dao lúc này mới chú ý, đứng bên cạnh hắn là một nữ tử trẻ tuổi, thân choàng một tấm áo da cáo đỏ rực, tóc đen, dung nhan mỹ lệ, trên đầu cài nghiêng một cây trâm phù dung bằng vàng, giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng. Bàn tay nhỏ đang nắm lấy bàn tay hắn.

Diễm! Tiếng xưng hô này mới mờ ám làm sao.

Sở Diễm không hề để ý tới nàng, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên người Thiên Dao. “Đưa Thái tử phi hồi phủ.”

“Vâng.” Xích Diễm khom người lĩnh mệnh.

“Ti Ngôn không biết là Thái tử phi nương nương, mong nương nương thứ tội.” Nữ tử cười duyên dáng, nhẹ nhàng cúi đầu.

Ti Ngôn, Mộ Dung Ti Ngôn. Nữ nhi của Mộ Dung Phục, mỹ nhân nổi danh thành Ung Châu. A, Sở Diễm tới thành Ung Châu bất quá chỉ mới 10 ngày mà thôi, không ngờ đã phát triển tới mức nắm tay đi dạo, có phải là nàng nên tán thưởng sức quyến rũ khôn cùng của Thái tử điện hạ không.

“Mộ Dung tiểu thư hữu lễ.” Thiên Dao khẽ khom người đáp lễ.

“Nương nương, xin mời.” Xích Diễm khom người cúi đầu nói.

Thiên Dao lạnh lùng phát tay áo rời đi. Lúc này, Vân Kiếm mới theo gót, đối với tình huống như vậy, tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ. Hắn hững hờ liếc nhìn Sở Diễm, xoay người theo Thiên Dao rời đi.

Phía trước xe ngựa, hắn ngăn nàng lại, mày kiếm nhíu chặt. “A Dao.....”

“Vân đại ca đưa Thiên Dao ra phủ, chỉ vì muốn thấy trò hay này sao?” Thiên Dao cười trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt u ám đảo qua người Vân Kiếm.

Vân Kiếm trầm mặc không nói, hoặc nói, hắn cũng không thể nào phản bác. Hắn là nam nhân, hắn thừa nhận hắn ghen tị với Sở Diễm, ghen tị đến tột cùng. Chỉ vì, hắn từng nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, từ lúc đó, liền không cách nào buông tay.

Thiên Dao cười khổ, Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, sao có thể cùng nàng một đời một kiếp một đôi. “Vân đại ca hà tất phải làm chuyện dư thừa, A Dao đối với hắn, trước giờ chưa từng mong đợi gì.”

Sự cô đơn trong mắt nàng, vô có làm ngực Vân Kiếm đau nhói như kim châm.

Nàng cúi người bước vào trong xe, xe ngựa chậm chậm chuyển động, lướt qua người Vân Kiếm. Hắn vẫn đứng yên bất động tại chỗ, không mấy may phản ứng. Khóe môi nhếch lên nụ cười tự giễu.

Nhất định là một đêm không ngủ, Thiên Dao ngồi trong đình viện, tùy ý thưởng thức quân cờ bằng ngọc ấm lạnh trên bàn đá. Hai ngón tay trắng nõn kẹp lấy quân cờ màu đen, trong đêm khuya hết sức quý mị.

Trong đêm tối, một bóng trắng bay qua, phát ra tiếng hót trong trẻo, Thiên Dao ngược nhìn, là một con vân điều toàn thân trắng thuần.

Nhất thời cao hứng, ngón tay khẽ búng, một viên ngọc băng sáng loáng bắn về phía bóng trắng. Cánh vân điều bị thương, vỗ vỗ vài cái, rơi xuống đất.

Nàng ngồi xồm xuống đất ôm lấy con chim bị thương vào trong lòng, cười yếu ớt, “Lúc này chắc ngươi không bay được nữa rồi, ở lại bầu bạn với ta đi.”

Bàn tay khẽ vuốt vuốt hai cánh của vân điều, kéo móng chân sắc nhọn nghịch nghịch. Vô ý phát hiện một vòng bạc treo trên bàn chân chim, trong vòng bạc cất giấu một tờ giấy mỏng.

Thiên Dao tò mò mở ra, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Lá thư này là của phụ thân nàng hồi đáp Thái tử điện hạ, đồng ý ba ngày sau điều động trăm vạn đại quân biên cảnh chi viện Ung Châu.

Thiên Dao nắm chặt lá thư trong lòng bàn tay, rất nhiều sự việc trong đầu nàng dần dần rõ ràng. A, hóa ra đây mới là mục đích hấn đưa nàng đến Ung Châu, cái gì mà cùng sống cùng chết, chẳng qua là lời nói gạt người, mà nàng lại thật sự tin tưởng.

Lão đảo hướng về phía viện lạc của Sở Diễm, nha hoàn người hầu bên đường nhìn thấy nàng, rồi rít quỳ rạp xuống đất. Mà Thiên Dao hoàn toàn không có tâm tư để ý.

Trước cửa Thái tử đứng vài tên thị vệ áo xanh, thấy Thiên Dao, vội vàng cúi đầu quỳ lạy. “Thuộc hạ bái kiến Thái tử phi nương nương.”

Thiên Dao nhân lúc này, phát tay áo một cái, đẩy cửa bước vào. Mà một khắc sau, liền cứng đờ tại chỗ.

Trong phòng, giường khám nga voi lộn xộn, Sở Diễm thân mặc trung y màu vàng pha lẫn sắc đỏ, lười biếng dựa trên đầu giường thái phi, trong đôi mắt phượng vô cùng mỹ lệ nhàn nhạt nhuốm màu sắc dục. Mà trong lòng hấn, đang ôm lấy một vị nữ tử mỹ mạo, vạt áo trước ngực nàng mở lớn, trên bộ ngực trắng nõn điểm vài dấu hồng hồng.

Đầu óc Thiên Dao trống rỗng, gương gao dời mắt đi chỗ khác.

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh đảo qua người nàng, vầng trán mang theo vẻ tàn mạn, đầu ngón tay tùy ý vân vê vạt áo trước ngực Mộ Dung Ti Ngôn.

“Có việc gì?” Hấn lười biếng mở miệng, trong ngữ điệu hoàn toàn không có cảm xúc.

Thiên Dao cúi đầu xuống thật thấp, cắn chặt cánh môi. “Vẫn là mời Mộ Dung tiểu thư tránh mặt.”

Khóe mắt Mộ Dung Ti Ngôn liếc về phía Thiên Dao, trong ánh mắt lóe lên vẻ oán giận. “Điện hạ.” Nàng dựa vào ngực Sở Diễm, giọng nói cực kỳ mềm mại ủy khuất.

“Ra ngoài trước đi.” Sở Diễm đẩy nàng từ trong lòng ra, đứng dậy, kéo lấy cẩm bào choàng lên vai.

Ti Ngôn bất đắc dĩ đứng dậy, kéo váy rời đi, lúc đi ngang qua Thiên Dao lạnh lùng lườm nàng một cái.

Cửa phòng theo tiếng động nhỏ đóng lại, trong phòng trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh, từ trên cao nhìn xuống, “Đuổi nàng ta đi, Thái tử phi chắc là muốn thay nàng thị tẩm?” Hấn cười tà mị, đầu ngón tay cọt nhả nâng cằm nàng lên.

Thiên Dao nghiêng đầu tránh đi sự khống chế của hấn, tức giận ném lá thư trong tay lên người hấn. Trang giấy mỏng bị vò thành một cục, theo vạt áo hấn trượt xuống. Đôi mắt đen như mực của Sở Diễm trầm xuống, ý cười trên khóe môi từ từ thu lại.

“Đây chính là dụng ý người đưa ta đến biên cảnh?”

“Bằng không? Người tưởng là gì?” Ánh mắt hấn lãnh mạc, giọng nói cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Thiên Dao đau đớn nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trong mắt một mảnh thanh minh. Đúng vậy, nàng còn mong đợi gì nữa? Hấn vốn là người vô tâm!

“Tự điều đại quân là tử tội, Thiên Dao sẽ trở thành tội nhân của Thâm gia.”

Sở Diễm lạnh nhạt nhìn nàng, hoàn toàn không nhúc nhích.

A, lãnh mạc vô tình, đây mới là bản tính của hấn. Thiên Dao cười khổ, kiêu ngạo ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hấn. “Ta tuyệt đối sẽ không để người đụng đến Thâm gia, Sở Diễm, đừng ép ta, bằng không, chúng ta ngọc nát đá tan.”

Thiên Dao vung tay áo lên, một dòng khí lạnh từ lòng bàn tay chảy ra, hàn khí cường thế, đánh vào một góc bàn. Bàn gỗ màu nâu đỏ trong nháy mắt vỡ vụn sụp xuống, vân phòng tứ bảo trên kệ án từng cái rơi xuống đất.

Thiên Dao phát tay áo bỏ đi, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, phát ra tiếng vang lớn. Sở Diễm khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng mảnh mai biến mất ở góc rẽ, hải hước khẽ cười.

Bộ dạng gương nanh múa vuốt, thật ra rất thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiểm tìm khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng Thiên Dao.

Theo lời người hầu nói, đem qua nàng từ viện lạc của Sở Diễm ra, liền đi về hướng hậu viên.

Đi loanh quanh, cuối cùng tìm thấy bóng dáng kiều nhỏ trong vườn hoa phía sau. Nàng cô đơn lẻ loi quỳ trong viện, trên đầu trên người đều ướt đầm. Vân Kiềm bước vội tới, ôm lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt vào trong lòng.

“Là hán khiến muội trở thành bộ dạng này?” Hán buồn bực hỏi, mày kiếm nhú chặt, cả người đều khẽ run.

“Không, không phải, là chính muội.” Thiên Dao lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở yếu ớt.

Nước là chính nàng hắt lên trên người, sáng sớm nha dịch mới kéo từ dưới giếng lên, gội lên trên người, lạnh tới tận xương cốt. Nàng nghĩ như vậy mới có thể khiến bản thân tỉnh táo một chút.

“Đồ ngốc!” Hán đau lòng ôm nàng vào trong lòng, thật chặt.

Thiên Dao giãy dụa muốn thoát khỏi cái ôm của Hán, cố gắng gượng dậy từ mặt đất. Khoe môi cong cong thành một góc hoàn mỹ, lại cực kỳ chua sót. “Huynh biết, có đúng không?”

Ánh mắt Vân Kiềm trốn tránh, Hán biết rõ Thiên Dao đang ám chỉ chuyện Thẩm gia, không ngờ tới nàng lại biết nhanh như vậy.

Thiên Dao không ngốc, đương nhiên hiểu rõ ý trốn tránh của Hán nghĩa là gì. Ý cười trên khoe môi càng sâu, lại biểu lộ sự cay đắng. “Hóa ra huynh biết, hóa ra huynh cũng gạt muội.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Không Cần Tỉnh Lại Nữa

Thiên Dao dừng bước ở trước một gian hàng, ngạc nhiên nhìn những chiếc mặt nạ với nhiều sắc thái khác nhau. Thuận tay cầm lên mặt nạ Dạ Xoa xấu xí đeo lên mặt. “Thật thú vị.”

Vân Kiềm khẽ cười, từ trong ống tay áo lấy bạc ra đưa cho ông chủ.

“A Dao từng xem qua một cuốn sách cổ, trên đó nói trong sơn cốc xa xôi có bộ tộc Tây Lăng, người của bộ tộc này vô cùng đặc biệt, tất cả mọi người đều mang mặt nạ, lúc cười thì sẽ mang mặt nạ cười, lúc khóc thì sẽ mang mặt nạ khóc. Lúc đó muội liền nghĩ, nếu như chúng ta cũng giống như người Tây Lăng, đơn giản chỉ lấy hai bộ mặt này làm biểu hiện, như vậy không cần phải hao phí tâm sức đi phán đoán tâm tình của đối phương.”

Vô cớ, nàng lại nhớ tới Sở Diễm, nam nhân đó làm người ta vĩnh viễn không thể nắm trong tay được cảm xúc của Hán. Nụ cười của Hán, vĩnh viễn không đạt tới đáy mắt.

Vân Kiềm khẽ than, “Trên đời này khó nhất là nắm bắt lòng người.”

Thiên Dao bước đi nhẹ nhàng hòa vào dòng người, tóc đen buông xoã, tuyết y khẽ động, thân hình kiều nhỏ nằm gọn trong chiếc áo lông dày, càng lộ vẻ mỏng manh. Mặt nạ đáng sợ đeo trên mặt, ngược lại tăng thêm phần kỳ ảo đơn độc trong đêm.

Cổ tay như ngọc đột nhiên bị một bàn tay nắm mạnh lấy, hàng mi thanh tú khẽ nhú, theo bản năng xoay tay một vòng đánh vào đối phương, mà đối phương lại tài tình tránh được đòn.

Kính ngạc ngược mắt lên, lọt vào tầm mắt là gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Sở Diễm.

“Là ngươi!”

“Ai cho phép ngươi ra ngoài.” Đôi mắt Hán lạnh như băng, giọng điệu mang theo sự tức giận.

Thiên Dao thoáng bối rối, nàng đeo mặt nạ, Hán lại vẫn có thể nhận ra nàng giữa biển người mênh mông.

Thuận tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, Thiên Dao khẽ cười, “Điện hạ cũng không nói là không cho phép.....”

“Diễm, vị này là?” Giọng nữ trong trẻo, cắt ngang lời nói của nàng. Thiên Dao lúc này mới chú ý, đứng bên cạnh Hán là một nữ tử trẻ tuổi, thân choàng một tấm áo da cáo đỏ rực, tóc đen, dung nhan mỹ lệ, trên đầu cài nghiêng một cây trâm phù dung bằng vàng, gờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng. Bàn tay nhỏ đang nắm lấy bàn tay Hán.

Diễm! Tiếng xưng hô này mới mờ ám làm sao.

Sở Diễm không hề để ý tới nàng, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên người Thiên Dao. “Đưa Thái tử phi hồi phủ.”

“Vâng.” Xích Diễm khom người lĩnh mệnh.

“Ti Ngôn không biết là Thái tử phi nương nương, mong nương nương thứ tội.” Nữ tử cười duyên dáng, nhẹ nhàng cúi đầu.

Ti Ngôn, Mộ Dung Ti Ngôn. Nữ nhi của Mộ Dung Phục, mỹ nhân nổi danh thành Ung Châu. A, Sở Diễm tới thành Ung Châu bất quá chỉ mới 10 ngày mà thôi, không ngờ đã phát triển tới mức nắm tay đi dạo, có phải là nàng nên tán thưởng sức quyến rũ khôn cùng của Thái tử điện hạ không.

“Mộ Dung tiểu thư hữu lễ.” Thiên Dao khẽ khom người đáp lễ.

“Nương nương, xin mời.” Xích Diễm khom người cúi đầu nói.

Thiên Dao lạnh lùng phát tay áo rời đi. Lúc này, Vân Kiếm mới theo gót, đối với tình huống như vậy, tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ. Hắn hững hờ liếc nhìn Sở Diễm, xoay người theo Thiên Dao rời đi.

Phía trước xe ngựa, hán ngăn nàng lại, mày kiếm nhíu chặt. “A Dao…….”

“Vân đại ca đưa Thiên Dao ra phủ, chỉ vì muốn thấy trò hay này sao?” Thiên Dao cười trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt u ám đảo qua người Vân Kiếm.

Vân Kiếm trầm mặc không nói, hoặc nói, hắn cũng không thể nào phản bác. Hắn là nam nhân, hắn thừa nhận hắn ghen tị với Sở Diễm, ghen tị đến tột cùng. Chỉ vì, hắn từng nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, từ lúc đó, liền không cách nào buông tay.

Thiên Dao cười khở, Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, sao có thể cùng nàng một đôi một kiếp một đôi. “Vân đại ca hà tất phải làm chuyện dư thừa, A Dao đối với hắn, trước giờ chưa từng mong đợi gì.”

Sự cô đơn trong mắt nàng, vô cớ làm ngực Vân Kiếm đau nhói như kim châm.

Nàng cúi người bước vào trong xe, xe ngựa chậm chậm chuyển động, lướt qua người Vân Kiếm. Hắn vẫn đứng yên bất động tại chỗ, không mấy may phản ứng. Khóe môi nhếch lên nụ cười tự giễu.

Nhất định là một đêm không ngủ, Thiên Dao ngồi trong đình viện, tùy ý thưởng thức quân cờ bằng ngọc ấm lạnh trên bàn đá. Hai ngón tay trắng nõn kẹp lấy quân cờ màu đen, trong đêm khuya hết sức quý mị.

Trong đêm tối, một bóng trắng bay qua, phát ra tiếng hót trong trẻo, Thiên Dao ngược nhìn, là một con vân điều toàn thân trắng thuần.

Nhất thời cao hứng, ngón tay khẽ búng, một viên ngọc băng sáng loáng bắn về phía bóng trắng. Cánh vân điều bị thương, vỗ vỗ vài cái, rơi xuống đất.

Nàng ngồi xổm xuống đất ôm lấy con chim bị thương vào trong lòng, cười yếu ớt, “Lúc này chắc ngươi không bay được nữa rồi, ở lại bầu bạn với ta đi.”

Bàn tay khẽ vuốt vuốt hai cánh của vân điều, kéo móng chân sắc nhọn nghịch nghịch. Vô ý phát hiện một vòng bạc treo trên bàn chân chim, trong vòng bạc cất giấu một tờ giấy mỏng.

Thiên Dao tò mò mở ra, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Lá thư này là của phụ thân nàng hồi đáp Thái tử điện hạ, đồng ý ba ngày sau điều động trăm vạn đại quân biên cảnh chi viện Ung Châu.

Thiên Dao nắm chặt lá thư trong lòng bàn tay, rất nhiều sự việc trong đầu nàng dần dần rõ ràng. A, hóa ra đây mới là mục đích hắn đưa nàng đến Ung Châu, cái gì mà cùng sống cùng chết, chẳng qua là lời nói gạt người, mà nàng lại thật sự tin tưởng.

Lão đạo hướng về phía viện lạc của Sở Diễm, nha hoàn người hầu bên đường nhìn thấy nàng, rồi rít quỳ rạp xuống đất. Mà Thiên Dao hoàn toàn không có tâm tư để ý.

Trước cửa Thái tử đứng vài tên thị vệ áo xanh, thấy Thiên Dao, vội vàng cúi đầu quỳ lạy. “Thuộc hạ bái kiến Thái tử phi nương nương.”

Thiên Dao nhân lúc này, phát tay áo một cái, đẩy cửa bước vào. Mà một khắc sau, liền cứng đờ tại chỗ.

Trong phòng, giường khám nga voi lộn xộn, Sở Diễm thân mặc trung y màu vàng pha lẫn sắc đỏ, lười biếng dựa trên đầu giường thái phi, trong đôi mắt phượng vô cùng mỹ lệ nhàn nhạt nhuộm màu sắc dục. Mà trong lòng hắn, đang ôm lấy một vị nữ tử mỹ mạo, vạt áo trước ngực nàng mở lớn, trên bộ ngực trắng nõn điểm vài dấu hồng hồng.

Đầu óc Thiên Dao trống rỗng, gượng gạo dời mắt đi chỗ khác.

Ánh mắt Sở Diễm u ám đảo qua người nàng, vầng trán mang theo vẻ tàn mạn, đầu ngón tay tùy ý vãn về vạt áo trước ngực Mộ Dung Ti Ngôn.

“Có việc gì?” Hắn lười biếng mở miệng, trong ngữ điệu hoàn toàn không có cảm xúc.

Thiên Dao cúi đầu xuống thật thấp, cắn chặt cánh môi. “Vẫn là mời Mộ Dung tiểu thư tránh mặt.”

Khóe mắt Mộ Dung Ti Ngôn liếc về phía Thiên Dao, trong ánh mắt lóe lên vẻ oán giận. “Điện hạ.” Nàng dựa vào ngực Sở Diễm, giọng nói cực kỳ mềm mại ủy khuất.

“Ra ngoài trước đi.” Sở Diễm đẩy nàng từ trong lòng ra, đứng dậy, kéo lấy cảm bào choàng lên vai.

Ti Ngôn bắt đầu đứng dậy, kéo váy rời đi, lúc đi ngang qua Thiên Dao lạnh lùng lườm nàng một cái.

Cửa phòng theo tiếng động nhỏ đóng lại, trong phòng trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh, từ trên cao nhìn xuống, “Đuổi nàng ta đi, Thái tử phi chắc là muốn thay nàng thị tẩm?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay cột nhà nâng cảm bào lên.

Thiên Dao nghiêng đầu tránh đi sự khống chế của hắn, tức giận ném lá thư trong tay lên người hắn. Trang giấy mỏng bị vò thành một cục, theo vạt áo hắn trượt xuống. Đôi mắt đen như mực của Sở Diễm trầm xuống, ý cười trên khóe môi từ từ thu lại.

“Đây chính là dụng ý người đưa ta đến biên cảnh?”

“Bằng không? Người tưởng là gì?” Ánh mắt hắn lãnh mạc, giọng nói cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Thiên Dao đau đớn nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trong mắt một mảnh thanh minh. Đúng vậy, nàng còn mong đợi gì nữa? Hắn vốn là người vô tâm!

“Tự điều đại quân là từ tội, Thiên Dao sẽ trở thành tội nhân của Thẩm gia.”

Sở Diễm lạnh nhạt nhìn nàng, hoàn toàn không nhúc nhích.

A, lãnh mạc vô tình, đây mới là bản tính của hắn. Thiên Dao cười khổ, kiêu ngạo ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hắn. “Ta tuyệt đối sẽ không để người đụng đến Thẩm gia, Sở Diễm, đừng ép ta, bằng không, chúng ta ngọc nát đá tan.”

Thiên Dao vung tay áo lên, một dòng khí lạnh từ lòng bàn tay chảy ra, hàn khí cường thế, đánh vào một góc bàn. Bàn gỗ màu nâu đỏ trong nháy mắt vỡ vụn sụp xuống, vụn phồng tứ bảo trên kệ án từng cái rơi xuống đất.

Thiên Dao phất tay áo bỏ đi, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, phát ra tiếng vang lớn. Sở Diễm khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng mảnh mai biến mất ở góc rẽ, hài hước khẽ cười.

Bộ dạng giương nanh múa vuốt, thật ra rất thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiếm tìm khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng Thiên Dao.

Theo lời người hầu nói, đêm qua nàng từ viện lạc của Sở Diễm ra, liền đi về hướng hậu viên.

Đi loang quanh, cuối cùng tìm thấy bóng dáng kiều nhỏ trong vườn hoa phía sau. Nàng cô đơn lẻ loi quỳ trong viện, trên đầu trên người đều ướt đẫm. Vân Kiếm bước vội tới, ôm lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt vào trong lòng.

“Là hắn khiến muội trở thành bộ dạng này?” Hắn buồn bực hỏi, mày kiếm nhíu chặt, cả người đều khẽ run.

“Không, không phải, là chính muội.” Thiên Dao lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở yếu ớt.

Nước là chính nàng hắt lên trên người, sáng sớm nha dịch mới kéo từ dưới giếng lên, gội lên trên người, lạnh tới tận xương cốt. Nàng nghĩ như vậy mới có thể khiến bản thân tỉnh táo một chút.

“Đồ ngốc!” Hắn đau lòng ôm nàng vào trong lòng, thật chặt.

Thiên Dao giả dựa muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, cố gắng gượng dậy từ mặt đất. Khóe môi cong cong thành một góc hoàn mỹ, lại cực kỳ chua xót. “Huynh biết, có đúng không?”

Ánh mắt Vân Kiếm trốn tránh, hắn biết rõ Thiên Dao đang ám chỉ chuyện Thẩm gia, không ngờ tới nàng lại biết nhanh như vậy.

Thiên Dao không ngốc, đương nhiên hiểu rõ ý trốn tránh của hắn nghĩa là gì. Ý cười trên khóe môi càng sâu, lại biểu lộ sự cay đắng. “Hóa ra huynh biết, hóa ra huynh cũng gạt muội.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cũng May, Người Trúng Tên Không Phải Là Hấn

Nàng lao đảo lùi về sau, trượt chân lại té ngã một lần nữa trên nền đất cứng. Lòng bàn tay bị rách rướm máu. Nàng cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên bùn đất, xen lẫn với máu tươi, kiêu diễm ma mị. Lúc đau khổ cùng cực, ngay cả khóc cũng không thành tiếng.

“A Dao.” Vân Kiếm đau lòng cất tiếng gọi, muốn tiến lên phía trước lại bị nàng ngăn cản.

“Đừng qua đây.” Nàng gào thét, giận quá hóa cười.

Hấn nói: sẽ nguyền咒 nàng làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nàng liền tin. Hấn nói: sống chết cùng nhau, nàng cũng tin. A, Thẩm Thiên Dao, người thật là đại ngốc đệ nhất thiên hạ.

“Dối trá, tất cả đều là dối trá.” Nàng thống khổ lắc đầu, trước mắt dần dần mờ hồ, tối đen.

Nàng muốn, cứ như vậy mà ngủ đi, không cần tỉnh lại nữa.

Ba ngày sau, Tư Đồ Phong thân soái biên cảnh trăm vạn đại quân, đi vòng qua núi Thanh Nguyên, phá được Trung Đô của nước Kim, đánh thẳng vào Hoàng Long. Đây là kế vây Ngụy cứu Triệu, Trung Đô thất thủ, đại quân nước Kim đều tan rã, ào ào rút khỏi biên cảnh Ung Châu. Ngán ngùi chỉ trong vài ngày, tất cả đều kết thúc.

Thiên Dao đứng trên tường thành thật cao, tiếng gió biên cảnh thét gào, lạnh thấu xương khiến người sợ hãi. Nàng theo bản năng kéo chặt áo choàng lông cáo trên người.

“Đang nghĩ gì?” Phía sau vang lên giọng nam trầm thấp ám muội, nàng đương nhiên biết là người nào, lại không thèm quay đầu.

Hấn tiến lên, từ phía sau vòng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, bàn tay sờ lên trán nàng, hoàn hảo, cơn sốt đã qua. Từ hôm rời khỏi tẩm cung của hắn, nàng sốt cao không ngừng, bệnh suốt ba ngày. Mỗi lần hắn đến thăm, nàng đều mê man bất tỉnh.

“Thiên Dao đang nghĩ, tại sao lại có chiến tranh?” Nàng nheo mắt đẹp, lộ ra vẻ mờ mịt.

Hắn trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói. “Biên giới quốc gia, không dễ cho người khác xâm phạm, dù chỉ một tấc.”

Nàng khẽ ngăn người, quay đầu, đôi mắt trong veo vô tình lọt vào ánh mắt thâm sâu của hắn. Trong mắt hắn, nàng nhìn thấy một thứ gọi là kiên nghị.

Đúng vậy, nước mắt son hà còn. Trên vai Sở Diễm còn gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Lại là sự trầm mặc vô tận, nàng bị Sở Diễm ôm ở trong lòng, mà ngực của hắn lại ấm áp như vậy.

Gió lạnh thổi qua làm rối mái tóc dài như thác nước của nàng, tâm tình của hắn dường như rất tốt, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc nàng, vô cùng kiên nhẫn vén những lọn tóc rối ra phía sau tai nàng. Đầu ngón tay hơi lạnh vô tình lướt qua gò má nàng.

Thiên Dao khẽ run, không hề gãy dựa. Nàng ép đầu thật thấp, ánh mắt rũ xuống, lạnh nhạt mở miệng. “Điện hạ nói không sai, biên giới quốc gia, không dễ gì cho người khác xâm phạm. Phu quân của Thiên Dao, cũng không cho người khác nhúng chàm nửa phần.”

Thiên Dao cười duyên dáng, vô cùng đẹp, lại lãnh ngạo. “Nếu Thiên Dao muốn, phải là toàn bộ. Bằng không, ta thà rằng không cần.” Dứt lời, nàng hồ hững xoay người đi, bóng lưng cô đơn mà cao ngạo.

Thiên Dao thừa nhận nàng tham luyến sự ấm áp trong lòng hắn. Mà nàng cũng biết rõ, cái nàng muốn, hắn không muốn cho, cũng cho không được. Nàng chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay hắn, không hơn.

Mắt phượng tuyệt thế của Sở Diễm khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, có chút trầm tư.

Bước nhanh xuống thành lâu, bàn tay Thiên Dao nắm chặt lồng ngực, cảm nhận được sự cuồng dại bên trong trái tim.

“Tham kiến Thái tử phi nương nương.” Quan binh thủ thành quỳ rạp xuống lạy.

“Đứng dậy đi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lời. Ngược mắt, chỉ thấy cổng thành mở lớn, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy nhanh phía xa.

Chiếc xe ngựa kia cực kỳ xa hoa, trần xe được khảm bích ngọc long châu, ánh sáng chói lòa. Chiếc xe ngựa này lại quá sức quen mắt, là xe ngựa chuyên dụng của Mộ Dung tiểu thư.

Sắc mặt Thiên Dao lo sợ, quân Kim chưa hoàn toàn rút khỏi, lúc này ra khỏi thành không phải tìm cái chết sao. “Mau phái người đuổi theo, mang nàng trở về!” Nàng cao giọng phân phó.

“Không kịp nữa rồi.” Sau lưng, Sở Diễm chậm rãi từ trên thành cao bước xuống, thản nhiên nói. Ánh mắt thâm trầm của hắn sáng quắc di chuyển, Thiên

Dao không thể nhìn rõ cảm xúc của hần lúc này.

Nàng khẽ thở dài, bàn tay ẩn dưới ống tay áo bất giác nắm chặt thành quyền.

Lúc này, chỉ có thể cầu nguyện, lần này là phúc không phải họa.

Mà thực tế chứng minh, lần này tuyệt đối là họa. Ngày hôm sau, vũ tiễn của người Kim bắn thẳng lên tường thành Ung Châu, trên tiễn cắm một bức thư, nội dung rất đơn giản, nếu muốn mạng sống của Mộ Dung Ti Ngôn chỉ cần Thái tử điện hạ đến núi Nhạn Đăng đón người.

Núi Nhạn Đăng là nơi hiểm yếu, địa thế trắc trở, dễ thủ khó công. Người Kim bị tổn thất nặng nề dưới tay Sở Diễm, đương nhiên muốn lấy Mộ Dung tiểu thư để uy hiếp, nhất định đòi lại nổi nhục. Chuyện này hung hiểm, nghĩ thôi cũng có thể biết.

Bàn tay mở thư của Mộ Dung Phục không ngừng run rẩy, thần khí trước đây không ai sánh bằng toàn bộ đã tan thành mây khói. “Mộ Dung tướng quân yên tâm, Ti Ngôn đã ủy thân cho bốn vương, bốn vương đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, khẽ nhấp chén trà xanh trong tay.

Lời hần nói đường đường chính chính, nhưng trong lòng Thiên Dao lại rõ như gương sáng. Ti Ngôn là nữ nhi duy nhất của Mộ Dung tướng quân, nếu nàng có mệnh hệ gì, dòng họ Mộ Dung tất sẽ tạo phản. Quân Kim vẫn chưa hoàn toàn rút khỏi biên cảnh, giờ phút này nhất định không thể rước thêm phiền toái. Ngoài việc miễn cưỡng đi gặp, Sở Diễm không còn lựa chọn nào khác.

“Người thật sự muốn đi?” Trong phòng chứng nhân đã lui xuống, Thiên Dao chung quy nhìn không được mở miệng hỏi.

Sở Diễm khẽ suy tư một lát, hờ hững gật đầu. “Ừm”

Thiên Dao khẽ thở dài, lại cười khổ. Biết rõ kết quả, cần gì phải hỏi thêm làm gì. “Đường đến núi Nhạn Đăng hung hiểm khó dò, điện hạ cẩn thận làm đầu.” Nói xong, nàng liền thân nhiên đứng dậy bước ra ngoài.

Mà động tác của hần rất nhanh, trong nháy mắt, cánh tay đã vòng qua đặt lên eo nàng, chặn đường đi của nàng.

Đôi môi ấm mềm của hần liền áp lên tai nàng, hơi thở ấm áp quanh quẩn. “Lo lắng cho bốn vương?” Hần tà mị cong khóe môi.

“Điện hạ nghĩ nhiều rồi.” Thiên Dao lạnh lùng trả lời.

Hần không hề tức giận chút nào, đầu ngón tay ấm muội vuốt ve gò má trắng ngần của nàng. “Yên tâm, bốn vương tự có chừng mực.”

Thiên Dao trầm mặc, lại bị hần xoay người ép đối mặt với hần. Hần dịu dàng nâng cằm nàng lên, như chuồn chuồn lướt nước áp một nụ hôn lên môi nàng.

“Người.....” Thiên Dao khẽ bực, giấy dựa muốn đẩy hần ra. Mà cánh tay vây bên hông nàng đột nhiên siết chặt.

Đôi mắt sâu thẳm của hần, ôn hòa như nước, lặng lẽ nhìn nàng. “Cái nàng muốn, bốn vương đích thực không cho được. Nhưng cái bốn vương có thể cho, đều sẽ cho nàng, cũng không để để nàng không lấy.”

Giọng điệu của hần, quyết tuyệt như vậy. Giấy phút đó, Thiên Dao lại một lần nữa mê mang....

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Sở Diễm mang theo một toán tùy quân theo cánh trái vào núi, mà Vân Kiếm dẫn đại quân từ cánh phải vào núi, vây Nhạn Đăng đến con kiến cũng chui không lọt. Nhạn Đăng là nơi hiểm yếu có tiếng, phong cảnh tuyệt đẹp, vách đá lởm chởm.

Chỉ là lúc này Thiên Dao không có chút tâm tình ngắm cảnh. Nàng một thân nam trang, xen lẫn vào đám tùy quân, từ chân núi leo thẳng một đường lên đỉnh núi.

Vách núi cao vút trong mây, đứng ở đỉnh núi quả thật có thể ngắm những dãy núi nhỏ khác, chẳng qua lúc này hiểu được cảm giác này nhất phải là Mộ Dung Ti Ngôn mới đúng. Nàng bị người Kim trói hai tay lại, dùng dây thừng treo ở vách núi, vách núi đen sâu không thấy đáy, đá rơi xuống lại không nghe thấy tiếng vọng lại. Người thì không cần phải nói.

Bởi vì bị treo trong không trung, cơ thể cứng đờ, cả gương mặt xinh đẹp đã sợt đến trắng bệch. Nhìn thấy đám người Sở Diễm đến đây, cuối cùng có chút sức sống, hơi thở mong manh hồ hoán cứu mạng.

Mà tiếng kêu gào của nàng chỉ làm trò cười cho người Kim. Bọn họ cười trên chiến mã cao cao, cười âm âm thô bỉ, tiếng cười rung trời. Mà kẻ dẫn đầu cười to nhất, chính là nguyên soái người Kim, Nam Viện đại vương Gia Luật Sở Lương.

Mộ Dung Phục hai tay nắm chặt, lời nói ra đều có chút rung rung. “Gia Luật Sở Lương, người thật dễ tiện, mau thả nữ nhi của ta ra.”

Đễ tiện sao? Sở Diễm ở bên cạnh cười nhạt như con gió nhẹ, liên quan gì tới việc dễ tiện, phép dụng binh: binh bất yếm trá(1). Không bằng nói rằng, là Mộ Dung Ti Ngôn ngu xuẩn.

“Thả nàng ta? Cũng được, vậy dùng Thái tử điện hạ tới đổi!” Người Kim vây quanh, lại là một trận cười không ngừng.

“Điện hạ.” Trên vách núi, truyền đến tiếng gọi đáng thương của Mộ Dung Ti Ngôn, trong ánh mắt chứa đầy sợ hãi cùng cầu xin. Mà ánh mắt Mộ Dung Phục sáng quắc, bàn tay nắm chặt bội kiếm bên hông.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Sở Diễm.

Chỉ thấy hần nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa, mảy kiếm lạnh lùng chau lại, quả quyết nói. “Được.” Giọng nói không lớn nhưng lại rất có lực.

“Thái tử điện hạ cương quyết, bôn vương khâm phục.” Gia Luật Sở Lương vững vàng trên chiến mã, cất tiếng cười to, trong tiếng cười không khỏi có chút đắc ý cùng châm chọc.

“Bây giờ, cho quân đội của ngươi lui lại mười dặm.” Gia Luật Sở Lương lại nói.

Chưa đợi Sở Diễm mở miệng, Mộ Dung Phục đã dẫn đại quân lui về phía sau mười dặm.

Gia Luật Sở Lương hài lòng gật đầu, tay trái phát về phía sau, phó tướng hiểu ý, xuống ngựa đứng bên vách núi.

“Sở Diễm, chỉ cần ngươi qua đây, bôn vương lập tức lệnh cho phó tướng thả nàng ra.”

“Một lời đã định.” Sở Diễm không chút do dự, bước nhanh về phía quân địch.

(1) Chiến tranh không ngại đổi lừa

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hữu Tình, Vô Ý

Ở phía sau, Thiên Dao một mực nhìn chăm chăm bóng lưng hần, tim nhói lại. Người Kim xưa nay xảo trá, sao có thể tuân thủ lời hứa, thật sự tha cho Mộ Dung Ti Ngôn.

Đúng như dự đoán, Sở Diễm mới đi được nửa đường, phó tướng của đối phương đột nhiên thổi cây giữ lửa trong tay, châm vào sợi dây thừng đang trôi Mộ Dung Ti Ngôn.

Mưa tên đầy trời hướng phía Sở Diễm mà tới. Hần cực kỳ trấn định, bảo kiếm Phi hồng trong tay không ngừng chuyển động lên xuống, đánh văng mưa tên, bước chân lui về phía vách đá. Ngọn lửa gào thét trong gió bắc vù vù càng cháy càng lớn, đốt cháy từng tấc từng tấc dây thừng.

Mộ Dung Ti Ngôn sớm đã hoa dung thất sắc, trên mặt giàn dụa nước mắt. Từng tiếng hô khóc thê lương vang lên. “Điện hạ, điện hạ mau cứu thiếp!”

‘Bứt’ một tiếng, toàn bộ dây thừng đều bị đốt cháy, phát ra một tiếng giòn vang. Ti Ngôn thảm thiết gào to một tiếng, cơ thể rơi nhanh xuống dưới. Nhưng rất nhanh lại lơ lửng trong không trung, đầu bên kia, đúng là cánh tay rắn chắc của Sở Diễm đang nắm chặt dây thừng.

Bên kia, hai phe người ngựa chém giết một chỗ, hỗn loạn vô cùng. Trường kiếm trong tay Thiên Dao lượn vòng, lúc đầu chỉ là chém vào tay chân quân địch, không hề lấy mạng. Nhưng lúc quân lính theo cùng từng người từng người bên cạnh ngã xuống, nàng mới giết đồ cả mất. Máu tươi bắn tung tóe trên y phục trắng như tuyết, tản ra mùi máu tanh khiến người buồn nôn.

“Sở Diễm!” Nàng hô to tên của hần, mở một đường máu từng bước đến gần hần. Lúc cách hần không đến hai trượng, trong quân địch đột nhiên bay ra một mũi tên. Mũi tên xé gió xuyên vút qua không gian, phát ra tiếng rít gào.

Tên là do Gia Luật Sở Lương bắn ra, dùng hết sức lực. Mũi tên chuẩn xác bay thẳng về phía Sở Diễm, mà hần đang kéo Mộ Dung Ti Ngôn đang lơ lửng dưới vách đá, trừ phi buông tay, bằng không, không có một chút cơ hội né tránh.

Thiên Dao hoảng sợ, trong thời điểm chỉ mảnh treo chuông, không hề do dự xông về phía trước, dùng chính cơ thể mình cản lại mũi tên đang lao vút trong không trung kia.

Mũi tên xuyên vào trong ngực, lực đạo cắm vào rất lớn. Thân thể Thiên Dao văng ra ba trượng, nặng nề rơi trên tảng đá lớn sát vách núi, một ngụm máu tươi bất ngờ từ trong miệng phun ra. Nàng cố gắng muốn chống tay đứng dậy, mới phát hiện nửa người đã bắt đầu tê rần, máu đen nhuộm một mảng lớn trên vạt áo trước ngực. Tên này, có độc.

Xa xa, nàng nhìn về phía hần, mà hần cũng nhìn nàng, chỉ là trước mắt dần dần mờ hồ, nàng không nhìn rõ biểu tình lúc này của hần, là kinh ngạc, bối rối hay là vẻ thờ ơ trước sau như một?!

Thân dưới cũng bắt đầu nhuộm vệt máu lớn, lại là cảm giác tê liệt không chút đau đớn. Mí mắt bắt đầu trở nên nặng trĩu khác thường, ý thức mờ hồ không rõ. Khóe môi Thiên Dao lại cong lên, hiện ra nụ cười như có như không, trong lòng vô cùng thản nhiên.

Cũng may, người trúng tên không phải là hân!

A, lần này, hân sẽ không nói nàng thích xen vào chuyện người khác chứ.

Ý thức chìm chìm nổi nổi, là ai lớn tiếng ở bên tai gọi tên của nàng, “Thẩm Thiên Dao, nếu nàng dám chết, có tin hay không bốn vương sẽ bắt cả gia tộc Thẩm thị chôn cùng.....”

Ồn ào, ồn ào quá. Nàng vô thức cau mày, không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi chỗ ồn ào chói tai này. Mà lồng ngực như bị tảng đá ngàn tấn đè phải, đau đến thở không được.

Y phục trên ngực đột nhiên bị xé ra, là ai cắn ngực của nàng, đau, đau đến tận xương tủy quét qua toàn thân, nàng không ngừng rên rỉ, nước mắt rơi lã chã. Lại một lần nữa, trong đau đớn, mất đi ý thức.

Tỉnh lại, cũng là bừng tỉnh trong đau đớn.

Trong phòng là một mảng tối đen, thậm chí không có ánh trăng, không nhìn thấy cả năm ngón tay. Thiên Dao có chút sợ hãi, nàng không có cách nào xác định được tình cảnh của bản thân. Cố gắng ngồi dậy, lại đụng đến vết thương.

“A...” Nàng đau tới mức hít một hơi lạnh, một lần nữa té xuống giường.

“Thái tử phi nương nương tỉnh rồi, mau đi báo cho điện hạ!” Là giọng nói lạnh lạnh của nha hoàn, kèm theo tiếng mở rồi đóng cửa.

Một bên giường lồm xồm, thị nữ bung tới một chén thuốc vừa mới sắc xong. “Nương nương, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, uống trước chén thuốc này đi.” Nàng đặt chén thuốc Bạch Đề Lam Hoa trước mặt Thiên Dao.

“Ừm.” Thiên Dao khẽ gật đầu, đôi mắt trong veo theo bản năng quan sát chung quanh. Chóp mũi tràn đầy mùi thuốc đắng, nhưng mà, trong phòng toàn một màu đen. “Sao lại không thắp nến? Tối như vậy sao ta uống thuốc được?”

Thắp nến? Bây giờ rõ ràng là buổi trưa.

“Nương nương?” Thị nữ dò xét đưa tay hươu hươu trước mắt nàng nhưng nàng lại không có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt to mờ mịt mà trống rỗng. Chén thuốc trong tay rơi xuống đất choang một tiếng, vỡ tan tành. “Người đâu, mau truyền quân y, mắt của nương nương không nhìn thấy rồi...” Thị nữ thất kinh hét to.

Đối với sự hốt hoảng của thị nữ, Thiên Dao đang dựa nửa người trên giường lại vô cùng bình tĩnh. Nàng dùng mu bàn tay xoa nhẹ hai mắt, nhắm lại rồi mở ra, lại nhắm lại rồi mở ra, bất kể là thử bao nhiêu lần, phía trước vẫn là một mảng tối đen. Nàng không cách nào chấp nhận được sự thật này, mặc dù rất tàn nhẫn.

Nàng, bị mù rồi.

Trong phòng bắt đầu ồn ào, rất nhiều người vào vào ra ra, tiếng bước chân không ngừng.

Trong lòng Thiên Dao rất loạn, đầu óc cũng loạn, nàng yếu ớt nằm xuống chiếc giường mềm, mờ to đôi mắt. A, bây giờ mờ mắt hay nhắm mắt cũng không có gì khác biệt. Nàng chẳng qua muốn chứng minh nàng vẫn còn sống.

Có quân y tiến vào bắt mạch cho nàng, nàng không nhìn thấy vẻ mặt hân, lại có tiếng thở dài bất đắc dĩ như có như không len vào trong tai. Sau đó, có người ngồi xuống bên giường, nắm tay nàng, sự ấm áp đó rất quen thuộc, là Vân Kiếm. Hân dùng bàn tay còn lại chạm vào đôi mắt nàng, mặc dù không nhìn thấy, nàng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng lo lắng và đau lòng của hân.

“Thiên Dao, nói cho huynh biết, còn chỗ nào đau, chỗ nào không thoải mái không?”

Nàng hồ hững hờ lắc đầu, khoe môi khẽ cong, “Muội rất khỏe, để cho muội yên tĩnh một mình đi.”

Mi tâm Vân Kiếm nhíu chặt, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống. Nhưng vẫn gật đầu thuận theo, đồng thời đuổi hết mọi người trong phòng ra.

Bên trong phòng lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh. Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao đặt vào cổ tay, sau đó, khoe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt. Trúng phải độc Thất Tinh Hải Đường, nàng còn có thể sống mà tỉnh lại, cũng đã xem là may mắn.

Lúc Sở Diễm bước vào, tình cảnh trong phòng chính là như vậy.

Thiên Dao cuộn mình dựa vào góc tường, trên gương mặt nhỏ tái nhợt vẫn còn đọng lại nước mắt chưa khô, miệng vết thương bị rách, một mảng sa y trước ngực bị thấm đẫm nước mắt, khiến người đau lòng. Đầu ngón tay nàng sưng đỏ, khẽ run rẩy. Nền trên bàn, ly tách rơi đầy trên nền nhà, ánh nến sớm đã tắt. Có lẽ, do nàng không cẩn thận đụng phải.

“Ai?” Nàng hoảng sợ hỏi, thân thể theo bản năng lùi về sau. Bộ dáng khiếp nhược lúc này, đâu còn là Thẩm tứ tiểu thư kiêu ngạo không ai bì nổi.

Trái tim, không khỏi đau đớn.

Sở Diễm kiểm chế hơi thở, không muốn để nàng phát hiện sự tồn tại của hân. Đôi mắt đen thẳm như hố sâu lại không hề chớp mắt nhìn nàng.

Lúc này, thị nữ bưng chén thuốc trở về, nhìn thấy Sở Diễm, cũng giật mình. “Điện...” Sở Diễm quăng ánh mắt lạnh lùng, thị nữ cứng đờ nuốt nửa câu sau xuống.

“Dưới đất lạnh, sao nương nương lại ngồi ở dưới đất.” Thị nữ luống cuống tay chân dìu nàng lên giường.

“Có ai vừa mới đến sao?” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng.

Thị nữ nghiêng đầu nhìn Sở Diễm cả mặt âm lãnh, sau đó run giọng trả lời, “Không, không có ai, nương nương nghe nhầm rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, nhận lấy chén thuốc thị nữ đưa tới, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Vị đắng của thuốc lan ra trong miệng, nàng theo bản năng chau mi tâm.

Uống thuốc xong, sau khi thị nữ hầu hạ nàng đi ngủ mới rón rén đi ra ngoài. Lúc đó, dáng người cao to cô độc lạnh lùng của Sở Diễm đã đứng ở ngoài cửa, trên người mặc một chiếc áo choàng bằng da cao trắng như tuyết. Mà Vân Kiếm không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hân.

“Điện hạ tha mạng.” Thị nữ lão đảo té quỵ xuống đất, thân thể run rẩy không ngừng. Chỉ là đi đến được phòng lấy thuốc mà thôi, ai ngờ thái tử phi sẽ té ngã chứ.

“Phạt 50 trượng, đuổi ra khỏi phủ.” Hân lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói không mang một chút cảm xúc nào.

Thị nữ còn chưa kịp cầu xin, đã bị Xích Diễm đánh bất tỉnh, kéo xuống giống như kéo một thi thể.

Sở Diễm ngồi xuống bàn đá ở trong viện, trắng tròn trên bầu trời tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, chiếu vào người hân, càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch kỳ ảo.

Vân Kiếm theo sau đến, khẽ nhắc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh hân. Nhìn sắc mặt tái nhợt của hân, trong mắt khó nén sự ân cần. “Thân thể thế nào?”

“Không có gì đáng ngại.” Hân tùy ý cười một tiếng, bàn tay nắm lại che ở trước miệng, buồn bực ho khan một tiếng. “Nữ nhân kia còn chưa chết, bốn vương sao có thể chết trước mặt nàng.”

Mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay hân lên những đường sâu màu đen. Hút máu độc trên miệng vết thương của Thiên Dao dẫn phát Lạc Nhạn Sa còn lưu lại trong người hân, mặc dù đã dùng nội lực để áp chế xuống, nhưng độc tính vẫn ăn vào máu, đau thấu tận tâm can.

“Thiên Dao thế nào rồi?”

“Không tốt, nhưng ít ra không mất đi tính mạng.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời.

Hai mắt bị mù, quân y không có cách chữa. Nữ tử kiêu ngạo như vậy, trong lòng đương nhiên sẽ không quá tốt.

Vân Kiếm trầm mặc, một hồi lâu sau mới mở miệng nói. “Điện hạ không nên mạo hiểm như vậy.” Hân ám chỉ là việc hút độc cho Thiên Dao.

Sở Diễm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người hân, hờ hững cười một tiếng. “Nàng là nữ nhân của bốn vương.”

Nữ nhân của hân? Vân Kiếm lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Một Chữ Tình

Nữ nhân của Sở Diễm rất nhiều, nhưng không phải ai cũng đáng để hân mạo hiểm. Vân Kiếm càng ngày càng không đoán ra được tâm tư của vị biểu đệ này. Đối với Thiên Dao, hân rốt cuộc là có tình? Hay là vô tình?

“Gia Luật Sở Lương bị bắt, không lấy được thuốc giải từ miệng hân sao?”

“Thuốc giải không có trên người hân, huống hồ, hân bây giờ đã là người chết.” Sở Diễm lạnh nhạt trả lời, cứ như vậy mà bình luận sống chết của một người. Mà người này, còn từng là nhân vật oai phong ở nước Kim.

Dùng hết tất cả các loại hình pháp, cắt đứt kinh mạch, kim châm thấu xương, thậm chí đập bể xương bánh chè hai chân của hân, hân cũng không rên một tiếng. Cuối cùng, Sở Diễm sai người đem người Kim bắt được trên núi Nhạn Đãng chặt đầu từng người từng người trước mặt hân, rốt cuộc, Gia Luật Sở Lương cũng có phản ứng. Đầu tiên hân ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó cắn lưỡi tự vẫn.

Đối với hán tử ý chí kiên cường như vậy, Sở Diễm ngược lại vô cùng bội phục, sai người đem thi thể của hán trả về nước Kim để an táng.

Xâm lược, dã tâm, gây nên sinh linh đồ thán, cái chết chính là quả báo đắc ứng của bọn họ. Không để Gia Luật Sở Lương chết tha hương xức người, điều này đã là sự nhân từ cuối cùng của Sở Diễm đối với hán rồi.

“Ngày mai lên đường hồi kinh, biểu ca vẫn nên quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ngày mai? Sao lại nhanh như vậy! Nhưng mắt của Thiên Dao....” Vân Kiềm muốn nói lại thôi.

“Thế lực trong triều vạn biến, bốn vương không thể vì một nữ nhân mà bỏ lỡ tiên cơ.” Lời ra khỏi miệng trong trẻo lạnh lùng, không mang chút ám áp hay tình cảm nào.

Nhi nữ tình trường, anh hùng nhụt chí. Lời này chính là lời của nam nhân cao cao tại thượng đó từng nói, thời khắc nào Sở Diễm cũng ghi nhớ. Thù hận, sẽ khiến rất nhiều thứ trở nên khắc sâu trong lòng.

Nhìn bóng lưng cô đơn lạnh giá của hán đi xa, Vân Kiềm thở dài một tiếng như có như không. Sau đó, quay đầu lại nhìn thấy ánh nến sáng trong phòng Thiên Dao, bóng dáng yếu ớt kia, đang nhu nhược đứng trong gió cách đó không xa. Trong mắt là một mảng mờ mịt.

Trong lòng hán đột nhiên căng thẳng, chắc hẳn, nàng đã nghe thấy.

“A Dao, có những lúc, mắt thấy tai nghe cũng không nhất định là sự thật.” Hán đứng trước mặt nàng, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. Đến biên cảnh chỉ mới hơn tháng mà thôi, nàng đã gây đi rất nhiều.

“Vân đại ca nghĩ nhiều rồi, A Dao không nghe thấy gì đâu.” Nàng cười nhẹ, hai tay sờ soạng rời đi.

Vân Kiềm thở dài, trong giọng nói khó nén sự chua xót. “A Dao, muội có từng hỏi hận không?”

Thiên Dao khẽ run, theo bản năng dừng bước. Sau đó, cười khổ. “Quốc gia thiên hạ, A Dao chẳng qua chỉ là một nữ nhân, sao có thể so sánh với giang sơn vạn dặm.”

Xe ngựa đi mấy ngày cuối cùng đã vào tới địa phận đế đô Doanh Châu. Trời trong không một gợn mây, Sở Diễm cho nhân mã dừng tại trạm dịch ngoại ô nghỉ ngơi. Đột nhiên một bóng người và ngựa từ hướng Hoàng thành phi như bay tới, rất nhanh xuất hiện bóng một nữ tử áo gấm hoa phục, khí chất khó nén sự nuông chiều cao quý. Tiếng vỗ ngựa lại gần, bọn họ mới nhìn rõ người đi tới hóa ra lại là Ngũ công chúa Loan Âm.

“Làm phiền Hoàng tỷ ra khỏi thành nghênh đón, Sở Diễm thật là thụ sủng nhược kinh.” Sở Diễm nở nụ cười, nói câu khách sáo với Loan Âm.

Chớp mũi Loan Âm phát ra tiếng hừ lạnh, sau đó quay đầu đưa mắt chăm chú nhìn Vân Kiềm, “Vân ca ca, lâu ngày không gặp, huynh có nhớ Loan Âm không?”

Vân Kiềm vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không trả lời nàng ngay. “Công chúa thân thể thiên kim, sao có thể tự mình ra khỏi cung?”

“Bỏ cung đương nhiên là nhớ Vân ca ca rồi!” Cánh tay nàng tự nhiên ôm lấy cánh tay Vân Kiềm.

Nhìn sắc mặt Vân Kiềm lại không để coi, hẳn thật sự bất đắc dĩ, vị công chúa này giống như thuốc cao bôi lên da chó vậy, bao nhiêu năm rồi cũng không vứt bỏ được.

Sở Diễm cười một tiếng, chấp tay nói. “Thần đệ bồi Ngũ Hoàng tỷ đến trạm dịch nghỉ ngơi trước, thế nào?”

Loan Âm hừ một tiếng, héch mũi lên trời. “Đi thôi, bỏ cung quả thực có chút mệt mỏi.”

Sở Diễm ở phía trước, dẫn Loan Âm công chúa thẳng một đường đến phòng hảo hạng ở khu nhà hướng Đông. Cửa phòng lặng lẽ đóng lại, Loan Âm ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, vẻ mặt hồ hởi, giống như trong nháy mắt biến thành một người khác.

Sở Diễm mỉm cười, cung kính cúi đầu. “Hoàng tỷ tùy ý rời cung, không lẽ trong kinh có biến?”

“Ừ.” Loan Âm gật đầu, “Bỏ cung nếu không tới, con đường về kinh lúc này của ngươi, chỉ sợ không được yên ổn.”

Sở Diễm trầm mặc, đương nhiên hiểu được ý tứ của Loan Âm. Hán đánh bại quân Kim, Long nhan Văn Đế hớn hở, sau khi hồi kinh không thể thiếu ban thưởng một phen. Thục phi đương nhiên khó mà ngồi yên, động thủ trên đường hồi kinh cũng là điều dễ hiểu.

“Ngươi yên tâm, có bỏ cung, đương nhiên sẽ bảo hộ ngươi bình an hồi kinh.” Dù sao, hổ dữ cũng không ăn thịt con.

“Nếu vậy, chỉ sợ Thục phi nương nương sẽ sinh nghi.” Sở Diễm cau mày nói.

Loan Âm cười, “Yên tâm, bỏ cung vừa mới làm loạn với bà một phen. Bà chỉ cho rằng bỏ cung si mê cuồng dại, vì theo đuổi Vân Kiềm mới tới.”

Nàng thờ dài như có như không, giả làm một nàng công chúa điều ngoa bốc đồng si mê, thật không dễ.

Sở Diễm nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói. “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Sở Diễm.” Loan Âm lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn. Nàng đúng là có tình ý với Vân Kiếm, đáng tiếc, thần nữ có lòng, tương vương vô mộng.

“Trận đánh Ung Châu, nghe nói Thái tử phi bị thương ở mắt?”

“Ừ.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp một tiếng.

Loan Âm thờ dài, “Không thuốc nào chữa được sao?”

Sở Diễm hờ hững, ánh mắt lạnh lùng.

Trầm mặc hồi lâu, cửa phòng bị người bên ngoài gõ, giọng nói trầm thấp của Xích Diễm vang lên. “Điện hạ, Ngũ công chúa, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Bỏn cung biết rồi, lui xuống đi, tránh làm phiền người khác.” Loan Âm cất cao giọng trả lời.

Giữa chánh đường, chiếu theo cung quy, bữa tối được chuẩn bị rất thịnh soạn.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, bên trái là Loan Âm và Vân Kiếm ngồi theo thứ tự. Mộ Dung Ti Ngôn được người hầu điều khoan thai bước vào, vén váy ngồi xuống bên phải Sở Diễm, làm như không thấy hai người Loan Âm cùng Vân Kiếm.

Loan Âm lạnh lùng liếc nàng một cái, choang một tiếng quăng đôi đũa trong tay xuống đất. Hai người Sở Diễm và Vân Kiếm đã sớm quen nên không hề hoảng sợ, mà Mộ Dung Ti Ngôn lại cả kinh.

“Thứ đồ không hiểu phép tắc, đó cũng là chỗ cho người ngồi sao.”

Ti Ngôn nhú mày, khuôn mặt thanh tú nhuộm vẻ không vui. “Người...” Ở đâu xuất hiện một Trình Giảo Kim.

“Ti Ngôn, trước mặt Ngũ công chúa, không được làm càn.” Sở Diễm nhàn nhạt mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự trầm trọng không thể kháng cự được.

Trong nháy mắt sắc mặt Ti Ngôn trắng bệch, cuống quýt quỳ gối xuống đất. “Ti Ngôn lỗ măng, kính xin Ngũ công chúa thứ tội.”

Loan Âm khinh miệt hừ một tiếng, thậm chí không thèm nhìn thẳng nàng. Nghiêng đầu nói với Sở Diễm, “Lão thất, thê tử của người đâu?”

Sở Diễm khẽ cười, ánh mắt quét về phía Xích Diễm đứng ở cửa. “Thái tử phi đâu?”

“Hồi điện hạ, thị nữ bẩm lại, nói thái tử phi nương nương đã ngủ rồi.” Xích Diễm chấp tay nói.

Sở Diễm khẽ chau mày, như đang suy nghĩ gì. Một lúc sau lại nói, “Đề nàng ngủ đi.”

Một bữa cơm, ba người ăn vô cùng im lặng. Mà từ đầu đến cuối, Mộ Dung Ti Ngôn vẫn ai ai oán oán quỳ trên mặt đất. Ngũ công chúa Loan Âm, thật là cho nàng một bài học sâu sắc.

Sau khi vào kinh, Mộ Dung Ti Ngôn được phong làm trắc phi của thái tử, ở Cẩm Tú điện trong Đông cung. Sở Diễm chẳng qua là giữ lời cho nàng một danh phận mà thôi, cuộc chiến Ung Châu giành thắng lợi, nàng đã không còn giá trị lợi dụng. Trong phủ thái tử, Doãn Hàm Tuyết chuyên sủng, dường như không ai có thể lung lay được địa vị của nàng. Ngay cả Tiêu Trinh Nhi vẫn luôn phách lối, cũng phải thu lại sự kiêu ngạo.

Thiên Dao từ ngày hồi cung, liền không ra khỏi Y Lan điện nửa bước. Thịnh thoảng truyền đến tin tức Mộ Dung Ti Ngôn kiêu căng gây loạn bị thái tử trách phạt, Thiên Dao chỉ cười nhạt một tiếng mà thôi.

“Chủ tử, uống thuốc thôi.” Từ Y đặt chén thuốc vào tay Thiên Dao.

Nàng nhận lấy, cũng không hỏi gì, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau khi hồi cung, phương thuốc ngự y kê ra toàn là thuốc bổ ôn hòa, đây cũng chính là tuyên bố mất của nàng không có thuốc hay châm nào có thể chữa được. Lúc đầu nàng cũng len lén đổ thuốc vào chậu hoa, sau đó chuyện này không biết thế nào lại truyền đến tai Sở Diễm, Từ Y liền bị lôi ra phạt đánh 20 đại bản, đánh đến nổi mấy ngày sau cũng không thể xuống giường. Sau lần đó, nàng cũng không dám làm bữa nữa.

“Nghe nói hôm qua Mộ Dung trắc phi đến viện của Doãn trắc phi gây chuyện, bị điện hạ phạt quỳ một đêm.” Từ Y vừa thu dọn giường chiếu, vừa vô tình nói. Thiên Dao ngồi bên cửa sổ im lặng nghe, cũng không mở miệng.

“Với tính khí đại tiểu thư kiêu căng của Mộ Dung trắc phi, thứ nhất không có chỗ dựa, thứ hai lại không được thánh sủng, sau này ở trong cung sao có thể sinh tồn.”

“Đó không phải chuyện chúng ta nên bận tâm.” Lời của nàng nhàn nhạt, mang theo vẻ bất đắc dĩ. Một chữ tình, thật làm khổ không ít người. Mộ Dung Ti Ngôn, cũng là kẻ đáng thương.

Ở nơi khác, trong Từ Ninh cung, Thái hậu dựa vào người ngồi xuống, bên cạnh bà là Sở Diễm một thân triều phục màu vàng đỏ. Vừa hạ triều, hần liền bị Thái hậu gọi vào trong cung.

“Điện hạ lần này tới, thái hậu cuối cùng có thể yên tâm rồi.” Đại thái giám Luru Hi mang đến hai chén Hoàng Sơn Mao Tiêm thượng hạng, mở miệng nịnh nọt.

“Đề Hoàng tổ mẫu nhớ thương là Tôn nhi bất hiếu.” Sở Diễm cười dịu dàng, nhận lấy chén trà, nhàn nhạt nhấp một ngụm.

“Nuôi con một trăm tuổi, lo âu 99 năm, sao mà không nhớ cho được.” Lời Thái hậu nói trong lời có ý, khóe mắt dư quang lảng lảng quét qua người tôn tử. “Chút nữa vào điện của Phụ hoàng con vẫn an đi, trong lúc con xuất chinh Hoàng thượng nhắc con không ít.”

Sắc mặt hần vẫn bình thản như cũ, khóe môi khẽ nhếch, vân đạm phong khinh khiến người không nhìn rõ được tâm tình. “Vừa mới bái kiến qua trên triều, phụ hoàng gần đây quốc sự bận rộn, Tôn nhi không tiện quấy rầy.”

CHƯƠNG 31: HỌA BÍCH

Đôi mắt lạnh lợi sắc bén của Thái hậu hơi nheo lại, như có điều suy nghĩ, trên gương mặt già nua lại vẫn duy trì nụ cười. Khẽ phát tay với Luru Hi, người phía sau hiểu ý, đi qua bên cạnh bưng đến một hộp gấm màu đen, khom người cung kính trình tới trước mặt Sở Diễm.

“Nghe nói mất Thái tử phi bị thương, đây là Thiên Sơn Tuyết Liên, thuốc giải độc cực tốt, liền ban cho nha đầu Thiên Dao đó đi.”

Sở Diễm khẽ cười, thản nhiên nhận lấy. “Đa tạ Hoàng tổ mẫu lo lắng.”

Thái hậu cười an hòa, trên gương mặt già nua tràn ngập sự mệt mỏi. “Ai gia mệt rồi, con cũng sớm trở về đi.”

Sở Diễm đứng dậy, vẻ mặt vẫn bình thản không chút sợ hãi như trước, nhàn nhạt nói, “Tôn nhi cáo lui.”

Đưa mắt nhìn bóng dáng cao ngất của Sở Diễm biến mất ngoài cửa điện, Thái hậu mới chống người dậy, lạnh nhạt mở miệng, “Ra đi.”

Chỉ thấy, sau tấm bình phong bước ra một nam tử khôi ngô, một thân măng bào cẩm ngọc, mặc dù tuổi đã trung niên, mà phong thái vẫn còn rất lớn.

“Đồ vật ai gia cũng đã đưa, bây giờ nguoi cũng có thể an tâm rồi.”

“Đa tạ cô mẫu thành toàn.” Định Viễn hầu Tư Đồ Tẫn khom người cúi đầu nói.

Thái hậu thờ dài bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu. “Ai gia đã hỏi qua thái y, trừ phi có thuốc giải, nếu không mất của A Dao...” Thái hậu lại thờ dài, “Thiên ý trêu người mà.”

“Phong Nhi truyền về tin tức, ở địa giới người Kim, tìm kiếm thuốc giải dường như còn có một thể lực khác, cũng không biết là nhân lực phương nào?”

Thái hậu hừ nhẹ, “Trừ Sở Diễm ra, còn có ai có năng lực đó.”

Tư Đồ Tẫn cả kinh, “Điện hạ đối với A Dao, chẳng lẽ động...”

“Ai biết. Tình tình đứa bé đó giống Hoàng đế nhất, hi vọng không bao giờ lộ ra, tâm tư càng khó dò.” Thái hậu trầm tư nói.

“Thái tử đại thắng trở về, trong lòng Hoàng thượng vui mừng vô cùng, đã ban 10 vạn ngũ lâm quân trong kinh cho ngài, như vậy, Thái tử như hổ mọc thêm cánh.” Tư Đồ Tẫn cau mày nói. Cũng hơi có chút không hiểu. Hoàng thượng vẫn luôn kiêng kỵ hoàng tử tự mình dụng binh, bây giờ lại ra quyết định như vậy.

Thái hậu khẽ gật đầu, hừ lạnh một tiếng. Nếu nói hiểu con không ai bằng cha, Sở Diễm có bản lĩnh lớn thế nào, trong lòng Hoàng đế tỏ tường nhất. 10 vạn Ngũ lâm quân kia chỉ sợ đã chuẩn bị trước cho Sở Diễm, chỉ đợi một lý do danh chính ngôn thuận để giao cho hần mà thôi.

“Hoàng đế đối với đứa con trai này cũng không phải không thêm đề ý như biểu hiện ngoài mặt, nguoi cho rằng Vân Thế Lan vì sao mà chết.”

Tư Đồ Tẫn lại cả kinh, “Chẳng lẽ...” Giết mẫu mà cùng cố tử (1).

Thái hậu buồn bực trả lời, khẳng định suy nghĩ trong lòng ông. Lại thờ dài. “Hoàng đế chọn A Dao làm Thái tử phi, chỉ sợ cũng đã có dụng ý khác. Nếu sớm biết được thân thế của đứa bé đó, ai gia có nói gì cũng sẽ ngăn cản.”

Tư Đồ Tẫn trầm mặc không nói, bây giờ, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

“Sở Diễm mặc dù lấy Thiên Dao làm thê tử, nhưng hần chung quy vẫn là người ngoài, sẽ không một lòng cùng chúng ta. Sở Hạo mới là hi vọng của dòng

họ Tư Đồ chúng ta, trên người hẳn có huyết mạch của dòng họ Tư Đồ.”

Tư Đồ Tấn sao lại không hiểu lời nhắc nhở của Thái hậu, vội vàng chấp tay cúi người. “Tư Đồ Tấn sẽ dốc toàn lực phụ tá Nhị điện hạ.”

Thái hậu hài lòng gật đầu, “Người hiểu được thiệt hơn trong đó thì tốt.” Nói chuyện quá lâu, Thái hậu hiển nhiên mệt không chịu nổi, khoát tay với Tư Đồ Tấn một cái, “Ai gia một rồi, người lui xuống đi.”

Tư Đồ Tấn thi lễ, khom người lui ra ngoài.

Lúc đi ra Từ Ninh cung, trên trời lơ lửng vài bông tuyết nhỏ. Quý thần xui khiến, Sở Diễm lại bất tri bất giác đến trước Y Lan Điện.

Thiên Dao một mình ở trong vườn, đếm bước chân dưới con đường nhỏ, sờ soạng hai bên đường mà đi. Đường thảm tuyết trơn trượt, không cẩn thận vấp chân trên bậc thang, không kịp đề phòng liền ngã xuống đất.

Chóp mũi truyền đến mùi mực trúc như có như không, đỉnh đầu là tiếng hít thở đều đều. Mùi hương quen thuộc dị thường, hơi thở quen thuộc, bước chân quen thuộc, chết tiệt, nàng lại quen thuộc hết thảy của hắn.

“Điện hạ có chuyện gì sao?” Thiên Dao mở miệng, ngữ điệu bình thản hết sức không hợp với bộ dáng chật vật của nàng.

“Bỏn vương hình như nên nhắc nhở nàng, nơi này là Đông cung.” Âm thanh lười biếng vang lên trên đỉnh đầu. Địa bàn của hắn, tư thái làm chủ của hắn.

Thiên Dao khẽ cười, cố gắng từ mặt đất đứng dậy, hồ hững xoay người, tiếp tục đếm ô vuông phía dưới chân. “Vậy mời điện hạ cứ thoải mái.”

“Nàng mấy ngày nay lại tự đắc làm vui sao.” Sở Diễm hừ nhẹ.

Thiên Dao dừng bước, lại mỉm cười. “Nếu không thì?” Chẳng lẽ nàng nên cùng mấy nữ nhân vô vị đó tranh đoạt tình yêu?

Nhưng, lời vừa dứt, bên hông đột nhiên thắt chặt, thân thể vô lực ngã về phía trước, chóp mũi va vào lồng ngực rắn chắc của hắn, hơi đau. Nàng có chút tức giận ngẩng đầu. Đôi mắt to mặc dù trống rỗng lại trong veo như mặt nước.

“Nàng có biết mùi vị lạnh nhạt là thế nào không?” Hắn khẽ nheo mắt phượng, mang theo vẻ tà mị.

Cái gì? Thiên Dao về mặt mờ mịt.

“Không quan tâm.” Mấy lời này của hắn nói rất mạnh.

Thiên Dao cười, mang theo chút bất đắc dĩ. Nam nhân này lúc nào đã bắt đầu để tâm thái độ của nàng.

“Thiên Dao từng ở Phật đường nhìn thấy một câu: ‘Người ở trong ái tình, tự đến tự đi, tự sinh tự diệt, vui sướng tự chịu, sao lại trách người’.”

Thời gian như trôi qua trong mắt Sở Diễm, đột nhiên hắn đẩy mạnh nàng ra. Phía dưới chân mất thăng bằng, cả người Thiên Dao lại ngã nhào xuống đất. Nàng cười, giống như bị té đau là người khác vậy.

“Nàng yêu bỏn vương?” Hắn khẽ nheo mắt, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Mỉ tâm A Dao khẽ nhú, trong nháy mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng. “Quan trọng sao?” Nàng nhàn nhạt một câu. “Yêu hay không yêu, đều là chuyện của một mình Thiên Dao, có liên quan gì đến điện hạ.”

Hắn chau mày suy tư, trong đôi mắt đen sâu thẳm như hồ vẫn bình tĩnh vô cùng. “Không tệ, đúng là tự mình hiểu mình.” Ngữ điệu lười biếng, lại lộ ra vẻ lạnh lùng như có như không.

Đối với âm tính bất định của hắn, Thiên Dao dường như đã sớm thành thói quen. Nàng cứng rắn chống người từ mặt đất đứng dậy, từng bước sờ soạng về phía trước mà đi, hoàn toàn coi hắn ở phía sau lưng như vật trang trí.

“Ngày mai Thái hậu đi Già Diệp tự lễ Phật, nàng cũng phải đi cùng.” Phía sau, giọng hắn trong trẻo lạnh lùng bỏ lại một câu.

Thiên Dao khẽ đứng lại, lắng nghe tiếng bước chân đã đi xa, quay đầu hoảng hốt, ánh mắt tìm hướng hắn rời đi. Trước mắt, vẫn là một mảng tối đen.

Già Diệp tự, nơi đó, nàng đích thực nên đến một chuyến.

Già Diệp tự, Vãng sinh điện.

Thiên Dao quý ở trong điện dâng hương, làn khói trắng tỏa xung quanh trước gò má của nữ tử thanh lệ.

Vãng sinh điện là nơi siêu độ vong linh, dân chúng quen lập bài vị trường sinh cho người thân đã mất ở trước Phật điện, hi vọng linh hồn của họ được siêu thoát.

“Chủ tử đang cầu siêu vong linh cho người nào?”

“Cho những người Kim đã chết dưới kiếm của ta.” Thiên Dao nhàn nhạt nói, biểu tình lạnh nhạt, hoàn toàn không hợp với lời nói của nàng lúc này.

Từ Y trợn to đôi mắt, cũng không dám lên tiếng.

“Từ Y, lúc giết người thì có cảm giác gì?” Hồi lâu, nàng lại đột ngột mở miệng.

Từ Y khẽ ngán người, biểu tình trên mặt trở nên mơ hồ, dường như đi vào hồi ức sâu kín, “Thực ra, nó thì cũng không nhớ. Nhưng nó thì không giết bọn họ, nó thì sẽ chết.”

Trong thâm cốc núi Từ Sá, là trụ sở bí mật huấn luyện sát thủ của Thiên Cơ Sát. Một ngàn người đi vào trong đó, lại chỉ có một có thể trở ra. Tỷ lệ sống sót của nàng chỉ có một phần ngàn. Nếu nàng không giết người khác, chỉ có thể trở thành ma dưới đao của kẻ khác.

Gần trong gang tấc, Thiên Dao có thể cảm nhận được sự run rẩy không dễ thấy của nàng. Vươn cánh tay đặt lên bả vai nàng, như an ủi. “Từ Y, đó không phải là lỗi của ngươi. Tội ác đó là của người đã ra lệnh ngươi đi giết người.”

Từ Y nhìn nàng, có chút luống cuống cúi thấp đầu, dường như đang trốn tránh cái gì. “Kỳ thực, chủ thượng hẳn cũng là bất đắc dĩ.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, khó có thể nghe thấy được.

Mất đi đôi mắt, thính lực của nàng đã trở nên cực kỳ tốt, nàng không phải không nghe thấy lời Từ Y, nàng chỉ không hiểu, không hiểu vì lý do gì, lại khiến Từ Y bênh vực cho tên ác ma đó.

“Chủ tử, lúc người giết những người Kim đó có phải rất sợ?” Từ Y trở tay nắm lấy tay Thiên Dao, ngón tay nàng lạnh đến kinh người.

Thiên Dao chau mày, biểu tình có chút ngán ngạo, dường như đang rất cố gắng nhớ lại. Nhưng trong đầu lại trống rỗng. Chỉ nhớ máu tươi trên người đỏ đến chói mắt. Những thi thể đó từng người từng người một ngã trước mặt nàng, mặt mày dữ tợn, nàng không dám nhìn bộ dạng của họ, cũng không biết người ngã xuống tiếp theo đó có phải là mình không.

“Đều đã qua rồi, chủ tử.” Từ Y không để ý kéo nàng ôm vào lòng. Không có ai có thể hiểu được sự sợ hãi bất an của Thiên Dao lúc này bằng nàng. Lúc nàng giết người lần đầu tiên, cả ngày lẫn đêm đều không dám ngủ, bộ dạng chết không nhắm mắt của bọn họ vẫn ám ảnh trong đầu nàng. Các nàng cũng không muốn giết người, các nàng chỉ vì sinh tồn mà thôi.

“Nữ thí chủ, trụ trì mời ngài đến thiền viện một chuyến.” Một vị chú tiểu đẩy cửa bước vào, cung cung kính kính hành Phật lễ.

Từ Y đỡ Thiên Dao đứng dậy, nàng khẽ cúi người đáp lễ với chú tiểu. “Kính xin tiểu sư phụ dẫn đường.”

(1) Thời tiền Hán, Nữ vương Lã thị cầm quyền, đời sau vua phục lập - Hiếu Văn Đế, hậu Hán cổ kị việc nữ vương cầm quyền, nếu như lập thiếu quân, sẽ giết kỳ mẫu, để tránh ngoại thích lộng quyền.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Họa Bích

Đôi mắt lạnh lợi sắc bén của Thái hậu hơi nheo lại, như có điều suy nghĩ, trên gương mặt già nua lại vẫn duy trì nụ cười. Khẽ phất tay với Lư Hỉ, người phía sau hiểu ý, đi qua bên cạnh bưng đến một hộp gấm màu đen, khom người cung kính trình tới trước mặt Sở Diễm.

“Nghe nói mắt Thái tử phi bị thương, đây là Thiên Sơn Tuyết Liên, thuốc giải độc cực tốt, liền ban cho nha đầu Thiên Dao đó đi.”

Sở Diễm khẽ cười, thản nhiên nhận lấy. “Đa tạ Hoàng tổ mẫu lo lắng.”

Thái hậu cười an hòa, trên gương mặt già nua tràn ngập sự mệt mỏi. “Ai gia mệt rồi, con cũng sớm trở về đi.”

Sở Diễm đứng dậy, vẻ mặt vẫn bình thản không chút sợ hãi như trước, nhàn nhạt nói, “Tôn nhi cáo lui.”

Đưa mắt nhìn bóng dáng cao ngất của Sở Diễm biến mất ngoài cửa điện, Thái hậu mới chống người dậy, lạnh nhạt mở miệng, “Ra đi.”

Chỉ thấy, sau tấm bình phong bước ra một nam tử khôi ngô, một thân măng bào cẩm ngọc, mặc dù tuổi đã trung niên, mà phong thái vẫn còn rất lớn.

“Đồ vật ai gia cũng đã đưa, bây giờ người cũng có thể an tâm rồi.”

“Đa tạ cô mẫu thành toàn.” Định Viễn hầu Tư Đồ Tần khom người cúi đầu nói.

Thái hậu thở dài bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu. “Ai gia đã hỏi qua thái y, trừ phi có thuốc giải, nếu không mất của A Dao....” Thái hậu lại thở dài, “Thiên ý trên người mà.”

“Phong Nhi truyền về tin tức, ở địa giới người Kim, tìm kiếm thuốc giải dường như còn có một thể lực khác, cũng không biết là nhân lực phương nào?”

Thái hậu hừ nhẹ, “Trừ Sở Diễm ra, còn có ai có năng lực đó.”

Tư Đồ Tần cả kinh, “Điện hạ đối với A Dao, chẳng lẽ động...?”

“Ai biết. Tính tình đứa bé đó giống Hoàng đế nhất, hi vọng không bao giờ lộ ra, tâm tư càng khó dò.” Thái hậu trầm tư nói.

“Thái tử đại thắng trở về, trong lòng Hoàng thượng vui mừng vô cùng, đã ban 10 vạn ngũ lâm quân trong kinh cho ngài, như vậy, Thái tử như hổ mọc thêm cánh.” Tư Đồ Tần cau mày nói. Cũng hơi có chút không hiểu. Hoàng thượng vẫn luôn kiêng kỵ hoàng tử tự mình dụng binh, bây giờ lại ra quyết định như vậy.

Thái hậu khẽ gật đầu, hừ lạnh một tiếng. Nếu nói hiểu con không ai bằng cha, Sở Diễm có bản lĩnh lớn thế nào, trong lòng Hoàng đế tỏ tường nhất. 10 vạn Ngũ lâm quân kia chỉ sợ đã chuẩn bị trước cho Sở Diễm, chỉ đợi một lý do danh chính ngôn thuận để giao cho hắn mà thôi.

“Hoàng đế đối với đứa con trai này cũng không phải không thêm để ý như biểu hiện ngoài mặt, người cho rằng Vân Thế Lan vì sao mà chết.”

Tư Đồ Tần lại cả kinh, “Chẳng lẽ....” Giết mẫu mà cùng cố tử (1).

Thái hậu buồn bực trả lời, khẳng định suy nghĩ trong lòng ông. Lại thở dài. “Hoàng đế chọn A Dao làm Thái tử phi, chỉ sợ cũng đã có dụng ý khác. Nếu sớm biết được thân thế của đứa bé đó, ai gia có nói gì cũng sẽ ngăn cản.”

Tư Đồ Tần trầm mặc không nói, bây giờ, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

“Sở Diễm mặc dù lấy Thiên Dao làm thê tử, nhưng hắn chung quy vẫn là người ngoài, sẽ không một lòng cùng chúng ta. Sở Hạo mới là hi vọng của dòng họ Tư Đồ chúng ta, trên người hắn có huyết mạch của dòng họ Tư Đồ.”

Tư Đồ Tần sao lại không hiểu lời nhắc nhở của Thái hậu, vội vàng chấp tay cúi người. “Tư Đồ Tần sẽ dốc toàn lực phụ tá Nhị điện hạ.”

Thái hậu hài lòng gật đầu, “Người hiểu được thiệt hơn trong đó thì tốt.” Nói chuyện quá lâu, Thái hậu hiển nhiên mệt không chịu nổi, khoát tay với Tư Đồ Tần một cái, “Ai gia mệt rồi, người lui xuống đi.”

Tư Đồ Tần thi lễ, khom người lui ra ngoài.

Lúc đi ra Từ Ninh cung, trên trời lơ lửng vài bông tuyết nhỏ. Quý thần xui khiến, Sở Diễm lại bất tri bất giác đến trước Y Lan Điện.

Thiên Dao một mình ở trong vườn, đếm bước chân dưới con đường nhỏ, sờ soạng hai bên đường mà đi. Đường thắm tuyết trơn trượt, không cẩn thận vấp chân trên bậc thang, không kịp đề phòng liền ngã xuống đất.

Chóp mũi truyền đến mùi mực trúc như có như không, đỉnh đầu là tiếng hít thở đều đều. Mùi hương quen thuộc dị thường, hơi thở quen thuộc, bước chân quen thuộc, chết tiệt, nàng lại quen thuộc hết thảy của hắn.

“Điện hạ có chuyện gì sao?” Thiên Dao mở miệng, ngữ điệu bình thản hết sức không hợp với bộ dáng chật vật của nàng.

“Bồn vương hình như nên nhắc nhở nàng, nơi này là Đông cung.” Âm thanh lười biếng vang lên trên đỉnh đầu. Địa bàn của hắn, tư thái làm chủ của hắn.

Thiên Dao khẽ cười, cố gắng từ mặt đất đứng dậy, hờ hững xoay người, tiếp tục đếm ô vuông phía dưới chân. “Vậy mời điện hạ cứ thoải mái.”

“Nàng mấy ngày nay lại tự đắc làm vui sao.” Sở Diễm hừ nhẹ.

Thiên Dao dừng bước, lại mỉm cười. “Nếu không thì?” Chẳng lẽ nàng nên cùng mấy nữ nhân vô vị đó tranh đoạt tình yêu?

Nhưng, lời vừa dứt, bên hông đột nhiên thắt chặt, thân thể vô lực ngã về phía trước, chóp mũi va vào lồng ngực rắn chắc của hắn, hơi đau. Nàng có chút tức giận ngẩng đầu. Đôi mắt to mặc dù trống rỗng lại trong veo như mặt nước. “Nàng có biết mùi vị lạnh nhạt là thế nào không?” Hắn khẽ nheo mắt phượng, mang theo vẻ tà mị.

Cái gì? Thiên Dao vẻ mặt mờ mịt.

“Không quan tâm.” Mấy lời này của hắn nói rất mạnh.

Thiên Dao cười, mang theo chút bất đắc dĩ. Nam nhân này lúc nào đã bắt đầu để tâm thái độ của nàng.

“Thiên Dao từng ở Phật đường nhìn thấy một câu: ‘Người ở trong ái tình, tự đến tự đi, tự sinh tự diệt, vui sướng tự chịu, sao lại trách người’.”

Thời gian như trôi qua trong mắt Sở Diễm, đột nhiên hấn đẩy mạnh nàng ra. Phía dưới chân mắt thẳng bằng, cả người Thiên Dao lại ngã nhào xuống đất. Nàng cười, giống như bị té đau là người khác vậy.

“Nàng yêu bản vương?” Hấn khẽ nheo mắt, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Mi tâm A Dao khẽ nhú, trong nháy mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng. “Quan trọng sao?” Nàng nhàn nhạt một câu. “Yêu hay không yêu, đều là chuyện của một mình Thiên Dao, có liên quan gì đến điện hạ.”

Hấn chau mày suy tư, trong đôi mắt đen sâu thẳm như hồ vẫn bình tĩnh vô cùng. “Không tệ, đúng là tự mình hiểu mình.” Ngừ điều lười biếng, lại lộ ra vẻ lạnh lùng như có như không.

Đối với âm tình bất định của hấn, Thiên Dao dường như đã sớm thành thói quen. Nàng cứng rắn chống người từ mặt đất đứng dậy, từng bước sờ soạn về phía trước mà đi, hoàn toàn coi hấn ở phía sau lưng như vật trang trí.

“Ngày mai Thái hậu đi Già Diệp tự lễ Phật, nàng cũng phải đi cùng.” Phía sau, giọng hấn trong trẻo lạnh lùng bỏ lại một câu.

Thiên Dao khẽ đứng lại, lắng nghe tiếng bước chân đã đi xa, quay đầu hoảng hốt, ánh mắt tìm hướng hấn rời đi. Trước mắt, vẫn là một mảng tối đen.

Già Diệp tự, nơi đó, nàng đích thực nên đến một chuyến.

--- -----

Già Diệp tự, Vãng sinh điện.

Thiên Dao quỳ ở trong điện dâng hương, làn khói trắng tỏa xung quanh trước gò má của nữ tử thanh lệ.

Vãng sinh điện là nơi siêu độ vong linh, dân chúng quen lập bài vị trường sinh cho người thân đã mất ở trước Phật điện, hi vọng linh hồn của họ được siêu thoát.

“Chủ tử đang cầu siêu vong linh cho người nào?”

“Cho những người Kim đã chết dưới kiếm của ta.” Thiên Dao nhàn nhạt nói, biểu tình lạnh nhạt, hoàn toàn không hợp với lời nói của nàng lúc này.

Từ Y tròn to đôi mắt, cũng không dám lên tiếng.

“Từ Y, lúc giết người thì có cảm giác gì?” Hồi lâu, nàng lại đột ngột mở miệng.

Từ Y khẽ ngẩn người, biểu tình trên mặt trở nên mơ hồ, dường như đi vào hồi ức sâu kín, “Thực ra, nô tì cũng không nhớ. Nhưng nô tì không giết bọn họ, nô tì sẽ chết.”

Trong thâm cốc núi Từ Sá, là trụ sở bí mật huấn luyện sát thủ của Thiên Cơ Sát. Một ngàn người đi vào trong đó, lại chỉ có một có thể trở ra. Tỉ lệ sống sót của nàng chỉ có một phần ngàn. Nếu nàng không giết người khác, chỉ có thể trở thành ma dưới đao của kẻ khác.

Gần trong gang tấc, Thiên Dao có thể cảm nhận được sự run rẩy không dễ thấy của nàng. Vươn cánh tay đặt lên bả vai nàng, như an ủi. “Từ Y, đó không phải là lỗi của ngươi. Tội ác đó là của người đã ra lệnh ngươi đi giết người.”

Từ Y nhìn nàng, có chút luống cuống cúi thấp đầu, dường như đang trốn tránh cái gì. “Kỳ thực, chủ thượng hấn cũng là bất đắc dĩ.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, khó có thể nghe thấy được.

Mất đi đôi mắt, thính lực của nàng đã trở nên cực kỳ tốt, nàng không phải không nghe thấy lời Từ Y, nàng chỉ không hiểu, không hiểu vì lý do gì, lại khiến Từ Y bênh vực cho tên ác ma đó.

“Chủ tử, lúc người giết những người Kim đó có phải rất sợ?” Từ Y trở tay nắm lấy tay Thiên Dao, ngón tay nàng lạnh đến kinh người.

Thiên Dao chau mày, biểu tình có chút ngẩn ngơ, dường như đang rất cố gắng nhớ lại. Nhưng trong đầu lại trống rỗng. Chỉ nhớ máu tươi trên người đỏ đến chói mắt. Những thi thể đó từng người từng người một ngã trước mặt nàng, mặt mày dữ tợn, nàng không dám nhìn bộ dạng của họ, cũng không biết người ngã xuống tiếp theo đó có phải là mình không.

“Đều đã qua rồi, chủ tử.” Từ Y không để ý kéo nàng ôm vào lòng. Không có ai có thể hiểu được sự sợ hãi bất an của Thiên Dao lúc này bằng nàng. Lúc nàng giết người lần đầu tiên, cả ngày lẫn đêm đều không dám ngủ, bộ dạng chết không nhắm mắt của bọn họ vẫn ám ảnh trong đầu nàng. Các nàng cũng không muốn giết người, các nàng chỉ vì sinh tồn mà thôi.

“Nữ thí chủ, trụ trì mời ngài đến thiền viện một chuyến.” Một vị chú tiểu đẩy cửa bước vào, cung cung kính kính hành Phật lễ.

Từ Y đỡ Thiên Dao đứng dậy, nàng khẽ cúi người đáp lễ với chú tiểu. “Kính xin tiểu sư phụ dẫn đường.”

(1) Thời tiền Hán, Nữ vương Lã thị cầm quyền, đời sau vua phục lập - Hiếu Văn Đế, hậu Hán cổ kị việc nữ vương cầm quyền, nếu như lập thiếu quân,

sẽ giết kỳ mẫu, để tránh ngoại thích lộng quyền.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sở Diễm, Người Dám

Chú tiểu chấp tay, làm tư thế mời. Từ Y cẩn thận diu nàng đi theo sau chú tiểu.

Đi qua một hành lang dài, bên tai loáng thoáng tiếng tụng kinh Phật. Một bên hành lang là một bức họa vẽ trên tảng đá lớn, mặc dù trải qua trăm năm tang thương, lại khó giấu được vẻ đẹp vô song. Từ Y hiểu kỳ mờ to mắt, trầm tư suy nghĩ.

Tám bức họa rất đẹp, mây mù bay lượn, tiên cảnh Dao Trì. Nữ tử xinh đẹp chơi đùa trong nước, nam tử anh tuấn ôm đàn đi đến, dịu dàng mỉm cười.

“Bức bức họa này thật kỳ lạ, tựa hồ như muốn nói lên điều gì?”

Chú tiểu nghe vậy cười nhẹ, cúi người hành lễ nhưng lại không mở miệng. Người mở miệng lại là Thiên Dao, giọng nói nhàn nhạt, ngay cả gương mặt cũng hết sức bình thản.

“Có nước Bắc Địch. Cháu của Hoàng đế tên Thủy Quân, Thủy Quân sinh ở Bắc Địch, danh hiệu là Trường Cầm Thái tử. Bức bức họa này nói về một câu chuyện ngụ ngôn cổ xưa, ngàn năm trước, Trường Cầm Thái tử và Liên Hoa tinh linh yêu mến nhau, thần tiên và yêu tinh có thù oán, cuối cùng, cả người lẫn thần đều chết.”

“Lại là một đoạn nghiệt duyên.” Từ Y thương xót nói.

Thiên Dao lạnh nhạt, tình cảnh trong bức họa này, từng xuất hiện trong giấc mộng của nàng không ít lần. Vô Vọng đại sư nói, tên của bức bức họa này là: Kiếp này kiếp trước. Nhưng đây lại là kiếp trước của ai? Có liên quan gì với nàng? Vô Vọng khẽ cười, chỉ nói: Thiên cơ bất khả lộ.

Thiên viện, cây cỏ thụ che trời, Thiên Dao cùng Vô Vọng đại sư ngồi đối diện nhau. Nàng theo bản năng nhìn xung quanh, sau đó lại bắt đầu đi lắc đầu một cái, sao lại quên mất, bản thân bây giờ là một người mù.

“Thái tử phi nương nương gần đây khỏe không?”

“Người xem ta nhìn giống rất khỏe sao.” Thiên Dao khẽ cười, đùa nghịch chỉ chỉ vào đôi mắt mình.

“Nhìn không thấy chính là không khỏe sao?” Vô Vọng cũng cười.

Thiên Dao chau mày suy tư một lúc, lại mở miệng. “Cũng không hẳn, không muốn quên những thứ không muốn thấy cũng ở trong lòng, không muốn gặp, bây giờ ngược lại có thể nhắm mắt làm ngơ.”

Vô Vọng đại sư cười lớn, “Mắt nương nương mặc dù bị mù, tâm lại không hề mù.”

Nàng cười nhàn nhạt, đưa tay sờ tìm chén trà trên bàn, nhấp một ngụm, vị ngọt thấm vào lòng người, hiển nhiên là Đại hồng bào thượng hạng.

“Tâm tình hiện tại của nương nương dường như rất bình tĩnh.”

“Ừm, ta rất khỏe.” Nàng đứng dậy, ngửa đầu cảm nhận ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lá cây, rơi vào trên gương mặt ấm áp.

Lúc mới bị mù, nàng cũng từng hoang mang, nàng cũng muốn như nữ nhân bình thường gào khóc một trận, nhưng nàng không có tư cách gào khóc. Không ai ép nàng làm gì, tất thấy đều là nàng tự nguyện, nếu đã là tự nguyện thì phải chịu lấy hậu quả.

“Nhìn thế giới này, cũng không nhất định phải dùng mắt, cũng có thể dùng trái tim. Trong tim Thiên Dao là sự thuần khiết.”

Vô Vọng đại sư tán thưởng gật đầu.

Gió lạnh thổi lướt qua, lá vàng khẽ rơi xuống, phủ đầy con đường nhỏ lát đá. Phát ra tiếng xào xạc. Cảnh vật vắng lặng nhưng tuyệt mỹ.

“Là tiếng gió.”

“Gió cũng có tiếng sao?” Thiên Dao khẽ cười. “Gió thổi lay động cây, cây lay động phát ra tiếng; gió vốn dĩ không có tiếng, cây cũng không có tiếng. Chỉ là gió thổi lay cây liền phát ra tiếng. Đại sư nói, là tiếng cây hay là tiếng gió?”

Hai bàn tay Vô Vọng đại sư tạo thành hình chữ thập, niệm A Di Đà Phật. “Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi thai, vốn là vật vô tri, sao lại vương trần ai! Đạo ngộ của nương nương thật cao.”

“Đại sư quá khen, Thiên Dao chính là có một chuyện không hiểu, vẫn xin đại sư chỉ điểm mê lầm”

Vô Vọng đại sư cười một tiếng, hiển nhiên biết nàng ám chỉ đến bức bích họa. “Nương nương vẫn còn canh cánh trong lòng tấm bích họa sao?”

Thiên Dao hồ hững, hồi lâu sau mới nói. “Cái đó, là kiếp trước của ta đúng không?”

Vô Vọng vẫn mỉm cười, “Nương nương tin rằng con người có kiếp trước sao?”

Ánh mắt Thiên Dao thu lại, chuyện chưa từng thấy qua, sao lại có thể dám kết luận xằng bậy. Nhưng nếu không phải, cảnh mộng kỳ quái xuất hiện trong đầu nàng kia, lại giải thích thế nào!

“Thiên cơ bất khả lộ, nương nương việc gì phải chấp niệm” Vô Vọng đại sư nhắm mắt lại, cao thâm khó dò chấp tay hành lễ.

Lúc quay trở về phòng ngủ, đã là tối khuya. Từ Y sớm đã chuẩn bị vật dụng tắm rửa. Thùng nước to lớn đặt ngang trong phòng, ở giữa ngăn cách bằng một tấm bình phong thủy mặc. Trong phòng tỏa ra hơi nước ấm áp cùng hương thơm của hoa. Thiên Dao nhẹ nhàng cởi ra đai lưng bên hông, xiêm y trong nháy mắt trượt xuống chân, để lộ ra thân hình lung linh hoàn mỹ của nữ tử.

Đôi chân thon dài trước sau bước vào trong nước, Thiên Dao lười biếng dựa vào thành thùng gỗ, tùy ý đùa nghịch với cánh hoa trôi lơ lửng trên mặt nước.

Từ Y vẫn giữ cửa bên ngoài, nhăm chán đá mấy cục đá dưới chân. Đá vụn lăn xuống mấy cái, cuối cùng rơi xuống trước một đôi giày gấm đen.

Hai mắt nàng từ phía đôi giày hướng lên phía trước, nhất thời kinh hãi. “Thái, thái tử điện hạ.”

“Nàng đâu?”

Nàng, hiển nhiên là nói Thiên Dao.

“Nương nương đang tắm” Từ Y không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Ừm” Sở Diễm ừ hừ một tiếng. “Ngươi lui xuống đi.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Từ Y áp ứng trả lời, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc vào bên trong phòng, sau đó, lo lắng không yên lui xuống.

Thời điểm Sở Diễm bước vào trong phòng không hề thấy bóng dáng của Thiên Dao, y phục nằm rải rác đầy đất bên cạnh thùng nước tắm, mà mặt nước lại tĩnh lặng đến lạ thường, chỉ nhẹ nhàng phủ một lớp hoa hồng phấn.

Hắn đưa mắt nhìn hồi lâu, suy nghĩ chỗ nàng đi. Đột nhiên, mặt nước vỡ ra, nữ tử như tinh linh trong nước rẽ nước mà ra, làm bắn nước tung tóe lên mặt. Tóc đen má hồng, làn da trắng như tuyết, hơi nước lượn lờ như sương khói, như mộng như ảo.

Thùng nước tắm rất lớn, hẳn là nàng ngụp lặn dưới nước chơi đùa. Sở Diễm im lặng đứng tại chỗ, kiềm chế hơi thở, ánh mắt dừng trên màu mắt kiêu diễm của nàng.

“Từ Y, giúp ta thay y phục đi.” Giọng nói nhỏ nhẹ nhu mì, trong veo. Chỉ là, đợi hồi lâu sau, lại vẫn không nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Từ Y. Nàng lắc đầu khẽ cười, cũng không quá mức để ý. Cẩn thận nhớ lại vị trí của y phục, vận nội lực, hai tay dùng lực đánh về phía mặt nước, trong nháy mắt hoa nước trong thùng văng cao cả trượng, tạo thành một bức tường nước. Từng đốm hoa lẫn vào trong nước, quả thật như dẹt hoa trên gấm, đẹp không tả xiết.

Lúc bức tường nước hạ xuống, Thiên Dao đã đứng ở một bên, trên người đã khoác tấm sa y đơn bạc như tuyết, che lấp thân thể. Mà dáng người hoạt bát lại như ẩn như hiện, càng mê hoặc lòng người.

Ánh mắt hắn dừng trên người nàng, vẻ mắt hững hờ lại biến thành sâu xa. Khóe môi giương lên độ cong tuyệt mỹ, hai tay hợp lại, phát ra tiếng vỗ tay thanh thúy đơn điệu.

Giương mặt Thiên Dao lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ điềm tĩnh. “Điện hạ đêm khuya đến đây, không biết là vì chuyện gì?”

Lời vừa dứt, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, lại bị hắn ôm lấy. Thân thủ của hắn nhanh như vậy, nàng cơ hồ không nhận biết được hắn làm thế nào mà đến bên cạnh mình. “Bổn vương đương nhiên là quay về nghỉ ngơi.” Giọng nói trầm thấp mỉa mai vang trên đỉnh đầu.

“Cái gì?” Thiên Dao hoang mang khó hiểu.

Doãn Hàm Tuyết quỳn rũ dịu dàng, hắn không đi tìm nàng ta, chạy đến chỗ người mù như nàng có gì vui.

Kinh ngạc một hồi, nàng đã bị hắn ôm đến bên chiếc giường rộng rãi êm ái, thân thể nặng nề của hắn một khắc sau đã áp lên người nàng.

“Sở Diễm!” Thiên Dao kinh hoàng gọi một câu.

Giọng hần cười buồn bức, “Trong Đông cung, chỉ có nàng dám trực tiếp gọi tặc danh của bốn vương.”

Cánh tay rắn chắc của Sở Diễm giữ chặt nàng ở phía dưới, nhưng cũng không hề có ý xâm phạm. Ngón tay thon dài của hần vô tình vô ý miết trên xương quai xanh của nàng. Sở Diễm tự nhận đã thường qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy nữ tử nào có xương quai xanh giống như nàng vậy.

Bàn tay thuận theo xương quai xanh dời xuống, dừng trên cánh tay trắng ngọc như tuyết của nàng. Chỗ áp chế dưới bàn tay là một nốt ruồi son đỏ như máu. Đó là năm nàng cập kê, tam nương tận tay điểm lên. Tam nương nói: Nha đầu con thường đi vào thanh lâu, vẫn là điểm thứ này lên, ta thấy trong lòng cũng an tâm.

“Thứ đồ này ở trên người sớm muộn gì cũng rước lấy tai vạ.” Giọng hần trầm trầm vang lên bên tai.

Trong lòng Thiên Dao cả kinh, trước kia không suy nghĩ nhiều, hôm nay nghĩ đến cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đại hôn đã mấy tháng mà nàng vẫn còn hoàn bích, nếu như có người có dụng tâm phát hiện thì sẽ khơi mào rắc rối, ngược lại lại vô cùng phiền toái.

“Kỳ thực, muốn nó biến mất cũng không khó.” Hần lại mở miệng lần nữa, hơi thở ấm nóng phả bên gò má nàng, mang theo vẻ ám muội vô cùng. Ngón tay thon dài đã đẩy vạt áo trên ngực nàng ra, làm lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Trong đầu đột nhiên hiện lên sự vũ nhục đêm tân hôn, Thiên Dao nhất thời lửa giận dâng trào. Giương bàn tay lên tấn công về phía ngực hần, “Sở Diễm, ngươi dám!”

Thiên Dao hoàn toàn không biết hần ra tay thế nào, chỉ thấy bên hông nhói lên, thân thể trong nháy mắt tê liệt.

Khóe môi hần quỷ mị cong lên, thô bạo như nắm thú một lần nữa áp nàng xuống. “Bốn vương có gì mà không dám?” Ngừ điệu thờ ơ, lại lộ ra cái lạnh quỷ dị như băng.

Hần cười tà mị nâng cằm nàng lên, bàn tay ấm áp trượt trên xương quai xanh của nàng, tham lam dò xét vào khuôn ngực cao vút của nàng, bàn tay mạnh mẽ vuốt lấy. Thiên Dao đau đớn hét một tiếng, chỉ cảm thấy bản thân giống như con cá nằm trên thớt, không thể động đậy, chỉ có thể mặc hần chiếm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mục Tiêu Công Kích

Đôi mắt nàng mờ to trống rỗng, nổi xấu hổ tức giận xông lên tận não, không quay đầu, giọt lệ ứa khuất liền rơi xuống trên cánh tay hần, lạnh lẽo đến ghê người.

“Đừng quên, nàng là nữ nhân của bốn vương.” Hần vĩnh viễn là kẻ lãnh mạc, khiến người ta đoán không ra tâm tình.

Thiên Dao bị hần khống chế ở bên dưới, bất động không nói tiếng nào, trong đôi mắt sáng chỉ toàn sự không khuất phục cùng căm hận.

Giằng co hồi lâu, hần mới lật người, khoảng giường êm ái bên cạnh trong nháy mắt lún xuống, hần nằm ngả sang một bên. “Thôi vậy, bốn vương trước giờ không ép buộc nữ nhân.”

Thiên Dao quay lưng lại, cứng rắn lấy tay lau đi nước mắt trên mặt. Trong phòng nhất thời rơi vào sự yên lặng đáng sợ. Hần vẫn yên tĩnh nằm bên cạnh, không hề có ý rời đi.

“Tại sao không đến chỗ Doãn Hàm Tuyết mà ngủ?”

“Bốn vương không muốn nàng ấy khó xử.” Trầm mặc hồi lâu, giọng nói trầm thấp đáp lại.

Sau đó, lại một lần nữa rơi vào yên lặng. Thiên Dao mệt mỏi khép đôi mắt lại, trái tim không khỏi đau buồn.

Hần đến đây bất quá là muốn nàng phối hợp diễn một vở tuồng. Trong Đông cung, Doãn Hàm Tuyết chuyên sủng, Thái hậu đối với việc này sớm đã có chút phê bình. Dưới con mắt của Thái hậu, ân ái triều miên cùng Doãn Hàm Tuyết sẽ chỉ chọc giận Thái hậu, giận cá chém thớt với Hàm Tuyết.

Sở Diễm, người đúng thật là quan tâm chu đáo mà.

--- -----

Sáng sớm ngày hôm sau, bên người đã trống không. Thiên Dao bật cười, nói không ra tư vị trong lòng. Hần phải gấp rút như vậy mà rời đi sao!

“Chủ tử, người đã dậy chưa?” Từ Y ở ngoài cửa gõ mấy tiếng.

“Vào đi.” Thiên Dao khẽ trả lời.

Từ Y đẩy cửa đi vào, trên tay bưng chậu nước bằng đồng, trên mặt tràn đầy vui vẻ. “Nô tỳ chúc mừng chủ tử.”

“Chúc mừng cái gì?” Thiên Dao cười tự giễu, ngồi dậy xuống giường.

Trên người nàng chỉ mặc một lớp lụa đơn bạc, cánh tay ngọc như sen lộ ra ngoài, Từ Y ngẩng đầu, chỉ thấy nốt ruồi son đỏ đến chói mắt trên tay nàng.

Một nơi khác, Tây Sương biệt viện.

“Thần Hoàng Khắc Thành tham kiến Thái tử điện hạ.” Nam tử quỳ trên đất, cúi đầu phục tùng.

“Được rồi, đứng lên đi.” Sở Diễm lười biếng dựa vào thành ghế, cười tà mị.

“Tạ Điện hạ.” Hoàng Khắc Thành đứng dậy.

Xích Diễm bước tới, vỗ vào vai Hoàng Khắc Thành. “Thành tử, cuối cùng cũng đợi được người từ biên quan trở về.”

“Ừm.” Hoàng Khắc Thành gật đầu, “May mắn không để nhục sứ mệnh, Hoàng thượng triệu ta hồi kinh, nhận chức Binh Bộ Thị Lang.”

“Có người bên cạnh Thảm Ngao Phong, bốn vương yên tâm rồi.”

“Điện hạ hoài nghi Thảm tướng quân?” Hoàng Khắc Thành cau mày.

Sở Diễm cười lạnh, hoài nghi Thảm Ngao Phong đâu chỉ có mình hắn, thân tín của phụ hoàng đã bí mật điều tra lâu rồi. Trên dưới triều đình, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng đều thoát khỏi đôi mắt cáo già kia.

“Nếu Thảm gia không may xảy ra chuyện, vậy Thái tử phi...” Xích Diễm muốn nói lại thôi.

Sở Diễm lạnh lùng liếc hắn một cái, Xích Diễm lập tức cầm miệng. “Là Xích Diễm quá phận, xin chủ thượng thứ tội.”

“Xích Diễm, người theo bốn vương đã lâu, nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Bốn vương không hi vọng có lần sau.” Ngữ điệu Sở Diễm trầm chậm, lại mang theo sự lạnh lẽo tới tận xương cốt, đủ khiến cho hán tử thiết huyết như Xích Diễm phải run rẩy.

“Thuộc hạ đã rõ.” Xích Diễm cúi đầu.

Ngoài cửa, mặt thám phong trần mặt mũi, khom người chờ đợi. Xích Diễm đi ra ngoài, mặt thám ghé vào tai hắn nói vài câu, lúc quay lại, sắc mặt có hơi khó coi.

“Điện hạ, Mạc Tranh đã chết.”

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, không hề có chút cảm xúc. “Thuốc giải thì sao?”

Xích Diễm bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Sở Diễm mặt mũi dựa đầu vào thành ghế, ngón tay day vào huyệt thái dương, phát phát tay với mấy người trong phòng.

Mọi người hiểu ý, cúi người lui ra ngoài.

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, mắt phượng khẽ nhắm, rơi vào trầm tư.

Cốc cốc cốc, cửa một lần nữa bị gõ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn. Chân mày Sở Diễm khẽ nhíu, có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói. “Vào đi.” Cửa khẽ đẩy ra, một dáng người mảnh khảnh xuất hiện ở ngoài cửa, trên khay đồ đặt ngay ngắn một chén trà thơm.

“Trẻ như vậy, sao còn chưa đi ngủ?” Sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, khoe miệng khẽ mỉm cười, đưa cánh tay về phía nàng.

Doãn Hàm Tuyết nhẹ nhàng bước vào, đem chén trà trong tay đặt lên bàn, mở nắp trà lên, hương trà tỏa ra. Là trà Vũ Tiên thượng hạng. “Không phải Điện hạ cũng chưa ngủ sao!” Nàng hờn dỗi đáp một câu, đặt chén trà trước mặt hắn.

“Là sương mai!” Hắn khẽ cười, nhấp một ngụm.

“Ừm, là trà xanh dùng sương mai để nấu mà tỳ tỳ thích.” Hàm Tuyết khẽ gật đầu, cười xinh đẹp, đôi mắt sáng lấp lánh.

Sở Diễm cười, trong lòng dậy sóng không thôi.

Doãn Hàm Tuyết là nữ nhân thông minh, yêu ai yêu cả đường đi, điểm này bị nàng lợi dụng vô cùng khéo léo.

Sở Diễm cười ôm nàng vào trong lòng, nàng ngồi trên đùi hắn, cánh tay mềm mại vòng qua cổ hắn, khẽ nâng đầu lên, đôi môi mỏng chạm vào môi hắn. Cánh tay hắn ôm chặt, ngược lại chủ động hôn nàng. Nữ tử trong lòng hắn thở gấp liên hồi.

“Điện hạ, Thái hậu nương nương mời ngài cùng Doãn trắc phi cùng đến chánh điện lễ Phật.” Giọng nói the thé của đại thái giám Lư Hí vang lên ở ngoài cửa.

Sở Diễm tùy ý đẩy nữ nhân trong lòng ra, trả lời lạnh nhạt. “Ừm, bốn vương biết rồi.”

Sở Diễm và Doãn Hàm Tuyết là người cuối cùng bước vào Đại hùng bảo điện của Già Diệp tự, trong điện tùy tùng đi theo Thái hậu ngược lại vô cùng áp đảo. Phi tần được sủng ái trong hậu cung, công chúa cơ hồ đều đến đông đủ.

“Điện hạ, hôm nay là ngày Lạt ma Mông cổ cùng đại sư Già Diệp tự trao đổi Phật pháp.” Xích Diễm khom người, nói thầm bên tai hắn.

“Ừm.” Sở Diễm hiểu ý. Thảo nào lại bày binh bố trận như vậy, hóa ra là muốn thể hiện cái uy của Thiên triều thượng quốc của Đại hàn ta.

Mông Cổ tôn sùng Phật giáo, địa vị của Lạt ma trong nước vô cùng cao, được vạn dân quỳ lạy. Mấy vị đại Lạt ma khoác áo cà sa vàng lấp lánh, đầu đội mũ mào gà, tay lắc chuỗi kinh luân, chỉ cao khí ngang, từng bước khoan thai bước vào trong điện.

“Nhân Ba Thiết Lạt ma.” Vô Vọng đại sư chấp tay thành hình chữ thập, khẽ cúi người.

Nhân Ba Thiết cũng chấp tay đáp lễ, hướng về phía Vô Vọng. Thái hậu cùng các phi tần bái lễ. Vì biểu hiện Đại Hàn là nước lễ nghi, nữ nhân trong hậu cung dưới sự chỉ đạo của Thái Hậu đều vô cùng lễ phép đứng dậy lễ Phật.

Lễ hoàn tất, đại Lạt ma Nhân Ba Thiết ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, mở miệng nói. “Lão nạp nghe nói Già Diệp tự là Quốc tự của Đại Hàn, Đại Hàn đất rộng của nhiều, cơ sao Phật Uyên lại nhỏ như vậy. Nghĩ tới Quốc Thần tự của Đại Mông cổ ta, chỉ riêng tượng Phật đã cao hơn 70 trượng.” Ông liếc mắt về phía tượng Phật vàng kim trước mặt, hết sức khinh thường.

Vị Lạt ma Mông Cổ này vừa mở miệng là giương oai múa kiếm, sắc mặt Thái hậu tối đi mấy phần. Vô Vọng đại sư chấp tay lại, khẽ niệm câu A Di Đà Phật.

Thiên Dao yên lặng đứng ở một bên, Từ Y theo cạnh nàng.

Nàng biết rõ Vô Vọng là cao tăng đắc đạo, trước giờ không tranh cao thấp trong lời nói với người. Nhưng việc này liên quan đến thiên uy Đại Hàn, ông nhẫn được, Thiên Dao nhẫn không được. Ai, chung quy tuổi trẻ háo thắng, dễ bị kích động.

Từ Y dịu dàng bước ra, đối diện Lạt ma Mông Cổ cúi chào. “Lời Lạt ma Nhân Ba Thiết nói vậy là không đúng rồi, thần dân Đại Hàn ta lạy là Phật, không phải tượng Phật, Phật ở trong lòng, mà lòng cũng chỉ to bằng nắm tay mà thôi.”

Nhân Ba Thiết sùng sốt, khí thế rõ ràng bị áp chế đôi chút. Mà Thái hậu lại mỉm cười gật đầu, thật hài lòng.

“Tên của Tự này đề Già Diệp Tự, người thờ cúng có phải là Già Diệp tôn giả?”

“Quả thực là vậy.” Vô Vọng Đại sư đáp. “Phật tổ niệm hoa kỳ chúng, hỏi chúng đệ tử là ý gì, chỉ có Già Diệp tôn giả lúc đó tươi tỉnh khẽ cười. Phật tổ viết: Đắc ngã đạo giả, duy ma ha Già Diệp.” (Hiểu được đạo của ta, chỉ có tôn giả Già Diệp)

Vô Vọng Đại sư nói xong gật đầu khẽ cười, rất có khí khái của Già Diệp Tôn Giả.

“Vậy dám hỏi sao lại nói như thế?” Nhân Ba Thiết mở miệng lần nữa.

Vô Vọng định mở miệng trả lời, lại bị Nhân Ba Thiết ngăn cản. “Người lão nạp hỏi là vị nữ thí chủ này.” Tay của ông chỉ thẳng về phía Thiên Dao.

Mỉ tâm Từ Y nhú lại, lẳng lặng kéo vạt áo Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ nhếch miệng, mặc dù không cần Từ Y nhắc nhở, nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng dồn tới. Nàng lắc đầu cười, vị đại hòa thượng này là người xuất gia, lại cũng “có thù tất báo”.

“Đạo là ở trong trời đất, đạo là tiếng cười giữa Niêm Hoa, đạo ở trong nhất niệm. Trong nhất niệm, thiện và ác, tốt và xấu, phải và trái, cái gọi là nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma, đó chính là đạo.”

“Nói rất hay.” Thái hậu cười, nhưng người trong cả điện này cũng chỉ có mình bà cười, sắc mặt của cung phi khác đều rất khó coi. Nổi bật quá mức, ngược lại dễ dàng trở thành cái đích chỉ trích của mọi người.

“Miên miên âm vũ nhĩ nhân hành, Nại Hà thiên bất lâm nhất nhân.” Nhân Ba Thiết lại đặt câu hỏi. (Mưa dầm rả rích hai người đi, trời Nại Hà chỉ xối nước một người.)

“Phật dạy: Chúng sanh bình đẳng, trời chỉ xối nước một người là bởi vì bọn họ đều bị dính.” Thiên Dao trả lời không nhanh không chậm.

Từ Y nhìn trái nhìn phải, đưa tay kéo kéo ống tay áo nàng. Nếu như ánh mắt có thể giết được người, chủ tử nhà nàng sớm đã chết không toàn thây.

Thiên Dao bật cười, nàng sao không biết mình đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chẳng qua là, nàng đã leo lên lưng cọp khó mà xuống được.

Đột nhiên có một cơn gió thổi vào Phật điện, ánh nền trước điện chấp chờn. Ngón tay của Nhân Ba Thiết chỉ vào ánh nền mở miệng. “Lúc này là gió động hay là ánh nền động?”

Thiên Dao cười, khẽ nheo đôi mắt đẹp, nghe thấy ánh nền cháy phát ra tiếng nổ tí tách. “Hai mắt Thiên Dao bị mù, không hề nhìn thấy gió động, cũng không thấy nền động. Kỳ thực, gió không động, nền không động chỉ có trái tim đại sư động mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ảo Ảnh

Tiếng nói trong veo cất lên, Thiên Dao khẽ nghiêng đầu, vô tư ngược về phía Sở Diễm. Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, mà trong đôi mắt đó lại trống rỗng, ai nhìn thấy đều phải nói một tiếng tiếc hận.

Mắt phượng hần u lãnh, bình tĩnh trước sau như một. Doãn Hàm Tuyết yên tĩnh đứng bên cạnh hần, cúi đầu xuống, tâm tình không lý giải nổi, chỉ có bàn tay ẩn dưới tay áo đã nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Lạt ma Nhân Ba Thiết khẽ sững sờ, sau đó háng giọng cười to, “Đại Hân hoàng triều quả nhiên người tài ba xuất chúng, tài trí của nữ thí chủ, lão nạp bái phục.”

“Đại sư quá khen.” Thiên Dao ngược lại hết sức khiêm tốn.

Sau khi đoàn người Lạt ma Nhân Ba Thiết rời khỏi, Thái hậu vui mừng hơn hờ, không thiếu một phen phong thưởng, một mình Thiên Dao nhận hết, lại bồi Thái hậu dùng cơm chay, mới quay trở lại chỗ ở của mình.

--- -----

Đêm, màn sương lạnh, cô tịch.

Thiên Dao ngồi một mình bên bàn đá trong thiền viện, tay cầm bút lông sói, tùy ý viết chữ trên giấy Tuyên Thành trắng.

Đêm tối như mực, không một ánh nến, lối đi chỉ có ánh trăng lạnh lẽo. Có điều trời sáng đêm tối đối với một người mù mà nói có gì khác biệt.

“Đêm đông cô đơn lạnh giá, Thái tử phi ngược lại rất có tâm tình.” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm ổn của nam nhân.

“Nhất thời cao hứng mà thôi.” Nàng lạnh nhạt đáp lời, lại rất nhanh che đi mặt trước của tờ giấy. Chỉ là, động tác của nàng có nhanh cỡ nào cũng không qua được ánh mắt hần.

Mặc dù mù, nét chữ của nàng vẫn uyển chuyển rõ nét như cũ, cũng giống như con người nàng vậy.

Ánh mắt hần đột nhiên lạnh lùng, lộ ra chút cảm xúc. Chỉ vì, giấy trắng mực đen, viết: "Từ khi nhập cung thâm sâu như biển, từ đó Tiêu lang như kẻ qua đường." (một câu thơ trong bài thơ Tặng Tỷ của Thôi Giao)

“Tiêu lang?” Hần quỷ mị cười một tiếng, ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên.

Một đôi mắt xinh đẹp nhưng trống rỗng, vẻ mặt nàng lạnh nhạt, ngay sau đó vẫn đạm phong khinh cười một tiếng, hoàn toàn không có cảm giác hốt hoảng vì bị bắt quả tang. "Tặng tỷ viết mà thôi, điện hạ để ý sao?"

Sở Diễm cười một tiếng, trầm nghĩ: Nữ nhân thông minh. Hần nếu trả lời là để ý, đồng nghĩa với việc hần quan tâm nàng. Mà nếu hần không thêm để ý, tự nhiên cũng không có lý do gì để tức giận.

Ánh mắt hần u lãnh, hai ngón tay hơi dùng sức. Thiên Dao chỉ cảm thấy cằm dưới đau đớn vô cùng, xương giống như bị hần bóp vỡ vụn. Đau đớn khiến mi tâm nàng chau lại, nhưng vẫn như cũ chưa từng cầu xin tha thứ.

"Nàng rất thông minh, bất quá Bồn vương muốn nhắc nhở nàng, chớ có động lòng với bồn vương." Dứt lời, hắn vô tình đẩy nàng ra.

Thoát khỏi kiềm chế của hắn, nàng theo bản năng lấy tay sờ chỗ cảm bị đau. Mà giọng nói trong trẻo lạnh lùng của hắn lại một lần nữa vang lên trên đỉnh đầu.

"Theo bồn vương trở về phòng nghỉ ngơi."

Thiên Dao sững sờ, thông minh như nàng, trong lúc nhất thời cũng tìm không được lý do từ chối. Đêm khuya ngồi ở đây chính là không muốn cùng hắn đồng giường cộng chằm. Nàng không chọc nổi hắn, cũng chưa từng muốn, cho nên cũng trốn không thoát.

Chính vào lúc này, tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần, là Từ Y đến đây tìm nàng. "Nô tỳ tham kiến điện hạ." Nàng cúi người thi lễ, đi tới trước người Thiên Dao đem nàng đỡ lên.

"Thiên Dao hôm nay thân thể khó chịu, sợ là hầu hạ không được điện hạ." Nàng nhân nhặt mở miệng.

"Khó chịu? Vậy thì truyền thái y tới." Hắn lặng lẽ đáp trả, không có chút ý muốn bỏ qua cho nàng.

"Cũng không đáng ngại, không nhọc điện hạ lo lắng."

"Nếu đã vậy, tối nay thị tẩm." Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm đen như mực, tâm tình khó đoán.

"Thị tẩm", hai chữ này khiến cho Thiên Dao cả kinh, bàn tay theo bản năng nắm chặt, đầu ngón tay hăm sâu vào lòng bàn tay. "Ta..." Nàng cắn chặt môi, giọng nói không kèm được có chút run rẩy.

"Mắt không nhìn thấy chẳng lẽ lỗ tai cũng điếc?" Thanh âm của hắn nặng trĩu mấy phần, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Từ Y bên cạnh nàng. "Từ Y, chủ tử ngươi hình như không nghe thấy lời bồn vương. Ngươi nói lại cho nàng biết đi."

"Bịch" một tiếng, Từ Y té quỵ xuống đất, "Điện hạ minh giám, chủ tử nhà nô tỳ đúng là thân thể khó chịu."

"Vậy sao?" Khoé môi hắn khẽ cong một cách quý mị, lại nói. "Người đâu, truyền thái y, nếu nô tỳ này có nửa phần dối trá, đánh chết tại chỗ."

"Vâng." Cách đó không xa, thị vệ khom người lĩnh mệnh.

Từ Y kinh hoàng quỳ trên mặt đất, ngửa đầu thấp thòm nhìn về phía Thiên Dao. Người ở sau chẳng qua chỉ nhợt nhạt cười một tiếng, đạm thanh nói, "Đợi chút."

"Nương nương còn có gì phân phó?" Thị vệ chấp tay hỏi.

Thiên Dao cười một tiếng, động tác nhu hoà chậm rãi vươn cánh tay ra, rút trăm cài tóc, sau đó, ngoài dự liệu của mọi người đâm mạnh vào cánh tay.

Máu đỏ tươi như từng viên ngọc châu theo cánh tay trắng nõn của nàng một giọt lại một giọt rơi trên đất, trên mặt nàng lại không chút sợ hãi, thật giống như bị thương cũng không phải là tay nàng. "Hiện tại, ngươi đi truyền thái y đi." Nàng lạnh nhạt mở miệng.

Thị vệ cứng đờ tại chỗ, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Sở Diễm.

Sở Diễm tuân nhan lạnh lùng, phát tay, thị vệ hiểu ý, khom người lui xuống. Đây thái y, tự nhiên cũng không cần phải truyền nữa.

"Cút." Hắn lạnh lùng ném ra một chữ, Từ Y cả kinh, lao đảo từ dưới đất bò dậy, cũng lui xuống.

Trong lúc nhất thời, trong vườn liền yên tĩnh một cách quỷ dị, gió đêm lạnh thấu vù vù thổi qua.

Thiên Dao cứng ngắc đứng tại chỗ, mặc cho máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống. Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng cảm giác được hơi thở của hắn đến gần. Sở Diễm không tiếng động kéo cánh tay bị thương của nàng qua, từ trong ngực lấy ra kim sang được rắc trên miệng vết thương. Bột thuốc màu trắng ngay lập tức dung nhập vào máu, đau buốt như khoét da thịt. Thiên Dao cũng hít một ngụm khí lạnh, cắn chặt răng, trên trán đã thấm mồ hôi lạnh.

"Cũng biết đau?" Hắn hừ lạnh một tiếng, động tác lại chậm rãi ôn nhu hơn rất nhiều. "Nhớ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng."

Thiên Dao cười khổ, cũng không cãi lại.

Nàng làm sao lại không biết, thủ đoạn lừa bịp như vậy chỉ có thể dùng một lần. Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ không thích bị người khác cản trở. Một lần, hắn hoặc giả cảm thấy mới mẻ, nếu còn có lần sau nữa, hắn tự nhiên mất đi tính nhẫn nại.

Đêm đó, Sở Diễm vẫn như trước ở lại nghỉ ngơi trong phòng nàng, cũng vẫn như cũ chưa từng đụng qua nàng.

Chuyện lạ là, ngày hôm sau, nàng tỉnh dậy trong lòng Sở Diễm.

"Đã tỉnh?" Hắn miễn cưỡng mở miệng, ánh mắt hơi tà khí nhìn tiểu nữ nhân tao nhã trong ngực. Thân thể của nàng ôn lành mềm mại, giống như một khối

mỹ ngọc cực phẩm

Lông mi dài mảnh của Thiên Dao khẽ rung động, có chút mê mang. "Ừ" Nàng không thể không nghe mà đáp lời.

Sở Diễm biếng nhác đứng dậy, động tác lưu loát kéo áo choàng khoác lên người.

"Canh mấy rồi?"

"Canh mấy?" Hắc khê hừ một tiếng, "Đã qua giờ Thìn."

Thiên Dao cười khỏ, mắt mù, quả nhiên bất tiện. "Điện hạ không lâm triều sao?"

"Đã qua canh Thìn." Hắc hồ hững trả lời.

"Điện hạ, tấu chương trong kinh đã đưa tới." Thanh âm trầm ổn của Xích Diễm vang lên ngoài cửa.

"Ừ, cầm vào đi." Sở Diễm đạm thanh nói.

Thời gian dài đằng đẵng trôi qua, Sở Diễm đều ở đây chuyên chú phê duyệt tấu chương. Bút chu sa trong tay thỉnh thoảng chuyển động, thỉnh thoảng hắt lại cau mày suy nghĩ sâu xa.

Bức rèm thủy tinh đung đưa, phát ra tiếng va chạm thanh thủy dễ nghe. Thiên Dao chậm rãi bước vào, đến trước bàn hắc thì dừng lại, không tiếng động đem chén trà trong tay đặt ở trên mặt bàn, sau đó xoay người, cũng không có ý tứ lưu lại.

"Tới đây." Hắc đột nhiên mở miệng, giọng nói vẫn thờ ơ như cũ.

"Chuyện gì?" Thiên Dao sững sờ, sau một khắc, thân thể chợt nhẹ, đã đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắc.

Hắc đem nàng ôm vào trong ngực, bỏ tấu chương trong tay xuống, động tác ưu nhã bung chén trà tinh xảo màu trắng bằng sứ lên, một ngụm uống cạn, sau đó, ánh mắt khẽ biến. Lại là, "Sương mai?"

"Ừ, là sương mai. Sương buổi sớm pha ra, lưu giữ hương lâu, bỏ tâm bỏ phế." Thiên Dao hí mắt lại, nhàn nhạt nói.

Sở Diễm cười một tiếng, khó trách trà của Doãn Hàm Tuyết lại mất vị, rõ ràng cũng dùng loại trà xuân thượng đẳng, thì ra bí quyết ở nước pha.

"Bôn vương từng nghe Hàm U nhắc đến, sương mai đến từ Thiên Sơn." Giọng nói hắc thông thả, tựa hồ như nói đến chuyện nhà.

"Ừ." Thiên Dao khẽ đáp lời.

Ánh mắt Sở Diễm sáng quắc khẽ động, tựa như có điều suy nghĩ.

Trầm mặc một lúc, Sở Diễm đem thân thể hơi lạnh của nàng khoá vào trong ngực, chuyên chú phê duyệt tấu chương. Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng lật tấu chương nho nhỏ.

Thiên Dao không giống những nữ nhân khác, nàng sẽ không được cưng chiều mà kiêu, lại càng không tìm cách tranh thủ tình cảm. Từ lúc đầu tới giờ, nàng ở trong ngực hắc cực kỳ an tĩnh.

Mà ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm tươi mát. Sở Diễm cười một tiếng, khó có dịp tâm tình thật tốt như lúc này.

Nghiêm chỉnh phê duyệt tấu chương cả một buổi sáng, chẳng biết lúc nào, nàng đã ở trong ngực hắc ngủ thật say. Sở Diễm đem nàng ôm trở về giường, cũng cẩn thận đắp chăn cho nàng, bản thân hắc cũng không nhận thức được sự dịu dàng của mình.

"Điện hạ." Thanh âm Xích Diễm vang lên ở ngoài cửa, nhưng lại mang theo mấy phần nặng nề.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhướn lên, trong lòng đã có mấy phần hiểu rõ.

Trời đã sáng, hắc tịch mịch ngồi ở trong viện, trong tay an nhiên cầm một bình sứ nhỏ màu trắng. Không có ai biết, cái bình nhỏ này phải nhuộm máu tươi của biết bao nhiêu người mới có thể tới tay hắc.

"Lục Ngạc như thế nào?"

"Không thể trở về." Giọng nói buồn bã của Xích Diễm đáp lại.

Sở Diễm mặt không đổi sắc, trong lúc nhất thời Xích Diễm cũng không rõ ý định của chủ tử, nửa chữ cũng không dám nhiều lời.

Mạc Tranh, Lục Ngạc đều đã mất, vì viên giải dược nho nhỏ này, Sở Diễm lại không tiếc tổn hại hai tình anh của mình.

Chương 35: Thủy Quân Là Ai?

"Đem bọn họ an táng đi." Hồi lâu mới nghe được câu trả lời của hắn. "Bảo cho ám sát doanh, chọn 2 người thay thế."

"Dạ."

"Đem nó đưa cho nàng đi." Sở Diễm tùy ý đem bình sứ nhỏ ném cho hắn.

"Vâng." Xích Diễm vững vàng tiếp được bình sứ, khom người cáo lui.

Trong vườn u lãnh cô tịch, hắn tùy ý bung chén trà lên, uống một ngụm, sau đó mới nhân nhạ nói: "Phải chăng bốn vương đang hành động theo cảm tính." Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ như nói cho bóng đêm nghe.

Mà trong thoáng chốc, một đạo hắc ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, thật giống như từ trên trời rơi xuống vậy, khom người quỳ trước mặt Sở Diễm: "Huyền Ảnh bất quá là bóng dáng của chủ thượng, làm sao dám vọng tưởng suy đoán ý định của chủ thượng. Chủ thượng cảm thấy đáng giá, vậy thì nó đáng giá."

Sở Diễm đưa mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt, lạnh lùng cười một tiếng. "Còn có cái gì mà ngươi không dám."

Huyền Ảnh cũng cười. Hắn mặc hắc bào rộng thùng thình, chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt bệnh hoạn tái nhợt, mà ngũ quan trên mặt lại tuấn mỹ không thôi.

"Huyền Ảnh chỉ cảm thấy nàng ở trong lòng chủ thượng, đã khác xưa."

Ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm lạnh nhạt rơi trên người hắn, "Ngươi đang lo lắng chuyện gì?" Vẫn là ngữ điệu thờ ơ như trước, lại mang theo khí thế không giận mà uy, "Lo lắng cho sự tồn tại của nàng sẽ uy hiếp được Linh Lung?"

Huyền Ảnh cả kinh, lần nữa quỳ gối mà lạy, "Xá muội thuở nhỏ theo ở bên người điện hạ, cũng đã có hơn mười mấy năm tình cảm, người khác há có thể tùy ý thay thế được."

Sở Diễm im lặng, trên mặt hiện ra mấy phần mệt mỏi lười biếng, óng tay áo khẽ vung. Chẳng mấy chốc, Huyền Ảnh đã biến mất tung tích. Hết thấy khôi phục như lúc ban đầu, sự xuất hiện của hắn cũng giống như tên của hắn, bất quá chỉ là huyền ảnh mà thôi.

--- ---

Tây Sương biệt uyển.

Lúc giải được được đưa đến tay Thiên Dao, nàng cơ hồ không dám tin, tay nắm bình sứ không tự chủ mà run rẩy.

"Chủ tử, mau uống đi." Từ Y lấy nước, thúc giục nàng, trong mắt tràn đầy sự vui mừng. Sau đó, nhìn Thiên Dao đem thuốc nuốt vào bụng.

Có điều, sau khi uống thuốc, mắt vẫn như cũ không thấy chút ánh sáng nào, ngược lại quanh thân bắt đầu đau đớn. Mới bắt đầu chỉ là một chút đau nhói nhẹ, sau đó lại như bị ngàn vạn con kiến cắn xé thân thể, đau đến không muốn sống.

Thiên Dao ngồi ở mép giường, ngón tay trắng nắm chặt áo ngủ bằng gấm. Chỉ trong chốc lát thời gian, vảy sam đều đã ướt đẫm, cả người tựa như vớt từ trong nước ra. Thiên Dao mặc dù quật cường, nhưng cũng không cách nào chịu đựng nỗi đau đớn hành hạ như vậy, đau đến kêu thành tiếng. Cánh môi hồng đã bị nàng cắn đến huyết nhục mơ hồ.

"Đau, đau quá." Thiên Dao giãy dụa, lăn lộn té xuống giường.

Từ Y hốt hoảng ôm lấy thân thể của nàng, hoảng sợ không nhẹ. Nhìn về phía Xích Diễm chất vấn. "Tại sao có thể như vậy? Người rót cuộc đưa tới thuốc gì?"

Xích Diễm thần sắc khê biến, trên trán gân xanh nổi lên. Chẳng lẽ, thuốc này là giả?

Lúc này, Thiên Dao vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, nàng nắm chặt tay, thống khổ rên rỉ thờ dốc, hồi lâu, mới phát ra tiếng nói vỡ vụn, "Đừng, đừng sợ. Ta không sao, thuốc này dùng Bích Xà Đâm để luyện thành, vốn có mang kịch độc, đau là lẽ hiển nhiên."

Mẫu thân từng nói thể gian vạn vật tương sanh tương khắc, độc và thuốc vốn cũng không có gì khác nhau. Độc cũng có thể là thuốc, mà thuốc cũng có thể là độc.

Bên tai, thanh âm Từ Y khóc từ từ mơ hồ, cuối cùng, Thiên Dao hoàn toàn bất tỉnh.

Dường như nằm một giấc mộng rất dài, trong mộng đình đài lầu tạ, như mộng như ảo.

Ánh mắt như sóng nước dập dềnh, hồng y diễm lệ như lửa, từ từ trôi lên khỏi mặt nước, giọng nói như hoàng oanh xuất cốc. "Ngươi là ai? Ta chưa từng gặp ngươi."

"Thủy Quân." Môi mỏng khẽ nhúc nhích, ngón tay thon dài của nam tử xẹt qua dây đàn của cây Thất huyền cầm trong ngực.

"Thì ra ngươi chính là Trường Cẩm Thái tử. Không nghĩ tới Tây Thiên vương Chúc Dung tính tình bốc lửa đó lại có thể có được một nhi tử dịu dàng như ngọc." Tiếng cười như chuông bạc không ngừng.

"Còn ngươi?" Thủy Quân theo bản năng hỏi ngược lại.

"Vì sao phải nói cho ngươi biết?" Nữ tử kiêu ngạo hừ một tiếng, bướng bỉnh làm dấy lên một ngọn sóng, bắn tung toé lên người Thủy Quân.

Ánh mắt hắn trầm xuống, không giận mà uy. Ông tay áo khẽ chuyển, áo bào trong nháy mắt khô ráo. "Trái lại rất giao hoạt." Cổ tay hắn khẽ trở, cũng không biết là dùng pháp thuật gì, nàng chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, mới phát hiện đã trở về lại nguyên hình, bị hắn kẹp giữa hai ngón tay.

"Ta tưởng là gì, hoá ra là Liên Hoa (hoa sen) tinh linh." Hắn tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt nghiêng ngả. "Ngươi tên gì?"

"Tại sao phải nói cho ngươi biết?" Nàng quật cường cãi lại.

"Không nói?" Hắn tràn trề hứng thú, đem bông hoa sen ướt át để giữa lòng bàn tay, làm bộ nắm chặt tay muốn bóp vỡ nàng.

Tiểu Liên hoa hoảng sợ run rẩy vài cái, thanh âm sợ hãi. "Ta, ta tên Liên Y."

"Ừ." Hắn lạnh nhạt đáp lời, lần nữa đem nàng thả vào trong nước. Cánh hoa gấp nước, trong chớp lát liền biến trở lại thành bộ dáng nữ tử lúc đầu. Nàng chớp đôi mắt trong suốt, nằm trên đóa sen nhìn hắn.

Thủy Quân lại hồ hững đứng dậy rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân." Phía sau vang lên thanh âm trong trẻo thanh thúy của nữ tử. Gương mặt đẹp tràn ngập thất vọng, nàng vẫn rất cô đơn, khó có dịp gặp được một người, hắn vậy mà cứ thế rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân..." Sau khi gãy giữa, Thiên Dao đột nhiên từ trên giường bật dậy, tinh thần vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thờ dốc. Một lát sau, bình tĩnh lại. Bàn tay trắng nõn đưa lên trán, đúng là có một tầng mờ mờ mông mông.

"Thủy Quân là ai?" Đình đầu vang lên giọng nam trầm ổn, mang theo ba phần lười biếng bảy phần tà mị. Theo phương hướng thanh âm phát ra mà nhìn, phản chiếu trong mắt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại.

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng nâng cằm nhỏ của nàng lên, "Đôi mắt này, có ánh sáng thật là tốt."

Nàng ngược đầu, lưu quang dao động trong mắt, ánh sáng phân tán như sương mờ. Đã không nhớ rõ bao lâu rồi, hắn mới được nhìn thấy lại bóng mình trong đôi mắt trong suốt của nàng.

Giống như bị đầu độc, đầu ngón tay lạnh lùng của hắn ma sát qua lại da thịt trơn mượt trên gò má nàng, rồi cuộc làm dấy lên dục vọng của hắn. Giờ khắc này, hắn chỉ muốn.....

Không có chút nào báo trước, hắn cúi người hôn lên môi nàng.

Đôi môi lạnh lùng dịu dàng thăm dò, đầu lưỡi linh xảo trượt vào trong miệng hút lấy hơi thở mùi đàn hương của nàng, hương vị chính là sự ngọt ngào như ý nghĩ.

Một khắc đó, Thiên Dao mờ mịt mà kinh ngạc, mắt mở thật lớn, đối với tình huống đột nhiên xuất hiện này trở nên luống cuống.

Da thịt trắng nõn như tuyết, cũng không hề giống một loại hoa nào, nhưng so với bất kỳ loại hoa nào lại vô cùng câu hồn. Cái hôn ngây ngô lại tràn đầy mê hoặc của nàng để cho lý trí của hắn trong lúc này toàn bộ thất thủ.

Dung nhan nhiễm lệ nhuộm một màu hồng mê người, nàng đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra. Tay để trước ngực, miệng mở to dùng sức thở dốc. Ngực dòn dập phập phồng, sa y đơn bạc lấm tấm mồ hôi dán chặt ở trước ngực, xinh đẹp một cách quý mị.

"Không thờ sao?" Hắn tà mị cười một tiếng, nàng quả thật ngoài ý muốn khiến tâm tình hắn thật tốt.

"Người..." Thiên Dao uỷ khuất nhìn chăm chăm hắn, nhịp tim cuồng loạn, trong miệng, trong mũi đều tràn đầy mùi vị của hắn.

Hắn đột nhiên lại lấn người tới trước, dùng tay nâng cằm nàng lên, "Thủy Quân là ai?"

Thiên Dao kinh ngạc, chắc là hắn nghe được nàng nỉ non trong mộng, "Hắn..."

"Nghĩ kỹ rồi hãy nói, ngàn vạn lần đừng làm cho Bôn vương tìm ra được chút sơ hở. Hậu quả, nàng nên biết..." Hắn tà mị cười, ngón tay êm ái vuốt ve gò má da thịt nõn nà của nàng.

Ánh mắt Thiên Dao hơi tối lại, tựa như lâm vào trầm tư.

"Còn chưa nghĩ ra?" Hắn cười lạnh. Thảm tử tiểu thư thông tuệ như vậy, viện một cái lý do cần thời gian lâu như vậy sao.

"Có nước Bắc Địch. Châu của Hoàng đế tên Thủy Quân, Thủy Quân sinh ở Bắc Địch, danh hiệu là Trường Cầm Thái tử." Thiên Dao không quay đầu, ánh mắt rời rạc rơi vào một chỗ, lạnh nhạt mở miệng.

"Hết rồi?" Sở Diễm cười lạnh, hơi khinh thường đem nàng đẩy ra. "Bôn vương không có hứng thú nghe nàng đọc 'Son Hải kinh'."

Hắn đứng dậy, tính rời đi, liền bị Thiên Dao đưa tay kéo lấy vạt áo.

"Sở Diễm, đi theo ta." Nàng sửa sang lại áo ngủ bằng gấm trên người, hết sức tự nhiên dất tay hắn đi ra ngoài cửa.

Bước nhanh xuyên qua hành lang, hai người dừng trước bức bích hoạ. Trải qua trăm năm tang thương, màu sắc của bức hoạ đã phai nhạt, nhưng nhân vật phong cảnh trên bức hoạ lại loáng thoáng có thể thấy được. Thật là kỳ diệu.

Đầu ngón tay của Thiên Dao run rẩy vuốt ve văn tự khắc sâu trên vách đá, con người trong suốt từ từ bị sương mù bao phủ.

Ngày tháng kia, ta dịch chuyển tất cả ống đồng, không vì siêu độ, chỉ vì được chạm vào đầu ngón tay nàng; Năm kia, ta dập đầu nằm rạp trên con đường núi, không vì yết kiến, chỉ vì kẻ cận sự ảm áp của nàng; Cả đời kia, ta dòi non lấp biển hộ Pháp, không vì thay đổi thế giới, chỉ vì cùng nàng tương kiến trên dòng đời.

"Thủy Quân." Đôi môi Thiên Dao run rẩy, thống khổ nhắm hai tròng mắt lại. Rất nhiều trí nhớ quanh quẩn trong đầu, rõ ràng như vậy, rõ ràng đến nỗi đau triệt tâm can.

Trên lá sen to lớn, một tiểu bóng dáng lười biếng đứng dựa, sam y thất sắc lấp lánh, một đôi chân ngọc trong suốt lay động trong nước, tạo nên từng con sóng nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế nhắn lại, thỉnh thoảng than nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiên Thượng Nhân Gian

"Người cũng có lúc có tâm sự nặng nề ư, thật là hiếm thấy." Bên người, nam tử mỉm cười một tiếng, ngón tay khẽ động, cổ cầm trong ngực phát ra vài thanh âm rời rạc.

"Hôm nay là sinh nhật ta." Liên Y chớp chớp mắt, mở miệng nói.

"Ồ? Đây hắn là chuyện tốt rồi." Hắn cũng cười.

"Lúc sáng, Phật tổ đã tới, người hỏi Liên Y muốn lễ vật gì."

Thủy Quân hiểu ý gật đầu một cái, mặc dù chỉ là Tiểu yêu không có tiếng nói trong Dao Trì, nhưng lại được Phật tổ quan tâm, chắc là Phật tổ có lòng tặng nàng pháp vật, giúp nàng sớm tu thành chánh quả. Chỉ sợ là nàng lại làm hỏng mỹ ý của Phật tổ.

"Thế nào, công phu sư tử ngoạn?" Hắn mỉm cười trêu chọc nàng.

Liên Y lắc đầu, tâm tình vẫn không tốt như cũ. "Ta nói với Phật tổ, ta nghĩ muốn một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm."

Thủy Quân sững sốt, ánh mắt lạnh nhạt từ từ trở nên sâu thẳm. "Phật tổ đáp ứng?"

"Phật tổ nói: Người biết rồi." Liên Y bĩu môi, bộ dáng thật là uy khuất. Đôi mắt trong suốt nhìn về phía hấn. "Thủy Quân, ngươi luôn luôn thông minh, có đoán được tâm ý Phật tổ không?"

Nam tử cũng không lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu chăm chú nhìn nàng hồi lâu, sau đó, đột nhiên xoay người rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân." Như thế nào lại bỏ đi vậy, Liên Y không hiểu ra sao, bĩu đôi môi đỏ mọng, ánh mắt khó nén sự mất mát.

"Nàng đưa bốn vương tới đây, chính là vì nhìn cái này?" Thanh âm đơn độc lạnh lẽo vang lên bên tai, ánh mắt khinh thường liếc về phía bức hoạ trên vách tường.

Lời nói lạnh như băng của hấn kéo Thiên Dao trở về thực tại, nàng ngửa đầu, ánh mắt chờ đợi nhìn hấn hồi lâu, hai tay cầm tay hấn đã lạnh như băng. "Sở Diễm, ngươi xem những thứ này một chút, thật sự một chút ký ức cũng không có sao?" Long mi dài như cánh bướm của Thiên Dao nhuộm ánh sáng như ngọc châu, sáng ngời mê người.

"Bốn vương nên nhớ cái gì?" Hấn không kiên nhẫn hừ một tiếng, lãnh mạc hất tay nàng ra.

Hấn cũng không có nhân hạ thoải mái bởi Thẩm tứ tiểu thư đánh giá những thứ thần thoại tình yêu nhàm chán này.

"Nếu không có chuyện gì khác, bốn vương muốn đi phê duyệt tấu chương." Hấn lạnh nhạt bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Thiên Dao nhìn bóng lưng cô độc lạnh lùng của hấn đi xa, không khỏi lắc đầu, thân thể không ngừng lao đảo lui về sau, cho đến khi đụng vào thạch bích lạnh như băng, không còn đường lui nữa.

Là nàng sai lầm rồi sao? Hấn cũng không phải là Thủy Quân của nàng.

"Chủ tử". Thân ảnh Từ Y từ xa lại gần, đến bên người nàng thì dừng bước, đưa tay đỡ lấy cánh tay nàng. "Chủ tử, bệnh nặng mới khỏi, thân thể người còn suy nhược, Từ Y đỡ người về nghỉ ngơi nhé."

"Ừ." Thiên Dao thần thờ gật đầu một cái. Theo đường cũ mà về.

Có lẽ ở trong bóng tối khá lâu, mặt trời mùa đông lại khiến cho Thiên Dao cảm thấy hết sức ấm áp. Trong sân trong treo lạnh lùng, Thiên Dao bình yên nằm ở trên ghế quý phi, trong ngực ôm một cây bạch ngọc tỷ bà. Tiếng đàn đứt quãng theo ngón tay nàng vang lên.

Bạch ngọc tỷ bà, thân cầm làm bằng bạch ngọc, dây đàn làm bằng huyền thiết trên Thiên Sơn. Âm sắc thuần khiết, là vật báu hiếm thấy trên đời.

"Chủ tử, người đã lâu không đàn nó rồi."

Thiên Dao cười một tiếng, bàn tay nhỏ yếu tí mĩ vuốt ve thân cầm. Tỷ bà này từng là tâm can bảo bối của mẫu thân, khi còn bé, nàng cũng từng ngồi trong lòng mẫu thân học đàn. Sau lại, nàng trưởng thành, mẫu thân đã không còn. Nàng chỉ có thể thông qua phương thức như vậy, cảm nhận sự ấm áp của mẫu thân.

Nàng tuy ý đàn mấy khúc, dừng lại, sau đó lại lắc đầu bật cười. Nhiều ngày không đàn, quả thật có chút không quen tay.

"Cất đi." Nàng lạnh nhạt mở miệng, đem bạch ngọc tỷ bà giao cho Từ Y.

Thấy vật nhớ người, chỉ tiếc, đã sớm cảnh còn người mất.

"Có vài người đã ở trong lòng mình, không phải chỉ cần không nghĩ tới thì họ sẽ không tồn tại." Thanh âm tà mị lười biếng truyền đến, theo phương hướng của thanh âm, chỉ thấy Từ Đồ Phong tay cầm chiết phiến, bóng dáng phiêu dật từ xa mà đến.

"A Dao, đã lâu không gặp." Hấn khẽ cười, ngồi xuống đối diện nàng, tùy ý bung lên chén trà xanh trên bàn đá, uống một ngụm.

Thiên Dao mỉm cười, "Từ Đồ ca ca tới thật đúng lúc." Mấy ngày trước đây, mặc dù tới, nàng cũng không nhìn thấy. Hôm nay, không phải là đúng dịp sao.

"Tới sớm không bằng tới đúng lúc, bên ngoài Già Diệp tự trọng binh bao vây, ta nếu không tới, A Dao muốn rời đi chỉ sợ không dễ." Hấn vẫn như cũ bung chén trà, ung dung tự tại nói.

Thiên Dao nhỏ giọng cười yếu ớt, từ nhỏ đến lớn, Từ Đồ Phong là người hiểu tâm ý nàng nhất, thậm chí, bọn họ có thể tâm linh tương thông. Nàng chính xác là muốn đi ra nơi này, bởi vì ngày mai là ngày giỗ của Doãn Hàm U.

Xe ngựa một đường chuyển động trên con đường núi nhỏ, Thiên Dao ngồi yên bên cạnh Tư Đồ Phong, vẫn như cũ một bộ bạch y.

"Đường núi khó đi, chỉ sợ phải đi thêm một đoạn thời gian, muội nghỉ ngơi một lát đi." Tư Đồ Phong động tác êm ái, đem áo choàng lông cáo khoác lên người nàng, sau đó, dùng đầu ngón tay đẩy màn xe ra, đưa mắt ngắm cảnh trí ngoài cửa sổ.

"Cảm ơn." Khoé môi Thiên Dao khẽ nhếch, nhàn nhạt thốt ra hai chữ.

Ngoại thành phía Tây của Đế đô có thể coi như vùng đất phong thủy trù phú, đồi núi liên miên chập chùng, mộ phần nối tiếp nhau như không có ranh giới. Đúng vậy, những linh hồn đã mất chính là chủ nhân nơi đây.

Thiên Dao cùng Tư Đồ Phong một trước một sau đi vào trong đây, cảm thụ hoang vu cùng cô độc. Gió nổi lên, một số chiếc đèn chiều hôn cầm ở một số ngôi mộ theo đó lay động, tro bụi của giấy tiền vàng bạc bay lên không trung rồi rơi xuống, mờ hồ người được mùi cháy khét.

Thiên Dao dừng chân trước một ngôi mộ mới, nói là ngôi mộ mới bởi vì bia mộ đều mới tinh, bên trên có viết: Ái nữ Doãn thị - Hàm U chi mộ.

Thiên Dao đứng chấp tay trước bia mộ, dung nhan lạnh nhạt chưa từng có thay đổi.

Chuyện cũ như một giấc mộng, giống như mới chỉ hôm qua. Chỉ là thoáng cái, giữa các nàng xác thực đã cách nhau hai chữ sinh tử.

Nàng chậm rãi ngồi xổm người xuống, từ trong ngực lấy ra một cảm khăn trắng nõn, cẩn thận lau chùi bụi bặm. Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt khó có lúc nhuốm vẻ tịch mịch, "Hàm U, thật xin lỗi."

"Rõ ràng không phải là muội hại nàng, cần gì phải tự trách." Thanh âm vẫn đậm phong khinh của Tư Đồ Phong vang lên bên người.

Thiên Dao hờ hững, nhàn nhạt nói, "Muội không giết bá nhân, bá nhân lại vì muội mà chết, đều là lỗi của muội."

Thiên Dao nhớ, Hàm U từ trước đến nay đều rất thích náo nhiệt, hôm nay một người cô linh nằm ở chỗ này, nàng nhất định rất sợ. Nếu không phải nàng kêu Hàm U đi Già Diệp tự ở, nàng cũng sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cuối cùng, nàng khó tránh khỏi tự trách.

"Sinh tử có mệnh. Cho dù muội không bảo nàng đi Già Diệp tự, hung thủ vẫn sẽ tìm cơ hội khác hại nàng." Tư Đồ Phong ngồi xổm, ở trước mộ phần đốt nhang đèn, lại đốt chút tiền vàng bạc.

Án đường Thiên Dao khẽ cau lại, "Rốt cuộc là người nào hại nàng?" Lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy. Trước khi chết, Hàm U đã phải chịu hành hạ cùng khuất nhục to lớn. Nàng có phải rất đau hay không, có phải rất sợ?

"Doãn Hàm U chết, ai là người được lợi nhiều nhất? Người kia chính là hung thủ." Tư Đồ Phong im lặng mở miệng.

Thiên Dao cười khổ, thấp giọng nói, "Là muội!"

Doãn Hàm U chết, nàng mới không có chút trở ngại nào ngồi lên vị trí Thái Tử phi, mặt ngoài xem ra, nàng chính xác là người được lợi nhất từ cái chết của Hàm U. Thế cho nên, sau khi Hàm U chết, tất cả mũi nhọn đều chỉ về nàng.

Tư Đồ Phong hừ một tiếng, rất không nghiêm túc nói, "Nhưng khi đó muội còn không biết nàng là nữ nhân yêu mến của Sở Diễm."

Đúng vậy a, không biết!

Đây cũng chính là chỗ Thiên Dao không thể lý giải được. Nàng và Hàm U dường như không có gì giấu nhau, nhưng nàng có nam nhân yêu mến, lại không tiết lộ đôi lời cho nàng biết. Nếu như biết hẳn là người Hàm U yêu, Thiên Dao thế nào có thể để bản thân mình động tâm.

Giữa mùa đông, hàn mai bắt đầu nở rộ. Gió đông thổi quét tất cả, từng cánh hoa màu hồng theo gió bay lượn trong núi. Thiên Dao nhìn hoa bay đầy trời, tim không biết vì lý do gì trở nên nặng nề.

Ông tay áo khẽ động, tiện tay rút nhuyễn kiếm bên hông Tư Đồ Phong, cổ tay xoay tròn mấy đường kiếm, chân lướt như không, thân di chuyển như chim yến. Sở trường của Thiên Dao không phải múa kiếm, bộ Chỉ Thủy kiếm này là tuyệt kỹ của Hàm U. Hàm U thường làm bạn với nàng cùng luyện công, nhìn nhiều, đại khái cũng biết được võ công của nhau, học lẫn nhau.

Người cùng kiếm hợp nhất như một, ánh sáng trắng của kiếm quanh quần quanh thân. Bạch y trắng tuyết, không nhiễm một chút bụi bẩn thế gian, tà váy tung bay, nhẹ nhàng giữa biển hoa, hoàn toàn không giống chốn nhân gian.

Kiểm thức từ từ thu liễm, Thiên Dao nhẹ nhàng đứng lên, cổ tay xoay nhẹ, mũi kiếm lướt trên mặt đá như nước chảy mây bay. Hành thư tiêu sái hiện ra trên thạch bích: Độc tự mạc bằng lan, vô hạn quan sơn. Biệt thi dung dịch kiến thi nan. Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã, thiên thượng nhân gian. (Một mình cô độc, quan san vô cùng. Biệt ly dễ mà tương kiến vô trùng. Nước chảy hoa trôi xuân đi mất, thiên thượng nhân gian).

Như chim bay trên trời, hai cánh tay khẽ giương, nàng chậm rãi hạ xuống mặt đất. Tay áo vừa động, kiếm bạc trong tay đã chớp động, bảo kiếm giống như có linh hồn vậy, không chệch một ly bay vào chui kiếm bên hông của Tư Đồ Phong. Một loạt động tác kết thúc vô vùng tiêu sái tự nhiên.

Thiên Dao đứng chấp tay, cảm hơi ngẩng, hàng mi dài khẽ rung động, đau buồn không lời nào tả được hiện trên gương mặt yên tĩnh như nước. Bầu trời

đầy hoa rơi, tóc đen, hoa đỏ, dưới ánh mặt trời, cả bóng hình xinh đẹp dường như phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Thầm Thiên Dao, tại sao là người?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên phá vỡ không gian yên lặng trên núi. Doãn Hàm Tuyết thay đổi bộ dạng ôn yên hiền thực thường ngày, giống như con báo tức giận mà lao đến, cặp mắt đều là màu máu đỏ, một phen rút ra ba nén hương trước mộ phần, dùng sức nhét lên người Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Không Hiểu Phong Tình

Tàn nhang theo vạt áo rơi xuống đầy đất, vẫn đục bạch y như tuyết. Về mặt Thiên Dao hồ hững, hoàn toàn bất vi sở động. "Tur Đồ Phong, chúng ta đi." Nàng nhàn nhạt mở miệng, xoay người lại, thấy Sở Diễm đứng cách đó không xa, phía sau còn có vài thị vệ theo cùng.

Ánh mắt ngăn ngừa giao nhau trong không gian, con người hần thâm thúy, sâu thăm, lãnh mạc. Thiên Dao hồ hững không quay đầu lại, tiếp tục bước đi, hướng đường phía trước mà đi. Mà sau lưng Doãn Hàm Tuyết cũng không chịu buông tha. Nàng bước nhanh ngăn ở trước người nàng, bắt được cánh tay Thiên Dao, dùng sức lắc.

"Tại sao người có thể xuất hiện ở nơi này? Là người hại chết tỷ tỷ, tỷ ấy vẫn coi người là người tri kỷ. Người sao có thể nhẫn tâm như vậy!" Hai mắt của nàng đỏ ngầu, thân thể lúc này không ngừng run rẩy. Trái ngược với thái độ cuồng loạn của nàng, Thiên Dao trước sau như một vẫn tỏ ra hồ hững.

"Ta không có!" Trong tiếng nói nhàn nhạt lại kèm theo tiếng tát tay thanh thúy. Trong cơn giận, Doãn Hàm Tuyết vung tay tát mạnh vào mặt Thiên Dao.

Thật không có cách nào tưởng tượng được, một tiểu nữ nhân như vậy lại có lực đạo như thế. Dấu năm ngón tay ở trên gương mặt trắng nõn của Thiên Dao hết sức rõ ràng.

"Doãn Hàm Tuyết, tên điên nhà người." Tur Đồ Phong không thể nhìn được nữa, sai bước tiến lên, ngăn ở trước người Thiên Dao. Hần lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàm Tuyết.

Doãn Hàm Tuyết cánh tay run rẩy đưa ra, lớn tiếng chất vấn chỉ trích. "Người hại chết tỷ tỷ, sau khi tỷ ấy chết công khai chiếm đoạt hết thầy những thứ vốn là của tỷ ấy. Thầm Thiên Dao, người còn có lương tâm không? Người trả tỷ tỷ lại cho ta, trả tỷ tỷ lại cho ta." Nàng khóc nháo, lần nữa nhào lên, bắt lấy Thiên Dao mà đánh.

Tur Đồ Phong mặc dù ngăn ở trước người Thiên Dao, nhưng nàng vẫn như trước bị Hàm Tuyết đã mất đi lý trí đã thương gương mặt. Dưới cơn thịnh nộ, Tur Đồ Phong bắt lấy cánh tay Doãn Hàm Tuyết, dùng sức đem nàng đẩy ra.

Hàm Tuyết lao đảo mấy bước, ngã xuống trên mặt đất cứng rắn, thân thể lương khốc thút thít, đáng thương gọi Sở Diễm. "Điện hạ..."

Sở Diễm đi tới, cũng không quá vội vàng, động tác êm ái kéo nàng ôm vào lòng. Doãn Hàm Tuyết dựa vào lồng ngực bền chắc của hắn, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Thiên Dao.

Thiên Dao đưa tay tùy ý lau đi vết máu dính trên mặt, khoé môi gợi lên một chút cười khổ. Trong đầu đột nhiên thoáng qua lời nói của Tur Đồ Phong: Doãn Hàm U chết, ai là người được lợi nhiều nhất? Người kia chính là hung thủ. Chẳng lẽ... Không, không thể nào. Nàng rất nhanh bỏ đi suy nghĩ này. Huyết mạch chí thân, nhất định không phải là Hàm Tuyết hại chết Hàm U, huống chi, nàng cũng không có bản lãnh này.

"Thái tử điện hạ, xin trông nom tốt nữ nhân của người, đừng khiến nàng giống như chó điên cần loạn." Tur Đồ Phong cắn răng khắc ra mấy chữ, đưa tay ra ôm Thiên Dao vào trong lòng. Ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, chợt loé lên chút lạnh lùng. Trong giây lát, khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười, quả thật còn nhanh hơn đôi mắt. "Tur Đồ Phong, người cảm thấy người có tư cách gì cùng bốn vương nói những lời này?"

"Người..." Tur Đồ Phong tức giận gầm lên, bàn tay ẩn trong ống tay áo đã siết chặt thành quyền, có thể nghe thấy tiếng xương va chạm vào nhau kêu răng rắc.

Thiên Dao cả kinh, theo bản năng kéo lấy một bên vạt áo của hắn, mi tâm siết chặt, nhìn hắn lắc đầu một cái.

Tur Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cúi người đem nàng ôm lấy, xoay người rời đi.

"Tur Đồ Phong!" Thiên Dao ngạc nhiên, vừa muốn giãy giụa, lại nghe thanh âm trầm thấp của hắn vang lên trên đỉnh đầu.

"Nếu như vậy mà hắn cũng không quan tâm, muội nên sớm chết tâm đi."

Thiên Dao ở trong ngực hắn từ từ yên tĩnh lại. Nàng thừa nhận, đối với Sở Diễm, nàng vẫn còn ôm chút hy vọng. Chỉ tiếc, hắn lại một lần nữa đập tan

giấc mộng của nàng.

Cho đến lúc bọn họ biến mất khỏi tầm mắt, Sở Diễm vẫn như cũ không nhúc nhích.

Hàm Tuyết vui ở trong ngực hần thấp giọng khóc thút thít, "Điện hạ, là Tuyết Nhi nhất thời mất khống chế. Nhưng mà tỷ tỷ...."

"Bổn vương hiểu." Sở Diễm cắt đứt lời nàng, mỉm cười dịu dàng, ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn, coi như là an ủi.

Trên đường trở về, Sở Diễm cũng không đi cùng, hần giống như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, đối với việc này Doãn Hàm Tuyết sớm đã thành thói quen. Bên trong xe ngựa rộng lớn xa hoa, thiếp thân tỷ nữ Như Ý nửa quỳ ở trước mặt nàng, cẩn thận bồi được trong lòng bàn tay nàng.

"Nhẹ một chút, người làm đau chết ta a." Doãn Hàm Tuyết cau mày khiển trách.

"Nô tỳ đáng chết." Như Ý trong lòng run sợ, cái trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Thuở nhỏ nàng đi theo hầu bên người Doãn Hàm Tuyết, đối với tính tình của nàng nàng hiểu rất rõ. Tiểu thư nhà nàng, cũng không phải giống như biểu hiện ngoài mặt ôn uyển hiền lương như vậy.

Lòng bàn tay Doãn Hàm Tuyết cũng sưng đỏ một mảng, có thể tưởng tượng được, Thiên Dao bị một tát kia sẽ đau như thế nào.

"Nương nương đừng trách nô tỳ lấm bẩn, hôm nay thật không nên ở trước mặt điện hạ mất khống chế."

"Người thì biết cái gì." Doãn Hàm Tuyết hừ lạnh một tiếng, nàng cũng không muốn ở trước mặt Sở Diễm tự huỷ đi hình tượng, nhưng điệu múa kiếm mê hoặc kia của Thẩm Thiên Dao... Ánh mắt Sở Diễm nhìn nàng, không thể không khiến Hàm Tuyết nghi ngờ.

Trở lại biệt viện Già Diệp tự, Doãn Hàm Tuyết liền phân phó nô tỳ chuẩn bị nước tắm rửa thay y phục, ăn vận tỉ mỉ. Hôm nay nàng bị uy khuất, buổi tối, Sở Diễm xong công vụ nhất định sẽ tới bồi nàng.

Nhưng đã hơn nửa đêm, Sở Diễm vẫn không xuất hiện. Doãn Hàm Tuyết trông mòn con mắt, chờ được cũng là tin tức hần qua đêm ở viện của Thẩm Thiên Dao.

Cung nhân cùng nô tỳ quỳ đầy đất, từng người một đều run sợ trong lòng. Bên trong phòng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét bén nhọn của nữ nhân cùng tiếng đồ sứ vỡ vụn giòn tang.

Ở một nơi khác, Tây Sương biệt viện.

Thiên Dao bước vào trong vườn, đập vào mi mắt là thân thể đơn bạc của Từ Y đang quỳ củ quỳ gối trên nền tuyết lạnh băng.

"Từ Y, tại sao người lại quỳ ở chỗ này? Xảy ra chuyện gì?" Thiên Dao cúi người ở bên người nàng, túm mi khẽ cau.

Ý thức Từ Y đã bắt đầu mơ hồ, đôi môi bị đông lạnh đến tím bầm, thân thể run rẩy lợi hại, "Chủ tử đừng lo lắng, nô, nô tỳ còn chịu được."

"Vậy sao?" Đinh đầu truyền đến giọng nói biếng nhác của nam nhân, chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã đi tới sau lưng Thiên Dao, ánh mắt lãnh ngạo nhìn nàng. "Nàng ta đã quỳ suốt năm canh giờ, nàng nghĩ xem nàng ta còn có thể chống đỡ được bao lâu?"

Bàn tay ấn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, Thiên Dao đột nhiên đứng dậy, mở to hai tròng mắt nhìn chăm chăm hần, "Không biết Từ Y đã phạm phải lỗi gì mà điện hạ muốn trừng phạt nàng?"

Sở Diễm cười một tiếng, vân đạm phong khinh. Mạng của nàng ta, đối với hần cũng như cỏ rác mà thôi.

"Nàng tự mình rời đi Già Diệp tự, chính là tội lớn." Đầu ngón tay thon dài của hần tùy ý nâng cằm nàng lên, khoé môi không đứng đắn khẽ nhếch, "Bổn vương không nổi phạt nàng, không thể làm gì khác hơn là phạt nô tài bên cạnh nàng."

Đôi mắt trong suốt của Thiên Dao nhuộm đầy tức giận, môi mím chặt. "Sai lầm của Thiên Dao làm sao có thể để người khác gánh chịu, ta nguyện nhận trừng phạt. Xin điện hạ tha thứ cho Từ Y." Lời vừa nói ra, Thiên Dao khuất phục quỳ gối trước mặt hần, thân thể lại thẳng tắp, cái quỳ này, thật sự rất có khí phách.

"Chủ tử, người đừng xen vào chuyện của Từ Y. Nô tỳ mệnh tiện, không đáng giá." Từ Y lão đạo bò tới, phủ phục ở dưới chân nàng.

Thiên Dao cười khổ, vạn vật sinh ra đều ngang hàng, mệnh chỉ có một, làm sao phân biệt được đắt rẻ.

Sở Diễm ở trên cao nhìn xuống quan sát nàng, con người đen cô độc lạnh lùng, hoàn toàn bất vi sở động. "Thẩm Thiên Dao, bổn vương từng nói qua, thủ đoạn như thế này chỉ có thể dùng một lần. Nếu muốn quỳ liền quỳ đi."

Hần xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Gió đêm lạnh thấu xương, Thiên Dao mặc bộ y phục đơn bạc mỏng manh, an tĩnh quỳ gối trong vườn, giống như một pho tượng.

Cái quỹ này, quỹ suốt một đêm. Mà bên trong phòng ngọn đèn dầu âm ỉ sáng suốt một đêm, Sở Diễm vẫn lật xem sách, hay có thể nói, hắn vẫn đang chờ, chờ nàng mở miệng cầu xin tha thứ. Nhưng nàng quá mức quật cường, làm sao chịu cúi đầu khuất phục.

Ánh mặt trời đầu tiên ở phía chân trời phía Đông ló dạng, Sở Diễm đẩy cửa phòng ra, trong viện, bóng dáng nhỏ xinh vẫn như cũ cứng ngắc quỹ tại chỗ.

Ánh mặt hắn chợt gọn sáng, hai bước cũng thành ba bước đi tới bên nàng, cõng xuống áo khoác lông cáo bao lấy thân thể sớm đã lạnh như băng của nàng.

Ý thức Thiên Dao vẫn còn thanh tỉnh, một đôi mắt trong suốt không chút sợ hãi nhìn hắn, sau đó nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài như có như không.

"Muốn nàng cúi đầu, thật sự khó như vậy sao."

Hắn quả thực nóng giận với nàng, nhưng cũng không phải bởi vì nàng tự ý rời đi, mà.... bởi vì Tư Đồ Phong.

Thiên Dao xụi lơ tựa vào trong ngực hắn, khoé môi gợi lên nụ cười nhẹ với lúm đồng tiền. Sở Diễm, chàng đang đau lòng sao?

Hắn cúi người, đem nàng ôm lấy. Thân thể của nàng vô cùng mềm, cũng rất nhẹ. Cơ hồ không có chút sức nặng.

"Sở Diễm." Nàng yếu ớt mở miệng, hàng mi dài như cánh bướm rung động mấy cái. "Người có nghe, thanh âm hoa nở."

Sở Diễm dừng lại cước bộ, lúc này có gió thổi qua, cuốn rơi vài cánh hoa. Trong viện, hồng mai nở đỏ rực trong tuyết, xinh đẹp phóng khoáng. Rất đẹp, vô cơ lay động mắt người.

"Không phải là thấy được sao, hoa nở không phải là nghe được, mà là phải dùng mắt nhìn."

Thiên Dao bất đắc dĩ cười khẽ, muốn thấy hoa nở thì cần phải chờ đợi, mà hắn từ trước đến nay không có kiên nhẫn.

"Người coi như, là thói quen của ta đi." Khoé môi Thiên Dao hiện lên vài tia khổ sở, nhàn nhạt nói. Thanh âm hết sức yếu ớt, đến cuối cùng bất tỉnh ở trong ngực hắn.

Thiên Dao cảm nhiễm phong hàn, sốt cao không hạ, lại dẫn phát bệnh cũ, ở trong biệt viện điều dưỡng mấy ngày, thân thể mới có chút khỏi sắc.

Mà Thái tử quốc sự bề bộn, tự nhiên cũng không thể ở phạt môn thanh tịnh quá lâu. Một đạo thánh chỉ, triệu Sở Diễm lập tức hồi kinh. Thái hậu đồng tình, mệnh Đông cung phi tử tất cả theo hồi cung.

Thái hậu tự mình đưa tiễn. Ở trước mặt Hoàng tổ mẫu, Sở Diễm hết sức nhập vai, hắn dắt tay Thiên Dao cùng nhau ngồi vào xe ngựa, các phi tần khác lại được tỷ nữ đưa vào trong xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Máu Chảy Thành Sông (1)

Dọc theo đường đi, hai người nhìn nhau không nói gì. Hắn đọc sách, nàng cũng đọc sách. Hắn đọc 'Trì Quốc Chi Thiên', nàng xem 'Huyền Hoàng Chi Thuật', không khí trái lại rất hoà hợp.

Có lẽ do mệt mỏi, hắn để sách xuống, ngón tay thon dài xoa xoa hai bên huyệt thái dương. Ngược mắt, nhìn nữ tử mặc y phục trắng đối diện đang chuyên chú nhìn cuốn sách óng vàng trong tay, hơn nữa dường như rất có hứng thú.

"Đang đọc gì?" Giọng nam trầm thấp phá vỡ sự yên tĩnh...

Thiên Dao trầm tư, hồi lâu, tầm mắt mới chuyển từ trang sách sang người hắn, lạnh nhạt mở miệng. "Linh Xu Cứu Quyền."

"Vô vị." Hắn hừ lạnh một tiếng.

Thiên Dao cười một tiếng, hàng mi dài như cánh bướm khẽ động, mâu quang nhàn nhạt rơi trên cuốn sách 'Tư Trì Thông Giám' bên cạnh hắn. "Điện hạ, quyển sách kia rất hay phải không? Hay là đổi xem"

Nàng tức giận nói lời trẻ con khiến hắn rất vui vẻ. Sở Diễm cười sang sảng, đột nhiên cánh tay vươn ra đem nàng ôm vào trong lòng. Con sói đã sớm hết, thân thể nàng lại khôi phục lại sự ôn lành mềm mại như xưa, khiến cho người ta không ngừng muốn sưởi ấm cho nàng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm nhàn nhạt, Sở Diễm vui vẻ cười một tiếng, tiện tay nắm lấy một luống tóc nàng thưởng thức.

Lông mi như cánh bướm của Thiên Dao rung động, mâu trung thoáng chốc có chút kinh ngạc. Hắn không phải đang tức giận với nàng sao? Đây lại đang diễn màn diễn gì nữa? Đúng là một nam nhân âm tình bất định khiến người không hiểu được.

"Đang suy nghĩ gì?" Thanh âm thanh nhuận vang lên trên đỉnh đầu, mang theo vài tia hài hước.

"Điện hạ không phải đang tức giận Thiên Dao sao?" Nàng ngượng ngùng ở trong ngực hắn vận vẹo.

"Phải." Mâu trung của hắn nhuộm màu sắc ấm áp mập mờ, đầu ngón tay tựa như vô ý ma sát qua lại chỗ xương quai xanh xinh đẹp của nàng. "Có nghĩ ra cách nào khiến Bốn vương hết giận không?"

Đôi mắt trong veo của nàng rũ xuống, hạ giọng nói. "Điện hạ cứ tức giận đi."

Sở Diễm trong triều cười một tiếng, nói. "Không hiểu phong tình."

Thiên Dao im lặng, lặng lẽ tránh ra khỏi ngực hắn. Vị ở trong xe phía sau kia, ở trong mắt hắn mới là nữ tử phong tình vạn chủng.

Trong ngực mất đi nhiệt độ trong triều lạnh lùng, Sở Diễm chợt cảm thấy mất mát. Ngón tay thon dài nâng cằm thon nhỏ của nàng lên, ngón tay ma sát gò má nàng. "Thật muốn xé nát mặt nạ giả dối này đi, xem bộ dạng nàng như thế nào."

Thiên Dao cả kinh, con ngươi trong suốt chợt léo lên vẻ hoảng sợ, lại cố tự trấn định. "Thiên Dao không hiểu điện hạ đang nói gì."

"Không hiểu?" Hắn tà mị cười một tiếng, con ngươi sâu thẳm, khó phân biệt tâm tình. Nhưng mà, sau một khắc, nụ cười đột nhiên cứng ngắc ở trên mặt hắn. Tuần nhan trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, giống như con báo mãnh liệt nhào tới, đem Thiên Dao đè ở phía dưới.

"Ngươi muốn làm...". Lời nói chưa hết đã bị một mũi tên cắt ngang. Thiên Dao giật mình, chỗ tên đâm thủng chính là chỗ nàng vừa ngồi. Lông vũ trắng trên tên đã nhuộm màu máu đỏ tươi nhưng nàng không bị thương, vậy là hắn!

"Ngươi bị thương?" Giữa lúc kinh hoàng, Thiên Dao sờ soạn lưng tung trên ngực hắn.

"Sờ cái gì?" Hắn tà khí nhếch môi, bàn tay chế trụ tay nhỏ bé không an phận của nàng, ngọn lửa dục vọng trong mắt đột nhiên như thiêu đốt.

Thiên Dao bỗng nhiên luống cuống, "Ngươi..." Lời còn chưa dứt đã bị đôi môi lạnh như băng của hắn che lại. Nàng kinh ngạc tròn to mắt, không thức thời cắn chặt hàm răng, cự tuyệt hắn cầu hoan. Phượng mâu của hắn thu lại, cắn lên môi mềm của nàng. Thiên Dao bị đau, kinh sợ kêu thành tiếng. Đầu lưỡi linh hoạt của hắn liên tục chui vào trong miệng nàng, không chút kiêng kỵ chiếm đoạt.

Nụ hôn của Sở Diễm cường thế lại bá đạo. Một tay hắn đặt sau ót nàng, một tay kia trượt vào trong cổ áo, bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng, thiêu đốt trước ngực mềm mại. Chưa bao giờ bị vuốt ve như vậy khiến nàng không khống chế được mà giãy giụa, mà nàng càng giãy giụa, càng khiến cho hắn sinh ra khoái cảm chinh phục, cách y phục đơn bạc, hạ phúc của hắn nóng bỏng khiến cho nàng hoảng sợ.

Trận đấu giữa nam nhân cùng nữ nhân này, hắn cường thế, để cho nàng nhất định trở thành người thua cuộc.

"Sở Diễm, ngươi cái người điên này." Ánh mắt tràn đầy tức giận, nàng đột nhiên nâng tay lên, nhưng chỉ trong chớp mắt liền bị hắn chế trụ.

Hắn tà mị cười một tiếng, yêu dã như hoa. "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu."

"Nhưng mà ta không muốn chết." Thiên Dao gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Hơi thở ấm áp của hắn phun ra nuốt vào ở căn cổ nàng, mập mờ nói. "Tối nay hồi cung, Bốn vương phải có được nàng."

Gương mặt Thiên Dao đỏ lên, cả giận nói. "Vậy cũng phải còn mạng mà trở về."

Lúc này, ngoài xe ngựa truyền đến tiếng ngựa hí vang, thân ngựa trúng tên, tuần mã nổi điên chạy loạn, cơ hồ như muốn làm long nóc xe lên.

Sở Diễm gặp biến không chút sợ hãi, ôm chặt nữ tử trong ngực, giơ tay chường lên cửa xe, hai người phi thân nhảy xuống xe ngựa. Phía trước chính là vực sâu, tuần mã thông linh, hí một tiếng rồi dừng bước trước vách đá.

Ngoài xe đã sớm là cảnh hỗn loạn, Ngự Lâm quân cùng thích khách áo đen đang đánh nhau. Tệ nhất chính là bọn họ nhìn thấy bên vách núi, Doãn Hàm Tuyết đang bị hai người áo đen kèm hai bên, mũi kiếm lạnh như băng gác ở trên cổ mãnh khách của nàng.

"Điện hạ, điện hạ cứu thiếp." Khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của Doãn Hàm Tuyết đã sợ đến trắng bệch, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở.

"Còn không bảo bọn họ dừng tay, Thái tử điện hạ." Thích khách áo đen cười gian, cổ tay khẽ động, trên cổ trắng nõn của Hàm Tuyết lập tức hiện ra một vết máu thật sâu.

Sở Diễm đứng chấp tay, sắc mặt lạnh lùng. Hướng phía sau lưng phát tay áo, Ngự Lâm quân lập tức ngừng chiến, quỳ gối đầy đất chờ chủ tử chỉ thị.

"Thả người ra." Hắn lạnh nhạt nói, cũng không muốn tốn nhiều nước miếng với bọn thích khách.

Thích khách áo đen hiển nhiên đối với biểu hiện của Sở Diễm rất hài lòng, nhìn không được ngửa mặt lên trời cười to. "Muốn thả mỹ nhân này cũng dễ thôi, chỉ cần Thái tử điện hạ nhảy xuống vực, ta lập tức thả người. Nếu không, mỹ nhân yêu kiều này đành phải hương tiêu ngọc nát."

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lẽo, đùa cợt nói. "Bỏn vương tại sao phải tin người?"

Thích khách cũng không hoảng hốt, xem ra đối với lai lịch của Sở Diễm đã sớm rõ như lòng bàn tay, biết rằng Doãn Hàm Tuyết chính là điểm yếu của hắn. "Mỹ nhân này ở trong tay ta, Thái tử điện hạ còn có thể cò kè mặc cả sao?" Thích khách cười chối tai.

"Thật là ngu không ai bằng, nếu Bỏn vương chết, nàng còn sống trên đời làm gì!"

Lời của hắn nói vẫn đậm phong khinh, nhưng Thiên Dao lại thấy bàn tay ẩn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, hắn đã ở cực độ ẩn nhẫn.

Sau khi Hàm U chết, hắn đem toàn bộ áy náy đối với Hàm U chuyển sang trên người Doãn Hàm Tuyết, hết sức sùng ái. Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn chắc chắn sẽ không bỏ nàng.

Mà Thiên Dao cũng tuyệt sẽ không để cho hắn đi mạo hiểm như vậy. Vực sâu vạn trượng, đừng nói là người, coi như một con chim rớt xuống cũng thịt nát xương tan.

Nàng là nữ lưu, tự nhiên cũng sẽ không có ai chú ý tới cử động của nàng. Phi thân nhảy lên vách đá, đi vòng qua sau lưng thích khách áo đen. Tất cả chú ý của người nọ đều rơi vào trên người Sở Diễm phía trước, hoàn toàn không có lưu ý phía sau.

Nhân cơ hội này, Thiên Dao xuất toàn lực, một chưởng đánh vào gáy thích khách áo đen. Thích khách áo đen cảm giác được hàn khí ép tới phía sau, trong khoảnh khắc lắc mình tránh thoát. Trong lúc hắn còn hốt hoảng, Thiên Dao nhanh tay kéo Doãn Hàm Tuyết, đẩy về hướng Sở Diễm.

"Mang nàng đi." Nàng hô to.

Sở Diễm đón lấy Hàm Tuyết, ánh mắt chợt loé lên thần sắc không thể tin. Nàng dứt khoát quả đoán, đúng là ngoài dự liệu của hắn.

Mất thấy mất đi là bài Doãn Hàm Tuyết, thích khách áo đen thẹn quá hoá giận, giờ kiếm chém về phía Thiên Dao. Kiếm pháp nhanh chuẩn, cũng rất ngoan tuyệt.

Chân váy Thiên Dao lướt nhẹ, nhanh chóng xoay tròn thân hình, lão đảo lui về phía sau mới tránh khỏi một kiếm. Nhưng mà, nàng cũng quên mất, sau lưng chính là vực sâu vạn trượng.

"A!" Một tiếng thét chói tai, cục đá dưới chân trượt ra, thân thể đã ngã xuống dưới.

Thế nhưng, giữa lúc sinh tử, một cánh tay ấm áp lại có lực đã nắm được nàng.

"Sở Diễm..." Nàng ngửa đầu, cổ hết sức gọi một tiếng, cảm giác ấm áp trong tim dâng lên, thậm chí mang theo vài phần vui sướng. Hắn cuối cùng có quan tâm, mà hắn quan tâm khiến cho nàng cảm thấy bỏ ra hết thảy đều là đáng giá.

Thật giống như trở lại cái ngày hoa xuân đầy trời, hắn nắm tay nàng, cũng ấm áp như vậy.

Mà thực tế, phần ấm áp này cũng vỡ vụn trong khoảnh khắc này. Bàn tay ấm áp đang nắm tay nàng trong lúc bắt chợt bỗng buông ra, hắn trở mặt nhìn nàng rơi xuống đáy vực.

"Thiên Dao..." Tiếng hét thê lương điên cuồng vang lên, Sở Diễm cứng ngắc đứng bên vực sâu, giống như hoá đá. Ống tay áo đã che lấp bàn tay nắm chặt, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Cách xa vài trượng, một làn mưa tên xuyên không bay thẳng về phía Doãn Hàm Tuyết. Nàng chạy về phía hắn, lớn tiếng khóc kêu: "Diễm... Cứu thiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Máu Chảy Thành Sông (2)

Mâu quang Sở Diễm lạnh lùng, dường như không chút chần chừ phi thân lên, bay đến phía sau lưng Doãn Hàm Tuyết, nắm lấy vòng eo mềm mại của nàng, thay nàng ngăn cản mưa tên bay đến.

"Điện hạ, Hàm Tuyết biết người sẽ không bỏ rơi thiếp." Hàm Tuyết nhu nhược tựa vào trong lồng ngực hắn, thái độ mềm mại.

Sở Diễm lạnh nhạt đẩy nàng ra, lạnh lùng nói với thị vệ sau lưng, "Hộ tống Doãn trác phi hồi cung."

"Điện hạ." Doãn Hàm Tuyết yếu điệu gọi, mà hần lại không nhúc nhích chút nào.

"Nương nương, xin mời!" Thị vệ chấp tay nói.

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt môi dưới, bộ dáng cực kỳ uỷ khuất, nhưng vẫn rồi đi dưới sự thúc giục của thị vệ.

Mất đi lợi thế là Doãn Hàm Tuyết, thích khách áo đen rất nhanh bị chế phục. Xích Diễm khom người cúi đầu, chờ chỉ thị của Sở Diễm.

"Không chứa một tên!" Sở Diễm lãnh tuyết phun ra bốn chữ, quanh thân tản ra hàn khí kinh người.

Xích Diễm sững sốt trong chốc lát, sau đó mới khom người lĩnh mệnh.

Trong thoáng chốc, trong sơn cốc máu chảy thành sông, tiếng kêu la thảm thiết. Máu chảy lênh láng trên đất, cảnh tượng kinh khủng dọa người.

Thái tử phi mất tích, đây là chuyện lớn cỡ nào. Ngự Lâm quân được phái ra hết nhóm này tới nhóm khác, nhưng không có chút tin tức nào của Thiên Dao. Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Trong thư phòng ở Đông cung, Sở Diễm hồ hững tựa ở trên nhuyễn tháp, mâu trung một mảnh lạnh lẽo. Tay trái nắm chặt thành quyền, ở nơi xương cổ tay, ba giọt máu chu sa vô cùng chói mắt.

Ba cây châm đồ ác liệt đâm vào huyết Thái Uyên trên cổ tay, một khắc kia, cả cánh tay cũng mất đi tri giác. Hần sao có thể nghĩ tới việc buông tay, căn bản là hần bắt không được nàng.

Một đạo bóng đen ở trong góc lay động, Huyền Ảnh quỳ một gối xuống đất, đầu cúi tới cực thấp.

"Là hần ra tay?" Ngữ điệu sâu lạnh, tuy là câu hỏi nhưng giọng nói lại vô cùng khẳng định.

Huyền Ảnh quỳ trên đất, im lặng không nói, mà sự trầm mặc này chính là câu trả lời.

Khoé môi Sở Diễm giễu cợt khẽ nhếch, tay siết chặt, phát ra tiếng xương đụng vào nhau giòn tang. Trong đêm tối, nói không ra được sự quý mị kinh người.

"Hần vẫn không chịu buông tha! Có phải Bỗn vương đối tốt với ai, người đó sẽ gặp phải xui xẻo?"

Hần cắn chặt hàm răng, cực độ ảm nhẫn lửa giận. Mâu quang lạnh lẽo như băng nhìn về phía nam tử đang quỳ trên đất.

"Ngươi tại sao lại không ra tay?"

Trong mắt Huyền Ảnh chợt loé lên chút bất an thấp thòm, lại cố tự trấn định nói: "Huyền Ảnh là ám vệ của Chủ thượng, trong lòng Huyền Ảnh chỉ có an nguy của Chủ thượng..."

Một loạt tiếng 'bộp' cản đứt lời nói của hần. Đang lúc nổi giận, Sở Diễm vung tay áo, đem văn phòng tứ bảo trên bàn quét hết xuống đất.

"Nếu hôm nay rơi xuống vực là Linh Lung, ngươi còn có thể nói những lời miễn cưỡng đường hoàng này với Bỗn vương? Linh Lung là nữ nhân đầu tiên của Bỗn vương. Bỗn vương cho phép nàng ba nghìn sủng ái. Sự tồn tại của Thẩm Thiên Dao sẽ không uy hiếp được nàng nửa phần. Nhưng ngươi lại thấy chết mà không cứu."

Đối mặt với chất vấn của Sở Diễm, Huyền Ảnh không cách nào phản bác. Hần thừa nhận, hần xác thực có chứa tư tâm. "Điện hạ bớt giận."

Bớt giận! Sở Diễm cười lạnh. Đúng vậy a, hần nên bớt giận. Thẩm Thiên Dao rơi xuống vực, hết thầy đều không cách nào thay đổi.

"Thái tử điện hạ, lão nô phụng mệnh Thái Hậu, xin điện hạ dời chiếc tới Từ Ninh cung." Ngoài điện, giọng nói bén nhọn của Đại thái giám Lư Hỉ vang lên.

"Cút." Khoé mắt Sở Diễm lạnh lùng quét qua Huyền Ảnh đang quỳ trên đất.

Huyền Ảnh cúi đầu, thân hình thoáng cái liền biến mất.

Trong Từ Ninh cung, từ khi Thiên Dao mất tích, cũng chưa từng thấy Thái hậu nở nụ cười.

"Hoàng tổ mẫu không cần lo lắng, không tìm được thi thể chứng tỏ còn có hy vọng sống sót." Sở Diễm đứng bên cạnh bà, khom người đưa tới một chén canh.

"Người thật biết nghĩ, sợ là nàng chết mới đúng tâm ý của người." Thái hậu giữu cột hừ một tiếng, hờ hững đẩy ra chén canh hân đưa tới.

Lần này, Thái hậu thật sự là thương tâm. Đứa bé kia ngược lại đáng thương, tự đứng lại bị cuốn vào trong vũng nước xoáy, hôm nay, lại vô có mất đi tính mạng. Chỉ đành phải nói một câu, ông trời ghét phận má hồng.

Sở Diễm cười nhẹ, lần nữa đem canh đưa tới trước mặt bà. "Hoàng tổ mẫu coi như là tức giận với tôn nhi, cũng không thể không quan tâm thân thể mình. Canh này không uống sẽ lạnh mất."

"Ai gia nào phải tức giận, ai gia là thương tâm." Thái hậu cúi đầu, lau nước mắt.

Một người đang yên đang lành, nói mất liên mất sao. Huống chi, đứa bé kia còn là...

Một tiếng nặng nề thờ dài, Thái hậu mệt mỏi, không kiên nhẫn khoát tay với Sở Diễm một cái. "Lui ra đi, ai gia đang mệt."

"Hoàng tổ mẫu phải bảo trọng thân thể, tôn nhi xin cáo lui." Sở Diễm bình tĩnh đem chén canh đưa cho thái giám bên cạnh, khom người thối lui.

Mới vừa bước ra cửa, thanh âm già nua của Thái hậu lại lần nữa vang lên. "Thiên Dao nếu đã mất, chuyện Thẩm gia, người đừng nhúng tay vào."

Sở Diễm trong treo lạnh lùng cười một tiếng, câu này chính là cảnh cáo, mới thực sự là mục đích bà tuyên hân tới đây.

"Tôn nhi cần tuân lời dạy bảo của Hoàng tổ mẫu."

Vừa ra khỏi Từ Ninh cung, Xích Diễm liền tiến lên đón. "Điện hạ..." Hân muốn nói lại thôi.

"Vẫn không có tin tức?" Giọng nói lạnh nhạt không mang chút tâm tình của Sở Diễm vang lên.

Xích Diễm lắc đầu. "Dường như đã lục tung cả đáy vực nhưng vẫn không có chút tung tích của Thái tử phi."

"Ừm." Hân nhẹ đáp lại, không tìm được thi thể cũng xem như là tin tốt. Hân bắt quá cũng chỉ có thể dùng cách này an ủi mình. Từ khi Thiên Dao mất tích đến bây giờ, suốt ba ngày ba đêm, hân chưa từng chợp mắt.

"Sai người đến thôn trấn dưới chân núi tìm kiếm, nếu vẫn tìm không được thì rút về đây đi." Cuối cùng hân phân phó.

Rút về? Chẳng lẽ muốn bỏ cuộc?

Xích Diễm có chút chần chờ, nhưng vẫn khom người lĩnh mệnh, lui xuống.

Ngày thứ hai, thánh chỉ từ Cảnh Dương cung truyền ra, lúc này Xích Diễm mới hiểu được chủ ý của chủ tử mình. Đúng là không cần tìm, bởi vì Thẩm gia đã xảy ra chuyện, chỉ cần Thẩm Thiên Dao còn sống, nàng nhất định sẽ hiện thân.

Lúc thủy triều lên, trên mặt biển xanh sâu thẳm, từng con sóng lớn hết con này tới con khác. Trên bờ, có một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi trên một tảng đá lớn, dung nhan như tuyết, tóc đen như mực. Một thân vải thô màu trắng, nhưng không cách nào che giấu được dung nhan khuynh thành.

Ánh mắt nàng mờ mịt ngắm nhìn mặt biển, đồng màu như mực nhưng lại không có chút thần sắc.

Phía trước là biển rộng, phía sau là thôn xóm chằng chịt nhà ở. Sự tồn tại của nàng, hẳn là nhỏ bé như vậy. Bên tai gió biển gào thét, trí nhớ lại quay về thời khắc kia lúc nàng rơi xuống vực....

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, gió bên tai gào thét, quất vào da thịt đau đớn nhưng nàng cũng không cảm thấy sợ. Cuối cùng, rơi vào đầm sâu lạnh như băng. Nước lạnh thấu xương, Thiên Dao lại không chút nào giãy giụa, mặc cho thân thể chìm xuống.

Đầm sâu lặng ngắt như chết, giống như hết thảy mọi thứ xung quanh đều ngưng hô hấp. Rất nhanh, nàng cũng sẽ như vậy, tịch mịch, hít thở không thông cùng hơi thở từ vong đem nàng bao vây tầng tầng lớp lớp.

Đều nói con người trước thời khắc sinh tử sẽ hoài niệm hết thảy mọi thứ khi còn sống. Khi ý thức của nàng hấp hối, một khắc đó, trong đầu nàng, hẳn là... tuấn nhan lạnh như băng kia của Sở Diễm.

"A Dao, thủy triều gió lớn, đừng để thân thể bị cảm lạnh." Sau lưng truyền đến tiếng một phụ nhân, cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Dao.

Nàng quay đầu lại, đối với phụ nhân không còn trẻ sau lưng cười nhạt một tiếng. Sau đó đứng dậy, từng bước một bước xuống tảng đá gồ ghề. "Ta tìm con cả một buổi sáng. Đứa nhỏ này, bỏ đến phía trên đó làm cái gì, cùng ta về nhà." Phụ nhân cầm áo khoác bằng vải thô, khoác lên trên người Thiên Dao.

Lúc cứu nàng, đứa nhỏ này dường như đã ngưng thở, ngủ mê man ba ngày ba đêm. Nếu không phải là mạng lớn, chỉ sợ thật vĩnh viễn cũng không tỉnh lại. Nàng lão bà từ sống hơn nửa đời người chưa từng gặp qua nha đầu nào đẹp như vậy. Huống chi, bà cùng bạn già đến nay không có con cái, chỉ cho là trời cao ban thưởng hải tử cho bọn họ, nhìn Thiên Dao liền yêu thương hết lòng.

Trở lại nhà của Lý thăm, Lý lão hán đã sớm làm xong điểm tâm, chờ lão bà từ cùng nha đầu trở lại. "Các người mà không trở lại, món ăn sẽ nguội mất." Khuôn mặt hàm hậu của ông tươi cười, đem thức ăn bung lên bàn, còn cố ý múc tô canh cá đưa tới cho Thiên Dao.

"Nha đầu, phải ăn nhiều, thân thể mới mau chóng khoẻ lại."

"Cám ơn Lý bá." Thiên Dao cười yếu ớt.

"Cám ơn cái gì, chúng ta cũng không xem con là người ngoài."

"Lý thăm, ta đem cá tới cho người." Ngoài cửa viện đột nhiên truyền đến giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, hẳn là con trai thôn trưởng, người trong thôn gọi hắn là tiểu Tam tử.

Tiểu Tam tử cũng không khách khí, vừa kêu xong liền tự đẩy cửa đi vào, hướng phu thê Lý gia mà quơ quơ con cá lớn trong tay. Mà hai con người cũng chăm chú nhìn Thiên Dao, nhưng lại không có nửa phần tục tĩu.

Thiên Dao cười yếu ớt, không để ý lắm. Roi xuống đầm nước chảy xiết, mặt nạ da người sớm đã mất, hôm nay, cũng chỉ có thể dùng diện mạo thật để gặp người.

"Ta nói tiểu tử nhà người có dụng ý khác thì có. Con cá này là đưa cho ta hay là đưa cho A Dao nhà ta a." Lý thăm trên ghẹo nói.

Mà Tiểu Tam tử vừa nghe lời này, ngay cả bên tai cũng đỏ ửng, hốt hoảng cúi đầu, cũng không dám nhìn Thiên Dao. Trong thôn này, da mặt nam tử ngược lại rất mỏng.

"Lý thăm, nhà ta còn có chút chuyện, ta đi trước." Hắn như chạy trốn mà đi, tựa như nghĩ tới điều gì, tới cửa lại đột nhiên dừng bước, xoay người nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chờ Một Người

"Lý thăm, nếu không có chuyện gì, gần đây cũng không nên vào thành. Nghe nói để đô xảy ra đại sự, Thảm tướng quân mưu nghịch, Hoàng thượng đã hạ chỉ cho tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội. Hôm nay để đô rất loạn."

"Người nói gì?" 'Bộp' một tiếng, đôi đũa trong tay Thiên Dao rơi xuống. Nàng không cách nào duy trì sự lạnh nhạt thường ngày, đứng dậy đi tới bên người Tiểu Tam tử, dùng sức kéo lấy cánh tay hắn.

"Người nói gì, nói lại lần nữa xem." Thanh âm nàng run rẩy, gần như khàn khàn mà hỏi.

Tiểu Tam tử không hiểu ra sao, nói: "Thảm Ngao Phong, Thảm đại tướng quân tạo phản, cả nhà đã bị tổng giam vào ngục..."

Không chờ hắn đem lời nói hết, Thiên Dao đã thất kinh chạy ra khỏi viện.

Đại tướng quân Thảm Ngao Phong cấu kết Hung Nô, bán nước cầu vinh, ý đồ mưu phản, chuyện này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Thảm gia cả nhà bị tổng giam, phủ Thảm tướng quân thường ngày đông như trẩy hội, hôm nay lại là bộ dáng tan hoang đồ nát.

Thiên Dao đứng ở bên ngoài cửa phủ, nhìn giấy niêm phong lạnh như băng dán trên cửa cùng Ngự Lâm quân tuần tra bốn phía, trong lòng nhất thời có cảm giác phức tạp. Lúc đi ra khỏi thôn, nàng còn có một tia hy vọng, hy vọng đây hết thảy chỉ là thủ đoạn của Sở Diễm nhằm ép nàng hiện thân. Đối mặt với đại môn đóng chặt, nàng mới phát hiện mình ngày thơ buồn cười cỡ nào. Sớm nên biết rõ chứ! Nàng cũng không quan trọng tới mức để hắn phải dùng tới thủ đoạn này để lừa bịp.

Bàn tay trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay đâm vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

A, người mất nhà tan, không còn lại gì.

"Mau lại xem, xe tù Thảm gia lại bắt đầu diễu hành." Không biết là giọng nói chói tai của ai vang lên.

Cách đó không xa, đám người bắt đầu tuôn ra. Hai bên đường phố đông nghịt đầu người, Ngự Lâm quân mặc kim khôi giáp màu vàng, tay cầm bội kiếm, đem đám người nhốn nháo dạt sang hai bên mới miễn cưỡng có đường đi.

Tướng quân phụ trách xe tù cười ở trên con đại mã, diện mục uy nghiêm. Phía sau hắn là xe tù bằng gỗ, phụ tử Thẩm Ngạo Phong, Thẩm Đông Thần bị nhốt trong xe tù, áo quần rách nát, mà phía sau xe tù, phụ nữ cùng trẻ con Thẩm gia cúi đầu đi theo, trên chân đeo gông xiềng nặng nề, tiếng kêu khóc không ngừng.

Dân chúng ngu ngốc đem những đồ ăn thối rửa quăng vào trên người, trên mặt bọn họ, tức miệng nểng to, "Giặc bán nước."

Sắc mặt Thiên Dao như tro tàn, thân thể không ngừng run rẩy, những người này đều là người nhà của nàng, thân nhân của nàng.

Đột nhiên, tiểu hài tử chưa đủ năm tuổi của Thẩm gia ngã nhào trên đất, tiểu hài tử vô tri kêu khóc. Tướng quân dẫn đầu hét lớn một tiếng, tay giơ roi lên vung xuống.

Mắt thấy roi sắp rơi xuống, một đạo bóng trắng nhanh nhẹn đem hài tử ôm lấy, lui ra xa vài trượng.

"Tiểu hài tử vô tội, tướng quân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, Thiên Dao ngửa đầu, vô lễ nhìn thẳng vào ánh mắt tướng quân.

Roi giơ cao liền như vậy cứng ngắc ở trong không trung, miệng mở lớn, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Thiên Dao. Trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy là cứu thiên tiên nữ hạ phạm.

"Ai cho ngươi xen vào việc của người khác." Một giọng nói bén nhọn đột nhiên vang lên, một phụ nhân lao ra từ trong đám tù nhân, chính là Tam phu nhân Cẩm Ngọc. Nàng một tay kéo lấy hài tử từ trong ngực Thiên Dao ra, hai mắt tròn to, tràn đầy khiếp sợ.

Cẩm Ngọc ôm lấy hài tử, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi Thiên Dao, cuồng loạn hô. "Ngươi đi, đi càng xa càng tốt."

Thiên Dao cắn chặt môi, run rẩy tiến lên, mà cánh tay lại đột nhiên bị người từ phía sau kéo lấy, quay đầu lại, là Cẩm Sát.

Nàng không nói gì chỉ lắc đầu một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa, quỵn rũ cười một tiếng, "Trần tướng quân, khí thế thật lớn, sợ là đã dọa sợ tiểu nữ tử rồi."

Tướng quân này cũng thường ra vào chốn trăng hoa, tự nhiên nhận biết Cẩm Sát. "Hóa ra là Cẩm Sát cô nương."

"Đúng vậy a, ta cùng muội muội ra ngoài đi dạo, thật trùng hợp lại gặp được tướng quân, đúng là nhân sinh có tương phùng". Cẩm Sát che miệng cười, thật là quỵn rũ lòng người.

Trần tướng quân theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, trước mặt mọi người, cũng không dám đánh mất uy nghi. "Tỷ muội các ngươi mau tránh ra, chớ cản Bổng tướng quân thi hành công vụ."

Cẩm Sát cười một tiếng, khẽ cúi người, một phen kéo Thiên Dao qua, trầm giọng nói: Chớ sanh sự, muội không cứu được bọn họ đâu.

Tìm Thiên Dao đau xót, không thôi quay đầu lại, chỉ thấy trong đám tù nhân, hai gò má Nhược Y đầy lệ, đôi môi run rẩy, không tiếng động nói với nàng: Cách xa để đó, sống cho thật tốt.

Vào đêm, Xuân Phong lầu vẫn náo nhiệt phồn hoa như xưa.

Lầu các của Cẩm Sát cửa đóng chặt, nàng dùng lý do thân thể khó ở mà từ chối khách.

"Muội có dự định gì?" Cẩm Sát nửa dựa vào nhuyễn tháp, mi tâm nhíu chặt.

Thiên Dao ngồi yên ở trước cửa sổ, mâu quang lạnh nhạt nhìn vàng trăng tròn ngoài cửa, dung nhan khuynh thành, tĩnh mịch như mặt nước phẳng lặng.

Đôi mắt Cẩm Sát trầm hơn mấy phần. "A Dao, ta khuyên muội sớm bỏ đi những ý niệm không nên có kia. Nếu muội muốn rời đi, ta sẽ thay muội an bài hết thảy mọi chuyện."

"Ai nói muội muốn rời khỏi." Mâu quang Thiên Dao lạnh nhạt nhìn Cẩm Sát, cười yếu ớt.

Tay bưng chén trà của Cẩm Sát run lên, bỗng có một loại dự cảm xấu.

Ngoài cửa sổ, bên bờ sông Tần Hoàng, ngọn đèn dầu rực rỡ ánh vào trong đôi mắt trong suốt của Thiên Dao, lấp lánh chói mắt. "Thời gian A Dao ở để đô không nhiều lắm, cũng chưa từng nhìn thật kỹ cảnh trí để đô. Ngày mai tỷ tỷ cùng A Dao đi dạo một chút trên đường có được không?"

Sắc mặt Cẩm Sát trầm xuống, "Muội lại có chủ ý gì vậy?"

Khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền của Thiên Dao từ từ biến mất, đôi con ngươi sâu thẳm thêm mấy phần, nhàn nhạt nói: "Muội đang đợi một người."

Cầm Sát nhìn mây trầm tư, tựa như nghĩ đến cái gì, lộ ra thần sắc kinh ngạc. "Muội phải đợi Sở Diễm?"

Thiên Dao cười khổ. Nếu như cõi đời này còn có người có thể cứu Thẩm gia, người kia chính là đương triều Thái tử Sở Diễm. "Nếu như ngay cả hắn cũng không cứu được, số mệnh của Thẩm gia xem như đã hết."

Cầm Sát bất đắc dĩ thở dài, "Hắn cứu được hay không là một chuyện, hắn có chịu ra tay cứu hay không lại là chuyện khác. A Dao, muội đừng ngại thẹn, nếu như hắn tuyệt tình, đem muội giao ra tranh công thì sao?"

Thiên Dao im lặng, một lúc sau, mới nói. "Đó cũng là mệnh của Thiên Dao."

"Muội..." Cầm Sát cắn răng, thật là không còn biện pháp, bất đắc dĩ lắc đầu. "Vậy muội ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, mừng một hàng tháng, hắn cũng sẽ tới Xuân Phong lầu tìm Lam Hinh cảm dỗ kia."

Thiên Dao hờ hững, từ nay đến mừng một, còn có hơn mười ngày, cũng không biết còn có thể chờ lâu như vậy.

Ngày hôm sau, Thiên Dao liền lấy thân phận là cô nhi ở lại Xuân Phong lầu. Ban ngày, nàng sẽ cùng Cầm Sát đi dạo trên đường, nếu như vận khí tốt, có thể gặp được Sở Diễm.

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, vận khí của nàng cũng không tốt.

"Con đường này chúng ta đi tới đi lui không dưới mười lần, tỷ tỷ thật xác định hắn sẽ xuất hiện sao?" Thiên Dao dịu dàng hỏi.

Cầm Sát quyền rũ phong tình lắc lắc vòng eo, thần nhiên tiếp nhận ánh mắt kinh diễm của người qua đường. "Thái tử điện hạ ngày thường cũng không thường ra cung. Chúng ta chỉ có thể trông chờ vận khí, nếu như vận khí không tốt thì đành chờ tới mừng một vậy."

Thiên Dao hờ hững, gật đầu một cái.

Cầm Sát dắt tay nàng, đến trước một gian hàng bày đầy châu báu đồ trang sức đeo tay rực rỡ đủ loại khiến cho người ta yêu thích không buông tay thì dừng bước. Cầm Sát tiện tay chọn một cây trâm bằng ngọc trai cài lên tóc Thiên Dao. "Thật đẹp."

Thiên Dao bật cười, đưa tay đem trâm cài tóc gỡ xuống, tóc đen như mực chỉ dùng một cây trâm Thanh Ngọc để cài. "A Dao không thích."

"Muội đó!" Cầm Sát bất đắc dĩ cười một tiếng. Dung nhan khuynh thành nhưng lại không có nửa phần hiểu được thể nào là phong tình. "Mỹ nhân đầu gối."

Thiên Dao vẫn lơ mơ như trước, không chút để tâm.

Hai bên đường phố, tiệm rượu cửa hàng mọc lên san sát, một cảnh phồn hoa nơi đế đô Doanh Châu. Con người trong suốt của Thiên Dao nhuốm vài tia u sầu. Giờ phút này, nàng chỉ hy vọng mình là một trong những người dân thường nơi đây, bình thản mà sống qua ngày, cả ngày vì cùi gạo dầu muối mà bôn ba. Quốc gia thiên hạ, cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Lúc này, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa đang lao đến, làm rối loạn cả con đường đông đúc. Người đánh xe ngựa giờ roi ngựa xua đuổi người đi đường, lớn tiếng quát. "Xa giá của Vinh Thân Vương, nhanh chóng tránh ra."

Đường phố phồn hoa nhất thời bị làm cho rối loạn, xe ngựa một đường chạy thẳng tới, người đi đường kinh hoàng né tránh, nhưng cũng có người không kịp tránh.

Một tiểu nữ hài tử như hoá đá đứng giữa đường, chỉ sợ là đã bị làm cho kinh hoàng, kêu khóc, "Mẫu thân".

Lông mày Thiên Dao chau lại, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền phi thân bay đến.

"Chớ gây thêm chuyện." Cầm Sát vội vàng nói, đưa tay cản nhưng lại chậm một bước.

Thiên Dao phi thân ngăn ở trước tiểu nữ hài, sau một khắc, xe ngựa đã tới trước mặt, tránh né không kịp. Nàng giờ một tay tung chưởng, đánh vào trên thân ngựa, hàn khí xông tới, tuần mã thống khổ hí vang, vó trước nâng lên, khiến phu xe khiếp sợ cũng không cách nào trấn tĩnh được tuần mã.

Sườn xe bị rung động kịch liệt, dường như sắp rơi ra. Mui xe đột nhiên nổ tung, một cảm y nam tử từ trong xe phi thân bay lên, khinh công rất cao, không chút bị thương đáp xuống đất.

Phía sau hắn, chẳng biết lúc nào đã có thêm một đội thiết giáp quân, khí thế phô trương thật lớn.

Thiên Dao không chút để tâm, cúi người trấn an tiểu nữ hài vài câu, một lát sau, tiểu nữ hài nín khóc mỉm cười chạy đi.

"Người nào dám lớn mật như vậy, còn dám cản xa giá của Vinh Thân Vương." Thủ lĩnh thiết giáp quân lớn tiếng quát tháo.

Thiên Dao nghe vậy, hồ hững xoay người, trong trẻo lạnh lùng cười một tiếng, cao ngạo không ai bì nổi. "Vương gia chẳng lẽ không nhìn thấy, xe ngựa của ngài suýt nữa đụng vào con dân của ngài sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chỉ Có Thể Nói: Khuynh Quốc Khuynh Thành

'Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc.'(1)

Đại đế cũng không gì hơn cái này. Đôi mắt phượng thon dài của Sở Hạo khó nén được sự kinh diễm. Hắn tự nhận đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy qua nữ nhân nào xuất trần như vậy.

Phượng mâu Sở Hạo híp lại, cùng Sở Diễm ngược lại có vài phần tương tự. Chỉ bất quá thiếu đi chút khí thế vương giả bẩm sinh như Sở Diễm, nhiều thêm chút âm nhu tà mỹ.

Thiên Dao thu lại hàn khí, hồ hững xoay người, phẩy tay áo bỏ đi. Mới vừa đi được hai bước, liền cảm giác tiếng gió nổi lên sau lưng, vòng eo đã bị một cánh tay có lực nắm lấy, bàn long bốn móng quanh quẩn trên vân tay áo. Ấn đường của nàng nhú lại, xoay người tung chưởng đánh úp về phía mặt Sở Hạo, lại bị hắn dễ dàng tránh né.

Đầu ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, Sở Hạo tà mị cười một tiếng, "Dùng loại phương thức này khiến Bôn vương chú ý? Bôn vương không thể không thừa nhận, nàng thành công rồi."

Thiên Dao khinh miệt cười một tiếng, "Vương gia có thể tiếp tục tự luyện." Tay áo như tuyết giương lên, hàn khí tụ lại, sau một khắc nàng đã thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Thiên Dao đứng chấp tay, cao ngạo ngược cầm lên.

Sở Hạo tự tin cười một tiếng, bàn tay giờ lên, thiết giáp quân sau lưng liền đem Thiên Dao bao vây.

Ánh mắt lãnh ngạo của Thiên Dao quét qua bốn phía, trong trẻo lạnh lùng nói, "Ban ngày ban mặt, chẳng lẽ Vương gia tính cường ngạnh cướp đoạt dân nữ sao?"

Khoé môi Sở Hạo tà mị nhếch lên, "Nàng đã xuất hiện ở trước mặt Bôn vương, Bôn vương sao có thể bỏ qua."

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng, giống như hồng mai kiều ngạo nở trong tuyết, quanh thân hàn khí bao phủ, không có bất cứ người nào có thể đến gần nửa bước. "Vương gia là người, không phải thần, cõi đời này luôn có những chuyện Vương gia không cách nào nắm trong tay, có những người không cách nào chiếm được." Lời nói trong trẻo lạnh lùng vừa dứt, mũi chân Thiên Dao điểm nhẹ, phi thân bay đi, chốc lát, liền biến mất không thấy bóng dáng.

"Vương gia..." Thủ lĩnh thiết giáp quân khom người cúi đầu.

Sở Hạo cười khê, hiếm khi thấy hứng thú như vậy "Ngược lại thú vị, sai người đi tra một chút lai lịch của nàng." Đối với nàng, hắn nhất định phải có được.

"Hồi cung đi, đừng để Hoàng tổ mẫu chờ lâu."

Chánh điện Từ Ninh cung.

"Tôn nhi tham kiến Hoàng tổ mẫu." Sở Hạo quỳ một chân trên đất, cực kỳ cung kính.

"Hạo Nhi mau đứng dậy đi, nhìn con bình an trở lại, ai gia an tâm rồi." Trong mắt Thái hậu tràn đầy từ ái.

"Để cho Hoàng tổ mẫu nhớ mong, là Tôn Nhi bất hiếu." Sở Hạo đứng dậy trả lời sau đó hướng về phía Tư Đồ Tẫn cùng Tư Đồ Phong chấp tay nói. "Cửu cửu cùng biểu đệ vẫn khỏe chứ?"

Tư Đồ Tẫn sắc mặt lãnh thâm, đạm nhạt trả lời, mà người luôn tươi cười Tư Đồ Phong nhưng lại không có nửa phần cảm xúc.

Mây kiếm Sở Hạo nhú lại "Xảy ra chuyện gì?"

Thái hậu buông tiếng thở dài, "A Dao nha đầu kia, cửu cửu người đang khổ sở trong lòng."

"A Dao? Nha đầu được nuôi dưỡng trên Thiên Sơn kia sao?" Sở Hạo vặn mi. Mơ hồ nhớ tới Tư Đồ Phong từng nói có một muội muội có vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, lấy danh nghĩa Thẩm gia nuôi ở trên Thiên Sơn, đợi trưởng thành sẽ gả cho hắn làm phi tử, chờ tương lai thành đại sự, có thù trong cung làm hậu, như thế mới có thể giữ được cơ nghiệp muôn đời của Tư Đồ nhất tộc.

"Người chết không thể sống lại, cữu cữu nén bi thương."

Tư Đồ Tấn gật đầu thờ dài, "Là A Dao của bốn hầu không có phúc khí."

"Biểu ca một đường khô cực, đã xử lý tốt lũ lụt ở Giang Nam khiến cho dân chúng miễn được nổi khổ sống lưu lạc. Hoàng thượng hết sức vui vẻ, đương nhiên không thiếu được một phen phong thưởng." Tư Đồ Phong nói xen vào.

Sở Hạo lạnh giọng cười một tiếng, "Xử lý lũ lụt Giang Nam nào hơn được đại thắng trăm vạn hùng binh người Kim. Huống chi, trận lũ lụt Giang Nam như 'chặn lũ thượng nguồn', đây vốn là kế sách của Sở Diễm. Hắn hao tổn tâm cơ hiểm kế, không phải là muốn đem Bôn vương điều ly khỏi kinh thành! Hôm nay mười vạn ngựa lâm quân để đồ đã ở trong tay hắn, Thất đệ này của Bôn vương thật không đơn giản."

"Hoàng thượng đối với Tư Đồ nhất tộc ta kiêng kỵ đã lâu, hôm nay hạ ngục cả nhà Thẩm gia, Hoàng thượng chính là mượn việc này để diệt trừ thế lực Tư Đồ gia." Tư Đồ Tấn lạnh lùng nói.

Thái hậu tán đồng gật đầu, lại lo lắng mở miệng, "Thẩm gia có khai ra Tư Đồ nhất tộc ta hay không? Ai gia đã cảnh cáo Sở Diễm, để hắn chớ nhúng tay vào chuyện này."

Sở Hạo cười một tiếng, "Hoàng tử mẫu yên tâm, hắn sẽ không hành động. Thất đệ rất khôn khéo, nếu không nắm chắc phần thắng, hắn sẽ không khinh cử vọng động."

"Ừ." Thái hậu gật đầu, hơi yên tâm chút. Ánh mắt từ ái lại rơi vào trên người Sở Hạo, "Khó có dịp vào cung, đến điện phụ hoàng con xem một chút đi."

Sở Hạo cười một tiếng, hết sức can rỡ. "Phụ hoàng từ trước đến nay cũng chẳng mong gặp Tôn nhi, cần gì làm những thứ chi có bề ngoài. Hoàng tử mẫu sớm nghỉ ngơi đi, Tôn nhi xin được cáo lui trước."

Dứt lời, hắn khom người hành lễ, liềm lui ra ngoài. Sau lưng, Thái Hậu bắt đầu đi thờ dài. "Con, đứa nhỏ này..."

Mới vừa đi ra cửa điện Từ Ninh cung, thiếp thân thị vệ Văn Thanh liền tiến lên đón. "Vương gia."

"Ừ, có tin tức sao?"

Văn Thanh cúi đầu, "Nàng kia là ca cơ mới tới ở Xuân Phong lâu."

"Ca cơ?" Sở Hạo cau mày, mang theo vài phần hoài nghi. Với tính tình ngạo mạn như vậy, thân thủ lại cao, như thế nào lại là ca cơ ở Xuân Phong lâu.

"Đúng lúc hôm nay là mừng một, nàng sẽ lên đài hiến hát. Vương gia nếu không tin, có thể tự mình đi nhìn một chút."

Sở Hạo trầm mặc không nói, chỉ cần là vì nàng, đầm rồng hang hổ hắn cũng muốn đi.

Đối diện Xuân Phong lâu là Thủy Các lâu, cửa sổ được chạm khắc mở to, bên trong phòng lượn lờ hơi khói, như mộng như ảo.

Sở Diễm một thân cẩm bào màu đỏ tía, bình yên ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay là chén bằng ngọc bích, là trà Long Tỉnh thượng hạng ở Tây hồ, uống một hớp, răng môi lưu hương. Tuấn nhan không hề lộ một chút cảm xúc dư thừa nào, ánh mắt sâu thẳm, dường như đang lâm vào trầm tư.

Lam Hinh nửa quỳ ở dưới chân hắn, một bộ y phục lụa mỏng che thân, dáng người uyển chuyển, như ẩn như hiện. "Điện hạ, nô tỳ hầu hạ ngài..." Lời còn chưa dứt đã bị Sở Diễm lạnh mặt đẩy ra.

Lam Hinh cứng ngắc quỳ trước mặt hắn, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Lần đầu tiên hắn tìm đến nàng nhưng lại không muốn thân thể nàng. Từ lúc hắn đi vào nơi này, đơn giản hỏi thăm tin tức tình báo gần đây, sau đó liền trầm mặc ngồi ở bên cạnh bàn thưởng thức trà. Chẳng lẽ, hắn đối với thân thể nàng đã mất đi hứng thú sao? Biết được điều này không khỏi khiến nàng rơi vào sợ hãi.

"Điện hạ!" Nàng mềm mại thấp giọng gọi, đánh bạo lần nữa bò lồm ngồm trước người hắn, run rẩy đưa tay thò vào trong áo hắn.

Sở Diễm cũng không tức giận, chẳng qua là ánh mắt lạnh lẽo quét qua nàng, Lam Hinh không tự chủ được rung mình một cái. "Điện hạ."

Khoé môi hắn lạnh lùng cong lên, lần nữa đem cánh tay đẩy nàng ra. "Lam Hinh, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn."

"Nô tỳ không dám."

"Không dám? Bôn vương thấy lá gan của ngươi thật ra rất lớn đó." Hắn tà mị cười một tiếng, đưa tay nắm cầm nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hinh tràn ngập thấp thỏm. "Nếu thích hầu hạ nam nhân như vậy, trong quân Bôn vương đang thiếu quân kỹ, không bằng ta cho ngươi đi."

"Nô tỳ biết sai, cầu xin chủ thượng khai ân." Thanh âm Lâm Hinh cũng mang theo nước nỡ, thân là một người trong Thất Sát, đã sớm nhìn thấu sinh tử.

Nàng không phải không sợ người nam nhân này, thủ đoạn của hắn đủ để cho người sống không bằng chết.

Sở Diễm vẫn duy trì tư thái lúc ban đầu, uống cạn trà trong chén. Một lúc sau mới hồ hững nói, "Đứng lên đi."

"Dạ." Lam Hinh run rẩy đứng dậy, thối lui đến một bên, không dám can rờ nửa phần.

Chính là lúc này, lầu các truyền ra tiếng hát như có như không, như mộng như ảo.

"Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu, người ở bên mình như cánh xuân mộng chết không hồi tiếc, quốc sách thiên hương mặc do đây đưa vương mặc, chỉ sợ đời người ngắn ngủi, chàng tình thiếp nguyện chàng đến thiếp ở sao có thể chờ thành đôi "

"Đây là?" Con người Sở Diễm co rút lại, trong lúc mơ hồ chỉ cảm thấy tiếng hát hết sức quen thuộc, mà lần tìm, lại tìm không được nửa phần dấu vết.

"Là ca cơ mới tới của Xuân Phong lầu, xinh đẹp cực kỳ, hôm nay là lần đầu tiên lên đài."

Sở Diễm trầm mặc, đặt chén trà trong tay xuống, nhanh nhẹn đứng dậy. Thật giống như bị mê hoặc, hắn đẩy ra cửa phòng lầu các.

Tối nay Xuân Phong lầu phá lệ náo nhiệt, cơ hồ không còn chỗ ngồi. Lý do, dĩ nhiên chính là vị tuyệt y bồng bênh trên đài kia, nữ nhân tuyệt sắc ôm trong ngực tỷ bà. Mái tóc đen dài tới thắt lưng, ánh mắt khép hờ, không chút bụi trần, để lộ ra dung nhan khuynh thế như mặt nước lạnh nhạt. Tim khắp thể gian từ ngữ xinh đẹp nhất cũng không cách nào hình dung được vẻ đẹp của nàng, chỉ có thể nói là: Khuynh quốc khuynh thành.

"Để thiếp chấp tay vái Hà Sơn tìm niềm vui cho chàng, vạn chúng cùng hát vang lời truyền thiên cổ, chàng xem Viễn Sơn mỉm cười nước trời dạt dào, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn, một ngày có chàng một ngày say..."

Hát đến đoạn ưu thương, nước mắt nữ tử lăn dài, khiến tâm hồn người xao động.

Sở Diễm đứng chấp tay trên lầu các, vị trí đối diện với nàng. Đôi mắt phượng sâu thẳm của hắn không hề chớp lấy một cái, chỉ chặt chẽ khoá lại tiểu bóng dáng yêu kiều của nàng. Trong ánh mắt sự kinh diễm chợt lóe rồi biến mất, thay vào đó là sâu không lường được, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra tâm tình.

Mặc dù thay đổi diện mạo, thế nhưng đôi mắt sáng như ánh sao trời kia, hắn làm sao có thể nhận nhầm! Ân trong ống tay áo, bàn tay đã nắm chặt thành quyền, thậm chí khẽ run.

Thẩm Thiên Dao, nàng rút cuộc đã xuất hiện.

Tựa như cảm ứng được ánh mắt thâm thúy của hắn, Thiên Dao hồ hững ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt cùng hắn giao nhau trong không trung. Nàng cũng không có chút nào tị hiềm, thân nhiên đón lấy ánh mắt thâm trầm của hắn, trong ánh mắt đen trong suốt như nước khẽ gợn sóng, xen lẫn sự khẩn thiết cùng... xa cách

(1) Hai câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị

Nàng liếc mắt lại, nở một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh.

Khiến cho các phi tần trong sáu cung đều như không có nhan sắc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ham Muốn

Giữa thiên địa vạn vật dường như chỉ còn hai người bọn họ tồn tại. Khoé môi Sở Diễm giương lên một độ cong hoàn mỹ, từ trên cao hạ mắt nhìn nàng.

Mặc dù trải qua sinh tử, Thẩm Thiên Dao, nàng vẫn như cũ chưa từng thay đổi, vẫn kiêu ngạo không ai bì nổi. Mà hắn, lại cứ thích nàng ngạo mạn cùng quật cường như vậy.

Trong một gian phòng khác, Sở Hạo ngồi ở trước bàn, sau lưng là mấy tên tùy tùng một tác cũng không rời.

Thông qua cửa sổ mở lớn, hoàn toàn có thể nhìn thấy Thiên Dao biểu diễn ở trên đài. Tiếng hát nhẹ nhàng như có như không kia, thật giống như muốn lấy đi linh hồn của người khác, dễ dàng câu đi tâm cùng hồn hắn. Chỉ một cái nhìn, hắn liền biết, nàng chính là nữ nhân mà kiếp này hắn muốn.

"Vương gia, có cần phải thuộc hạ động thủ?" Tùy tùng bên người khom người dò hỏi.

Sở Hạo lắc đầu bật cười, lạnh nhạt trả lời. "Không cần!"

Mạnh mẽ đoạt lấy bất quá cũng chỉ là thân thể của một nữ nhân mà thôi, cái hắn muốn chính là tâm của nàng. Nữ nhân này với hắn mà nói, rất đặc biệt.

Lầu dưới đột nhiên truyền đến tiếng huyền não, một nam nhân thân hình cao lớn, say khướt lắc lắc người đi lên đài, nhìn Thiên Dao bằng ánh mắt si mê dơ bẩn. Khuôn mặt nam nhân này cũng không xa lạ gì, Binh bộ Thượng thư Thích Uy. Hắn ở Doanh Châu nổi danh là tửu quý, sắc quý. "Mỹ nhân này, tối nay bán đại gia muốn." Mồm miệng bị rượu cồn làm tê dại, hắn mơ hồ không rõ khắc ra một câu.

"Cái gì gọi là người muốn, nàng là bán đại gia nhìn thấy trước." Một giọng nam khác vang lên, chủ nhân của thanh âm này là một nam nhân gầy, một thân hoa phục cao quý, thân phận dĩ nhiên bất phàm. "Bỏ thiếu gia ra một vạn lượng mua mỹ nhân này một đêm."

Doanh Châu thủ phó Vạn gia công tử, ra tay rộng rãi. Cũng thật là một đêm ** trị giá nghìn vàng a.

Mắt thấy cục diện có chút mất khống chế, ma ma trên mặt một tầng phấn dày cộm vừa cười vừa nói. "Thích tướng quân, Vạn công tử, hai vị nghe lão thân giải thích, A Dao cô nương là người bán nghệ không bán thân."

"Này, thôi thôi..." Vạn gia công tử ngược lại thương hương tiếc ngọc, chẳng qua chỉ đưa ra bộ mặt tiếc hận. Mà Thích tướng quân say rượu tức miệng mắng to.

"Vào cửa Xuân Phong lầu, không phải là bán ư! Cái gì mà bán nghệ không bán thân, đã làm kỹ nữ còn đòi giữ trinh tiết, đại gia tối nay chính là muốn ngủ với nàng, xem ai dám ngăn cản!"

Trong nhả gian trên lầu, người hầu khom người cúi đầu nói. "Vương gia, có muốn hay không..."

"Không cần." Sở Hạo cười một tiếng, nụ cười lúm đồng tiền lộ vẻ nghiền ngẫm. Hắn cũng muốn nhìn một chút, nàng còn có thể khiến hắn ngạc nhiên thế nào.

Lời Thích tướng quân càng mắng càng khó nghe, vẻ mặt Thiên Dao cũng không chút thay đổi, mắt diếc tai ngơ. Nàng cảm thấy bà trong tay đặt một bên, nhanh nhẹn đứng dậy, tính rời đi. Lại bị Thích tướng quân đưa ra cánh tay trắng kiện cản đường.

Thiên Dao cười nhạt một tiếng, rất là khinh thường, chậm rãi mở miệng nói. "Vị tướng quân này, người uống say rồi, không bằng tiểu nữ từ giúp tướng quân giải rượu." Vừa dứt lời, Thiên Dao vung tay áo, bung qua bầu rượu bích ngọc ở một bên, toàn bộ đổ lên mặt Thích tướng quân.

Mọi người trong lầu không khỏi hít một hơi khí lạnh, âm thầm đổ mồ hôi hột vì nàng.

Thích tướng quân trong nháy mắt thanh tỉnh hơn nhiều, khuôn mặt đỏ lên, đã sớm tức giận tới cực điểm. "Con kỹ nữ thôi, muốn chết sao!" Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, vung bàn tay lên trước mặt Thiên Dao mà nàng vẫn im lặng đứng tại chỗ, không có chút ý tứ tránh né. Con người trong suốt giống như xuyên qua không gian và thời gian, rơi vào bóng dáng Sở Diễm ở lầu trên. Nàng bắt lực cười khổ, a, lại đang mong đợi gì đây? Thế nhưng lại lấy mạng của mình làm tiền đặt cược.

Mắt thấy bàn tay sắp rơi vào trên mặt Thiên Dao, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông ấy, ống tay áo Sở Diễm nâng lên, một cánh hoa quỳnh bay ra khỏi ống tay áo, trong chớp lát đã ngay tắp lự đâm vào bàn tay đang giơ lên của Thích tướng quân, đi kèm theo đó là tiếng gào thét thống khổ thê lương.

Mũi chân Sở Diễm khẽ nhún, phi thân xuống, bóng dáng màu nguyệt sắc giống như tiên nhẹ nhàng đáp xuống. Hắn bay xuống bên cạnh Thiên Dao, cánh tay vừa chuyển động, đã đem nàng ôm vào trong ngực.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nhiệt độ lạnh lùng trong trẻo trong ngực lại chân thật như vậy. Trong lúc này, trái tim đột nhiên xuất hiện cảm giác mừng như điên khi mất đi mà tìm lại được. Mặc dù biết sự xuất hiện của nàng tất nhiên có ý đồ trong đó, mặc dù biết mục đích nàng trở lại bên cạnh hắn cũng không đơn thuần, nhưng giờ khắc này, hắn sẽ không buông nàng ra.

"Đã chịu trở lại?" Vẫn là ngữ điệu tàn mạn như trước, hắn tà khí khẽ nhếch môi.

Lần nữa bị hắn vây trong ngực, gồi lên lồng ngực bền chắc của hắn, nghe được tiếng tim đập có lực, trong lòng Thiên Dao nhất thời nhiều cảm xúc phức tạp. Nàng rất muốn hỏi hắn một câu: Khi đó, hắn làm thế nào lại buông tay!

Suy nghĩ hồi lâu, nàng dùng sức cắn môi dưới, nhàn nhạt đáp lời. "Ừ." Lời kia, vẫn không hỏi ra miệng.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng quét về phía Thích tướng quân bên kia, không nóng không lạnh nói "Thích Uy, nữ nhân này Bỏ vương muốn, ngươi có điều dị nghị?"

Thích Uy lão đảo té quỵ xuống đất, cũng không biết là bởi vì đau đớn hay là sợ đến mất mật, thân thể không ngừng run rẩy. "Mặt tướng ngừ độn lại dám giành người với điện hạ, mong điện hạ thứ tội."

Bên trong một gian phòng ở trên, sắc mặt Sở Hạo đã sớm xanh mét.

"Vương gia, đây là...." Tuy từng bên cạnh thấp thỏm khom người, chờ đợi chỉ thị của hắn.

Sở Hạo nắm ly rượu trong tay, từ từ bóp chặt lại, trong giây lát, một tiếng thanh thủy vang lên, ly rượu trong tay đã vỡ vụn, mảnh sứ sắc bén đâm vào lòng bàn tay, máu đỏ tươi nhỏ giọt chảy ra. Mu bàn tay Sở Hạo từng đường gân xanh nổi lên, cho thấy hắn đang cực độ tức giận cùng ẩn nhẫn.

Đồng cung, Lăng Tiêu điện.

Sở Diễm một cước đá mở cửa phòng, sai bước mà vào.

Đây là lần đầu tiên Thiên Dao tiến vào điện của hắn, bên trong điện bày trí hết sức đơn giản, trên giá sách cao lớn chất đầy sách muôn hình vạn trạng. Ánh nến cháy lừng bùng trên chiếc bàn gỗ liềm, ánh lửa theo gió khẽ nhúc nhích tạo ra ánh sáng lơ mơ, mờng lung mập mờ trong điện.

Động tác hắn nhẹ nhàng chậm chạp đem nàng đặt xuống giường, sau một khắc, thân thể nặng nề liền đè lên. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, đầu ngón tay hơi lạnh mà sát gương mặt trong suốt như ngọc của nàng.

"Thật đẹp." Hắn tà khí cười một tiếng. Hắn từng vô số lần tưởng tượng dung mạo chân thật của nàng, mà gương mặt trước mắt này lại vượt xa tưởng tượng của hắn. Hắn thừa nhận, nàng xác thực khiến hắn ngạc nhiên. Dung nhan tuyệt thế như vậy, thử hỏi thế gian, chỉ sợ không có một nam nhân nào có thể chống được sự hấp dẫn của nàng.

Ngọn lửa đục trong thân thể Sở Diễm điên cuồng cháy, huyết dịch toàn thân sôi trào thiêu đốt, liều mạng gặm thét muốn tìm nơi phát tiết.

Thiên Dao an tĩnh nằm ở dưới hắn, hô hấp từ từ hỗn loạn, dồn dập. Nếu như nói bộ phận dễ dàng tiết lộ tâm tình chân thật nhất của một người thì đó chính là ánh mắt, như vậy, vào giờ phút này, nàng từ ánh mắt Sở Diễm thấy được, không có chút nào che giấu dục vọng.

'Xẹt' một tiếng giòn vang, y phục đã bị hắn xé ra. Dáng người tuyệt vời hiển lộ, một cái chớp mắt kinh diễm khiến cho hô hấp của hắn thoáng chốc dừng lại. Hắn vùi vào ngực nàng, hôn nàng.

Trong nháy mắt giống như bị sét đánh trúng, Thiên Dao chỉ không ngừng run rẩy, cắn chặt hàm răng, thừa nhận ham muốn của hắn.

Thân thể của nàng tuyệt mỹ như vậy, da thịt trong suốt trơn bóng, nơi tay chạm vào, mềm mại như tơ tằm, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được. Cánh tay có lực siết chặt ở eo nàng, những nụ hôn cuồng liệt rơi trên mỗi tấc da thịt của nàng. Hắn khẩn cấp tìm kiếm, động tác gần như thô bạo.

Mà thân thể của nàng vẫn lạnh, vô luận hắn vuốt ve như thế nào, cũng không đốt lên được nửa phần lửa nhiệt. Khuôn mặt tuần tú mang theo vài phần không kiên nhẫn. Bàn tay di chuyển xuống phía dưới, thon dài đầu ngón tay, không chút báo trước chuyển động.

"A." Đau đớn khiến cho nàng không khống chế được mà thét thành tiếng, hai tay nắm chặt ga trải giường, theo bản năng thân thể khẽ cong, đôi con ngươi trong suốt từ từ mờ hồ, ướt át.

Thiên Dao trong lòng mê loạn, nhưng không có nửa phần phản kháng, chỉ mong mỗi cơn ác mộng này có thể mau chóng kết thúc.

Thiên Dao mới quen chuyện ân ái, hắn cũng không sót ruột, mà cúi người hôn cánh môi mềm mại của nàng. Trong lúc vô tình, lại đụng vào khoé mắt ướt át của nàng. Trong nháy mắt, toàn bộ dục vọng bị lửa giận thay thế.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập tức giận. "Bỏn vương muốn nàng như vậy, có khác gì muốn một khúc khổ đầu."

Hắn đột nhiên lật người, nhanh chóng phủ thêm áo choàng.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, Thiên Dao cả kinh, hốt hoảng ngồi dậy, bắt được cánh tay hắn, vội vàng nói. "Sở Diễm đừng đi."

Hắn xoay người lại, bàn tay nâng lên cảm khéo léo của nàng, mắt phượng híp lại, tà mị nhìn nàng.

Bởi vì thấp thỏm, ngực nàng kịch liệt đập phồng, một đôi mắt sáng như ngọc, tràn đầy nước mắt ủy khuất. Thanh âm run rẩy, lần nữa nói. "Sở Diễm đừng đi."

Hắn hừ lạnh một tiếng. "Thâm Thiên Dao, đã có việc cầu xin Bỏn vương, vậy cũng nên có chút thành ý, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thay Bọn Họ Tiếp Tục Sống

Đôi mắt hàm chứa lệ khề nhăm, nàng quật cường cắn môi dưới, ngốc nghếch hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù đối mặt với việc bị hấn làm nhục, nàng cũng không thể lùi bước, nếu không, Thẩm gia sẽ không thể cứu được.

Tuyết trắng sa y tầng tầng rơi xuống đất, giống như làn lụa vạch ra từng cánh hoa, cuối cùng, lộ ra thân hình hoàn mỹ như ngọc của nữ nhân. Tóc dài xoắn ở thắt lưng làm nổi bật da thịt trắng nõn nhu mỹ như ngọc, hai chân thon dài cuộn tròn quỳ trước mặt hấn, nàng run rẩy đưa ra đầu ngón tay, cúi bỏ thắt lưng cho hấn.

Nước mắt ứa khuất mà lạnh như băng từng giọt chảy xuống, đẩy ra áo choàng nguyệt sắc của hấn, trong nháy mắt lộ ra một mảng da thịt.

Ánh mắt hấn sâu thẳm, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt, mà thân thể lại tản ra hàn khí kinh người. Đầu ngón tay thon dài lần nữa nâng cằm nàng lên, khiến cho nàng đối diện với hấn. Cặp mắt trong suốt kia nhuộm hơi nước, như Viên Sơn ngâm than, đẹp tới mức không chân thật.

"Cứ như vậy không cam lòng sao?" Thanh âm của hấn lạnh lùng.

"Không, không phải." Nàng nghẹn ngào, ánh mắt tránh né nhìn về phía bên hông.

Bàn tay có lực của hấn nắm lấy cổ tay nàng, tay áo vung lên, lần nữa đem nàng đẩy ngã. Thiên Dao lão đảo té ngã trên đất, thân thể không mảnh vải dính vào mặt đất cứng ngắc, đau đớn.

"Bốn vương không cần một nữ nhân tâm bất cam tình bất nguyện như vậy." Hấn lạnh như băng bỏ lại một câu, sau đó mở cửa ra ngoài.

Thân thể nhỏ bé của Thiên Dao co rút ở góc, run rẩy kéo áo khoác bao lấy thân thể đang bị phơi bày, một khắc kia chu sa trên cánh tay ngọc đỏ tươi như máu. Hấn mặc dù không chiếm lấy nàng, nhưng nàng bị hấn đối đãi như vậy, Thiên Dao còn dám nói mình trong sạch ư!

Hai cánh tay vô lực ôm lấy thân thể, nàng cắn chặt cánh môi, không để cho tiếng khóc truyền ra. Thân thể của nàng không cách nào ức chế run rẩy, lệ, chưa bao giờ có một khắc dừng lại.

Sở Diễm chỉ cho nàng một cơ hội này, bỏ lỡ, hấn liền không gặp lại nàng.

Sau mỗi một đêm, hấn đều ngủ lại ở Hạm Tâm các của Doãn Hàm Tuyết, hấn căn bản không gặp nàng.

Mà hấn không gặp, nàng liền quỳ gối ở bên ngoài Hạm Tâm các, cũng để cho cung nữ thông truyền. Hấn một ngày không gặp, nàng liền quỳ một ngày, hấn mười ngày không gặp.... Không, không thể đợi được mười ngày, thánh chỉ đã hạ, bảy ngày sau, toàn tộc của nàng sẽ bị xử trảm.

Cũng không biết có phải trời cao đang trêu chọc nàng không, ngày thứ hai, bầu trời bỗng chuyển, bắt đầu có tuyết rơi. Thân thể đơn bạc của Thiên Dao quỳ gối trong tuyết, bông tuyết rơi xuống khắp người, xa xa nhìn lại, chỉ thấy như một người tuyết.

Bão tuyết liên tiếp hai ngày, mà trong lúc vô tri vô giác, đỉnh đầu bỗng nhiên tối lại. Thiên Dao ngẩng đầu, phát hiện tán dù lam bằng giấy dầu màu vàng đất đang che ở trên, nắm cán dù chính là cánh tay già nua.

Mà chủ nhân cánh tay này lại là Từ ma ma, bà vẫn như trước mang vẻ mặt nghiêm túc, không có chút cảm xúc dư thừa.

"Cảm ơn." Nàng yếu ớt mở miệng, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt của Từ ma ma đạm nhạt rơi về phía trước, chậm rãi mở miệng. "Nương nương tội gì làm khó mình, nương nương, cần gì làm khó điện hạ."

Từ ma ma không nhịn được thở dài. "Điện hạ là người không phải thần, người cũng có bất đắc dĩ của mình."

Giờ phút này ở trong Hạm Tâm các, lư hương bằng gỗ tử đàn, một luồng khói mù lượn lờ, mùi thơm quanh quẩn. Phía sau tấm màn lụa mỏng là cảnh sắc kiều diễm ướt át. Sở Diễm nửa ngồi trên giường, Doãn Hàm Tuyết vẩy sam nửa mở, tựa vào lồng ngực hấn, đầu ngón tay mảnh khảnh tùy ý trêu đùa bộ ngực hấn. Trên cổ trắng nõn lưu lại vết hôn khi hoan ái.

"Điện hạ, Thái tử phi còn quỳ ngoài điện kia." Nàng vừa nói, không dấu vết quan sát phản ứng của hấn.

Hấn tiện tay kéo bàn tay đang làm việc xấu của nàng qua, đặt ở bên môi hôn. "Thì sao? Nàng ta muốn quỳ thì quỳ đi."

"Điện hạ, dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của Hàm Tuyết, bên ngoài lạnh như vậy, Hàm Tuyết sợ thân thể nàng bị lạnh cóng mất." Nàng thấp giọng nói, ánh mắt cũng không che dấu được sự vui vẻ. Thì ra Thẩm Thiên Dao ở trong lòng hấn bất quá chỉ có vậy mà thôi.

"Là nàng mềm lòng." Sở Diễm cung chiều néo néo chớp mũi nàng, lật người đem nàng đặt ở phía dưới. Tuy ở bên trong thân thể nàng hết sức hoan ái,

mà đôi mắt, cũng là một mảnh lạnh như băng.

Thiên Dao ở trước cửa điện Hạm Tâm các quỳ bảy ngày bảy đêm. Sáng sớm ngày thứ bảy, hân rớt cuộc xuất hiện trước mặt nàng. Một thân đai ngọc áo măng bào, búi tóc thật cao, lông mày lười mác, bộ dáng giống như khi nàng gặp hân lần đầu, đẹp rực rỡ.

Lúc này hai chân Thiên Dao đã sớm đau đến chết lặng, không cách nào đứng thẳng. Nàng bám vào chân hân, cố hết sức kéo lấy vạt áo hân, tựa như bắt được gốc cây cứu mạng cuối cùng.

"Sở Diễm, cầu xin người..." Thanh âm của nàng khàn khàn, ngay cả khóc thút thít cũng là hữu khí vô lực.

"Cầu xin Bồn vương cái gì?" Hân trong trẻo lạnh lùng cười, hai ngón tay cứng nhắc nâng cằm nàng.

"Thiên Dao nguyện làm nô tỳ, cầu xin điện hạ cứu Thảm gia một trăm tám mươi ba mạng người."

Hân lạnh lùng cười một tiếng, con ngươi lãnh âm, không có một tia nhiệt độ.

"Tự làm bậy không thể sống! Bồn vương tại sao phải cứu bọn họ? Chỉ bằng một gương mặt điên đảo chúng sinh này của nàng ư?"

Thiên Dao ngốc lăng nhìn hân, ánh mắt tuyệt vọng.

"Thảm Thiên Dao, tiết kiệm chút sức lực đi, nàng bây giờ nên lo lắng không phải là Thảm gia mà chính là nàng. Có một phụ thân mưu nghịch tạo phản, vị trí Thái tử phi này của nàng còn có thể giữ được sao?" Hân trên cao nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Nàng cố hết sức khẽ nhếch khoé môi, cười đến tê lương tuyệt vọng. "Ta không cần."

Ánh mắt sắc bén của hân rơi trên người nàng, lạnh kinh người. "Nhanh như vậy liền không cần? Chẳng lẽ quên, vị trí Thái tử phi là đổi lấy từ tay Hàm U sao?"

Thiên Dao trong đầu ong một tiếng vang dội, thì ra hân luôn luôn oán hận.

"Chuyện của Hàm U đến chết cũng không liên quan gì tới ta." Nàng gào thét thành tiếng, nhưng sau một khắc, lại điên cuồng liều mạng gât đầu. "Phải, là ta hại chết nàng. Sở Diễm, ta đền mạng cho nàng, chỉ cầu người cứu tánh mạng người nhà ta."

"Nàng..." Tuấn nhan Sở Diễm trở nên rét lạnh, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, giằng co một lát sau, hân phẩy tay áo bỏ đi.

"Sở Diễm!" Không biết lấy đâu ra khí lực, Thiên Dao từ dưới đất đứng dậy, thân hình đơn bạc như lá rụng tàn trong gió.

"Sở Diễm, người có từng quan tâm một ai sao? Người có hiểu được việc mất đi sao? Nếu như hôm nay bị đẩy ra pháp trường chính là tiên hoàng, người còn có thể không quan tâm như vậy hay không?" Nàng cuồng loạn chất vấn.

Hân dừng bước, chậm rãi xoay người. Mỗi một động tác đều hết sức ưu nhã, mà trong mắt phượng tuyết mỹ lại tản ra hàn quang.

"Thảm Thiên Dao, chỉ bằng câu nói này, đủ cho nàng chết một trăm lần."

Thiên Dao cười khổ, sống không thể yêu, chết thì sao. "Vậy người giết ta đi."

"Nàng thật cho là Bồn vương không dám giết nàng!" Sau một khắc, bàn tay có lực đã dùng sức siết chặt cổ nàng. Sở Diễm lửa giận sôi trào, cặp mắt nhuốm một màu đỏ tươi.

Thiên Dao bình tĩnh khép mắt lại, lông mi như cánh tiệp run rẩy, một chuỗi nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi.

"Điện hạ, nương nương còn nhỏ tuổi, tha cho nàng một lần đi." Từ ma ma vươn cánh tay, giữ ở cổ tay hân, khuôn mặt nghiêm túc lần đầu hiện ra thần sắc cầu khẩn. "Điện hạ mau buông tay, nàng sẽ chết, nàng thật sẽ chết."

Nước mắt lạnh như băng rơi trên cánh tay hân, lạnh thấu xương. Sở Diễm có chút xúc động, chậm rãi buông lỏng tay.

Trước một khắc hít thở không thông, hân buông nàng ra. Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, cũng đập nát tất cả ảo tưởng của nàng với hân. Người nam nhân này, hân là thiên tính của hân vốn bạc bẽo như vậy.

Nàng không nhìn được ho khan, trước mắt mơ hồ một mảnh, chỉ mơ hồ nhìn thấy một đôi giày màu trắng trước mặt. Đỉnh đầu truyền đến thanh âm không có nhiệt độ. "Niệm tình nàng đã quỳ bảy ngày bảy đêm, Bồn vương liền cho phép nàng giữ lại một mạng, nói cho Bồn vương biết nàng muốn người nào sống?"

Sống hay chết, ở trong miệng hân hân là vân đạm phong khinh như vậy.

"Đa tạ ý tốt của Thái tử điện hạ, Thiên Dao không cần." Nàng lão đảo bỏ dậy, khoé môi nở nụ cười khổ. Thảm thị nhất tộc, không thể cùng sinh, vậy thì

cùng chết thôi.

Hắn lờ đờ cười khê. "Hiện tại cách giờ hành hình còn có một canh giờ, nếu là nghỉ xong, có thể tìm đến Bồn vương bất kỳ lúc nào."

Một canh giờ, hoàn hảo, còn có một canh giờ.

Thiên Dao một đường lao đảo, xông phá tầng tầng trở ngại trốn ra Đông cung. Lướt qua gò núi này, chính là pháp trường Huyền Vũ Môn. Đứng ở chỗ cao, nàng nhìn thấy bên ngoài pháp trường đầy nghẹt người.

"A!" Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy ngã xuống, nàng giống như ngọn đèn cạn dầu, chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ. Trong lúc vật lộn, trước mắt lại xuất hiện đôi cầm giấy màu trắng không nhiễm một hạt bụi.

"Còn muốn đi đâu? Nếu là xem hình, nơi này vừa vặn thích hợp." Ánh mắt hắn nhân nhợt liếc về phía dưới, không chút lo lắng, giống như là đang thưởng thức phong cảnh.

Nàng lao đảo bò dậy, run rẩy vươn cánh tay, ánh mắt lửa giận thiêu đốt. "Sở Diễm, tránh ra."

Tuần mã ngày đi vạn dặm của Thái tử điện hạ tự nhiên không phải là thanh nhân tới ngắm cảnh. Chỉ có một khả năng duy nhất là hắn muốn ngăn cản nàng. Mỗi một ngày, cùng nhau sống, chẳng lẽ muốn cùng chết với người nhà, lại khó khăn vậy sao?

"Nàng phải biết, ta ở chỗ này, nơi đó nàng có muốn cũng không đi được." Hắn lạnh lùng đứng tại chỗ, không có chút ý tứ lùi bước.

Nhìn thời gian sắp đến, nàng thật là bị chọc giận. "Cút ngay." Kèm theo tiếng nói là một luồng mang theo hàn khí lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Giang Sơn Mỹ Nhân

Sở Diễm hơi chuyển thân hình liền dễ dàng tránh được, ngược lại, Thiên Dao một kích không trúng lại lao đảo té ngã lần nữa trên đất. Một ngụm máu tanh ngọt liền phun ra.

"Sở Diễm, đừng ép ta hận ngươi."

Hắn yên lặng, ánh mắt u ám loé lên. Hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "Nếu như nàng muốn, hoàn toàn có thể."

Cõi đời này người hận hắn, muốn hắn chết có quá nhiều, thêm nàng, hắn cũng không ngại.

Buổi trưa tiếng kèn lệnh vang lên, người Thẩm gia lần lượt bị đẩy lên đài, người già có trẻ nhỏ có, trên người bọn họ đều bị gông xích nặng nề, mặt xám như tro tàn.

"Không, đừng..." Nàng hướng về phía chân núi gào thét, thân thể lại bị Sở Diễm vây ở trong ngực.

Đao gió lên rồi hạ xuống, máu tươi văng tung toé khắp nơi. Thẩm gia toàn tộc một trăm tám mươi mạng, không một ai may mắn thoát khỏi. Chạng vạng, máu chảy thành sông. Khắp bầu trời cát vàng tung bay, nàng tro mắt nhìn thân nhân từng người một ngã trong vũng máu.

Thiên Dao thống khổ quỳ rạp xuống nền tuyết trắng, hai tay găt gao bầu chặt lấy tim. Kết thúc rồi, hết thấy đều đã kết thúc. Người phụ thân coi nàng như trân bảo, tam nương thương yêu nàng, tỷ tỷ gả tám lần vẫn không gả được, còn có vị đại ca cùng chịu nàng hết mực. Bọn họ đều đã chết hết, nhưng mà, tại sao nàng còn sống.

Quỹ bảy ngày bảy đêm trong bão tuyết, lại tro mắt nhìn thân nhân chết thảm trước mặt, cho dù là hán tử bằng sắt cũng không chịu nổi, huống hồ là một nữ tử yếu đuối. Nàng giãy giụa, cuối cùng bất tỉnh ở trong ngực Sở Diễm.

Hắn ôm chặt nàng, đầu ngón tay dịu dàng xoa khuôn mặt ướt nhoè nước mắt của nàng.

"Bọn họ đều chết hết, nhưng mà nàng còn sống. Như vậy, hãy thay bọn họ tiếp tục sống cho tốt." Hắn thì thầm. Loại đau đớn này, không ai có thể hiểu rõ bằng hắn.

Bên tai vọng về chất vấn của nàng lúc trước: Chẳng lẽ ngươi cũng chưa từng mất đi sao? Hắn có, cho nên, hắn hiểu được.

Trên cổ mảnh khảnh của nàng vẫn còn lưu lại vết hằn do bị siết cổ, hắn cúi đầu, đau lòng hôn lên vết thương đó.

Mẫu phi vẫn là một cái gai trong lòng hắn, vừa chạm vào liền đau tận xương cốt. Mà nàng, lại to gan như vậy! Một khắc kia, hắn đối với nàng thật sự là

động sát tâm, chẳng qua là, hấn cũng biết mình căn bản hạ thủ không được.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng đối với hấn đã trở nên khác biệt? Mà hấn, ghét loại thay đổi này.

Thừa Càn điện, cửa cung đóng chặt, ngoài điện chỉ có hai gã thân vệ trông chừng. Trong điện, Thục phi ngồi ở trên nhuyễn tháp, lông mi thanh tú khẽ chau, khuôn mặt lộ vẻ u sầu.

"Ca ca lần này quá mức gấp gáp, sao có thể ở dưới chân núi Già Diệp tự động thủ, hôm nay đã thảo kinh xà, hoàng đế đã phái người điều tra kỹ chuyện này." Thục phi liên tiếp quở trách.

Tiêu Hữu tướng, khuôn mặt khoảng gần năm mươi, thân thể mập mạp, có lẽ là được nuôi dưỡng đúng cách.

"Lần này là cự thần sơ sót, vốn tưởng rằng bất được Doãn Hàm Tuyết là có thể khống chế Thái tử, chưa từng nghĩ tới đại kế kia lại bị nha đầu Thẩm gia phá hư."

Thục phi hừ lạnh. "Coi như không có Thẩm Thiên Dao, Sở Diễm cũng tuyệt không vì một nữ nhân mà chịu bức hiếp, đấu nhiều năm như vậy, ca ca còn không biết con người hấn sao!"

"Cũng may những người hôm đó đều đã giết sạch."

Thục phi thờ dãi, lắc đầu một cái. "Chính là chết không có đối chứng mới khó giải quyết hơn." Hôm nay, Văn đế tức giận, Sở Diễm lại ở một bên nói vào, đối với Tiêu gia mà nói càng thêm bất lợi.

Tiêu Hữu tướng lộ vẻ mặt khó xử, khom người nói: "Nurong nurong có đối sách?"

"Ca ca yên tâm, có Bồn cung ở đây, hoàng thượng sẽ không động tới Tiêu gia." Thục phi đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Hữu tướng, giảm thấp thanh âm. "Chuyện này chỉ sợ phải ủy khuất Thích tướng quân."

Chân mày Tiêu Hữu tướng khẽ chau, lập tức hiểu được ý tứ của Thục phi. Chuyện này suy tính cho cùng, chỉ có "Thí Xe giữ Trọng" đem Thích tướng quân đẩy ra gánh tội thay. "Cự thần hiểu rõ, lập tức đi làm ngay."

"Ừm." Thục phi gạt đầu, một môi khoát tay áo một cái.

"Cự thần cáo lui." Tiêu Hữu tướng hết sức thúc thời khom người lui ra ngoài.

Hôm sau lâm triều, Hoàng thượng lấy tội mưu nghịch Thái tử, đem Thích tướng quân đẩy ra Ngọ môn chém đầu, Thích gia toàn tộc bị lưu đài biên quan.

Thư phòng Đông cung Thái tử, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười buồn bực của nam nhân.

"Hôm nay Thích gia bị loại bỏ, Thục phi càng đứng là mất đi cánh tay đắc lực, không biết là gây ra sóng gió bão táp gì nữa" Sở Dục không chút lo lắng dựa vào trên ghế, thưởng thức trà thơm trong tay.

Sở Diễm im lặng liếc nhìn tấu chương trong tay, một lúc sau mới mở miệng nói.

"Chuyện Hoàng Khắc Thành, làm tới đâu rồi?"

"Thất ca yên tâm, tấu chương tấn thăng hấn làm Binh bộ Thượng thư đã đưa lên. Theo lý mà nói, lục bộ tấn thăng trực thuộc quyền hạn của Thừa tướng, chỉ cần vị Tả tướng cửu cửu kia của Thất ca không can là được." Sở Dục lờ đờnh bất chéo hai chân.

Sở Diễm cau mày trầm tư. Văn thừa tướng tuy là hôn cửu của hấn, lại là người cương trực công chính, muốn từ ông mà đi đường tắt nhất định không được. "Đệ có biết chức Binh bộ Thượng thư này, ai có khả năng được tấn phong nhất không?"

Sở Dục thu hồi vẻ mặt đùa bỡn lại, hơi suy tư. "Nạp Lan Thiếu Khang?"

"Hấn ở Binh bộ nhậm chức nhiều năm, là người trầm ổn, tâm tư kỹ càng. Vốn rất được cửu cửu coi trọng. Mà Hoàng Khắc Thành mặc dù chiến công hiển hách, nhưng dù sao mới vừa điều nhiệm về kinh thành không lâu, cửu cửu đối với hấn vẫn có chỗ cổ kỵ. Nếu là Bồn vương đoán không lầm, cửu cửu nhất định sẽ đề cử Nạp Lan Thiếu Khang nhận chức Binh bộ Thượng thư." Sở Diễm không nhanh không chậm nói.

"Như thế chẳng phải là sẽ làm hư đại sự." Sở Dục mày kiếm chau lại, nhìn lại Sở Diễm, vẫn là một bộ ung dung.

"Thật ra thì chuyện này cũng không khó khăn, chỉ cần trước khi Nạp Lan Thiếu Khang nhậm chức lộ ra một ít chuyện..."

"Tỷ như?"

"Tỷ như lương thảo lại bị giặc cỏ cướp..." Khoé môi Sở Diễm tà khi giờ lên, Binh bộ Thượng thư trông coi mười vạn binh mã ở kinh đô, mười vạn đại quân này, hấn nhất định phải có được.

Mấy ngày trước Nạp Lan Thiếu Khang phụng mệnh vận chuyển lương thảo tới biên cảnh Tây Nam. Hôm nay vừa lúc tiến vào Giang Chiết mà Giang Chiết là địa phương giặc cỏ thường hoạt động. Sở Dục vỗ ốt một cái, nhất thời hiểu rõ, nói: "Mưu kế của Thất ca thật lợi hại."

"Được rồi, đi làm việc đi." Sở Diễm cười một tiếng, ánh mắt lại rơi vào trên tẩu chương.

Nhưng Sở Dục vẫn như cũ ngồi lì trên ghế, không có chút ý tứ rời đi.

"Còn có chuyện?"

Sở Dục quanh co nửa ngày mới trăm giọng nói. "Nghe nói Thất tẩu trở lại."

Sở Diễm cười một tiếng, lơ đãng hỏi. "Thất tẩu nào?"

"Thất ca biết thần đệ đang nói tới Thẩm Thiên Dao, hôm nay Thẩm gia diệt môn, Thất ca tính toán an trí cho nàng thế nào?"

Ánh mắt Sở Diễm đột nhiên lạnh lẽo, phát ra vài tia hàn khí khiến Sở Dục không khỏi rùng mình một cái.

"Tù Dục biết đây là chuyện nhà Thất ca, thần đệ vốn không nên hỏi tới, chẳng qua là, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, Thất ca nhất định phải suy tính thích đáng, nếu bởi vì một nữ nhân mà bị Thực phi bắt được nhược điểm..."

"Được rồi." Sở Diễm lạnh lùng cắt đứt lời hắn. "Bôn vương tự có chủ ý."

Thân thể cao lớn của Sở Dục giằng co hồi lâu, mới chấp tay cúi người. "Là thần đệ vượt quá khuôn phép, thần đệ cáo lui." Vừa nói liền xoay người hướng ra phía ngoài.

"Đi xem Hàm Tuyết một chút đi, các người đã lâu không gặp, nàng đối với đệ cũng hết sức mong nhớ." Sau lưng lại truyền tới thanh âm đậm mạc. Sở Dục khẽ dừng bước, một lát sau mới lần nữa cất bước rời đi.

Trong đầu thoáng qua khuôn mặt từng người một, trước mặt khắc bọn họ vẫn còn cười với nàng, sau một khắc liền biến thành từng cỗ thi thể lạnh băng. "Phụ thân, tam nương, đại ca, tỷ tỷ..." Nàng liếc mắt la lên, nhưng mà bọn họ không nghe được, cũng vĩnh viễn không nghe được nữa.

"Chủ tử, chủ tử người tỉnh a, đừng dọa Tử Y." Tử Y ngồi ở mép giường, không ngừng lắc lắc thân thể của nàng.

Thiên Dao rốt cuộc tỉnh lại, một đôi mắt to mờ mịt mà trống rỗng. Nàng miễn cưỡng đứng dậy, nắm thật chặt tay Tử Y. "Là mộng, tất cả đều là mộng, thật đáng sợ. Ta nằm mơ thấy người Thẩm gia đều chết hết, thật là một giấc mộng cô quái."

"Chủ tử, đó không phải là mộng...." Thanh âm Tử Y run rẩy, ánh mắt khóc đến đỏ hoe.

Thì ra là, tất cả đều là thật! Ánh mắt Thiên Dao ngây ngốc, thân thể nặng nề tựa vào bên giường, khép hờ mắt, nước mắt liền chảy xuống.

Ngoài trời, gió lạnh gào thét, cửa sổ không đóng lại bị gió thổi 'lạch cạch' kêu vang. Ánh mắt Thiên Dao chăm chú vào bên ngoài cửa sổ, thật lâu không cách nào bình thường trở lại. Hôm nay, nàng cuối cùng hiểu, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không còn.

"Chủ tử, tới giờ uống thuốc rồi, để lạnh sẽ không tốt."

Thiên Dao trầm mặc lắc đầu.

"Chủ tử, ăn chút đồ đi."

Nàng vẫn trầm mặc như trước.

"Chủ tử..."

Nàng vẫn trầm mặc, ánh mắt lạnh nhạt tịch mịch không có chút hồn phách. Nếu không phải thỉnh thoảng chảy xuống vài giọt lệ, người khác sẽ lầm tưởng nàng chẳng qua chỉ là một tượng gỗ mà thôi.

Từ ngày Thẩm gia bị diệt môn tới nay đã ba ngày. Mỗi ngày Thiên Dao đều nửa mê nửa tỉnh, vô tri vô giác sống qua ngày.

Mà trong ba ngày này, tần phi Đông cung suốt nửa đêm ngưỡng cửa Y Lan điện đập đồ. Đầu tiên là vì vẻ đẹp mỹ miều của nàng, sau đó liền bắt đầu chê cười, bỏ đá xuống giếng. Mà Thiên Dao đối với chuyện này, chỉ cười trừ, tưởng đồ bìm leo, nàng sớm đã quen chuyện này.

Mà cuối cùng Doãn Hàm Tuyết xuất hiện. Nàng được tỷ nữ đỡ vào, bước đi nhẹ nhàng vào trong điện. Nàng so với những nữ nhân khác thông minh hơn, lại lấy một cái cơ danh chánh ngôn thuận mà vào. Trâm cài tóc của nàng bị mất, được điện hạ cho phép, tìm kiếm ở tất cả các điện khác.

"Tù đồ của chủ tử lớn, tù đồ của nô tỳ cũng không nhỏ nha." Doãn Hàm Tuyết đứng ở cửa, cười tươi như hoa, cho dù là lời lẽ cay nghiệt nói ra khỏi miệng nàng cũng nhu tình như nước.

Chương 45: Lãnh Cung Vu Hằng Điện

Từ Y rất không thích Hàm Tuyết, nhưng nàng cũng biết nữ nhân này không thể đắc tội được. "Nô tỳ ra mắt Doãn trắc phi, không biết Trắc phi tới Y Lan điện có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo thì ta không dám nhận." Hàm Tuyết uyển chuyển cười một tiếng. "Chẳng qua là Bôn cung mất món trang sức, muốn đến phòng Thái tử phi tìm một chút." Nàng dứt lời, nha hoàn bên cạnh đã đưa mắt ra hiệu.

Mấy nha hoàn khác xông lên lục lọi, Từ Y dĩ nhiên là không đồng ý. "Trong phòng chủ tử nhà ta không có món đồ mà Trắc phi nương nương muốn tìm, chỉ sợ nương nương tìm sai chỗ rồi."

"Có hay không phải tìm qua mới biết, nương nương chúng ta đã được điện hạ đáp ứng." Chủ tử được thế, ngay cả nha hoàn cũng phách lối hơn hẳn. Đây Từ Y sang một bên, bắt đầu động thủ tìm kiếm trong rương đồ.

"Các người dừng tay, tất cả dừng tay." Từ Y gấp đến độ giậm chân.

"Từ Y." Bên trên tháp truyền đến thanh âm nhàn nhạt. Khó có được Thiên Dao có chút phản ứng, nàng ngược mắt quét qua mọi người trong nhà, giống như đang nhìn một cuộc nháo kịch, bọn họ thật sự ồn ào "Để cho bọn họ tìm đi, tìm xong rồi thì đi, đỡ ồn ào."

Theo phương hướng của thanh âm nhìn lại, đập vào mắt chính là dung nhan khuynh thành, Doãn Hàm Tuyết không khỏi hít một hơi khí lạnh. Tỷ tỷ khi còn sống từng nói, trên Thiên Sơn, Thiếu chủ xinh đẹp nghiêng nước. Hôm nay, nàng mới hiểu được.

Ánh mắt nàng hung hăng chăm chú nhìn Thiên Dao, giận dữ cắn môi dưới. Thảm Thiên Dao, dù chặt vật như vậy, người vẫn còn có thể kiêu ngạo. Xinh đẹp khuynh thành thì thế nào, hôm nay bất quá chỉ là một con chó nhà có tang, nàng cũng muốn nhìn một chút nàng ta còn có thể kiêu ngạo tới khi nào.

Mấy nha hoàn lần lượt lục tung rương đồ, cố ý đem đồ vứt khắp nơi. Thiên Dao cũng không thêm để ý, ánh mắt chuyên chú nhìn ngọc trầm trong tay, chỉ sợ không cẩn thận, nó sẽ biến mất dạng. Hàm Tuyết tự nhiên cũng chú ý đến đồ vật trong tay nàng, ra dấu cho nha hoàn bên cạnh r. Như Ý là tâm phúc của nàng, tự nhiên hiểu ý chủ tử, đột nhiên đi tới bên tháp, nhanh tay đoạt lấy trầm cài tóc trong tay Thiên Dao.

Thiên Dao dè dặt lửa giận trong tim, nhìn chằm chằm nàng. "Đem cây trầm trả lại cho ta."

"Hung cái gì mà hung, ta xem một chút có phải là cây trầm chủ tử nhà ta bị mất hay không." Như Ý hừ một tiếng. "Cũng có mấy phần giống nhau nha."

"Trả ta!" Thiên Dao không tự chủ đề cao âm lượng, người cũng từ trên tháp đứng lên.

"La gì chứ, một cây trầm rách, cũng như chủ nhân nó vậy." Như Ý đem cây trầm quăng xuống đất, trầm ngọc chạm phải mặt đất cứng rắn vỡ làm đôi. Thiên Dao vội vàng cúi người nhặt lại.

Một mảnh ngọc vỡ vụn rơi bên chân Hàm Tuyết, Thiên Dao chưa kịp nhặt lên đã bị Doãn Hàm Tuyết khinh thường đạp ở dưới chân. Nàng từ trên cao nhìn xuống, trong mắt đều là khiêu khích.

Lần này, nàng thật sự đã chọc giận Thiên Dao, bị nàng giẫm dưới chân không chỉ là một nửa cây trầm ngọc mà đó là thân tình nàng quý trọng nhất cũng là tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

Không có chút nào báo trước, Thiên Dao giơ tay, một cái tát rơi trên khuôn mặt Hàm Tuyết. Dưới cơn thịnh nộ, lực đạo kia không hề nhẹ. Thân thể Hàm Tuyết vốn mảnh mai, lão đảo té xuống đất, khoé miệng có vài tia máu.

"Doãn Hàm Tuyết, người nghe kỹ cho Bôn cung. Bôn cung mặc dù không được sủng ái, nhưng vẫn là Thái tử phi do Hoàng thượng phong hàm, không thể để người ở trước mặt Bôn cung can rở phách lối."

Mỗi người đều có một thứ mà họ muốn dùng tánh mạng để thủ hộ, không chịu được bất luận kẻ nào ô nhiễm chà đạp. Thiên Dao không cùng nàng tranh đoạt, cũng không có nghĩa là nàng sợ.

"Khá khen cho khí thế của Thái tử phi." Sở Dục sai bước mà vào, hài hước vỗ tay mấy cái. Nhìn thấy Thiên Dao xinh đẹp, ánh mắt nghiền ngẫm thêm phần hứng thú.

Thiên Dao cau mày, lãnh mạc liếc về phía cửa. Đi theo Sở Dục mà vào còn có hai người Văn Kiểm cùng Sở Diễm.

"Có ai có thể nói cho Bôn vương, nơi này xảy ra chuyện gì?" Sở Diễm quét mắt trong phòng một lượt, mày kiếm khẽ chau.

"Điện hạ, người phải làm chủ cho nương nương nhà nô tỳ." Như Ý kêu khóc, té quỵ xuống đất.

Nhìn lại Doãn Hàm Tuyết, hai tròng mắt rung rung, đầm đìa đáng yêu dịu dàng hồ tên của hắn. Nàng là một nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa, nàng vô cùng hiểu được phải lợi dụng sự xinh đẹp của mình như thế nào.

"Không cần hỏi, là ta đánh nữ nhân của người." Thiên Dao đi tới trước mặt hắn, không chút sợ hãi ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt hắn.

Nữ nhân của người, mấy chữ này nghe vào trong tai Sở Diễm, cực kỳ chói tai.

"Thái tử điện hạ muốn trị tội ta sao? Chém đầu ta, hay là tru di cửu tộc của ta?" Nàng cười lạnh. "Quên mất, ta đã không còn cửu tộc."

"Nàng nhất định phải dùng giọng điệu này nói chuyện với Bôn vương sao?" Mắt phượng hắn nheo lại, mơ hồ lộ ra hàn quang.

"Vậy ta nên nói thế nào? Quý xuống đất cầu xin tha thứ, nói không phải ta cố ý." Nàng khép mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kiêu ngạo cùng quật cường. Muốn nàng cúi đầu, chỉ sợ so với muốn mạng nàng còn khó hơn.

"Lý do?" Thanh âm của hắn hơi hoà hoãn xuống.

"Điện hạ không phải là thấy được sao?" Nàng hừ nhẹ, liếc mắt nhìn đồng bùa bọn đầy đất.

Thiên Dao xưa nay thích sạch sẽ, phòng ốc luôn gọn gàng, hôm nay trông giống như bị cướp ghé qua. Đúng là có chút quá đáng, bất quá đây tuyệt đối không phải lý do khiến nàng tức giận, hẳn biết.

"Tuyệt nhiên, nàng giải thích thế nào?"

"Tuyệt nhiên chẳng qua là tới tìm trâm cài tóc bị mất, cũng không biết thế nào liền chọc giận Thiên Dao muội muội, điện hạ chớ truy cứu nữa..." Gò má tròn trĩnh còn treo nước mắt, Doãn Hàm Tuyết nhờ vào nha hoàn đỡ mới miễn cưỡng đứng dậy, đi tới trước mặt Sở Diễm. Một đôi tay nhỏ bé đáng thương kéo vạt áo hắn.

Bộ dáng như thế, cho dù ai nhìn cũng muốn động lòng. Hắn đưa ngón tay thon dài, động tác êm ái vì nàng lau khô nước mắt.

"Xem ra Thiên Dao còn phải cảm kích Doãn trắc phi khoan hồng độ lượng." Thiên Dao khinh thường cười, nhìn thấy cảnh bọn họ ân ái ái ái. Đã vậy, liền nhắm mắt làm ngơ. Nghĩ như vậy, liền cất bước ra ngoài.

"Đi đâu?" Bên ngoài gió lạnh gào thét, liếc nhìn y phục đơn bạc trên người nàng, Sở Diễm không khỏi cau mày.

Nàng lạnh như băng cười một tiếng. "Đi chỗ nào có liên quan gì đến điện hạ đâu!"

Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm, ẩn ẩn gọn sóng, trên mặt cũng là một mảnh lạnh nhạt, thậm chí, khoé môi nhếch lên, gọi ra một nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp tà mị. "Bôn vương đã từng hứa cho nàng giữ lại một mạng, nàng không chọn, Bôn vương đã thay nàng chọn. Rồi đi nơi này trước, chẳng lẽ không muốn biết Bôn vương chọn là người nào sao?"

Hai tròng mắt Thiên Dao hàm chứa lệ, bất động chờ hắn nói hết lời.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ chau, lạnh nhạt nói "Vậy thì nói một tiếng xin lỗi với Hàm Tuyết đi, một tát vừa rồi của nàng đánh cũng không nhẹ, Bôn vương cũng đau lòng thay nàng."

Thiên Dao cười một tiếng, khoé môi từ từ dâng đầy khổ sở, nàng sớm nên biết, nàng đánh nữ nhân hắn quan tâm, hẳn như thế nào dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người cũng rơi vào trên người nàng, muốn nhìn một chút Thái tử phi ngày thường kiêu ngạo sẽ như thế nào cúi đầu nhận lỗi.

Sở Dục hơi híp đôi mắt đẹp lại, tựa như có điều suy nghĩ. Người khác có thể không hiểu, nhưng hắn bắt quá hiểu rõ Thất ca. Rõ ràng là quan tâm, lại cứ cố tình sát muối vào tim nàng. Có lúc, đau chính là yêu.

Thiên Dao ở dưới ánh mắt mọi người chậm rãi đi về phía Doãn Hàm Tuyết, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, quỳ gối trước mặt nàng, cái quỳ này, thật giống khi phách quật cường.

"Doãn trắc phi, người đại nhân đại lượng, đừng so đo với Thiên Dao. Thiên Dao thỉnh tội với người." Nàng quỳ gối dưới chân Doãn Hàm Tuyết, trán liền tiếp đập vào nền đá cẩm thạch trên đất, mới mấy cái đã rách da chảy máu. Nàng cúi đầu tới cực thấp, mọi người không thấy được nét mặt của nàng, nhưng lại cảm thụ được đau thương thể lương.

Đối với một người kiêu ngạo như vậy, khuất nhục này nhiều đến thế nào!

"Đủ rồi, Sở Diễm." Vân Kiếm sai bước tiến lên, một tay kéo Thiên Dao từ trên đất đứng dậy, bảo hộ ở trong ngực. Cho dù là trừng phạt, cũng nên có cực hạn, thật là muốn nàng chết mới cam tâm sao.

"Thái tử điện hạ, hiện tại người có hài lòng không?" Môi mòng Thiên Dao hơi rung rung, cái trán bị rách chảy máu. Trong tay nắm chặt nửa đoạn trâm ngọc, sắc bén đâm vào da thịt, lòng bàn tay trắng nõn sớm đã huyết nhục mơ hồ.

Ánh mắt hắn u ám chớp động, trên mặt vẫn như cũ không thay đổi, không nhìn ra buồn vui "Thẩm Đông Thần còn sống, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng còn có thể nhìn thấy hắn."

Dứt lời, hắn ôm Hàm Tuyết hướng ngoài điện mà đi. Hàm Tuyết núp trong ngực hắn, khó nén được vẻ đắc ý.

Ở cửa điện, tựa hồ nghĩ tới điều gì, hắn dừng lại cước bộ, quay đầu lại. "Bổn vương nhớ nàng từng nói không cần vị trí Thái tử phi, vậy cũng đừng làm nữa."

Lời này vừa nói ra, tất cả cung nhân đều ngây người, chẳng lẽ chỉ vì tát Doãn trắc phi một bạt tai liền bị tước đi vị trí Thái tử phi. Doãn Hàm Tuyết nữ nhân này, quả thật không thể đắc tội.

Sở Dục cũng thờ phào nhẹ nhõm, giang sơn mỹ nhân, thật may là, Thất ca lựa chọn về trước.

Đau vô cùng, ngược lại không khóc nổi. Thiên Dao tựa vào trong ngực Vân Kiếm cười khẽ, tiếng cười thật là thê lương. "Thiên Dao tạ ơn Thái tử điện hạ."

Đồng cung Thái tử, Thư phòng.

Sở Diễm ưu nhã ngồi trên ghế, lật xem tấu chương trước mặt. Bên tay phải là một chén trà xanh sương mai, lại không đụng đến một giọt. Chẳng biết từ lúc nào, hắn bỗng cảm thấy trà của Doãn Hàm Tuyết đã không còn mùi vị.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một đạo bóng dáng cao lớn đi tới trước mặt hắn, thật lâu lại không nói lời gì.

"Biểu ca là tới đây vấn tội?" Hắn trong treo lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi buông tấu chương xuống.

"Cần gì phải đối với nàng như thế, không sợ nàng hận ngươi sao?" Vân Kiếm thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhưng Mà, Ta Muốn (1)

Ánh mắt Sở Diễm trong nháy mắt tối lại, hồi lâu, mới chậm rãi nói. "Nếu như có thể, thì hận đến khắc sâu một chút. Chỉ lúc hận mới khiến cho người ta trở nên kiên cường." Ngừ điệu trong treo lạnh lùng, lại mang theo nồng đậm đau thương.

Một tiếng thờ dãi nặng nề, Vân Kiếm bất đắc dĩ lắc đầu. "Diễm, đối tốt với một người, không phải là dùng phương thức như thế để đối đãi."

Sở Diễm đùa cợt cười một tiếng, giống như nghe được câu chuyện cười buồn cười nhất. "Bổn vương vốn đã quên phải đối tốt với người thế nào."

"Đôi trắng thay đen, cứu Thẩm Đông Thần, chẳng lẽ không phải vì Thiên Dao sao? Nếu bị Thực phi hoặc những người khác nắm được nhược điểm, người chính là đồng mưu mưu nghịch với Thẩm gia. Đến lúc đó, chỉ sợ cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được."

Sở Diễm thu lại nụ cười, không chút lưu tâm. Hắn dám đối trắng thay đen, tự nhiên sẽ làm đến giọt nước cũng không lọt. Muốn bắt cái đuôi hắn, bọn họ còn non lắm.

"Đồng mưu của Thẩm Ngao Phong cũng không phải là Bổn vương."

"Cái gì?" Vân Kiếm cau mày "Ý của người là..... Ta cũng cảm thấy kỳ hoặc, Thẩm Ngao Phong bắt quả chính là nhất phẩm tướng quân, từ đâu lại có can đảm cấu kết cùng Hung Nô phạm thượng làm loạn, hóa ra là hắn thay chủ từ nhận tội."

"Bất quá là thí Xe giữ Tượng mà thôi" Sở Diễm khinh thường hừ lạnh.

"Vậy Hoàng thượng...."

"Lão hồ ly kia trong lòng hiểu rất rõ, chỉ bất quá trước mặt hắn không động được vào người họ, bất quá là gỡ sơn chân hổ mà thôi." Sở Diễm ôn hòa nói.

"Nhưng lòng lang dạ sói như vậy vẫn cứ dễ mặc?" Như thế chẳng phải là càng nguy hiểm hơn.

Sở Diễm lười biếng thay đổi tư thế, tiện tay lại mở ra một quyển tấu chương. "Biểu ca quá lo lắng, chỉ cần thế cân bằng không bị phá vỡ, đối với hoàng quyền sẽ không tạo thành uy hiếp." Ngừ điệu hắn trong treo lạnh lùng mấy phần, bàn tay đã nắm chặt thành quyền trong ống tay áo.

Tiêu gia cùng Tư Đồ nhất tộc, một người hán cũng sẽ không bỏ qua. Hôm nay chờ đợi, bất quá là một cơ hội mà thôi.

Một nơi khác, Hạm Tâm các.

Nữ nhân đứng trước cửa sổ, cúi đầu nghiêm túc cắt tia châu hoa, dáng người thướt tha, chỉ một bóng lưng liền khiến người say mê.

"Nương nương, An Thanh Vương cầu kiến." Tỷ nữ cúi người hỏi bẩm.

Động tác trên tay Hàm Tuyết hơi chậm lại, người liền đã tới. "Hiện nay nên xưng hô như thế nào? Trắc phi nương nương? Hay là Thất tẩu?" Hán cố ý kéo dài giọng điệu.

Hàm Tuyết quay đầu lại, đối với nha hoàn sau lưng phân phó. "Đều lui cả ra đi."

Cung nhân lĩnh mệnh, dưới sự hướng dẫn của đại nha hoàn Như Ý rồi rút lui ra ngoài. Hạm Tâm các lớn như thế, nhất thời chỉ còn lại Hàm Tuyết cùng Sở Dục.

Nàng không xoay người lại, hán đứng sau lưng nàng cũng không lên tiếng, phảng phất như đang so xem ai có kiên nhẫn hơn. Cuối cùng vẫn là hán mềm lòng trước, bước đi thông thả đến trước mặt nàng. "Chậu quân tử lan này đã không thể cứu nữa rồi, cần gì lãng phí tâm lực vào nó."

Nữ nhân sâu kín thờ dài, đôi mắt sáng ánh lên một tầng hơi nước, u buồn, đa sầu đa cảm làm đau lòng người. Nữ nhân phong hoa tuyết nguyệt như vậy, nam nhân nào có thể bỏ qua.

"Bụi quân tử lan này là vật phẩm gọi là Khổng Tước, là cực phẩm của các loại lan. Sở Diễm dùng vạn kim mới mua được. Nhưng ở trong tay ta chưa tới hai tháng đã....." Lòng mi thật dài của Hàm Tuyết buông xuống, nhuộm chút lệ, càng khiến người đau lòng.

"Cho nên mới nói có một số thứ không phải cứ cưỡng cầu là được." Hán rất là nhẹ nhàng buông một câu.

Nhưng mỹ nhân lại đổi sắc. "An Thanh Vương tới tìm ta chính là muốn nói những chuyện này?" Cánh tay nàng run lên, cây kéo sắt trong tay liền cắt phải đầu ngón tay trắng nõn. Đôi mi thanh tú vì đau đớn mà nhú chặt lại.

"Sao lại không cẩn thận như vậy." Hán đi tới, không chút nghĩ ngợi đem ngón tay chảy máu của nàng bỏ vào trong miệng ngậm.

"Sở Dục." Hàm Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, đẩy hán ra, đem hai tay giấu ở phía sau.

Hán tà mị cười một tiếng, tiện tay quệt đi vệt máu dính bên mép, ánh mắt chợt lóe lên chút tịch mịch. "Giận cái gì? Trước đây không phải đã từng như vậy."

"Ta..."

"Nàng bây giờ là nữ nhân của Thất ca, Bôn vương biết." Hán vẫn giữ dáng vẻ can rờ như trước "Yên tâm, Bôn vương sẽ không đối với nàng như vậy nữa." Huống chi, nếu thật muốn như thế, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Hán tiện tay đùa nghịch chậu lan. "Thật là đúng dịp, mấy ngày trước đây, trong phủ cũng có một chậu Khổng Tước, nếu nàng thích, Bôn vương sai người đưa tới."

Ánh mắt Hàm Tuyết tối sầm lại, nhân nhật lắc đầu. "Đa tạ ý tốt của Vương gia, Hàm Tuyết cũng không cần. Cho dù tặng ta một bụi, cũng không phải là bụi cây này. Có một số thứ cuối cùng cũng không thể thay thế được....."

Nàng quý trọng há có thể là một bụi hoa lan nho nhỏ, mà chính là tâm ý của Sở Diễm.

"Thì ra là nàng cũng hiểu đạo lý này." Sở Dục ôn hoà nói một câu.

"Ngươi..." Hàm Tuyết tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng. Nàng đích xác là bóng dáng Doãn Hàm U, nhưng như vậy thì thế nào, hán đau, cung chịu, ôm lấy đều là nàng. Cũng qua lâu rồi, hán chung quy vẫn nhớ Hàm U. Hơi ấm của nàng trong lòng hán mới là thứ chân thật nhất.

"Ngươi nhất định phải khiêu khích ta như vậy mới vừa lòng đúng không?"

"Bôn vương chỉ là muốn cho nàng nhận rõ sự thật." Hán khó có lúc thu lại dáng vẻ bốn cột.

"Sự thật ngươi đã thấy được, Sở Diễm thương ta, yêu ta."

"Nhưng Bôn vương cũng thấy được huynh ấy đối với Thẩm Thiên Dao... Bôn vương là nam nhân, bất quá ta hiểu rõ, ánh mắt Thất ca nhìn Thẩm Thiên Dao..." Đó mới là ánh mắt một nam nhân nhìn một nữ nhân. "Ít nhất huynh ấy chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng." Thậm chí là Doãn Hàm U, cũng chưa từng có.

"Là Vương gia nhìn lầm rồi." Hàm Tuyết bình tĩnh mở miệng. Nàng không tin, nếu Sở Diễm đối với Thẩm Thiên Dao thật sự có tình, sao có thể quả trách nhục mạ nàng.

"Nàng có thể tiếp tục tự dối người dối mình." Ánh mắt hần thâm sâu khó lường, thu lại tất cả tâm tình, lạnh lùng có chút đáng sợ, so với bộ dạng hi hi ha ha thường ngày của hần giống như hai người khác biệt.

Nàng thì hiểu thế nào được, với tác phong làm việc của Thất ca, Thẩm gia diệt môn, hần tuyết sẽ không thu lưu Thẩm Thiên Dao. Nhưng hôm nay hần che chở nàng, điều này chứng minh cái gì?

"Nàng tin cũng được, không tin cũng được. Lời Bốn vương nói tốt nhất nàng nên để trong lòng, tránh cho sau này lại hối hận." Ánh mắt hần đậm nhạt rơi vào trên người nàng, tựa như có chút suy nghĩ.

"Bốn vương biết nàng vẫn còn vì việc Thất ca phê bỏ Thẩm Thiên Dao mà đắc chí, có điều cho dù nàng ta không phải Thái tử phi, vị trí kia cũng tuyệt không tới phiên nàng."

Hàm Tuyết cau mày, lạnh nhạt nói. "Người biết cái gì?"

Sở Dục cười, nàng cũng coi như là một nữ nhân thông minh. "Bốn vương biết cái gì không quan trọng, quan trọng là.... đừng tiếp tục một giấc mộng không có thực."

"Người im miệng." Nàng hiển nhiên mắt không ché, không tự chủ la to. "Hần nói sẽ vĩnh viễn sùng ái ta."

"Là cung chịu hay là yêu, nàng hãy phân cho rõ." Hần nhân nhạt nói, mang theo vô tận giễu cợt.

Lần này, hần thật sự chọc giận Doãn Hàm Tuyết, nàng run rẩy cánh tay chỉ ra ngoài cửa. "Người đi đi, ta không muốn gặp lại người."

Hần khinh thường liếc mắt ngoài cửa, cũng không thêm đề ý. "Nếu Trắc phi nương nương không hoan nghênh Bốn vương, Bốn vương đi là được." Một bộ y phục màu lam sượt qua người nàng, chỉ nghe hần thấp giọng nói một câu.

"Hãy quý trọng tất thảy, đừng quên, những thứ này là dùng mạng của Hàm U mà đổi lấy."

Sắc mặt Hàm Tuyết trong nháy mắt trắng bệch, lao đảo lui về phía sau, vịn một bên bàn mới đứng vững được. Thân thể vẫn còn không tự chủ run rẩy. Hần, rốt cuộc đã biết những gì.

Thân phận bị phê bỏ, tự nhiên không thể tiếp tục sống ở Y Lan điện. Ngày hôm sau, nàng cùng Từ Y bị đuổi đến Vu Hằng điện. Nơi đó, theo tin đồn chính là lãnh cung.

Cách bởi một vách tường cao cao, cung điện bị vứt bỏ đồ nát không chịu nổi, cửa sổ bị tàn phá đến cơ hồ không cách nào che mưa che gió. Bốn phía hoang vu, cỏ dại mọc lan tràn. Thực sự rất hợp với chữ Vu Hằng.

Mấy ngày không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, lúc này Thiên Dao yếu ớt vô cùng. Từ Y đỡ nàng, bước qua con đường nhỏ, nàng lao đảo đi.

Đẩy cửa điện ra, mới phát hiện bên trong điện thậm chí còn đồ nát hơn so với bên ngoài. Gia cụ, vật dụng thường ngày rách nát, lại bám đầy bụi bẩn, trên giường ngay cả chăn đệm cũng không có, chỉ có một lớp rom rạ thật mỏng.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ?" Từ Y nôn nóng đến độ muốn bật khóc.

"Thế nào? Chỗ này không phải rất thanh tịnh sao?" Thiên Dao yếu ớt mở miệng.

Lúc này, một tiểu thái giám khoan thai đi vào, tiện tay đem hai tấm chăn mỏng vứt trên đất, thanh âm dị thường bén nhọn. "Chúng ta là công công ở Vu Hằng điện, sau này có chuyện gì các người có thể tìm chúng ta. Bất quá có thể giải quyết hay không là do chúng ta định đoạt."

Thiên Dao cười khổ, hiển nhiên hiểu được ý trong lời hần nói. "Sau này làm phiền công công chiếu cố."

Tiểu thái giám hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang phát tay áo bỏ đi.

Từ Y khom người, nhặt lên chăn bị vứt trên đất, một cái trải ra trên đồng rom rạ, một cái đắp trên người Thiên Dao. Cũng gần đến đông chí, là lúc trời lạnh nhất trong năm, lúc này lãnh cung mới chính thức gọi là lãnh cung. Giọt nước rơi trên mặt đất, chốc lát liền kết thành băng trong suốt.

Thiên Dao cả ngày dờ dẩn tựa vào giường, bất động, cũng vô cùng kiệt lực.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nhưng Mà, Ta Muốn (2)

Roi vào hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, cũng giống như muốn lấy mạng vậy. Chỉ có duy nhất một chiếc chăn mỏng, bên trong ngay cả một chút bông cũng không có, làm sao có thể dùng để chống lạnh. Chỉ mới mấy ngày, tay chân nàng vì lạnh mà sưng đỏ một mảnh, thậm chí còn bị nứt da.

Từ Y đau lòng hỏi, "Chủ tử, đau không?"

Thiên Dao lắc đầu, "Không đau."

Chỉ với câu này, hốc mắt Từ Y liền đỏ ửng, nói không đau, ai tin.

"Ngày mai, ta phải tới Thái Y viện lấy một chút cao trị thương do giá rét." Từ Y cẩn thận vén tay chân Thiên Dao bỏ vào trong chăn mỏng.

"Nha đầu ngọc, cần gì phải tự tìm phiền phức." Giọng nói của nàng, nhỏ đến mức cơ hồ không nghe thấy.

Từ Y nhất thời lòng chua xót.

Qua buổi trưa sẽ có người bưng cơm tới. Cơm trưa là một chén cháo, bên trong chỉ có vài miếng rau, mà hai người lại chỉ có một chén.

"Chủ tử, ăn cơm đi."

Thiên Dao cười yếu ớt, trước sau như một lắc đầu. "Ta không đói bụng, người ăn đi."

Nàng ăn, ít nhất còn có thể chịu đựng qua mùa đông này, còn có thể, sống sót mà trở ra.

Hai trông mắt Từ Y đầy lệ, một chén cháo kia, cuối cùng, không người nào ăn.

Giữa trưa ánh mặt trời rất ấm, Thiên Dao tựa vào trước cửa sổ sưởi ấm. Nàng khép hờ mắt, cánh môi rung động mấy cái, buồn bã nói: "Đi ra đi, nếu tới, cần gì lén lút."

Trong giây lát, hai bóng dáng màu bạch y nhanh nhẹn từ trên mái nhà nhảy xuống. Từ Y kinh hãi, nỗ lực của nàng luôn không tẻ, thế mà lại không cảm giác được sự tồn tại của hai người này cho thấy võ công của họ không thể khinh thường. Nàng không dấu vết che chắn trước người Thiên Dao.

"Thuộc hạ tham kiến Thiếu chủ." Ngoài dự liệu, hai người này lại quỳ một chân xuống đất trước mặt Thiên Dao.

"Đã lâu không gặp, Như Băng, Tư Băng." Thiên Dao chậm rãi mở mắt, tùy ý mà cười. Sau đó quay đầu nhìn về phía Từ Y, "Người đi xuống trước đi."

Từ Y do dự một chút, nhưng thấy hai người kia cũng không có địch ý, mới yên tâm ra ngoài.

Tỷ muội hai người đứng dậy, ánh mắt lơ đãng liếc thấy chén cháo trên bàn, gương mặt xinh đẹp khẽ cau lại, lạnh lùng nói: "U Minh Thiếu chủ của chúng ta, thân phận tôn quý bậc nào, lại bị đối đãi như thế."

Thiên Dao im lặng không nói, ngồi ở chỗ đó tựa như một pho tượng đá.

Tỷ muội hai người nhìn nhau, Tư Băng không nén được khom người nói. "Chúng thuộc hạ cung thỉnh Thiếu chủ hồi cung."

Thiên Dao hí mắt lại, trầm giọng cười. "Các người đi đi, ta sẽ không rời đi."

Nếu muốn rời khỏi đây, có mấy người có thể cản được nàng. Nhưng, mạng của đại ca, mạng của Từ Y, mạng của mọi người ở Vu Hằng điện này đều ở trong tay nàng, nàng sao có thể tiêu sái rời đi.

"Cung chủ phân phó, nếu không thể thỉnh Thiếu chủ trở về, tỷ muội chúng ta phải đưa đầu tới gặp." Như Băng lần nữa khom người cúi đầu.

"Việc đó có quan hệ gì tới ta đâu?" Thiên Dao cười khê. Như Băng cùng Tư Băng rất được lòng sự phụ, đưa đầu tới gặp, bất quá chỉ là thuận miệng mà nói thôi.

"Xem ra chủ ý của Thiếu chủ đã định!" Như Băng khê nhú mày, "Vậy tỷ muội chúng ta xin đắc tội."

Muốn động thủ? Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng. "Bằng các người cũng muốn uy hiếp ta!"

Nếu là ngày thường, tỷ muội hai người đương nhiên không phải là đối thủ của Thiên Dao, chỉ là nàng của bây giờ bộ dạng ốm yếu bệnh tật không có gì để nói.

Tư Băng đưa tay muốn kéo Thiên Dao, nữ tử thân hình hơi dỗi, phi thân lên. Ba đạo bóng dáng trong nháy mắt dây dưa một chỗ.

Một chương hàn băng cơ hồ là dùng hết toàn lực, thân thể Thiên Dao run rẩy vịn vào cạnh bàn, một ngụm máu đỏ tươi không chút báo trước phun ra ngoài.

"Thật vô dụng!" Nàng tự giễu cười một tiếng, tiện tay lau vệt máu bên môi.

"Thiếu chủ đừng tiếp tục phí sức, cùng chúng ta rời khỏi nơi này đi!"

"Rời đi? Chỉ sợ các ngươi ai cũng không đi được!" Ổ cửa điện, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một thân hình nam nhân cao lớn. Một thân cẩm bào màu đỏ tía, đứng chấp tay, tóc dài trong gió tung bay, hết sức đẹp mắt.

Nam nhân này lớn lên vô cùng đẹp, tỷ muội Như Băng Tư Băng không khỏi kinh diễm.

Thiên Dao vẫn đạm phong khinh cười một tiếng, mâu trung lại nhuốm chút ưu buồn. Có hấn ở đây, Như Băng Tư Băng muốn toàn thân trở ra, nói dễ hơn làm.

"Điện hạ đêm khuya tới đây không biết có gì chỉ giáo?"

"Bốn vương không có hứng thú chỉ giáo nàng, ngược lại đối với các nàng ấy hết sức tò mò." Hấn nhìn tỷ muội bạch y hai người, nụ cười lúm đồng tiền nơi khoe môi càng thêm sâu.

Mà Thiên Dao lại đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

"Ngươi chính là Thái tử Sở Diễm? Chúng ta muốn dẫn Thiếu chủ hồi Thiên Sơn, thức thời thì mau tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí." Trường kiếm trong tay Tư Băng thẳng tắp chỉ hướng Sở Diễm.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, mắt phượng híp lại, lộ ra tia nguy hiểm. Từ khi lọt lòng mẹ tới nay chưa có ai dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với hấn, nữ nhân này, chán sống!

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay hấn lại xuất hiện một ống tiêu bạch ngọc. Ống tiêu toàn thân trắng thuần, ở dưới ánh trăng lại tản ra vẻ lạnh lùng sáng bóng.

Hai tỷ muội Như Băng Tư Băng sợ hãi, mà trong nháy mắt đó, chỉ thấy cổ tay hấn chuyển động, mắt phượng lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, ngọc tiêu đột nhiên từ trong tay bay ra, phá không mà bay về phía hai người, phát ra một trận tiếng gió vèo vèo.

Bất quá chớp mắt một cái, trong ống tiêu lại bay ra vài ngọn phi đao, toát ra hàn quang lạnh lẽo. Tỷ muội Như Băng Tư Băng kinh hãi, liền tiếp lui về sau tránh né, mà phi đao kia như có mắt dài quấn lấy thân người hai tỷ muội.

Sở Diễm đột nhiên phi thân lên, một chương đánh về phía tim Như Băng, xuất thủ nhanh như chớp, lực đạo ngoan tuyệt, không lưu chút đường sống. Một chương này đánh xuống, mệnh của Như Băng xem như kết thúc.

Trong lòng Thiên Dao cả kinh, nhanh chóng xoay mình, đưa ra song chương nghênh đón. Trong lúc đó sấm sét vang trời, hậu quả của việc đón lấy một chương của hấn chính là thân thể bay thẳng ra ngoài.

Nàng té quỵ dưới đất, cắn chặt răng nuốt xuống ngụm máu vừa trào ra nơi cổ họng. Bị chương phong của hấn gây thương tích, ngực đau dữ dội.

Hấn cau mày, con ngươi trở nên sâu lạnh. Nữ nhân điên này, thật là không biết sống chết. Nếu không phải hấn kịp thời thu hồi lực đạo, hiện tại nàng đã là một người chết.

"Để các nàng rời đi." Giọng nói Thiên Dao yếu ớt, sau đó không nhìn được bắt đầu ho khan.

"Nàng còn chưa có tư cách ra lệnh cho Bốn vương." Hấn hừ lạnh một tiếng. "Hôm nay, bọn họ nhất định phải để mạng lại..." Chỉ bằng nàng mới vừa thay bọn họ nhận một chương kia, các nàng nhất định phải chết.

Nhưng mà lời hấn nói còn chưa dứt, chỉ thấy trong tay Thiên Dao đột nhiên xuất hiện một thanh dao găm, đúng là phi đao trong ngọc tiêu của hấn bay ra.

Lưỡi đao sắc bén lạnh như băng liền dừng ở trên cổ mãnh khách, hơi lệch một chút, một vệt máu đỏ tươi xuất hiện. "Điện hạ muốn giết các nàng, trước hết phải bước qua xác của Thiên Dao."

"Nàng uy hiếp Bốn vương?" Mâu trung phát ra hàn quang lạnh thấu xương.

"Không phải là uy hiếp, là khẩn cầu." Thiên Dao cười khổ một tiếng.

Sở Diễm đứng chấp tay, trên người tản mát hàn khí, hồi lâu, mới lạnh như băng khắc ra một chữ. "Cút."

Nghe thấy câu này của hấn, Thiên Dao cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía hai người Như Băng Tư Băng. "Còn không mau đi."

Hai người nhìn nhau, sau đó phóng qua Sở Diễm vội vã rời đi.

Bên trong nhà nhất thời lại rơi vào tĩnh mịch, nhất thời chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi.

Thiên Dao lao đảo từ dưới đất đứng dậy, lần nữa ngồi trở lại trên tháp, kéo qua chân móng đắp lên thân thể. Lại không cách nào ngăn được thân thể run lay bầy.

"Nàng rất muốn rời khỏi Bồn vương?" Ngữ điệu lười biếng, mang theo tức giận mơ hồ.

Thiên Dao thê lương cười một tiếng, trốn sao? Một khắc kia khi nàng rơi xuống vách núi, thế gian liền không còn Thẩm Thiên Dao. Nàng còn sống, bắt quả chỉ là một cái xác mà thôi, ở đâu làm gì đã chẳng còn quan trọng.

Nàng suy yếu ngồi đó, thân thể vẫn như cũ không ngừng run rẩy, ý thức có chút rời rạc. "Đáy vực nước lạnh quá, ta liên tục chìm xuống, hít thở không thông cùng tư vị của sự chết chóc, thật là đáng sợ." Tựa hồ như nhớ tới một chuyện hết sức thống khổ, nàng nắm chặt chân móng trên người, đầu ngón tay co quắp một chỗ.

Thân thể Sở Diễm rõ ràng cứng đờ. Liên tục chìm xuống, ở đáy vực! Nàng thể nhưng bỏ qua việc cầu sinh. Ai cho phép nàng buông bỏ, cái đứa ngốc này!

"Sở Diễm, trò chơi, đã sớm kết thúc."

Trò chơi truy đuổi lần này, đã sớm kết thúc, nàng thua, thua hoàn toàn.

"Thẩm Thiên Dao, nàng đừng mơ tưởng." Hắn cũng không biết vì sao mình phải tức giận như thế, nhưng hắn đích xác là tức giận, bởi vì, nàng muốn buông tay.

"Nàng là nữ nhân của Bồn vương, cũng chỉ có thể ở bên người Bồn vương. Trừ phi, Bồn vương chết." Con ngươi đen hằn tia máu đỏ, hắn tức giận gào thét, giống như con thú bị vây khốn.

"Nữ nhân của ngươi?" Thiên Dao mắt không chế cười, đột nhiên dùng sức xé rách sam y bên ngoài, thân thể gầy yếu nhẹ nhàng run rẩy trong gió, trên cánh tay trắng nõn, một viên chu sa chỉ hồng chói mắt.

"Sở Diễm, ta không phải là nữ nhân của ngươi, cho tới bây giờ cũng không phải."

Mắt phượng lạnh nhạt rơi vào chấm đỏ chói mắt kia, mâu trung dậy sóng. "Nàng muốn làm nữ nhân của Bồn vương? Được lắm, Bồn vương thành toàn cho nàng." Thân thể nặng nề của hắn áp tới, đem nàng gắt gao vây ở bên dưới.

"Buông ta ra, đồ cầm thú!" Thiên Dao dùng hết khí lực giãy giụa.

Hắn ngăn chặn hai chân đang vùng vẫy của nàng, tàn bạo xé rách váy, trong chốc lát, đơn bạc sa y của nàng trong tay hắn hoá thành mảnh vụn. "Cầm thú? Hôm nay Bồn vương sẽ cho nàng biết thế nào là cầm thú!"

Hắn vùi vào trong ngực nàng, dọc theo cần cổ găm cần thân thể nàng. Thiên Dao đau không ngừng giãy giụa kêu khóc, lại không thể tránh được. Ở chỗ này, ở Đông cung, người nam nhân này chính là thần, không người nào có thể cứu được nàng.

Bàn tay nóng bỏng của hắn kèm chế nàng, dùng sức giống như muốn đem nàng bóp vỡ vụn trong lòng bàn tay. Đầu của hắn chôn ở ngực nàng, cắn xé. Thiên Dao không ngừng run rẩy, hàm răng đem môi anh đào cắn đến chảy máu, giọt lệ khuất nhục theo khoeo mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có Thể Không Yêu Ngươi Nữa

Môi của hắn lướt qua, hôn nàng, không đếm xỉa đến mùi máu tanh nuốt vào bụng. Hắn không chút kiêng kỵ cướp đoạt thân thể nàng, trên người nàng còn sót lại cũng chỉ là mùi thuốc về hắn. Nàng chán ghét, nàng phản hận nhưng không cách nào chạy trốn.

Một tay hắn đè lại thân thể nàng, một tay kia ưu nhã cởi ra áo khoác trên người. Phượng mâu đen như mực nhìn sâu vào trong đáy mắt nàng. Nàng nhìn lại mắt hắn, trong đôi mắt xinh đẹp đó chỉ thấy được dục vọng cuồng liệt như bão táp, nhưng chỉ là dục vọng trần trụi, không có chút nhiệt độ nào.

Sau đó bàn tay nóng bỏng của hắn thăm dò vào trong thân thể nàng.

"Không, không muốn.... Van cầu ngươi, buông ta ra...." Thiên Dao thất kinh cuộn tròn thân thể, nước mắt rơi càng nhiều, thậm chí khóc xin tha thứ.

"Nhưng mà, ta muốn." Hắn nghiêng thân thể xuống..

"A!" Phía cửa đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, tiếp đó là tiếng chén đĩa rơi xuống đất loảng xoảng. Từ Y hét hoảng tét quy xuống đất, đầu cúi cực thấp. "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết."

"Cút cho Bồn vương!" Hấn gầm nhẹ một tiếng.

Từ Y bị dọa sợ đến run người, có chút ngốc lăng, như có chút không cam lòng.... nhưng vẫn lao đảo lui ra ngoài.

Sở Diễm với lấy cầm bào trên đất, tiện tay khoác lên người. Sắc mặt lạnh như băng dị thường khó coi. Chuyện như vậy bị quấy rầy, bình thường cũng không có tâm tình gì tiếp tục, huống chi, phía dưới lại là một nữ nhân bị ép buộc.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, Thiên Dao nhanh chóng bò dậy, dùng chân che lại thân thể lộ lõ. Bởi vì giây giụa quá độ, hai gò má đỏ ửng, ngực kịch liệt thở dốc, pháp phòng không ngừng, mà đôi mắt lại dề phòng nhìn hấn.

"Tới đây!" Hấn ngồi ở một bên, hướng nàng đưa tay. Sự sờ hời dằng lên trong đôi mắt từ từ giãn ra.

Thiên Dao run rẩy lui về sau, gắt gao trốn ở góc tường, tránh hấn như tránh hồng thủy mãnh thú.

Mày kiếm Sở Diễm khề nhưn, mang theo mấy phần không vui. Nàng sợ hấn, ai cho phép nàng sợ hấn. "Tới đây, đừng để Bồn vương nói lần thứ ba."

Nàng vẫn như cũ vui ở nơi đó, không nhúc nhích. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở đầu gối, run rẩy nói. "... Y phục..."

Hấn liếc mắt nhìn y phục rách vụn nằm rải rác trên đất, sắc mặt lạnh như băng có mấy phần hoà hoãn, cúi xuống áo khoác ném cho nàng. "Mặc vào."

Thiên Dao nhận lấy, luống cuống tay chân khoác lên người. Cầm bào của hấn rất lớn, mặc lên người có chút tức cười. Mới vừa mặc xong y phục, liền bị cánh tay dài của hấn ôm vào trong ngực.

"Sở Diễm, không cho phép người..." Nàng cắn cắn môi, "không cho chạm vào ta" mấy chữ cuối cùng không có nói ra.

"Không cho cái gì?" Sở Diễm cười nhẹ, cũng không truy cứu tới cùng. Hấn đem nàng ôm lấy sải bước ra ngoài điện.

Nàng rất an tĩnh, tựa vào lồng ngực hấn, cứ mặc cho hấn ôm, cũng không hỏi thăm hấn muốn ôm nàng đi đâu. Mãi cho đến khi bọn họ bước vào Lăng Tiêu điện, mâu thuẫn có mấy phần xúc động.

"Nơi này..."

Khoé môi Sở Diễm tà khí giương nhẹ, nụ cười lúm đồng tiền xen lẫn vài tia nghiền ngẫm. Móng tay phát qua gương mặt đầy nước mắt của nàng. "Thật bản."

Đi qua bình phong cao lớn, bên trong là Hoa Thanh Trì. Hấn dịu dàng đem nàng đặt ở bên cạnh hồ. "Nàng tự mình tắm hay là để Bồn vương làm giúp?" Hấn cười hời hợt, ý tứ không đứng đắn.

Thiên Dao có chút buồn bực, không chậm trễ chút nào lật người xuống nước, thậm chí y phục cũng không cởi ra.

Bên cạnh hồ là tiếng hấn cười vui vẻ, nàng chật vật lại một lần nữa khiến hấn vui vẻ.

Lăng Tiêu điện là tắm cung của Sở Diễm, bên trong cung bày trí mộc mạc tao nhã, từng cọng cây ngọn cỏ cũng được tỉ mỉ cắt tỉa, từng cái đĩa cái tách đều được làm rất tinh xảo, không khỏi cho thấy tiêu chuẩn thưởng thức cao nhã của chủ nhân. Hoa Thanh Trì được xây ở bên trong tắm điện, dẫn nước từ suối bên ngoài mà vào.

Sở Diễm cũng không phải là người túng dục, lại cực kỳ thích sạch sẽ, trong ngày thường, Hoa Thanh Trì này cũng chỉ có hấn sử dụng. Thiên Dao là nữ nhân đầu tiên tới đây.

Một đạo bình phong chia cách, bên trong hồ Thiên Dao nghịch nước chơi đùa, ở bên ngoài bình phong, Sở Diễm ngồi yên cạnh bàn, nhàn nhã thưởng thức trà xanh. Trên bàn bày rượu và thức ăn tinh xảo, hấn rất hào hứng chờ nàng cùng dùng bữa tối. Nhưng trái chờ phải chờ, người này lại không có ra ngoài, thậm chí tiếng nghịch nước bên trong cũng ngừng lại.

Mỉ tâm nhú lại, đặt chén trà xuống, bước vào phía bên trong bình phong. Đập vào mắt là sương mù lượn lờ quanh quẩn, nữ tử như ngọc nằm ở bên hồ, thân thể trắng nõn như ngọc trong nước như ẩn như hiện, hai cánh tay khoác ở trên bờ, ngủ say. Khuôn mặt điềm tĩnh an nhiên ngủ, lông mi thật dài tạo một vệt bóng mờ, so với điệu bộ quật cường thường ngày không biết khá ái gấp bao nhiêu lần.

"Nàng nếu vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao." Hấn lắc đầu bật cười, cánh tay đỡ nàng từ trong ao kéo lên, ôm ái ôm vào trong ngực. Cổ trắng nõn của nàng rải rác dấu hôn của hấn lưu lại, thật có chút nhìn mà đau lòng. Nốt son trên cánh tay ngọc lọt vào mắt càng thêm chói mắt.

Hồi tưởng lại, hấn không khỏi ảo não, thiếu chút nữa đã cưỡng bạo đối với nàng. Luôn luôn kiêu ngạo tự chủ như hấn, cư nhiên ở trước mặt nàng hoàn toàn mất khống chế.

Từ trong giấc mộng tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xa lạ bốn phía, Thiên Dao trong chốc lát có chút mờ mịt. Không phải Y Lan điện, càng không phải là lãnh cung, gõ gõ đầu hồi tưởng lại, cuối cùng trí nhớ dừng lại ở Hoa Thanh Trì...

Hoa Thanh Trì! Thiên Dao giật mình, vội vàng vén lên áo ngủ bằng gấm trên người, áo ngủ tuyết trắng chỉnh tề mặc trên người, đã có người giúp nàng mặc, là ai? Chẳng lẽ là hắn? Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Tình liền ngắn người, đang nhớ tới Bồn vương?" Bức rèm đung đưa, Sở Diễm một thân áo măng bào hạnh hoàng, ưu nhã đi vào.

Hắn cực hiếm khi ăn mặc trịnh trọng như thế, chắc là mới vừa hạ triều.

"Vương gia nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi." Nàng cười hờ hững, đứng dậy bước xuống giường, dừng lại trước mặt hắn. Gương mặt trắng thanh nhã, mái tóc khẽ động, giống như tinh linh trên trời giáng xuống nhân gian. Trăm hoa thế gian ở trước mặt nàng đều mất hết màu sắc.

Sở Diễm cau mày, cúi đầu nhìn đôi chân trần của nàng. "Người đâu, đem thảm nhung tới đây." Hắn trầm thấp mở miệng. Một lát sau có nô tỳ đem thảm nhung thật dày vào đặt dưới chân Thiên Dao. Ấm áp mềm mại, ngược lại rất hợp ý nàng.

"Bồn vương đói bụng, truyền lệnh đi." Sở Diễm dứt lời, tùy ý ngồi xuống.

Trong chốc lát, trà bánh tinh xảo liền được dọn lên. Thiên Dao an tĩnh đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời, nhưng lại đoán không ra tâm tư của hắn.

"Còn đứng ngốc ở đó làm gì, không mau qua đây chia thức ăn cho Bồn vương." Ánh mắt của hắn nhàn nhã liếc nàng một cái. Đầu ngón tay thon dài chỉ xuống vị trí bên cạnh.

Thiên Dao nhẹ nhàng bước tới bên người hắn, lặng lẽ ngồi xuống. Chẳng qua là, chia thức ăn? Nàng cầm đĩa dừng ở giữa không trung, nàng nào biết hắn thích ăn cái gì.

Sở Diễm tự nhiên hiểu sự do dự của nàng, vân đạm phong khinh cười một tiếng. Gấp chút điểm tâm nhẹ đặt vào chén của nàng. "Ăn đi."

Thiên Dao có chút sững sờ, sau đó cái miệng nhỏ động đậy, động tác an tĩnh ưu nhã, không một chút ngại ngùng.

Sở Diễm lại gấp thêm vài món đặt vào trong chén nàng, bản thân cũng không ăn lấy một miếng. Lẽ ra là nàng chia thức ăn cho hắn, nhưng rõ ràng là hắn lại đang hầu hạ nha đầu này.

"Thời gian ở Vu Hắc điện không dễ sống rồi." Hắn nhẹ giọng nói, giọng nói bình thản giống như đang nói về khí trời hôm nay.

Thiên Dao cười một tiếng, cũng lơ đãng nói. "Thắm Thiên Dao của ngày hôm nay, còn sống bất quá chỉ là một cái xác mà thôi, ở đâu có gì khác biệt."

Con người Sở Diễm trầm xuống, sắc mặt lại không có chút nào biến hoá.

Trăm mặc một thời gian, hắn ưu nhã uống trà, mâu trung sắc lạnh từ từ hoà hoãn, trở nên có chút lười biếng tùy ý. Thiên Dao đặt chén đĩa xuống, an tĩnh ngồi ở chỗ cũ, giống như bức tượng điêu khắc bằng ngọc, mặc dù bất động không nói lời nào nhưng cũng vô cùng đẹp mắt.

"Điện hạ!" Giọng nói của Đại thái giám Lư Trung ở Đông cung vang lên, rót cuộc phá vỡ sự tĩnh lặng như chết nơi đây. Hắn đi tới, trên tay kéo ra một hộp gấm màu đen nhỏ khéo.

"Ừm." Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, nhận lấy cái hộp hắn đưa tới. Sau đó vẫy tay, Lư Trung hết sức thò khom người lui ra ngoài.

Sở Diễm cầm hộp gấm, nhìn Thiên Dao nói. "Tới đây." Trước sau như một vẫn là giọng nói mệnh lệnh.

Thiên Dao nghiêng đầu, có chút mờ mịt nhìn hắn. Hồi lâu mới đứng dậy, hờ hững đứng trước người hắn. Hắn cao hơn nàng rất nhiều, trong khoảnh khắc, liền che đi ánh sáng trên đỉnh đầu.

Hộp gỗ màu đen trong lòng bàn tay hắn mở ra, bên trong là một cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh biếc, màu xanh nhạt như sóng nước trong hồ động lại. "Đây là..." Mâu trung Thiên Dao thoáng qua vẻ kinh ngạc, đây rõ ràng là cây trâm bị gãy của nàng, tại sao lại ở trong tay hắn.

Khoé môi hắn khẽ nhếch, đem ngọc trâm cài vào trên tóc nàng, cúi đầu, mâu quang dịu dàng nhìn nàng. Lần đầu tiên, Thiên Dao thấy được cái gọi là dịu dàng sâu trong mắt hắn.

"Cây trâm này rất hợp với nàng."

Nàng trăm mặc, cẩn thận chạm vào ngọc trâm kia. Cây trâm trải qua tay nghề tu bổ của thợ giỏi, nếu không nhìn kỹ, rất khó nhận thấy vết nứt.

Hắn kéo lấy tay nàng cầm ở lòng bàn tay, nhiệt độ bàn tay lại chân thật như vậy. "Thiên Dao, cây trâm mặc dù đã sửa chữa nhưng vẫn còn vết nứt. Tựa như người đã chết không cách nào sống lại được."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tân Nhậm Thái Tử Phi

Đây chính là cách an ủi độc nhất chỉ thuộc về Sở Diễm, nhàn nhạt, lại ấm áp đau khổ.

Thiên Dao trầm mặc, cước bộ lại theo bản năng lui về phía sau hai bước. Mâu trung trong suốt, ánh mắt sáng ngời. Nàng cúi đầu tới cực thấp, cũng không dám ngheh đón ánh mắt hắn. Nàng có thể chịu được hắn vô tình, có thể tiếp nhận thực tế tàn nhẫn, nhưng không cách nào đối mặt hắn đối xử tốt, hẳn dịu dàng, như vậy sẽ chỉ làm nàng tiếp tục trầm luân.

Bởi vì đã từng cảm thụ sự ấm áp, mới có thể sợ rét lạnh.

Sở Diễm, sao ngươi có thể hiểu được. Ta sợ ngươi âm tình bất định, sợ giờ khắc này được ngươi ôm vào lòng, sau một khắc, lại bị ngươi đẩy ra. Ta cuối cùng vẫn không phải là người kia trong lòng ngươi, ta đã chấp nhận mỗi duyên này sớm định sẽ không khai hoa kết quả, nên để cho nó kết thúc đi, ta mệt quá, mệt quá rồi.

Thiên Dao cắn chặt cánh môi, quật cường không để cho lệ chảy xuống hốc mắt.

"Cảm ơn điện hạ chiêu đãi, ta cần phải trở về."

Trở về? Đi Vu Hằng điện? Phượng mâu Sở Diễm híp lại, ánh mắt không hề chớp chăm chú nhìn trên người nàng, dịu dàng tan hết, thay vào đó là băng hàn lạnh thấu xương. Hắn hừ lạnh một tiếng, tà khí câu khôi khoé môi. "Nàng nếu chịu cầu xin Bôn vương, Bôn vương có thể để cho nàng ở lại Lăng Tiêu điện."

"Không cần." Thiên Dao hoàn toàn cự tuyệt.

"Ồ?" Sở Diễm cười một tiếng, ngón tay thon dài mập mờ nâng cằm nàng lên. "Lý do?" Lý do vội vã muốn rời đi.

Thiên Dao lạnh nhạt quay đầu, cũng không nhìn tới ánh mắt hắn, nhàn nhạt nói. "Cần gì chứ, Sở Diễm, ngươi cũng không yêu ta, tội gì phải đem ta giam cầm ở bên ngươi."

Yêu? Sở Diễm cười lạnh, lời nói mới buồn cười làm sao. Hắn nguyện thương nàng, cũng chịu nàng đã là ơn huệ lớn nhất.

"Nhưng nàng yêu Bôn vương, không phải sao?" Hắn cười quý mị, đầu ngón tay mát hừng dưng sức giống như muốn đem cằm nàng bóp nát.

Lông mi Thiên Dao rung động, một giọt lệ vô thanh vô tức chảy xuống. Chữ tình nan giải, không phải bởi vì nàng yêu hắn mà vì hắn có thể không chút kiêng kỵ chà đạp tình yêu của nàng.

"Sở Diễm, ta có thể không yêu ngươi nữa." Nàng cắn chặt phiến môi, vờ vụn phun ra mấy chữ. Tâm lại đau như dao cắt. Lúc này mới phát hiện, thì ra yêu cùng không yêu, đều thống khổ chật vật như vậy.

"Vậy sao?" Hắn khinh thường hừ lạnh, đẩy nàng ra. Thiên Dao đột nhiên mất đi chống đỡ, vốn là thân thể nhu nhược cứ vậy lao đảo ngã xuống đất. Sở Diễm mất lạnh quan sát, cũng không có nửa phản xúc động.

"Chờ nàng không còn yêu nữa, Bôn vương tự nhiên sẽ thả nàng đi."

Thiên Dao cười một tiếng, ánh mắt một mảnh thê lương. "Một lời đã định."

"Nếu không muốn ở lại Lăng Tiêu điện, liền trở về Vu Hằng điện đi, Bôn vương không muốn nhìn thấy nàng nữa."

Từ ngày Thẩm gia toàn tộc bị xử tử đến nay đã được 7 ngày. Hay nói cách khác, hôm nay là ngày cúng tuần cho toàn tộc Thẩm thị.

Sáng sớm tinh mơ bầu trời quang đãng, thế nhưng đến giờ Ngọ đột nhiên lại xuất hiện bão tuyết. Thiên Dao một thân sa y như tuyết, thân thể nhỏ bé quỳ gối trên mặt tuyết, trước người là giấy tiền vàng bạc cùng nhang đèn.

Tù nhân bị đẩy ra Huyền Vũ môn chém đầu, theo lệ thường, sau khi chết thi thể cũng bị ném vào bãi tha ma ngoài thành. Trước đó Thiên Dao từng đi tìm hài cốt người nhà, mà nơi đó, so với tưởng tượng của nàng càng kinh khủng hơn...

Trong hố sâu hơn trượng, thi thể nằm ngổn ngang không đếm hết được, máu tươi vẫn chảy, có kẻ sớm đã xương cốt trắng bệch. Phần lớn khác thân thể đã sớm dị dạng, có kẻ huyết nhục mơ hồ ở trạng thái mục rữa. Mùi máu tanh nồng đậm cùng mùi tử thối rửa khiến người ta buồn nôn.

Ngày đó, cũng có bão tuyết đầy trời, tuyết cùng máu dung hợp ở cùng một chỗ, dung mạo của thi thể càng không cách nào phân biệt được. Nàng như người điên lật tìm ở bãi tha ma mấy canh giờ, nhưng những khuôn mặt dữ tợn kia đều xa lạ. Cuối cùng, Từ Y quý gối khóc trước mặt nàng, nói với nàng "Chủ tử, lão gia cùng phu nhân thân thể không trọn vẹn, người làm sao tìm được! Nô tỳ van cầu người, đừng lãng phí chính mình nữa."

Thiên Dao rút cục ngừng lại, thân thể trượt xuống nền đất. Nửa quỳ ở trong tuyết khóc lớn. Nàng làm sao không biết hành động này như mò kim đáy bể. Nàng chẳng qua là không cam lòng, chẳng qua là không đành lòng để bọn họ không nơi an nghỉ.

"Ta là nữ nhi bất hiếu nhất trên đời này, ta ngay cả an táng cho mọi người cũng không làm được." Thiên Dao quỳ gối trên tuyết, hướng về nơi đốt nhang đèn không ngừng dập đầu. Từ Y căn cũng không được, liền giống như nàng vừa quỳ vừa khóc.

"Cảnh tượng này thật là cảm động đến rơi lệ a." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nữ hài hước, Thiên Dao mờ mịt quay đầu, chỉ thấy nơi cửa, Mộ Dung Ti Ngôn lắc lắc vòng eo, được tỷ nữ dìu vào.

Gương mặt Thiên Dao vẫn còn vương nước mắt, lại vẫn đạm phong khinh cười, được Từ Y đỡ đứng dậy nhàn nhạt nói. "Mộ Dung tỷ tỷ có chuyện ư? Thiên Dao hôm nay không tiện tiếp đãi tỷ tỷ." Mộ Dung Ti Ngôn nhú mi tâm, ánh mắt có chút khinh thường liếc nhìn cung điện đồ nát. Lành cung là nơi vắng vẻ, nàng còn ngại bị vận xui đeo đuổi. "Muội muội lâu ngày sống nơi vắng vẻ cũng có chút xa cách. Ta lần này tới trước là mang cho muội hai tin tức." Mộ Dung Ti Ngôn dừng một chút, ánh mắt cố tình liếc qua Thiên Dao, mà sau đó, chỉ là một gương mặt tái nhợt, không chút biểu tình.

"Một tin tức tốt, một tin tức xấu, muội muội muốn nghe cái nào trước?"

Thiên Dao cười một tiếng, dù sao cũng muốn nghe, trước sau có gì khác biệt. "Tùy tỷ tỷ."

Mộ Dung Ti Ngôn hơi khinh thường hừ một tiếng, cất bước đi tới chỗ nhang đèn phía trước. "Muội muội có lẽ còn không biết, cữu cữu ta ở Hộ bộ đảm nhiệm chức Liễm thi (thu dọn xác chết)."

Dung nhan lạnh nhạt của Thiên Dao rốt cuộc có một chút dao động, ánh mắt sáng quắc tao nhã nhìn Mộ Dung Ti Ngôn chờ nàng nói nốt.

Mộ Dung Ti Ngôn đắc ý cười, nàng biết lần này đã bắt được điểm yếu của Thiên Dao. "Muội muội từng cứu Ti Ngôn một mạng, Ti Ngôn vẫn cảm kích trong lòng, cho nên ta liền khẩn cầu cữu cữu đem hài cốt Thảm tướng quân hoá táng, hơn nữa ta có thể đem tro cốt Thảm tướng quân trả lại cho muội muội."

Thân thể Thiên Dao không ngừng run rẩy, bàn tay ẩn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền. "Điều kiện?" Nàng trong trẻo lạnh lùng hỏi, tự nhiên hiểu thiên hạ không có gì là miễn phí cả.

Mộ Dung Ti Ngôn chau mày, "Ta muốn người giúp ta một lần nữa lấy được sủng ái của điện hạ."

Thiên Dao không khỏi cười ra tiếng, tựa hồ nghe đến chuyện buồn cười. "Muội muội thân mang tội, chỉ sợ không giúp được tỷ tỷ." Một lần nữa được sủng ái? Thiên Dao tự nhận không có bản lĩnh kia.

"Muội muội không cần vội trả lời, ta có thể cho người thời gian suy tính." Mộ Dung Ti Ngôn không nhanh không chậm, tựa hồ đã nắm chắc được nàng. "Chúng ta đi thôi." Nàng nắm lấy tay tỷ nữ, dáng người lay động hướng ngoài cung mà đi, tựa hồ nghĩ đến cái gì, cước bộ dừng lại, xoay người nói.

"Nói vậy, muội còn không biết, Doãn Hàm Tuyết sáng nay ở trong viện ngắt xiu, hiện nay Thái y cũng chạy tới. Nàng độc hường cung chịu bấy lâu, đoán chừng tin vui này rất nhanh sẽ truyền ra."

Đây chính là tin tức tức xấu nàng muốn nói sao?

Trong đầu Thiên Dao nổ ầm một tiếng, thân thể thật giống như bị nổ tung, chết lặng không chút tri giác nào. Ý thức duy nhất còn lại đó chính là Doãn Hàm Tuyết mang thai hài tử của Sở Diễm. Bóng lưng của Mộ Dung Ti Ngôn trong mắt nàng từ từ mờ hồ, ý thức sau cùng của Thiên Dao đó là tiếng khóc hoảng sợ ở bên tai của Từ Y.

Tin vui trong Hạm Tâm các chậm chạp không có truyền ra, các nữ nhân trong phòng cũng đều thờ phào nhẹ nhõm. Người nhìn có chút hả hê cũng không ít.

Trong điện, hương vụ quanh quẩn. Doãn Hàm Tuyết dựa trong ngực Sở Diễm, mặt dính đầy nước mắt. Hôm nay, chỉ sợ nàng đã thành trò cười trong chốn hậu cung.

Nàng thuở nhỏ thân thể mảnh mai, sáng sớm đã bắt đầu thấy không khỏe, thậm chí té xỉu ở trong điện. Đám nô tỳ kia không có chừng mực, lại nóng lòng nịnh bợ chủ nhân liền la lên nương nương có hỉ rồi. Trong lòng nàng cũng là đắc chí, cùng Sở Diễm thành thân mấy tháng, hàng đêm thừa hoan, trong thời gian dài sớm nên nước chảy thành sông, ngờ đâu lại là chuyện không vui.

"Đã khóc một ngày, khóc hại thân thể Bôn vương sẽ đau lòng." Sở Diễm khoé môi mỉm cười, nhẹ nhàng dỗ dành mấy câu.

"Điện hạ..." Giọng nói Hàm Tuyết run rẩy, nước mắt lại chảy xuống, thật giống như bị uy khuất cực lớn.

"Lê hoa đài vũ, Tuyết Nhi là cố ý dẫn dụ Bôn vương?" Đầu ngón tay thon dài Sở Diễm mập mờ mà sát đôi môi Hàm Tuyết.

Hai gò má Hàm Tuyết ửng hồng, rốt cuộc phá lệ mỉm cười, then thung tựa vào ngực hắn. "Điện hạ, ngày sau Tuyết Nhi nếu có may mắn hạ sinh hoàng tử, điện hạ sẽ sắc phong hắn làm Thái tử sao?" Nàng ngửa đầu, đôi mắt đẹp lưu chuyển, mang theo tha thiết chờ đợi.

Sở Diễm lạnh nhạt mà cười, ý giễu cợt trong mắt chợt loé rồi biến mất, nhanh đến khiến người ta không cách nào phát giác. "Bổn vương lại muốn một nữ nhi thông tuệ xinh đẹp như nàng."

Vẫn là giọng nói dịu dàng như ngọc, mang theo vô tận cung chiều. Nhưng Hàm Tuyết lại nghe ra được ý cự tuyệt. Nàng là nữ nhân thông minh, tự nhiên sẽ không tiếp tục truy hỏi, chẳng qua là e lệ cười một tiếng, đem mặt đẹp chôn vào trong ngực hắn.

"Điện hạ, Vân Kiềm đại nhân cầu kiến." Xích Diễm đi tới, khom người hồi bẩm.

Vân Kiềm? Trễ như thế, hán tới làm gì. Sở Diễm im lặng đẩy nữ nhân trong ngực ra, trầm giọng nói. "Mời biểu ca vào đi."

Vân Kiềm mặt lạnh đi tới, không để ý quân thần chi lễ, cũng hoàn toàn không để ý tới Doãn Hàm Tuyết ở một bên. Hắn nhìn về phía Sở Diễm, chỉ lạnh lùng nói một câu. "Nàng ở Vu Hăng điện sắp chết, cứu hay không là chuyện nhà Thái tử điện hạ, vì thân không dám xen vào."

"Biểu ca không phải đã đặt mình trong đó sao?" Sở Diễm tà mị cười khê, ưu nhã đứng dậy. Mà sâu trong đáy mắt lại cuộn cuộn cơn sóng, cũng không giống như sự bình tĩnh trên mặt. "Theo Bổn vương đi thăm nàng một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đoàn Tụ Tán

"Điện hạ". Trơ mắt nhìn Sở Diễm rời đi, Doãn Hàm Tuyết cắn chặt cánh môi, ánh mắt phần hận từ từ ngưng tụ.

Vị kia ở Vu Hăng điện sốt cao không lui, Từ Y kêu khóc ở ngoài điện quỳ mấy canh giờ, nàng cũng phất người ngăn cản. Lại không nghĩ rằng, Vân Kiềm lại thích quản việc của người khác tới làm đục nước.

Đêm hôm đó ở Đông cung, đèn đuốc sáng choang như ban ngày. Tất cả thái y đang làm nhiệm vụ ở Thái Y viện cũng bị tuyên vào Vu Hăng điện. Từ khi lập quốc đến nay, đây chỉ sợ là một đêm náo nhiệt nhất trong lịch cung, trước đây chưa từng có tiền sử.

Thiên Dao nằm trên giường hẹp rách nát, đầu đón giấy giụa, ý thức lại chưa từng thanh tỉnh. Hắn ôm thân thể nóng bỏng của nàng, mi tâm nhũn chặt cũng chưa từng giãn ra.

Thái y quỳ đầy đất, từng người một đều nom nớp lo sợ.

"Hồi bẩm điện hạ, nương nương bị trúng gió rét, bởi vì không chữa trị kịp thời, hàn khí xâm nhập vào trong phổi, hạ quan chỉ có thể trước kê chút thuốc hạ sốt cho nương nương dùng, nhưng muốn hồi phục như trước chỉ sợ không phải là chuyện một sớm một chiều...."

"Bổn vương không muốn nghe người nói nhảm, Bổn vương chỉ muốn nàng khoẻ lại." Mắt lạnh của hắn đảo qua, thái y quỳ trên đất bị dọa sợ đến cả người run rẩy.

Vân Kiềm vẫn an tĩnh đứng ở một bên, Sở Diễm lo âu, bất an che giấu cực tốt nhưng không qua được mắt hắn. Hắn từng yêu, cho nên, hắn hiểu được.

"Nương nương khi nào mới có thể tỉnh lại?" Vân Kiềm hướng thái y hỏi thăm.

"Uống qua thuốc, rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Được, tất cả đều lui đi." Vân Kiềm liếc mắt hai người đang ôm nhau, hết sức thúc dục dẫn mấy vị thái y khom người lui ra.

Bên trong nháy mắt lại yên tĩnh, Sở Diễm ôm chặt thân thể mềm mại của Thiên Dao, cách một lớp y phục vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mi thanh tú vận chặt, trong miệng không ngừng tự lầm bầm, rồi lại nghe không ra nàng đang nói gì.

Cứ như vậy giây vò đến khuya, Thiên Dao cuối cùng tỉnh lại.

"Là người." Giọng nói phát ra khàn khàn, con ngươi trong suốt của nàng mang theo mấy phần lạnh nhạt.

"Nàng hy vọng người ôm nàng là ai? Vân Kiềm sao?" Hắn tà mị cười một tiếng, đầu ngón tay ngả ngón nàng cầm nàng.

Thiên Dao cũng không trả lời mà kịch liệt ho khan, thật giống như muốn đem tim phổi ho ra ngoài. Hai tròng mắt ánh lệ, bộ dáng thật là chọc người thương tiếc. Sở Diễm lập tức lại mềm lòng mấy phần. Mắt lạnh nhìn hoàn cảnh ác liệt bốn phía, chậm rãi nói. "Ngày mai về lại Y Lan điện dưỡng bệnh đi."

Thiên Dao trầm mặc, đôi mắt đẹp híp lại, trong lúc nhất thời không đoán ra được tâm tư của hắn.

Tiếng pháo vang dội phá vỡ suy nghĩ của nàng, Thiên Dao có chút mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ, hi vọng pháo trúc nghe rất quen thuộc, lúc nàng gả vào Đông cung chính là như thế.

"Điện hạ." Ngoài cửa truyền đến giọng nói già nua của Từ ma ma, tựa như thúc giục.

"Bổn vương biết rồi." Trong giọng nói của Sở Diễm mang theo vài tia không kiên nhẫn, động tác êm ái buông Thiên Dao ra. "Buổi tối Bổn vương sẽ trở lại thăm nàng."

"Ừ." Thiên Dao không để ý lắm lên tiếng, khoé môi có chút giễu cợt.

Sau khi Sở Diễm đi, Thiên Dao có hết sức lật người xuống giường. Bởi vì vừa mới hạ sốt, thân thể mềm yếu vô lực, chân lão đảo vài cái, liền ngã xuống đất, lại đụng rơi chén trà trên bàn, phát ra tiếng choang giòn tang.

"Chủ tử, người làm sao vậy?" Từ Y đẩy cửa vào, thấy Thiên Dao té trên đất thì giật mình, luống cuống tay chân đem nàng dìu đến bên cửa sổ.

"Ta không sao." Nàng an ủi cười một tiếng, được Từ Y dìu đứng bên cửa sổ, song cửa sổ nửa mở, bên ngoài tiếng pháo phá lệ rõ ràng.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của hắn! Như thế nào có thể tới thăm nàng! Sớm biết, lời nói của nam nhân là không thể tin.

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười khổ, đột nhiên nhớ lại một câu nói: Thấy người mới cười, nghe người cũ khóc.

"Từ Y, nói cho Mộ Dung trác phi biết, điều kiện của nàng ta đáp ứng."

Ban đêm, tuyết bay đầy trời.

Thiên Dao một mình ngồi trong sân, chén trà xanh trong tay đã sớm lạnh.

Bức tường cũ kỹ ngăn cách hi vọng bên ngoài, hắn giờ phút này hẳn là đang động phòng hoa chúc, ôm mỹ nhân vào lòng. Nghĩ đến đây, nàng cười khổ lắc đầu, bàn tay theo bản năng đặt lên tim, mới phát hiện, tâm lại đau như vậy.

"Chủ tử, ngoài đây lạnh, nên trở vào trong thôi." Sau lưng, Từ Y che dù, chặn lại tuyết trên đầu nàng.

"Trong phòng ấm áp ư?" Thiên Dao lắc đầu, khổ sở cười một tiếng."..." Từ Y cứng họng.

"Người trở về đi thôi, ta muốn ở một mình."

Phía sau là tiếng thở dài, Từ Y bất đắc dĩ xoay người rời đi.

Tuyết càng rơi càng lớn, không có chút dấu hiệu ngừng nghỉ. Thiên Dao ngửa đầu, đưa tay đón bông tuyết rơi.

Cách đó không xa lại lần nữa vang lên tiếng bước chân, đến phía sau lưng nàng thì dừng lại. Thiên Dao cũng không quay đầu, cứ cho là Từ Y quay lại.

"Tuyết rơi." Nàng nhàn nhạt mở miệng. "Phụ thân nói, ngày ta ra đời, trời nổi bão tuyết một ngày một đêm."

Nàng cúi đầu, khoé môi nở nụ cười khổ, nhàn nhạt nói. "Hôm nay là sinh nhật ta." Cũng là ngày hắn cưới người khác, nghĩ đến có bao nhiêu giễu cợt.

Sau, là trầm mặc kéo dài.

Tuyết rơi không tiếng động, rơi vào trên y phục đơn bạc của nàng, ướt một mảnh. Sau đó, áo khoác lông cừu dày cộm nặng nề lặng yên không tiếng động phủ lên bà vai yếu ớt của nàng.

"Cảm ơn người, Từ Y." Thiên Dao cười một tiếng, kéo chặt áo khoác.

"Thì ra nàng cũng biết nói tiếng cảm ơn." Giọng nam hơi giễu cợt ở phía sau lưng vang lên, Thiên Dao quay đầu lại, đập vào mắt là bóng dáng nam tử tuấn lãng cao lớn, một thân hi phục đỏ tươi, ở dưới trời tuyết vô cùng chói mắt.

"Sở Diễm." Nàng kinh ngạc, nghênh đón mực mầu có chút hài hước của hắn.

"Trẻ như thế không đi ngủ, ở chỗ này làm cái gì?" Hắn đến gần, ngón tay chạm vào gương mặt trắng mịn như mỡ dề của nàng. Mùi rượu nồng đậm đập vào mặt.

"Người say rồi" Nàng cúi mắt, muốn tránh né hắn.

Hắn hiển nhiên không cho phép nàng tránh né, cánh tay duỗi ra đem nàng ôm vào trong ngực. "Vậy thì như thế nào?" Hắn tà khí cười. Không có chút

báo trước cúi đầu bá đạo hôn nàng.

Thiên Dao kinh ngạc tròn to cặp mắt, trong miệng phát ra vài tiếng rên rĩ ngán ngùi, ở trong ngực hấn giãy giụa, lại không cách nào lay chuyển ngược lại còn bị hấn ôm chặt hơn. Hấn hôn vô cùng bá đạo, thậm chí là đã man cán mót môi nàng, răng môi dầy dụa, hơi thở hoà quyện. Thiên Dao khó khăn hô hấp, lực đạo giãy dụa càng ngày càng yếu ớt, bên trong thân thể một ngọn lửa vô danh điên cuồng cháy, lớn đến mức cháy lan ra đồng cỏ.

"Các người đang làm gì?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên, trong nháy mắt dập tắt ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Thiên Dao như một hài tử làm chuyện sai, hốt hoảng tựa đầu vào ngực Sở Diễm. Trái tim điên cuồng đập loạn. Ánh mắt theo giọng nói kia mà tìm kiếm, nữ tử đội mũ phượng khăn vàng vai, cao quý đoan trang, kia là một bộ đồ đồ tươi, vô cùng chói mắt.

"Nàng đang chất vấn Bồn vương sao?" Sở Diễm đem Thiên Dao che chở trong ngực, mâu quang sâu lạnh xem xét nữ tử vừa tới.

"Phượng Phi không dám." Nữ nhân hơi thu liễm sự kiêu căng, khẽ cúi người. Phượng Phi, nữ nhân Định Viễn hầu Tư Đồ Phượng Phi, Thái tử phi tần nhậm của Sở Diễm.

"Nếu đã không có chuyện gì, nàng trở về Thương Lan điện đi." Sở Diễm mở miệng không mang theo chút nhiệt độ, vẫn ôm lấy Thiên Dao. Nàng an tĩnh tựa trong ngực hấn, mâu quang tan rã, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lãnh mạc.

Tư Đồ Phượng Phi cắn môi, mặc dù không cam lòng, lại che giấu cực tốt, ngược lại đưa mắt nhìn Thiên Dao. "Đã lâu không gặp, A Dao muội muội đã trở thành mỹ nhân như hoa như ngọc."

Bị chỉ mặt gọi tên, Thiên Dao tự nhiên không thể tiếp tục làm ngơ. Nàng trong trẻo lạnh lùng cười một tiếng, nhân nhật mở miệng. "Phượng Phi tỷ tỷ, gần đây vẫn khoẻ chứ?"

Phượng Phi mỉm cười, vừa tính mở miệng lại bị Sở Diễm cắt lời. "Thiên Dao bệnh nặng mới khỏi, không nên ở đây chịu lạnh. Tối nay Bồn vương cùng nàng ngủ lại Y Lan điện, ngày khác lại tới thăm nàng."

"Điện hạ..." Phượng Phi uỷ khuất gọi, lại không ngăn được cước bộ của hấn.

Rời đi bất quá mấy ngày mà thôi, Y Lan điện hết thấy lại trở nên xa lạ như thế. Sở Diễm nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cũng ở bên người nàng nằm xuống.

"Ngao, đi ngủ sớm một chút, Bồn vương ngủ cùng nàng."

"Điện hạ diễn vẫn chưa diễn xong sao?" Lòng mi Thiên Dao run rẩy mấy cái, lời nói ra miệng không có chút cảm xúc. "Tâm lòng tốt của điện hạ, Thiên Dao cảm thấy không bằng..."

Thẩm gia cùng Tư Đồ nhất tộc có quan hệ sâu xa, Thiên Dao cùng Tư Đồ Phượng Phi mặc dù cũng chưa tới mức tỷ muội tình thâm nhưng thuở nhỏ có quen biết. Ở trong cung vốn dĩ nên nâng đỡ lẫn nhau, mà hành động này của Sở Diễm lại hoàn toàn đánh gãy tình cảm giữa các nàng. Trải qua chuyện này, trong lòng Phượng Phi tất sinh hiềm khích, thậm chí, coi nàng là địch.

Sở Diễm cười khẽ, phượng mâu híp lại, mâu quang lạnh lùng quan sát nàng. "Nữ nhân quá thông minh, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt."

Thiên Dao tự giấu cười một tiếng, sự khổ sở lan tràn bên mép. Nếu như nàng hồ đồ một chút, đem sự dịu dàng của hấn giờ phút này làm một loại vinh quang cung chịu, như vậy, ít nhất lúc này đây, nàng hẳn là hạnh phúc.

Đáng tiếc, hạnh phúc giả dối, có được thì có ích lợi gì! Nàng không lừa được trái tim mình.

Con đường nhỏ uốn khúc âm u, cuối đường là một hồ nước, mặt nước lờ lờ sương mù quanh quất, hẳn là một hồ nước nóng. Bên hồ một cây ngô đồng cao lớn, lá đỏ rơi xuống, trải đầy trên mặt đất. Dưới gốc cây ven hồ, một bộ y phục trắng như tuyết phát phơ trong gió, mái tóc đen nhánh, trên đầu cài một cây trâm ngọc xanh, không cần điểm xuyết thêm bất kỳ vật gì, tinh khiết không nhuộm chút bụi trần.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Trở Thành Giải Dược Của Hấn

"Thẩm Thiên Dao, sáng sớm người dẫn ta đến chỗ quái quỷ này, không phải là để ngắm phong cảnh chứ?" Sau lưng, Ti Ngôn bắt mẫn oán trách.

Nàng xoay người, cười nhạt một tiếng. "Con đường mòn trước mặt kia là đường điện hạ hạ triều nhất định sẽ đi qua. Tỷ tỷ không phải là muốn lấy lại thánh sủng sao, ngay cả việc này cũng không biết."

Ti Ngón liếc nhìn con đường mòn trước mắt, lơ đãng nói. "Vậy thì sao?"

Thiên Dao cũng lười giải thích cùng nàng, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ chỉ món đồ bên cạnh ao. "Đó là cho tỷ tỷ."

Ti Ngón hơi không hiểu, nhặt món đồ trên đất lên, là một chiếc váy bách điệp do thợ may tinh tế làm ra, mặc dù tinh xảo nhưng lại không tới mức xinh đẹp long lanh. So sánh với y phục trên người mình nghiêm nhiên kém hơn. "Người muốn ta mặc cái này?" Nàng khinh thường hừ một tiếng.

"Tỷ tỷ có từng đi qua Hạm Tâm các?"

"Đương nhiên có, Doãn trác phi quả thật rất xa hoa." Ti Ngón chế giễu nói.

Thiên Dao bất đắc dĩ bật cười, đây chính là nữ nhân a. "Trừ xa hoa, tỷ tỷ có còn chú ý tới, đồ trang sức trong phòng nàng phần lớn là lấy Hồ Điệp làm ý tưởng?"

Ti Ngón cẩn thận hỏi tường, quả thật như thế. Chẳng lẽ Hồ Điệp này còn có dụng ý khác.

"Hồ Điệp là vật yêu mến của Doãn Hàm U. Hàm Tuyết rất thông minh, hiểu được yêu ai yêu cả đường đi." Thiên Dao chậm rãi giải thích. Sau đó, ngửa đầu ngắm nhìn sắc trời, bầu trời quang đãng, xem ra ông trời cũng có ý giúp người hoàn thành ước vọng.

"Hiện tại cách giờ hạ triều còn hai canh giờ, thời gian chuẩn bị của tỷ tỷ không nhiều." Nàng thông thả bước tới trước người Ti Ngón, trên dưới quan sát nàng một phen. "Không cần trang điểm quá cầu kỳ, trang điểm cầu kỳ ngược lại tâm thường. Trang sức trên người cũng không cần nhiều quá, điện hạ nhìn là người, cũng không phải y phục, đồ nhiều ngược lại làm chủ nhân lu mờ."

"Hy vọng biện pháp của người hữu hiệu." Ti Ngón bán tín bán nghi ôm lấy y phục.

Hai canh giờ sau, Mộ Dung Ti Ngón quay lại, trang điểm thanh tú nhẹ nhàng. Thiên Dao vẫn lạnh nhạt như cũ ngồi bên cạnh bàn đá, chẳng qua là trên bàn nhiều thêm 3 chén trà cùng một cây tỷ bà bạch ngọc.

Ti Ngón ngồi xuống đối diện nàng, váy sam ôm lấy cơ thể. "Nói đi, trong hồ lô của người rốt cuộc đựng thuốc gì?"

Thuốc? Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, đích xác là có thuốc. Nàng không nhanh không chậm từ trong ngực lấy ra một bình sứ bằng bạch ngọc nhỏ, ngay trước mặt Ti Ngón đem thuốc đổ vào trong 2 chén trà.

"Đây là thuốc gì?" Ti Ngón không rõ hỏi.

"Đoàn tụ tán." Sắc mặt nàng bình thản, chậm rãi nhả ra ba chữ.

"Cái gì? Người thật không muốn sống nữa rồi." Ti Ngón kinh hãi, nàng nào dám ở trong trà Thái tử điện hạ hạ xuân được, nếu bị lộ, đó là tội lớn.

"Từ xưa phú quý từ gian nguy mà có, tỷ tỷ nếu sợ, hiện tại rồi đi vẫn chưa muộn." Thiên Dao mỉm cười, vân đạm phong khinh nói.

Bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, cho thấy nàng khẩn trương cùng thấp thòm. Trên mặt lại cố làm ra vẻ trấn định, không chịu thua nửa phần khí thế. "Mộ Dung Ti Ngón ta cho tới bây giờ cũng không biết chữ sợ viết như thế nào."

Trong lòng nàng trù tính, dù sao thuốc là do Thẩm Thiên Dao hạ, nếu sự việc bại lộ, nàng vẫn có thể đẩy tội một cách sạch sẽ.

Thiên Dao cũng không phải là không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ vì đạt được mục đích, nhất định phải mạo hiểm một chút.

Nàng tiện tay ôm cây tỷ bà bạch ngọc ở một bên qua, mười ngón tay khẽ chuyển, một khúc nhạc chậm rãi lưu loát vang lên.

Trắng sáng khi nào xuất hiện? Nàng cốc hỏi trời thanh. Không biết cung điện trên trời, chiều nay là của năm nào. Ta mong theo gió trở về, lại sợ cung điện ngọc ngà, cao xù bất thắc hân. Điều múa lướt qua thanh ảnh, giống gì ở nhân gian. Người có bi hoan ly hợp, trăng có lúc tỏ lúc mờ, việc này khó vẹn toàn. Nhưng nguyện người lâu dài, thêm ngàn dặm thiên duyên.

Khúc 'Thủy Điều Ca Đầu' này là khúc tỷ bà Hàm U thích nhất, không chỉ là khúc này, còn có trà xanh sương mai trên bàn, váy bách điệp trên người Ti Ngón, đều là những thứ Hàm U thích nhất. Yêu ai yêu cả đường đi, nàng cũng không phải không hiểu được, chẳng qua là khinh thường mà thôi.

Hết thấy đều ở trong dự liệu, vừa vận một khúc nhạc kết thúc, bóng dáng tuấn lãng đã dừng lại ở sau lưng nàng, hai tay vỗ vào nhau phát ra mấy tiếng giòn vang. "Hay cho một câu 'Nhưng nguyện người lâu dài, thêm vạn dặm thiên duyên'."

"Điện hạ." Sắc mặt Thiên Dao thản nhiên, chậm rãi cúi người thi lễ. "Ta cùng Ti Ngón tỷ tỷ ở chỗ này phẩm trà, không nghĩ tới sẽ ngẫu nhiên gặp được điện hạ."

Ngẫu nhiên? Thật đúng là đủ trùng hợp! Sở Diễm liếc mắt nhìn chén trà trên bàn cùng váy bách điệp trên người Ti Ngón, ý cười nơi khoé môi càng sâu.

"Không biết điện hạ có nhã hứng cùng tỷ muội bọn ta thưởng trà?" Nàng khéo léo xinh đẹp, cúi người chờ hần đáp lại.

Nàng đã khổ tâm làm ra những thứ này, nếu hần không ở lại, không phải là lãng phí tâm ý của nàng. Sở Diễm mỉm cười, nhắc vạt áo, ưu nhã ngồi trên

ghế.

Đầu ngón tay trắng nõn cầm chiếc ly sứ Thanh Hoa, bạch lan tương kiến, màu trắng lại phát ra không chút bụi nhiễm, hoa lan lại lộ rõ xanh biếc sâu xa. Thiên Dao tự rót uống một mình, ý cười noi khoe môi nhạt nhẽo. "Tỷ tỷ không chăm trà cho điện hạ ư?" Ánh mắt nhàn nhạt như nước rơi vào trên người Mộ Dung Ti Ngôn.

"Điện hạ, mời dùng trà." Đầu ngón tay Mộ Dung Ti Ngôn trắng bệch, cánh tay khẽ run, hơi có chút bồn chồn lo sợ.

Sở Diễm không để ý lắm tới việc nhận lấy chén trà, ánh mắt thâm thúy như có như không rơi trên mặt Thiên Dao. Nàng nhẹ bụng chén trà, làm động tác mời với hắn.

Sở Diễm cười một tiếng, đưa chén lên môi uống cạn một hớp.

Biết rõ trong trà có huyền cơ, trong lòng Ti Ngôn có quý, gương mặt đỏ ửng, miệng uống trà ngược lại có vài phần lúng túng.

Mắt thấy chén trà đã thấy đáy, Thiên Dao nhẹ nhàng đặt chén trà trên mặt bàn, trong lòng tính toán thời gian được hiệu phát tác.

"Đường như thân thể tỷ tỷ khó chịu, xem ra phải phiền điện hạ đưa tỷ tỷ trở về tẩm cung." Thiên Dao cười, đơn giản rõ ràng ném ra một câu.

Ti Ngôn khẽ ngây ngốc nhưng rất nhanh liền hiểu ý. Bàn tay trắng nõn đặt trên huyệt Thái Dương, phối hợp với dáng vẻ nhu nhược yếu đuối. "Đầu thần thiếp đột nhiên hơi đau."

"Vậy ư?" Sở Diễm tà mị nhắc khéo môi, đứng dậy kéo Ti Ngôn vào trong ngực, mâu quang sâu thẳm lại rơi trên người Thiên Dao. "Nàng hy vọng bốn vương đưa nàng ấy rồi đi?"

Thiên Dao cúi sát đầu, cho tới khi hắn không thấy được biểu hiện trên mặt nàng. Giọng nói vô cùng nhỏ lại rất kiên định. "Nàng là phi tử của điện hạ."

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, bốn phía nhất thời trở nên im lặng, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách. Bàn tay nắm chặt trong ống tay áo chậm rãi buông ra, sau một khắc, lại đột nhiên nắm chặt lại, ngực không biết vì sao lại có chút phiền muộn. Thiên Dao lắc đầu cười khổ, đem nam nhân mình yêu đưa đến trên giường một nữ nhân khác, nàng chưa bao giờ biết mình còn có thể rộng rãi như vậy.

Cởi giày ra, Thiên Dao ngồi trên tảng đá lớn cạnh ao, một đôi chân ngọc xinh xắn khuấy động trong nước, tạo nên tầng tầng bọt nước.

Từ xa nhìn lại, rơi vào trong mắt Sở Diễm một bức họa mỹ lệ như thế. Mây mù lượn quanh nữ tử đang nghịch nước, gió nhẹ thổi tung mái tóc đen dài của nàng, theo gió lay động uyển chuyển. Lộ ra khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, lúc không cười lại giống như đang cười, lúc cười lại nhuộm chút sầu bi.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Thiên Dao quay đầu lại. Trong khoảnh khắc thấy Sở Diễm, tất cả biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

Hắn đi rồi quay lại, một người.

"Người, tại sao lại ở chỗ này?" Trái tim Thiên Dao nặng trĩu, có một loại dự cảm xấu đột nhiên xuất hiện.

"Bốn vương nên ở nơi nào? Trên giường Mộ Dung Ti Ngôn?" Hắn ưu nhã đứng cạnh bàn đá, bụng lên chén trà mới vừa uống khi nãy, lạnh giọng cười một tiếng.

"Người biết?" Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, ẩn trong ống tay áo, ngón tay đã sớm hăm sâu vào lòng bàn tay. Là nàng quá mức tự cho là đúng, ngây thơ cho rằng có thể tính kế hắn.

Sở Diễm ở chỗ này, như vậy Ti Ngôn..... Thiên Dao cả kinh, giật dử xoay người. Mới vừa bước được một bước, cánh tay liền bị lực đạo đột nhiên xuất hiện bắt được, lực đạo kia quá mức mãnh liệt khiến Thiên Dao lao đảo vài bước, suýt nữa ngã quỵ.

"Đi đâu?" Khóe môi hắn tà khí khẽ nhếch.

"Người đã làm gì Ti Ngôn?" Con người không chút sợ hãi cuối cùng cũng cuộn cuộn gọn sóng, Thiên Dao xoay tay lại tung chưởng, hướng phía tim Sở Diễm mà đánh.

Hắn vẫn đứng tại chỗ như cũ, không hề bối rối, gợn tay lên liền dễ dàng hoá giải được thế công của Thiên Dao, thậm chí thân hình cũng không động. Hắn xuất thủ rất nhanh, Thiên Dao cơ hồ không kịp phá chiêu, đã bị chưởng phong của hắn đẩy tới cây ngô đồng bên cạnh ao.

Cây ngô đồng kịch liệt rung lắc, nhiều bông hoa trên cây rơi rớt xuống, phong phú rơi tán lác trên y phục tuyết trắng của nàng, điểm xuyết thêm sắc đỏ, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp của nàng. Ngón tay thon dài của hắn điểm ở huyệt Khí Hải, nhất thời, nàng mất đi khí lực giây giụa, thân thể mềm nhũn tựa vào trên cây, chỉ có đôi mắt sáng như ngọc kính ngạo nhìn chằm chằm hắn.

"Nàng bây giờ nên lo cho chính mình mới phải." Hắn càn tà mị cười, đầu ngón tay thon dài ngạo mạn chạm tới khuôn mặt trắng nõn mềm mại của nàng, một đường xuống phía dưới, theo xương quai xanh, dễ dàng đẩy ra y phục trên ngực nàng.

Tâm tình dao động, Thiên Dao dần dập thở dốc, ngực phập phồng không ngừng. "Người muốn thế nào?"

"Nàng ở trong trà Bồn vương bỏ cái gì, chẳng lẽ không nhớ rõ, hử?" Giọng nói của hắc nhân nhả, động tác trong tay cũng không nhu hoà chậm rãi. Một tiếng 'xẹt' vang dội, sa y tuyết trắng của Thiên Dao trong tay hắc hoá thành mảnh vụn.

Ngon lửa đục trong cơ thể hắc âm ỉ kêu gào, cách y phục mỏng manh, nàng cảm nhận được nhiệt độ thân thể nóng bỏng của hắc.

"Người biết rõ trong trà có thuốc, tại sao còn uống?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ân Ký Của Sở Diễm

"Không uống thì sao có thể trúng kế của nàng?" Không trúng kế thì làm thế nào tương kế tựu kế.

"Người..." Thiên Dao kịch liệt run rẩy, thân thể không thể vận dụng được nửa phần khí lực. Hàm răng cắn chặt cánh môi, "Sở Diễm, Đồng cung còn nhiều nữ nhân nguyện ý làm giải dược cho người..."

Hắc tà mị cười, động tác ưu nhã, vẻ mặt bình tĩnh. Chỉ có đôi mắt sâu thẳm hừng hực đục hoả âm ỉ bùng cháy. "Thuốc là do nàng hạ, tự nhiên phải do nàng tới giải, Bồn vương làm việc luôn luôn công bình."

"Đừng, đừng mà..." Giọng nói vỡ vụn chưa hết lời liền bị hắc che kín. Nụ hôn nóng bỏng đột ngột ập tới, so với trước đây càng thêm điên cuồng, lưỡi hắc tiến quân thần tốc, liếm lấy môi răng của nàng, tựa hồ muốn từ nụ hôn này buông thả nhiệt lượng thân thể. Ngon lửa nguyên thủy, ở trên thân thể trẻ tuổi đang lúc hừng hực.

Thân thể đột nhiên nhẹ tênh, Sở Diễm đã đem nàng ôm lấy, có chút thô lỗ đặt nàng vào trong ao. Sóng nước dịu dàng bồng bềnh, thân thể mềm mại trở nên mẫn cảm dị thường. Hắc nghiêng thân đè xuống, hô hấp không vững vàng giống như khi nãy, nhiệt độ thân thể nóng kinh người. Nước làm ướt sùi tóc đen nhánh của hắc, một giọt nước trong suốt theo sóng mũi hắc rơi vào trên da thịt trắng nõn của nàng, không tiếng động chảy xuống, diễm dứa lẳng lơ quý nị.

Một đôi cánh tay ngọc vô lực của Thiên Dao đặt trên lồng ngực bèn chắc của hắc, không biết là khước từ hay là muốn ngênh hợp, chớp mũi quanh quần mũi mực trúc nhàn nhạt, làm mê loạn lòng người.

So với mũi mực trúc càng làm mê loạn lòng người chính là những cái hôn triền miên của Sở Diễm. Hắc nắm lấy tay nàng, nụ hôn từng cái từng cái rơi trên đầu ngón tay mảnh khảnh, cũng thuận thế mà hôn lên trên, hôn qua cánh tay, xương quai xanh, đầu ngón chân, hôn từng tác da thịt của nàng. Một nam nhân nhìn chúng sinh từ trên cao, hết sức kiêu ngạo lại phủ phục lên người nàng, dây dưa muốn tất cả của nàng. Đầu ngón tay thon dài du đàu trên người nàng, Thiên Dao không ngừng run rẩy, trong miệng khê rên rì.

Thân thể của nàng đã bán đứng nàng.

Sương mù quanh quần bên mặt hồ, nhẹ nhàng lượn lờ, thoáng như không phải chốn nhân gian.

Hắc tiện tay đánh rớt y phục rườm rà trên người, nghiêng người về trước..... Trong phút chốc đau đớn, thân thể như bị tê liệt. Thiên Dao thống khổ giãy dụa, hai chân trần theo bản năng đá vào người đang chèn ép ở trên.

Trong miệng tiếng khóc vỡ vụn, cũng bị hắc toàn bộ nuốt vào trong miệng. Nàng mang cho hắc cảm giác như điên cuồng.

Một khắc kia, không gian yên lặng, thời gian dừng lại.

Một khắc kia, gió ngừng động, mây ngừng trôi, cái động chỉ là hai trái tim đang nóng bỏng cùng thân thể không ngừng nhấp nhô không ngừng của hắc.

"Không muốn, đau..." Nàng khóc kêu cầu xin tha thứ, bàn tay đâm vào bộ ngực hắc. Mỗi cử động của hắc, đối với nàng mà nói là đau khổ vạn phần, là đau đến tê tâm liệt phế.

Một mảnh hồng hồng từ phía dưới trần ra, theo nước trôi đi. Thì ra, đây chính là nam nữ hoan ái, thật thật là đau, thật là đau.

Hắc ở trên người nàng như hồng thủy mãnh thú, tham lam cướp đoạt. Một đôi mắt thâm thúy như biển sâu, thật sâu ngắm nhìn nàng, dường như muốn đem hồn phách của nàng hút vào trong đó. Hắc nâng mặt nàng lên, dịu dàng hôn đôi mắt trong suốt của nàng, gương mặt trắng mịn, đôi môi anh đào, chiếm trọn nàng, từng tác từng tác dầy vò nàng, mà thân thể lại càng điên cuồng chuyển động.

Hắc từng có rất nhiều nữ nhân, hắc muốn thân thể các nàng, nhưng không có lần nào lại điên cuồng mất khống chế như vậy. Một khối thân thể trúc trắc như vậy lại khiến hắc muốn ngừng mà không được, một lần lại một lần, không biết thế nào là thỏa mãn.

Thiên Dao thỉnh thoảng rên rì, lần đầu trải qua việc thân thể thừa nhận hắc mạnh mẽ đoạt lấy, đầu ngón tay bám vào da thịt hắc, thống khổ rên rì, giống

như dạo chơi giữa biển lớn và ngọn lửa, đau nhưng hạnh phúc.

Đầu ngón tay thon dài luồn vào tóc nàng, êm ái vuốt ve sợi tóc mềm mại. Trong lúc lơ đãng, chạm phải khoé mắt ướt át, mày kiếm nhú lại, một ngọn lửa vô danh trong lòng nổi dậy. Vùi vào trong cấn cổ của nàng, hung hăng cắn lên đầu vai nàng, cho đến khi giữa răng môi lan tràn mùi máu tươi mới buông ra.

"Thật đau, Sở Diễm, Sở Diễm..." Nàng tùy tiện gọi tên hắn, lệ càng rơi càng nhiều.

"Ngoan, đừng khóc." Hắn dịu dàng dịu dõ, nhìn bộ dáng hoa lệ đáng yêu của nàng, bỗng dừng lại đau lòng.

Hắn rời khỏi, kéo qua cảm bào bao lấy thân thể nàng, một đường ôm nàng trở về Lăng Tiêu điện. Nàng tựa vào lồng ngực hắn, vẫn luôn rất an tĩnh, một Thiên Dao ôn thuận như vậy thật khiến hắn luyện tiếc.

"Tại sao không nói chuyện?" Hắn ôm nàng ngồi trên đầu gối, tùy ý thưởng thức một lọn tóc đen của nàng.

Thiên Dao mệt chết đi, cũng rất loạn, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào. Nàng vốn có thể bình tĩnh không chút tạp niệm, không quan tâm nhưng hắn cứ hết lần này đến lần khác làm dậy sóng.

Hôm nay giao ra tâm, giao ra thân, giao phó hết thảy, nàng phải làm sao đây?

"Ta đang nghĩ tới Ti Ngôn..." Đôi môi mỏng khẽ run.

"Nàng thật đúng là sát phong tình." Sở Diễm cười một tiếng, tay ôm nàng lại chặt thêm mấy phần. "Yên tâm, sẽ có người thay nàng ta giải được, đây không phải là chuyện nàng nên quan tâm"

"Nhưng mà, chỉ cần người kia không phải nguoi, nàng chính là mang tử tội." Gò má Thiên Dao tái nhợt, giọng nói lạnh nhạt mang theo vài tia bất đắc dĩ cùng áy náy.

Sở Diễm cười, ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên. Đôi mắt đẹp lưu chuyển, long lanh ánh nước, so với tính tình kiêu ngạo quật cường thường ngày không biết khả ái gấp bao nhiêu lần. "Yên tâm, Bồn vương tạm thời không cần mạng của nàng."

"Bởi vì nàng còn có giá trị dụng, đúng không?" Một đôi mắt trong suốt chống lại ánh mắt hắn.

"Ồ? Làm sao thấy được?" Lời của nàng khiến Sở Diễm thấy thú vị, hắn ngược lại muốn nhìn một chút nha đầu này đến tột cùng có thể hiểu được mấy phần.

Thiên Dao cau mày, nhàn nhạt nói. "Điện hạ sắc phong Ti Ngôn làm trắc phi, coi trọng không phải là mười vạn đại quân biên cảnh sao?"

"Ừ, sau đó thì sao?"

Thiên Dao trầm tư chốc lát, sau lại nói. "Thậm chí, Mộ Dung Ti Ngôn ra khỏi thành gặp nạn, người Kim dùng nàng uy hiếp... đều trong dự đoán của điện hạ. Mục đích, chính là để cho Mộ Dung Phục buông xuống phòng bị."

Sở Diễm cười sang sảng, cung chiều véo véo gò má nàng. "Đúng thật là quỷ tinh ranh."

Thiên Dao bật cười, ánh mắt khổ sở. "Thiên Dao nếu thông minh, sẽ không hết lần này tới lần khác bị điện hạ lợi dụng."

"Nếu không phải nàng có lòng tính toán Bồn vương, sao có thể bị Bồn vương lợi dụng, tự làm tự chịu nha đầu à." Hắn tà mị cười, kéo qua một lọn tóc đen của nàng, đặt ở bên môi hôn một cái. Lại cảm thấy không đủ, kéo nàng qua, cúi đầu hôn lên cánh môi hồng, thật lâu mới bằng lòng buông ra.

"Còn đau không?" Hắn mỉm cười hỏi.

Thiên Dao gật đầu một cái, lại nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên lắc đầu. Khuôn mặt đỏ bừng một mảnh, vấn đề này, trả lời như thế nào cũng không đúng.

"Nghĩ gì thế, Bồn vương là hoi vết thương trên vai nàng." Hắn kéo vạt áo nàng ra, kiểm tra thương thế trên vai, lại không có chút ý tứ nào muốn giúp nàng thoa thuốc.

"Ừ." Ấn đường nàng nhú lại, đạm nhạt trả lời.

Hắn mỉm cười, dịu dàng kéo lại y phục cho nàng. "Vết thương này là dấu vết không cách nào xóa được, Thầm Thiên Dao, đây là ấn ký của Bồn vương, kiếp này nàng chính là nữ nhân của Bồn vương."

Hắn bá đạo ngang ngược, Thiên Dao đã sớm thành thói quen. Nàng thuận theo tựa đầu chôn vào ngực hắn, phảng phất như vậy có thể gần sát lòng hắn. Câu 'Nữ nhân của Bồn vương' lần nữa khoá lại lòng nàng.

Sợ nhất là động tâm, lại hết lần này tới lần khác rơi vào bẫy yêu. Một chữ "tình" có độc không thể giải.

Bàn tay hắn lặng yên không tiếng động dời lên bụng nàng, êm ái xoa. "Còn nơi này, đau không?"

"Sở Diễm." Nàng nhìn chăm chăm hắn, gò má tái nhợt ứng hồng xinh đẹp.

"Làm thêm vài lần sẽ không đau." Lời nói mập mờ từ trong miệng hắn nói ra lại như đang nói đến chuyện thường ngày.

"Nàng cứ nghỉ ngơi trong điện Bồn vương trước đã, bữa tối, Bồn vương trở lại với nàng." Hắn nói xong, động tác êm ái đem Thiên Dao ôm đến giường, tỉ mỉ đắp chăn cho nàng.

Sở Diễm đứng dậy, tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, dừng lại cước bộ. "Chuyện Mộ Dung Ti Ngôn, nàng cũng không cần quá mức đau lòng. Coi như các nàng không tự cho là mình thông minh, Bồn vương sớm muộn cũng sẽ xuống tay với nàng ấy."

Mười vạn đại quân biên cảnh, hắn nhất định phải lấy được.

--- ----

Ngự thư phòng Đông cung.

Lúc Sở Diễm bước vào, Sở Dục đang cà lơ phát phờ ngồi ở trước bàn, vẻ mặt treo nụ cười nịnh hót.

"Thất ca ngược lại phong lưu khoái hoạt, thần đệ đợi đến mỗi mắt."

"Thế ư? Nhưng Bồn vương thế nào lại nghe nói đệ mới từ Hạm Tâm các tới đây." Phượng mẫu Sở Diễm híp lại, lộ ra vài tia tà mị. Nhắc vạt áo, ở bàn ngồi xuống, một tay ưu nhã bưng chén trà trên bàn lên, uống cạn một hớp. Một tay tùy ý mở sách ra xem.

Sắc mặt Sở Dục biến đổi, buồn bực không nói. Hắn làm thế nào có thể quên, nơi này là Đông cung, có chuyện gì mà có thể qua mắt được Thất ca hắn.

"Mộ Dung Ti Ngôn bên kia thế nào?"

"Còn có thể như thế nào, tiện nghi cho tên tiểu tử Xích Diễm kia." Sở Dục cười ha hả một tiếng, mới vừa rồi buồn rầu liền bị quét sạch.

Sở Diễm cười, ánh mắt rơi trên người hắn có vài tia nghiền ngẫm. "Bồn vương cũng không phải là chưa cho đệ cơ hội."

"Mộ Dung Ti Ngôn, hay là thôi đi. Đổi một cái văn thành." Sở Dục nửa nghiêm túc nửa cười gượng nói, mơ hồ cũng mang theo mấy phần dò xét. Hắn quen tính thuở nhỏ, ở trước mặt Sở Diễm càng thêm không hiểu việc thu liễm, huống chi việc hắn thích Doãn Hàm Tuyết cho tới bây giờ không phải bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Yêu?

Động tác Sở Diễm nhẹ nhàng thả sách trong tay xuống, thân thể biếng nhác dựa vào trên nhuyễn tháp, ánh mắt sâu thẳm khiến cho người ta không nhìn ra tâm tình, cũng hoặc là hắn vốn cũng không có chút tâm tình nào. "Nếu có một ngày, nàng muốn rời khỏi thâm cung, Bồn vương sẽ thành toàn cho các người."

"Sẽ không có ngày đó." Sở Dục cười khỏ.

Hàm Tuyết yêu Sở Diễm quá sâu, thậm chí.... Nàng sao có thể chịu rời đi. Thành toàn cái gì? Vĩnh viễn cũng sẽ không có một ngày như vậy.

"Tin tức trắc phi của Thái tử thất tiết, đệ đã sai người truyền ra ngoài. Thất ca khẳng định Mộ Dung Phục nhất định sẽ đi vào khuôn khổ?"

Sở Diễm cười lạnh, tiện tay ném cho hắn một phong thư. Trên thư cũng không có ký tên, Sở Dục đột nhiên hiểu rõ, hắn là bút tích của Mộ Dung Phục, nội dung rất đơn giản, đại khái chính là nguyện lấy mười vạn đại quân biên cảnh để đổi lấy mạng Ti Ngôn.

"Tin tức lại truyền đi nhanh như vậy sao?"

"Dùng bỏ câu đưa tin, từ Đông cung tới biên cảnh, không quá nửa ngày mà thôi." Sở Diễm bình thản nói.

"Kể từ khi Mộ Dung Ti Ngôn vào cung, Mộ Dung Phục liền phái người trà trộn vào, vô luận trong cung gió thổi cỏ lay, bọn họ cũng đều sẽ truyền tin về biên cảnh."

Sở Dục cả kinh, "Mộ Dung Phục thật là to gan."

"Một đám ô hợp mà thôi." Sở Diễm khinh thường cười một tiếng.

Nếu không phải còn có giá trị lợi dụng, hẳn làm sao lại để người của Mộ Dung Phục vào Đông cung. Hẳn không rảnh để ý, cũng không có nghĩa là hẳn để mặc cho bọn họ làm bừa. Nếu mất đi giá trị, hẳn tự nhiên sẽ trừ khử hết thảy bọn họ, dọn dẹp sạch sẽ.

"Mộ Dung Phục giao ra binh quyền, biên cảnh mười vạn đại quân, Thắt ca tính toán phải người nào đi trước tiếp quản?" Sở Dục mỉm cười, thật ra thì đến biên cảnh ngây ngốc một chút cũng không tồi, có một số việc, có vài người, không thấy, không nghĩ tới, ngược lại đối với tất cả mọi người là chuyện tốt.

"Đại cục còn chưa định, đệ tạm thời vẫn không thể rời để đó." Sở Diễm miễn cưỡng mở miệng.

Một chút tâm tư liền bị Sở Diễm nhìn thấu, sắc mặt Sở Dục tái nhợt mấy phần.

"Hai ngày sau, Thẩm Đông Thần sẽ xuất phát tới biên cảnh, tài năng của hắn không kém Mộ Dung Phục."

"Hắn?" Sở Dục cau mày, ngược lại là một nhân tài. "Người này nếu chúng ta có thể dùng dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng hắn dù sao cũng là người của Thẩm gia."

Sở Diễm lãnh mị cười, khí định thần nhàn. "Chỉ cần Thẩm Thiên Dao còn ở trong tay Bồn vương, hắn có thể trung thành hơn so với bất luận kẻ nào."

Ở một nơi khác, trong Lăng Tiêu điện, trước cửa sổ mở rộng, một bóng dáng tuyết trắng.

Hắn nói, sẽ cùng nàng dùng bữa tối, nàng liền chờ. Thức ăn nóng hổi trên bàn đã nguội lạnh, cũng đã hâm lại mấy lần, hắn vẫn chưa trở về.

Cho đến đêm khuya, mới có Đại thái giám tới bẩm báo, hắn tới Hạm Tâm các của Hàm Tuyết qua đêm.

Thiên Dao vẫn không ăn cơm, ngây ngốc tựa vào trước cửa sổ, ánh trăng cô lãnh rất giống với tâm tình nàng. Nàng ghét hắn như vậy, thật ra thì, hắn có thể không hứa, như vậy nàng sẽ không có ảo tưởng.

Trong viện lạnh lùng trong trẻo đột nhiên bị một giọng nữ thê lương đánh vỡ, hắn là Mộ Dung Ti Ngôn bất kể thị vệ ngăn trở mà xông vào.

Nên tới, sau tất cả vẫn sẽ tới.

Thiên Dao giữu cột cười một tiếng, kéo lại y phục, đẩy cửa ra.

"Chủ tử, người nên trở vào trong, để tránh ngộ thương người." Tử Y lo lắng ngăn ở trước người nàng.

Thiên Dao lạnh nhạt lắc đầu. "Ta cuối cùng cũng phải đối mặt với nàng."

Trong vườn, Mộ Dung Ti Ngôn sớm đã bị thị vệ bắt lại, chặt vật tể xuống đất. Nàng vẫn tiếp tục giùng giàng, móng tay cào trên đất, trong đất bùn lẫn vài vệt máu đỏ tươi.

"Dừng tay, buông nàng ra." Thiên Dao đứng trước mặt mọi người, lạnh lùng nói. Giọng nói không lớn, lại rất có khí thế.

Cung nhân gác cửa hai mặt nhìn nhau, giằng co một lát sau mới buông Ti Ngôn ra.

Mộ Dung Ti Ngôn lao đảo từ dưới đất bò dậy, đi tới trước người Thiên Dao, không nói hai lời giờ tay tát nàng một cái. Lực đạo kia không nhẹ, móng tay bén nhọn sượt qua da thịt vô cùng mịn màng. Mà Thiên Dao lại không có ý tứ tránh né, trực tiếp chịu đòn.

Tử Y cả kinh, mặt lạnh nhìn chằm chằm cung nhân ở một bên, lớn tiếng nói. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau bắt ả."

"Dừng tay." Con người lạnh nhạt của Thiên Dao quét qua mọi người. "Tất cả lui ra đi."

"Chuyện này..." Mọi người có chút do dự, sau đó vẫn chấp tay lùi sang một bên.

"Chủ tử!" Tử Y có chút sốt ruột.

"Người cũng lui ra đi." Thiên Dao lạnh nhạt nói. Tử Y cắn răng một cái, quay đầu chạy ra ngoài.

Thấy không có người ngăn trở, Mộ Dung Ti Ngôn điên cuồng cười to, tay giờ lên, lại một cái tát nặng nề rơi trên mặt Thiên Dao. "Thẩm Thiên Dao, con tiện nhân người hại ta. Ta muốn giết ngươi, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận..." Nàng đã sớm mất đi lý trí, nhào lên thân thể đơn bạc của Thiên Dao mà đánh. Nàng không tránh không né, chấp nhận tùy ý nàng ta giãy xéo.

Cung nhân bị Thiên Dao ra lệnh lại không dám khinh cử vọng động, chỉ đành phải tro mắt nhìn.

Quyền cước rơi trên người đau đớn, về mặt Thiên Dao vẫn bình tĩnh, không một chút thay đổi, thật giống như đau đớn kia là rơi vào trên thân thể của người khác. Nàng cũng không đánh trả, thậm chí chưa từng tránh né, máu tinh ngọt trên mặt chảy xuống.

"Cần rồi, dùng tay lại cho Bồn vương." Một giọng nam từ ngoài điện truyền đến, lạnh đến kinh người, mang theo uy hiếp cùng không dung tha. Từ Y đi theo sau đó, trên mặt tràn ngập lo âu.

Hắn đi tới, Thiên Dao chỉ cảm thấy dưới chân chột nhẹ, thân thể đã rơi vào trong ngực hắn. Đập vào mi mắt là khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy có một loại 'tiếc thương' gì đó.

Khoé môi nàng nhàn nhạt nở nụ cười lúm đồng tiền, Sở Diễm, người hắn là quan tâm ta, thật tốt!

"Người đâu, đem Mộ Dung Ti Ngôn xuống đánh năm mươi trượng." Giọng nói phát ra vẫn như trước không mang theo một chút cảm xúc.

"Không, không cần." Thiên Dao tựa vào trong lồng ngực hắn, thân thể có mấy phần run rẩy, tay nhỏ bé bắt được vạt áo hắn. Đôi mắt trong suốt mang theo vài tia khẩn cầu.

"Dám dă thương nàng, sẽ phải bị trừng phạt." Giọng nói của hắn quyết tuyệt, không mang theo nửa phần thương lượng. Hắn ôm nàng, xoay người hướng phía trong điện.

Sau lưng, truyền đến tiếng mộc côn rơi trên người, còn có tiếng nữ nhân khóc lóc thê lương nguyên rủa. "Thắm Thiên Dao, con tiện nhân này, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi." Nàng giùng giăng hướng trong điện, không biết khí lực từ đâu tới, đột nhiên từ dưới đất bò dậy, lần nữa nhào về phía Thiên Dao.

Sắc mặt Sở Diễm sùng sốt, xoay người lại tung một cước rơi vào trên bụng nàng, đem nàng cả người đá bay ra ngoài. "Cần rồi."

Máu tươi từ miệng nàng trào ra, Mộ Dung Ti Ngôn đã sớm mất đi lý trí, lao đảo bò dậy, trong tay chẳng biết từ lúc nào có thêm một thanh đoản kiếm lạnh như băng. "Thắm Thiên Dao, ta và ngươi đồng quy vu tận." Nàng nhào lên, nhưng ngay cả vạt áo của Thiên Dao cũng không chạm tới.

Từ Y phi thân tới ngăn, nắm chặt cánh tay cầm kiếm của nàng, hơi dùng lực một chút. Đoản kiếm trong tay Mộ Dung Ti Ngôn bay ra ngoài, chuôi kiếm thật sâu cắm vào bụi hoa, chỉ lộ ra thân kiếm lạnh như băng.

Mộ Dung Ti Ngôn cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn giãy giụa phản kháng, Từ Y bắt đắc dĩ, một chưởng đánh bay thân thể của nàng ra ngoài. Trùng hợp là thân thể nàng té trong bụi hoa, tìm bị thân kiếm đâm xuyên.

Máu tươi từ ngực Mộ Dung Ti Ngôn chảy xuống, nàng hoảng sợ tròn to cặp mắt, miệng đau đớn há to thở dốc.

"Mộ Dung Ti Ngôn." Thiên Dao cả kinh, tránh thoát khỏi cái ôm của Sở Diễm, nửa quỳ trước người Mộ Dung Ti Ngôn. Hai tay nắm lấy mu bàn tay đã mất đi nhiệt độ của nàng.

Ánh mắt Mộ Dung Ti Ngôn tròn to, phản chiếu tuần nhan của Sở Diễm, cánh tay nàng run rẩy đưa về hướng hắn, cổ sức ni non. "Phụ thân nói, ý cười của người vĩnh viễn không đạt tới đáy mắt, nam tử như thế nào có thể thật lòng. Nhưng mà, thiếp không tin. Phụ thân nói, người chẳng qua là lợi dụng thiếp, người muốn là biên cảnh mười vạn đại quân, thiếp cũng không tin. Nhưng hôm nay, thiếp tin, là Mộ Dung Ti Ngôn ta sai lầm rồi.... Người...."

Sở Diễm từ trên cao quan sát nàng, phượng mâu sâu thẳm không chút biến đổi. Thật đúng là bạc bẽo lạnh nhạt.

Máu tươi từ trong miệng trào ra, Mộ Dung Ti Ngôn nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Dao, trong mắt đều là hận. "Thắm Thiên Dao, ta nguyên rủa ngươi, nguyên rủa ngươi không chết từ té được.... Ha ha..."

Tiếng cười từ từ yếu ớt, cuối cùng im bật. Mộ Dung Ti Ngôn chết trong tiếng cười.

"Đem nàng lôi ra ngoài an táng đi, chớ để lộ tin tức." Sở Diễm lạnh lùng nói.

"Dạ." Người hầu cung kính lĩnh mệnh.

Sở Diễm sai bước tới, đem Thiên Dao lần nữa ôm lấy, hướng trong điện mà đi. Váy sam trắng của Thiên Dao dính một mảng máu, ánh mắt nàng mờ mịt nhìn chằm chằm màu máu đỏ, trước mắt từ từ mờ hồ.

Nàng không biết, hôm nay là Mộ Dung Ti Ngôn, ngày mai có thể là Thắm Thiên Dao hay không. Nếu mất đi giá trị, điều này cũng hứa hẹn kết quả của chính nàng.

Trong Y Lan điện, cung nhân sớm được cho lui, bên trong điện không khí an tĩnh quỷ dị, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Sở Diễm ngồi ở trước giường, đem Thiên Dao ôm vào trong ngực, đầu ngón tay thon dài lạnh lùng chạm tới vết máu ghê rợn trên mặt nàng. Mây kiếm khẽ nhíu lại, giọng nói lạnh nhạt. "Tự mình chuốc khổ."

Lúc này, Thiên Dao vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt có chút ngốc trệ từ chuyện của Mộ Dung Ti Ngôn, trên người khắp nơi đều là vết thương, vốn là thân thể suy nhược, lần nữa trở nên nóng sốt.

"Dao Nhi." Hắn thấp giọng gọi, bàn tay che ở trán nàng, chạm phải nhiệt độ nóng phỏng người. Mi tâm hắn nhăn chặt, tuần nhan nổi lên vài tia sầu lo. "Người đâu, truyền thái y."

Tĩnh khí thái tử điện hạ, trong cung không người nào không hiểu. Không tới thời gian nửa chum trà, thái y đang làm nhiệm vụ ở Thái Y viện đã chạy tới Y Lan điện trong Đông cung, không chút nào chậm trễ.

CHƯƠNG 54: CANH LẠC TỬ

Bên trong phòng, không khí gấp gáp có chút nghẹt thở, thái y run lấy bầy đứng ở hai bên, mỗi một câu nói đều hết sức cẩn thận, chỉ sợ chọc giận chánh chủ.

"Hồi bẩm điện hạ, nương nương chẳng qua chỉ bị thương ngoài da mà thôi, bởi vì dẫn phát bệnh cũ nên mới sốt cao không hạ..."

"Ừm" Sở Diễm lạnh nhạt đáp lại, sắc mặt nặng nề. Thiên Dao nửa tựa vào trong ngực hắn, đã lâm vào hôn mê.

"Bổn vương không muốn nghe lý do, Bổn vương chỉ cần nàng khoẻ lại." Một câu nói không chút gọn sóng, lại khiến thái y nghe được mà kinh hồn táng đảm. Lời này ngụ ý chính là Thiên Dao tốt, mọi người đều sống an ổn vô sự. Thiên Dao không tốt, người nào cũng đừng hòng sống tốt.

"Điện hạ, nương nương phần lớn là ngoại thương, cũng có thể dùng thuốc hoà vào nước tắm thử một lần." Lưu thái y đã cao tuổi run giọng mở miệng, những thái y khác suy xét trong chốc lát, cũng rồi rít đồng ý.

Nếu nói tới thuốc này chính là đem dược liệu thượng hạng bỏ vào trong nước chưng lên, đợi dược tính thấm vào trong nước xong lại dùng nước làm nước tắm.

Thiên Dao giờ phút này hôn mê bất tỉnh, Sở Diễm liền ôm nàng cùng nhau tắm rửa, nàng nhắm chặt cặp mắt, hàng mi thanh dài phản chiếu trên thân thể nhợt nhạt như cánh quạt mỹ lệ. Nữ tử hoàn mỹ không mảnh vải ở trong nước như ẩn như hiện. Ngực mềm mại dán chặt lồng ngực hắn, phía dưới lại sinh ra phản ứng.

Nếu không phải nàng vẫn hôn mê như trước, giờ phút này chỉ sợ sớm bị hắn đè ở phía dưới. Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ tử non nớt như vậy, một khối thân thể trúc trắc nhưng lại khiến cho hắn nhớ mãi không quên như thế.

"Thắm Thiên Dao, nàng thật đúng là tai hoạ." Chỉ trong chốc lát, nàng đã có thể đem mình làm cho vết thương đầy người.

Sương mù quanh quẩn mang theo nhàn nhạt mùi hương thảo dược, hiệu lực của dược hoá giải đau đớn thấu xương, trong hơi nước lượn lờ, Thiên Dao mềm mại thờ ra một tiếng khoan khoái. Trong lòng Sở Diễm vừa động, vô ý thức đưa ra đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, đôi môi đỏ búng hơi rung động, giống như đang gọi mời.

Hắn cúi đầu, bắt lấy hai cánh môi mềm mại, thoả thích hôn. Lúc đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, từ cạn đến sâu, dịu dàng mà triền miên, lưỡi linh xảo cạy ra hàm răng nàng, cùng chiếc lưỡi khéo léo của nàng dây dưa, hương thơm của nàng chung quy có thể câu động bản năng nguyên thủy nhất của hắn.

Cảm giác được hơi thở yếu ớt của nàng, Sở Diễm mới lưu luyến rồi đi môi nàng. Long mi như cánh bướm run rẩy, nàng mở ra đôi mắt lấp lánh, mờ mịt luống cuống nhìn hắn.

"Tĩnh rồi?" Hắn rõ ràng cười, mâu trung nhuộm chút sắc dục.

"... Người..." Tĩnh dậy, phát hiện mình trần như nhộng tựa vào lồng ngực nam nhân, Thiên Dao hé ra mặt đẹp xấu hổ đỏ bừng. Nàng nhanh chóng quay mặt, gồng găng muốn thoát khỏi ngực của hắn.

"Chớ lộn xộn." Hắn gầm nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo mấy phần ản ảnh. Cánh tay cứng rắn đem nàng gắt gao giam ở trong lồng ngực.

Thật là một tiểu yêu tinh biết giãy vò, nếu nàng tiếp tục giãy giụa, hắn cũng không dám bảo đảm còn có thể ản ảnh.

Hắn kéo qua áo lông cừu ở một bên đem nàng bao lấy, ôm vào tấm đệm.

Bên trong màn lụa xanh mỏng, hắn ôm nàng cùng với y phục mà nằm. Thiên Dao an tĩnh gối đầu lên cánh tay hắn, long mi như cánh bướm chớp chớp, hẳn là không chút nào buồn ngủ.

"Còn chưa ngủ? Chẳng lẽ muốn làm chút gì?" Khoé môi hắn giương lên, giọng điệu mập mờ.

"Cái gì?" Khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Dao tràn ngập ngây ngốc cùng mờ mịt. Đầu óc chưa thanh tỉnh, nhất thời cũng không phân biệt ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Mà nữ nhân càng thuần khiết, đối với nam nhân càng thêm câu hồn nhiếp phách. Thái tử điện hạ cao cao tại thượng thì như thế nào, Sở Diễm cuối cùng bất quá cũng chỉ là một nam nhân.

Từ xưa, anh hùng khó qua ả nữ nhân.

Hắn đột nhiên lật người, trong khoảnh khắc đem nàng đè ở phía dưới. Nhiệt độ rút đi, thân thể nàng lại khôi phục sự ôn lạnh ngày thường, ôm vào trong

ngực như một khối ngọc cực phẩm, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Dao Nhi." Giọng khàn khàn trầm thấp, là lướt như tiếng trời. Chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, thật giống như lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài, lần đầu tiên, nàng cảm thấy cảm động như vậy khi nghe tên mình.

Khoé môi hân nở nụ cười tà mị, ánh mắt đen khó nén tia tình dục. Đầu ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt hoàn mỹ như ngọc của nàng, cũng thuận thể dời xuống, lưu luyến ở xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

"Sở Diễm." Thiên Dao ở phía dưới hân khẽ run, một đôi tay nhỏ bé luống cuống bắt lấy vạt áo trước ngực hân.

"Sợ, hử?" Hân nâng cằm nhỏ của nàng lên, ở trên môi nàng ấn xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Đầu ngón tay thon dài thuận thể đi xuống, ngựa quen đường cũ đẩy ra y phục trước ngực nàng, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn trong suốt. Bàn tay của hân trên da thịt mềm nhẵn của nàng du tấu, mập mờ treu chọc.

"Um a... Sở Diễm." Trong miệng Thiên Dao bật ra tiếng rên rỉ, dưới sự hướng dẫn của tay hân, chậm rãi đem nàng tách ra, thân thể hơi ưỡn lên, ở phía dưới hân nở rộ như một đoá hoa.

Sở Diễm tà mị cười, cánh tay giương lên, nguyệt sắc cầm bào nhẹ nhàng rơi xuống đất, hân áp sát thân thể của nàng.

"Đau, không muốn." Mi tâm xinh đẹp Thiên Dao nhú lại, trí nhớ thống khổ lại lần nữa nổi lên. Một đôi mắt trong suốt như mặt nước thẳng tắp đối diện với đôi mắt đen thâm thúy như đại dương của hân. Sau đó, thất thủ, sau đó, lạc lối.

"Ngaoan, sẽ không làm nàng đau nữa." Hân thấp giọng dụ dỗ, thân thể đột nhiên hướng phía trước.

Nhiệt độ nóng bỏng của hân đang thiêu đốt thân thể nàng. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng buộc chặt, cắm vào da thịt trên bả vai hân, hô hấp từ từ lộn xộn. Nàng cắn chặt cánh môi mới có thể kiềm chế bật lên tiếng rên rỉ.

Sở Diễm tà khí cười, đầu ngón tay ma sát trên cánh môi hồng mềm mại của nàng, giọng trầm thấp, như ma quỷ niệm chú đầu độc nàng. "Ngaoan, chớ chịu đựng, gọi ra. Ta thích nghe giọng nói của nàng."

Hai gò má Thiên Dao ửng hồng, e lệ nghiêng đầu, hết sức quật cường không chịu phát ra âm thanh.

Hân cũng không giận, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền tà mị sâu hơn, thân thể chậm rãi giật giật, từ từ rời đi. Đột nhiên trống rỗng khiến cho Thiên Dao luống cuống, nàng đáng thương nhìn hân, ánh mắt tràn đầy vô tội. Nhưng sau một cái chớp mắt, hân lần nữa đè xuống. Hân tựa hồ hết sức hiểu rõ thân thể nàng, mỗi một lần đều tiếp xúc đến nơi mẫn cảm nhất của nàng, khiến nàng không kiềm hãm được mà liên tục thở gấp.

"Dao Nhi, nói cho ta biết, nàng muốn." Hân dẫn dụ nàng, đầu ngón tay thon dài theo cánh môi trượt vào trong khoang miệng mang hơi thở mùi đàn hương của nàng, đẩy đưa với cái lưỡi của nàng.

"Um...a..." Nàng bắt lực thở dốc rên rỉ, cánh tay mềm mại ôm cổ hân, kéo hân gần lại, cùng thân thể mềm mại của nàng chặt chẽ kết hợp. Nàng dùng hành động trả lời hân. Nàng muốn hân, bởi vì, hân là Sở Diễm, là nam nhân duy nhất trong cuộc đời nàng, là nam nhân nàng yêu.

Có được câu trả lời của nàng, Sở Diễm lúc này như ngựa hoang được cỡi trời, hết sức đoạt lấy nàng. Thân thể của nàng trúc trắc, cũng không biết cách đáp lại như thế nào lại vẫn như trước khiến hân điên cuồng mê muội. Sở Diễm không phải không thừa nhận, hân cực kỳ yêu thân thể này.

Thiên Dao bị hân vây ở phía dưới, thừa nhận hân vô độ đòi lấy, ánh mắt sương mù nhiễm một tầng hơi nước. "Sở Diễm, người yêu ta sao?" Cánh môi yếu ớt hơi rung động. Nàng biết vấn đề này rất ngu xuẩn, nhưng nữ nhân ở trước tình yêu, luôn là ngu ngốc như vậy.

"Bốn vương bấy giờ không phải đang yêu nàng sao?" Hân tà khí cười, cũng không dừng lại động tác điên cuồng.

"Người biết, ta không phải có ý này." Nàng khẽ nhếch cằm, ánh mắt trong suốt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hân.

Hân yên lặng cười, tiếng cười cùng nhiệt độ nóng bỏng trong điện hoàn toàn không hợp nhau. Ánh mắt sâu thẳm nhàn nhạt lướt qua cửa sổ, ngoài cửa, ánh trăng kia cô độc lạnh lẽo. "Yêu? Tháng sáu có tuyết, bốn vương sẽ yêu nàng."

Lời nói vân đạm phong khinh lại khiến tâm Thiên Dao nguội lạnh. Một đôi cánh tay ngọc của nàng vô lực trượt xuống lồng ngực hân, đầu ngón tay tái nhợt nắm chặt khăn trải giường màu hạnh hoàng phía dưới, thống khổ thừa nhận hân công thành đoạt đất. Mái tóc đen tán lác ở trên giường làm nổi bật da thịt như ngọc, xinh đẹp quyến rũ. Nàng hơi nghiêng mặt sang bên, lông mi dài như cánh bướm rung động, một giọt nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Nàng sớm nên biết, hân cũng không thương nàng.

Nhưng mà, làm sao bây giờ? Sở Diễm, ta yêu chàng.

Hân ôm chặt nàng, hai cổ thân thể trẻ tuổi đẩy đưa ở trên giường lớn lãn lãn, hân muốn nàng một lần lại một lần, thật giống như vĩnh viễn cũng muốn không đủ, cho đến hân đòi hỏi vô độ khiến cho nàng liên tục bất tỉnh ở phía dưới.

Ôm lấy thân thể trơn bóng của nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng đang ngủ yên trong ngực mình. Da thịt phía dưới lụa trắng hiện đầy vết hôn sâu cạn

không đồng nhất, những thứ kia là căn cứ xác thực cho việc bọn họ triển miển hoan ái.

Bộ trung y màu vàng đỏ nhàu nhĩ trên người Sở Diễm một nửa nằm trên thấp giường, đầu ngón tay thon dài vén làn tóc ướt đầm mồ hôi trên trán nàng. Da thịt nàng như một miếng ngọc đẹp ánh nhuận, trong suốt sáng bóng.

Nữ nhân xinh đẹp, Sở Diễm thấy quá nhiều. Mà Thiên Dao lại đẹp đến mức tận cùng như vậy, cũng chỉ là có thể gặp mà không thể cầu. Nữ nhân như vậy, trời sanh liền có ma lực làm điên đảo chúng sanh.

Lúc này, Thiên Dao ở trong ngực hấn bắt an cự quây, hàng mi thanh dài vương lấy giọt châu lấp lánh, dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trái tim Sở Diễm vừa động, cúi người, in xuống một nụ hôn ở trên trán nàng, ánh mắt dịu dàng mà đến chính hấn cũng chưa hề phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Canh Lạc Tử

Bên trong phòng, không khí gấp gáp có chút nghẹt thở, thái y run lấy bầy đứng ở hai bên, mỗi một câu nói đều hết sức cẩn thận, chỉ sợ chọc giận chánh chủ.

"Hồi bẩm điện hạ, nương nương chẳng qua chỉ bị thương ngoài da mà thôi, bởi vì dẫn phát bệnh cũ nên mới sốt cao không hạ..."

"Ừm" Sở Diễm lạnh nhạt đáp lại, sắc mặt nặng nề. Thiên Dao nửa tựa vào trong ngực hấn, đã lâm vào hôn mê.

"Bỏn vương không muốn nghe lý do, Bỏn vương chỉ cần nàng khoẻ lại." Một câu nói không chút gọn sóng, lại khiến thái y nghe được mà kinh hồn táng đảm. Lời này ngụ ý chính là Thiên Dao tốt, mọi người đều sống an ổn vô sự. Thiên Dao không tốt, người nào cũng đừng hòng sống tốt.

"Điện hạ, nương nương phần lớn là ngoại thương, cũng có thể dùng thuốc hoà vào nước tắm thử một lần." Lưu thái y đã cao tuổi run giọng mở miệng, những thái y khác suy xét trong chốc lát, cũng rối rít đồng ý.

Nếu nói tới thuốc này chính là đem dược liệu thượng hạng bỏ vào trong nước chưng lên, đợi dược tính thấm vào trong nước xong lại dùng nước làm nước tắm.

Thiên Dao giờ phút này hôn mê bất tỉnh, Sở Diễm liền ôm nàng cùng nhau tắm rửa, nàng nhắm chặt cặp mắt, hàng mi thanh dài phản chiếu trên thân thể nhợt nhạt như cánh quạt mỹ lệ. Nữ tử hoàn mỹ không mảnh vải ở trong nước như ẩn như hiện. Ngực mềm mại dán chặt lồng ngực hấn, phía dưới lại sinh ra phản ứng.

Nếu không phải nàng vẫn hôn mê như trước, giờ phút này chỉ sợ sớm bị hấn đè ở phía dưới. Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ tử non nớt như vậy, một khối thân thể trắng trẻo nhưng lại khiến cho hấn nhớ mãi không quên như thế.

"Thắm Thiên Dao, nàng thật đúng là tai hoạ." Chỉ trong chốc lát, nàng đã có thể đem mình làm cho vết thương đầy người.

Sương mù quanh quẩn mang theo nhàn nhạt mùi hương thảo dược, hiệu lực của dược hoá giải đau đớn thấu xương, trong hơi nước lượn lờ, Thiên Dao mềm mại thở ra một tiếng khoan khoái. Trong lòng Sở Diễm vừa động, vô ý thức đưa ra đầu ngón tay nâng cảm nàng lên, đôi môi đỏ búng hơi rung động, giống như đang gọi mời.

Hắn cúi đầu, bắt lấy hai cánh môi mềm mại, thoả thích hôn. Lúc đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, từ cạn đến sâu, dịu dàng mà triển miển, lưỡi linh xảo cạy ra hàm răng nàng, cùng chiếc lưỡi khéo léo của nàng dây dưa, hương thơm của nàng chung quy có thể câu động bản năng nguyên thủy nhất của hắn.

Cảm giác được hơi thở yếu ớt của nàng, Sở Diễm mới lưu luyến rời đi môi nàng. Lông mi như cánh bướm run rẩy, nàng mở ra đôi mắt lấp lánh, mờ mịt luống cuống nhìn hắn.

"Tình rồi?" Hắn rõ ràng cười, mâu trung nhuộm chút sắc dục.

"... Ngươi..." Tình dậy, phát hiện mình trần như nhộng tựa vào lồng ngực nam nhân, Thiên Dao hé ra mặt đẹp xấu hổ đỏ bừng. Nàng nhanh chóng quay mặt, giằng giằng muốn thoát khỏi ngực của hắn.

"Chớ lộn xộn." Hắn gầm nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo mấy phần ản ản. Cánh tay cứng rắn đem nàng gắt gao giam ở trong lồng ngực.

Thật là một tiểu yêu tinh biết giãy vò, nếu nàng tiếp tục giãy giụa, hắn cũng không dám bảo đảm còn có thể ản ản.

Hắn kéo qua áo lông cừu ở một bên đem nàng bao lấy, ôm vào tấm điện.

Bên trong màn lụa xanh mỏng, hắn ôm nàng cùng với y phục mà nằm. Thiên Dao an tĩnh gối đầu lên cánh tay hắn, lông mi như cánh bướm chớp chớp,

hắn là không chút nào buồn ngủ.

"Còn chưa ngủ? Chẳng lẽ muốn làm chút gì?" Khoé môi hắn giương lên, giọng điệu mập mờ.

"Cái gì?" Khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Dao tràn ngập ngây ngốc cùng mờ mịt. Đầu óc chưa thanh tỉnh, nhất thời cũng không phân biệt ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Mà nữ nhân càng thuần khiết, đối với nam nhân càng thêm câu hồn nhiếp phách. Thái tử điện hạ cao cao tại thượng thì như thế nào, Sở Diễm cuối cùng bất quá cũng chỉ là một nam nhân.

Từ xưa, anh hùng khó qua ái mỹ nhân.

Hắn đột nhiên lật người, trong khoảnh khắc đem nàng đè ở phía dưới. Nhiệt độ rút đi, thân thể nàng lại khôi phục sự ôn lành ngày thường, ôm vào trong ngực như một khối ngọc cực phẩm, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Dao Nhi." Giọng khàn khàn trầm thấp, là lướt như tiếng trời. Chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, thật giống như lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài, lần đầu tiên, nàng cảm thấy cảm động như vậy khi nghe tên mình.

Khoé môi hắn nở nụ cười tà mị, ánh mắt đen khó nén tia tình dục. Đầu ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt hoàn mỹ như ngọc của nàng, cũng thuận thế dời xuống, lưu luyến ở xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

"Sở Diễm." Thiên Dao ở phía dưới hắn khẽ run, một đôi tay nhỏ bé luống cuống bắt lấy vạt áo trước ngực hắn.

"Sợ, hử?" Hắn nâng cằm nhỏ của nàng lên, ở trên môi nàng ấn xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Đầu ngón tay thon dài thuận thế đi xuống, ngựa quen đường cũ đẩy ra y phục trước ngực nàng, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn trong suốt. Bàn tay của hắn trên da thịt mềm nhẵn của nàng duỗi, mập mờ trên chọc.

"Ừm a... Sở Diễm." Trong miệng Thiên Dao bật ra tiếng rên rỉ, dưới sự hướng dẫn của tay hắn, chậm rãi đem nàng tách ra, thân thể hơi uốn lên, ở phía dưới hắn nở rộ như một đoá hoa.

Sở Diễm tà mị cười, cánh tay giương lên, nguyệt sắc cầm bào nhẹ nhàng rơi xuống đất, hắn áp sát thân thể của nàng.

"Đau, không muốn." Mi tâm xinh đẹp Thiên Dao nhíu lại, trí nhớ thống khổ lại lần nữa nổi lên. Một đôi mắt trong suốt như mặt nước thẳng tắp đối diện với đôi mắt đen thâm thúy như đại dương của hắn. Sau đó, thất thủ, sau đó, lạc lối.

"Ngoan, sẽ không làm nàng đau nữa." Hắn thấp giọng dụ dỗ, thân thể đột nhiên hướng phía trước.

Nhiệt độ nóng bỏng của hắn đang thiêu đốt thân thể nàng. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng buộc chặt, cắm vào da thịt trên bả vai hắn, hô hấp từ từ lộn xộn. Nàng cắn chặt cánh môi mới có thể kiềm chế bật lên tiếng rên rỉ.

Sở Diễm tà khí cười, đầu ngón tay ma sát trên cánh môi hồng mềm mại của nàng, giọng trầm thấp, như ma quỷ niệm chú đầu độc nàng. "Ngoan, chớ chịu đựng, gọi ra. Ta thích nghe giọng nói của nàng."

Hai gò má Thiên Dao ửng hồng, e lệ nghiêng đầu, hết sức quật cường không chịu phát ra âm thanh.

Hắn cũng không giận, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền tà mị sâu hơn, thân thể chậm rãi giật giật, từ từ rời đi. Đột nhiên trống rỗng khiến cho Thiên Dao luống cuống, nàng đáng thương nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy vô tội. Nhưng sau một cái chớp mắt, hắn lần nữa đè xuống. Hắn tựa hồ hết sức hiểu rõ thân thể nàng, mỗi một lần đều tiếp xúc đến nơi mềm mại nhất của nàng, khiến nàng không kiềm hãm được mà liên tục thở gấp.

"Dao Nhi, nói cho ta biết, nàng muốn." Hắn dẫn dụ nàng, đầu ngón tay thon dài theo cánh môi trượt vào trong khoang miệng mang hơi thở mùi đàn hương của nàng, dây dưa với cái lưỡi của nàng.

"Ừm...a..." Nàng bắt lực thở dốc rên rỉ, cánh tay mềm mại ôm cổ hắn, kéo hắn gần lại, cùng thân thể mềm mại của nàng chặt chẽ kết hợp. Nàng dùng hành động trả lời hắn. Nàng muốn hắn, bởi vì, hắn là Sở Diễm, là nam nhân duy nhất trong cuộc đời nàng, là nam nhân nàng yêu.

Có được câu trả lời của nàng, Sở Diễm lúc này như ngựa hoang được cỡi trời, hết sức đoạt lấy nàng. Thân thể của nàng trúc trắc, cũng không biết cách đáp lại như thế nào lại vẫn như trước khiến hắn điên cuồng mê muội. Sở Diễm không phải không thừa nhận, hắn cực kỳ yêu thân thể này.

Thiên Dao bị hắn vây ở phía dưới, thừa nhận hắn vô độ đòi lấy, ánh mắt sưng mù nhiễm một tầng hơi nước. "Sở Diễm, người yêu ta sao?" Cánh môi yếu ớt hơi rung động. Nàng biết vấn đề này rất ngu xuẩn, nhưng nữ nhân ở trước tình yêu, luôn là ngu ngốc như vậy.

"Bốn vương bây giờ không phải đang yêu nàng sao?" Hắn tà khí cười, cũng không dừng lại động tác điên cuồng.

"Người biết, ta không phải có ý này." Nàng khẽ nhếch cằm, ánh mắt trong suốt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Hắn yên lặng cười, tiếng cười cùng nhiệt độ nóng bỏng trong điện hoàn toàn không hợp nhau. Ánh mắt sâu thẳm nhàn nhạt lướt qua cửa sổ, ngoài cửa, ánh trăng kia cô độc lạnh lẽo. "Yêu? Tháng sáu có tuyết, bốn vương sẽ yêu nàng."

Lời nói vắn vắn phong khinh lại khiến tâm Thiên Dao nguội lạnh. Một đôi cánh tay ngọc của nàng vô lực trượt xuống lồng ngực hắn, đầu ngón tay tái nhợt nắm chặt khăn trải giường màu hạnh hoàng phía dưới, thong khô thừa nhận hắn công thành đoạt đất. Mái tóc đen tán lác ở trên giường làm nổi bật da thịt như ngọc, xinh đẹp quyến rũ. Nàng hơi nghiêng mặt sang bên, lông mi dài như cánh bướm rung động, một giọt nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Nàng sớm nên biết, hắn cũng không thương nàng.

Nhưng mà, làm sao bây giờ? Sở Diễm, ta yêu chàng.

Hắn ôm chặt nàng, hai cổ thân thể trẻ tuổi dây dưa ở trên giường lớn lẫn lộn, hắn muốn nàng một lần lại một lần, thật giống như vĩnh viễn cũng muốn không đủ, cho đến hắn đòi hỏi vô độ khiến cho nàng liên tục bất tỉnh ở phía dưới.

Ôm lấy thân thể trơn bóng của nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng đang ngủ yên trong ngực mình. Da thịt phía dưới lụa trắng hiện đầy vết hôn sâu cạn không đồng nhất, những thứ kia là căn cứ xác thực cho việc bọn họ triền miên hoan ái.

Bộ trung y màu vàng đỏ nhàu nhĩ trên người Sở Diễm một nửa nằm trên thấp giường, đầu ngón tay thon dài vén làn tóc ướt đầm mồ hôi trên trán nàng. Da thịt nàng như một miếng ngọc đẹp ánh nhuận, trong suốt sáng bóng.

Nữ nhân xinh đẹp, Sở Diễm thấy quá nhiều. Mà Thiên Dao lại đẹp đến mức tận cùng như vậy, cũng chỉ là có thể gặp mà không thể cầu. Nữ nhân như vậy, trời sanh liền có ma lực làm điên đảo chúng sanh.

Lúc này, Thiên Dao ở trong ngực hắn bất an cựa quậy, hàng mi thanh dài vương lấy giọt châu lấp lánh, dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trái tim Sở Diễm vừa động, cúi người, in xuống một nụ hôn ở trên trán nàng, ánh mắt dịu dàng mà đến chính hắn cũng chưa hề phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thù Không Đội Trời Chung (1)

"Điện hạ." Cửa điện bị gõ vang, tiếp đó là âm thanh già nua nghiêm túc của Từ ma ma. "Điện hạ, nương nương còn chưa dùng qua bữa tối. Lão nô đã phân phó ngự thiện phòng chung cách thủy tổ yến cho nương nương."

"Ừ, vào đi." Sở Diễm thấp giọng trả lời.

Từ ma ma đẩy cửa vào, trong tay bưng một lư hương bằng đồng. Cước bộ của bà nhẹ vô cùng, không tiếng động đem lư hương đặt ở trên bàn, sau đó châm lửa.

"Không cần." Sở Diễm lên tiếng, giọng nói vẫn như trước trầm thấp lãnh mạc, lại mang theo một chút khẩn cấp không dễ phát giác.

"Đoàn tụ" mặc dù không phải độc dược nhưng hấp thụ lâu dài đối với thân thể nữ tử vẫn có hại. Trong đó có một vị xạ hương, theo thời gian dài tích tụ trong cơ thể nữ tử, dẫn đến vô sinh.

"Điện hạ!" Từ ma ma nhíu chặt mi tâm, rất không hiểu nhìn hắn. Điện hạ từ trước đến nay lý trí, hôm nay nhưng lại không có chừng mực như vậy. Chẳng lẽ, hắn thật muốn Thảm Thiên Dao sinh hạ hài tử cho hắn?

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, hắn cũng không biết mình đây là thế nào, hắn lại không cách nào tổn thương nàng.

Đang lúc trầm mặc, nữ nhân trong ngực lại không an phận giãy giụa mấy cái, sau đó, chậm rãi mở mắt ra. Sở Diễm cúi đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy, một khắc kia, thật giống như tất cả ánh sao đầy trời đều bị nàng hút vào trong đôi mắt ấy, rực rỡ chói mắt.

"Từ ma ma." Thiên Dao nửa ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía lão phụ nhân đứng cúi đầu bên giường.

"Nương nương, người còn chưa dùng qua bữa tối. Lão nô có lệnh cho ngự thiện phòng chung chút tổ yến." Từ ma ma mặt không đổi sắc chấp tay nói. Lúc này thị nữ ngoài điện hết sức có nhãn lực đem tổ yến đã chưng xong bưng vào.

"Thật uống phi tâm tư ma ma, Thiên Dao không đói." Nàng nhẹ giọng nói, về mặt vẫn nhàn nhạt như vậy.

Sở Diễm ôm thân thể của nàng, ngữ điệu biếng nhác tà mị. "Tại sao không dùng bữa tối? Không có Bồn vương liền không có khẩu vị?"

Nàng cũng không đáp lại, cúi đầu tới cực thấp. Hắn không cách nào nhìn thấy vẻ mặt nàng giờ phút này, chỉ mơ hồ cảm giác được từ trên người nàng tản mát một chút tịch mịch.

Thị nữ đem tổ yến bưng vào, Thiên Dao nhận lấy nhưng chỉ cầm trên tay, ngây ngẩn mà nhìn.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Ánh mắt hắn không khỏi sâu thêm mấy phần, tựa như có điều suy nghĩ.

Thiên Dao nhàn nhạt lắc đầu, hàng mi rung động vài cái, sau đó ngược đôi mắt đẹp lên, lẳng lẳng ngắm nhìn hắn. "Sở Diễm có thể đáp ứng ta một chuyện?"

"Ừ." Hắn cơ hồ là không chút nghĩ ngợi đáp lời, thậm chí cũng không hỏi xem nàng muốn là cái gì. Sở Diễm cam đoan, một khắc kia, cho dù nàng muốn toàn bộ thế giới, hắn cũng sẽ cho nàng.

Hắn dứt khoát khiến cho Thiên Dao kinh ngạc trong chốc lát, sau đó, mới chậm rãi mở miệng. "Sở Diễm, hứa với ta, nếu không làm được thì đừng bao giờ.... hứa hẹn với ta."

Hắn cau mày, thật lâu không trả lời. Hắn tự nhiên biết nàng nói là chuyện tối nay, hắn cũng không nhớ đã đáp ứng chuyện của nàng, chẳng qua là lúc chàng vụng, cung nhân Hạm Tâm các tới báo, nói thân thể Hạm Tuyết khó chịu, đã có lần ở trong điện bất tỉnh. Hắn vội vã chạy tới, mới phát hiện "thân thể khó chịu" bất quá là cái có Hạm Tuyết muốn giữ lấy hắn.

Lại là một nữ nhân tự cho là thông minh, hắn có chút chán ghét nhưng Hạm Tuyết khóc sụt sùi hô "Tỷ tỷ." Nghĩ đến Doãn Hàm U vô tội chết thảm, hắn mềm lòng.

"Được." Hồi lâu, hắn nhàn nhạt trả lời, nhận lấy tờ yến trong tay Thiên Dao, múc một muống đặt ở bên môi thổi nguội, sau đó mới đưa tới môi nàng. "Ngoan, uống hết canh đi, nàng đói bụng Bốn vương sẽ đau lòng."

Thiên Dao lắc đầu, ánh mắt lấp lánh dao động. Nàng thật là không ăn được, đói qua canh giờ ngược lại không còn cảm giác đói bụng.

Sở Diễm tà mị cười, đột nhiên nghiêng người về trước, môi mềm kề sát vào tai nàng, nhàn nhạt nói. "Nếu nàng không ăn, Bốn vương muốn đổi một phương pháp khác để dứt nàng."

"Cái gì?" Thiên Dao trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra ý tứ trong lời nói của hắn, mà trong nháy mắt ngốc lảng đó, hắn đã đem muống canh đưa vào trong miệng mình, sau một khắc, hai cánh môi lạnh liền in lên môi nàng, cũng thông qua loại phương thức này đem canh trong miệng mình chuyển sang cho nàng.

Thiên Dao khiếp sợ tròn to cặp mắt, một lúc sau, mới bắt đầu giãy giụa, quyền từng cái một rơi vào trên lồng ngực hắn. Ngay trước mặt Từ ma ma cùng cung nhân, hắn lại dám...

"Là tự mình uống hay để Bốn vương tiếp tục dứt cho nàng?" Khoé môi hắn giương cao nụ cười, đem canh tờ yến đưa tới trước mặt nàng.

Thiên Dao nhanh tay đoạt lấy, giống như uống thuốc ừng ực nuốt xuống.

"Như vậy mới ngoan." Hắn mỉm cười, cung chiều néo chớp mũi khéo léo của nàng. Sau đó lật người xuống giường, kéo qua áo khoác, luồn khoác lên người.

"Ngủ đi, ngày mai Bốn vương dẫn nàng ra ngoài cung một chút."

"Ừ." Trên giường, Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu.

Cửa phòng đóng lại, khoá lại không gian an tĩnh, trong phòng khí còn sót lại hơi thở kiều diễm. Thiên Dao an tĩnh nằm ở trên giường, hai cánh tay ôm chặt thân thể, trong lòng chưa bao giờ lại thấy trống rỗng như vậy. Sau khi vui vẻ hoan ái xong, hắn đi, vẫn như trước bỏ lại nàng một mình.

Mà ngoài cửa, Sở Diễm đứng đó, sau lưng, Từ ma ma theo sau. "Lệnh Thái y viện chuẩn bị thuốc, ngày mai đem cho nàng." Lời nói trong trẻo lạnh lùng cũng không có chút nhiệt độ.

Từ ma ma khom người lĩnh mệnh, nàng tự nhiên hiểu được thuốc theo lời Sở Diễm là canh Lạc Từ. "Lão nô lập tức đi làm." "Sở Dục đâu?"

"Vương gia ở trong thư phòng, đã chờ lâu rồi."

"Ừ." Hắn lạnh nhạt đáp lời, cất bước hướng thư phòng Đông cung.

Đẩy cửa vào, Sở Dục vẫn như trước hai chân bắt chéo, không có chút hình tượng ngồi tựa vào nhuyễn tháp. Thấy hắn đi vào, khoé môi nở nụ cười. Lời nói ra cũng rất trang nghiêm, không có nửa phần nghiêng ngả. "Nữ nhân quả thật là hoạ thủy, Thất ca lưu luyến ôn hương, chỉ đành lỡ đại sự. Nếu có lần sau nữa, thân đệ liền thay Thất ca kết liễu nàng, để tránh ngày sau trở thành mối hoạ."

Sở Diễm vẫn đạm phong khinh cười một tiếng, nhắc vạt áo ngồi vào ghế chủ vị. "Bốn vương để lỡ chuyện gì?"

Sắc mặt Sở Dục lạnh đi mấy phần, lần này không có, không có nghĩa là lần sau cũng không, những lần sau nữa cũng sẽ không có. Nếu yêu, nữ nhân chỉ sẽ trở thành vết thương trí mệnh của nam nhân.

"Hết thầy đều đã an bài thoả đáng, lần này nhất định phải bắt được cái đuôi lão hồ ly Từ Đồ."

Sở Diễm cười, khẽ lắc đầu. "Kế hoạch có biến."

"Cái gì?" Mây kiếm Sở Dục chau lại.

Trong tay Sở Diễm chẳng biết lúc nào lại có thêm một chiếc ngọc bội, đầu ngón tay thon dài tùy ý ma sát thường thức.

"Lâm Lang hoàn bội!" Sở Dục kinh ngạc. Lâm Lang hoàn bội là chí bảo gia truyền của Tư Đồ nhất tộc, làm sao có thể xuất hiện ở trên tay Thất ca "Đây là..."

"Vật này từ trên người Thẩm Thiên Dao rơi xuống." Sở Diễm nhàn nhạt nói, đôi mắt u tối bỗng sáng quắc lên.

Sở Dục khinh thường hừ lạnh một tiếng. "Tám phần là Tư Đồ Phong đưa cho nàng, xem ra bọn họ quả thật có tư tình."

Khoé môi Sở Diễm khẽ nhếch để lộ nụ cười kím đồng tiền nguy hiểm, cả người trở nên quý mị đáng sợ. "Hoặc giả, cũng không đơn giản như vậy."

"Ý Thất ca...." Sở Dục không hiểu hỏi.

Có một số việc hần chưa có đầu mối rõ ràng, trong lúc nhất thời cũng không dám suy đoán bừa bãi. Sở Diễm cười một tiếng. "Ngày mai, Bồn vương sẽ mang Thiên Dao cùng tới Tư Đồ Hầu phủ."

"Ừ, đệ sẽ an bài, sẽ không đả thương nữ nhân của huynh." Nữ nhân của huynh, bốn chữ này, hần nghiêng răng rất chặt, mang theo chút tâm tình giận dữ.

Sở Diễm cười mà không nói, chỉ nhàn nhạt phẩy tay. Sau đó mở ra tấu chương ở một bên nghiêm túc xem. "Đệ sớm trở về đi thôi."

Thiên Dao cũng không biết hần ra cung chính là cùng Tư Đồ Phương Phi trở về thăm Định Viễn Hầu phủ. Nàng lại càng không biết hần vì sao phải mang theo mình. Khi nàng mặc một bộ cung trang trắng thuần xuất hiện trước mặt Tư Đồ Phương Phi, nàng thấy được sự phẫn hận ở trong mắt nàng ấy.

"Thiên Dao đến phủ quá muộn, kính xin tỳ tỳ tha lỗi." Thiên Dao cúi người, nhàn nhạt nói.

Tư Đồ Phương Phi nhất định là đại gia khuê tú, hận ý kia biến mất rất nhanh, trên mặt mang theo vui vẻ nguy trang cực tốt. "Muội muội nói thế là sao, nhiều người ngược lại càng náo nhiệt."

"Không nghĩ tới tẩu tẩu lại hiếu khách như thế, vậy Sở Dục đến làm khách trong phủ, tẩu tẩu nhất định cũng hoan nghênh." Giọng nói cả lo phát phơ của Sở Dục truyền đến từ cách đó không xa, Sở Diễm đứng bên cạnh hần, hai người đều là một thân áo măng bào cao quý chói mắt.

"An Thanh vương đại gia hàn xá, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này." Tư Đồ Phương Phi ưu nhã cười.

Từ Đông cung đến Định Viễn Hầu phủ, một đường an tường vô sự. Thiên Dao cùng Tư Đồ Phương Phi ngồi chung một xe ngựa, một đường trầm mặc. Trong một chiếc xe ngựa khác, Sở Diễm lật xem tình báo trong tay, Sở Dục không lo lắng tựa vào sườn xe.

"Hết thầy đều đã chuẩn bị thoả đáng, Thất ca cứ yên tâm."

"Ừ." Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời. Sở Dục làm việc, hần luôn yên tâm.

Ánh mắt Sở Dục vẫn rơi trên người hần, do dự đến tận cùng phải mở miệng như thế nào.

"Còn có việc?" Cảm giác được ánh mắt của hần, Sở Diễm lạnh lùng mở miệng hỏi.

"Nghe nói, từ khi Tư Đồ Phương Phi gả vào Đông cung, Thất ca liền không chạm qua nàng."

"Có cái gì không đúng sao?" Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm rơi trên người Sở Dục, người sau không tự chủ được rung mình một cái.

"Như thế chỉ sợ sẽ chọc giận Tư Đồ Tần."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thù Không Đợi Trời Chung (2)

Sở Diễm lạnh lùng cười một tiếng. "Bồn vương chính là muốn chọc giận hần." Ánh mắt vốn sâu thẳm của hần nay lại càng sâu không lường được. "Người chỉ có lúc bị chọc giận mới có thể dễ dàng lộ ra sơ hở."

"Điện hạ, phía trước chính là Tư Đồ phủ." Giọng nói của Xích Diễm từ ngoài xe truyền vào, nhắc nhở bọn họ.

Cửa phủ Định Viễn Hầu mở rộng, người hầu nữ quyền trong nhà dưới sự hướng dẫn của Tư Đồ phụ tử xếp thành hai hàng ở ngoài cửa.

Sở Diễm cùng Sở Dục xuống xe trước, sau đó cung nhân viên Tư Đồ Phụng Phi xuống từ chiếc xe ngựa thứ hai.

"Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Mọi người trong Tư Đồ phủ rối rít quỳ lạy.

"Tư Đồ Hầu gia không cần đa lễ." Sở Diễm mỉm cười, chấp tay đem Tư Đồ Tấn đỡ dậy, hướng Tư Đồ Phụng cùng đám nữ quyền nhân nhậm gật đầu một cái.

"Nữ nhi tham kiến phụ thân, đại ca." Tư Đồ Phụng Phi cử chỉ tao nhã thi lễ trước phụ tử Tư Đồ Tấn.

"Thái tử phi không cần đa lễ." Tư Đồ Tấn cười, nâng nữ nhi lên.

Vốn là không khí hoà thuận vui vẻ lại đột ngột xuất hiện một tiểu thái giám, hẩn ở bên tai Sở Diễm thì thầm gì đó, chỉ thấy mày kiếm hẩn nheo lại, khuôn mặt tươi cười từ từ ngưng đọng.

Sau đó không nói lời gì xoay người đi.

"Điện hạ...." Tư Đồ Phụng Phi lúng túng gọi, hẩn lại không chút nào dừng bước.

Mọi người trong Tư Đồ phủ ngơ ngác nhìn nhau.

Không lâu sau, Sở Diễm quay trở lại, trong ngực lại nhiều thêm một nữ nhân nhu mì.

"Thất ca, nàng sao rồi?" Sở Dục liếc thấy Thiên Dao trong ngực hẩn, mở miệng hỏi thăm.

"Sốt cao không dứt, hôn mê trong xe ngựa." Hẩn nhân nhậm trả lời, cũng không dấu vết quan sát phản ứng của Tư Đồ phụ tử. Tư Đồ Tấn bình thản ung dung, coi như vãng vãng, ngược lại sắc mặt Tư Đồ Phụng có chút khó coi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía tiểu nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh trong ngực hẩn.

"Là Phụng Phi sơ ý, kính xin Điện hạ thứ tội. Dọc đường đi, muội muội đều ngủ, Phụng Phi cũng không biết là nàng hôn mê." Tư Đồ Phụng Phi tiến lên, hơi áy náy mở miệng. Ở trong mắt người ngoài, nàng là người khoan dung lễ độ, mười phần phong cách quý phái.

"Nàng ấy không sao, Phụng Phi cũng không nên tự trách." Sở Diễm tùy ý an ủi một câu, quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Tấn. "Dao Nhi của Bôn vương gần đây nhiễm phong hàn, Bôn vương không yên tâm để nàng ở lại trong cung liền mang ra ngoài. Ngược lại phải quấy rầy Tư Đồ Hầu gia mấy ngày rồi."

"Điện hạ quá lời." Tư Đồ Tấn bộ dáng sợ hãi, vội vàng chấp tay. Đồng thời phân phó người hầu đi thỉnh đại phu.

Hậu viên Tư Đồ phủ, đình đài lầu các, quanh co thăm thẳm.

Tư Đồ Phụng vội vàng sai bước trên hành lang, cuối cùng, lại bị Tư Đồ Tấn ngăn lại.

"Con muốn đi đâu?"

"A Dao bệnh không nhẹ, con muốn đi gặp muội ấy." Trên khuôn mặt anh tuấn khó nén vẻ lo lắng. Hẩn cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, chẳng qua là huyết mạch thân tình, hẩn không cách nào thờ ơ lạnh nhạt được.

"Không được đi." Tư Đồ Tấn lớn tiếng khiển trách. "Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, sao vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy?"

"Phụ thân...."

"Sở Diễm hao tâm diễn tuồng vui này chính là muốn dò xét thái độ của chúng ta đối với A Dao. Hôm nay người nào thiếu kiên nhẫn trước sẽ mất tiên cơ."

Tư Đồ Tấn lẩn lộn trong triều đình cũng nhiều năm, sớm tu luyện thành tinh. Những chuyện này thấu hiểu rất rõ ràng.

"Nhưng A Dao..." Tư Đồ Phụng muốn nói lại thôi.

"Đại phu đã khám qua rồi, chỉ là bệnh cũ, uống thuốc xong đã hạ sốt. Sở Diễm đang ở trong phòng nàng trông chừng, con đi ngược lại gây thêm phiền toái." Tư Đồ Tấn buông tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy.

"Dạ." Tư Đồ Phụng cân nhắc, gật đầu một cái.

"Phụng Phi ở thư phòng, trước theo ta tới thư phòng đi." Dứt lời, Tư Đồ Tấn sai bước, Tư Đồ Phụng liền theo sau.

Tư Đồ Phụng Phi đã sớm chờ ở thư phòng, thấy Tư Đồ phụ tử tới liền vội vàng đứng dậy thi lễ.

"Đều là người trong nhà, Phương Phi không cần đa lễ." Tư Đồ Tần không nhanh không chậm ngồi ở vị trí chủ vị. "Con vào cung những ngày qua đã dò la ra được gì chưa?"

Sắc mặt Phương Phi nặng trĩu mấy phần, hàm răng cắn ở cánh môi. Nàng phải mở lời như thế nào đây. Từ lúc vào cung đến nay, ngay cả một vạt áo của nàng Sở Diễm cũng không có chạm qua.

"Ngày hôm trước, Mộ Dung trắc phi chết ở Đông cung. Điện hạ đã sai người phong toả tin tức." Tư Đồ Phương Phi dẫn đo trả lời. "Ồ? Thế nhưng lại có chuyện này?" Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng. Sở Diễm dùng mạng của Mộ Dung Ti Ngôn để uy hiếp Mộ Dung Phục giao ra binh quyền của mười vạn đại quân biên cảnh, tính toán đúng ý như vậy, xem ra là không thành rồi. "Chết tốt lắm, ta cũng muốn xem xem, lần này, Sở Diễm sẽ thu dọn tàn cuộc thế nào."

Tư Đồ Tần cũng lộ vẻ mặt vui mừng, trầm giọng mở miệng. "Phong Nhi, đêm mai xuất phát đi biên cảnh, đem tin tức này báo lại cho Mộ Dung Phục."

"Phụ thân yên tâm, chuyện này hài nhi sẽ đích thân làm ổn thoả."

"Ừm." Tư Đồ Tần gật đầu một cái, ánh mắt ôn hoà lại rơi trên người Phương Phi. "Trong điện Thương Lan chỉ sợ có không ít cơ sở ngầm của Thái tử, con làm việc phải ngàn vạn lần cẩn thận, không thể khinh cử vọng động."

"Nữ nhi hiểu." Tư Đồ Phương Phi mỉm cười nói. Nàng là thứ xuất chi nữ 1, ở trong phủ nàng cùng mẫu thân luôn không được coi trọng. Đây còn là lần đầu tiên phụ thân dùng ánh mắt ôn hoà như thế nhìn nàng.

Trầm mặc hồi lâu, Tư Đồ Tần mở miệng hỏi thăm lần nữa. "Quan hệ giữa Thái tử cùng Thiên Dao như thế nào?"

Cái gì? Tư Đồ Phương Phi kinh ngạc, không hiểu vì sao phụ thân lại đột nhiên nhắc tới một người không quan hệ gì như Thẩm Thiên Dao. Nhưng nàng lại không dám hỏi nhiều nữa câu. "Thái độ của Điện hạ đối với Thiên Dao thật ra khiến cho người ta khó hiểu, lúc tốt lúc xấu, trước mặt khắc ôn hoà tới Lăng Tiêu điện cũng chịu che chở, sau một khắc lại ném vào lãnh cung."

Tư Đồ Tần nhíu mi trầm tư, sắc mặt trở nên lạnh hơn vài phần.

"Con lui ra trước đi, ở chỗ này lâu quá khó tránh khỏi bị hoài nghi." Sau một hồi, Tư Đồ Tần lại phân phó nói.

"Dạ, nữ nhi cáo lui trước." Tư Đồ Phương Phi lại thi lễ, xoay người rời đi, tại cửa lại khom người với Tư Đồ Phong.

"Phụ thân phí hết tâm tư đưa nàng vào Đông cung, cũng bất quá chỉ nhằm mục đích thăm dò tin tức." Tư Đồ Phong ngồi một bên, khinh thường hừ một tiếng.

"Sở Diễm là người ra sao, như thế nào lại dễ dàng tìm được sơ hở." Tư Đồ Tần hỏi hột nói, bưng trà lên uống.

Trà là trà Long Tĩnh thượng hạng ở Tây Hồ, nước cũng là sương sớm, mùi vị này so với sương mai trà xanh của nha đầu kia, quả là chênh lệch khá xa.

"Phương Phi chỉ cần không phạm phải sai lầm lớn, ổn định vị trí Thái tử phi là được. Hiện tại vẫn chưa tới thời điểm dùng nàng." Lòng mày Tư Đồ Tần vẫn nhíu chặt. "Phụ thân vẫn lo lắng cho A Dao nha đầu kia. Sở Diễm còn trẻ khinh cuồng, lâu ngày sinh tình là chuyện khó tránh khỏi."

"Ý phụ thân là Sở Diễm đối với A Dao động tình..." Làm sao có thể? Tư Đồ Phong hoảng hốt.

Tư Đồ Tần thở dài một tiếng, hần cũng hy vọng là hần đa tâm. Nếu chỉ là do A Dao nha đầu kia tự mình đa tình thì tốt, nếu là lưỡng tình tương duyệt, chuyện này thực sự phiền toái.

Hồi thế gian tình là gì! Thông minh tuyệt đỉnh thì như thế nào, cuối cùng cũng chạy không khỏi một chữ tình.

Đêm tĩnh mịch.

Lúc Tư Đồ Phong trở lại phòng của mình đã là đêm khuya. Lúc cửa phòng được đẩy ra, đập vào mắt lại là một bóng dáng tuyết trắng. Nàng hết sức thoải mái ngồi ở bên cạnh bàn, đầu ngón tay khẽ chạm vào chén trà bằng sứ để trên bàn.

"A Dao." Khuôn mặt Tư Đồ Phong lộ ra chút vui mừng, lại mang theo chút kinh ngạc. "Sao muội lại ở trong phòng ta?"

"Thế nào, không hoan nghênh muội?" Thiên Dao mỉm cười, nghiêng đầu nhìn hần.

Tư Đồ Phong cười, sai bước đi tới trước người nàng. "Bệnh của A Dao đã đỡ chưa?" Bàn tay dày rộng của hần vuốt ve trán nàng, chạm tay tới nhiệt độ mát mẻ như ngọc, hần mới yên lòng một chút.

Thiên Dao lạnh nhạt kéo tay hần ra, đạm thanh nói. "Muội không có bệnh."

Nàng đích xác là không có bệnh, nàng chỉ là không biết nên dùng tâm tình như thế nào để đối mặt với Tư Đồ nhất tộc. Vì vậy mới lựa chọn phương thức rất đa điều đó. Đối với Thẩm Thiên Dao mà nói, dùng chút thủ đoạn nhỏ để cho nhiệt độ tăng cao cũng không phải là việc khó gì.

"Tur Đồ ca ca, uống trà." Nàng đứng dậy, cầm chén sứ ấm áp trong tay đưa tới trước mặt hắn.

Tur Đồ Phong mỉm cười, nhận lấy chén trà, uống vài hớp. Trà sương mai của Thiên Dao vẫn là món trà mà Tur Đồ phụ tử hắn thích nhất.

Thiên Dao khéo léo xinh đẹp, nhưng ý cười không tới đáy mắt. "Tur Đồ ca ca không sợ Thiên Dao hạ độc trong trà sao?"

Tur Đồ Phong suýt nữa bị lời nàng nói làm sặc, tiếp theo cười ha ha đứng lên. "A Dao làm sao sẽ hại Tur Đồ ca ca đây, A Dao cũng không có lý do gì để hại ta."

Ánh mắt Thiên Dao u lãnh, bước đi thong thả tới trước cửa sổ, đưa ra cánh tay trong suốt như ngọc, đẩy cửa mở. Trên trời, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, mà giọng nói của nàng so với ánh trăng còn lạnh hơn. "Thù diệt tộc, không đợi trời chung. Tur Đồ ca ca còn có thể cho là, Thiên Dao không có lý do hại người sao?"

‘Choang’ một tiếng thanh thủy, chén trà trong tay Tur Đồ Phong rơi xuống đất. Hắn khiếp sợ nhìn khuôn mặt xinh đẹp khuynh thành của nữ nhân trước mặt, mặt nàng vẫn bình tĩnh như mặt nước, lại thêm phần lãnh mạc trước giờ chưa bao giờ có.

"A Dao, muội biết được gì?"

Thiên Dao khẽ sở cười một tiếng, gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ, thổi bay mái tóc đen nhánh, lại thêm một chút kỳ ảo "Lúc đầu, khi Thẩm gia gặp chuyện không may, muội cũng không suy nghĩ nhiều. Khi đó Thiên Dao vẫn còn đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi người thân. Nhưng mà, sau khi tỉnh táo lại, rất nhiều chuyện ở trong đầu cũng từ từ rõ ràng. Phụ thân muội dù gì cũng là nhất phẩm tướng quân, như thế nào lại có bản lãnh thông thiên cầu kết Hung Nô, ý đồ phạm thượng. Trừ phi, có người giật dây. Mà chuyện bại lộ, liền thay người chịu tội."

(1) Nữ nhi của thiếp thất

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ta Muốn Nàng

Tur Đồ Phong cười lạnh, "Mặc dù Thẩm tướng quân bị oan, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với Tur Đồ nhất tộc?"

Thiên Dao bước đi thong thả tới trước người hắn, khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, kiêu ngạo cô lãnh nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi con ngươi trong suốt kia quá mức sắc bén, tựa hồ xuyên thấu hết thấy, khiến hắn theo bản năng né tránh.

"Phụ thân hàm oan mà chết, cũng không từng kêu qua một câu oan khuất. Như vậy, người nhất định là cam tâm tình nguyện chịu chết. Phụ thân thường nói người từng nhận ơn của Tur Đồ Hầu gia, ngày khác tất kết cỏ ngâm vịnh. Thẩm gia 183 mạng người hắn là chết oan dưới hai chữ "ân nghĩa" kia. Tur Đồ Phong, ngươi không cảm thấy rất nực cười sao?"

"Thật là một nha đầu thông minh." Cửa phòng "két" một tiếng được người đẩy ra, Tur Đồ Tấn vững vàng bước vào, ánh mắt ông nhìn Thiên Dao trước sau như một, đều là từ ái nhu hòa.

Thiên Dao mặt không đổi sắc, lạnh nhạt mở miệng. "Tur Đồ Hầu gia."

Là Tur Đồ Hầu gia mà không phải là Tur Đồ bá bá. Xưng hô này rõ ràng đã kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Tur Đồ Tấn so với nàng lại càng bình tĩnh, thậm chí hào phóng thừa nhận. "Không sai, Thẩm Ngạo Phong chính xác là thay bốn hầu gánh chịu phần tội lỗi này. Thẩm gia 183 mạng người vô tội. Nhưng con có từng nghĩ tới, nhân mạng của Tur Đồ nhất tộc gấp bao nhiêu lần Thẩm gia?"

Thiên Dao lạnh lùng. "Đã làm sai chuyện ắt bị trừng phạt."

"Sai?" Tur Đồ Phong từ trong mũi phát ra tiếng hừ khinh thường. "Hoàng quyền tranh đấu chưa bao giờ có đúng sai. Từ xưa, thắng làm vua thua làm giặc."

Thiên Dao trầm mặc, tranh đoạt là chuyện giữa nam nhân nàng không hiểu, cũng không muốn hiểu. "Lấy ý tứ tiểu Hầu gia, nghĩa là không có người nào có thể lấy lại công đạo cho Thẩm gia ta?"

Tur Đồ Tấn cười một tiếng, sắc mặt vẫn bình thản hiền lành như cũ. "Nha đầu, chẳng lẽ con muốn đi tố cáo Tur Đồ bá bá sao?"

Trong mắt không tự chủ có chút hơi nước, Thiên Dao gắt gao cắn môi dưới, nói không ra lời.

Nàng sao có thể không nhớ, thuở nhỏ ở Tur Đồ phủ chơi đùa, Tur Đồ Tấn đối với nàng không khác gì nữ nhi ruột thịt. Tur Đồ Phong thương nàng, cưng chiều nàng, chỉ còn thiếu nỗi hời hợt sáng trên bầu trời cho nàng.

"Thiên Dao biết nhiều chuyện không nên biết như vậy, Tur Đồ bá bá muốn đem Thiên Dao diệt khẩu?" Nàng lạnh nhạt cười một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại.

"A Dao, trong thiên hạ này người không đành lòng tổn thương muội nhất chính là ta cùng phụ thân. Muội chẳng lẽ đã quên, khi muội còn nhỏ ngã bệnh, là phụ thân ta cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà ôm muội, nhiều đêm liền không hề chợp mắt. Thấm gia, trong lòng muội chỉ có Thấm gia sao? Cậu kết Hung Nô, mặc dù Thấm Ngao Phong không phải là chủ mưu, nhưng cũng coi là đồng lõa. Nếu Tur Đồ nhất tộc ta thất bại, kết quả của Thấm gia so với hiện tại cũng không khác gì. Nếu không phải nhờ phụ thân che chở, hai mươi mấy năm trước Thấm Ngao Phong đã chết..."

"Phong Nhi, im miệng." Tur Đồ Tần cúi kính quát lớn. Ngược lại khi nhìn về phía Thiên Dao, ánh mắt trong nháy mắt nhu hoà rất nhiều. "Tur Đồ bá bá biết, A Dao là hài tử thông minh, mối quan hệ lợi hại trong này không cần bá bá nói, con cũng hiểu được. Mặc dù Thấm gia không còn nhưng bá bá sẽ che chở cho con, xem con như nữ nhi thân sinh."

Thiên Dao cười khỏ. "Không cần." Nàng cự tuyệt hoàn toàn, nâng đôi mắt trong suốt lên chống lại ánh mắt Tur Đồ Tần. "Thiên Dao có thứ bảo vệ không nhiều lắm, ta đã không che chở được cho Thấm gia, vậy thì..." Giọng nói nàng dừng một chút, sương mù trong đôi mắt chợt tan hết. "Vậy thì ta sẽ bảo hộ Sở Diễm."

"Thấm Thiên Dao!" Tur Đồ Phong cũng không kìm nén được tâm tình nữa, một tay kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của Thiên Dao. "Muội tại sao cho rằng mình có đủ sức bảo vệ hần?"

Thiên Dao cười một tiếng, nụ cười lúm đồng tiền mang theo hơi lạnh thấu xương. "Tiểu Hầu gia nên nghe qua bốn chữ này "Lưới rách cá chết"."

Tur Đồ Phong biết nàng đang uy hiếp hần. "Lưới rách cá chết" bốn chữ này biểu thị quá rõ ràng, chỉ cần bọn họ động tới Sở Diễm, nàng sẽ tố cáo bọn họ.

"Thấm Thiên Dao, muội điên rồi!" Tur Đồ Phong dường như là từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ. "Thấm Thiên Dao, thông minh cơ trí của muội đây ư? Đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ muội không nhìn ra Sở Diễm hần chẳng qua chỉ là đang lợi dụng muội? Ở lại bên cạnh hần, chỉ sợ muội lại trở thành một Mộ Dung Ti Ngôn thứ hai thôi."

Thiên Dao không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hần, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy. "Không nghĩ tới, cơ sở ngầm của Tur Đồ Hầu gia đã sớm cắm ở Đông Cung." Nàng lạnh như băng hất tay Tur Đồ Phong ra, sải bước hướng ngoài cửa.

"A Dao..." Trục giác Tur Đồ Phong thấy không ổn, bước nhanh đuổi theo, trở tay ngăn nàng mà Thiên Dao phản thủ một chương, hần khí đập vào mặt, đem hần bức lui. Sa y như tuyết lướt qua, trong chốc lát, biến mất không tung tích.

"A Dao!" Tur Đồ Phong buồn bực hét lớn.

"Bỏ đi, để nàng đi!" Tur Đồ Tần thở dài một tiếng.

"Nàng biết quá nhiều chuyện không nên biết." Tur Đồ Phong dường như là cắn răng nghiêng lợi, từ nhỏ đều xem nàng là một tiểu muội muội hết mực cung chiêu che chở, thế nhưng lại vì một tên nam nhân không chút quan hệ rút dao tương trợ.

Tur Đồ Tần cười khỏ, thật đúng là nữ nhi lớn rồi không thể lưu lại. "Thiên Dao biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Nàng tới tìm con là có mục đích, bất quá là uy hiếp mà thôi. Xem ra tình cảm của nàng đối với Sở Diễm sâu hơn so với ta tưởng tượng."

"Thật không biết Sở Diễm đến tột cùng đã cho nàng uống cái gì."

"Vạn bất đắc dĩ, ta sẽ cho nàng biết thân thể của mình." Tur Đồ Tần trầm giọng nói.

"Nhưng mà, phụ thân đã đáp ứng Tuyệt Cơ cung chủ, tuyệt đối không tiết lộ thân thể Thiên Dao."

Tur Đồ Tần trầm mặc, con người thâm trầm. Một lúc sau, chậm rãi nói. "Trên người nàng dù sao cũng có dòng máu Tur Đồ gia, một ngày nào đó cũng phải nhận tổ quy tông"

Thiên Dao gần như một đường lao đảo chạy ra khỏi hậu viện Tur Đồ phủ, mấy lần suýt nữa ngã nhào, còn đụng phải nha đầu Minh Ngọc dưới trướng Từ mã mã.

"Nương nương, người sao vậy?" Minh Ngọc nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể lay động không ngừng của nàng.

Thiên Dao lao đảo mấy bước, hất tay nàng ra, một đôi mắt mờ mịt mà trống rỗng. "Điện hạ đâu?"

"Điện hạ ở trong phòng cùng đám người An Thanh Vương nghị sự..." Lời Minh Ngọc còn chưa dứt, Thiên Dao đã sớm rời khỏi.

Ngoài phòng Sở Diễm chỉ có Xích Diễm cùng với mấy tên thị vệ tụm lại, thấy nàng tới, Xích Diễm khom người thi lễ, nhưng lại không có nửa phần ngăn trở, những thị vệ khác càng thêm không dám nhiều chuyện.

Thiên Dao đẩy cửa phòng ra, bên trong phòng Sở Diễm ngồi ở ghế chủ vị, Sở Dục đứng bên cạnh hân, còn có mấy người nam tử mặc thường phục rất lạ mặt. Nàng lại nhớ mang máng bọn họ đều là những nhân vật hết sức quan trọng trong triều.

Nàng mắt tự nhiên đứng tại chỗ, khẽ cúi đầu, mái tóc đen nhánh rủ lên nửa gương mặt, sắc mặt hết sức tái nhợt, tựa như bị một uy khuất cực lớn lại đang cực độ ảm đạm.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, ánh mắt rời rạc rơi trên người nàng như có điều suy nghĩ, sau đó khoát tay đối với mọi người. Mọi người hiểu ý, khom người lui ra ngoài, cũng thức thời đóng cửa lại.

Bên trong phòng nhất thời trở nên yên lặng, yên lặng giống như chết. Thiên Dao cắn cánh môi dưới, cấp bách rồi lại không mất tinh táo mở miệng nói. "Sở Diễm, mau phong toả Tứ Đồ phủ."

"Ồ?" Mấy kiếm hân nheo lại, mang theo vài phần biếng nhác nhưng lại hiểu được dụng ý của nàng.

"Nếu không, tin tức Mộ Dung Ti Ngôn chết rất nhanh sẽ bị lộ ra ngoài."

"Vậy thì như thế nào?" Hân lơ đãng cười, không suy nghĩ đưa tay kéo nàng vào lòng. Hơi thở ấm áp phớt qua gò má nàng, lộ ra một chút mập mờ. "Đang lo lắng cho ta?"

Thiên Dao ngây ngốc trong giây lát, sau đó mới thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra, sự lo lắng của nàng là dư thừa. Đúng là phòng ngừa chu đáo, Sở Diễm đã sớm sai người dịch dung thành Mộ Dung Ti Ngôn, đi theo cùng Thẩm Đông Thần.

Cánh tay mềm mại của Thiên Dao không tiếng động ôm lấy hông hân, cũng từ từ buộc chặt. Gò má nàng dán vào lồng ngực hân, giọng nói trầm thấp mềm mại lại kiên định.

"Sở Diễm, vô luận phát sinh cái gì, ta cũng sẽ bảo vệ chàng."

Sở Diễm mỉm cười không nói, con ngươi đen như mực loé lên thần sắc quý dị. Vô luận phát sinh cái gì! Ý tứ trong những lời này chính là có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ bảo vệ hân. Ngược lại hân có mấy phần mong đợi.

Mật thám của hân vẫn quan sát nhất cử nhất động trong Tứ Đồ phủ, từ lúc Tứ Đồ Phương Phi bí mật mưu đồ cùng Tứ Đồ phụ tử, cho tới Thiên Dao hôm nay một mình tới phòng Tứ Đồ Phong, hết thảy cũng không tránh khỏi mắt hân. Chỉ là tính cách giác của Tứ Đồ phụ tử rất cao, mật thám không dám dựa vào quá gần, bởi thế cũng không rõ nội dung họ nói chuyện.

Nàng nói nàng sẽ bảo vệ hân, thật là một lời thề đẹp, đã từng có người nói với hân lời giống vậy, người nọ là mẫu hậu hân. Bà nói: Diễm Nhi, cho dù là chết, hôn phách mẫu hậu cũng sẽ bảo vệ con.

Cảm động, thường thường chỉ trong nháy mắt, cho dù là lời nói dối, giờ khắc này, hân cũng nguyện ý tin tưởng nàng.

Ngồi ở cuối bàn hân ôm lấy nàng, sai bước hướng vào gian phòng phía trong. Thiên Dao tựa vào lồng ngực hân, gò má tái nhợt hiện lên rặng mây đỏ. "Không, không muốn."

"Không muốn cái gì?" Đôi mắt hân nheo lại, biết rõ còn hỏi.

Thiên Dao cắn cắn môi, ánh mắt phút chốc ảm đạm. Nàng biết mình không nên tự cho là đúng mà đi đoán tâm ý hân. "Thiên Dao biết sai."

Hân bật cười, nhanh nhẹn đặt nàng ở trên giường lớn, ông tay áo vung lên, màn lụa mỏng rơi xuống. "Lần này không sai, Thiên Dao, ta muốn nàng."

Thân thể nặng nề của hân ép xuống, ấm áp hôn vào môi nàng, dùng sức hút dẫn, bàn tay cũng dò vào bên trong áo, tùy ý khiêu khích nàng, cũng một đường thăm dò xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tín Vật Định Tình (1)

Trong miệng Thiên Dao tràn ra tiếng rên rỉ, trức trặc đưa lưỡi dò vào trong miệng hân, phía dưới hình như có gì đó tuôn ra. Nàng mờ mịt luống cuống nhìn hân, trong đôi mắt lạnh lẽo sâu thẳm như đại dương, mang theo tia lửa ** nóng bỏng thiêu đốt.

Đột nhiên xông vào, mang theo chút đau đớn cùng vui thích, thân thể Thiên Dao theo bản năng trở nên căng thẳng, cũng vì hân dịu dàng hôn cùng vuốt ve mà lần nữa thả lỏng.

Rên rỉ, tiếng thở dốc liên tiếp.

"Dao Nhi..." Hân dịu dàng như nước gọi tên nàng. Động tác phía dưới lại càng lúc càng nhanh, giống như một con ngựa hoang đang rong ruổi.

Ánh mắt Thiên Dao mê ly, thừa nhận hân cướp đoạt.

Gió thổi vào từ ô cửa sổ nửa mở, lay động màn lụa mỏng, hiện rõ cảnh quan mờ hồ liễu điểm lúc đó. Trong gió tựa như xen lẫn như có như không âm thanh vui vẻ, uyển chuyển đau thương.

Sau khi hoan ái xong, Thiên Dao mệt mỏi tựa vào lồng ngực hân, mái tóc đen nhánh ướt đầm mồ hôi, tán mát ở trên giường, lộ rõ vẻ quyến rũ.

Nàng tùy ý nắm lấy một luồng tóc của hân thưởng thức. Hân mới đầu bất động thanh sắc, tùy ý cho nàng càn quấy, lại phát hiện nàng được voi đòi tiên, nhưng lại lấy sợi tóc hân cạ ở trên mặt làm nhột hân.

Sở Diễm bất ngờ lật người lại, một lần nữa đặt nàng ở phía dưới. Thiên Dao bị hân vây ở trong ngực, xinh đẹp nở nụ cười yếu ớt. Lăn lộn vài cái, sợi tóc tán loạn lại dây dưa ở cùng một chỗ. Hân có chút buồn bực muốn tháo ra, lại bị Thiên Dao ngăn lại.

"Dân gian có câu: Kết tóc làm phu thê, ân ái không rời!" Thiên Dao mỉm cười ngược mắt, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hân. Con người này so với đại dương còn sâu hơn, nàng chưa bao giờ đọc hiểu, lại dễ dàng thất thủ.

Nàng từ dưới gối lấy ra một cây đoản kiếm tinh xảo đem sợi tóc dây dưa của hai người cắt đứt, cẩn thận đặt vào trong ngực.

Hân cau mày, lạnh lùng đem đoản kiếm trong tay nàng vứt qua một bên. "Mang theo đoản kiếm sắc bén tới thị tẩm, không sợ Bôn vương trị tội nàng?"

"Vậy chàng trị tội đi!" Nàng hờn dỗi nói, đưa ra cánh tay mềm mại vòng qua cổ hân. Đầu ngón tay tùy ý du tẩu trên ngực hân, vừa giống như khiêu khích lại vừa giống như trêu đùa.

Hân vẫn tùy ý để nàng quấy rối, lại có chút hơi thiếu kiên nhẫn, bắt lấy ngón tay nhỏ dài đang làm bậy kia đặt ở bên môi hôn, lại cảm thấy không đủ, lật người đem nàng lần nữa đè ở phía dưới.

"Nàng thật đúng là được sủng mà kiêu." Hân tà khí nhếch môi, đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quật cường của nàng. Bàn tay ấm áp lại ngựa quen đường cũ lần nữa cời ra y phục của nàng.

Thiên Dao ngạc nhiên, hân thế nhưng, lại tới? Hân có biết mệt hay không a!

Thiên Dao vô lực giùng giàng, mà nàng càng gãy giữa, càng có thể khơi mào lửa nóng của hân. Thiên Dao nói gì cũng không chịu cho hân, mà hân thật giống như quen thuộc mỗi một chỗ nhạy cảm trên người nàng. Nàng bị hân làm cho thở gấp liên tục, ở dưới thân hân trần trọc, vừa cười, vừa nháo. Một trận giãy vờ này xong, đã là đêm khuya.

Thiên Dao chỉ cảm thấy cả người đau nhức vô cùng, mệt mỏi liền ngủ thiếp đi...

Mà trong sân, Sở Dục cùng đám người Xích Diễm đã chờ đến sốt ruột. Sắc mặt Sở Dục càng thêm khó coi. Xa xa, ánh đèn trong nhà chính tắt ngóm, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, bóng dáng cao lớn của Sở Diễm xuất hiện trước cửa, sai bước hướng phía họ mà tới.

"Thần đệ còn tưởng rằng, Thát ca say hương mỹ nhân, không bỏ ra được." Sở Dục ôn hoà mở miệng.

Sở Diễm cũng không để ý tới hân, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu. "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã xong!" Xích Diễm gật đầu một cái, đưa y phục dạ hành đang cầm trong tay cho Sở Diễm. Hân nhận lấy, hết sức lưu loát mặc lên người.

Mà Sở Dục lại đổi thành cảm bào của hân, mặt nạ da người thật mỏng bao trùm lấy gò má. Trong chốc lát, hân đã hoá thân thành bộ dáng Sở Diễm. Mặc dù mặt nạ da người này giống như đúc nhưng nếu là người tỉ mỉ, nhất định có thể nhìn ra chỗ sơ hở.

Sở Dục miễn cưỡng đứng dậy, hướng phòng ngủ Sở Diễm mà đi. "Mỹ nhân ở bên trong, Thát ca không lo lắng thần đệ sắc tâm nổi lên?"

Khoé môi Sở Diễm nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh "Đệ nếu có can đảm, cũng không ngại thử một lần?"

Sở Dục đẩy cửa vào, ánh nến lơ mơ trong nhà khiến hân có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ, Thát ca không có đốt mê hương? Nghi ngờ, hân đi vào nội thất, cảnh trí trước mặt thật sự khiến mắt người mê loạn, cũng đầu độc lòng người.

Nữ tử y phục như tuyết, mái tóc đen xoả xuống, nàng đứng trước cửa sổ, ánh nến lay động phản chiếu dung nhan như ngọc, dáng vẻ khuynh thành, một chữ "mỹ" há có thể hình dung. Trước rèm cài hoa chúc, hương vây vũ khởi. Sở Dục chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt chợt như mộng.

"Sao còn chưa ngủ?" Hân bước đi thông thả về phía nàng, nhàn nhạt mở miệng. Bàn tay vô ý thức chạm vào sợi tóc nàng, một khắc đó, giống như bị bóng ma rứt lại.

Nàng mỉm cười xoay người, con người trong suốt nhìn vào đáy mắt hân, cũng sau một khắc, ánh mắt khẽ thay đổi, theo bản năng lui về sau hai bước,

kéo ra khoảng cách với hắn.

Ánh mắt như nước lã lã rơi trên người hắn, phần môi nhẹ nhàng rung động. "Người, người là ai? Sở Dục, Xích Diễm, hay là..." Ân đường nàng khẽ chau lại, cho dù là bộ dáng trầm tư cũng là cực kỳ mê người. Sở Dục đột nhiên có chút hiểu sự không đành lòng của Thất ca. Nếu đổi lại là hắn, hắn thậm chí cam nguyện vì nàng đối địch với thiên hạ.

Sau chốc lát ngốc lảng, Sở Dục khôi phục vẻ hài hước thường ngày, cười hi hi một tiếng. "Tẩu tẩu thật đúng là thông tuệ."

Thiên Dao lạnh nhạt cười, dịu dàng nói. "Trên người người không có mùi của chàng."

Khoảng cách gần như thế, nàng lại không ngửi được mùi mực trúc duy nhất thuộc về Sở Diễm. Thế nên nàng liền kết luận hắn nhất định không phải là Sở Diễm. Hơn nữa, Thiên Dao cũng không cảm giác được hơi thở nguy hiểm từ trên người hắn, như vậy, người này, nhất định là bạn không phải địch.

"Vậy ư?" Sở Dục lơ đãng nhún vai, đỉnh đặc xoay người nằm lên giường. "Ngược lại đáng tiếc, vốn tưởng rằng có thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực."

Sở Dục theo quán tính, lời nói ra từ trước đến nay không phân biệt nặng nhẹ. Mà Thiên Dao đối với lời đùa cợt của hắn cũng không có nửa phần phản ứng, chỉ nhàn nhạt hỏi. "Chàng đâu?"

Sở Dục nhắm mắt giả vờ ngủ say, hô hấp đều đều, cũng không có ý trả lời.

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng trong trẻo, nàng sớm biết, Sở Diễm tới Tư Đồ phủ có mục đích, tuyệt không phải chỉ là thăm viếng đơn giản như vậy. "Cầm địa Tư Đồ phủ, cơ quan trùng điệp, từ trước đến nay có vào không ra. Người cho là, hắn thật có bản lĩnh thông thiên, có thể băng năng lực một người, phá Thái cực bát quái trận."

Sở Dục vẫn trầm mặc như trước nhưng đôi mắt đen lại đột nhiên mở ra.

"Chàng quả thật đi nơi đó!" Thiên Dao lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

"Thầm Thiên Dao, người..." Người lại dám coi thường bản gia.

Lúc này, trong cấm địa Vô ảnh lâu của Tư Đồ phủ, Sở Diễm mặc bộ y phục dạ hành, khăn che mặt màu đen che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt sáng tỏ. Hắn mở ra lần lượt một cái lại một cái hộp gỗ đàn hương màu đen, động tác lưu loát tìm kiếm đồ. Trong một hộp gấm, có để mấy phong mật thư, mượn cây môi lửa phát ra ánh sáng yếu ớt, hắn nhanh chóng mở ra xem, là mật thư tới lui giữa Sở Hạo cùng Hung Nô Vương.

Sở Diễm lạnh lùng nhếch môi, xem ra, Tư Đồ Tần đối với Sở Hạo cũng không phải hoàn toàn tín nhiệm. Nếu không cũng sẽ không đem nhược điểm của Sở Hạo giấu gao nắm trong tay.

Đây chính là một phát hiện ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không phải là vật hắn muốn. Hắn cũng không muốn dẫm thảo kinh xà, liền đem thư nguyên vẹn để lại trong hộp. Đang lúc hắn định đưa tay muốn mở ra hộp gấm cuối cùng, lỗ tai bên nhạy nghe được tiếng động rất nhỏ truyền đến từ chỗ tối. Hắn cũng không lên tiếng, ngược lại thu liễm hơi thở, cánh hoa quỳnh trong ống tay áo vận sức chờ phát động.

"Sở Diễm, là chàng sao?" Giọng nữ nhu hoà dè dặt, trong veo như nước.

Mây kiếm của hắn nhíu lại, trầm giọng nói. "Nàng tới đây làm gì?" Dứt lời, động tác lưu loát đem hộp gấm cuối cùng mở ra, đem lệnh bài được chế tạo khéo léo lấy ra, nghiêm túc nhìn, một lúc sau, lại bỏ trở lại.

"Cơ quan trong mật thất, cứ cách mỗi nén nhang, sẽ đồng loạt bắn tên. Sở Diễm, chúng ta mau rời khỏi nơi này." Thiên Dao có chút vội vàng, tiến lên kéo cánh tay của hắn hướng phía ngoài mà đi. Sở Diễm trầm mặc, mặc cho nàng lôi kéo.

Chưa đi tới cửa, trong vách tường đã truyền ra tiếng cọt két. Ánh mắt Thiên Dao trầm xuống, dừng lại cước bộ. Nàng biết cơ quan đã bắt đầu khởi động. Đường như là không chút nghĩ ngợi, nàng xoay người ôm hắn, cố gắng dùng thân thể của mình bảo vệ hắn.

"Nha đầu ngốc." Hắn cúi đầu ở bên tai nàng trầm thấp nói một câu, hơi nhếch môi cười. Mũi chân điềm nhẹ, tiếp theo một cái chớp mắt đã bay lên không.

Vô ảnh lâu tổng cộng có bảy tầng, chính giữa toà nhà là khoảng không. Cánh tay Sở Diễm ôm hông nàng, thi triển khinh công, dễ dàng từ khung cửa sổ trên nóc nhà bay ra ngoài. Thiên Dao tròn to cặp mắt, kinh ngạc chăm chú nhìn hắn. Cũng không biết, khinh công của Sở Diễm lại xuất thần nhập hoá đến trình độ này.

Đây cũng chính là nguyên nhân Sở Diễm lệnh cho Sở Dục dịch dung thành bộ dáng của mình canh giữ ở trong phòng, còn hắn lại đích thân tới Vô Ảnh lâu. Trừ hắn ra, không ai có thể toàn thân thoát ra khỏi Thái cực bát quái trận.

Bọn họ đáp xuống ở lầu các bên cạnh Vô Ảnh lâu, Sở Diễm buông lỏng cánh tay đang chế trụ hông nàng ra. "Nàng không nên tới." Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không mang theo một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Tín Vật Định Tình (2)

"Ừ." Thiên Dao thấp giọng trả lời, khô sở cười một tiếng, đích xác là nàng đã xen vào việc của người khác. Nàng bước đi thông thả về phía trước, định rời đi, chân vừa trượt không cẩn thận làm rơi một mảnh ngói kính động thị vệ tuần tra phủ Tư Đồ.

"Ai đó?" Nhất thời ánh mắt thị vệ cũng dò xét về hướng này.

Mi tâm Sở Diễm nhú chặt, cánh tay lần nữa ôm ở eo nàng, phi thân lên. Tức khắc bốn phía trên nóc nhà có rất nhiều đạo bóng đen chuyển động, đó là ảnh vệ do Sở Diễm âm thầm an bài nhằm giúp hấn phân tán một chút sự chú ý của thị vệ. Thế nhưng vẫn có một nhóm thị vệ đuổi theo tới đây.

Bọn họ dừng bước ở hành lang dài sau vườn, Sở Diễm rõ ràng phát hiện phía ống quần của nàng nhuộm một mảng đỏ tươi, nghĩ đến nhất định là do chân bị thương mới không đứng vững.

"Nàng bị thương?"

"Chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Chẳng đi trước đi, đừng để ý tới ta. Chẳng không thể bị bọn họ phát hiện." Thiên Dao loạng choạng dựa vào trụ hành lang bên cạnh, đau đớn khiến cho trán nàng thấm đầy mồ hôi.

Cách đó không xa, tiếng bước chân thị vệ ngày càng gần. Con người đen như mực của Sở Diễm sáng lên, đột nhiên dùng sức xé bỏ y phục dạ hành quăng vào một góc tối gần đó, lộ ra y phục màu xanh nhạt, cũng đem Thiên Dao ôm ngang, ống tay áo vừa vịn che được ống quần nhuộm máu của nàng.

"Sở Diễm?" Thiên Dao không hiểu lên tiếng hỏi.

"Im miệng." Hấn lạnh lùng nói, mà cái chớp mắt tiếp theo, thị vệ của phủ Tư Đồ đã tới, đi đầu chính là tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong.

"Tham kiến Thái tử điện hạ." Hấn cùng thị vệ cung kính cúi người thi lễ.

"Tiểu Hầu gia không cần đa lễ." Sở Diễm cười một tiếng, nhàn nhạt nói.

Khoé mắt Tư Đồ Phong không dấu vết dò xét hai người, sau đó chấp tay nói. "Đêm khuya sương nặng, không biết điện hạ muốn đi đâu?" Giọng nói ôn hoà nhưng rõ ràng lại mang theo ý chất vấn.

Sở Diễm cũng không giận, ôn hoà mỉm cười, ánh mắt nhu hoà ngưng mắt nhìn nữ tử trong ngực. "Bồn vương đại khái là đã làm Dao Nhi mệt muốn chết rồi, đêm khuya tỉnh lại nàng liền ồn ào muốn ăn chút gì đó. Bồn vương đưa nàng đến nhà bếp tìm một chút đồ ăn thôi."

Lời nói mập mờ, lại được hấn nói rất nghiêm trang, một giọt nước cũng không lọt. Con đường này chính là đường đi thông giữa phòng Sở Diễm và phòng ăn, mà nơi phía cổ áo hơi mờ của Thiên Dao để lộ những vết hôn sâu cận không đồng nhất cùng với lớp mồ hôi mỏng trên trán, đều là căn cứ minh xác cho việc sau hoan ái mà ra.

Ánh mắt Tư Đồ Phong tới đi mấy phần, khom người cúi đầu, lại nói. "Tối nay trong phủ có thích khách, thân thể điện hạ tôn quý, không thể có nửa phần sơ xuất. Nương nương muốn ăn gì, Tư Đồ Phong sẽ sai người mang vào phòng cho điện hạ."

Sở Diễm cười khê, cũng không phản bác, chỉ cúi đầu nói với nữ tử trong ngực. "Bồn vương dẫn nàng trở về phòng, là khách vẫn nên nghe lời chủ, đừng quấy rầy tiểu Hầu gia truy bắt thích khách."

"Ừ." Thiên Dao thuận theo gật đầu, khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hấn.

Trong phòng ngủ, Sở Diễm nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cởi quần dài lộ ra hai chân trắng nõn thon dài. Bên bắp chân bên trái có một vết máu, vết thương không tính là sâu nhưng lại không ngừng chảy máu. Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt như tờ giấy, hàm răng cắn chặt ở môi, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng đã ăn nhấm cực độ nhưng không cách nào khắc chế được đau đớn như khoét thịt này.

Mày kiếm Sở Diễm khoá chặt. "Bị thương lúc nào?"

"Lúc vừa vào Vô Ảnh lâu, không cẩn thận bị tên làm bị thương." Nàng cố sức trả lời.

"Mùi tên có độc, phải không?"

Thiên Dao cười yếu ớt, khê lắc đầu, mồ hôi lạnh toát ra, cơ hồ là xuyên thấu qua sa y đơn bạc. "Sẽ không mất mạng, chẳng qua là có chút đau mà thôi. Ta nghỉ ngơi chút sẽ không sao. Sở Diễm, chẳng đi ra ngoài trước có được hay không?" Giọng nói của nàng cực kỳ yếu ớt, mà con người trong treo cơ

hồ cầu khăn nhìn hần.

Ánh mắt Sở Diễm phức tạp, dò xét nhìn nàng một lúc, mới trầm thấp lên tiếng. "Được, vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt đi." Hần đứng dậy, dứt khoát rời đi.

Cửa phòng bằng gỗ phát ra tiếng động, bóng dáng cao lớn của hần biến mất ở bên trong phòng.

"A!" Thiên Dao phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, thân thể vô lực tê liệt ngã xuống giường. Đau đớn tận xương cốt, khiến cho nàng không ngừng giãy giụa ở trên giường.

Ám tiền trong Vô Ảnh lâu đều được ngâm qua dược vật đặc thù, tuy không mất mạng nhưng có thể làm cho người ta đau đớn đến không muốn sống, cuối cùng đau đớn mà chết.

Nàng muốn Sở Diễm rời đi, thứ nhất vì không muốn cho hần nhìn thấy bộ dạng chật vật giờ phút này của nàng. Nữ nhân mà, lúc nào cũng muốn để cho nam nhân mình yêu mến thấy được mặt tốt đẹp nhất. Thứ hai, nàng không muốn trở thành gánh nặng của hần, để cho hần có điều áy náy.

Mà lúc này, cửa phòng lần nữa bị người bên ngoài đẩy ra, tiếng "két" thanh thúy vang lên. Thiên Dao cố hết sức chống người dậy, ánh mắt nhuộm đầy sự cảnh giác.

Ngoài dự liệu, người đến là Tư Đồ Phong. Hần quét mắt nhìn dáng vẻ chật vật của nàng, bắt đầu dĩ khê thờ dài, sau đó, vén vạt áo ngồi xuống bên giường.

"Không nghĩ tới người xông vào Vô Ảnh lâu lại là muội." Hần lạnh lùng nói, từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ trắng, từ trong bình đổ ra một viên thuốc màu trắng, đưa tới trước mặt Thiên Dao. "Rất đau, uống thuốc đi, một lúc sau đau đớn sẽ từ từ biến mất."

Thiên Dao chậm rãi vươn tay, suy nghĩ trong chốc lát, mới đưa thuốc vào trong miệng. "Sao huynh lại nhìn ra được manh mối?"

Tư Đồ Phong lắc đầu bật cười. "Nha đầu, ta nhìn muội lớn lên. Muội bị thương lẽ nào ta lại nhìn không ra."

Thiên Dao trầm mặc, cúi đầu thật thấp, cho tới khi Tư Đồ Phong hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt nàng.

Một tiếng nặng nề thờ dài, hần đưa ngón tay thon dài khẽ búng lên trán nàng. "Muội muốn gì, chỉ cần mở miệng, ta và phụ thân sẽ đáp ứng muội. Chẳng qua là, vì một người nam nhân đáng giá sao? Sở Diễm hần căn bản không có tâm, thì sao sẽ thật lòng đối với muội."

Thiên Dao nhắm hai mắt lại, nước mắt trong suốt theo hàng mi không tiếng động chảy xuống. Nàng làm sao không biết hần vô tâm, chỉ là, lòng của nàng đặt ở trên người hần, không cách nào thu hồi được.

"Ca, thật xin lỗi." Giọng nói của nàng khàn khàn run rẩy.

"Nha đầu ngốc." Tư Đồ Phong dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng. "Trong Vô Ảnh lâu cũng không thiếu sót vật gì, ca biết, muội sẽ không hại Tư Đồ gia, có đúng không?"

Thiên Dao nghẹn ngào, gật đầu một cái. Nàng nếu thật muốn tố cáo Tư Đồ nhất tộc để báo thù cho Thẩm gia, sao lại phải chờ tới bây giờ. Chẳng qua là, trong Vô Ảnh lâu không mất gì cả, là do Sở Diễm không có đắc thủ hay là hần vào Vô Ảnh lâu với mục đích khác? Thiên Dao có chút mờ mịt.

"A Dao, muội phải nhớ kỹ, ta xem muội như muội muội ruột thịt để yêu thương, phụ thân cũng là thật tâm đối với muội."

"Ừ."

"Tốt lắm, nghỉ ngơi sớm đi. Xem muội đã biến thành cái dạng gì rồi!" Tư Đồ Phong vừa nói, động tác lại dịu dàng kéo qua chăn bông đắp lên người Thiên Dao.

Thiên Dao nghe lời nhắm hai mắt lại, nàng sớm đã bị dược vật giày vò đến kiệt sức, trong vô tri vô giác lại lần nữa rơi vào mộng cảnh.

Mộng cảnh duy mỹ, hoa nở rực rỡ trong vườn, nam tử nắm chặt tay nữ tử, cánh hoa màu hồng phấn rải rác trong đêm tối, xinh đẹp không thể tả được.

"Thủy Quân ca ca, huynh làm đau ta." Nàng giùng giăng, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hần.

Sắc mặt hần rất khó nhìn, nắm cánh tay nàng chặt hơn, không có chút ý định buông lỏng. "Muội muốn xuống nhân gian?" Lời nói ra lạnh lùng, mơ hồ mang theo vài phần tức giận.

"Phật tổ nói dưới nhân gian mới có tình yêu khắc cốt铭心." Nàng ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường đầy kiên định.

"Thật muốn tình yêu sao?"

"Ừm..."

Lời còn chưa dứt, cánh tay hắn bắt ngờ đem nàng ôm vào lòng, nụ hôn ấm áp không có báo trước rơi trên đôi môi mềm mại của nàng, từ từ ma sát, đầu lưỡi tình xảo dò vào trong miệng nàng. Lúc bắt đầu chỉ nhẹ nhàng sau đó lại điên cuồng lực đoạt mỗi một tắc ngọt ngào của nàng.

Tim đập loạn, một đôi cánh tay ngọc luống cuống vịn ngực hắn, đôi mắt mờ to không biết làm sao, chỉ mặc cho hắn đòi lấy.

Một phen liều chết dây dưa, nàng mờ to miệng thở dốc, thân thể xụi lơ tựa vào lồng ngực hắn. Hắn dịu dàng ôm nàng vào ngực, đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, thấp giọng nói. "Cùng ta trở về Tây Thiên Vương cung, ta cho nàng một tình yêu."

"Thủy Quân." Trong giấc mộng, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, mi tâm xinh đẹp hơi nhú lại.

Bên cạnh giường, nam tử mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, mắt phượng tuyết thể phát ra ánh sáng như ngọc, tao nhã như có điều gì suy nghĩ, nhìn nàng. Đầu ngón tay thon dài, dịu dàng lau đi mồ hôi thấm ướt trán nàng.

"Thủy Quân?" Hắn nhíu mày lại. Nam nhân gọi là Thủy Quân đó, đến tột cùng là người nào? Lại có thể khiến nàng nhớ mãi không quên.

Trong lòng bàn tay trái là một chiếc bình sứ màu trắng, là Cửu Tiêu Vũ Lộ, được làm từ một trăm loại độc nhưng cũng dị thường trân quý. Trong tay Sở Dục cũng chỉ có một viên này, đòi hắn lấy giống như muốn tính mạng hắn vậy.

Khoé môi Sở Diễm nở nụ cười lúm đồng tiền tự giễu, hôm nay xem ra thuốc này không cần đến rồi. Khi hắn trở về, đúng lúc bắt gặp Tư Đồ Phong đi ra. Sở Diễm ẩn thân ở sau trụ hành lang, cũng không cùng hắn đối mặt, cho đến khi bóng dáng Tư Đồ Phong biến mất ở trong vườn.

Lần nữa trở lại trong phòng, Thiên Dao đang ngủ mê man trên giường, khuôn mặt an tĩnh, nói vậy, Tư Đồ Phong tới đây là để đưa giải dược. Tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong này, đối với nữ nhân của hắn thật dễ tâm.

Trong lúc đang suy nghĩ, lông mi thật dài của nữ tử trên giường khẽ run, sau một khắc, đôi mắt đầy mờ mịt mờ mịt. "Sao lại là chàng?" Đôi mắt nàng dao động, mang theo chút mê man. Có chút cố sức chống thân mình, ngồi tựa vào đầu giường.

CHƯƠNG 60: TA SẼ KHÔNG ĐỂ CHÀNG MẤT MẶT

"Nàng hy vọng là ai? Tư Đồ Phong ư?" Hắn tà mị cười một tiếng, ngữ điệu khinh bạc, nhưng cũng không có ý tức giận.

Thiên Dao im lặng, cũng không phản bác lại. Sở Diễm mỉm cười, từ bên hông tháo xuống ngọc bội đưa tới trước mặt nàng. "Chàng?"

"Lâm Lang hoàn bội tại sao lại ở trong tay chàng?" Thiên Dao có chút kinh ngạc, đưa tay đón lấy, không ngờ, hắn lại đột nhiên thu tay về. Mắt phượng tà mị đầy ý cười, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên hoàn bội.

"Lòng ta như đá không thể chuyển dời, lòng ta như chiếu không thể cuốn đi. Hoàn bội này là tín vật định tình."

Thiên Dao hơi không hiểu nhìn hắn, chỉ thấy hắn lại đem hoàn bội đeo vào trên hông, không có ý tứ muốn trả lại. Suy tư chốc lát, Thiên Dao mới chậm chậm hiểu ra, hắn là đòi nàng tặng tín vật. Nghĩ đến đây, gò má Thiên Dao không khỏi ửng hồng.

"Chàng nếu thích, vậy cứ giao cho chàng bảo quản đi. Lâm Lang hoàn bội là di vật của mẫu thân ta, hy vọng chàng hiểu tầm quan trọng của nó mà quý trọng." Giọng nói Thiên Dao ấm áp, nhàn nhạt nói.

Sở Diễm cười khế, đầu ngón tay cứng chịu vuốt ve trán nàng. Sau đó kéo nàng cùng hắn nằm xuống. "Trời sắp sáng rồi, cùng Bồn vương ngủ một chút đi."

Cánh tay có lực đem thân thể ôn mềm của nàng ôm vào trong ngực. Gò má Thiên Dao dán chặt vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hắn. Sự ấm áp của hắn bao quanh nàng, ngay cả hơi thở hít vào thở ra cũng là mùi của hắn, mùi mực trúc nhàn nhạt.

"Tại sao không đến phòng Phương Phi? Điện hạ là bởi nàng về thăm nhà cơ mà." Thiên Dao chôn trong ngực hắn, nhẹ giọng nói.

"Nàng hy vọng Bồn vương đi không?" Hắn tà khí cười, đầu ngón tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, cúi đầu, in xuống một nụ hôn trên môi nàng. Thiên Dao tròn to đôi mắt sáng như ngọc, lẳng lặng ngắm nhìn hắn, sau đó, chậm rãi lắc đầu. Lòng của nữ nhân đều rất nhỏ, người nào lại nguyện ý đem nam nhân mình yêu giao cho nữ nhân khác.

Khoé môi Sở Diễm nở nụ cười lúm đồng tiền sâu hơn, cánh tay lần nữa siết chặt, thật giống như muốn đem nàng hoà tan vào trong người. "Nàng trái lại rất thành thực."

Thiên Dao trầm mặc, cánh tay mềm mại ôm lấy eo hắn. Đỉnh đầu lần nữa vang lên giọng nói trầm thấp từ tính của hắn. "Nàng ấy không cần Bồn vương, mà Bồn vương trước mắt cũng không cần nàng ấy."

Mi tâm Thiên Dao nhú lại, con ngươi trong suốt mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo cùng ưu thương.

Tư Đồ Phương Phi, lại thêm một nữ tử đáng thương.

Ở một nơi khác, vườn riêng của phủ Tư Đồ, một góc vắng.

Tư Đồ Phương Phi ngồi yên bên cạnh giường, trên giường là một phụ nhân bị bệnh nặng quắn thân. Mặc dù đã có tuổi nhưng lại loáng thoáng có thể thấy được từng là một mỹ nữ. Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc cùng ho khan của phụ nhân.

"Nương nương, thuốc của phụ nhân đã nấu xong rồi." Thị nữ bưng một chén nước thuốc đen đặc vào trong phòng.

"Đưa cho ta." Tư Đồ Phương Phi bưng chén thuốc, kiên nhẫn thổi. Sau khi nguội mới đưa tới bên môi phụ nhân. "Mẫu thân, uống thuốc đi."

Thân thể phụ nhân yếu ớt tựa vào đầu giường, cố hết sức vươn tay đẩy chén thuốc ra. "Thân thể hư nhược này của mẫu thân cũng chống đỡ không được bao lâu nữa. Thuốc này có uống cũng vô dụng thôi."

Tư Đồ Phương Phi cắn chặt môi dưới, ánh mắt không tự chủ đỏ lên. "Mẫu thân, đừng bi quan như vậy."

"Thân thể của ta, ta rõ nhất. Mẫu thân chống đỡ không được bao lâu, nữ nhi, chỉ là uỷ khuất cho con rồi." Phụ nhân liên tiếp thở dài. "Nếu không phải mẫu thân liên lụy con, con cùng Yến công tử, đã sớm cao bay xa chạy..." Lời còn chưa dứt, phụ nhân lại liều mạng ho khan.

"Mẫu thân, đừng nói nữa. Đây là mệnh của con. Có trách, chỉ trách con cùng chàng hữu duyên vô phận." Vẻ mặt Phương Phi không khỏi ảm đạm mấy phần.

"Nương nương." Thiếp thân thị nữ Bội Tâm xuất hiện ở cạnh cửa, ánh mắt nhìn phụ nhân trên giường muốn nói lại thôi.

Tư Đồ Phương Phi hiểu ý, ưu nhã đứng dậy. "Mẫu thân, ngày mai nữ nhi lại tới thăm người."

"Ừ." Phụ nhân lạnh nhạt gật đầu, vô lực nằm lại trên giường.

Đi ra ngoài viện vắng lặng, Phương Phi mới dừng cước bộ, đối với thị nữ sau lưng dò hỏi. "Thế nào?"

"Nương nương, Yến công tử bên kia truyền đến tin tức." Bội Tâm giảm thấp giọng trả lời.

"Yến đại ca thế nào?" Giọng nói Tư Đồ Phương Phi có chút run rẩy.

"Yến công tử biết được nương nương gả vào Đông cung, bi phần không chịu nổi, ngày hôm trước đã lên đường chạy về đế đô."

"Cái gì?" Sắc mặt Tư Đồ Phương Phi đại biến.

Không chịu làm tri phủ Dương Châu lại cứ phải chạy về kinh giao du với mấy kẻ xấu, Yến Nam Phi, chàng sao lại ngốc như vậy. Nàng đã không còn là Tư Đồ Phương Phi trước đây nữa rồi.

"Nương nương chẳng lẽ không ngăn cản Yến công tử sao?"

Tư Đồ Phương Phi cười khổ, tính khí kia của hắn, ai có thể ngăn được. "Quên đi, là phúc không phải hoạ, là hoạ không tránh khỏi."

"Nương nương..."

"Còn có việc?"

Bội Tâm như tên trộm liếc nhìn chung quanh, giọng nói đè ép tới cực thấp. "Nghe nói, vào đêm có người xông vào Vô Ảnh lâu."

"Ồ, đã bắt được chưa?"

Bội Tâm lắc đầu một cái. "Nghe thị vệ bên cạnh tiểu Hầu gia nói, cũng không mất thứ gì."

Tư Đồ Phương Phi cau mày như có điều suy nghĩ. "Vô Ảnh lâu là cấm địa của Tư Đồ gia, mặc dù không mất món gì, đối với phụ thân, chỉ sợ đại ca không tiện giải thích."

"Ta giải thích với phụ thân thế nào, cũng không liên quan gì tới người, Tư Đồ Phương Phi." Tuấn nhan Tư Đồ Phong trước sau như một lạnh băng cùng khinh thường.

Mẫu thân Phương Phi là ca cơ trong cung, là do Văn Đế ban thưởng làm nữ nhân Tư Đồ Hầu gia, không chỉ có thân phận hèn mọn, thậm chí còn bị hoài nghi là tai vạ nằm vùng của Văn Đế. Ngày tháng mẫu tử Phương Phi ở trong phủ cũng không tốt đẹp gì.

"Phương Phi không dám." Nàng hèn mọn cúi người, thấp giọng trả lời.

Cầm giày màu trắng của Tư Đồ Phong giẫm trên đường mòn đá xanh cũng không nhuộm chút bụi bẩn. Hắn thẳng tắp đứng trước người nàng, cơ hồ là từ trên cao cúi đầu nhìn nàng, ngạo mạn đó cùng khinh thường như thế cũng không chút nào che giấu. "Đừng quên thân phận của mình, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, nữ nhân bên trong kia tùy thời đều có thể không thấy được mặt trời mọc ngày mai."

"Phuong Phi cần tuân đại ca dạy bảo." Hàm răng Tư Đồ Phuong Phi cắn chặt, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn cố sức ản nhẫn.

Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, đối với câu trả lời của nàng coi như hài lòng. "Nếu là ngươi có nửa điểm dị tâm với Tư Đồ gia, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ chết rất khó coi." Hắn nói xong, lạnh lùng xoay người, lại như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước. "Nữ nhân tranh đấu chốn hậu cung ta mặc kệ, nhưng ngươi nếu dám làm tổn thương Thiên Dao, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Dạ, Phuong Phi hiểu." Nàng hèn mọn cúi đầu, cho đến khi bóng dáng Tư Đồ Phong biến mất trong tầm mắt.

Bội Tâm đi tới, diu cánh tay nàng. "Nương nương, người không sao chứ?"

Tư Đồ Phuong Phi nhàn nhạt lắc đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, cơ hồ cắn ra máu. Lừa gạt kia vô luận như thế nào cũng không che giấu được.

"Nương nương dù thế nào cũng là muội muội của tiểu Hầu gia, mà Thẩm Thiên Dao bất quá chỉ là một ngoại nhân mà thôi. Tiểu Hầu gia vì sao phải che chở nàng ta như thế chứ?" Bội Tâm tức giận, bất bình nói thăm.

Nghe thấy lời ấy, Tư Đồ Phuong Phi giễu cợt cười một tiếng. "Một người nam nhân muốn bảo hộ một nữ nhân, cho tới bây giờ đều không cần lý do."

Hạ triều, Sở Diễm liền trở lại thư phòng Đông cung, tay cầm bút lông sói, nghiêm túc phác thảo trên giấy. Sở Dục đẩy cửa vào, trên mặt vẫn là nụ cười bất cần đời như trước. "Ngày mai là sinh thần của Thái Hậu, Từ Ninh cung lại sắp náo nhiệt đây."

Sở Diễm cười một tiếng, hoàn toàn không để tâm. "Sau khi Nhị ca hồi kinh, Từ Ninh cung vẫn luôn rất náo nhiệt."

"Chỉ sợ náo nhiệt không chỉ có Từ Ninh cung, còn có triều đình." Sở Dục cả lo phát phơ ngồi ở một bên, như muốn ám chỉ điều gì.

Hôm nay trọng thần trong triều như đang đánh cược, do dự giữa Thái tử cùng Vinh thân vương. Sở Diễm trong tay có mười vạn Ngự Lâm quân để đó, mà Sở Hạo lại có Thái Hậu cùng Tư Đồ nhất tộc làm hậu thuẫn, thế lực hai vị hoàng tử ngang nhau.

"Ngày mai là sinh thần của Hoàng tổ mẫu, lễ mừng đã chuẩn bị xong xuôi?" Sở Diễm đạm thanh hỏi, ưu nhã thả bút lông sói trong tay xuống.

"Hàm Tuyết tự mình đốc thúc, hao phí đại lượng kim ngân, nhưng vẫn là những món đồ hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Hoàng tổ mẫu khi nào lại quan tâm quá những thứ này, bất quá chỉ hòa theo diễn mà thôi" Sở Dục hừ nhẹ, tùy ý nhún vai một cái.

Sở Diễm lạnh nhạt không nói, cầm giấy Tuyên Thành chưa khô mực đưa cho Sở Dục. "Dùng vàng ròng chế tạo, sai người mau chóng làm xong. Có lẽ, rất nhanh sẽ cần đến."

Sở Dục nhận lấy, ánh mắt toát ra mấy phần vui mừng. Thất ca luôn luôn đã gặp qua liền không quên được, lần này mạo hiểm lên vào Vô Ảnh lâu, mục đích chính là tầm Hồ phù này.

"Lão hồ ly Tư Đồ Tần kia quả thật xa xỉ, lại dùng vàng ròng chế tạo Hồ phù. Bất quá, có vật này, chúng ta có thể điều động trăm vạn hùng binh."

Sở Diễm mỉm cười không nói, thắng không kiêu bại không nản, hi giận không hiện ra mặt, đó mới là đạo lý chân chính của một vị vua. Đây chính là lời dạy bảo của nam nhân cao cao tại thượng kia.

Sinh thần của Thái hậu, chung quanh Từ Ninh cung giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Quần thần hành lễ, hậu cung phi tần càng thêm ăn mặc lộng lẫy, mụm cơ hội khó được đề nghị hót.

Thiên Dao vẫn mặc một bộ cung trang trắng thuần như trước, cùng bốn phía màu sắc chói mắt hoàn toàn không phù hợp. Bên người, Sở Diễm một thân triều phục màu hạnh hoàng, hẳn cực ít ăn mặc trịnh trọng như thế, mà hôm nay cũng không hề thua kém.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ta Sẽ Không Để Chàng Mất Mặt

"Nàng hy vọng là ai? Tư Đồ Phong ư?" Hắn tà mị cười một tiếng, ngữ điệu khinh bạc, nhưng cũng không có ý tức giận.

Thiên Dao im lặng, cũng không phản bác lại.

Sở Diễm mỉm cười, từ bên hông tháo xuống ngọc bội đưa tới trước mặt nàng. "Chàng?"

"Lâm Lang hoàn bội tại sao lại ở trong tay chàng?" Thiên Dao có chút kinh ngạc, đưa tay đón lấy, không ngờ, hắn lại đột nhiên thu tay về. Mắt phượng tà mị đầy ý cười, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên hoàn bội.

"Lòng ta như đá không thể chuyển dời, lòng ta như chiếu không thể cuốn đi. Hoàn bội này là tín vật định tình."

Thiên Dao hơi không hiểu nhìn hắn, chỉ thấy hắn lại đem hoàn bội đeo vào trên hông, không có ý tứ muốn trả lại. Suy tư chốc lát, Thiên Dao mới chậm chạp hiểu ra, hắn là đòi nàng tặng tín vật. Nghĩ đến đây, gò má Thiên Dao không khỏi ửng hồng.

"Chàng nếu thích, vậy cứ giao cho chàng bảo quản đi. Lâm Lang hoàn bội là di vật của mẫu thân ta, hy vọng chàng hiểu tầm quan trọng của nó mà quý trọng." Giọng nói Thiên Dao ấm áp, nhàn nhạt nói.

Sở Diễm cười khế, đầu ngón tay cứng chiu vuốt ve trán nàng. Sau đó kéo nàng cùng hắn nằm xuống. "Trời sắp sáng rồi, cùng Bồn vương ngủ một chút đi."

Cánh tay có lực đem thân thể ôn mềm của nàng ôm vào trong ngực. Gò má Thiên Dao dán chặt vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hắn. Sự ấm áp của hắn bao quanh nàng, ngay cả hơi thở hít vào thở ra cũng là mùi của hắn, mùi mực trúc nhàn nhạt.

"Tại sao không đến phòng Phương Phi? Điện hạ là bồi nàng về thăm nhà cơ mà." Thiên Dao chôn trong ngực hắn, nhẹ giọng nói.

"Nàng hy vọng Bồn vương đi không?" Hắn tà khí cười, đầu ngón tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, cúi đầu, in xuống một nụ hôn trên môi nàng. Thiên Dao tròn to đôi mắt sáng như ngọc, lẳng lặng ngắm nhìn hắn, sau đó, chậm rãi lắc đầu. Lòng của nữ nhân đều rất nhỏ, người nào lại nguyện ý đem nam nhân mình yêu giao cho nữ nhân khác.

Khoé môi Sở Diễm nở nụ cười lúm đồng tiền sâu hơn, cánh tay lần nữa siết chặt, thật giống như muốn đem nàng hoà tan vào trong người. "Nàng trái lại rất thành thực."

Thiên Dao trầm mặc, cánh tay mềm mại ôm lấy eo hắn. Đỉnh đầu lần nữa vang lên giọng nói trầm thấp từ tính của hắn. "Nàng ấy không cần Bồn vương, mà Bồn vương trước mắt cũng không cần nàng ấy."

Mi tâm Thiên Dao nhíu lại, con ngươi trong suốt mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo cùng ưu thương.

Tur Đò Phương Phi, lại thêm một nữ tử đáng thương.

Ở một nơi khác, vườn riêng của phủ Tur Đò, một góc vắng.

Tur Đò Phương Phi ngồi yên bên cạnh giường, trên giường là một phụ nhân bị bệnh nặng quần thân. Mặc dù đã có tuổi nhưng lại loáng thoáng có thể thấy được từng là một mỹ nữ. Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc cùng ho khan của phụ nhân.

"Nương nương, thuốc của phu nhân đã nấu xong rồi." Thị nữ bưng một chén nước thuốc đen đặc vào trong phòng.

"Đưa cho ta." Tur Đò Phương Phi bưng chén thuốc, kiên nhẫn chờ. Sau khi ngửi mới đưa tới bên môi phụ nhân. "Mẫu thân, uống thuốc đi."

Thân thể phụ nhân yếu ớt tựa vào đầu giường, cố hết sức vươn tay đẩy chén thuốc ra. "Thân thể hư nhược này của mẫu thân cũng chống đỡ không được bao lâu nữa. Thuốc này có uống cũng vô dụng thôi."

Tur Đò Phương Phi cắn chặt môi dưới, ánh mắt không tự chủ đỏ lên. "Mẫu thân, đừng bi quan như vậy."

"Thân thể của ta, ta rõ nhất. Mẫu thân chống đỡ không được bao lâu, nữ nhi, chỉ là uỷ khuất cho con rồi." Phụ nhân liên tiếp thở dài. "Nếu không phải mẫu thân liên lụy con, con cùng Yến công tử, đã sớm cao bay xa chạy..." Lời còn chưa dứt, phụ nhân lại liễu mạng ho khan.

"Mẫu thân, đừng nói nữa. Đây là mệnh của con. Có trách, chỉ trách con cùng chàng hữu duyên vô phận." Về mặt Phương Phi không khỏi âm ảm mấy phần.

"Nương nương." Thiếp thân thị nữ Bội Tâm xuất hiện ở cạnh cửa, ánh mắt nhìn phụ nhân trên giường muốn nói lại thôi.

Tur Đò Phương Phi hiểu ý, ưu nhã đứng dậy. "Mẫu thân, ngày mai nữ nhi lại tới thăm người."

"Ừ." Phụ nhân lạnh nhạt gật đầu, vô lực nằm lại trên giường.

Đi ra ngoài viện vắng lặng, Phương Phi mới dừng cước bộ, đối với thị nữ sau lưng dò hỏi. "Thế nào?"

"Nương nương, Yến công tử bên kia truyền đến tin tức." Bội Tâm giảm thấp giọng trả lời.

"Yến đại ca thế nào?" Giọng nói Tur Đò Phương Phi có chút run rẩy.

"Yến công tử biết được nương nương gả vào Đông cung, bị phần không chịu nổi, ngày hôm trước đã lên đường chạy về đế đô."

"Cái gì?" Sắc mặt Tư Đồ Phương Phi đại biến.

Không chịu làm tri phủ Dương Châu lại cứ phải chạy về kinh giao du với mấy kẻ xấu, Yến Nam Phi, chàng sao lại ngốc như vậy. Nàng đã không còn là Tư Đồ Phương Phi trước đây nữa rồi.

"Nương nương chẳng lẽ không ngăn cản Yến công tử sao?" Tư Đồ Phương Phi cười khỏ, tính khí kia của hắn, ai có thể ngăn được. "Quên đi, là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi."

"Nương nương..."

"Còn có việc?"

Bội Tâm như tên trộm liếc nhìn chung quanh, giọng nói đè ép tới cực thấp. "Nghe nói, vào đêm có người xông vào Vô Ảnh lâu."

"Ồ, đã bắt được chưa?"

Bội Tâm lắc đầu một cái. "Nghe thị vệ bên cạnh tiểu Hầu gia nói, cũng không mất thứ gì."

Tư Đồ Phương Phi cau mày như có điều suy nghĩ. "Vô Ảnh lâu là cấm địa của Tư Đồ gia, mặc dù không mất món gì, đối với phụ thân, chỉ sợ đại ca không tiện giải thích."

"Ta giải thích với phụ thân thế nào, cũng không liên quan gì tới ngươi, Tư Đồ Phương Phi." Tuấn nhan Tư Đồ Phong trước sau như một lạnh băng cùng khinh thường.

Mẫu thân Phương Phi là ca cơ trong cung, là do Văn Đế ban thưởng làm nữ nhân Tư Đồ Hầu gia, không chỉ có thân phận hèn mọn, thậm chí còn bị hoài nghi là tai mắt nằm vùng của Văn Đế. Ngày tháng mẫu tử Phương Phi ở trong phủ cũng không tốt đẹp gì.

"Phương Phi không dám." Nàng hèn mọn cúi người, thấp giọng trả lời.

Cầm giày màu trắng của Tư Đồ Phong giẫm trên đường mòn đá xanh cũng không nhuộm chút bụi bẩn. Hắn thẳng tắp đứng trước người nàng, cơ hồ là từ trên cao cúi đầu nhìn nàng, ngạo mạn đó cùng khinh thường như thế cũng không chút nào che giấu. "Đừng quên thân phận của mình, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, nữ nhân bên trong kia tùy thời đều có thể không thấy được mặt trời mọc ngày mai."

"Phương Phi cần tuân đại ca dạy bảo." Hàm răng Tư Đồ Phương Phi cắn chặt, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn cố sức ản nhẫn.

Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, đối với câu trả lời của nàng coi như hài lòng. "Nếu là ngươi có nửa điểm dị tâm với Tư Đồ gia, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ chết rất khó coi." Hắn nói xong, lạnh lùng xoay người, lại như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước. "Nữ nhân tranh đấu chốn hậu cung ta mặc kệ, nhưng ngươi nếu dám làm tổn thương Thiên Dao, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Dạ, Phương Phi hiểu." Nàng hèn mọn cúi đầu, cho đến khi bóng dáng Tư Đồ Phong biến mất trong tầm mắt.

Bội Tâm đi tới, diu cánh tay nàng. "Nương nương, người không sao chứ?"

Tư Đồ Phương Phi nhàn nhạt lắc đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, cơ hồ cắn ra máu. Lừa gạt kia vô luận như thế nào cũng không che giấu được.

"Nương nương dù thế nào cũng là muội muội của tiểu Hầu gia, mà Thẩm Thiên Dao bắt quá chỉ là một ngoại nhân mà thôi. Tiểu Hầu gia vì sao phải che chở nàng ta như thế chứ?" Bội Tâm tức giận, bất bình nói thắm.

Nghe thấy lời ấy, Tư Đồ Phương Phi gھiù cọt cười một tiếng. "Một người nam nhân muốn bảo hộ một nữ nhân, cho tới bây giờ đều không cần lý do."

Hạ triều, Sở Diễm liền trở lại thư phòng Đông cung, tay cầm bút lông sói, nghiêm túc phác thảo trên giấy. Sở Dục đẩy cửa vào, trên mặt vẫn là nụ cười bất cần đời như trước. "Ngày mai là sinh thần của Thái Hậu, Từ Ninh cung lại sắp náo nhiệt đây."

Sở Diễm cười một tiếng, hoàn toàn không để tâm. "Sau khi Nhị ca hồi kinh, Từ Ninh cung vẫn luôn rất náo nhiệt."

"Chỉ sợ náo nhiệt không chỉ có Từ Ninh cung, còn có triều đình." Sở Dục cà lơ phát phờ ngồi ở một bên, như muốn ám chỉ điều gì.

Hôm nay trọng thần trong triều như đang đánh cược, do dự giữa Thái tử cùng Vinh thân vương. Sở Diễm trong tay có mười vạn Ngự Lâm quân để đó, mà Sở Hạo lại có Thái Hậu cùng Tư Đồ nhất tộc làm hậu thuẫn, thế lực hai vị hoàng tử ngang nhau.

"Ngày mai là sinh thần của Hoàng tổ mẫu, lễ mừng đã chuẩn bị xong xuôi?" Sở Diễm đạm thanh hỏi, ưu nhã thả bút lông sói trong tay xuống.

"Hàm Tuyết tự mình đốc thúc, hao phí đại lượng kim ngân, nhưng vẫn là những món đồ hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Hoàng tổ mẫu khi nào lại quan tâm quá những thứ này, bất quá chỉ hòa theo diễn mà thôi" Sở Dục hừ nhẹ, tùy ý nhún vai một cái.

Sở Diễm lạnh nhạt không nói, cầm giấy Tuyên Thành chưa khô mực đưa cho Sở Dục. "Dùng vàng ròng chế tạo, sai người mau chóng làm xong. Có lẽ,

rất nhanh sẽ cần đến."

Sở Dục nhận lấy, ánh mắt toát ra mấy phần vui mừng. Thất ca luôn luôn đã gặp qua liền không quên được, lần này mạo hiểm lên vào Vô Ảnh lâu, mục đích chính là tấm Hồ phù này.

"Lão hồ ly Tư Đồ Tần kia quả thật xa xỉ, lại dùng vàng ròng chế tạo Hồ phù. Bất quá, có vật này, chúng ta có thể điều động trăm vạn hùng binh."

Sở Diễm mỉm cười không nói, thắng không kiêu bại không nản, hi giận không hiện ra mặt, đó mới là đạo lý chân chính của một vị vua. Đây chính là lời dạy bảo của nam nhân cao cao tại thượng kia.

Sinh thần của Thái hậu, chung quanh Từ Ninh cung giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Quần thần hành lễ, hậu cung phi tần càng thêm ăn mặc lộng lẫy, mượn cơ hội khó được để nịnh hót.

Thiên Dao vẫn mặc một bộ cung trang trắng thuần như trước, cùng bốn phía màu sắc chói mắt hoàn toàn không phù hợp. Bên người, Sở Diễm một thân triều phục màu hạnh hoàng, hẳn cực ít ăn mặc trịnh trọng như thế, mà hôm nay cũng không hề thua kém

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Một Khúc Thức Tỉnh Người Trong Mộng

"Trong vạn khóm hoa sắc sở diễm chút trắng, nàng ngược lại trở nên đặc biệt." Sở Diễm cười một tiếng, ánh mắt có chút nghiền ngẫm nhẹ nhàng rơi trên người nàng. Trang diễm nhẹ nhàng, dung nhan như một cánh hoa đào, nhìn thế nào cũng không chán mắt.

Thiên Dao bật cười, tỉnh lặng tựa mặt nước. "Điện hạ chẳng lẽ không cảm thấy được thân phận Thiên Dao là nữ nhi tội thần, xuất hiện ở nơi này bản thân cũng rất đặc biệt ư?"

Mâu quang Sở Diễm trầm xuống mấy phần, khoé môi lạnh lùng kiêu ngạo nhếch lên. "Thân phận của nàng, chính là nữ nhân của Bồn vương." Cánh tay bên phải của hắn không dấu vết ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, môi lạnh kề sát tai nàng, hơi thở lạt phất bên tai có chút ngứa ngáy, vô cùng mập mờ.

"Dao Nhi quan tâm danh phận sao? Nếu nàng muốn, Bồn vương liền cho."

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng trong trẻo, một đôi con ngươi trong suốt thẳng dò vào mắt hắn. "Thiên Dao muốn, trước nay chưa từng thay đổi."

Nàng bước nhẹ nhàng thoát khỏi ngực hắn, đứng cách hắn vài bước ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn hắn. Khoé môi nàng tràn ra nụ cười lúm đồng tiền, tuyệt mỹ lại chua xót. "Thiên Dao biết, điện hạ cho không nổi, ta cũng không dám hy vọng xa vời. Cuộc đời này, kia bất quá chỉ là một giấc mộng của Thiên Dao, xa vời không thành hiện thực."

"Thì ra điện hạ cùng muội muội ở chỗ này, làm Phương Phi tìm mãi" Cửa cung, Tư Đồ Phương Phi một thân cung trang đỏ tươi, màu sắc chói mắt, phía sau nàng là Doãn Hàm Tuyết cùng Tiêu Trinh, mà hai vị trắc phi này cũng đều mặc những bộ cung trang đẹp đẽ, chói lọi.

"Điện hạ, thọ yến sắp bắt đầu." Tư Đồ Phương Phi dịu dàng nhắc nhở.

"Theo Bồn vương vào điện." Sở Diễm lạnh nhạt nói.

Mọi người trong phủ Thái tử cũng coi như là tới trễ, khi vào tới chánh điện Từ Ninh cung, hậu cung tần phi cùng quan viên đã sớm an tọa. Chủ vị, Thái hậu cùng Văn Đế cùng ngồi, cũng là một hình ảnh mẫu tử từ từ hiếm.

Vinh Thân Vương Sở Hạo từ trước đến nay được Thái hậu sủng ái, tặng lễ vật cũng có một phong cách riêng, đó là bốn vị đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, tên gọi: Cầm Kỳ Thư Hoa. Bốn vị nữ tử yếu điệu đứng trong điện, một người gảy đàn khúc 'Cao Sơn Lư Thuý' thanh thúy dễ nghe. Một người vẽ tranh, bức 'Phú Quý Mẫu Đơn' hết sức xinh đẹp trên giấy. Một người ngâm thơ làm phú, một người bài biện văn cừ, tại chỗ cũng có không ít người biết kỹ nghệ, đối với văn cừ thâm ảo kia cũng liền tiếp khen ngợi.

"Lễ vật này của Tôn nhi, Hoàng tổ mẫu có hài lòng không?" Sở Hạo cúi người chấp tay, bộ dáng cung khiêm.

Thái hậu từ ái cười. "Ai gia cả ngày sống trong Từ Ninh cung, đúng là phiền muộn, bốn nha hoàn này đúng lúc có thể bồi ai gia giải buồn. Lễ thọ này của Hạo nhi, ta rất hài lòng."

"Hoàng tổ mẫu thích là được rồi." Sở Hạo cười yếu ớt, ánh mắt chợt lóe, mở miệng lại nhắm thẳng vào Sở Diễm. "Nghe nói Doãn trắc phi của Thất đệ là nữ nhi của đương triều Đại học sĩ, tài trí hơn người. Các nàng bốn người chỉ mới tập tành, rất mong trắc phi nương nương chỉ giáo đôi điều."

Rất hiển nhiên Sở Hạo đang gây hấn. Chỉ giáo, bất quá giải thích một cách uyển chuyển thì kỳ thực chính là thi đấu, không chỉ đơn giản cuộc thi tài giữa nữ nhân mà vô luận thắng thua, cũng liên quan đến mặt mũi nam nhân.

Bị chỉ mặt gọi tên, Doãn Hàm Tuyết ngạc nhiên trong chốc lát, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ tái nhợt. Nàng xác thực có chút tài văn chương nhưng mình có bao nhiêu cân lượng, nàng bất quá hiểu rõ. Bốn nữ tử trong điện là do Sở Hạo phí hết tâm tư tìm từ các nơi tới, nàng muốn lấy lực của một người chiến thắng bốn người này, căn bản là không tương.

Đổi mặt với ánh mắt sáng quắc của Sở Hạo, Hàm Tuyết cúi đầu cực thấp. "Điện hạ." Dịu dàng gọi một tiếng, nàng cầu cứu kéo lấy vạt áo hấn.

Nụ cười trên mặt Sở Diễm không đổi, lơ đãng đứng dậy. "Tuyết Nhi kém cỏi, Nhị ca cần gì làm khó một nữ nhân. Hôm nay là sinh thần Hoàng tổ mẫu, đừng để nàng làm hỏng tâm tình lão nhân gia"

Lời nói của Sở Diễm rất chặt chẽ, nếu là kiên trì nữa, khó tránh khỏi có vẻ không lưu tình. Sở Hạo nhất thời cứng họng, mi tâm nhíu lại. Cũng là đang ngồi an vị trên ghế chủ vị, Thái hậu đột nhiên mở miệng.

"Trợ hứng mà thôi, Diễm Nhi cũng đừng trì hoãn nữa. Ai gia cũng muốn biết một chút về phong thái của tài nữ đệ nhất đế đô."

Ánh mắt Sở Diễm chợt loé hàn quang, sắc mặt lại không thay đổi, khoé môi nhếch cao, lại chấp tay nói. "Hồi bẩm Hoàng tổ mẫu..."

"Hồi bẩm Thái hậu, tỷ tỷ Hàm Tuyết thân thể khó chịu, không bằng để nô tỳ thay tỷ ấy hưởng mấy vị tỷ tỷ lãnh giáo một chút." Một giọng nói trong suốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cắt ngang lời hấn. Thiên Dao một thân bạch y nhẹ nhàng bước vào điện. Lúc đi ngang người Sở Diễm, nàng dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nói. "Ta sẽ không để cho chàng phải mất mặt."

Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm, lưu quang sáng quắc, không vui cũng không buồn, thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra tâm tình.

"Người là?" Thái hậu nhìn nàng hồi lâu, dung nhan tuyệt thế này lại thật xa lạ.

"Hồi bẩm Thái hậu, hoàng thượng, nô tỳ A Dao, là thị thiếp của Thái tử điện hạ." Giọng nói nhu thuận, không chút gọn sóng.

Khuôn mặt trước mắt này, không có thân phận càng không có danh phận.

"Một thị thiếp mà thôi, cũng không nhìn một chút thân phận của mình. Đông cung không còn người sao? Nhưng lại để cho một thị thiếp ra mặt." Trắc phi Như Yên của Sở Hạo khinh thường hừ ra tiếng.

"Bốn vị này nếu là ngay cả thị thiếp của Đông cung cũng không bằng, theo Loạn Âm thấy, lễ vật này của Nhị ca cần phải thay đổi rồi." Lên tiếng chính là Loạn Âm công chúa, nàng vẫn như cũ điệu ngạo ngạo mạn, lời nói ra làm Như Yên bị chặn họng.

Phượng mâu Sở Hạo híp lại, ánh mắt nóng rực quán lấy Thiên Dao, lãnh mị cười một tiếng. "Cầm kỳ thư họa, A Dao cô nương muốn tỷ thí loại nào trước?"

Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, cước bộ nhẹ nhàng làm tung lán váy, ngồi xuống trước bàn cờ, sau đó khiêu khích nói ra hai chữ. "Cùng lúc."

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Giờ phút này chỉ có thể dùng hai chữ "cuồng vọng" để hình dung về Thiên Dao.

Thiên Dao cầm trong tay cờ trắng, hơi suy tư về ván cờ, bên tai lại truyền đến thanh âm bài "Cao Sơn Lư Thủy" dễ nghe, nữ tử khác ở một bên nghiêm túc vẽ tranh.

Một khúc 'Cao Sơn Lư Thủy', bao hàm đất trời rộng lớn, non nước hữu tình, tiếng đàn réo rắt, tựa như ảo mộng.

Một khúc kết thúc, Thiên Dao đem một con cờ trắng cuối cùng đặt xuống bàn cờ, nhàn nhạt nói. "Vị tỷ tỷ này, đa tạ."

Nữ tử kinh ngạc nhìn bàn cờ, hồi lâu, mới khẽ hoàn thần, đứng dậy thi lễ. "Cô nương kỳ kỳ cao cực kỳ, tiểu nữ tử thua tâm phục khẩu phục."

Thiên Dao cung khiêm mỉm cười, đứng dậy đi tới trước thư án. Tờ giấy trắng dài hơn trượng, trăm sợi phát ra hào quang, là bức "Thương Hải Nhật Xuất", người cùng phong cảnh trong tranh giống như in, đủ để khen ngợi tài nghệ của người vẽ tranh.

Thiên Dao suy tư trong chốc lát, nhẹ vén lên ống tay áo, cầm bút lông sói chấm lên màu vẽ, lại nhìn bức họa đã hoàn thành, phác họa tiếp trên đó. Trong chốc lát, một bức "Thương Hải Nhật Xuất" đã trở thành "Lạc Nhật Hoàng Hôn". Phía ngoài tranh thì xa hoa rực rỡ, bên trong lại là ánh chiều tà, tựa hồ mang theo sự ảm áp.

"Hay cho một bức 'Lạc Nhật Hoàng Hôn', nữ tử này thật đúng là huệ chất lan tâm." Văn Đế hắng giọng mà cười.

"Hoàng thượng tán thưởng, A Dao không dám nhận."

"Một khúc 'Cao Sơn Lư Thủy', kính xin cô nương bình luận." Nữ tử gảy đàn cung kính đứng dậy, làm động tác mời.

Thiên Dao cười một tiếng, thâm vận nội lực, đem bút lông sói ném về phía dây đàn. Bút lông đụng phải dây đàn phát ra một tiếng "tùng" chói tai. "Đây là

khúc ‘Kính mộng’, là danh gia Cao Tiệm Ly thời nhà Tần viết nên, khúc này có 7 âm vực, âm vực rộng lớn, mới có thể làm cho người ta thức tỉnh."

Nữ tử gầy đàn tròn to đôi mắt, kinh ngạc nhìn nàng. Người tỉnh thông cảm kỹ như thế nào lại không biết "Kính mộng". Thân trong mộng do chưa tỉnh, một khúc thức tỉnh người trong mộng. Đây còn là tác phẩm tuyệt thế. Chỉ một khúc này, nàng cũng đã thua.

Tay áo Thiên Dao nhanh nhẹn, ngồi yên trước cổ cầm. Ngón tay như nhành lan, câu động cảm huyền, dư âm réo rắt, trong veo mà không nhuộm chút bụi thế gian. Trong thoáng chốc, mọi người còn tưởng mình ở trên đỉnh Cao Sơn, đắm mình bên bờ Khê Thủy.

“Chỉ cao vợi vợi nơi Cao Sơn, cuộn cuộn như nước chảy. Tự khúc ‘Cao Sơn Lưu Thủy’, quý ở tâm tình. Tỷ tỷ cảm kỹ thông thạo, chỉ tiếc tâm tình không hẳn, làm mất đi ý cảnh.”

Đầu ngón tay xanh mượt như ngọc, Thiên Dao đứng dậy, bước thong thả tới trước người Sở Hạo, nhẹ nhàng thi lễ. "A Dao tài sơ học thiên, lần này quả thật may mắn không ít."

Sắc mặt Sở Hạo nặng nề, khoé môi gợi lên chút ý cười tà mị, thấp giọng nói. "Trò chơi cũng chưa kết thúc, bắt quá mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Bồn vương đã nói, sớm muộn nàng cũng sẽ là của Bồn vương."

Một lần ở Xuân Phong lâu, hắn cùng nàng bỏ mất dịp may. Sở Hạo vẫn nhớ mãi không quên, hắn muốn nàng, hôm nay, càng thêm chắc chắn.

Thiên Dao cười một tiếng, vân đạm phong khinh, dịu dàng trả lời. "Đây chẳng qua là trò chơi của một mình Vương gia mà thôi, thứ cho A Dao không phụng bồi."

Nàng nhẹ nhàng bước trở lại bên người Sở Diễm, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đối với hắn nở nụ cười xinh đẹp. Mà sắc mặt Sở Diễm chưa từng thay đổi, ánh mắt lộ ra hàn quang lạnh lùng.

Thiên Dao không hiểu, mi tâm nhíu lại. Nàng thay hắn bảo vệ thể diện của hắn, hắn lại nổi giận là thế nào? Nam nhân này, đúng là không thể nói lý.

"Lễ tạ này của Nhị ca, cũng chưa ra hồn gì nha." Loan Âm châm biếm hừ một tiếng.

"Loan Âm, chớ có vô lễ." Sắc mặt Thục phi trầm xuống, lạnh lùng khiển trách một câu. Ai không biết Thái hậu sủng ái Sở Hạo, lễ vật này có được hay không, không khiến người khác xen vào. Loan Âm nha đầu này, thật là càng ngày càng không hiểu quy cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Cam Nguyện Liền Đáng Giá

Tĩnh tĩnh Loan Âm công chúa luôn vô pháp vô thiên, nàng lơ đãng hừ một tiếng, chuyển sang nhìn về phía Sở Diễm. "Lễ tạ của Thái tử điện hạ đâu? Cũng nên lấy ra để chúng ta nhìn một chút chứ."

Sở Diễm mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên người Doãn Hàm Tuyết. Hàm Tuyết không chút nào dám chậm trễ, lệnh cho cung nhân sau lưng dâng lên ống cuộn quần vải bố.

Một bên, Sở Hạo đứng chấp tay, khoé môi nở nụ cười mang theo phần tà mị, cười lạnh nói. "Lễ tạ của Thất đệ, không nên làm Hoàng tử mẩu thất vọng mới phải."

Đối kháng nhiều năm, vẻ mặt Sở Hạo lúc này là một loại tín hiệu nguy hiểm. Mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, trầm nghĩ không tốt, nhưng cuốn tranh đã chậm rãi mở ra.

Đây là bức tranh trăm điều hương phượng dài hơn trượng, toàn bộ dùng tơ vàng ngân tuyến mà may, là dưới tay nghề của tú nương giỏi nhất trong cung mà thành, cả một bức tranh mỹ lệ vô cùng, màu sắc chói mắt. Phượng Hoàng cánh màu vàng kim, ngửa đầu hát vang.

Mà khiến cho mọi người khiếp sợ, cũng không phải là vẻ đẹp của bức họa mà là ở phía dưới môi Phượng Hoàng, một chấm đỏ tươi chói mắt. Phượng Hoàng khóc ra máu, báo hiệu điềm bất hạnh. Ở chủ vị, sắc mặt Thái Hậu lập tức trở nên âm lãnh.

"Xin Thái hậu thứ tội." Doãn Hàm Tuyết bị hù dọa không phải nhẹ, "bịch" một tiếng quỳ gối trên đại điện.

Mà mọi người trong điện, vô luận tần phi hay quan viên, đều là bộ dáng xem kịch vui. Sở Hạo càng thêm nắm chắc phần thắng, chỉ chờ Thái hậu trách phạt. Lần này, hắn nhất định phải hoà nhau một lần.

Thái hậu dựa trên ghế, lời nói ra cũng mang theo ý trách cứ. "Thứ tội?" Nàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sở Diễm. "Diễm Nhi, nàng là phi tử của con, con nói cho ai gia xem, tội này thì thứ cho như thế nào?"

Sở Diễm lạnh nhạt ngẩng đầu, ngược lại không hề sợ hãi, mặt không đổi sắc. Một đôi con ngươi sâu thẳm chăm chú nhìn bức tranh thêu, một lát sau, hướng bên người Thiên Dao thấp giọng nói. "Trên người nàng có tơ tằm không?"

"Cái gì?" Thiên Dao không hiểu.

"Trên bức tranh này đúng lúc là 99 con tước điều."

99 con? Trăm điều hướng phượng? Thiên Dao cười một tiếng, nhất thời hiểu ra. Tiến lên từng bước, khom người nói. "Cẩn thận thế nào cũng có lúc sơ sót, A Dao nghĩ, nhất định là trong lúc tú nương thêu thùa không cẩn thận đâm phải đầu ngón tay, mới làm vết máu nhuộm phải. Thái hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ từ bi, mong người hãy tha thứ cho khuyết điểm của tú nương."

Hồi hột một câu, liền đem trách nhiệm từ trên người Hàm Tuyết chuyển sang trên người tú nương.

Thiên Dao nhẹ nhàng bước tới trước, ở trước bức tranh thêu thì dừng lại, dùng lực kéo một đoạn tơ trong ống tay, thăm dùng nội lực, đặt tơ lên tấm tranh thêu. Trong chớp lát, một con chim non sống động giương cánh bay hiện ra trước mắt mọi người, vừa vẫy che lại vết máu ban đầu.

Thiên Dao cúi rạp trong điện, cung kính quỳ lạy. "Hồi bẩm Thái hậu nương nương, bức tranh thêu này vốn là 99 con tước điều, cộng thêm một con này, vừa vẫy 100 con. Trăm điều hướng phượng, Thái hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, thọ dữ thiên tề."

Thấy vậy, chúng thần cũng rồi rít quỳ lạy, hô to. "Thái hậu nương nương vạn thọ vô cương."

Đến đây, một hồi nguy cơ đã được hoá chuyển.

Sở Diễm mỉm cười, nhìn nữ tử đang quỳ rạp trên đất, ánh mắt khó có được nhu tình. Mà Sở Hạo ở bên kia, mâu quang lạnh lùng, nắm tay đã siết chặt thành quyền trong ống tay áo, cực độ ẩn nhẫn. A Dao? Được, nàng được lắm.

Xe ngựa lão đảo lắc lư, một đường đi về hướng Đông cung. Trong xe, Sở Diễm nửa tựa vào vách xe, nhắm mắt trầm tư. Trong ngực hắt, Thiên Dao mềm nhũn dựa vào lồng ngực hắt, tóc đen tán lác, lộn xộn mà vẫn xinh đẹp.

"Cầm kỳ thư hoạ, không gì không biết. Bỏn vương hôm nay mới biết, Dao Nhi hẳn là nữ tử học cao, tài trí hơn người". Đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm tùy ý xuyên thấu qua sợi tóc mềm mại của nàng.

Thiên Dao cười tươi, "Điện hạ cũng chưa từng hỏi thăm xem Thiên Dao có biết cầm kỳ thư hoạ không. Chẳng lẽ muốn ta như hiện vật quý chạy tới trước mặt điện hạ nói: "Thái tử điện hạ, ta tài hoa xuất chúng"."

Ngữ điệu nàng khinh bạc, rõ ràng mang theo vài tia trêu đùa. Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, không chút báo trước lật người đem nàng vẩy ở dưới. Sau một khắc, đôi môi lạnh lùng liền hạ xuống. Cái hôn này, bá đạo lại cậy mạnh, dường như mang theo ý trừng phạt. Nàng sớm nên biết được, người nam nhân áp ở trên người mình lúc này, nếu để cho nàng nói chuyện được dễ dàng, dĩ nhiên là muốn ở chỗ khác đòi lại.

Thiên Dao bị hắt hôn đến hít thở không thông, nàng ở phía dưới hắt gãy giữa vô lực, lại không lay chuyển được nửa phần. Sau một hồi, hắt mới rút cuộc bỏ qua môi nàng, bàn tay thô ráp xé lấy vạt áo trước ngực nàng, cánh môi in lại một nụ hoa hồng phấn, hút dẫn, gặm cắn.

"Sở Diễm, buông ta ra, thật là đau." Thiên Dao như bị điện giật, ở phía dưới hắt run rẩy, ánh mắt trong suốt lấp lánh như ánh sao sáng trong bầu trời đêm.

"Đau không? Bất quá cho nàng một bài học mà thôi." Hắt tà mị cười một tiếng, ưu nhã ngồi dậy, lần nữa dựa vào trên vách xe. Cánh tay bao quát đem thân thể ôn mềm của nàng vào trong ngực. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng trầm thấp vang trên đỉnh đầu nàng. "Bỏn vương không sợ đắc tội Thái hậu cùng Nhị ca, chuyện ngày hôm nay, nhất định không được phép có lần thứ hai."

Chỉ có hắt mới có tư cách thưởng thức vẻ đẹp của nàng. Thật muốn cứ như vậy đem nàng giấu đi.

"Tại sao?" Thiên Dao không hiểu, nàng giúp hắt ngược lại thành nàng có lỗi.

Sở Diễm trầm mặc, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của nàng lên, lẳng lặng ngắm nhìn. Bởi vì, nàng quá mức tốt đẹp, bởi vì, ánh mắt Nhị ca nhìn nàng, quá nguy hiểm. Hắt là nam nhân, hắt như thế nào lại không hiểu. Lúc Sở Hạo nhìn nàng, trong mắt đều là dục vọng.

"Không có tại sao, nàng ngoan ngoãn nghe lời là được." Giọng nói Sở Diễm không khỏi lạnh thêm mấy phần, mà cánh tay bên hông nàng lại càng siết chặt.

Đối với sự bá đạo của hắt, Thiên Dao đã sớm tập thành thói quen. Nàng ôn thuận ôm lấy cánh tay hắt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe ngựa lão đảo lắc lư suốt chặng đường, trong lúc vô tri vô giác rốt cuộc dừng lại. Thiên Dao được Sở Diễm ôm xuống xe ngựa, mở đôi mắt mờ sương ra mới phát hiện nơi này cũng không phải là Đông cung. Cửa cung màu đỏ chói, tấm bảng đen như mực với ba chữ to màu vàng "Ứng Hoà Cung".

"Đây là nơi nào?"

"Là tằm cung mẫu hậu ta." Sở Diễm nhàn nhạt nói, trên mặt vẫn như cũ không có chút tâm tình nào.

Cửa cung chậm rãi mở ra, Sở Diễm ôm nàng một đường bước qua đường mòn vào trong chánh điện. Trong điện lạnh lùng vắng lặng, không một bóng người, lá roi đầy trong viện, bàn ghế bày biện trong điện bám đầy bụi bặm. Xem ra đã lâu chưa có người tới.

"Nơi này hoang phế thật lâu." Thiên Dao nhẹ giọng mở miệng, tránh khỏi ngực hần. Đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng quét qua mặt bàn, lấy dính một ít bụi bẩn.

"Ừ. Sau khi mẫu hậu qua đời, nơi này trở thành cấm địa của phụ hoàng, không ai dám tới."

"Còn chàng?" Thiên Dao nghiêng đầu nhìn hần.

Sở Diễm cười một tiếng. "Tính thêm lần này, đã là lần thứ 2 Bôn vương bước vào Ung Hoà cung. Trước 7 tuổi, Bôn vương sống cuộc sống ở ngoài cung, nơi này đối với ta mà nói rất xa lạ."

Ký ức về khoảng thời gian trước khi 7 tuổi đối với hần mà nói, là thống khổ, nhưng đó chỉ là sự bắt đầu của khổ nạn mà thôi. Khi đó hần bị cưỡng bức là Vân thừa tướng vây hãm... bị người đó tội luyện đẳng đẳng bảy năm trời, khi đó, chỉ có Linh Lung cùng hần sống nương tựa lẫn nhau, mà Huyền Ảnh phụ trách bảo vệ an toàn cho hần.

Mẫu hậu một năm chỉ gặp hần một lần, mỗi một lần đều xem vết thương của hần rồi buồn bã khóc ròng không ngừng, nhưng bà vẫn nhẫn tâm, không dẫn hần rời đi. Bà nói với hần: 'Diễm Nhi, hãy làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.'

"Vân hoàng hậu, bà chết như thế nào?" Suy tư hồi lâu, Thiên Dao cắn môi hỏi. Nàng biết, hoặc giả nàng không hỏi, nhưng mà nàng không nhận được. Tổng cảm thấy tất cả đau thương cùng lãnh mạc của hần căn nguyên chính là do cái chết của Vân Thế Lan.

Sở Diễm lạnh nhạt cười một tiếng, mực mâu trong nháy mắt trở nên âm lãnh, phượng mâu hip lại, lộ ra nguy hiểm.

"Chuyện đã lâu lắm rồi còn nhắc lại làm gì." Hần vẫn đạm phong khinh nói, tránh né đề tài.

Thiên Dao cũng không hỏi nữa, trầm mặc trong chốc lát xong, hần đột nhiên lại bỏ lại một câu. "Tối nay, nàng ở lại chỗ này."

Thiên Dao hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là nhu thuận gật đầu một cái. "Được."

Hần ở trong điện đốt một ngọn nến, cởi ra áo khoác lông cáo ném cho nàng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Thiên Dao đem áo lông cáo ôm vào trong ngực, phía trên còn sót lại nhiệt độ của hần. Khoé môi nàng tràn ra nụ cười bất đắc dĩ, nam nhân này, luôn không thể giải thích được như vậy.

Gió đêm gào thét, từ song cửa xập xệ thổi vào, sách trên mặt bàn bị thổi tán loạn. Trong đêm tối càng thêm quỷ dị kinh người. Thiên Dao dùng áo khoác lông cáo bọc lấy thân thể, lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh bàn, đầu ngón tay mảnh khảnh, nghiêm túc lật từng trang sách.

Đây là thư viết tay của Vân hoàng hậu, nét chữ triện như hoa mai hết sức xinh đẹp. Miêu tả cuộc sống sau khi vào cung, bà từ một thiếu nữ ngây ngô lột xác thành một nữ nhân hoàn chỉnh, từ nữ tử đơn thuần ngu ngốc trở thành một oán phụ có tâm cơ, tranh vị tranh tình cảm chốn thâm cung. Từ trong bản thư tay này có thể nhìn thấy được Vân hoàng hậu là một nữ tử thông minh lanh lợi, bà cũng không phải là cam nguyện, là vì lợi ích của gia tộc, lần lượt bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió của quyền lợi.

Bà thông minh, cũng không phải không biết Thực phi có ý mưu hại bà. Bà luôn chờ đợi, chờ người nam nhân bà yêu đến cứu bà, nhưng mà, mãi cho đến chết, bà cũng không đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Không Tha Thứ Cho Nam Nhân Thứ Hai

Thiên Dao thương cảm thở dài, cũng không biết là vì mình hay là vì Vân hoàng hậu.

Nơi cuối thư, có viết đôi câu thơ: 'Hoa rơi hữu ý, ý ở đồng sinh cộng tử. Nước chảy vô tình mà tình đã đứt.'

Vết mực nơi hai câu thơ có vết nước làm nhoè đi, nghĩ đến, có lẽ khi viết xuống hai câu thơ này Vân hoàng hậu nhất định đã rơi lệ. Văn đế vô tình, ở trong mắt bà lại hoá thành bất đắc dĩ. Có thể thấy, tình yêu của bà đối với Văn đế, từ lâu đã khắc vào xương tủy.

Ánh ban mai đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ, ảm áp rơi trên người Thiên Dao thành những hình ảnh loang lổ. Trong lúc vô tình, lại trải qua được một đêm ở đây.

Cửa cung chậm rãi mở ra, Thiên Dao kéo lại áo khoác lông cáo, từ trong điện đi ra. Bên ngoài cửa cung, Sở Diễm một thân triều phục màu hạnh hoàng, đứng chấp tay. Mà phía sau hắn, là Tổng quản thái giám Cảnh Dương cung Tô Phúc.

"Chúng ta phụng khấu dụ hoàng thượng, mời A Dao cô nương đến ngự thư phòng kiến giá." Tô Phúc nửa khom người, kéo cao âm điệu.

Hai cung nữ lạnh lợi một trái một phải đi tới bên người Thiên Dao, khom người đỡ cánh tay nàng. "Cô nương, xin mời."

Mỉ tâm Thiên Dao nhú lại, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Sở Diễm. Chỉ thấy tuần nhan hắn trong treo lạnh lùng, ánh mắt khẽ nhú lại, bước chân vững vàng, ở trước người nàng dừng bước, khẽ cúi người, đưa tay cẩn thận khoác lại áo lông cáo một lần nữa cho nàng. Mối của hắn kề sát bên tai nàng, mập mờ nói.

"Phụ hoàng là người thông minh, cho nên, ở trước mặt người thông minh không cần nói dối."

Thiên Dao ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt dò xét nhìn hắn. Chỉ thấy đôi con ngươi thâm thúy, trong treo lạnh lùng cùng trấn tĩnh của hắn. "Nhớ, 'Hoa rơi có ý, ý là đồng sinh cộng tử, Nước chảy vô tình mà tình đã đứt'. Tuyệt bút của mẫu hậu, có lẽ, có thể cứu nàng một mạng."

Thiên Dao lẳng lặng ngưng mắt nhìn hắn, như có điều suy nghĩ. Hồi lâu, mới nhẹ gật đầu, "Ừ."

"A Dao cô nương, xin mời." Tô Phúc khom người nhắc nhở.

Thiên Dao dưới sự diu dắt của cung nữ ngồi vào trong kiệu. Kiệu chậm rãi chuyển động, bóng hình xinh đẹp nhỏ yếu của Thiên Dao trong tầm mắt hắn từ từ nhỏ dần, rồi biến mất. Tuần nhan hắn tuy bình tĩnh nhưng ẩn trong ống tay áo, nắm tay đã nắm chặt thành quyền.

Mẫu hậu, nếu người trên trời có linh thiêng, xin người hãy phù hộ cho Thiên Dao bình an trở lại bên cạnh hài nhi.

Trong ngự thư phòng, Văn Đế một thân hoàng bào nửa tựa vào nhuyễn tháp, mặt tái nhợt do bệnh, thỉnh thoảng kèm theo vài tiếng ho nhẹ. Từ khi bắt đầu vào đông, bệnh cũ của Văn Đế lại tái phát, cực ít trông nom chuyện triều chính.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Đông cung A Dao cô nương cầu kiến."

"Ừm, dẫn vào đi."

Cửa ngự thư phòng chậm rãi mở ra, Thiên Dao nhẹ nhàng bước vào, không nhanh không chậm. "Tội thần chi nữ Thẩm Thiên Dao tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an."

Văn Đế cười một tiếng, mặt mũi bình thần cũng không giận dữ. "Người rất thành thực."

"Thiên Dao tự biết nghiệp chướng nặng nề, không dám khi quân phạm thượng." Thiên Dao cúi đầu tới cực thấp, cung kính trả lời.

"Không dám khi quân? Trẫm thấy lá gan của ngươi cũng không nhỏ." Văn Đế cười lạnh một tiếng, nặng nề đặt chén sứ thanh hoa tinh xảo xuống bàn. "Ngẩng đầu lên."

Thiên Dao cả kinh, cố gắng tự trấn tĩnh. Một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Văn Đế. Nàng xác thực thông minh hơn người, thế nhưng vẫn là nữ tử non nớt. Nàng thừa nhận, nàng thấp thòm lo sợ, nhưng lại không thể không đối mặt.

"Khá khen cho một dung mạo khuynh nước khuynh thành, so với mẫu thân ngươi, chỉ có hơn không có kém." Trong nụ cười của Văn Đế mang theo vài tia khinh thường.

"Thiên Dao có tội." Nàng thu lại ánh mắt, hờ hững, cũng không lên tiếng giải thích. Ban đầu mang theo mặt giả vào cung đích xác là đã phạm tội khi quân, không thể nào giải thích nữa.

"Có tội không chỉ một mình ngươi mà Diễm Nhi của trẫm cũng có tội bao che. Trẫm luôn luôn thưởng phạt phân minh, sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào." Sắc mặt Văn Đế uy nghiêm, trầm giọng nói.

Thiên Dao cười khẽ, lại to gan đứng dậy. "Hoàng thượng nếu là định truy cứu như vậy, như thế, nuôi dưỡng mà không dạy, hoàng thượng chẳng phải cũng có tội."

Văn Đế ngốc lăng trong chốc lát, tiếp theo hắng giọng cười to. "Hay cho một nha đầu miệng mồm lạnh lợi. Ngươi lớn mật như thế, không sợ trẫm trị tội ngươi?"

"Tội của Thiên Dao đã không thể tha thứ, bất quá chết một lần là thôi. Ta chỉ hy vọng, hoàng thượng không giận chó đánh mèo mà trị tội Thái tử điện hạ."

Văn Đế nhú mày, suy nghĩ trong chốc lát lại nhàn nhạt nói. "Được." Sau đó, hướng ngoài điện lạnh lùng nói. "Người đâu, đem tội thần chi nữ Thẩm Thiên Dao giải vào thiên lao, buổi trưa ngày mai xử trảm."

Thiên Dao vẫn đậm phong khinh cười, thật giống như đã nhìn rõ sinh tử. Nàng cúi người thi lễ, dập đầu tạ ơn. "Thiên Dao tạ ơn hoàng thượng thành toàn."

Nàng ở dưới sự dẫn dắt của thị vệ chậm rãi đi ra phía ngoài, chưa bước ra khỏi cửa điện, sau lưng lần nữa vang lên giọng nói già nua của Văn đế. "Thẩm Thiên Dao, ngươi thật sự không sợ chết sao?"

Thiên Dao quay đầu lại cười một tiếng, dịu dàng nói. "Sợ."

Văn đế cau mày, giống như trầm tư.

"Nếu Thiên Dao chết có thể đổi lấy bình an cho điện hạ, vậy Thiên Dao cam nguyện."

Hồi lâu, Văn đế thờ dài một tiếng. "Đáng giá không?"

Nụ cười khổ sở lan tràn trên khoé môi Thiên Dao. "Không có cái gọi là đáng giá hay không, chỉ có có nguyện ý hay không thôi. Cam nguyện liền đáng giá. Thiên Dao nguyện làm Văn Thế Lan hoàng hậu của điện hạ."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Văn đế đại biến, 'choang' một tiếng, chén trà bằng sứ xanh bị ông không cẩn thận đựng ngã trên đất. "Ngươi đều đã biết?"

Thiên Dao cung kính đứng ở trong điện cười nhạt, lắc đầu một. "Hoàng thượng không cần quá lo lắng, Thiên Dao cái gì cũng không biết. Tội thân chỉ là trong lúc vô tình, ở tâm cung Hoàng hậu nương nương đọc được hai câu thơ: 'Hoa rơi có ý, ý ở đồng sinh cộng tử. Nước chảy vô tình mà tình đã đứt.' Thiên Dao nghĩ, Hoàng hậu nương nương nhất định rất yêu Hoàng thượng."

Văn đế như lâm vào trầm tư, hồi lâu không nói gì.

Thiên Dao an tĩnh đứng ở trong điện, nhưng trong lòng thì thấp thỏm lo âu, nắm tay siết chặt thành quyền trong ống tay áo. Hy vọng, Hoàng hậu nương nương ở trên trời có linh, có thể giúp nàng vượt qua kiếp này.

A, rất buồn cười đi, biểu hiện đại nghĩa như vậy. Nàng sẽ đau, sẽ sợ, nàng còn trẻ, nàng cũng không muốn chết. Nàng cùng Sở Diễm, còn có một con đường thật dài phải đi. Bởi vì yêu, cho nên, muốn làm bạn với hắn lâu hơn.

"Ngươi cũng cảm thấy nàng yêu trầm sao?" Văn đế mở miệng lần nữa, giọng nói không còn lạnh như băng, ngược lại xen lẫn vài tia nhu tình.

"Nương nương yêu kiên trì chấp nhất, Hoàng thượng nhất định cảm thụ được. Chẳng qua là, người trong cuộc mơ hồ."

"Ừ." Văn đế gật đầu, ánh mắt lại trở nên mờ mịt.

Thời gian như chết lặng, Thiên Dao vẫn đứng ở trong điện, duy trì tư thái lúc ban đầu, thậm chí, ngay cả thở mạnh cũng không dám. E rằng, một câu nói trong lúc lơ đãng cũng có thể lấy đi mạng nhỏ của nàng. Gần vua như gần cọp, hôm nay, nàng cuối cùng đã lĩnh hội.

Sau một hồi, Văn đế lần nữa mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Ngươi nghĩ muốn làm Thế Lan hoàng hậu của hắn?" Văn đế hơi khinh thường cười một tiếng. "Vậy ngươi có biết kết quả của Thế Lan? Làm nữ nhân đế vương cũng không phải đơn giản như ngươi tưởng tượng. Kết quả của Thế Lan, có lẽ sẽ là kết cục sau này của ngươi."

Thiên Dao cười khẽ, kiều ngạo ngược cảm lên, ánh mắt sáng quắc. "Thiên Dao không oán, cũng không hối."

Văn đế trầm mặc, ánh mắt sắc bén rơi trên người nàng, như có điều suy nghĩ. Một lúc sau, lại hắng giọng mà cười. "Hay cho một câu không oán, hay cho một câu không hối." Ông phất ống tay áo, thị vệ bên người Thiên Dao hiểu ý, khom người lui ra ngoài. Thiên Dao vẫn lạnh nhạt như cũ đứng ở trong điện, chờ Văn đế xử trí. Nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, cái mạng này coi như là nhặt trở lại.

"Truyền ý chỉ của trẫm, Thẩm thị Thiên Dao, kiên trì thuần khiết, sắc phong làm trắc phi của Thái tử, gia phong Nhất phẩm phu nhân."

Thiên Dao kinh ngạc, trong hậu cung, chỉ có hoàng phi mới được phong Nhất phẩm phu nhân. Trong lúc nhất thời, nàng nhưng lại không nghĩ ra ý định của Văn đế. Nàng cũng không lĩnh chỉ tạ ơn, trên mặt vẫn bình tĩnh như nước, thậm chí không có chút gợn sóng. Nàng an tĩnh đứng tại chỗ, lạnh nhạt mở miệng. "Xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban, Thiên Dao không dám nhận."

Văn đế cười một tiếng, đem thân thể một nửa dựa vào sau nhuyễn tháp. Cặp mắt sắc bén kia, chỉ một liếc xem thấu tâm tư nàng. "Diễm Nhi của trẫm cần người đến yêu thương hắn. Trẫm hy vọng, ngươi có thể làm được."

Thiên Dao thoải mái cười, cung kính quỳ lạy. "Thiên Dao khấu tạ hoàng ân."

"Ừ." Văn đế gật đầu, khoát tay áo với nàng. "Trẫm mệt mỏi, ngươi lui xuống trước đi."

Thiên Dao cung kính cúi người, lui ra ngoài.

Ánh trăng trong trẻo, gió lạnh thổi tới, Thiên Dao theo bản năng lùi kéo áo khoác lông cáo trên người.

"Nương nương, lão nô sai người dùng phượng liễn đưa ngài trở về." Tô Phúc khom người mở miệng.

Thiên Dao cười một tiếng, nhàn nhạt lắc đầu. Giờ phút này tuy là thân phận đã khác, nhưng cuối cùng cũng có chút khoảng cách với phượng liễn. "Không làm phiền Tô công công, Thiên Dao cảm thấy có chút phiền muộn, muốn đến Ngự hoa viên ngồi một chút."

"Lão nô cung tiễn nương nương."

Rời khỏi ngự thư phòng, Thiên Dao không mục đích đi dạo quanh đường đá lục giác, đêm lạnh cô độc, xung quanh im lặng như tờ. Nàng dừng bước bên hồ sen trong ngự hoa viên, tùy ý ngồi tựa vào trụ hành lang. Thời tiết mùa đông, ao nước đóng băng, cảnh trí điêu tàn.

Mà cuộc sống lại tựa như sự luân phiên giữa các mùa, thay đổi nhanh chóng. Trước một khắc, sinh tử một đường, sau một khắc, cũng là cao nhất vinh quang cùng sủng ái. Thiên Dao nghĩ, nếu không phải là tìm mình tốt, chỉ sợ trái tim đã sớm tiêu tụy mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Điểm Yếu Trí Mạng (1)

Gió lạnh thổi qua, thổi bay gấu quần lụa trắng. Thiên Dao bắt đầu dĩ cười khê, đứng dậy tính toán rồi đi. Mà giờ khắc này, trong thủy tạ không xa thoáng qua hai đạo bóng dáng, chính là hai người không có chút mối quan hệ thân thiết nào, Vinh Thân vương Sở Hạo cùng Huệ phi.

Lúc Thiên Dao nhìn hắt, đồng thời Sở Hạo cũng nhìn thấy nàng. Khoé môi hắt nở nụ cười tà mị, phát tay áo lên, hướng nàng đi tới. Chỉ trong chớp lát, người đã tới trước mặt.

"Chúng ta lại gặp mặt."

Thiên Dao cười một tiếng, nụ cười trong trẻo lạnh lùng. Cúi người tượng trưng hành lễ. "Vinh Thân vương."

"Thọ tịch Hoàng tổ mẫu, nàng biểu hiện rất tốt." Sở Hạo nhếch khoé môi, sau một khắc, cánh tay đã nắm lấy cổ tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, ánh mắt khinh bạc du tả trên người nàng. "Nữ nhân thông minh, Bôn vương gặp qua không ít. Nữ nhân vừa thông minh lại xinh đẹp, ngược lại hiếm hoi."

Thiên Dao nhàn nhạt cười, âm thầm dùng sức muốn tránh thoát khỏi sự kiểm chế của hắn, mà bàn tay hắn lại càng siết chặt hơn, thật giống như muốn bóp vỡ xương nàng vậy. Ánh mắt Thiên Dao có chút tức giận, lạnh lùng nói. "Vương gia chẳng lẽ chưa nghe qua, càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm sao?"

"Vậy ư? Vậy Bôn vương ngược lại muốn hiểu thêm một chút về..." Sở Hạo không để ý lắm cười, mà sau một khắc, nụ cười cương lại trên mặt. Một ngón châm mảnh khảnh chẳng biết lúc nào lại cắm vào huyệt khẩu(1) của hắn, dưới ánh trắng trong trẻo lạnh lùng, cây châm trở nên sáng bóng lạnh băng. Sở Hạo chỉ cảm thấy cả cánh tay cũng mất đi tri giác.

Thiên Dao cười tươi như hoa, mang theo vài tia ngạo mạn. Mà hành động này của nàng thật sự chọc giận Sở Hạo.

"Thâm Thiên Dao, Bôn vương chính là thích tính cách kiêu ngạo này của nàng." Ngự điệu lãnh mị, cánh tay đột nhiên ôm lấy eo nàng, dùng sức một chút, chớp mắt thân thể Thiên Dao liền ngã vào trong lòng ngực hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm mê người khiến cho bản năng nguyên thủy nhất của người nam nhân trong Sở Hạo trở dậy. Nếu không phải là thời gian và hoàn cảnh không phù hợp, hắn thật muốn lập tức muốn nàng.

Thâm vận nội lực bức ra ngón châm nơi huyệt khẩu, cánh tay từ từ khôi phục lại tri giác, bàn tay có lực của hắn nắm lấy cằm nàng, ánh mắt nóng bỏng không cách nào che giấu dục vọng. "Hôm đó ở Xuân Phong lâu, nếu không phải Sở Diễm giành trước một bước, nàng đã sớm thuộc về Bôn vương."

Mỉ tâm Thiên Dao nhú chặt, không nghĩ tới Sở Hạo lại lớn mật tới như vậy, nơi này là ngự hoa viên, mà nàng là nữ nhân của Sở Diễm, hắn lại dám đối với nàng.... Ngón châm giữa hai đầu ngón tay trong trẻo lạnh lùng loé sáng, hắn nếu tiếp tục động tay, nàng sẽ lấy tính mạng hắn. Mặc dù ngọc đá cùng vỡ, lòng của nàng, thân thể của nàng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nam nhân thứ hai chạm vào.

"Có điều không sao, nàng trốn không thoát lòng bàn tay Bôn vương, trở lại bên người Bôn vương chẳng qua chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi." Thon dài đầu ngón tay của hắn vô tình hay cố ý xẹt qua khuôn mặt trắng nõn như ngọc của nàng.

"Vương gia, xin buông tay." Thiên Dao lạnh lùng ném ra một câu, nàng đã ở cực độ ảm nhẫn.

"Nếu Bôn vương không buông thì sao?" Cánh tay ôm eo nàng từ từ buộc chặt. Thiên Dao hí lại mắt đẹp, trong mắt là ánh sáng lãnh ngạo. Chỉ ngay lúc ngón châm một tác nữa sẽ tới sát thân thể Sở Hạo, hướng về phía tử huyệt của hắn....

"A Dao!" Một giọng nam hùng hậu ở phía sau vang lên, Từ Đồ Phong sải bước đi tới trước, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, không dấu vết rút ra ngón

châm, sau đó, cánh tay dùng lực, đem nâng kéo ra khỏi cái ôm của Sở Hạo.

"Không biết A Dao làm thế nào đắc tội biểu ca? Biểu ca đại nhân đại lượng, đừng cùng tiểu nha đầu so đo." Tư Đồ Phong ha ha cười một tiếng, tứ lạng bạt thiên cân hoá giải được cục diện lúng túng.

Sở Hạo tà khí nhếch môi, ánh mắt nóng rực vẫn như cũ khoá chặt trên người Thiên Dao. "Nàng đích xác là đắc tội Bồn vương, hơn nữa, Bồn vương tính cả đời cũng không buông tha nàng."

Biểu đạt chiếm hữu quá mức khiến cho Tư Đồ Phong có chút kinh ngạc, nhưng trong chớp lát, liền khôi phục vẻ mặt cười đùa. "Biểu ca nói đùa rồi."

"Vĩnh Thân vương nói đùa tựa hồ cũng chẳng chút buồn cười." Giọng nữ thật trầm dịu dàng, ôn mềm tựa như tiếng nước chảy vang lên. Ba người quay đầu lại, chỉ thấy Huệ phi không biết từ lúc nào đã tới phía sau bọn họ. Nàng cười dịu dàng, dừng bước trước người Thiên Dao, đưa tay dặt lầy tay nàng. "Bồn cung vẫn muốn mời Thẩm trắc phi đến trong cung ta ngồi một chút, chọn ngày không bằng ngẫu nhiên. Không biết Thẩm trắc phi có thể hay không nể mặt Bồn cung?"

"Nương nương quá lời, Thiên Dao thụ sủng nhược kinh." Thiên Dao hờ hững cười một tiếng, hạ thấp tầm mắt, lưu quang chuyển động không ngừng.

Chuyện này của Thẩm Thiên Dao biết được cũng không có nhiều người, tứ phong trắc phi của Thái tử cũng bắt quá ngắn ngủi nửa canh giờ trước, tin tức của Huệ phi nương nương tựa hồ quá linh thông.

"Nghe nói Thẩm trắc phi tự tay pha trà, phá lệ tinh khiết thơm vô cùng, không biết Bồn cung có thể có vinh hạnh thưởng thức được hay không?"

"Vì nương nương pha trà là vinh hạnh của Thiên Dao." Thiên Dao hơi cúi người, sau đó theo Huệ phi đến cung của nàng.

Nhìn bóng lưng hai người biến mất trong tầm mắt, Tư Đồ Phong từ từ thu liễm vẻ mặt cười hi hi, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hạo. "Biểu ca thật đúng là lớn mật, nơi này chính là hoàng cung."

"Thế thì sao?" Sở Hạo cuồng vọng hừ một tiếng. "Bồn vương không sợ phụ hoàng, lại càng không e ngại Sở Diễm."

"Biểu ca cũng nên thu liễm một chút cho thoả đáng, ít nhất trước mắt chúng ta còn chưa có năng lực đối kháng cùng hoàng thượng. Chớ lấy trứng chọi đá." Tư Đồ Phong như có như không thờ dãi, hần cùng với Sở Hạo từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với tính tình bướng bỉnh của hần hần hiểu rõ nhất. Sự tự phụ của hần, sớm muộn cũng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng hần.

Sở Hạo lơ đãng cười khế, vươn tay vỗ xuống bả vai Tư Đồ Phong. "Yên tâm, trong lòng Bồn vương hiểu rõ. Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà động tới Bồn vương, Sở Diễm, hần lại càng không vì một nữ nhân mà công khai tuyên chiến với Bồn vương, khiến cho bản thân gặp hiểm cảnh."

"Nhưng người sẽ hại chết Thiên Dao, bởi vì người muốn nàng, vô luận hoàng thượng hay là Sở Diễm, cũng sẽ không tha thứ cho nàng." Tư Đồ Phong không tự chủ nâng cao âm lượng.

Ánh mắt Sở Hạo chăm chú quan sát Tư Đồ Phong, khinh bạc nhếch khoé môi. "Bồn vương cũng không biết, Phong đối với nàng...."

"Nàng là muội muội của ta." Giọng nói Tư Đồ Phong trong trẻo lạnh lùng, một chữ một chữ nói ra phá lệ dùng sức. "Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ của ta. Cho nên, đừng làm tổn thương nàng, coi như là ta cầu xin người."

Sở Hạo khiếp sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng thế nào. Thì ra nàng chính là hài tử Thẩm gia nuôi dưỡng, là nữ tử cừu cừu từng có ý gả cho hần. Thẩm Thiên Dao, nàng so với hần tưởng tượng, còn tốt đẹp hơn thế.

"Người yên tâm, Bồn vương tuyệt sẽ không đả thương nàng nửa phần. Bồn vương đối với nàng cũng không phải là cao hứng nhất thời, vô luận nàng từng là nữ nhân của người nào, ngày khác đại sự thành, nàng sẽ là Hoàng hậu duy nhất của Bồn vương." Giọng nói Sở Hạo chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này.

Tư Đồ Phong cau mày nhìn hần, cơ hồ là không thể tin được.

Một nơi khác, trong Vĩnh Hoà cung của Huệ phi, Thiên Dao cùng Huệ phi Tô Oánh ngồi đối diện nhau, trên bàn, bày những chén trà bằng sứ hoa mỹ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn như ngọc của Thiên Dao lấy xuống từng cánh hoa bách hợp cùng với lá trà xanh biếc đặt vào trong chén, sau đó dùng nước suối hảo hạng ngâm.

"Đáng tiếc trong cung nương nương không có sương sớm, sương mai trà xanh này chỉ sợ mùi vị sẽ không giống."

"Bồn cung vốn không phải người giỏi phẩm trà, bất quá là tham gia náo nhiệt mà thôi. Nghe nói sương mai là dùng cánh hoa mới nở bào chế, Bồn cung không thích hoa, mấy đoá bách hợp này vốn dĩ là mấy ngày trước Thục phi sai người đưa tới."

Thiên Dao lạnh nhạt cười. "Không sao, thưởng thức trà coi trọng tâm ý."

Nàng bung chén trà ầm áp trong tay đưa tới trước mặt Huệ phi. "Nương nương, mời thưởng thức."

Huệ phi mỉm cười nhận lấy, uống cạn một hớp. Quả thật ngọt lành ngon miệng, răng môi lưu hương. "Trà ngon."

"Đa tạ nương nương tán thưởng." Thiên Dao mỉm cười, chậm rãi đứng dậy. "Sắc trời không còn sớm, Thiên Dao xin phép cáo lui."

"Ừ, Bồn vương cũng không lưu người lại nữa, làm vậy Thái tử điện hạ cũng sẽ lo lắng."

Rời khỏi Vĩnh Hoà cung, Thiên Dao không dám chậm trễ trở về Đông cung. Chẳng biết tại sao, nàng trong lúc bất chợt rất muốn gặp Sở Diễm, chưa bao giờ lại nhớ hân tột như vậy.

Trong Y Lan điện, Sở Diễm ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn, ánh mắt chuyên chú rơi vào trong tấu chương trên tay. Xích Diễm đã truyền tin tức về, Thẩm Thiên Dao an toàn, chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho hân thờ phào nhẹ nhõm.

Người nam nhân kia đối với mẫu hậu, cuối cùng vẫn có áy náy, chính là sự áy náy này đã để cho ông thả Thiên Dao một con đường sống.

Thiên Dao đẩy cửa vào, một khắc nhìn thấy hân kia, dung nhan tuyệt thế khó nén nổi sự vui sướng. "Ta đã trở về." Nàng mỉm cười nói nhỏ.

"Ừ." Sở Diễm lạnh nhạt trả lời, ánh mắt lạnh lùng quét qua dung nhan xinh đẹp của nàng. "Nên chúc mừng nàng mới đúng, Nhất phẩm phu nhân."

"Thiên Dao cũng không quan tâm những thứ này." Nàng khẽ cười, đi tới trước người hân, hất cằm lên lẳng lẳng đối diện hân, ánh mắt trong suốt như mặt nước tinh khiết.

Sở Diễm cũng không để ý tới nàng, lạnh nhạt đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, đã canh ba. "Sớm đi nghỉ ngơi đi, Bồn vương trở lại thư phòng." Hân đặt tấu chương trong tay xuống, ưu nhã đứng dậy.

"Sở Diễm." Nàng gọi hân, ánh mắt khẽ thu lại, từ trước đến nay không chút sợ hãi lại nhuộm chút e lệ độc thuộc nữ nhi. "Tại sao muốn cứu ta?"

"Nàng là nữ nhân của Bồn vương." Sở Diễm khẽ cười, cũng không dừng bước. Mà trước một khắc hân bước ra khỏi cửa, Thiên Dao lại đột nhiên từ sau ôm lấy hân, cánh tay mềm mại buộc thật chặt hông hân.

(1) Khe hở giữa ngón cái và ngón trỏ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Diễm Yêu Trí Mạng (2)

"Sở Diễm, chàng quan tâm, có đúng hay không?"

Sở Diễm lạnh nhạt, khoe môi có chút ý cười. "Nàng muốn nghĩ thế nào thì tùy."

Gò má Thiên Dao dán chặt sau lưng hân, tựa hồ chỉ có ôm lấy hân mới có thể chân thật cảm giác được hân. "Sở Diễm, đừng đi." Giọng nói nàng nhẹ vô cùng, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng một mảnh.

Sở Diễm xoay người lại, nghiêng ngẫm nâng cằm khéo léo của nàng lên. "Dao Nhi đang nói gì?"

"Ta..." Ánh mắt Thiên Dao né tránh, giống như hải tử làm sai chuyện, không dám nhìn thẳng vào mắt hân.

Ý cười nơi khoe môi Sở Diễm từ từ thoả mãn, nàng thẹn thùng nhưng tựa hồ khiến cho tâm tình hân thật tốt. "Còn có hai canh giờ sẽ phải lâm triều, Bồn vương chỉ có thể ngủ cùng nàng một lát mà thôi." Hân vừa nói, vừa ôm lấy nàng, dịu dàng đặt trên giường, sau đó, nằm xuống cạnh nàng.

Thiên Dao được hân ôm trong ngực, trong hơi thở tràn đầy mùi mực trúc độc thuộc về hân, loại cảm giác ấm áp mà an tâm này trong lúc vô tình, lại khiến nàng trầm luân vào trong mộng cảnh.

Cảm giác được hô hấp của nữ tử trong ngực trở nên đều đều, Sở Diễm mở hai mắt ra, trong mắt là một mảnh sáng tỏ, không có nửa phần dấu hiệu say ngủ. Đầu ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve khuôn mặt mềm mịn như ngọc, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy.

Hạ triều, Sở Dục vội vã chạy tới thư phòng Đông cung, sắc mặt thật là khó coi. Vẻ mặt cười đùa hàng ngày đã sớm tan thành mây khói.

"Trời sắp xuống sao? Luôn thiếu kiên nhẫn như vậy." Sở Diễm nhàn nhạt nói một câu, ưu nhã đặt sách trong tay xuống, bung lên chén trà xanh uống cạn

một hộp.

"Tin tức từ Lam Hinh từ trước đến nay sẽ không sai, Sở Hạo cùng Hung Nô vương âm thầm cấu kết. Hôm qua, Hung Nô vương bí mật đưa biên quan bố phòng đồ đến để đồ." Sở Dục thở dài nói. "Đồ vốn đã đắc thủ, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim."

Hung Nô vương vì muốn biểu đạt thành ý liên minh, đưa ra bản đồ biên quan bố phòng. Đêm qua nếu đám người Sở Dục đắc thủ, khả năng lớn là giết được Hung Nô ai cũng trở tay không kịp, giả hoá cho Sở Hạo. Thật là một hòn đá ném hai con nạy. Chỉ tiếc, bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở sau, giữa đường xuất hiện một đôi hắc y nhân, đám đem đồ cướp đi.

"Mất đồ, hôm nay người gấp gấp chính là Nhị ca, mà không phải chúng ta." Sở Diễm vân đạm phong khinh cười một tiếng, cũng không quá mức để ý.

Sở Dục nhú chặt mi tâm. "Thất ca cảm thấy, là người phương nào gây nên?"

Mâu quang Sở Diễm sâu thẳm, như có điều suy nghĩ. "Khó mà nói, có lẽ là Thục phi, có lẽ.... là phụ hoàng."

"Cấu kết Hung Nô, tư thông với địch phản quốc là tội lớn, nếu đồ thật ở trong tay phụ hoàng, hôm nay lúc lâm triều, mặt rồng nên giận dữ mới đúng."

Sở Diễm trong triều cười một tiếng. "Quân tâm khó dò, ai biết được phụ hoàng lại đang tính toán cái gì."

"Bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhú, trầm tư trong chớp lát. "Bất kể bản đồ ở trong tay người nào, Nhị ca cũng sẽ đem vấn đề này bày ra trên đầu Bôn vương. Nếu Bôn vương đoán không lầm, trong vòng hai ngày sẽ có người đem khuya xông vào Đông cung. Để đem người an bài một chút, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ."

"Được, đệ lập tức đi làm." Tiếng nói Sở Dục vừa dứt, một tiếng "bộp" thật lớn vang lên, cửa phòng bị người bên ngoài đụng mở, một đạo bóng dáng mềm mại nhỏ bé xuất hiện trước mặt hai người. Sau đó, "bịch" một tiếng quỵ xuống đất, trên mặt ràn rụa nước mắt. Sở Dục chăm chú nhìn nàng, đó là thiếp thân thị nữ Từ Y của Thiên Dao.

"Điện hạ, mau cứu chủ tử nhà ta. Nàng bị thị vệ trong Từ Ninh cung của Thái hậu dẫn đi, nói là nàng hạ độc mưu hại Huệ phi, luận tội xử chém."

Mây kiếm Sở Diễm nhíu chặt, trong triều lạnh lùng nói. "Bãi chiếu Từ Ninh cung."

Trên mặt Sở Dục lại khôi phục vẻ cười đùa như trước, một bộ chờ xem kịch vui, vội vàng bước nhanh theo.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu an tọa trên phượng tháp. Bên người ngồi đầy hậu cung tần phi, khí thế hội thắm vô cùng lớn.

Thiên Dao đứng mực quỳ gối ở giữa. Sở Diễm cùng Sở Dục là hai người cuối cùng tiến vào, tuy ý ngồi ở bên người Thái hậu, bởi vì cũng không biết nguyên do trong đó, đều không mở miệng.

"Thiên Dao, ai gia tin tưởng người sẽ không hại Huệ phi, người nói cho ai gia biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Người này lòng dạ đen tối, đều là chuyện không thể nói" Một tần phi chen lời, bị Thái hậu trừng mắt, lại vội vàng cúi đầu ngậm miệng lại.

"Mẫu hậu, cũng không phải là thâm vấn phạm nhân, để cho Thẩm trắc phi đứng lên trả lời đi, đã quỳ lâu như vậy." Thục phi mỉm cười mở miệng, tuy là cầu xin tha thứ nhưng nụ cười nơi khoe môi lại mang theo vài phân âm lãnh không dễ phát giác.

Thái hậu gật đầu, ý bảo ma ma bên người đem Thiên Dao đỡ dậy.

"Thiên Dao cùng Huệ phi nương nương thường ngày không oán không thù, cũng không có lý do để hại nàng." Thiên Dao lạnh nhạt mở miệng. Nàng đứng ở nơi đó, ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ để lại một bóng lưng thật dài, vô cùng tịch mịch.

Trời vừa sáng, thị vệ Từ Ninh cung đột nhiên vọt vào, nói là Huệ phi nương nương thân trúng kịch độc, hôn mê bất tỉnh. Cung nhân Vĩnh Hoà cung kinh sợ vô cùng, liền đem Thiên Dao bẩm báo với Thái hậu, dứt khoát cho rằng trong trà Thiên Dao có độc, cố ý mưu hại Huệ phi. Cứ như vậy, nàng bị bắt đưa tới Từ Ninh cung thẩm vấn.

Thiên Dao cười khổ, hoạ trên trời giáng xuống, đại để là nói đến tình huống như thế này đi.

"Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Trương ngự y đã đợi ngoài điện." Đại thái giám Lưu Hi phục mệnh trở lại.

"Mau để cho hắn vào."

Không lâu lắm, Trương ngự y vác hòm thuốc đứng ở trong điện. "Cụu thần tham kiến Thái hậu nương nương, Thái tử điện hạ...."

"Nói mau, tình huống Huệ phi là như thế nào?" Thái hậu trực tiếp hỏi.

"Khởi bẩm Thái hậu nương nương, nương nương đã tỉnh lại. Nói là bản thân không cần thận ăn phải gì đó, chuyện này không liên quan tới Thẩm trác phi." Trương ngự y cúi người, trả lời rõ đầu đuôi.

Tàng đá lớn trong lòng Thái hậu cuối cùng cũng được đặt xuống. "Ai gia đã nói tuyệt không phải là Thiên Dao gây nên, lần này bỗng dưng lại oan uổng nàng."

"Phải đó, Thẩm trác phi thuần hậu thiện lương, lại như thế nào làm ra chuyện hại người. Có trách phải trách nha hoàn của Huệ phi muội muội không phân tốt xấu." Thực phi ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng, ngữ điệu lạnh lẽo, ánh mắt càng thêm ngoan lệ.

"Người đâu, đem tiện tỳ dám tố loạn kia lôi ra ngoài phạt đánh 50 trượng cho ai gia." Sắc mặt Thái hậu lạnh nhạt phân phó. Ma ma lĩnh mệnh liền tính ra ngoài bắt người, lại bị Thiên Dao ngăn lại.

"Hoàng tổ mẫu, nô tỳ này cũng là có tâm hộ chủ mà thôi, tạm tha nàng lần này đi."

Thái hậu hơi suy xét. "Được rồi, tùy ý người." Bà nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm ở một bên, cười nói. "Thiên Dao hôm nay bị uy khuất, Diễm Nhi phải an ủi thật tốt mới phải."

"Dĩ nhiên ạ!" Sở Diễm cười một tiếng, ưu nhã đứng dậy đi tới trước người Thiên Dao. Trước mặt mọi người, đem nàng ôm lấy, sai bước ra ngoài điện.

"Hoàng tổ mẫu, Sở Dục đột nhiên nhớ tới trong phủ còn có chút chuyện, không quấy rầy tổ mẫu."

"Đi đi, chớ trì hoãn chánh sự." Thái hậu êm ái phát tay.

Phụ thân của Sở Dục cũng không phải do Thái hậu sanh ra, đối với tôn từ trên danh nghĩa này, thái độ của bà cũng ôn hoà. Huống chi, hần còn là trợ thủ đắc lực của Sở Diễm, cũng không thể để bà sử dụng.

Sở Dục sai bước đuổi theo Sở Diễm, ôn hoà liếc mắt nhìn nữ tử trong ngực hần, cười đùa nói. "Thất tẩu xinh đẹp khuynh thành, một cái nhãn mày một nụ cười có thể chống được thiên binh vạn mã. Thất ca có thể tử như thế, nam nhân khác cầu còn không được."

Trong giọng nói của hần không giấu được châm chọc, Sở Diễm lạnh lùng trợn mắt nhìn hần một cái, ở cửa điện đặt Thiên Dao xuống. "Bổn vương muốn xuất cung một chuyến, nàng tự trở về Y Lan điện đi. Buổi tối Bổn vương tới tìm nàng."

"Ừ." Thiên Dao thuận theo gật đầu, lui về phía sau nửa bước, đối với hần cùng Sở Dục khẽ cúi người.

"Thất tẩu không cần đa lễ." Sở Dục nghiêng người tới trước, cố ý đưa tay nắm lấy cổ tay Thiên Dao. Nàng theo bản năng rút tay về, lui về sau từng bước.

Sở Diễm cúi đầu đứng ở bên người Sở Dục, ánh mắt lạnh băng theo dõi hần, không nói một câu.

Sở Dục lại giống như không có chuyện gì, cười hi hi một tiếng. "Thất tẩu tựa hồ không muốn nhìn thấy Bổn vương."

Thiên Dao cười một tiếng, vân đạm phong khinh. Đôi mắt đang cúi xuống hơi nâng lên, hàng mi run rẩy, lưu quang trong mắt tràn đầy. "Vương gia quá lo lắng, Thiên Dao đối với Vương gia cũng không có địch ý, chúng ta, bất quá là người xa lạ mà thôi."

Dứt lời, nàng nhanh nhẹn xoay người, tuyết y theo gió tung bay, tựa như sương mù, tựa như mây.

Sở Dục trầm ngâm nhìn bóng dáng nàng đi xa, ánh mắt nguội lạnh. Nữ nhân này không thể lưu, sớm muộn có một ngày, nàng sẽ trở thành điểm yếu trí mạng của Thất ca.

"Đệ diễn hát xong chưa?" Bên người truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Sở Diễm.

Ý cười nơi khoé môi Sở Dục từ từ thu lại, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc. "Lợi dụng sự áy náy của phụ hoàng đối với Vân hoàng hậu để cứu Thẩm Thiên Dao một mạng, tấm lòng của Thất ca, Sở Dục tự thấy hổ thẹn."

Sắc mặt Sở Diễm hơi lạnh, ánh mắt hờ hững rơi trên người hần. "Đệ muốn nói gì?"

"Không có gì." Sở Dục cười lạnh một tiếng. "Đệ chỉ là muốn nhắc nhở Thất ca một câu, đừng để cho một nữ nhân trở thành nhược điểm trí mạng của người. Chúng ta tuyệt không thể thua, cũng không thể thất bại."

Mặt khác, một mình Thiên Dao đi trên đường cung vắng lạnh, cách cửa cung không xa, một ma ma xa lạ khom người mà đứng, hiển nhiên chờ nàng đã lâu. "Lão nô ra mắt Thẩm trác phi."

"Ma ma tìm ta có việc?" Thiên Dao nhàn nhạt hỏi thăm. Ma ma này nàng biết, là ma ma chương sự của Vĩnh Hoà cung.

"Nương nương nhà ta mời Thẩm trác phi đến Vĩnh Hoà cung một chuyến."

Huệ phi tìm nàng? Ánh mắt Thiên Dao hạ thấp, dung nhan tĩnh lặng nhuộm vài tia khó xử. "Xin ma ma dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đánh Cuộc Sinh Mạng

"Nương nương, mời!"

Chánh điện Vinh Hoà cung, khói xanh lượn lờ trong lư hương, Huệ phi nằm trên giường lớn, trên người đắp chiếc chăn bông bằng gấm vóc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Nhìn thấy Thiên Dao tới, nàng khó khăn mở miệng, hướng về phía nàng đưa cánh tay ra.

"Ngươi đã đến rồi."

"Ừm, nương nương, thân thể của người như thế nào?" Thiên Dao lạnh nhạt mỉm cười, ngồi xuống bên mép giường, đầu ngón tay trắng nõn không dấu vết đặt lên cổ tay nàng. Tiếp theo một cái chớp mắt, ánh mắt bình tĩnh có vài tia gọn sáng.

Huệ phi căn bản không phải trúng độc, mà là bởi vì một vài nguyên nhân dẫn phát bệnh cũ. Hơn nữa bệnh này rất nặng, suýt nữa lấy mạng của nàng.

"Uỷ khuất ngươi rồi. Nếu không phải Bồn cung mạng lớn, lần này, thật sự thành môn phát hỏa, liên lụy người vô tội." Ánh mắt Huệ phi lấp lánh như ánh sao, nụ cười vô cùng khổ sở. "Bồn cung khi còn bé ham chơi, từng rơi vào trong hàn đàm. Mặc dù may mắn nhất trở về một mạng, nhưng lại để lại bệnh căn, không thể đụng vào những vật mang tính hàn. Nàng giả mù sa mưa sai người tặng hoa, Bồn cung còn tưởng rằng đó là hảo tâm của nàng, thế nhưng nàng lại thoa được vật mang tính hàn lên cánh hoa."

Thiên Dao trầm mặc, mi tâm nhíu lại. Nàng nhớ Huệ phi từng nói qua, hoa bách hợp kia là do Thục phi đưa tới.

Được vật thoa trên cánh hoa vô sắc vô vị, từ từ phát huy trong không khí, xâm nhập thân thể con người, thần không biết quỷ không hay. Nếu không phải nàng biến khéo thành vụng, đem cánh hoa pha trà, chỉ sợ Huệ phi đến chết cũng không biết vì sao mình chết.

"Nương nương nếu biết hung thủ là người nào, vì sao không tố giác nàng?"

Huệ phi cười, nụ cười tái nhợt vô lực, ánh mắt buồn bã nhìn chằm chằm hình chim đại bàng chạm khắc trên trần nhà. "Ta vừa không có chứng cứ chứng minh thuốc là do nàng hạ, huống chi, có hoàng thượng che chở, cho dù có chứng cứ xác thật, ta có thể làm gì được nàng. Năm đó, nàng có thể dốc toàn lực đánh bại Vân hoàng hậu, làm sao lại e ngại một phi tần nhỏ nhỏ như Bồn cung!"

"Vân hoàng hậu?" Thiên Dao cau mày, như có điều suy nghĩ.

Huệ phi nắm lấy cánh tay nàng, vô lực than nhẹ. "Năm đó Vân hoàng hậu bị người bỏ thuốc, bị thị vệ cường bạo, lại vừa khéo bị hoàng thượng bắt gian tại trẫm. Aizz, thủ đoạn thấp kém như thế làm sao có thể qua mắt được hoàng thượng. Nhưng người vẫn như cũ bao che hung thủ, khiến cho Vân hoàng hậu hàm oan mà chết."

Thiên Dao tròn to đôi mắt sáng, khiếp sợ không biết phải phản ứng như thế nào. Nàng là một nữ tử đơn thuần, thì như thế nào có thể nghĩ tới Vân hoàng hậu lại chết thảm như thế.

"Từ ngày tổ tiên dựng nước tới nay, nữ nhân hậu cung tranh đấu chưa từng ngừng nghỉ. Tranh thủ tình cảm, tranh địa vị, vì lợi ích gia tộc, liều mạng người chết ta sống. Không đánh mà thắng, hậu cung tranh đấu, so với trước kia thậm chí còn đáng sợ hơn." Giọng nói Huệ phi bắt đầu đanh đẽ, đau thương, từng chữ từng câu, khóc thầm rơi lệ.

"Thiên Dao, ngươi là một nữ tử tốt. Bồn cung thật không đành lòng xem ngươi bị cuốn vào vòng nước xoáy chốn thâm cung." Nàng cầm bàn tay Thiên Dao, không khỏi siết chặt mấy phần.

Thiên Dao cười khổ. "Ta không có lựa chọn nào khác."

Huệ phi cũng cười. "Xem ra, ngươi thật sự yêu Sở Diễm." Dứt lời, nàng liền nặng nề ho khan.

Ngần chàm chợt lộ nơi đầu ngón tay Thiên Dao, đâm vào mấy huyết đạo trên tay nàng. Một lát sau, Huệ phi mới ngừng ho khan, yếu ớt cười. "Nha đầu ngốc, làm nữ nhân đế vương cũng không phải dễ dàng như người tưởng tượng đâu. Vinh viễn không chiếm được chân ái, không chiếm được duy nhất."

Thiên Dao dịu dàng mỉm cười, nụ cười lúm đồng tiền khó tránh khỏi có chút khổ sở. Những chuyện này nàng cũng không phải không hiểu, chỉ là, tâm đã trao cho hắn thì như thế nào lấy trở về.

"Nương nương, người nghỉ ngơi thật tốt đi, Thiên Dao sẽ trở lại thăm ngươi." Nàng ưu nhã đứng dậy, hướng Huệ phi hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Huệ phi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng biến mất ở trong điện, ánh mắt nặng nề bất đắc dĩ cùng tiếc hận.

Trở lại Y Lan điện, Thiên Dao đã kiệt sức.

Ngoài cửa sổ bóng đêm bao phủ, bên trong nhà đốt một cây nến. Nàng dừng bước ở bên cạnh bàn, rót chén trà xanh, uống cạn một hớp.

Gió lạnh theo khe cửa sổ để mở thổi vào, ánh nến trong gió chập chờn, ánh sáng lúc sáng lúc tối, không khí có chút quỷ mị.

Thiên Dao nhàn nhạt nở nụ cười, chậm rãi để chén trà trong tay xuống. Một khắc khi bước vào phòng kia, nàng liền ngửi được mùi băng tuyết trên Thiên Sơn.

Aizz, một tiếng thờ dài bất đắc dĩ. Tỷ muội Như Băng Tư Băng thật đúng là âm hồn không tan.

"Nếu đã tới, cần gì trốn trốn tránh tránh."

Thiên Dao vừa dứt lời, cửa "kẹt" một tiếng bị người từ ngoài đẩy ra. Khuôn mặt lạnh nhạt của Như Băng Tư Băng như hai vị thần giữ cửa xuất hiện ở bên cạnh cửa. Thiên Dao vẫn nở nụ cười như cũ, chậm rãi xoay người nhìn về phía hai tỷ muội kia. "Còn dám xông vào Đông cung? Không phải lần nào cũng may mắn như vậy, có thể toàn thân trở ra ngoài."

Đối với lời của nàng, tỷ muội Như Băng Tư Băng hoàn toàn không có phản ứng, vẫn như cũ an tĩnh đứng ở bên cạnh cửa. Sau đó, một bóng dáng khác xuất hiện. Nụ cười của Thiên Dao trong nháy mắt cương cứng trên mặt.

"Su.. sư phụ."

Khó trách Như Băng Tư Băng lại kính cẩn như thế, hóa ra là Tuyết Cơ cung chủ tự mình tới.

Tuyết Cơ bước nhẹ nhàng đi vào trong phòng, phát tay áo, cửa trong nháy mắt đóng lại. Như Băng Tư Băng cũng bị chặn ở ngoài cửa.

"Thiên Dao tham kiến sư phụ." Thiên Dao tiến lên, rất cung kính quỳ gối trước mặt nàng. "Sư phụ, sao người lại tới đây?"

"Như Băng Tư Băng không mời nổi con, Bốn toạ chỉ có thể tự mình tới." Sắc mặt băng hàn của Tuyết Cơ cung chủ không nhanh không chậm mở miệng. "Cùng Bốn toạ quay về Thiên Sơn." Lời nói ra hoàn toàn không có để lại chút ý tứ thương lượng.

"Sư phụ, thật xin lỗi." Thiên Dao cúi đầu, lạnh nhạt trả lời.

"Cần rồi!" Tuyết Cơ cung chủ không tự chủ được nâng cao thanh âm. "Cũng không cho phép con tiếp tục hồ đồ nữa, hôm nay Bốn toạ nhất định phải dẫn con đi."

Thiên Dao trầm mặc, ánh sáng trong mắt cũng là kiên định dị thường.

Ánh mắt Tuyết Cơ lạnh lẽo, nâng tay lên hướng về phía Thiên Dao. Tình càng sâu, càng sẽ vạn kiếp bất phục. Hôm nay, bà nhất định phải mang nàng rời khỏi chỗ thị phi này. Nếu nàng rượu mời không uống, thế thì đành uống rượu phạt vậy.

Sắc mặt Thiên Dao đại biến, nàng không nghĩ tới Tuyết Cơ thật sự sẽ động thủ với nàng. "Sư phụ!"

"Thảm Thiên Dao." Chính là lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nữ bén nhọn. Thiên Dao nhận ra đây là giọng nói của Tư Đồ Phương Phi.

Đôi mi thanh tú của Tuyết Cơ híp lại, kịp thời thu chuông. Ánh mắt nàng quét qua Thiên Dao một cái, sau đó phi thân lên, từ cửa sổ mở rộng bay ra ngoài, trong nháy mắt, bóng dáng đã biến mất.

Thiên Dao thoáng ổn định tinh thần, vội vàng ra mở cửa. Ngoài cửa, Tư Đồ Phương Phi một thân hoa phục, trước sau vẫn ngạo mạn cao quý như vậy. Đi theo phía sau nàng là thị nữ Bội Tâm.

"Sắc trời đã tối, tỷ tỷ tìm Thiên Dao có chuyện?" Thiên Dao cung kính đứng ở cửa, hơi cúi người thi lễ, lại cũng không có chút ý tứ muốn mời Phương Phi tiến vào.

"Đêm dài đằng đẵng, một người cô gia tịch mịch, muốn tìm muội muội thương thức trà ôn chuyện mà thôi." Tư Đồ Phương Phi dứt lời, tự mình đi vào bên trong nhà.

Thiên Dao bất đắc dĩ bật cười, đi theo mà vào. Lại thấy Tư Đồ Phương Phi ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt ngưng trọng, khoé môi nở nụ cười lạnh lùng. Thị nữ Bội Tâm hết sức thức thời canh giữ ở ngoài cửa.

Thiên Dao cười giễu, bước thong thả tới trước người nàng. "Tỷ tỷ tìm đến Thiên Dao không phải chỉ đơn giản là thương trà ôn chuyện cũ vậy chứ."

Tư Đồ Phương Phi nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt thật là chăm chọc. "Thật không nghĩ tới, người lại là con riêng của Tư Đồ gia." Vừa dứt lời, một phong thư do chính tay Tư Đồ Tấn viết được ném tới trước mặt Thiên Dao. Miệng phong thư đã bị xé rách, hiển nhiên, phong thư đã bị Tư Đồ

Phương Phi xem qua, mà gương mặt nàng thần nhiên, tựa hồ cũng không cảm thấy hành động này có bao nhiêu trơ trẽn.

Thiên Dao cảm phong thư trong tay khẽ run, nàng hoàn toàn không thể tin được lời của Tư Đồ Phương Phi. Cái gì con riêng của Tư Đồ gia, thật là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Phong thư được chậm rãi mở ra, trên giấy trắng Tuyên Thành là nét chữ cứng cáp có lực của Tư Đồ Tấn, từng chữ từng câu, đều đã nói cho nàng biết, trên người nàng chảy chính là huyết mạch của Tư Đồ gia.

"Không, ta không tin." Thiên Dao lao đảo hai bước, hốt hoảng đem phong thư đến trước nến đốt cháy, nhìn nó từ từ hoá thành tro bụi.

Tư Đồ Phương Phi buồn cười trước hành động của nàng, khinh thường hừ nhẹ. Nàng có thể thiêu huỷ phong thư, nhưng không cách nào thay đổi huyết dịch đang chảy trong thân thể. "Thắm Thiên Dao, ngươi cho rằng phụ thân và đại ca vì sao khắp nơi bảo hộ ngươi? Lâm Lang hoàn bội là truyền gia chi bảo của Tư Đồ nhất tộc, tại sao lại đeo ở trên người ngươi? Thắm gia diệt tộc, vì sao phụ thân sẽ lưu lại ngươi mà không nhô cò tận gốc?"

Nàng từng bước ép sát hỏi, mà Thiên Dao từng bước lui về phía sau, đã sớm mất đi sự bình tĩnh thường ngày. "Im miệng, đừng nói nữa." Thiên Dao thống khổ che tai lại, nàng rất muốn phản bác, nhưng mà, trong thư chuyện xưa của Tư Đồ Tấn hoàn hảo không chê vào đâu được, để cho nàng không tìm ra được chút sơ hở nào.

Giằng co hồi lâu, giọng nói Tư Đồ Phương Phi hoà hoãn xuống, nhàn nhạt mở miệng. "Tư Đồ Phong đêm khuya xông vào Đông cung, bị ảnh vệ của Sở Diễm bắt. Tình cảnh của ta bây giờ còn khó bảo toàn, căn bản không cứu được hần. Cho nên chỉ có thể dựa vào ngươi. Thắm Thiên Dao, ngươi cũng không muốn nhìn đại ca chết trên tay Sở Diễm chứ?"

Thiên Dao khiếp sợ mờ mịt nhìn khuôn mặt đoan trang kiêu diễm kia của Tư Đồ Phương Phi. Thì ra đây mới là mục đích nàng từng bước bức bách mình. Nàng hoặc là Tư Đồ Tấn, muốn lợi dụng mình để cứu Tư Đồ Phong.

"Đây mới là mục đích hôm nay ngươi tới!" Giọng nói lạnh như băng từ phía sau vang lên, chẳng biết từ lúc nào Tuyết Cơ cung chủ đã xuất hiện ở trong phòng. "Trước khi Bồn toạ còn chưa tức giận, mau cút ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tàn Nhẫn Yêu (1)

Tư Đồ Phương Phi cả kinh, nàng biết Tuyết Cơ vốn rất lợi hại. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua Thiên Dao một, sau đó nhanh chóng rời đi. Mà giọng nói lạnh như băng ở phía sau lại lần nữa vang lên.

"Nói cho Tư Đồ Tấn biết, hần đã vi phạm cam kết ban đầu, Bồn toạ tuyệt sẽ không bỏ qua cho hần."

Sau khi Tư Đồ Phương Phi rời đi, một khoảng thời gian thật dài sau, bên trong phòng giống như chết lặng. Ánh mắt Thiên Dao rời rạc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút huyết sắc. Nàng chậm rãi ngước mắt lên, nở một nụ cười khô. "Là thật có đúng hay không?"

Tuyết Cơ đứng chấp tay, trầm mặc không nói. Mà sự trầm mặc này chính là ngầm thừa nhận.

Thiên Dao cười, cười đến tái nhợt vô lực. "Tại sao có thể như vậy?"

"Con không cần biết những thứ này, việc con nên làm bây giờ chính là theo Bồn toạ về Thiên Sơn, cách xa thị phi, làm thiếu chủ U Minh người người hâm mộ."

Thiên Dao bất lực nhắm mắt lại, một hàng nước mắt theo mi mắt chảy xuống. Nàng sớm bị cuốn vào vũng nước xoáy này, làm sao có thể tiêu sái phẩy tay áo bỏ đi. "Người cảm thấy con có thể rời đi sao? Mạng của Tư Đồ Phong, mạng của Thắm Đông Thần đều ở trong tay Sở Diễm."

"Bọn họ thì quan hệ gì tới con?" Tuyết cơ hừ lạnh một tiếng.

"Bọn họ là thân nhân của con."

"Từ nay về sau, Bồn toạ là người thân duy nhất của con." Tuyết Cơ lướt xuống, ống tay áo phát lên hường về phía tim Thiên Dao. Bà không muốn tồn nước miếng với nàng, chỉ bằng phong bế huyết đạo, trực tiếp đem người rời đi.

Mà ngoài dự liệu, phản ứng của Thiên Dao rất nhanh nhẹn, nàng đột nhiên đứng dậy, nâng tay đánh trả.

Trong nháy mắt, hàn quang bắn ra bốn phía. Sắc mặt Tuyết Cơ trắng bệch "A Dao, con muốn động thủ với sư phụ?"

"Con xin lỗi." Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thiên Dao khôi phục sự lạnh nhạt trước giờ. Hết thảy mọi thứ phát sinh tới nay đối với nàng là một đả

kích quá lớn, nhưng mà, chuyện xảy ra nàng không có cách nào xoay ngược thời gian, không có biện pháp thay đổi được, trong thân thể của nàng chảy dòng máu của người nam nhân kia. Thì ra là, người nam nhân mẫu thân yêu và hận, lại là Tư Đồ Hầu gia.

"Con muốn lưu lại cứu Tư Đồ Phong."

Tuyết Cơ hơi khinh thường cười một tiếng. "Con cho rằng Sở Diễm sẽ để con dễ dàng cứu người như vậy ư?"

"Vậy thì dùng mạng của con đổi cho huynh ấy." Ngữ điệu Thiên Dao ngạo mạn, dường như đã sớm nhìn thấu sinh tử. Vô luận phải trả bằng bất cứ giá nào, nàng nhất định phải cứu Tư Đồ Phong một mạng. Không nói đến việc hấn là ca ca ruột của nàng, chỉ bằng tình thân những năm gần đây, nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Nếu như hôm nay ta nhất định phải dẫn con đi thì sao?" Ánh mắt Tuyết Cơ ngưng trọng nhìn nàng.

Thiên Dao cười một tiếng. "Sư phụ là người hiểu rõ A Dao nhất, chuyện con đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi. Trừ phi, lão nhân gia người muốn mạng đi một cỗ thi thể."

Quanh thân Tuyết Cơ cung chủ tản ra hàn khí lạnh băng, bà biết Thiên Dao đang uy hiếp bà, lấy mạng nàng ra để thoả hiệp, bà không thể không đồng ý. Tuyết Cơ bắt đầu dĩ thờ dài. "Thật không muốn cùng Bồn toạ quay về Thiên Sơn sao?"

Ánh mắt long lanh nước chớp chớp, lời nói ra vô cùng khổ sở. "Sau khi cứu Tư Đồ Phong, nếu như Thiên Dao còn mạng, nhất định trở về Thiên Sơn làm bạn cùng sư phụ."

Tuyết Cơ cung chủ thờ dài một tiếng, một lát sau, phẩy tay áo bỏ đi. Bà dám chắc Sở Diễm sẽ không cần mạng Thiên Dao. Hôm nay, bà nên làm chính là đi tìm tên nam nhân Tư Đồ Tần kia tính sổ.

Một nơi khác, địa cung Đông cung.

Có rất ít người biết, bên dưới Đông cung là một địa cung không thấy ánh mặt trời, cũng là một nhà lao xa hoa. Trong lồng giam màu đen, Tư Đồ Phong giống như một con thú bị vây khốn, bị xích sắt khoá tay chân, treo ở giữa không trung. Tư thái như vậy chẳng tốt đẹp gì.

Bên ngoài phòng giam, Sở Diễm một thân cẩm bào màu đỏ tía, đứng chấp tay. Bên người hấn, sắc mặt Sở Dục biếng nhác, hài hước mỉm cười.

"Không nghĩ tới tự chui đầu vào lưới sẽ là Tư Đồ tiểu Hầu gia, giam giữ người, một vốn một lời vốn không có chỗ lợi gì."

Bị treo ở giữa không trung quá lâu, sắc mặt Tư Đồ Phong cũng có chút trắng bệch, nhưng vẫn là bộ dáng thờ ơ. "Vậy ư? Xem ra còn phải phiên toái Vương gia phòng thích ta, thật là cực khổ."

Sắc mặt Sở Dục trầm xuống, lại cũng không cãi lại.

"Đích xác là vô dụng, bất quá dùng người tới đổi Tư Đồ Tần, vẫn có khả năng. Cũng hoặc là, lấy người đem làm mồi câu một con cá lớn." Mục mâu Sở Diễm trong trẻo lạnh lùng, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền tà mị.

Tư Đồ Phong liếc mắt, thức thời lựa chọn câm miệng. Sở Diễm là ai hấn bắt quá hiểu rõ. Ở dưới tay hấn, Tư Đồ Phong biết mình không chiếm được ưu thế.

"Điện hạ." Thân ảnh cao lớn của Xích Diễm xuất hiện ở cửa cung, ánh mắt quét qua Tư Đồ Phong đang bị treo giữa không trung. "Thái Tử phi đến Y Lan điện."

"Ừm." Sở Diễm lạnh nhạt ứng tiếng, mà Sở Dục ở bên cạnh hấn rõ ràng cảm giác được hơi lạnh đập vào mặt.

Hấn hài hước cười một tiếng, mở miệng nói. "Hôm nay chuyện vui lại đặc biệt nhiều."

Sở Diễm trầm mặc, ánh mắt cô độc lạnh rơi trên người hấn.

"Thất ca, không bằng chúng ta đánh cược, như thế nào?" Sở Dục lại nói.

"Đánh cược gì?" Giọng nói Sở Diễm cô độc lạnh lùng, cơ hồ không có một tia nhiệt độ.

"Đánh cược Thẩm Thiên Dao đối với huynh trung thành. Nếu như thua, cuộc đời này của Sở Dục vì thất ca sai đâu đánh đó." Khuôn mặt Sở Dục tìm không ra một chút dấu vết nói đùa, đối với trận đánh cuộc này vô cùng nghiêm túc.

"Nếu Bồn vương thua?"

Ánh mắt Sở Dục u lãnh, chậm rãi nói. "Đệ muốn mạng của Thẩm Thiên Dao."

Mục mâu Sở Diễm thâm sâu. Một lúc sau, mới chậm rãi khắc ra một chữ. "Được." Sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Trong Y Lan điện, không khí an tĩnh cực kỳ. Cửa sổ mở rộng, Thiên Dao an tĩnh ngồi tựa trước cửa sổ, đỉnh đầu là một vầng trăng sáng, tản ra trong trẻo lạnh lùng cô tịch quang mang. Qua tối nay, không biết còn có cơ hội tạm biệt ánh trăng ôn nhả như vậy hay không.

"Dao Nhi." Kèm theo tiếng cửa mở ra đóng vào, Sở Diễm sải bước vào trong. Lát sau đã tới bên người nàng, từ phía sau đem nàng ôm vào trong ngực. Ông tay áo nhấc lên, cửa sổ liền bị đóng lại.

"Gió đêm lạnh lẽo, nếu là cảm nhiễm phong hàn thì phải làm sao?" Hắn dịu dàng mỉm cười, ôm nàng đến trên giường. Tiếp theo một chớp mắt, thân thể nặng nề liền đè ép xuống, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

"Sở Diễm." Thiên Dao thấp giọng gọi, hai gò má đỏ bừng, lại ôn thuận đón nhận nụ hôn của hắn. Nụ hôn của hắn dịu dàng lưu luyến, đầu lưỡi linh xảo liếm hôn cánh môi anh đào của nàng, đầu lưỡi dây dưa với lưỡi nàng. Mùi vị của nàng trước sau đều đầm mỵ như vậy, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được.

Cánh tay giương lên, cầm bảo vương bện trên người nhanh chóng vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, sau đó rơi xuống đất. Bên trong màn lụa đỏ, hắn đem nàng vây ở phía dưới. Thân thể nữ nhân hoàn mỹ như ngọc lộ ra dưới mắt hắn, đầu ngón tay thon dài dịu dàng lướt qua da thịt nhẵn nhụi của nàng. Thiên Dao nằm ở dưới khẽ run, xấu hổ xoay mặt sang chỗ khác.

Ánh mắt dục vọng của Sở Diễm càng cháy mãnh liệt, hắn nghiêng người tới trước, không có chút nào báo trước, đầu đón khiến cho nàng theo bản năng cong người lên.

"Ừm... .." Hai tay Thiên Dao gắt gao nắm chặt ga giường, thống khổ nhận lấy động tác của hắn. Ánh mắt nhuộm một tầng hơi nước, con ngươi trong suốt từ từ trở nên mờ lung, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Hắn ở trong thân thể ấm áp của nàng lại cũng không vội vã hành động tiếp. Đôi môi mềm mại hôn xương quai xanh của nàng, khuôn mặt, sau đó chạm phải giọt nước mắt khô sở lạnh như băng của nàng. Động tác Sở Diễm rõ ràng hơi chậm lại, con ngươi sâu thẳm thâm tình nhìn ngắm nàng. Đầu ngón tay thon dài dịu dàng lau giọt nước mắt còn sót lại trên gò má nàng. "Ta làm đau nàng sao?"

Hắn đau lòng hôn môi nàng, lại muốn lui ra ngoài.

"Đừng, đừng mà." Nàng có chút vội vàng mở miệng, cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hắn. Đầu đón thoáng giảm nhẹ, hai gò má Thiên Dao đỏ hồng, ườn người tới gần hắn hơn, cố gắng phối hợp.

"Đừng cái gì?" Sở Diễm tà khí cười, tự nhiên hiểu rõ ràng ám hiệu của nàng có hàm ý như thế nào.

"Sở Diễm, ôm ta có được không?" Nàng sợ hãi mở miệng, đem gương mặt chôn ở trong ngực hắn, ánh mắt không tự chủ lại có chút ươn ướt. Cờ lẽ, đây là một lần cuối cùng cùng hắn ôm nhau, nàng muốn quý trọng.

"Dao Nhi, lưu lại bên cạnh ta, ta sẽ thử yêu nàng."

Giọng nói trầm thấp mị hoặc của hắn ở bên tai nàng trần trọc. Hắn nói có thể thử yêu nàng. Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười đẹp, chỉ câu này, cuộc đời này liền không luyến tiếc.

Cảm giác được nàng động tình, hắn không hề ảm nhẫn nữa. Bên trong phòng, một màn kiều diễm, không khí hoan ái tràn ngập cả gian phòng. Mà hoan ái kịch liệt như thế nhưng lại không đốt lên được chút nhiệt độ nào trong mắt hắn, mắt phượng tuyệt mỹ như vậy lại tỉnh táo đến đáng sợ.

Sau khi hoan ái xong, Sở Diễm ngủ thật say, Thiên Dao tựa vào trong ngực hắn, nước mắt lạnh ngắt làm ướt trung y của hắn. Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao vuốt ve từng góc cạnh trên khuôn mặt hắn. "Sở Diễm, thật xin lỗi, ta không có lựa chọn nào khác."

CHƯƠNG 68: TÀN NHẢN YÊU (2)

Giọng nói nàng khẽ run, một giọt nước mắt rơi trên gương mặt hắn, xuống trên da thịt, sau đó lặn xuống.

Thiên Dao mặc thêm sa y, từng bước hướng ngoài điện mà đi, cũng là cẩn thận từng bước. Đối với hắn, nàng cuối cùng không cách nào dứt bỏ, nhưng không thể không buông tay. Sở Diễm không có nàng, vẫn là một thái tử điện hạ cao cao tại thượng, nhưng Tư Đồ Phong không có nàng, sinh mạng cũng không còn.

Trên người của nàng có tấm mê hương, lúc mới hoan ái xong, sẽ xâm nhập thân thể hắn. Trước khi mặt trời mọc, hắn chắc chắn sẽ không tỉnh dậy, mà nàng muốn thừa dịp này cứu Tư Đồ Phong ra.

Một lần cuối cùng, thật sâu ngắm nhìn hắn, nàng ở trong lòng nói với hắn: 'Sở Diễm, hẹn gặp lại, hoặc có lẽ, không bao giờ.... gặp nhau nữa.'

Kèm theo tiếng cửa mở ra đóng vào, bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao biến mất ở trong phòng. Mà nam tử vốn nên ngủ say trên giường lại chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sáng tỏ.

Lúc Thiên Dao xuất hiện ở địa cung, Tư Đồ Phong cơ hồ là không thể tin được. Hắn trợn to mắt nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu mới tức giận rống lên một câu. "Ai cho muội đến đây, mau rời đi, nếu không muội sẽ không thể trở về bên cạnh Sở Diễm được nữa."

Bộ dáng Thiên Dao có chút chật vật, sa y tuyết trắng nhuộm một màu đỏ tươi chói mắt. Muốn đi vào địa cung không phải là chuyện dễ dàng, nàng ít nhiều bị chút vết thương ngoài da. Mà một đôi mắt trong suốt lại tản ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

"Kể từ khi ta biết trên người mình chảy dòng máu của Tư Đồ gia, ta đã không thể trở về được nữa rồi." Ánh mắt nàng trầm xuống, nâng tay lên, hàn khí màu trắng lạnh như băng phá hủy nhà tù bằng sắt thép cứng rắn.

"Muội... muội đã biết rồi." Tư Đồ Phong khiếp sợ nhìn nàng, thật lâu không nói.

Kèm theo tiếng 'loảng xoảng', mấy cây cột sắt ầm ầm gãy lìa, Thiên Dao bước vào phòng giam, coi trời cho Tư Đồ Phong. "Nơi này không phải chỗ nên ở lâu... đại ca."

Một tiếng đại ca này khiến cho Tư Đồ Phong cảm khái ngàn lần.

Nếu có thể xông vào địa cung, như vậy rồi đi đối với Thẩm Thiên Dao mà nói cũng không phải chuyện khó khăn lắm. Mà lúc bọn họ ra khỏi địa cung, một nhóm lớn Ngự lâm quân đã sớm chờ sẵn ở bên ngoài. Sở Dục đứng đầu, vẻ mặt đùa cợt hoàn toàn là bộ dáng xem kịch vui. Mà bên cạnh hắn, Sở Diễm đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lùng.

"Đêm hôm khuya khoắt, thất tẩu không ở trong Y Lan điện nghỉ ngơi, chạy đến nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ, Thất ca chưa thoả mãn tẩu cho nên mới tới đây tìm kiếm an ủi?"

"Sở Dục, ngươi cảm miệng. Nàng cuối cùng vẫn là nữ nhân của thái tử, còn chưa tới phiên ngươi có quyền bình phẩm." Tư Đồ Phong giận dữ quát lớn.

Sở Dục lơ đãng hừ cười, ánh mắt hài hước quét qua bên người Sở Diễm. "Thất ca, huynh thua. Nữ nhân này bắt đầu từ bây giờ giao cho đệ xử trí."

Phượng mâu Sở Diễm híp lại, trầm mặc không nói. Mà hắn trầm mặc, ở trong mắt Sở Dục chính là đồng ý.

Ở phía xa, ánh mắt Thiên Dao như nước chuyên chú rơi vào trên người hắn, ánh mắt thư thái. Nàng đau lòng bởi vì hắn bỏ qua nàng, nhưng mà nàng không cách nào trách cứ hắn. Nàng biết Sở Diễm đã cho nàng cơ hội, chẳng qua là, nàng không cách nào đón nhận được.

Đây là mệnh, nàng tự biết.

"Thất tẩu, Sở Dục đắc tội." Cánh tay Sở Dục vung lên, nhóm lớn Ngự lâm quân như nước thủy triều trào dâng xông về phía trước.

Ánh mắt Thiên Dao không thay đổi, hoàn toàn bình tĩnh không giống với một nữ tử chỉ mới 16 tuổi. "Huynh đi trước đi." Nàng nói với Tư Đồ Phong ở sau lưng.

"Muội nói gì, ta làm sao có thể bỏ muội lại." Tư Đồ Phong có chút nóng nảy.

"Bây giờ không phải là lúc nên hành động theo cảm tính, còn tiếp tục trì hoãn, chúng ta ai cũng không đi được." Ánh mắt nàng kiên định, không cho phép kháng cự. "Muội cam đoan với huynh, muội sẽ sống sót."

Tư Đồ Phong suy nghĩ trong chốc lát, cắn răng một, phi thân bay ra ngoài cung.

"Ngăn hắn lại!" Sở Dục lạnh lùng mở miệng.

Ngự Lâm quân tay cầm trường kiếm đuổi theo phương hướng Tư Đồ Phong vừa mới bỏ chạy. Mà bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao lướt qua, ống tay áo khẽ phất, hàn quang hiện ra, dễ dàng ngăn bọn họ lại.

Mây kiếm Sở Dục chau lại, vỗ tay, lại có nhóm lớn Ngự lâm quân xông tới.

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười khinh thường, cánh tay nâng lên, ống tay áo tung bay. Trong nháy mắt, gió cuốn mây tan, mái tóc đen tung bay theo gió, quyến rũ xinh đẹp. Dòng nước lạnh như băng như sóng biển hết con này tới con khác ập tới, trong khoảnh khắc, đánh Ngự lâm quân tan rã.

Đây mới là uy lực chân chính của U Minh chương, thức thứ 9 - Kinh Đào Hải Lăng.

Ánh mắt Sở Dục chợt loé lên về khiếp sợ, sau một khắc, phi thân lên, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào cổ họng Thiên Dao.

Váy Thiên Dao tung bay, dễ dàng tránh thoát thế công của hắn, cũng trở tay đánh một chương, hướng về phía tim Sở Dục. Chiêu thức lưu loát, tốc độ nhanh như chớp, hắn hoàn toàn không còn kịp tránh né.

Mà bàn tay nàng trước người hắn một tắc đột nhiên dừng lại. Chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã ở phía sau nàng, một trường đánh vào giữa lưng. Một ngụm máu tinh ngọt không chút báo trước phun ra.

Thiên Dao quay đầu lại, không thể tin nhìn hắn. Tuấn nhan tuyệt thế kia, lạnh như băng không một chút nhiệt độ.

Bên môi nàng dính vết máu, khoé miệng câu lên nụ cười nhạt đùa cợt. Ở trước mặt hắn, thân thể từ từ xụi lơ. Nàng cố chống đầu gối, quật cường không chịu ngã xuống. "Chàng, thật muốn giết ta?"

Sở Diễm trầm mặc, từ trên cao nhìn nàng, quanh thân tản ra hàn khí kinh người.

Nụ cười khổ sở lan tràn bên khoé môi. Một chương này, hắn thật sự đã đã thương lòng nàng. Thức thứ 9 của U Minh chương, bởi vì lệ khí quá nặng, đã thương người 7 phần, đã thương mình 3 phần. Thời điểm Thiên Dao đang thi triển, kinh mạch đã bị tổn thương, một chương kia hướng Sở Dục căn bản sẽ không lấy mạng hắn. Hơn nữa, Sở Dục có năng lực né tránh, nhưng mà, hắn không có, hắn dùng phương thức như thế ép Sở Diễm ra tay.

Thiên Dao rốt cuộc nhận rõ, ở trong lòng Sở Diễm, nàng không bằng Sở Dục, thậm chí, không bằng cả Doãn Hàm Tuyết. Nàng bắt quả chỉ là một trong số đông đảo nữ nhân của hắn, không hơn.

"Giải nàng vào địa cung." Thanh âm lạnh băng từ đỉnh đầu nàng vang lên, sau một khắc liền có thị vệ lôi nàng từ đất lên, giải vào địa cung.

Hai tay hai chân bị gông xiềng khoá lại, xích sắt nơi mắt cá chân ma sát da thịt đến chảy máu. Sa y tuyết trắng nhuộm một mảng máu lớn, phá lệ chói mắt. Thiên Dao bị khoá trong nhà giam nước ở địa cung, nước lạnh như băng xấp xỉ vòng eo nàng. Thân thể nàng bị treo lên, giống như một tượng gỗ rách nát, không có sức sống.

Bị nhốt 3 ngày 3 đêm như thế. Đến sáng ngày thứ 4, kèm theo tiếng vang của xích sắt, cửa tù được mở ra, có thị vệ bước vào trong đem nàng kéo lên.

Thiên Dao xụi lơ trên đất, hơi thở mong manh, nhưng ý thức lại thanh tỉnh. Ánh mắt mờ sương hơi nheo lại, đập vào mắt chính là bóng dáng cao lớn của Sở Diễm. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, khoé môi gợi ý cười đùa cợt, vô cùng chói mắt.

"Mùi vị nước tù như thế nào?" Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không mang theo một tia nhiệt độ.

Thiên Dao cười một tiếng. "Điện hạ nếu muốn biết, sao không đích thân nếm thử." Cho dù là chất vật như thế, Thẩm Thiên Dao vẫn như trước kiêu ngạo không ai bì nổi.

Sở Diễm lãnh mị nhếch môi, trầm giọng hỏi. "Không có gì muốn nói với Bôn vương sao?"

Ánh mắt Thiên Dao trong trẻo, một mảnh坦然 nhiên, dịu dàng nói. "Không có."

"Nghĩ cho kỹ, Bôn vương chỉ cho nàng một cơ hội này thôi."

Trầm mặc một lát sau, Thiên Dao bật cười. "Điện hạ muốn từ trong miệng Thiên Dao biết chuyện gì?"

"Miệng thất tử vẫn còn cứng như vậy, xem ra không chịu chút nổi khổ da thịt chắc là sẽ không nói thật." Tiếng cười hài hước của Sở Dục ở cách đó không xa vang lên, hắn tự nhiên bước vào đi tới cạnh Sở Diễm. Một lát sau, liền có thị vệ khom người cúi đầu đưa lên một chiếc roi sắt đặc chế, thân roi có gai nhọn, đánh vào trên người trong nháy mắt sẽ đâm thủng da thịt.

"Thất ca không đành lòng động thủ, không thể làm gì khác hơn là để thần đệ làm thay." Động tác hắn ưu nhã đón lấy roi sắt mà thị vệ đưa tới, mà Sở Diễm lại nhanh tay hơn hắn một bước, lấy ra trường tiên, tiếng 'chát' thanh thúy, roi thẳng tắp roi trên thân thể nhỏ bé của Thiên Dao.

Trong nháy mắt, sa y tuyết trắng nhuộm một vết máu thật sâu. Thiên Dao chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, đau đến đổ mồ hôi lạnh. Mà nàng quật cường không chịu kêu thành tiếng, một đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm Sở Diễm, là buồn bã, là tuyệt vọng. Đầu ngón tay trắng nõn bầu chặt mặt đất cứng rắn, trong chốc lát, móng tay gãy lìa, huyết nhục mờ mờ.

"Nữ nhân của Bôn vương, Bôn vương tự xử trí, không cần người ngoài nhúng tay vào." Ánh mắt hắn lạnh lùng quét qua Sở Dục, tay nâng, roi roi, một lại một roi vào phần lưng của Thiên Dao.

Sở Dục không để ý lắm nhún vai, hai cánh tay khoanh trước ngực, bộ dáng xem kịch vui.

Roi roi xuống trên người, đau đớn trong cơ thể Thiên Dao từ từ lan tràn, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt. Nước lạnh thấu xương đã làm tiêu hao hết thể lực của nàng, căn bản không cách nào sử dụng nội lực để giảm bớt đau đớn. Nóng lạnh giao tranh trong thân thể, Thiên Dao đau đến co rút người, không ngừng gầy gù trên mặt đất lạnh như băng. Chẳng mấy chốc, mồ hôi đã thấm ướt cơ thể. Sa y tuyết trắng dán chặt vào thân thể, hiện ra đường cong quyến rũ.

Sở Diễm nửa đứng ở trước người nàng, ánh mắt lạnh băng di chuyển trên thân thể nàng. Ánh mắt lạnh lùng dần dần bị dục hỏa xua tan. Sau đó hắn vươn tay, động tác chậm rãi cời ra sa y trên người nàng, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn trước ngực.

Chương 68: Tàn Nhẫn Yêu (2)

Giọng nói nàng khẽ run, một giọt nước mắt rơi trên gương mặt hần, xuống trên da thịt, sau đó lăn xuống.

Thiên Dao mặc thêm sa y, từng bước hướng ngoài điện mà đi, cũng là cẩn thận từng bước. Đối với hần, nàng cuối cùng không cách nào dứt bỏ, nhưng không thể không buông tay. Sở Diễm không có năng, vẫn là một thái tử điện hạ cao cao tại thượng, nhưng Tư Đồ Phong không có năng, sinh mạng cũng không còn.

Trên người của nàng có tấm mê hương, lúc mới hoan ái xong, sẽ xâm nhập thân thể hần. Trước khi mặt trời mọc, hần chắc chắn sẽ không tỉnh dậy, mà nàng muốn thừa dịp này cứu Tư Đồ Phong ra.

Một lần cuối cùng, thật sâu ngắm nhìn hần, nàng ở trong lòng nói với hần: "Sở Diễm, hẹn gặp lại, hoặc có lẽ, không bao giờ.... gặp nhau nữa."

Kèm theo tiếng cửa mở ra đóng vào, bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao biến mất ở trong phòng. Mà nam tử vốn nên ngủ say trên giường lại chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sáng tỏ.

Lúc Thiên Dao xuất hiện ở địa cung, Tư Đồ Phong cơ hồ là không thể tin được. Hần trọn to mắt nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu mới tức giận rống lên một câu. "Ai cho muội đến đây, mau rời đi, nếu không muội sẽ không thể trở về bên cạnh Sở Diễm được nữa."

Bộ dáng Thiên Dao có chút chật vật, sa y tuyết trắng nhuộm một màu đỏ tươi chói mắt. Muốn đi vào địa cung không phải là chuyện dễ dàng, nàng ít nhiều bị chút vết thương ngoài da. Mà một đôi mắt trong suốt lại tản ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

"Kể từ khi ta biết trên người mình chảy dòng máu của Tư Đồ gia, ta đã không thể trở về được nữa rồi." Ánh mắt nàng trầm xuống, nâng tay lên, hàn khí màu trắng lạnh như băng phá hủy nhà tù bằng sắt thép cứng rắn.

"Muội... muội đã biết rồi." Tư Đồ Phong khiếp sợ nhìn nàng, thật lâu không nói.

Kèm theo tiếng "loảng xoảng", mấy cây cột sắt âm âm gãy lìa, Thiên Dao bước vào phòng giam, còi trời cho Tư Đồ Phong. "Nơi này không phải chỗ nên ở lâu... đại ca."

Một tiếng đại ca này khiến cho Tư Đồ Phong cảm khái ngàn lần.

Nếu có thể xông vào địa cung, như vậy rồi đi đối với Thẩm Thiên Dao mà nói cũng không phải chuyện khó khăn lắm. Mà lúc bọn họ ra khỏi địa cung, một nhóm lớn Ngự lâm quân đã sớm chờ sẵn ở bên ngoài. Sở Dục đứng đầu, vẻ mặt đùa cợt hoàn toàn là bộ dáng xem kịch vui. Mà bên cạnh hần, Sở Diễm đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lùng.

"Đêm hôm khuya khoắt, thất tẩu không ở trong Y Lan điện nghỉ ngơi, chạy đến nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ, Thất ca chưa thoả mãn tẩu cho nên mới tới đây tìm kiếm an ủi?"

"Sở Dục, người câm miệng. Nàng cuối cùng vẫn là nữ nhân của thái tử, còn chưa tới phiên người có quyền bình phẩm." Tư Đồ Phong giận dữ quát lớn.

Sở Dục lơ đãng hừ cười, ánh mắt hài hước quét qua bên người Sở Diễm. "Thất ca, huynh thua. Nữ nhân này bắt đầu từ bây giờ giao cho đệ xử trí."

Phượng mâu Sở Diễm híp lại, trầm mặc không nói. Mà hần trầm mặc, ở trong mắt Sở Dục chính là đồng ý.

Ở phía xa, ánh mắt Thiên Dao như nước chuyên chú rơi vào trên người hần, ánh mắt thư thái. Nàng đau lòng bởi vì hần bỏ qua nàng, nhưng mà nàng không cách nào trách cứ hần. Nàng biết Sở Diễm đã cho nàng cơ hội, chẳng qua là, nàng không cách nào đón nhận được.

Đây là mệnh, nàng tự biết.

"Thất tẩu, Sở Dục đắc tội." Cánh tay Sở Dục vung lên, nhóm lớn Ngự lâm quân như nước thủy triều trào dâng xông về phía trước.

Ánh mắt Thiên Dao không thay đổi, hoàn toàn bình tĩnh không giống với một nữ tử chỉ mới 16 tuổi. "Huynh đi trước đi." Nàng nói với Tư Đồ Phong ở sau lưng.

"Muội nói gì, ta làm sao có thể bỏ muội lại." Tư Đồ Phong có chút nóng nảy.

"Bây giờ không phải là lúc nên hành động theo cảm tính, còn tiếp tục trì hoãn, chúng ta ai cũng không đi được." Ánh mắt nàng kiên định, không cho phép kháng cự. "Muội cam đoan với huynh, muội sẽ sống sót."

Tư Đồ Phong suy nghĩ trong chốc lát, cắn răng một, phi thân bay ra ngoài cung.

"Ngăn hẳn lại!" Sở Dục lạnh lùng mở miệng.

Ngự Lâm quân tay cầm trường kiếm đuổi theo phương hướng Tur Đồ Phong vừa mới bỏ chạy. Mà bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao lướt qua, ổng tay áo khẽ phất, hàn quang hiện ra, dễ dàng ngăn bọn họ lại.

Mây kiếm Sở Dục chau lại, vỗ tay, lại có nhóm lớn Ngự lâm quân xông tới.

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười khinh thường, cánh tay nâng lên, ổng tay áo tung bay. Trong nháy mắt, gió cuốn mây tan, mái tóc đen tung bay theo gió, quyến rũ xinh đẹp. Dòng nước lạnh như băng như sóng biển hết con này tới con khác ập tới, trong khoảnh khắc, đánh Ngự lâm quân tan rã. Đây mới là uy lực chân chính của U Minh chương, thức thứ 9 - Kinh Đào Hải Lăng.

Ánh mắt Sở Dục chợt loé lên vẻ khiếp sợ, sau một khắc, phi thân lên, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào cổ họng Thiên Dao.

Váy Thiên Dao tung bay, dễ dàng tránh thoát thế công của hắn, cũng trở tay đánh một chương, hướng về phía tim Sở Dục. Chiêu thức lưu loát, tốc độ nhanh như chớp, hắn hoàn toàn không còn kịp tránh né.

Mà bàn tay nàng trước người hắn một tắc đột nhiên dừng lại. Chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã ở phía sau nàng, một trường đánh vào giữa lưng. Một ngụm máu tinh ngọt không chút báo trước phun ra.

Thiên Dao quay đầu lại, không thể tin nhìn hắn. Tuấn nhan tuyệt thế kia, lạnh như băng không một chút nhiệt độ.

Bên môi nàng dính vết máu, khoé miệng câu lên nụ cười nhạt đùa cợt. Ở trước mặt hắn, thân thể từ từ xụi lơ. Nàng cố chống đầu gối, quật cường không chịu ngã xuống. "Chàng, thật muốn giết ta?"

Sở Diễm trầm mặc, từ trên cao nhìn nàng, quanh thân tản ra hàn khí kinh người.

Nụ cười khổ sở lan tràn bên khoé môi. Một chương này, hắn thật sự đã đã thương lòng nàng. Thức thứ 9 của U Minh chương, bởi vì lệ khí quá nặng, đã thương người 7 phần, đã thương mình 3 phần. Thời điểm Thiên Dao đang thi triển, kinh mạch đã bị tổn thương, một chương kia hướng Sở Dục căn bản sẽ không lấy mạng hắn. Hơn nữa, Sở Dục có năng lực né tránh, nhưng mà, hắn không có, hắn dùng phương thức như thế ép Sở Diễm ra tay.

Thiên Dao rốt cuộc nhận rõ, ở trong lòng Sở Diễm, nàng không bằng Sở Dục, thậm chí, không bằng cả Doãn Hàm Tuyết. Nàng bắt quả chỉ là một trong số đông đảo nữ nhân của hắn, không hơn.

"Giải nàng vào địa cung." Thanh âm lạnh băng từ đỉnh đầu nàng vang lên, sau một khắc liền có thị vệ lôi nàng từ đất lên, giải vào địa cung.

Hai tay hai chân bị gông xiềng khoá lại, xích sắt nơi mắt cá chân ma sát da thịt đến chảy máu. Sa y tuyết trắng nhuộm một mảng máu lớn, phá lệ chói mắt. Thiên Dao bị khoá trong nhà giam nước ở địa cung, nước lạnh như băng xấp xỉ vòng eo nàng. Thân thể nàng bị treo lên, giống như một tượng gỗ rách nát, không có sức sống.

Bị nhốt 3 ngày 3 đêm như thế. Đến sáng ngày thứ 4, kèm theo tiếng vang của xích sắt, cửa tù được mở ra, có thị vệ bước vào trong đem nàng kéo lên.

Thiên Dao xụi lơ trên đất, hơi thở mong manh, nhưng ý thức lại thanh tỉnh. Ánh mắt mờ sương hơi nheo lại, đập vào mắt chính là bóng dáng cao lớn của Sở Diễm. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, khoé môi gợi ý cười đùa cợt, vô cùng chói mắt.

"Mùi vị nước tù như thế nào?" Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không mang theo một tia nhiệt độ.

Thiên Dao cười một tiếng. "Điện hạ nếu muốn biết, sao không đích thân ném thử." Cho dù là chặt vật như thế, Thẩm Thiên Dao vẫn như trước kiêu ngạo không ai bì nổi.

Sở Diễm lãnh mị nhếch môi, trầm giọng hỏi. "Không có gì muốn nói với Bồn vương sao?"

Ánh mắt Thiên Dao trong trẻo, một mảnh thần nhiên, dịu dàng nói. "Không có."

"Nghĩ cho kỹ, Bồn vương chỉ cho nàng một cơ hội này thôi."

Trầm mặc một lát sau, Thiên Dao bật cười. "Điện hạ muốn từ trong miệng Thiên Dao biết chuyện gì?"

"Miệng thất tử vẫn còn cứng như vậy, xem ra không chịu chút nổi khổ da thịt chắc là sẽ không nói thật." Tiếng cười hài hước của Sở Dục ở cách đó không xa vang lên, hắn tự nhiên bước vào đi tới cạnh Sở Diễm. Một lát sau, liền có thị vệ khom người cúi đầu đưa lên một chiếc roi sắt đặc chế, thân roi có gai nhọn, đánh vào trên người trong nháy mắt sẽ đâm thủng da thịt.

"Thất ca không đành lòng động thủ, không thể làm gì khác hơn là để thần đệ làm thay." Động tác hắn ưu nhã đón lấy roi sắt mà thị vệ đưa tới, mà Sở Diễm lại nhanh tay hơn hắn một bước, lấy ra trường tiên, tiếng "chát" thanh thúy, roi thẳng tắp roi trên thân thể nhỏ bé của Thiên Dao.

Trong nháy mắt, sa y tuyết trắng nhuộm một vết máu thật sâu. Thiên Dao chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, đau đến đỏ mặt hồi lạnh. Mà nàng

quạt cường không chịu kêu thành tiếng, một đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Sở Diễm, là buồn bã, là tuyệt vọng. Đầu ngón tay trắng nõn bấu chặt mặt đất cứng rắn, trong chốc lát, móng tay gãy lìa, huyết nhục mơ hồ.

"Nữ nhân của Bồn vương, Bồn vương tự xử trí, không cần người ngoài nhúng tay vào." Ánh mắt hân lạnh lùng quét qua Sở Dục, tay nâng, roi roi, một lại một roi vào phần lưng của Thiên Dao.

Sở Dục không để ý lắm nhún vai, hai cánh tay khoanh trước ngực, bộ dáng xem kịch vui.

Roi roi xuống trên người, đau đớn trong cơ thể Thiên Dao từ từ lan tràn, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt. Nước lạnh thấu xương đã làm tiêu hao hết thể lực của nàng, căn bản không cách nào sử dụng nội lực để giảm bớt đau đớn. Nóng lạnh giao tranh trong thân thể, Thiên Dao đau đến co rút người, không ngừng giãy giụa trên mặt đất lạnh như băng. Chẳng mấy chốc, mồ hôi đã thấm ướt cơ thể. Sa y tuyết trắng dán chặt vào thân thể, hiện ra đường cong quyến rũ.

Sở Diễm nửa đứng ở trước người nàng, ánh mắt lạnh băng di chuyển trên thân thể nàng. Ánh mắt lạnh lùng dần dần bị dục hỏa xua tan. Sau đó hân vươn tay, động tác chậm rãi cời ra sa y trên người nàng, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tàn Nhẫn Yêu (4)

Thiên Dao cắn chặt môi, làn môi mềm mại sớm đã bị cắn đến huyết nhục mơ hồ. "Sở Diễm, cầu xin người, dừng tay đi. Người giết ta, giết ta đi."

"Giết nàng? Bồn vương sao đành lòng." Hân cười quý dị, đôi môi ấm lạnh chạm vào vành tai nàng, dịu dàng nói: "Bồn vương còn chưa để nàng chịu hết giày vò."

Thiên Dao bị hân vây chặt ở dưới, mặc cho hân hôn, cắn từng tấc da thịt. Nàng không còn chút sức lực phản kháng, chỉ có lúc đau đến tận cùng, chịu không nổi mới kêu lên thành tiếng. Nàng thật sự muốn chết đi, nhưng mà, ngay cả sức lực kết thúc sinh mạng này nàng cũng không có.

Sở Diễm thật sự muốn nàng nhận một bài học sâu sắc, để nàng thật sâu cảm nhận được, thế nào gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Như thường lệ, sau khi hoan ái xong, Sở Diễm lấy ra một cây roi sắt bên người, không chút lưu tình vung xuống đánh nàng. Mỗi lần đánh đều sẽ hỏi cùng một câu: "Có muốn cầu cứu Tư Đồ Phong không?" Mà đáp án của nàng, vĩnh viễn chỉ là trầm mặc.

Từ trước tới nay, Sở Diễm cùng Tư Đồ nhất tộc vẫn duy trì cục diện đối lập. Khi thời cơ chín muồi, chỉ sợ sẽ thành kết cục ta sống người chết. Nàng yêu Sở Diễm, nhưng nàng lại là nữ nhi của Tư Đồ gia.

Hận sao, nếu có cũng chỉ là hận vận mệnh trên người.

Sau khi bị đánh xong, Từ Y vẫn như trước đem bình dược đi vào, thuốc mỡ lạnh băng bôi lên miệng vết thương, có phần làm giảm bớt sự đau đớn. Thiên Dao mở to đôi mắt đen láy, không hề chớp mắt nhìn động tác của Từ Y.

"Chủ tử, thế nào rồi?" Từ Y rụt rè hỏi một câu.

Thiên Dao đạm mạc lắc đầu, có lẽ, chỉ là nàng quá đa tâm thôi. Từ Y biết rõ dược đã bị người động tay động chân vậy mà mỗi ngày vẫn mang vào cho nàng sử dụng. Là lực bất tòng tâm hay tâm ý nàng là như vậy? Thiên Dao có chút mờ mịt.

"Chủ tử, đau lắm sao?"

"Ừm, vẫn ổn, ít nhất vẫn còn chịu đựng được." Thiên Dao cố gắng nhếch khóe môi, kéo lấy cảm bào màu xanh nhạt Sở Diễm lưu lại, bao bọc thân thể trần trụi. "Người đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

Từ Y gật đầu, cũng không nhiều lời, cung kính lui ra ngoài.

Thiên Dao nằm ngửa trên nền đất bằng cẩm thạch sáng bóng, ánh mắt ngốc trệ nhìn lên trần nhà, giống như một tượng gỗ vỡ vụn, mất đi sinh khí.

Mà giờ khắc này, ngoài địa cung, cũng không hề bình lặng.

--- -----

Đối với Đông cung, đình đài lầu các, thủy tạ phong đình, Vân Kiếm cũng không còn xa lạ. Hân bước nhanh xuyên qua, trong đầu không ngừng tính toán xem Sở Diễm sẽ nhốt Thiên Dao ở chỗ nào. Lễ nào là địa cung sao?! Nghĩ đến đây, hân khẽ dừng bước, hướng về phía địa cung mà đi, nhưng lúc đi qua

con đường mòn tĩnh mịch lại bị một đạo bóng đáng ngăn lại.

“Sư huynh vội vàng như vậy là muốn đi đâu?” Sở Dục vẫn bộ dạng hi hi ha ha như cũ, bộ mặt cợt nhả.

Vân Kiếm muốn cứu Thiên Dao, việc này Sở Dục biết rõ, hẳn cũng không có ý định giấu giếm. “Vương gia đã biết rõ hà tất còn cố hỏi.”

Sở Dục hé ra khuôn mặt tươi cười đùa nhưng giọng nói lại âm lãnh đáng sợ. “Ta khuyên sư huynh vẫn không nên uống phí tâm sức, huynh cứu không nổi nàng ta đâu.”

“Cứu được hay không, chúng quy cũng phải thử mới biết.” Mây kiếm Vân Kiếm nhú chặt, lại không có nửa phần ý định thối lui. “Mời Vương gia tránh ra, ta không muốn động thủ với người, tránh dẫm thương tình đồng môn.”

Sở Dục tùy ý nhún vai, làm động tác mời. Hắn biết lúc này Sở Diễm đang ở địa cung. Tình huống hai người này gặp nhau, giương cung bạt kiếm, hẳn là vô cùng hoành tráng. Hiếm khi có kịch hay mà không mất tiền, hẳn đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Ẩn trong chỗ tối, cửa lớn địa cung chậm chậm mở ra, bên trong cửa, Sở Diễm hồ hững đứng chấp tay. Ngoài cửa, Vân Kiếm cả người nóng ruột, hận không thể lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Thiên Dao. Thiên Dao là ánh trăng sáng trong lòng hắn, hắn muốn dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ nàng, che chắn cho nàng.

“Thế nào? Tư Đồ Phong không có can đảm tới cứu người liền giật giây để biểu ca đến sao?” Sở Diễm lạnh lùng cười, đối với sự xuất hiện của hắn, không hề có chút bất ngờ.

“Thiên Dao đâu? Người thật sự đem nàng nhốt ở trong địa cung?”

“Nếu vậy thì sao?” Sở Diễm lạnh lùng nói.

Vân Kiếm giống như một mũi tên, liều mạng xông vào trong địa cung.

Bên trong cung điện hết sức xa hoa, Thiên Dao nằm trên mặt đất cảm thạch lạnh như băng, trên người quấn cảm bào màu xanh nhạt của Sở Diễm, con rồng bốn chân thêu bên trên, trang trọng uy nghiêm, so với thân thể nhỏ nhắn nhu nhược của Thiên Dao, tạo thành sự tương phản rõ ràng. Nàng như chiếc lá khô héo trong gió, yếu ớt cơ hồ mất đi sức sống.

“A Dao!” Vân Kiếm thống khổ gào lên một tiếng, ngồi xuống ôm nàng từ dưới đất lên. Nàng nhẹ như vậy, ôm vào trong lòng, cơ hồ không có trọng lượng.

Vừa mới trải qua sự chiếm đoạt tàn nhẫn, Thiên Dao sớm đã mất đi ý thức. Mái tóc rơi tán loạn trên trán bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt trắng bệch cùng mái tóc đen như mực tương phản, càng phát ra vẻ tái nhợt vô lực.

“Người đã làm gì nàng?” Giọng nói của Vân Kiếm cơ hồ là chất vấn.

Sở Diễm tà mị nhếch khóe miệng, “Chuyện nam nữ hoan ái, biểu ca cũng cần phải hỏi tới sao?”

Hai cánh tay Vân Kiếm khẽ run lên, hắn chưa bao giờ luống cuống như vậy. “Sở Diễm!”

Ánh mắt Sở Diễm lóe lên sự lạnh lùng, hắn tôn trọng Vân Kiếm, nhưng không có nghĩa hắn có thể phóng túng Vân Kiếm muốn làm gì thì làm. Sở Dục vẫn đứng ở phía sau hai người, sắc mặt cũng thay đổi mấy phần. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên vô cùng lúng túng.

“Cần rồi.” Một giọng nữ bén nhọn phá vỡ sự trầm mặc quý dị. Ngũ công chúa Loan Âm một thân váy trắng dài xếp tầng, đi nhanh vào trong điện.

Loan Âm? Trên vẻ mặt anh tuấn của Vân Kiếm lộ vẻ kinh ngạc, nàng làm sao có thể biết được địa cung này.

“Vân Kiếm, huynh thật cần rồi. Tục danh của Thái tử điện hạ, cũng chỉ có huynh tùy ý gọi như vậy.” Khuôn mặt Loan Âm trầm tĩnh, giọng nói lạnh lẽo. Đây là lần đầu tiên nàng đối với Vân Kiếm nghiêm nghị như vậy.

Sở Diễm cung kính khẽ cười, nhân nhạ gọi một tiếng. “Ngũ tỷ.”

Loan Âm liếc hắn một, sắc mặt cũng không có chút thay đổi. “Sở Diễm, đệ nhớ kỹ, cho dù là máu mủ chí thân, đệ là quân, bọn họ là thần, quân thần khác biệt, ranh giới này vĩnh viễn không thể vượt qua.”

Ý cười của Sở Diễm không đổi, khom người nói. “Sở Diễm cần tuân Ngũ tỷ dạy bảo.”

“Ừm.” Loan Âm gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt Vân Kiếm, khẽ nheo đôi mắt đẹp, có chút đắm chiêu nhìn vào người mê man không tỉnh trong lòng hắn. Nàng thật sự rất đẹp, da trắng như tuyết, mi mục như họa. Cho dù chặt vật như vậy nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới vẻ sắc đẹp khuynh thành của nàng. Loan Âm là nữ tử, ngay cả nàng suýt nữa cũng không chống lại được mà bị quyến rũ.

“Nàng rất đẹp, phải không?” Loan Âm nhân nhạ mở miệng, khóe môi thoáng hiện nụ cười giễu cợt.

Vân Kiếm trầm mặc không nói, cánh tay theo bản năng siết chặt lại vài phần.

Loan Âm ngược đôi mắt trong sáng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vân Kiếm, lạnh giọng nói. “Nhưng nàng là nữ nhân của Sở Diễm, huynh không thể có được. Vẫn là buông tay đi.”

Vân Kiếm kinh ngạc trong chốc lát, nữ nhân trước mặt hắn, thật là công chúa náo loạn si mê kia sao!

“Nàng là nữ nhân của ai cũng không quan trọng, quan trọng là... ta sẽ không để nàng chịu tổn thương.”

Loan Âm cười trào phúng, ánh mắt hung hãn bức người. “Vân Kiếm, huynh có tư cách và lập trường gì để bảo vệ nàng? Thảm Thiên Dao là nữ nhân hoàng gia, huynh đụng vào một sợi lông của nàng đã là phạm thượng làm loạn, Bôn cung lúc nào cũng có thể sai người bắt huynh lại.”

Thân thể cao lớn của Vân Kiếm cứng ngắc đứng ở một chỗ, từng câu từng chữ của Loan Âm đều giống như đâm vào trái tim hắn, máu chảy đầm đìa.

Mà lúc này, Thiên Dao được hắn bảo hộ trong ngực mở đôi mắt mông lung, ánh mắt dờ dẩn từ từ trở nên trong suốt. Vào khoảnh khắc Vân Kiếm ôm lấy nàng ở trong lòng, nàng sớm đã tỉnh rồi, chỉ là, có lẽ nàng ở trong sự rét lạnh quá lâu quá lâu rồi nên nàng mới tham luyến nhiệt độ ấm áp trong lòng hắn. Mà Loan Âm từng bước ép sát khiến nàng hiểu được rằng, nàng không thể liên lụy Vân Kiếm.

“Đây mới thật sự là Loan Âm công chúa.” Thiên Dao yếu ớt cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Vân Kiếm, dịu dàng mở miệng, “Vân đại ca, để Thiên Dao xuống đi, muội tốt hơn rồi.” Nàng có thể một mình đối diện với tất cả sóng gió, bảo vệ hết thảy những gì nàng quan tâm.

Vân Kiếm lạnh lùng chau mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng để nàng xuống.

Có lẽ do nằm quá lâu, trong lúc nhất thời, Thiên Dao có chút không cách nào thích ứng được cảm giác hai chân chạm đất, thân thể hư nhược vẫn còn khẽ run. “Loan Âm công chúa giả làm địa cung, Thiên Dao ngược lại thụ sủng nhược kinh. Chẳng qua là, địa cung lạnh lẽo, công chúa lá ngọc cành vàng nếu ở lại quá lâu sẽ tổn hại phượng thể.”

Loan Âm sững sốt, nàng không nghĩ tới Thiên Dao mở miệng lại là những lời này. Đối với cuộc đối thoại giữa nàng và Vân Kiếm trong lúc đó lại không có đôi lời giải thích.

“Thảm Thiên Dao, người thật sự rất đặc biệt.” Khẽ kinh ngạc xong, Loan Âm khẽ cười, đồng thời theo bản năng kéo chặt lại áo choàng trên vai.

Thiên Dao cười, “Thiên Dao có thể coi đó là một lời khen ngợi sao?”

Loan Âm mỉm cười không nói, trong ánh mắt lại không giấu được vẻ tán thưởng.

Thiên Dao lại nghiêng đầu nhìn về Vân Kiếm bên cạnh, cười tươi như hoa. Mà nụ cười này rơi vào trong mắt Sở Diễm lại cực kỳ chói mắt. Ai cho phép nàng nở nụ cười với nam nhân khác, ai cho nàng cái quyền như vậy.

“Vân đại ca, làm phiền huynh đưa công chúa trở về.”

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Vân Kiếm muốn nói lại thôi. “Nhưng mà muội...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Nhớ Kỹ, Nàng Là Của Ta (1)

Thiên Dao mỉm cười lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một đôi mắt sáng ngời lại lóe lên vẻ kiên định. “Vân đại ca, muội rất ổn.”

Vân Kiếm do dự hồi lâu nhưng vẫn không buông nàng ra. Hắn biết, mình mang nàng đi không được, ở lại ngược lại lại khiến nàng khó xử.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi Loan Âm cảm khái vô cùng, nàng biết trong lòng Vân Kiếm có người, nhưng trước giờ không nghĩ tới người đó là Thảm Thiên Dao, là đối thủ cường đại mà hoàn mỹ đến như vậy. Không cần tranh đoạt, nàng cũng đã thua rồi. Hơn nữa, trong cuộc chiến này, không có người thắng, bởi vì Vân Kiếm cùng Thảm Thiên Dao tuyệt đối sẽ không có tương lai.

Ánh mắt của nàng di chuyển qua lại giữa Thiên Dao và Sở Diễm, cuối cùng dừng ở trên người Sở Diễm, mập mờ mở miệng. “Sở diễm, ‘bài học’ của người hôm nay chắc cũng hoàn thành rồi chứ, cùng bọn cung đến thư phòng.”

Vài người đang có mặt đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Loan Âm nhưng lại phản ứng khác nhau. Sắc mặt Vân Kiếm lại càng lạnh đi mấy phần, Sở Dục lúng túng ho nhẹ, sắc mặt Sở Diễm vẫn nhàn nhạt không đổi. Mà hai gò má của Thiên Dao lại ửng hồng, đầu cúi xuống cực thấp, trên người nàng còn khoác tấm áo choàng của Sở Diễm, mà thân thể bên trong áo choàng vẫn còn đang trần trụi, càng làm cho nàng có cảm giác có tật giat mình.

“Đi thôi.” Loan Âm dứt khoát phun ra hai chữ, phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng, sau đó xoay người rời đi. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ trời sẽ sáng, nắng không thể ở lại Đông cung quá lâu, cơ sở ngầm của mẫu phi ở khắp nơi.

Trong thư phòng Đông cung.

Loan Âm ngồi ở vị trí chủ vị, Sở Diễm cung kính đứng bên cạnh nàng. Đối với vị Ngũ tỷ này hẳn luôn luôn tôn trọng. Thực phi là kẻ thù của hẳn nhưng Loan Âm không phải. Nàng từng nói: “Ta mặc kệ giữa mẫu phi và hoàng hậu Vân Thế Lan có ân oán gì, ta chỉ biết là, đệ là đệ đệ của ta, ta sẽ bảo vệ đệ.”

Sở Diễm nói với nàng: “Hiện tại, tỷ bảo vệ ta, tương lai ta sẽ bảo vệ tỷ.”

“Ngũ hoàng tỷ đêm khuya đến đây, chắc là phát sinh đại sự gì?”

“Ừm.” Loan Âm yên lặng gật đầu, sắc mặt ngưng trọng. “Dự Nam Vương muốn tuyển phò mã cho Quận chúa Đông ca, mẫu phi đã âm thầm gặp mặt Dự Nam Vương, quyết định chọn Đại biểu ca của ta - Tiêu Thác.”

Mây kiếm Sở Diễm lạnh lùng chau lại, như có điều gì suy nghĩ.

Sở Dục ngược lại đã bắt đầu mất kiên nhẫn. “Thế lực của Dự Nam Vương không thể khinh thường, nếu cấu kết cùng Tiêu gia, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi.”

“Ừm, điều bốn cung lo lắng chính là chuyện này.” Loan Âm nặng nề thở dài một tiếng, lại đột nhiên đổi chủ đề. “Quận chúa Đông Ca là hòn ngọc quý trên tay Dự Nam Vương, từ nhỏ đã tài hoa, giờ lại công khai kén rể, chọn người có đức hạnh tài năng để gả. Dự Nam Vương hết sức cung chiêu nàng, dự tính trong mai viên Kinh Giao thiết yến khoản đãi anh tài trẻ tuổi trong đế đô. Dự là không bao lâu, chuyện này sẽ truyền khắp đế đô.”

“Nói như vậy, Tiêu Thác chưa chắc có thể ôm được mỹ nhân về.” Sở Dục ngẫm nghĩ hừ một tiếng.

Ánh mắt Loan Âm di chuyển qua lại giữa Sở Dục và Vân Kiếm, lại nói. “Sở Diễm không tiện ra mặt, ta hi vọng các người có thể nắm được trái tim Quận chúa Đông Ca.”

Vân Kiếm lạnh lùng không nói, Sở Dục vẫn một mặt cười cười như cũ. “Sur huynh để lại cho Ngũ tỷ đi, hậu viện của Sở Dục đang cần một mỹ nữ, đệ thấy Quận chúa Đông Ca này thật thích hợp.”

Loan Âm liếc hẳn một, lạnh lùng nói. “Đừng đắc ý, tương lai có khi tới lượt người phải chịu.”

“Ngũ hoàng tỷ, sắc trời không còn sớm, sớm hồi cung đi, tránh để Thực phi nghi ngờ.” Sở Diễm cung kính nói.

Loan Âm hừ cười một tiếng. “Bốn cung vừa mới náo loạn với bà một trận, bà chỉ cho rằng ta tức giận chạy ra ngoài thôi.”

Sở Diễm khẽ cười, nhưng không hề nhiều lời. Lý do Loan Âm và Thực phi cãi vã, phần lớn đều là vì Vân Kiếm. Loan Âm tuổi tác cũng đã hơn 24, lại chưa xuất giá, thân làm mẫu thân, sao lại không lo lắng.

Loan Âm liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đích xác là nên trở về cung. Nàng đứng dậy, lúc đi ngang qua Vân Kiếm, hạ thấp giọng nói. “Mẫu phi đã thuyết phục Phụ hoàng chỉ hôn cho ta và chàng, nếu không muốn lấy ta, trong buổi thiết yến ở mai viên, có thể cùng Sở Dục tranh tài cao thấp.”

Sau khi Loan Âm đi, trời dường như cũng đã sáng, Sở Diễm không buồn ngủ nhưng lại bất tri bất giác đi vào địa cung. Trên nền đá bằng cẩm thạch, thân thể yếu ớt của Thiên Dao cuộn tròn lại, yên tĩnh ngủ say.

Sở Diễm chậm rãi đi tới, cúi người trước mặt nàng. Bàn tay chạm vào làn da trên gò má nàng, thế nhưng lại lạnh như băng. Trong lòng có hơi đau nhói.

“Điện hạ còn muốn tiếp tục sao?” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng vang lên, nàng chậm rãi mở đôi mắt sáng, hơi có gắng chống người dậy, lấy ra một cây roi sắt nhuộm máu, hai tay giơ lên trước mặt hẳn.

Chẳng biết tại sao, Sở Diễm lại không hề tức giận, một tay hất cây roi trong tay nàng ra, thân thể nặng nề trong khoảnh khắc bao trùm lên, đem nàng áp chặt ở phía dưới.

Mỉ tâm Thiên Dao khẽ nhủ lại, nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay ghim thẳng vào lòng bàn tay, cũng không còn cảm thấy đau đớn. Nàng cam chịu nằm ở phía dưới hẳn, giống y một con rối gỗ vậy, không chút giãy giụa phản kháng. Nàng không phải chưa từng phản kháng qua, nhưng cho dù có giãy giụa cỡ nào cũng chỉ là trò cười trong mắt hẳn mà thôi.

Hắn không hề xé rách quần áo của nàng như thường ngày mà chỉ dịu dàng ôm nàng vào lòng, dùng độ ấm của cơ thể sưởi cho thân thể lạnh băng của nàng. “Bốn vương khiến nàng thống khổ như vậy sao?”

Đã không còn nhớ rõ bao nhiêu ngày rồi, không nghe được giọng nói ôn hòa của hẳn. Thiên Dao không thể tin được mở mắt ra, lưu quang trong mắt sáng chói, ngập lệ. “Ta nói đau, người sẽ bỏ qua cho ta sao!” Giọng nói nhẹ yếu ớt, lại mang theo mấy phần trào phúng.

Ánh mắt Sở Diễm thâm sâu đi mấy phần, đầu ngón tay thon dài gạt mở vạt áo trên ngực nàng, da thịt hoàn mỹ như ngọc hiện ra những vết roi nông sâu không giống nhau, vết thương cũ chưa lành đã chồng thêm vết thương mới, từng lần từng lần máu, nhìn thấy ghê người.

“Nàng phản bội Bồn vương, giờ Bồn vương bỏ qua cho nàng thế nào đây, hử?” Hân nâng chóp cằm của nàng lên, động tác lại dịu dàng giống như xem nàng là một con búp bê bằng sứ, nếu hơi dùng lực một chút thì sẽ vỡ vụn. Lúc này, Sở Diễm không hề ý thức được, hành động như vậy rõ ràng là thương tiếc.

Ánh mắt Thiên Dao khê động, thấp giọng nói. “Ta không có.”

“Không có? Vậy chuyện của Tư Đồ Phong, giải thích thế nào? Chuyện của Vân Kiếm, lại giải thích thế nào?” Giọng nói của Sở Diễm không khỏi lạnh đi mấy phần.”

“Thiên Dao không muốn giải thích, Điện hạ nếu như không muốn làm nhục A Dao, xin hãy quay về đi, ta mệt rồi!” Thiên Dao khê nhắm mắt lại, hơi thở mong manh. Cái nàng muốn chỉ là sự tin tưởng của hân, mà hân thì lại không cho nàng.

Cảm thấy thân thể được vây ở trong lòng đã khôi phục lại sự ấm áp, Sở Diễm lạnh lùng đứng dậy, muốn đẩy nàng ra lại phát hiện nàng đã bất tỉnh trong lòng hân, hít thở thì ít mà thở ra lại nhiều. Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, đầu ngón tay thon dài đặt ở bên trong cổ tay nàng, sau đó, mi tâm nhú chặt.

Tâm mạch của nàng lại bị tổn hại, bị nội thương nghiêm trọng như vậy, lại cả ngày bị quá roi tàn bạo, thật không thể hiểu nha đầu này sao có thể chống đỡ được.

“Tư Đồ Phong đối với nàng thật quan trọng vậy sao? Không tiếc vì hân mà hy sinh cả tính mạng.” Sở Diễm bất đắc dĩ than nhẹ, bàn tay đặt trên ngực nàng, nội lực cuộn cuộn không ngừng được truyền vào cơ thể nàng. Cuối cùng, vẫn không nỡ để cho nàng chết, nếu không, cũng sẽ không nhốt nàng vào địa cung, tránh cho Sở Dục nhúng tay vào. Nếu thật đem nàng giao cho Sở Dục, hôm nay, đã thành một người chết.

Thời điểm rời khỏi địa cung, trời đã sáng hẳn. Một lúc sau là đến thời gian lâm triều. Từ ma ma đã sớm hầu bên ngoài cửa cung, tay cầm triều phục màu hạnh hoàng, một mực cung kính mặc chỉnh tề cho Sở Diễm.

Lúc này, Từ Y tay cầm bình dược màu đen, từ bên hông hân quỳ xuống, cung kính cúi người thi lễ. “Thái tử điện hạ vạn an.”

Sở Diễm lạnh lùng liếc nàng một, trầm giọng nói. “Mang đồ xuống đi, không cần nữa.”

Từ Y khê ngậy người, mới an phận gập đầu. Mà giọng nói lãnh trầm lại một lần nữa vang lên trên đỉnh đầu.

“Nàng bị nội thương nặng như vậy, sao không bẩm báo? Ngươi nên biết, bộ dạng này của nàng, căn bản không chống chọi được bao lâu!”

Từ Y trong lòng cả kinh, lão đảo quỳ xuống đất, ngay cả bình dược trong tay cũng không cầm chắc, choang một tiếng rơi xuống đất, dược bắn tung tóe. “Điện hạ thứ tội, Từ Y...” Trong lúc nhất thời lại không tìm được lý do giải thích. Sở Diễm là người thông minh, ở trước mặt người thông minh, giải thích nhiều đều là che giấu.

Hân than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói. “Ngươi thay đổi rồi.”

Lâm triều xong, Tư Đồ Phong lại công khai xuất hiện ở phủ Thái tử. Hân coi như cũng không ngu ngốc, trước mắt bao người tiến vào Đông cung, như vậy, Sở Diễm cũng không thể làm gì hân.

“Tiểu hầu gia đại giá quang lâm Đông cung, không biết còn có gì chỉ giáo?” Sở Diễm tà mị cười, chén trà xanh trong tay là trà Vũ Tiền thượng hạng, chỉ là, mùi vị còn lâu mới bằng trà sương mai của Thiên Dao.

Tư Đồ Phong hiển nhiên mất kiên nhẫn, gấp gáp mở miệng. “Thiên Dao đâu? Ngươi đã làm gì nàng rồi?”

Sở Diễm phả lên cười, “Nếu bốn vương nói, nàng đã chết thì sao?”

“Ngươi...” Tư Đồ Phong khiếp sợ trợn trừng mắt, không khống chế được đứng dậy, một lúc sau tinh thần mới ổn định. Không, sẽ không đâu, muốn lấy mạng Thiên Dao, đối với hân không có chút ích lợi gì. Sở Diễm sẽ không làm loại chuyện không lợi lộc gì như vậy.

“Điện hạ không cần nói giỡn như vậy.” Tư Đồ Phong chậm rãi ngồi lại chỗ cũ, bưng lên chén trà bằng sứ Thanh Hoa trên bàn, uống cạn một hơi, đè nén sự hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nhớ Kỹ, Nàng Là Của Ta (2)

Sở Diễm cười, bút Lang Hào trong tay khẽ chấm mực đỏ, nghiêm túc phác thảo trên tấu chương. Cố ý không để mắt tới Tư Đồ Phong, tựa hồ coi hắn giống như không khí.

Trầm mặc hồi lâu, Tư Đồ Phong cuối cùng thiếu kiên nhẫn, đứng lên nói. “Ta muốn gặp nàng một chút.”

Bút Lang Hào trong tay Sở Diễm khẽ khựng lại, khóe môi cong lên nụ cười tà mị, mắt phượng lạnh lùng híp lại, khóe mắt dư quang lạnh lùng liếc hán một, thanh lạnh nói. “Người không có tư cách gặp nàng.”

Tư Đồ Phong cũng là kiểu người kiêu ngạo, nếu không phải vì A Dao, hán tất nhiên không cần phải bị Sở Diễm khó dễ như vậy. Hắn đè nén tính khí, chấp tay mở miệng. “Điện hạ nhất định hiểu lầm rồi, Tư Đồ Phong không hề có ý khác, ta chỉ là muốn xem xem nàng sống có tốt hay không.”

Sở Diễm không nhanh không chậm đặt cây bút Lang Hào trong tay xuống, ánh mắt lười biếng lại rơi trên người Tư Đồ Phong. “Nàng là trắc phi của bản vương, tiểu Hầu gia có thể cho bản vương một lý do để người gặp nàng không? Một lý do hợp lý.”

Tư Đồ Phong trầm mặc, hán là đại ca của Thiên Dao, đây là lý do có sức thuyết phục nhất, nhưng mà, hán không thể nào để cho Sở Diễm biết. Thân thế của Thiên Dao, càng ít người biết đối với nàng càng an toàn.

Trầm mặc một hồi sau, Tư Đồ Phong thờ dài mấy tiếng không thể nghe thấy, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm màu đen đặt lên bàn trước mặt Sở Diễm. Mắt phượng Sở Diễm tà mị, đầu ngón tay thon dài đẩy nắp hộp ra, trong hộp gấm màu đen lặng lẽ nằm một thẻ bài bằng vàng sáng chói, khiến mắt hán lóe ra vẻ kinh ngạc, lại có thể là kim bài miễn tử.

Từ thời tổ tiên gây dựng cơ nghiệp, Tư Đồ nhất tộc lập được nhiều đại công, tổ tiên ngự ban Kim bài miễn tử. Vật này được truyền lại cả trăm năm trong Tư Đồ nhất tộc, là chỉ bảo của tộc Tư Đồ, đến nay, cũng sớm trở thành vật hoàng gia kiêng kỵ.

Sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, khẽ cười đóng hộp gấm lại. Hắn đại khái đã đoán ra được ý tứ của Tư Đồ Phong, lại vẫn hỏi. “Tiểu hầu gia thẻ này là ý gì?”

“Ta biết Thiên Dao bảo ta rời đi, Điện hạ sẽ không dễ gì tha cho nàng. Dùng kim bài miễn tử này đổi lấy bình an cho nàng, vụ làm ăn này, ta nghĩ điện hạ hán là có hứng thú.” Tư Đồ Phong hiển nhiên nắm chắc phần thắng trong tay, bởi vì, đồ hán đưa ra thực sự rất có sức cám dỗ.

Văn Đế đối với Tư Đồ nhất tộc sớm đã có kiêng kỵ, đối với kim bài miễn tử lại càng thêm kiêng kỵ. Chỉ cần giao vật này ra, nhất định Văn Đế sẽ tán thưởng, địa vị của Thái tử Sở Diễm sẽ càng vững chắc.

Sở Diễm ôn nhã mỉm cười, thành công che giấu đi vẻ lạnh lùng trong đôi mắt đen. Hắn không ngờ tới mạng của Thẩm Thiên Dao trong mắt Tư Đồ Phong lại đáng giá như vậy, mà Tư Đồ Phong càng quan tâm, càng chọc tức hán. “Nghe qua, đích thực rất cám dỗ.”

“Ta muốn gặp nàng.” Tư Đồ Phong lại một lần nữa nhắc lại.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, như có điều gì suy nghĩ, hồi lâu sau mới nhả ra một chữ. “Được.”

Sở Diễm đương nhiên sẽ không đưa Tư Đồ Phong tiến vào địa cung, Tư Đồ Phong ở Y Lan Điện chờ thật lâu, cơ hồ sắp mất đi sự nhẫn nại Sở Diễm mới xuất hiện ở cửa điện, trong ngực hán ôm lấy Thiên Dao đang ngủ say không tỉnh.

“A Dao!” Tư Đồ Phong bước nhanh tới trước người hán, đưa cánh tay ra muốn đón lấy nữ tử trong lòng hán, mà lại bị Sở Diễm không chút dấu vết né ra, cánh tay đưa ra liền cứ như vậy dừng ở giữa không trung.

“Tư Đồ Phong, ngươi càng ngày càng không có khuôn phép rồi.” Sở Diễm vẫn như cũ giữ nụ cười nhẹ, lời nói lạnh lùng, không phần nộ mà uy nghiêm.

Sắc mặt Tư Đồ Phong tối đi mấy phần, lúng túng thu cánh tay lại, ánh mắt đau lòng khóa chặt trên người Thiên Dao. Sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, dù ở khoảng cách xa vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trên thân thể nàng, trên nửa cánh tay ngọc lộ ra vết roi ghê rợn bất mãn. Thiên Dao hôn mê bất tỉnh, thậm chí hơi thở mong manh.

“Nàng làm sao vậy? Sở Diễm, ngươi đã làm gì với nàng!” Tư Đồ Phong không cách nào để nén, giữ chặt cánh tay của Thiên Dao. Chạm tay vào nhiệt độ lạnh băng khiến trong lòng hán cả kinh.

Tiếng rống giận dữ của hán lại đánh thức Thiên Dao khỏi cơn ác mộng, mi tâm xinh đẹp của nàng khẽ rung, hàng mi dài run run mấy nhịp sau đó mới mở đôi mắt xinh đẹp ra. Lúc nhìn thấy Tư Đồ Phong, rõ ràng瑟瑟 trong chốc lát. Không lẽ, là mộng cảnh sao!

“A Dao, thật xin lỗi, ta không nên bỏ lại muội.” Tư Đồ Phong nắm lấy tay nàng, run rẩy. Hắn còn coi là nam nhân gì, coi là ca ca gì, lại có thể để muội muội của mình lại, một mình đối mặt với tên ác ma Sở Diễm này.

Thiên Dao nhàn nhạt cười, không có một chút oán trách, thậm chí còn mang theo vẻ ân cần. “Muội không sao, huynh đi đi.”

Tư Đồ Phong lại đau lòng, nàng đã thành ra bộ dạng này vẫn còn lo lắng cho hán, chẳng lẽ, đây chính là máu mủ tình thâm sao. “A Dao, huynh sẽ không

bỏ rơi muối nữa đâu...”

Tư Đồ Phong lại nói thêm gì đó nhưng Sở Diễm đã không thèm để ý, chẳng qua hé ra tuần nhan càng ngày càng lạnh, cơ hồ lạnh tới cực điểm. Hắn đặt Thiên Dao trên giường, Tư Đồ Phong muốn ở lại nhưng lại bị hắn ngăn cản. “Người người cũng đã gặp rồi, nội viện Đông cung, tiểu hầu gia không thích hợp ở lâu.”

Tư Đồ Phong lạnh lùng đứng tại chỗ, lại không có chút ý muốn rời đi. Thiên Dao mềm mại nằm ở trên giường, lắc đầu cười yếu ớt, ý bảo hắn: ‘Muối rất tốt’. Tư Đồ Phong bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chấp tay cáo từ, lại là đi một bước ngoảnh đầu ba lần. Thiên Dao có hơi cố sức nâng mình lên, dựa vào đầu giường, tinh quang trong ánh mắt lấp lánh, hướng về bóng lưng hắn, dùng khẩu hình gọi một tiếng: ‘Đại ca.’

“Khóc cái gì? Không nhớ xa hắn?” Sở Diễm lãnh mị cười, đầu ngón tay bóp cằm nàng, bức bách nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Vừa vận một giọt nước mắt long lanh như ngọc rơi trên gương mặt trắng nõn, dường như không chút nghĩ ngợi, Sở Diễm cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt lạnh lẽo đó. Vị mặn cùng sự chua xót tan ra nơi đầu lưỡi, khiến tim hắn vô cớ nhói đau. Cảm giác bị nàng không chế cảm xúc như vậy khiến cho Sở Diễm có chút cảm tức, hắn chuẩn xác bắt được đôi môi mềm mại của nàng, hung hăng hôn xuống.

Vẫn là nụ hôn bá đạo ngang ngược, không cho nàng bất kỳ hơi thở nào, đầu lưỡi dài ngang tàng đảo lượn trong khoang miệng đàn hương của nàng, Thiên Dao nghẹn ngào, đầu lưỡi lúi lại nhiều lần, nhưng nàng tránh né tựa hồ chọc giận hắn. Răng môi dùng sức, hắn thế nhưng lại tàn phá bờ môi nàng, mùi máu tinh ngọt lan tràn ra lẫn lộn giữa răng môi.

“Nhớ kỹ, nàng là của ta, chớ nghĩ đến nam nhân khác.” Đồ của hắn, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng, kẻ nào động đến hắn sẽ phá hủy kẻ đó.

Thiên Dao cố sức đẩy hắn ra, lạnh nhạt thu lại ánh mắt. “Có thể đưa ta trở về địa cung chưa?” Nàng sợ mình tham luyến sự ấm áp giờ phút này, một khi mất đi ý chí, nàng không có cách nào sinh tồn trong sự lạnh lẽo.

Nhưng mà, nàng nhất định phải cố gắng sống tiếp. Nếu như nàng thật sự chết trong tay Sở Diễm, Tư Đồ gia tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Nàng không thể trở thành gánh nặng của hắn.

Sở Diễm cười khế, “Nếu đã rời đi, thì không cần trở về nữa. Ngoan ngoãn ở lại Y Lan điện dưỡng thương, mấy ngày nữa, Bôn vương dẫn người ra ngoài cung giải sầu.”

Thiên Dao ngu ngơ nhìn hắn, nàng đương nhiên biết, Sở Diễm sẽ không vô cớ bỏ qua cho nàng. “Tư Đồ Phong đã hứa với người lợi ích gì?” Nàng khế cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Sở Diễm vẫn cười như cũ, nụ cười lúm đồng tiền xen lẫn vài tia lãnh ý. “Đây không phải là chuyện nàng nên biết. Thấm Thiên Dao, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh Bôn vương, làm nữ nhân của Bôn vương là tốt rồi.”

Thiên Dao trào phúng cười, giằng giằng bước xuống giường, lão đạo hai bước sượt nữa thì ngã xuống. “Sở Diễm, ta không phải đồ chơi của người, vui thì đùa giỡn, không vui thì vứt sang một bên.”

Sở Diễm khế cười tà mị, cánh tay mở rộng lại một lần nữa ôm nàng vào lòng, đầu ngón tay thon dài nâng cằm của nàng lên, bức nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. “Làm nữ nhân của Bôn vương là như thế. Cam nguyện cũng được, không muốn cũng thế. Thấm Thiên Dao, nàng không có lựa chọn.”

Hắn lại một lần nữa ôm nàng trở về giường, một khắc sau, thân hình cao lớn liền áp xuống. Hơi thở đan xen vào nhau, trong hơi thở đều là mùi mực trúc độc thuộc về hắn. Thiên Dao cam phận nhắm hai mắt lại, hai tay nắm chặt tấm ga giường bên dưới, đã chuẩn bị tinh thần chịu đựng bão tố một lần nữa. Mà thống khổ cùng xâm phạm trong tưởng tượng lại không hề xảy ra, hắn hơi hôn lên môi nàng một, liền lật người xuống, vẫn mặc y phục nằm xuống bên cạnh nàng, đồng thời ôm lấy thân thể mềm mại hơi lạnh của nàng vào trong lòng. Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng mà lại không được làm gì, Sở Diễm có chút khổ sở, nhưng thân thể Thiên Dao quá suy nhược, hắn không thể tùy ý xả bỏ.

Thiên Dao bị hắn ôm ở trong lòng, có chút nghi hoặc ngửa đầu nhìn hắn. Đôi mắt khế khép của Sở Diễm, hàng mi dài dưới ánh nến yếu ớt phát ra bóng ảm hiện, nam nhân đẹp đến mức này thật là hiếm có.

Hắn mặc dù nhắm hai mắt nhưng lại cảm nhận được ánh mắt nàng ở trên mặt mình. “Nếu nàng không ngủ, Bôn vương cũng không bảo đảm không làm gì nàng.”

Thiên Dao trầm mặc, lại thuận theo nhắm mắt lại.

Tư Đồ Phong trở lại phủ Định Viễn Hầu, tiến thẳng vào gian phòng trong biệt uyển của Tư Đồ Tấn. Bên trong phòng đèn đuốc sáng choang nhưng không có một nha đầu theo hầu.

Tư Đồ Tấn sắc mặt trắng bệch, nửa người dựa vào thành giường ho khan kịch liệt. Tuyết Cơ cung chủ đứng chấp tay bên cạnh ông, toàn thân trong trẻo mà lạnh lùng, thậm chí, lời nói ra khỏi miệng cũng lạnh như băng không có chút nhiệt độ. “Tại sao không đánh trả?”

Tư Đồ Tấn cười một tiếng, “Là bôn hầu mắc nợ nàng, cho dù nàng có muốn mạng của bôn hầu, ta cũng hai tay dâng lên, sao có thể động thủ với nàng.” Trong tiếng nói khàn khàn kèm theo tiếng ho khan nhẹ. Ngữ điệu nam nhân nói chuyện rất là thâm tình mà đôi mắt cũng là tiếng hừ lạnh khinh thường của

Tuyết Cơ.

“Lời này của Hầu gia nên giữ lại đến địa ngục nói cho Vân Cơ nghe đi.”

Ánh mắt Tư Đồ Tần ảm đạm đi mấy phần, “Đều là lỗi của bọn hầu, bọn hầu không nên say rượu mất lý trí, nhận nhầm Vân Cơ là nàng.”

“Tư Đồ Tần, người cầm miệng.” Giọng nói của Tuyết Cơ không tự chủ được cao lên mấy phần, dung nhan tuyệt thế lạnh như băng, rốt cục có chút rung động. “Nếu đã sai vì sao không sai đến cùng, người muốn nàng rồi lại phụ bạc nàng. Vân Cơ yêu người sâu đậm mà lại rơi vào kết cục ô nhục mà chết.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Mỹ Nhân Như Ngọc Kiếm Như Hồng

“Bọn hầu giải thích thế nào nàng cũng không tin, ban đầu Bọn hầu đưa Vân nhi vào Thẩm phủ đúng là vì an toàn của nàng.”

“Bọn tọa không muốn nghe lời ngụy biện của người. Chuyện của Vân Cơ tạm thời không nhắc đến, người đã đáp ứng ta, tuyệt không tiết lộ thân thế của Thiên Dao, rồi lại làm trái lời hứa. Tư Đồ Tần, người muốn ta phải tin tưởng người thế nào đây!” Tuyết Cơ cực kỳ tức giận, nâng lên một chưởng đánh về phía mặt Tư Đồ Tần, mà hắn vẫn như cũ không hề né tránh, thậm chí thần nhiên nhắm mắt lại, chờ nàng lấy đi tính mạng của mình.

Chương này cách mặt ông một tắc thì dừng lại, Tuyết Cơ tức giận rút tay về. Chung quy, vẫn không xuống tay được.

Tư Đồ Tần mở hai mắt ra, khoe miệng khê nở nụ cười an ủi, “Tình cảm của A Dao với Sở Diễm sâu đậm vô cùng, nếu không cho nó biết thân thế của nó, ngày sau, nha đầu đó nhất định sẽ đối đầu với Tư Đồ nhất tộc. Về chuyện cứu Phong Nhi, đều do Phương Phi tự chủ trương, bọn hầu tự nhiên sẽ xử lý.”

Sất mặt Tuyết cơ thoáng hòa hoãn, lạnh lùng nói. “Bọn tọa tạm thời tin người một lần nữa.”

“Phụ thân.” Tư Đồ Phong lỗ mãng đẩy cửa vào, nhìn thấy Tuyết Cơ một lần nữa lại không tỏ vẻ bất ngờ. Chuyện trải qua giữa phụ thân và tỷ muội Tuyết Cơ Vân Cơ, hắn đại khái cũng biết được.

“Đồ con đã đưa, cũng đã gặp được A Dao, muội ấy bị chút thương tổn, không đáng lo ngại. Phụ thân và cung chủ có thể yên tâm.” Tư Đồ Phong tránh nặng tìm nhẹ nói.

Tư Đồ Tần gật đầu một, ánh mắt thận trọng thăm dò nhìn về Tuyết Cơ. “A Dao là huyết mạch của ta, bọn hầu sẽ không để nó rơi vào hiểm cảnh.”

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, hờ hững phát tay áo bỏ đi.

Trải qua mấy ngày nghỉ dưỡng, thân thể Thiên Dao đã khôi phục hơn nửa. Sở Diễm cho nàng dùng đều là dược liệu trân quý nhất trong cung, có lúc thậm chí ngay cả nàng cũng cảm thấy là một loại xa xỉ.

Sở Diễm nói sẽ đưa nàng ra ngoài giải sầu, Thiên Dao lại chẳng ngờ đến lại là tiên cảnh nhân gian Mai viên như vậy. Để thuận tiện hành sự, nàng mặc nam trang tuyết trắng tao nhã, ông tay áo nhẹ bay giữa hoa mai, giống như tiên giáng trần vậy.

“Tâm tình của nàng dường như rất tốt.” Sở Diễm ôn nhã cười, cánh tay kiên cố không dấu vết nắm lấy eo nàng. Giờ phút này, toàn thân nàng là nam trang, tư thế hai người lại ái muội, quả thật là không được tự nhiên. Huống chi, đám người Sở Dục cùng Vân Kiếm lại đi theo ở phía sau.

Đôi má Thiên Dao ửng đỏ, giằng giằng muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn. “Điện hạ tự trọng.”

Sở Diễm cười tà khí, đột nhiên nghiêng người về phía trước, hơi thở ấm áp phả ra bên tai nàng. “Tự trọng cái gì? Cơ thể nàng từ trên xuống dưới còn chỗ nào bọn vương chưa thấy chưa chạm qua nữa.” Giọng của hắn hạ thấp tới cực độ, chỉ đủ hai người có thể nghe thấy. Nhưng Thiên Dao cả mặt đỏ bừng, xoay người đi sâu vào trong vườn mai. Phía sau lưng vang lên tiếng cười sáng khoái của Sở Diễm, trêu đùa nàng xong, tâm tình lúc nào cũng tốt.

Đêm qua tuyết vừa rơi một trận lớn, giày gấm giẫm trên tuyết phát ra tiếng kít kít. Gió bắc thổi qua, cánh mai hồng rơi như mưa trên vạt áo trắng như tuyết mà Thiên Dao đang vén lên, trong lúc giật mình, đẹp đến nỗi không giống nhân gian.

Nhất thời cao hứng, Thiên Dao bẻ một cành mai, nhanh nhẹn giữa biển tuyết múa kiếm. Đường kiếm “Chi thủy kiếm” nhu mỹ, đồng thời hạ xuống, từng cánh từng cánh hoa rơi như mưa. “Cuối con đường ẩn hiện hương thơm, biển tuyết phiêu nhiên, hoa mai vẫn ở mà tuyết không thể tìm.”

Tiếng tiêu uyển chuyển phiêu đảng giữa rừng mai, Sở Diễm đứng cách đó không xa, một cây tiêu bạch ngọc đặt trên khoe miệng, một khúc Phượng Cầu Hoàng, giai điệu du dương, hòa hợp với đường kiếm của Thiên Dao.

Có mỹ nhân, gặp rồi không quên. Một ngày không thấy, nhớ thương vô cùng. Cánh phượng nghiêng lượn, tìm người tứ hải. Nguyên lời cùng đức, nắm

tay cùng đi. Không thể cùng bay, khiến ta héo mòn... Khúc âm kèm theo kiếm thế, sầu triền miên, đại khái đến chết mới thôi.

“Có câu mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng.” Sở Dục hi hi ha ha cười, chấp tay hành lễ, giọng nói thanh thúy mà đơn bạc phát ra.

Thuận theo khúc âm cuối cùng phát ra, Thiên Dao thu hồi kiếm thế, cười nhạt một tiếng. Ánh mắt như nước ở khoảng cách xa xa đặt trên người Sở Diễm, thật lâu vẫn chưa từng rời đi.

Sở Diễm một bộ cẩm bào nguyệt sắc, người khoác áo lông cáo dày cộm, càng lộ rõ khí chất trong trẻo lạnh lùng. Hắn đứng chấp tay, mắt phượng mỉm cười, thâm sâu khiến người không thể dò ra tâm tình.

“Điện hạ.” Xích Diễm từ xa bước đến, khom người cúi đầu, ghé sát tai Sở Diễm nói mấy câu.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhú lại, quay sang nói với Sở Dục bên cạnh, “Phụ hoàng triệu kiến, Bôn vương hồi cung trước, nơi này giao cho đệ.”

“Vâng.” Sở Dục cười đáp ứng.

Sở Diễm mới vừa bước ra khỏi vườn mai, phía sau liền có người đi vào. Đi đầu chính là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, váy dài hồng phấn chạm đất, áo choàng cẩm ngọc ở dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói lọi. Đi phía sau nàng là mấy người thị nữ, đều là dung mạo tuyệt mỹ. Thiếu nữ này, chính là Quận chúa Đông ca của Dự Nam vương.

Hôm nay là ngày phụ vương thay nàng kén rể, mới sáng sớm nàng đã ở bên vườn mai bồi hồi, trái tim thiếu nữ, nói không thấp thỏm thì đó là gạt người, người được chọn hôm nay là người cùng nàng nắm tay một đời. Trong lúc bất giác, trong rừng mai đột nhiên truyền đến tiếng tiêu phiêu diêu, giống như âm thanh của trời đất. Nàng bị tiếng tiêu hấp dẫn, đi vào trong rừng, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng, tay áo phấp phới, đón gió múa kiếm. Một khắc tuyệt mỹ kia làm sáng ngời đôi mắt nàng, nàng nghĩ: ‘Chính là hắn, hắn là người mà nàng muốn tìm.’

“Công tử thơ hay, kiếm giỏi, thật tài ba.” Đông ca bước đến nhẹ nhàng, đối với mọi người có hơi thất lễ. Ánh mắt sâu kín lại rơi trên người Thiên Dao.

“Cô nương quá khen.” Thiên Dao đáp lễ tượng trưng.

Gương mặt Đông Ca ửng đỏ, lại chậm rãi mở miệng, “Tiểu nữ tử tài hèn học ít, không dám ý kiến, mong lãnh giáo công tử một phần.”

Thiên Dao ngẩn người, trực giác thấy không ổn. Ánh mắt thăm dò nhìn về phía Sở Dục, cố ý cầu cứu, mà An Thanh Vương vẫn một bộ dạng chuyện không liên quan tới ta, rõ ràng muốn xem kịch vui. Thiên Dao giận dữ trừng mắt nhìn hắn một, quay lại nhìn Đông Ca. “Xin cô nương chỉ giáo.”

“Tắc đất xây tự, bên tự một dòng thơ, thơ viết: Ngày mai tiền tăng về lại cỏ tự.”

“Hai cây thành rừng, cuối rừng là ngăn cấm, cấm nói: búa rìu đang vào núi rừng.” Thiên Dao tiếp lời.

Đông Ca hỏi: “Muốn quên đi thế tình sự đời, nguyện một giấc mộng hồ điệp”.

Thiên Dao tiếp: “Sự học muốn như Cao Thích, đến già vẫn muốn làm Phụng Hoàng”.

“Thiên cổ tuyệt đối thiên cổ đúng, đúng sai thiên cổ anh hùng vô số”. Đông Ca lại nói, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thiên Dao, rõ ràng mang theo chút mong đợi.

Thiên Dao cau mày, ngừng nghĩ một hồi mới nói. “Trăm năm tình ái trăm năm yêu, yêu hận trăm năm mỹ nhân nguyện mấy phần”.

Lời vừa nói ra, gương mặt Quận chúa Đông Ca đỏ bừng, từ bên hông kéo xuống ngọc bội tùy thân, hai tay bày ra trước mặt Thiên Dao. “Công tử kính tài xuất chúng, tiểu nữ bội phục. Đây là vật tùy thân của ta, lúc yến hội, phiền công tử giao lại cho Dự Nam Vương gia.”

Ánh mắt Thiên Dao theo đó rơi trên ngọc bội, trầm mặc không nói. Bên cạnh, Sở Dục vẫn gương mặt cười đùa như cũ, thì ngược lại Vân Kiếm có chút thiếu kiên nhẫn, vừa muốn mở miệng đã bị Sở Dục không dấu vết ngăn lại.

Một lúc sau, Thiên Dao mới nhận lấy ngọc bội thiếu nữ đưa tới. “Đa tạ ý tốt của cô nương”.

Đông Ca thẹn thùng cười một tiếng, mang theo thị nữ tùy thân ra khỏi vườn mai.

“Thất tử quả thật sức quyến rũ vô biên, nam nữ đều thích nha.” Sở Dục cười nắc nẻ.

Thiên Dao trừng hắn một, đem ngọc bội trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Sở Dục. “Phần còn lại, làm phiền Vương gia rồi.”

Sở Dục nhận lấy ngọc bội trong tay, tùy ý nhún vai một. Nghĩ là Thất ca sớm đã dự liệu Quận chúa Đông Ca đang ở ngoài vườn lo lắng, không muốn rước lấy phiền toái nên đã sớm thôi lui. Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính, ánh mắt của Quận chúa si hoa kia chỉ hướng đến vật gì đẹp nhất, Sở Diễm vừa đi, ngược lại lại nhìn Thẩm Thiên Dao.

“Thật ra thì, trong phủ bốn vương không thiếu nữ nhân, không bằng sư huynh...”

“Ta không có hứng thú.” Vân Kiếm lạnh lùng cắt ngang lời hắn, xoay người đi ra ngoài. Sở Dục hớn hờ đi theo sau hắn.

Thời điểm ra khỏi vườn mai, vô tình nhìn thấy Sở Diễm chờ ở ngoài rừng, trong tay người hầu tùy tùng đang cầm váy dài lụa tuyết. “Theo bốn vương đi thay y phục.” Sở Diễm kéo tay nàng, sau đó đi về phía sau vườn.

Hắn đưa nàng vào một căn phòng bố trí hoa mỹ tinh xảo, ngăn cách bằng một bức bình phong thủy mặc, Thiên Dao ở bên trong thay y phục, Sở Diễm ngồi trên ghế ngoài phòng thưởng thức trà.

“Người sớm biết Quận chúa Đông Ca ở ngoài vườn mai, có đúng không?”

“Ừm.” Sở Diễm vô tình thấp giọng trả lời.

“Có phải nếu người không đi, mục tiêu của nàng chính là người?” Giọng nói nhàn nhạt của Thiên Dao một lần nữa vang lên.

Sở Diễm tùy ý cười một tiếng, “Có thể mà cũng có thể không, tránh đi một chút cũng tốt.”

Thiên Dao không tiếp tục nhiều lời, từng lớp từng lớp cởi xuống trường sam tuyết trắng trên người. Ánh nến chiếu chập chờn, bóng của nữ tử xinh đẹp phản chiếu trên bức bình phong thủy mặc. Mắt phượng Sở Diễm híp lại, nhuốm vài tia mập mờ.

Bên trong phòng dù có đốt lửa, thời tiết mùa đông vẫn lạnh. Thân thể trần trụi của Thiên Dao vừa mới lấy y phục lụa tuyết, chưa kịp mặc vào thì vòng eo mảnh khảnh đã bị người ở phía sau ôm lấy, nhàn nhạt mùi mực trúc, ấm áp ôm lấy nàng. Gương mặt Thiên Dao đỏ lên, khước từ nói. “Sở Diễm, đừng như vậy”.

“Như vậy là như thế nào?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay thon dài tùy ý trêu đùa.

Thiên Dao ở trong lòng hắn giãy giụa lung tung. Mây kiếm Sở Diễm cau lại, gắt gao vây lấy nàng ở trong ngực.

“Nàng mà lộn xộn nữa, có tin hay không bốn vương lập tức muốn nàng.” Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nhìn Lén

Thân thể Thiên Dao run lên, lại cũng không dám lộn xộn, an phận dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn. “Sở Diễm đừng náo loạn nữa, đây là chỗ của Dự Nam Vương.” Nàng sợ hãi nói.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, trong thiên hạ chỗ nào chẳng phải đất vua, nơi này là địa bàn của Sở gia hắn. Hắn cúi người xuống nhặt lấy chiếc váy lụa trắng rơi trên nền đất, động tác dịu dàng khoắc lên vai nàng, nếu thân thể trần trụi của nàng vẫn ở trong ngực hắn, hắn cũng không dám bảo đảm sẽ không đụng nàng. Dù hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo về sự tự chủ của mình nhưng lần nào cũng vờ vụn trước mặt nàng.

“Quận chúa Đông Ca đã vừa ý nàng, thay sang nữ trang mới có thể tránh được nàng.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, hiểu được lo lắng của Sở Diễm.

Hắn dặt tay nàng đi vào nội viện, một lần nữa trở lại mai viên, yến hội đã sớm bắt đầu.

Điều khiến Thiên Dao kinh ngạc chính là, yến hội long trọng xa hoa đến mức độ như thế. Số thanh niên tài giỏi tuần tú trong kinh thành đếm được đều đã đến, bao gồm diệt tử của Thục phi Tiêu Thác, thậm chí, còn có Sở Hạo và Tư Đồ Phong. Xem ra, thế lực của Dự Nam Vương không thể khinh thường.

“Thất đệ quả thật cao hứng, hiếm khi xuất môn, lại mang theo cả Thẩm trắc phi.” Sở Hạo hắng giọng cười, ánh mắt như có như không rơi trên người Thiên Dao. “Thất đệ hình như quên mất, hôm nay là ngày Dự Nam Vương kén rể cho Quận chúa Đông Ca, đệ mang nữ nhân tới là có ý gì thế?”

Sở Diễm cười lạnh nhạt, thoải mái nói. “Bốn vương đã có chính phi, đương nhiên không thể ỷ khuất Quận chúa Đông Ca. Lần này bất quá là đáp ứng lời hứa với Dự Nam Vương, tới góp vui thôi.” Hắn giang tay ra, trước mặt tất cả mọi người, ôm lấy Thiên Dao vào lòng, tư thái hết sức mập mờ. “Gần đây thân thể Dao Nhi không tốt, đành lấy Bốn vương vô cùng, vì vậy mới mang nàng cùng đến.”

“Thẩm trắc phi dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, chẳng trách nữ tử khác không lọt được vào mắt điện hạ.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, thuận theo giọng nói tìm kiếm, lại là người ở bên cạnh Sở Hạo. Một nam tử áo xanh, dung mạo tuần tú, tư thái giờ tay nhắc chân lại vô cùng văn nhã.

Một câu đơn giản của hắn nhưng lại ẩn giấu huyền cơ. Sở Diễm đưa nữ nhân tới tham gia yến hội vốn cũng không có gì, nhưng qua lời hắn nói như thế là có ý hướng sự chú ý của mọi người tới Thẩm Thiên Dao. Âm chi Sở Diễm không hề Dự Nam Vương trong mắt.

Ý cười của Sở Diễm không thay đổi, lại không hề lọt tới đáy mắt. Ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người nam tử mặc áo xanh. “Hóa ra Bốn vương trong lòng Yến công tử lại là người phụ thiện như vậy. Nữ nhân có đẹp cũng chỉ là bên ngoài mà thôi. Quận chúa Đông ca là hòn ngọc quý trên tay Dự Nam Vương, thân phận tôn quý, thiên hạ có mấy nữ nhân có thể bì được.”

Yến Nam Phi hiển nhiên không ngờ tới Sở Diễm sẽ nói như vậy, sau khi kinh ngạc một hồi, rất nhanh liền khôi phục thần sắc, lại chỉ mỉm cười không hề nhiều lời nữa.

Ở vị trí chủ vị, Dự Nam Vương ha ha cười lớn, “Thái tử điện hạ khách sao rồi.” Ông vừa chấp tay liền sai người lấy ghế cho Sở Diễm ngồi. Sở Diễm dắt tay Thiên Dao ngồi ở một bên, chỉ lo ân ái trêu đùa Thiên Dao, rõ ràng không có chút hứng thú với náo nhiệt ngày hôm nay.

Trong bữa tiệc, Quận chúa Đông Ca cũng không xuất hiện, chỉ phái thị nữ đến trước, thị nữ kia ở bên tai Dự Nam Vương nói mấy câu liền lui xuống. Dự Nam Vương đầu tiên là cau mày, sau lại bất đắc dĩ cười phá lên làm cho mọi người đều không hiểu ra sao. Mà Sở Dục Sở Diễm hai người đưa mắt nhìn không chút dấu vết, Sở Dục hiển nhiên một bộ dáng đã có dự liệu trước.

Sau yến tiệc, Dự Nam Vương liền gọi An Thanh Vương Sở Dục vào nội đường nói chuyện. Giờ phút này, trong lòng mọi người đã rõ ràng, nhưng lại băn khoăn, tri hoãn không muốn rời đi. Mượn cơ hội ngắm cảnh trong vườn mai tìm cơ hội.

Sở Diễm nắm tay Thiên Dao dạo bước trong phía sau hậu viên, hồng rơi đầy đất, ao hồ núi giả trong viện còn xa hoa hơn so với trong cung, ngược lại càng thêm thanh u hiếm thấy.

“Chuyện tựa hồ còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm bên cạnh.

Hắn vẫn ôn nhã mỉm cười như cũ, trong đôi mắt đen sâu thẳm vẫn lạnh băng một mảng. “Chưa tới giây phút cuối cùng tuyệt không thể lơ là. Nhị ca cùng Tiêu gia cũng không phải người không.”

Thiên Dao cười khẽ, đột nhiên dừng lại cước bộ. “Điện hạ vì sao lại không tranh một chuyện? Cơ hội của người còn lớn hơn An Thanh Vương.”

Sở Diễm bật cười, cung chiều vuốt ve gương mặt mềm mại của nàng. “Gấp như vậy đã muốn đẩy nam nhân của mình đi?”

Mắt Thiên Dao âm thầm đi mấy phần, khoé môi chứa ý cười chua xót. “Điện hạ cũng không thuộc về Thiên Dao.”

“Nhưng Thẩm Thiên Dao lại chỉ có thể thuộc về bốn vương.” Hắn bá đạo nói, cánh tay dùng sức, Thiên Dao liền rơi vào trong lòng ngực hắn. Đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm xuyên qua mái tóc như thác nước của nàng, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng, dịu dàng nói. “Muội muội của Dự Nam Vương quận chúa Lưu Châu từng là phi tử của phụ hoàng, chỉ tiếc vào cung chưa tới một năm đã chết trong đó. Bốn vương là thái tử đương triều, ngày khác tất kế thừa đế vị, Dự Nam Vương sao có thể để con gái của mình bước theo vết xe của Quận chúa Lưu Châu.”

Thì ra là vậy! Ánh mắt Thiên Dao không khỏi mờ đi. Đột nhiên nhớ tới lời của Huệ phi: ‘Làm nữ nhân của đế vương, há dễ dàng như vậy. Tranh đấu hậu cung, không ngừng không nghỉ.’

“Thiên Dao vô tâm tranh đấu, ngày đó điện hạ đăng cơ, có thể thả Thiên Dao rời đi không?” Ánh mắt trong suốt của Thiên Dao mang theo vài tia khẩn cầu.

Trong ánh mắt Sở Diễm chợt lóe lên vẻ tịch mịch, mẫu hậu hắn cũng là vô tâm tranh đấu với người, cuối cùng lại không thể tránh được kiếp số. Hắn cười, cúi đầu hôn phớt lên cánh môi phơn phớt của nàng. “Dao Nhi là muốn bốn vương nuôi nàng ở ngoài cung sao? Nhưng thế nào mới được đây, bốn vương muốn ngày ngày thấy nàng.” Gò má Thiên Dao đỏ lên, e lệ đẩy hắn ra. “Thiên Dao không hiểu điện hạ đang nói gì.”

“Thật không hiểu?” Sở Diễm tà mị cười một tiếng, đầu ngón tay khinh bạc khẽ nâng cằm nàng.

Hai vành tai Thiên Dao đỏ ửng lên, dùng sức đẩy Sở Diễm ra, chạy về phía sau núi giả. Vạt áo tung bay, trong lúc vô ý lướt qua gò mà Sở Diễm, mang theo hương thơm nhàn nhạt. Sở Diễm khẽ cười, bước nhanh theo.

Thiên Dao xuyên qua con đường mòn bằng đá, dùng bước ở phía sau núi giả. Nàng dựa thân thể trên thạch bích, tay phải che chặt lấy miệng, trái tim đập loạn như nai con. Nam nhân kia, luôn luôn có thể nói những lời ba hoa kia làm xao động trái tim nàng.

Mà lúc này, bên kia núi giả truyền đến tiếng nói chuyện thấp nhẹ, âm thanh không lớn, nhưng bởi vì thạch bích có hiệu quả truyền âm, khiến cho giọng nói càng phá lệ rõ ràng.

“Vì sao lại tới kinh thành, chàng điên rồi phải không!” Thanh âm nữ tử rõ ràng có chút kích động.

Nam tử lãnh ngạo cười, nắm chặt tay nữ tử, vây nàng giữa thạch bích và lồng ngực của mình. “Ta đích xác là điên rồi, điên vì nàng.”

Thiên Dao cứng đờ tại chỗ, mi tâm xinh đẹp khẽ nhú lại, nguyên nhân không phải hắn, chỉ vì giọng nói của nữ tử này hết sức quen thuộc. Suy nghĩ một lát, sắc mặt đại biến. Giọng nói này, là của Tư Đồ Phương Phi. Nàng không muốn sống nữa sao, lại dám một mình xuất cung.

Chẳng biết từ lúc nào, Sở Diễm đã đến bên cạnh nàng, cánh tay giang ra ôm lấy nàng vào ngực. Đầu ngón tay thon dài đặt trên môi nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

Chỗ khác của thạch bích, nam nhân cùng nữ nhân vẫn thấp giọng ní non như cũ.

“Chàng thật khờ, ta không đáng để chàng làm vậy.” Trong giọng nói của Tư Đồ Phương Phi đã mang theo tiếng nức nở.

Bàn tay nam nhân vuốt ve gò má nàng, dịu dàng nói. “Nàng không ngốc sao, cung phi tự mình xuất cung là tử tội, nàng vẫn vì ta mà mạo hiểm”

“Ta không quản được trái tim mình, Nam Phi, ta chỉ muốn gặp chàng.”

Yến Nam Phi tà khí cười khê, thân thể dán chặt lấy nàng. “Nhưng ta muốn nhiều hơn nữa.” Dứt lời, hần cúi xuống bắt được cánh môi đỏ hồng của nàng.

Nhất thời, truyền ra tiếng răng môi dây dưa, cùng với tiếng rên rỉ thật thấp của nữ nhân. Gương mặt Thiên Dao đỏ bừng, nhịp tim càng đập nhanh hơn. Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Sở Diễm, chỉ thấy tuần nhan hần đậm mạc, mâu quang sâu thẳm tựa như có thâm ý nhìn nàng, dục vọng khê đẩy lên trong mắt.

Không có chút báo trước, hần cúi thấp đầu xuống, bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, khê hôn. Bàn tay bé nhỏ vô lực của Thiên Dao nắm lấy vạt áo của hần, không dám phát ra chút tiếng động, chỉ có thể mặc hần tùy ý. Nhưng trong lòng lại thầm như: ‘Tư Đồ Phương Phi rõ ràng đang cấm sừng hần mà nam nhân này lại bình tĩnh như vậy.’

Bên kia thạch bích, tiếng rên thỉnh thoảng đột nhiên dừng lại, thay vào đó là tiếng thét của nữ tử. Mặc dù hết sức đè nén, nhưng ở thạch bích an tĩnh lại rõ ràng cao vút. Hóa ra là Yến Nam Phi xé lấy váy sam của Phương Phi, đầu ngón tay từ từ thăm dò vào trong.

“Đừng, đừng như vậy. Hiện tại không được.”

“Tại sao không được?” Giọng nói Yến Nam Phi có chút ám muội, muốn mà không được khiến sắc mặt hần cực kỳ khó coi.

Ánh mắt Phương Phi mờ mịt, thật là trêu người, lời nói ra khỏi miệng lại ấp úng. “Hần, hần chưa chạm qua ta. Ta vẫn còn thân hoàn bích.”

“Cái gì?” Yến Nam Phi kinh hãi, ngón tay đi vào thân thể nàng chậm rãi rút ra, khó trách cảm thấy có chỗ không đúng, hần là như thế. Nếu nàng vẫn một thân hoàn bích, hần dĩ nhiên không dám, nếu không, một ngày sự việc bại lộ, Tư Đồ Phương Phi phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Mà kinh ngạc đầu chỉ có Yến Nam Phi, Thiên Dao tròn to đôi mắt trong veo, không thể tin được nhìn Sở Diễm mà hần bất quá chỉ lơ đãng cười khê.

Cánh tay đặt lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm ngang nàng lên, không chút tiếng động bay ra khỏi núi giả. Thiên Dao hết sức an tĩnh ở trong lòng hần, hai cánh tay ôm lấy lồng ngực hần, mặc cho hần mạng mình đi.

Xe ngựa Đông cung sớm đã đợi ở ngoài vườn mai, Sở Diễm phân phó mấy câu với Xích Diễm ở phía sau lưng, để cho hần chuyển lời với Dự Nam Vương rằng trong cung có chuyện nên rời đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bồn Vương Không Cần Nàng Phối Hợp (1)

Trong xe ngựa trải một tấm lông cáo dày cộm, lại có bếp than cháy ấm áp, tạo thành sự tương phản rõ rệt với giá lạnh bên ngoài xe. Thiên Dao với sa y đơn bạc được Sở Diễm ôm vào trong ngực cũng không cảm thấy lạnh. Nàng yên tĩnh tựa đầu vào lồng ngực hần, lưu quang trong đôi mắt sáng rực rỡ.

Sở Diễm từ trong tay áo rút ra một bình sứ màu trắng, từ trong bình đổ ra một viên thuốc màu đỏ như máu, đưa tới bên miệng Thiên Dao. “Ngoan, uống thuốc đi.”

Từ lúc rời khỏi địa cung, Thiên Dao tổng cảm thấy rất nhiều thứ biến hóa vi diệu, tỷ như, hần bắt đầu nói những lời nhỏ nhẹ ở trước mặt nàng. Thiên Dao cơ hồ không chút nghĩ ngợi mở miệng ra, ngâm thuốc vào trong miệng. Vị đắng chát hơi lạnh lan trên đầu lưỡi, đan được được tinh luyện từ Thiên Sơn Tuyết Liên, đối với điều trị nội thương vô cùng công hiệu.

Đầu ngón tay thon tài của Sở Diễm lần dò trên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, đồng thời ung dung tùy ý đẩy ra sa y trên ngực nàng, da thịt trắng như tuyết vẫn sáng bóng ónh nhuận như cũ, vết roi màu đỏ đã đỡ hơn nhiều, chỉ còn sót lại chút dấu mờ mờ, dùng không bao lâu sẽ khôi phục lại như cũ. “Lúc đó hần là rất đau đi.”

“Ừm.” Thiên Dao vô thức đáp lời, tựa hồ như phản ứng kịp gì đó, lại thêm vào. “Cũng còn tốt.” Khi đó, chỉ cảm thấy đau lòng, những cái khác đều mơ hồ.

Trên đầu là tiếng thờ dài như có như không của hần, sa y mở rộng trên ngực không chút dấu vết được khép lại.

Trầm mặc một hồi lâu, Thiên Dao ở trong ngực hần tìm một tư thế thoải mái nhất, mới chậm rãi mở miệng. “Điện hạ sớm đã biết Tư Đồ Phương Phi với

người tình của nàng tư thông?” Tuy là câu nghi vấn nhưng giọng điệu lại khẳng định. Từ phản ứng bình tĩnh mới vừa rồi của Sở Diễm, nàng đại khái đã đoán được. Nàng chỉ là đoán không ra tâm tư của hắn, là một nam nhân, sao có thể dễ dàng tha thứ cho thê tử của mình cùng người khác có tư tình riêng mà không chút cảm xúc.

Là không yêu, không quan tâm, hay còn có mục đích khác?!

“Dao Nhi muốn biết cái gì?” Sở Diễm tà mị cười, hơi khinh bạc đưa ngón tay ra nâng cằm nàng lên. “Hay là, nàng muốn cầu xin tha thứ cho Tư Đồ Phương Phi?”

Thiên Dao suy nghĩ một lúc, cắn chặt môi dưới mới mở miệng nói. “Điện hạ có thể tha cho Phương Phi một mạng sao?”

Khóe môi nở nụ cười lúm đồng tiền của Sở Diễm không đổi, chỉ thêm vào vài tia lãnh ý, mắt phượng tuyết mỹ lóe lên lưu quang sáng quắc, lại mang theo chút khinh thường. “Tư Đồ Tần đưa nàng ấy vào Đông cung đã không muốn cho nàng một cơ hội sống sót.”

“Cái gì?” Thiên Dao khó hiểu tào nhả nhìn hắn, ánh mắt trong veo như nước, không nhiễm chút bụi trần.

Sở Diễm mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái. “Nàng không cần biết việc này quá nhiều, biết nhiều đối với nàng cũng không có gì tốt.”

Mặc dù trong lòng có hàng ngàn nghi vấn, Thiên Dao cũng không tiếp tục nhiều lời mà an phận nằm trong ngực hắn. Xe ngựa một đường chậm rãi tiến vào Đông cung.

Sở Diễm không đưa nàng về Y Lan điện mà trực tiếp ôm nàng về Vân Tiêu điện. Bởi vì bệnh nặng mới khỏi, cộng thêm trong thuốc lại có thêm thành phần an thần, phần lớn thời gian Thiên Dao đều cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, một mặt nghiêm túc xem tấu chương. Thiên Dao ở trong lòng hắn vô cùng ngoan ngoãn, phần lớn thời gian đều nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc dù tỉnh lại cũng không ít lần, chỉ là chớp đôi mắt sáng, lẳng lặng nhìn hắn. Trong trí nhớ, hắn tựa hồ lúc nào cũng có tấu chương chưa duyệt xong, công vụ bận rộn.

“Tỉnh rồi! Đói bụng không? Để Ngự thiện phòng làm chút điểm tâm đưa tới, có được không?” Sở Diễm nhẹ nhàng cười, giọng nói trầm nhẹ, chỉ sợ lớn tiếng một chút sẽ dọa sợ nàng.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lời.

Chỉ một lúc sau, đại thái giám Lưu Trung đã bung vài đĩa điểm tâm tinh xảo và một chút đồ ăn vặt tiến đến, cùng một bầu rượu ngon vừa hâm nóng. Sở Diễm bế Thiên Dao đến bên cạnh bàn, đầu ngón tay thon dài gấp một miếng bánh Phù Dung cao đến bên miệng Thiên Dao. Gương mặt Thiên Dao đỏ bừng, khẽ mở miệng cắn một miếng, mà Sở Diễm ở chỗ nàng vừa mới cắn, đưa bánh ngọt vào miệng mình.

“Người...” Thiên Dao hờn dỗi một câu, ánh mắt liếc về phía Lưu Trung đang khom người đứng ở một bên.

“Còn có việc?” Mày kiếm Sở Diễm khẽ nhủ, nhìn về phía Lưu Trung.

“Hồi bẩm Điện hạ, Doãn trắc phi đã ở ngoài điện đợi gần nửa canh giờ.” Lưu Trung cúi người chấp tay.

Thiên Dao trầm mặc, gương mặt vì e lệ mà ửng đỏ dần dần trở nên tái nhợt. Mâu quang hạ thấp, hàng mi thon dài run run, dưới ánh nến chớp động nhẹ nhàng. Trái tim Sở Diễm khẽ nhói, cánh tay lại ôm chặt hơn mấy phần.

“Thân thể Hàm Tuyết không tốt, sai người đưa nàng về Hạm Tâm các đi. Một chút nữa Bôn vương sẽ đi thăm nàng.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

“Vâng.” Lưu Trung khom người lĩnh mệnh, chậm rãi lui ra. Mà hắn chưa bước ra khỏi cửa điện, nha đầu thiếp thân của Doãn Hàm Tuyết Như Ý đã chạy vào. Phịch một tiếng quỳ rạp trước mặt Sở Diễm, thất kinh lớn tiếng kêu khóc.

“Điện hạ, nương nương nhà nô tỳ té xỉu ngoài điện, điện hạ mau cứu người đi.” Sở Diễm cũng không đứng dậy, đôi mắt phượng híp lại, sâu thẳm làm cho người ta không nhìn thấu tâm tình. Thiên Dao khẽ thở dài một tiếng, khóe miệng bất đắc dĩ cười, sau đó đứng dậy. “Nếu Doãn tỷ tỷ bệnh rồi, điện hạ vẫn nên ở bên cạnh nàng đi.”

Sở Diễm đứng dậy, đưa tay nâng cằm nàng lên, dịu dàng nói. “Buổi tối bôn vương...”

“Điện hạ.” Ngón tay nhỏ nhắn thon dài của Thiên Dao đặt lên môi lạnh của hắn, ngăn lại lời nói phía sau. Nàng sợ, hắn cho nàng hi vọng, lại một lần nữa thất tín.

Tựa như đoán được tâm tư của nàng, Sở Diễm cười một tiếng, kéo cổ tay của nàng xuống hôn nhẹ một cái. “Bôn vương đã hứa với nàng, nhất định sẽ giữ lời.”

Cửa điện vừa mở ra đã đóng lại, bên trong phòng khôi phục lại sự lạnh lùng trong trẻo. Trái tim Thiên Dao buồn bực đau nhói, nhất thời không nói ra được gì. Nàng biết, nàng không nên ích kỷ như thế, nhưng tâm tư thật sự của nàng vẫn hi vọng hắn có thể lưu lại.

Trong Hạm Tâm các, Doãn Hàm Tuyết yếu ớt nằm trên giường, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy. Sở Diễm đẩy cửa vào, ngồi xuống bên cạnh giường nàng, đưa tay khẽ vuốt vầng trán sáng mượt của nàng, dịu dàng mở miệng. “Thân thể nàng lúc nào cũng không tốt, sao còn ở bên ngoài chịu

gió lạnh. Đã tìm ngự y xem qua chưa?”

Doãn Hàm Tuyết nhu mì cười một tiếng, đưa tay kéo lấy cánh tay hắn đang đặt trên trán. “Điện hạ yên tâm, Tuyết Nhi không sao.”

Sở Diễm lạnh lùng đáp lại, nghiêng đầu nhìn về phía Như Ý ở một bên, “Biết rõ thân thể nương nương không khỏe, còn không ngăn lại, giữ lại thứ nô tài như các người có tác dụng gì. Người đâu, lôi thị nữ này ra ngoài đánh 50 trượng.”

Như Ý phịch một tiếng quỳ xuống đất, sợ hãi không hề nhẹ. Nàng là một nữ nhân yếu đuối, 50 trượng còn mạng để sống sao. “Điện hạ tha mạng, nương nương, người cứu nô tỳ.”

Doãn Hàm Tuyết cố hết sức chống thân mình lên, dựa thân thể mềm mại vào ngực Sở Diễm, giọng nói thật thấp và dịu dàng. “Điện hạ đừng trách tội Như Ý, đều là lỗi của thiếp. Điện hạ lâu ngày không ghé Hạm Tâm các, Hàm Tuyết nhớ thương Điện hạ, không chịu được mới đi Vân Tiêu điện, muốn nhìn điện hạ một chút rồi đi, nhưng Lưu Trung nói điện hạ đang bận, thiếp liền đợi ở bên ngoài.”

“Đưa ngọc.” Sở Diễm cứng chiều nheo mắt nàng một cái. Thấy nàng mặc dù yếu ớt nhưng cũng không quá mức nghiêm trọng liền tính toán rồi đi. “Nàng nghỉ ngơi thật tốt, Bồn vương còn chút tấu chương chưa phê duyệt, ngày khác sẽ trở lại thăm nàng.”

“Điện hạ vừa tới đã muốn đi sao?” Doãn Hàm Tuyết lưu luyến, đôi tay mềm mại ôm lấy vòng eo của hắn, cả thân thể ôn mềm dán vào người hắn. “Điện hạ ở lại với Hàm Tuyết có được không?” Nàng dịu dàng nhỏ nhẹ nói, gần như cầu khẩn.

Sở Diễm cười, lắc đầu đẩy nàng ra. “Hàm Tuyết của bồn vương luôn là nữ tử ôn thuận biết đạo lý, từ khi nào đã trở thành người dây dưa như vậy.” Ngực khí hắn vẫn mang theo sự cứng chiều như cũ, nhưng Hàm Tuyết cũng cảm thấy chút mất kiên nhẫn như có như không. Nàng cuối cùng vẫn là nữ tử biết tiến biết lùi, không dây dưa nhiều.

“Hàm Tuyết cung tiễn điện hạ.” Nàng giùng giàng muốn xuống giường, lại bị Sở Diễm ngăn lại.

“Thân thể nàng khó chịu, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

“Ừm.” Hàm Tuyết gật đầu, trơ mắt nhìn hắn rời đi. Bàn tay ẩn dưới áo ngủ bằng gấm sẫm đã nắm chặt thành quyền.

Đại nha đầu Như Ý quỳ gối bên giường, giận dữ mở miệng. “Đều là vị kia ở Ý Lan điện dụ dỗ quyến rũ linh hồn của Điện hạ.”

Tú mi Doãn Hàm Tuyết nhú chặt, “Ý là thế nào?”

“Lúc nô tỳ xông vào Vân Tiêu điện, vị tiểu chủ kia đang vui trong ngực điện hạ, còn tìm mọi cách ngăn trở điện hạ rồi đi. Nếu không phải nô tỳ nói người bị bệnh, chỉ sợ điện hạ cũng không đến đây.” Như Ý còn thêm dầu vào lửa nói. “Điện hạ hứa với nàng, không có ở Hạm Tâm các chúng ta qua đêm. Không phải vì vậy mới vội vàng vàng rời đi sao.”

Doãn Hàm Tuyết cười không thành tiếng, hàm răng nghiến chặt. Thẩm Thiên Dao tên dụ dỗ kia, nhìn thì như không tranh giành với đời, kỳ thực lại giả ngu ngốc ngây thơ mị hoặc điện hạ. “Ngày tháng còn dài, Thẩm Thiên Dao, chúng ta cứ chờ mà coi.”

Lúc Sở Diễm trở lại Vân Tiêu điện, Thiên Dao đã sớm ngủ. Hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác ra, nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể ôn lạnh mềm mại của nàng vào trong lòng. Chóp mũi quần quanh hương thơm nhàn nhạt mê người, bàn tay chạm phải là da thịt mềm mượt hơn tơ lụa, làm người ta yếu thích mãi không buông tay, hận không thể đem thân thể mềm mại của nàng hòa làm một.

Thân thể Thiên Dao vốn lạnh, trong giấc mộng theo bản năng nhích tới gần ngọn nguồn ấm áp. Trong lúc vô thức, bầu ngực mềm mại dính chặt vào lồng ngực hắn. Chỗ nào đó của Sở Diễm cảm nhận được sự cảm dỗ của nàng, bản năng trỗi dậy, khẽ rên một tiếng, sau đó lật người nằm đặt ở phía dưới.

Ý thức Thiên Dao mơ hồ, trên người đột nhiên có sức nặng đè xuống làm thức tỉnh. Bên trong nhà không đốt một ánh nến, một mảnh u ám, chỉ nhờ ánh trăng mỏng lung, nàng mới nhìn rõ tư thái mập mờ dính vào nhau của hai người. Sau khoảnh khắc, gương mặt đỏ bừng. “Chàng, chàng trở lại rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Bồn Vương Không Cần Nàng Phối Hợp (2)

“Không muốn Bồn vương trở lại sao?” Hắn tà khí hỏi, chuẩn xác hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, nhưng chỉ lướt qua rồi dừng lại. Sở Diễm ghé môi hôn lên vành tai nàng, hơi thở có chút hỗn loạn. “Vết thương trên người thế nào rồi?”

Sở Diễm vẫn bận tâm thương thế của nàng, không dám mạnh mẽ ép buộc. Câu hỏi này, nghe thì giống như quan tâm thương thế của nàng, kỳ thực là đang cầu hoan. Thông minh như Thiên Dao tự nhiên sẽ nghe được thâm ý trong đó.

“Ta, ta mệt rồi.” Nàng thốt ra một câu, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng lên.

Sở Diễm bật cười, hai bàn tay lại không đành lòng di chuyển dọc theo cong tuyệt mỹ. “Bỏ vương không cần nàng phối hợp.” Hắn lại ngựa quen đường cũ coi bỏ y phục làm vương vãi lẫn nhau.

Thiên Dao bất quá chỉ là nữ tử mới quen với việc hoan ái, sao có thể chịu được sự khiêu khích của hắn, thân thể xinh xắn ở phía dưới hắn mềm mại như nước. “Sở Diễm, Sở Diễm” Hai cánh tay mềm mại của nàng vòng qua cổ hắn, lúu rú gọi tên hắn.

Sở Diễm tà khí nhếch khóe môi. Thiên Dao vỗ vụn hỗn độn rên rỉ, thừa nhận sự chiếm đoạt như cuồng phong vũ bão của hắn. Sở Diễm thích bộ dáng an phận thuận theo của nàng, khiến hắn có kiểu kích động muốn đem nàng hòa vào tận xương cốt. Trong ý thức của hắn, nữ nhân có thể kiêu ngạo nhưng nhất định phải ngoan ngoãn. Điều này xem chừng rất mâu thuẫn, kỳ thực lại không mâu thuẫn chút nào.

Sau khi hoan ái sung sướng thỏa thuê xong, Sở Diễm ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói lời trấn an. Thiên Dao đặc biệt ngoan ngoãn, tựa vào lồng ngực hắn, hơi thở có chút dồn dập. “Ta tưởng là người không trở lại.”

Sở Diễm cười, “Nhớ nàng tự nhiên sẽ trở lại thôi.”

Gương mặt Thiên Dao ửng đỏ, thân thể lại sát gần hắn mấy phần. “Sáng mai ta vẫn nên quay về Y Lan điện thôi, ở đây chung quy cũng không thuận tiện.” Nếu tiếp tục ở lại nàng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Hôm nay là Doãn Hàm Tuyệt đợi ở ngoài điện, ngày mai nói không chừng là Tiêu Trinh Nhi tới nháo loạn. Nơi có nhiều nữ nhân, thị phi cũng nhiều. Huống chi, các nàng lại chung một trượng phu.

“Ba ngày sau là ngày săn bắt mùa đông, hoàng tử cùng phi tần hậu cung đều sẽ theo phụ hoàng ra bãi săn thú. Hai ngày này nàng cứ ở lại đây trước, đợi quay về hãy nói sau.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, cũng không phản bác gì.

Tổ tiên Đại hàn hoàng triều là ở trên lưng ngựa đoạt được thiên hạ, chẳng biết từ lúc nào liền có quy định này, ngày đông chỉ hàng năm sẽ đến bãi săn hoàng gia săn thú, phi tần hậu cung, nữ quyền của hoàng tử cũng không ngoại lệ, đều phải đi theo. Cung phi biết hay không biết bắn cung đều mặc trang phục cưỡi ngựa như nhau.

Sáng sớm, Từ Y liền bắt đầu thay y phục cho Thiên Dao, trang phục cưỡi ngựa màu trắng, ống tay áo dùng tơ bạc thêu hoạ tiết mây, vô cùng xinh đẹp khác biệt. Chuẩn bị xong hết thảy, liền theo xe ngựa Đông cung lên đường hướng về bãi săn hoàng gia. Sở Diễm không ngồi xe cùng nàng, mà cưỡi ngựa đi ở phía trước, đi ngay đầu đoàn. Từ Đông cung đến bãi săn hoàng gia, đường xá xa xôi, bọn họ cơ hồ không gặp mặt nhau.

Lúc đó, bên ngoài bãi săn đã được Ngự lâm quân vây chặt đến giọt nước cũng không lọt. Các cung tần phi tử theo tước vị ở trong lầu lớn bên ngoài cánh rừng nghỉ ngơi. Buổi trưa vừa qua, tiếng hiệu lệnh vang lên, buổi săn mới tính là chính thức bắt đầu. Sau đó Hoàng thượng sẽ đem nhân mã chia thành mấy nhóm, tổ nào săn được nhiều nhất sẽ đạt được giải thưởng săn bắt của năm nay. Hoàng thượng sẽ khen thưởng, nhưng thưởng gì, thì phải coi Văn Đế cao hứng thế nào. Năm ngoái Sở Diễm chiến thắng, phần thưởng chính là – Thái tử giám quốc.

Lần săn này phân thành ba nhóm, rốt cuộc lại giống trong suy nghĩ. Thái tử Sở Diễm cùng An Thanh Vương Sở Dục một nhóm, mỗi người dẫn theo vài người săn bắt thiện nghệ trong phủ. Sở Hạo cùng phụ tử Tư Đồ tộc một nhóm, ngoại thích Tiêu gia tự thành một nhóm, ngũ công chúa Loan Âm một thân trang phục cưỡi ngựa đồ tươi cũng đi theo nhóm đó.

Mà phần thưởng Văn Đế đưa ra lần này, lại là Binh Phù Hồ Quân.

Binh mã Đại hàn phần lớn đều nằm trong tay Tư Đồ nhất tộc, số ít còn lại phân cho đại tướng nơi biên quan, mà nắm chặt trong tay hoàng đế cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng đế là Hồ Quân, do thân vệ của hoàng đế suất lĩnh. Sở dĩ gọi là Hồ Quân đó là do tướng sĩ quân đội này đều là trăm dặm mới tìm được một người, năng lực tác chiến, khí thế hùng vĩ không phải người khác có thể bì được. Mười vạn đại quân này lại có thể chống lại trăm vạn hùng binh.

Không thể ngờ, Văn Đế lại ném ra một phần thưởng hấp dẫn lớn như vậy. Biểu hiện của ba nhóm mặc dù rất bình tĩnh, nhưng sớm đã nóng lòng muốn tỷ thí.

Nữ quyền Đông cung dưới sự dẫn dắt của Tư Đồ Phương Phi, đều mặc cung trang hoa mỹ rườm rà, ngay cả Tiêu Trinh Nhi biết võ nghệ cũng mặc quần dài, việc này khiến Thiên Dao có phần bất ngờ. Sau đó từ miệng cung nhân mới biết, trong bãi săn hoàng gia, thường có mãnh thú qua lại, nữ hậu cung rất ít người mạo hiểm, cho dù là mặc trang phục cưỡi ngựa, cũng bất quá là lúc mới xuất hiện nhằm dẫn tới sự chú ý của hoàng đế mà thôi.

Sở Diễm thúc ngựa đi tới trước mặt Thiên Dao, mắt phượng tuyệt mỹ khẽ híp lại, ánh mắt rơi trên người nàng mang vài tia suy ngẫm. Khóe miệng lúm đồng tiền ngạo nghễ, mở miệng nói mang theo mấy phần khiêu khích. “Sợ sao?”

Thiên Dao kiêu ngạo ngửa đầu nhìn thẳng hắn, dịu dàng nói. “Thiên Dao ngay cả Điện hạ còn không sợ, sao lại có thể e ngại rắn độc mãnh thú.” Sở Diễm ngăn người trong chốc lát, rồi háng giọng mà cười. Thân thể hơi nghiêng, cánh tay đặt lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, dùng lực kéo nàng ôm lên trên ngựa, vậy ở trong lòng mình. Đầu ngón tay thon dài vô tình hay cố ý lướt nhẹ qua gò má mịn màng của nàng. “Thật đẹp.” Giọng nói trầm thấp ma mị vang lên bên tai, hơi thở ấm áp, vừa thốt ra nơi cần cổ làm ngựa ngáy một chút. Gương mặt Thiên Dao nhất thời đỏ lựng.

Cùng Thái tử điện hạ cười chung một ngựa, lại còn tư thế ôm nhau mập mờ như thế, thật đúng là mơ ước của bao nhiêu nữ quyền Đông cung. Tư Đồ Phương Phi ngược lại vẫn một phong thái cao quý, mặc dù căm tức nhưng không nhiều lời. Tiêu Trinh Nhi châm chọc khiêu khích nói một câu, “Thảm muội muội được ngàn vạn sủng ái, thật là khiến người hâm mộ.” Ngay sau đó, đề tài được chuyển, nhắm thẳng vào Doãn Hàm Tuyệt.

“Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Ban đầu là Doãn muội muội được tháng ngày cung chiều, nhưng mà đã đi không trở lại.”

Sắc mặt Doãn Hàm Tuyết biến sắc mấy phần, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng cắn cắn cánh môi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Tiêu tỷ tỷ sao lại nói vậy, Thảm tử phi xinh đẹp khuynh thành, vừa được hoàng thượng sắc phong làm nhất phẩm phu nhân, địa vị còn trên cả Lăng gia và Thái tử phi, Hàm Tuyết đương nhiên không thể so sánh được.”

Hàm Tuyết không chút dấu vết ném quả bóng sang cho Tư Đồ Phương Phi. Sắc mặt Phương Phi trầm xuống, ánh mắt liếc nhìn mấy nữ nhân bên cạnh, lạnh giọng nói. “Thảm Thiên Dao được chuyên sủng, đó cũng coi như bản lĩnh của nàng, các người nếu như ghen tỵ, có thể dùng khả năng đi đoạt lại điện hạ, đừng ở trước mặt bốn cung ghen tuông ăn nói linh tinh, có lợi ích gì.”

“Lời của Thái tử phi thật đúng.” Tiêu Trinh Nhi không mặn không nhạt hỏi lại một câu, “Lúc Doãn muội muội được chuyên sủng ở Đông cung, cũng chưa sinh được cho Điện hạ một hài tử, quả thực là không có phúc khí. Bây giờ Thảm Thiên Dao ngày ngày ân ái cùng điện hạ, nói không chừng qua một thời gian sẽ truyền ra tin tức tốt đấy.”

Doãn Hàm Tuyết im lặng trầm mặc, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền.

Tiêu Trinh Nhi lại giễu cợt một tiếng, tiếp tục nói. “Bất quá nói đi cũng nói lại, không có phúc khí dù sao so với người ngay cả cơ hội cũng không có vẫn tốt hơn nhiều. Thái tử phi tỷ tỷ còn mòn mỏi trông mong điện hạ tới Thương Lan điện qua đêm à!” Nàng che miệng châm biếm, dưới sự nâng đỡ của thị nữ đi về phía lầu lớn.

Tư Đồ Phương Phi cứng đờ tại chỗ, thân thể tức giận khẽ run lên. Thị nữ Bội Tâm vội vàng nâng nàng lên, thấp giọng trấn an nói, “Nurong nurong đừng chấp nhặt với nàng ta, không phải ý vào hậu thuẫn của Tiêu gia muốn làm gì thì làm sao! Sớm muộn cũng tới lượt nàng ta.”

“Trời lạnh, Thái tử phi cũng nên vào lầu cho ấm.” Doãn Hàm Tuyết ngược lại hiểu lẽ nghĩa cúi người đáp lễ, mới cùng thị nữ đi vào lầu lớn.

Mấy nữ nhân tranh giành tình nhân này tạm thời không nhắc đến, chỉ nói trong bãi sân, mấy nhóm nhân mã đã phân tán bên trong cánh rừng.

Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao, ngược lại không chút nóng lòng sẵn sàng, con ngựa một đường lác lác đi về phía trước, cực kỳ giống như cưỡi ngựa xem hoa ngắm phong cảnh. “Dao Nhi có am hiểu về cung tiền?” Hắn dịu dàng hỏi, gỡ xuống cung tiền trên lưng, nắm lấy bàn tay nhỏ của Thiên Dao, kéo căng mũi tên.

“Không biết.” Thiên Dao hết sức khiêm tốn trả lời.

Sở Diễm khẽ cười, “Bốn vương còn tưởng rằng Dao Nhi của ta không gì không thể làm.”

Thiên Dao ở trong ngực hắn, hồn dôi hừ một tiếng.

Lúc này, đúng lúc một đàn hồng nhạn bay ngang qua đỉnh đầu, mắt phương Sở Diễm híp lại, gương cung lên, đầu ngón tay bắn ra, song tiễn xoạt một tiếng bay cao lên trời, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, chim đầu đàn đã rơi thẳng xuống đất. “Bắn trúng rồi! Tài bắn cung của điện hạ thật cao.” Sau lưng mấy tên tướng lĩnh a dua nịnh hót hoan hô, người hầu có nhãn lực tốt đã thúc ngựa phi ra ngoài, một lát sau, liền thu trở về con chim nhạn bị bắn trúng.

Khuôn mặt Sở Diễm lạnh nhạt, ý cười rõ ràng ở một bên. “Thịt hồng nhạn rất ngon, để tối nướng cho Dao Nhi ăn, được không?”

“Ừm.” Thiên Dao không quá để ý đáp lời. Ngựa đầu nhìn trời cao, ánh mắt buồn bã như mất mát. Trên không, đàn chim mất đi chim đầu đàn, thất kinh bay tứ tán, vỡ tan tác. Không cần nghĩ nhiều cũng biết được chúng nó sẽ gặp phải số mạng như thế nào.

“Thất ca lại hứng thú như vậy, đệ thấy không cần chờ đến tối đâu, đệ cũng đang đói, bây giờ nướng ăn luôn, thế nào?” Sở Dục vẫn luôn thúc ngựa ở phía sau đột nhiên mở miệng, nói xong, đã xoay người nhảy xuống ngựa, sai người nhóm lửa.

Sở Diễm mỉm cười, cũng xuống ngựa, đưa hai tay cho Thiên Dao, ra hiệu muốn ôm nàng xuống. Mà đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, cuối cùng vẫn cứng ngắc ở trên ngựa. “Điện hạ không phải nên lấy săn bắt làm đầu sao? Binh Phù Hồ Quân kia...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chàng Càng Cần Người

“Đang lo lắng cho bốn vương sao?” Sở Diễm tà mị nhếch khóe miệng.

Ánh mắt trong veo của Thiên Dao nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như vực của hắn, khe khẽ gật đầu. “Binh phù không thể để rơi vào tay người khác.”

“Yên tâm, bốn vương tự có định đoạt.” Hầm mỉm cười, ôm Thiên Dao xuống ngựa.

Bên kia, Sở Dục đã sớm nổi được đồng lửa, thành thoi ngồi bên đồng lửa nướng hồng nhạn, thỉnh thoảng lại truyền ra mùi thịt nướng thơm ngào ngạt. Sở Diễm cùng Thiên Dao sóng đôi ngồi ở một bên khác, hai cánh tay Thiên Dao vòng qua đầu gối, thân hình nhỏ xinh cuộn lại. Ánh lửa đỏ lập lòe chiếu trên gương mặt trắng nõn của nàng phá lệ rực rỡ.

“Thất ca đối với chuyện này thấy thế nào?” Sở Dục cọt nhả nói, gầy gầy nhánh củi trong tay làm ngọn lửa cháy bùng lên.

Trong đôi mắt đen sâu của Sở Diễm là ánh lửa cháy bùng nóng rực, tuần nhan lạnh nhạt tựa như có điều suy nghĩ. “Bổn vương nhất thời cũng chưa đoán ra được tâm tư của phụ hoàng, nhưng chuyện binh phù kia, thà tin là có còn hơn không. Nếu để rơi vào tay Sở Hạo hoặc người của Tiêu gia, lại khó giải quyết.”

Mi tâm Sở Dục nhú chặt, lại nói. “Hoàng thượng gần đây kiêng kỵ nhất chuyện hoàng tử tự dụng binh, hôm nay lại bày ra chuyện như thế.”

Sở Diễm khẽ cười, “Đi một bước tính một bước vậy.”

“Thất ca trái lại rất thành thoi. Các nhóm khác lúc này chỉ sợ thu hoạch không ít, chúng ta thì hai tay vẫn trống trơn.” Sở Dục khẽ hừ một tiếng.

Nghe Sở Dục nói, Thiên Dao cũng vô cùng lo lắng. “Điện hạ có nắm chắc thắng được nhóm khác không?”

Sở Diễm chưa mở miệng, ngược lại Sở Dục đã cướp lời, “Tiêu gia căn bản không đủ trình, tài nghệ bắn cung của Sở Hạo cũng thuộc dạng thượng thừa nhưng thất ca trước giờ cũng không xem vào mắt.”

Sở Diễm lạnh lùng liếc hắt một cái, “Kỵ xạ của Nhị ca không bằng bổn vương, nhưng lại có những lợi thế khác, huống hồ, lại có sự trợ giúp của phụ tử Tư Đồ. Lần này muốn thắng cũng không dễ dàng.”

“Binh tới tướng chặn, nước tới bờ chặn, bất luận thế nào cũng phải lấy được binh phù.” Mây kiếm Sở Dục nhú lại, một bộ khí thế như tình thế bất buộc.

Sở Diễm cười, tùy ý ném cành củi vào đồng lửa. “Nếu phụ hoàng vốn không có ý định giao ra binh phù thì sao?”

Sở Dục sừng sốt, “Ý thất ca là...” Chẳng lẽ hành động này của hoàng đế chỉ là dò xét!

Thịt trên đồng lửa đã chín, tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Thiên Dao lạnh nhạt nghe cuộc nói chuyện giữa hai người nhưng cũng không nhiều lời. Đưa ra bàn tay ngọc trắng nõn, bẻ một chân chim đưa tới trước mặt Sở Dục. “Vương gia không phải đói bụng sao? Ăn trước một chút đi.”

Bàn tay dài nhỏ trắng nõn bày ra trước mặt, nữ tử mi mắt như tranh, ánh mắt khẽ động, một cái nhấc một nụ cười như tranh sơn thủy lạnh lùng, đẹp đến mức không thật. Trong lúc nhất thời, Sở Dục lại nhìn đến ngây dại. Trong đôi mắt đen sâu của hắn hoàn toàn không thấy sự tồn tại của thức ăn, chỉ có nữ tử với chân mày như núi ở xa vậy.

Thấy hắn thật lâu không có phản ứng gì, Thiên Dao lại dịu dàng gọi. “Vương gia.”

“Sở Dục thất lễ, mong Thất tẩu thứ tội.” Sở Dục ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng nhận lấy miếng thịt trong tay nàng, há to miệng cắn. Khóe mắt dư quang không chút dấu vết liếc nhìn Sở Diễm. Mà người sau thì tuần nhan lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm, vẫn như cũ sâu không thấy đáy.

Cả một con hồng nhạn căn bản cũng không cắn được mấy miếng, sau thời gian một chum trà, Sở Diễm lạnh nhạt đứng dậy, trong tròng lạnh lùng nói. “Đi săn thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều. Nhớ, săn nhiều mãnh thú chim quý hiếm, những thứ khác phụ hoàng nhìn không thuận mắt.”

Sở Diễm xoay người nhảy lên tuần mã, roi ngựa nâu đỏ vung lên, liền thúc ngựa nghênh ngang mà đi. Lại để Thiên Dao và Sở Dục lọt lại ở phía sau.

Thiên Dao đứng cứng đờ tại chỗ, gương mặt khó xử. Nàng tự nhiên cảm giác được sự tức giận của Sở Diễm, chẳng qua là, không biết hắn vì chuyện gì mà tức giận. Mới vừa rồi rõ ràng còn như keo như sơn, nam nhân này quả thật âm tình bất định.

Sở Dục nhún vai, về cọt nhả lại mang theo vài tia bất đắc dĩ, hạ thấp giọng nói một câu. “Lòng yêu cái đẹp ai cũng có. Nếu như sợ người khác dòm ngó, thế thì dứt khoát giấu đi cho rồi. Thất ca ghen tuông thế này thật là không hiểu nổi.” Dứt lời, cũng phi thân lên ngựa, nghênh ngang mà đi.

Thị vệ cũng theo đó mà tản đi, trong lúc nhất thời, chỉ để lại Thiên Dao lẻ loi một mình. Bên người là tiếng lửa cháy tách tách. Nghe nói, trong rừng này có nhiều mãnh thú thường lui tới, Thiên Dao không khỏi cảm thấy gió lạnh thổi vù vù.

Thiên Dao hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới bình tĩnh lại. Cơ hội chỉ có một lần, bất luận chuyện binh phù là thật hay giả, nàng đều phải ra sức đánh một trận. Nhưng nàng đi đâu săn chứ, trong tay vừa không có cung tiễn binh khí, nội lực cũng chưa khôi phục, không dám manh động. Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, bắt những con chim quý tương đối hiếm hoi một chút.

Mà ở một nơi khác, Sở Dục thúc ngựa đuổi theo Sở Diễm, hai người một trước một sau đi săn con mồi của mình. Sở Diễm một tên bắn xuyên tim một con gấu đen xong, trong lúc lơ đãng quay đầu, lại thấy Sở Dục cưỡi ngựa một mình, không hề thấy bóng dáng Thiên Dao, vội kiểm theo bản năng chau lại.

“Thăm Thiên Dao đâu?”

“Sao đệ biết được, Thất ca không phải tức giận sao, đệ nào dám ở chung một chỗ với nàng ta.” Sở Dục lơ đãng nhún vai một cái.

Hắn lại dám bỏ Thiên Dao lại một mình! Mí tâm Sở Diễm cơ hồ chau lại một chỗ, sắc mặt nhất thời lạnh xuống. Sở Dục vẫn là lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy.

“Võ công thất thủ giỏi như vậy, thất ca còn lo lắng gì sao.”

“Nàng bị nội thương nghiêm trọng, căn bản không thi triển võ công được.” Sở Diễm rống lên, giục ngựa quay đầu trở về. Chưa kịp tới, liền nghe thấy gió lạnh thổi vù vù ở nơi xa, kèm theo tiếng mãnh thú gào rống.

“Hình, hình như có mãnh thú xuất hiện.” Sở Dục có chút nóng nảy, nếu Thiên Dao thật sự không thể vận dụng nội lực, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Hắn khí quanh thân Sở Diễm bức người, hung hăng quát xuống roi ngựa. Mà sau lưng, một con tuần mã khác từ xa xa đuổi tới, là Xích Diễm. “Điện hạ, bãi săn có thích khách, hoàng thượng bị tập kích, người đang trong hiểm cảnh.”

“Cái gì?” Sở Diễm luôn luôn trầm ổn cũng có chút không giữ được bình tĩnh, quan tâm tắc loạn. “Phụ hoàng có bị thương không?”

“Vẫn chưa biết.” Xích Diễm hấp tấp nói.

Sở Dục thúc ngựa theo sau, mở miệng hỏi. “Thất ca, bây giờ làm thế nào mới được?”

Sở Diễm cân nhắc một lúc, “Bỏ vương dĩ nhiên phải đi cứu phụ hoàng.”

“Thất ca có nghĩ tới, đây có thể là kế điệu hổ ly sơn không, nếu thất ca không ở đây, chúng ta tuyệt không thể giành phần thắng. Nếu binh phù rơi vào tay Sở Hạo thì phiền rồi.” Sở Dục vội vàng nói.

“Việc này cũng có thể là phụ hoàng thử dò xét, bất luận thế nào, Bỏ vương nhất định phải đến bên cạnh phụ hoàng.” Sở Diễm xiết chặt dây cương, đầu ngựa đã thay đổi phương hướng. “Thiên Dao liền giao cho đệ, bỏ vương muốn nàng còn sống trở lại bên cạnh ta.”

Lúc Sở Dục đuổi tới chỗ sâu trong rừng rậm, Thiên Dao đang bị mãnh hổ ép từng bước lui về phía sau. Nàng cũng coi như trấn định, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, áo quần trắng tuyết trên người bị mãnh thú cào rách mấy đường, nhiễm màu máu đỏ tươi. Mà nàng từng bước lui về phía sau, mãnh hổ từng bước ép sát, ‘gr’ một tiếng nhảy bổ về phía Thiên Dao.

Nàng linh hoạt khéo léo lách người, né tránh trong gang tấc, lại sớm vì mệt mỏi mà thở dốc. Không thể sử dụng khí lực, chỉ đành phó mặc cho số phận.

Cũng may, mạng của nàng vẫn chưa tuyệt, Sở Dục chạy tới coi như kịp thời, một mũi tên xuyên không lao tới ngay giữa trái tim mãnh hổ. Mãnh hổ rống lên một tiếng, thân thể nặng nề ở trước mắt Thiên Dao ngã xuống.

Thiên Dao chậm rãi đứng dậy, thân hình nhỏ xinh suy nhược đứng yên tại chỗ. Ngược mắt liền thấy Sở Dục đang cười trên con ngựa cao to, tay giương cung, hết như thiên thần từ trên trời bay xuống.

Nàng cười tươi, mang theo sự thoải mái khi sống sót sau tai nạn.

Sở Dục xoay người xuống ngựa, đi nhanh tới trước người nàng, quan sát trên dưới một phen, phát hiện nàng vẫn bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm. “Mới vừa rồi thật là nguy hiểm. Thất ca nếu có chuyện gì bỏ vương cũng không thể giải thích với Thất ca được.” Hắn mỉm cười nói xong, từ trong ngực lấy ra khăn tay sạch sẽ, giơ tay lau đi vết bẩn trên má nàng.

Thiên Dao có chút lúng túng lui về phía sau một bước, cứng nhắc trong chớp lát mới nói, “Đa tạ vương gia cứu giúp.”

Sở Dục cũng sững sốt, hậu tri hậu giác cũng thấy mình đích thực hơi mạo phạm. Sau đó vô cùng ảo não, hôm nay thật là bị quỷ ám mà. “Thất ca không cần khách khí, Bỏ vương được thất ca nhờ vả, tất nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Thiên Dao cười khẽ, ngồi xuống nhỏ lấy mũi tên cắm trên thân hổ, khoe môi cong cong, thật là đơn thuần ngây thơ. “Có con mãnh hổ này, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nhiều.” Nàng lại chỉ chỉ mấy con chim quý hiếm ở một bên, “Bắt những thứ này thật là phí sức lực.”

Sở Dục bật cười, khó trách nàng lại chặt vật như vậy, hẳn là tay không bắt... ác diệu. “Thất ca đối với thất ca thật có lòng...”

Lời hắn còn chưa dứt, đột nhiên bị Thiên Dao cắt đứt. Nàng đẩy hắn ra, đem thân thể che trước người hắn. “Vương gia cẩn thận.”

Một mũi tên như bay bắn thẳng vào ngực nàng. Mũi tên lao nhanh về phía trước, căn bản không còn kịp né tránh. Thiên Dao chịu đựng đau đớn, ném tên nằm trong tay ra, một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một tên hắc y nhân từ trên cây rơi xuống. “Vương gia, có mai phục, người đi mau.”

“Thất ca, thương thế của người thế nào rồi?” Sở Dục còn quản mai phục gì nữa, chỉ biết vết thương của Thiên Dao tuôn ra máu tươi không ngừng, khiến hai mắt đau đớn.

“Người đi mau, ta chỉ có thể ngăn cản một thời gian.” Thiên Dao cố hết sức rút tên trong ngực ra, lại phun ra một dòng máu khác. Mũi tên này rõ ràng không phải là bắn trúng mình, nhưng hắn lại cảm thấy trái tim đau đớn kịch liệt. Hắn nửa ôm Thiên Dao vào trong lòng, phong bế một số đại huyết trên

người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 78: Chàng Hiểu Được (1)

“Thảm Thiên Dao, ngươi nhất định phải trụ vững. Ngươi không được phép chết, có nghe hay không!” Hắc khản giọng gào thét thê lương, bộ dáng bá đạo ngược lại giống Sở Diễm như đúc.

Mà lúc này, hàng loạt hắc y nhân từ trên không nhảy xuống, vây bọn họ thành một vòng.

Đôi mắt Sở Dục đỏ ngầu, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh. Quả thực là kẻ điều hổ ly sơn, chẳng qua là ngay cả Thất ca cũng không dự liệu được, mục tiêu của bọn chúng lại là hắn – Sở Dục.

“Vương gia, không thể ham chiến.” Thiên Dao cố hết sức nói, dùng chút sức lực cuối cùng thăm vịn nội lực, bàn tay nâng lên, trong chốc lát hàn khí dâng lên đánh về phía bốn phía hắc y nhân. Sau tiếng kêu thảm thiết, hắc y nhân từng người từng người đổ xuống, đều bị đông lạnh thành người băng.

“Thảm Thiên Dao, ngươi điên rồi.” Sở Dục lớn tiếng gầm thét, ôm chặt lấy thân thể tê liệt ngã xuống của nàng vào trong lòng. Thất ca nói nàng không thể tiếp tục vịn nội lực, nếu không, chính là tìm đường chết. Mà bây giờ, nàng chính là đang tự tìm đường chết, vì cứu hắn, nàng lấy một mạng đổi một mạng.

Sở Dục không dám tiếp tục trì hoãn, ôm lấy Thiên Dao phi thân lên. Không ai dám bảo đảm liệu có còn nhóm hắc y nhân nào khác hay không. Yếu không địch lại mạnh, điều duy nhất hắn có thể làm lúc này là tìm một nơi an toàn để ẩn náu.

Sâu trong rừng, tìm được một sơn động để ẩn nấp, hắn ở trước cửa động để lại tín hiệu. Sở Diễm nhìn thấy, tự nhiên sẽ biết mà tìm được bọn hắn.

Lúc hắn ôm Thiên Dao vào trong động, hơi thở của nàng đã hết sức mỏng manh. Nàng yếu ớt giống như một búp bê bằng sứ, sắc mặt tái nhợt như tuyết, đôi môi ónh nhuận cũng không còn chút huyết sắc, gần như trong suốt. Bên trong động yên tĩnh có chút đáng sợ, Sở Dục ôm chặt lấy nàng, thân thể của nàng lại lạnh băng như vậy, hắn cảm giác được rõ ràng, tính mạng của nàng đang từng chút từng chút một trôi đi.

“Thất tẩu, ngươi tỉnh lại đi.” Hắn lắc lắc thân thể của nàng, mà nàng lại không có chút phản ứng. Sở Dục hết sức nóng lòng, “Thảm Thiên Dao, Thiên Dao, ngươi tỉnh lại đi, đừng chết, van xin ngươi, đừng chết.” Lần đầu tiên, Sở Dục hiểu được trên đời còn tồn tại hai chữ ‘sợ hãi’ này.

“Lạnh, lạnh quá.” Trong hôn mê, Thiên Dao rì rầm ni non, tựa hồ thống khổ vô cùng, thân thể của nàng không ngừng run rẩy, mi tâm nhíu lại, vô thức tìm kiếm nơi ấm áp.

Sở Dục không suy nghĩ thêm nhiều, liền cởi hết tất cả y phục trên người ra, bao lấy thân thể của nàng, ôm nàng thật chặt trong lòng. Lồng ngực trần của hắn tỏa ra nhiệt độ khiến nàng dần dần an ổn. Nhưng một lát sau, nàng lại bắt đầu ho khan kịch liệt, một ngụm máu to theo khoe môi tràn ra. Mi tâm nàng nhíu chặt, hàng mi dài vẫn còn vương giọt nước trong suốt, run rẩy mấy nhịp mới chậm rãi mở ra. Mà đập vào mắt chính là gương mặt tuần tú lo lắng của Sở Dục.

“Thảm Thiên Dao, ngươi là đồ ngọc sao. Không phải là ngươi không muốn gặp ta nữa sao, cần gì phải liều mạng cứu ta, hay là ngươi thiên bẩm đã thương người như vậy.” Sở Dục gầm thét, một đôi mắt đen lại không tự chủ được ướt ướt. Hắn ôm chặt quá, Thiên Dao ở trong ngực hắn có chút thở không thông.

“Tùy Vương gia muốn nghĩ thế nào.” Nàng yếu ớt cười một tiếng, tựa hồ không chút để ý đến chuyện sinh tử. Mà bàn tay Sở Dục áp vào ngực nàng, không ngừng truyền nội lực cuộn cuộn vào thân thể nàng. Nàng muốn nói thêm gì nữa mới phát hiện ra giọng nói có chút khàn khàn. Mà cho dù là suy yếu chết vật đến vậy, đôi mắt nàng vẫn trong veo như cũ.

Nàng khẽ nhìn hắn, có chút khó khăn nói. “Vương gia không cần hao phí nội lực của mình, Thiên Dao chống đỡ không được bao lâu nữa.”

“Ngươi câm miệng, ai cho phép ngươi chết. Nếu ngươi dám chết, Bôn vương nhất định không bỏ qua cho ngươi.”

Thiên Dao cười khổ, yếu ớt thốt ra hai chữ. “Thật giống.” Bộ dáng bá đạo của hắn giờ phút này, ngược lại có mấy phần giống như Sở Diễm. “Thiên Dao đã quen với bộ dạng bất cần đời của Vương gia. Ngươi bây giờ, không giống người một chút nào.” Có lẽ là nói quá lâu, Thiên Dao lại bắt đầu không ngừng ho khan, khoe miệng lại trào ra một ít máu tươi.

Sở Dục chỉ cảm thấy trước mắt đều là màu đỏ, bàn tay ầm ầm qua loa lau vết máu trên khoe môi nàng. Hắn tự lừa dối bản thân, cho rằng không nhìn thấy thì những vết máu kia không tồn tại. Nàng vẫn ổn, không có bị thương, cũng tuyệt đối có hy vọng. Nghĩ đến đôi mắt trong sáng như ngọc sẽ không bao giờ mở ra nữa, hắn thống khổ giống như vạn tiễn xuyên tim.

“Thảm Thiên Dao, ngươi nhất định phải cố trụ vững. Thất ca rất nhanh sẽ đến cứu chúng ta thôi, không phải ngươi rất yêu huynh ấy sao? Ngươi sẽ không rời bỏ huynh ấy đâu, đúng không?” Sở Dục cảm thấy lời nói của mình có chút lộn xộn, nhưng hắn chỉ cần nàng khỏe lại, giảm thọ mười năm cũng

được, muốn hấn lấy mạng đổi lại cũng được, chỉ cần nữ nhân trong lòng này khỏe lại.

Thiên Dao chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề, nàng thật mệt mỏi quá, yêu cũng mệt mỏi quá, đau đến mệt mỏi. Cứ như vậy đi, kết thúc cũng tốt.

“Chàng, càng cần người hơn.” Đây là câu nói sau cùng lưu lại trước khi Thiên Dao bất tỉnh.

“Thiên Dao, Thẩm Thiên Dao!” Sở Dục luống cuống, dùng hết sức lắc lắc thân thể của nàng, nhưng nàng lại không chịu tỉnh lại.

Sở Dục ôm chặt nàng, cảm giác được thân thể nàng đang từ từ lạnh buốt, trái tim cơ hồ ngừng đập. Nội lực cuộn cuộn vẫn không ngừng được đưa vào thân thể nàng, nhưng vẫn như cũ không chút dấu hiệu biến chuyển tốt. Hấn dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể bảo vệ được hơi thở yếu tàn cuối cùng của nàng.

Trong cuộc đời Sở Dục có quá nhiều nữ nhân, nhưng trước giờ chưa từng gặp một người dùng cảm kiên trung như Thẩm Thiên Dao. Hấn rốt cục cũng hiểu được tất cả do dự cùng không đành lòng của thất ca. Cả đời có được hồng nhan tri kỷ bầu bạn, chết cũng không hối tiếc.

Trong lúc tuyệt vọng, ngoài động truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, tim Sở Dục căng thẳng, một tay ôm chặt lấy Thiên Dao một tay cầm chặt bảo kiếm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Hấn không dám khẳng định, người tới là địch hay bạn. Chỉ có thể trong tình huống xấu nhất, buông tay đánh một trận.

Mà khi bóng dáng cao lớn của Sở Diễm xuất hiện trước mặt, hấn cảm giác giống như nhìn thấy ánh mặt trời, ý niệm đầu tiên lóe qua trong đầu chính là Thiên Dao được cứu rồi. “Thất ca.” Hấn khàn giọng kêu lên một tiếng.

Mà sắc mặt Sở Diễm lại lạnh kinh người, găm nhẹ một câu với người phía sau lưng. “Tất cả rút hết ra ngoài cho bốn vương.”

Trong ấn tượng, Sở Dục vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thất ca nổi nóng đến như vậy. Một tiếng rống này mới khiến cho Sở Dục kịp tỉnh ngộ, bản thân giờ phút này nhếch nhác như thế nào. Mà tình cảnh thế này trong mắt người khác, nhất là trong mắt Sở Diễm, sẽ nghĩ như thế nào.

Sở Dục lao đảo từ dưới đất bò dậy, trong ngực vẫn ôm lấy Thiên Dao đang hấp hối. Mở miệng là giọng nói khàn khàn kịch liệt, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu. “Thất ca, đệ sẽ giải thích sau, mau cứu cứu nàng, cầu xin huynh cứu lấy nàng.”

Sở Diễm trầm mặc nhận lấy Thiên Dao từ trong ngực hấn, sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi. Sở Dục là người biết chừng mực, Sở Diễm tự nhiên sẽ tin tưởng hấn và Thiên Dao là trong lúc đó là trong sạch. Huống hồ, tình huống trước mặt, cũng không cho phép bọn họ phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà, Sở Dục, hấn chung quy vẫn có tâm tư không nên có, một chữ ‘cứu’ kia, tiết lộ quá nhiều tâm ý.

Cánh tay hấn giương lên, kéo chiếc áo khoác trên người Thiên Dao ném trở lại trên người Sở Dục. “Mặc vào.” Âm thanh thốt ra không có chút nhiệt độ. Sau đó, hấn gỡ xuống áo khoác dày bằng lông cáo trắng như tuyết trên vai xuống, bao lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của Thiên Dao. Không hề có chút trì hoãn, sai bước hướng ra ngoài động.

Thương thế của Thiên Dao rất nặng, vị trí mũi tên xuyên qua cách tim không quá nửa tấc, chảy máu quá nhiều, áo lông cáo màu trắng vừa mới đắp lên người liền bị nhuộm đỏ. Mà nghiêm trọng hơn nữa là nội thương của nàng, vốn là vết thương cũ chưa lành, lại vọng động nội lực, kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng. Sở Diễm nhất thời có chút tay chân luống cuống, nhưng hấn cũng coi như trấn định, cho nàng uống thuốc trị nội thương, lại dùng nội lực giữ trụ tâm mạch cho nàng, máu nơi vết thương mới miễn cưỡng ngừng lại.

Xe ngựa hồi cung chạy thật nhanh, mà tình huống của Thiên Dao rõ ràng không chống đỡ lâu được như vậy, thân thể của nàng lại lạnh giống như băng. Máy kiếm Sở Diễm nhủ chặt, nhanh chóng cỡi y phục trên người nhau ra, khóa chặt nàng ở trong lòng. Cầm bảo rộng lớn che kín hai thân thể trần trụi, Sở Diễm dùng nhiệt độ của chính mình để sưởi ấm cho nàng.

Nhưng như vậy vĩnh viễn cũng không đủ, Thiên Dao tu luyện U Minh chương nhiều năm, thân thể vốn là băng hàn, ngày thường cũng không có gì đáng lo ngại, nhưng trọng thương trong người ngày hôm nay, nhiệt độ thấp như vậy lại là đòn trí mạng. “Dao Nhi, ngoan, tỉnh lại, nhìn ta này.” Hấn dịu dàng nhẹ giọng gọi, nhưng nàng vẫn như cũ không có chút phản ứng.

Sở Diễm bất đắc dĩ thở dài, hôm nay, cũng chỉ có thể...

Hấn lật người nàng đè ở phía dưới, cũng không dám dùng sức quá nhiều, dù sao trên người nàng vẫn còn có vết thương. Hấn dịu dàng hôn lên đôi môi trong suốt tái nhợt của nàng, tìm lấy vẻ ngọt ngào trong hơi thở mùi đàn hương của nàng. Bàn tay ấm áp, di chuyển dọc theo đường cong thân thể nhỏ xinh của nàng, ý đồ thông qua phương thức như thế nâng cao nhiệt độ của nàng. Mà những vuốt ve động chạm như thế cũng khiến hấn sinh ra rung động bản năng nhất.

Thiên Dao rốt cuộc cũng có chút phản ứng, trong miệng bật ra một tiếng rên rỉ. Thân thể mềm mại không tự chủ được dán lên người hấn, bàn tay ngọc vô thức sờ soạng trên thất lưng chắc chắn của hấn. Thân thể của nàng lạnh, mà da thịt chạm vào lại mềm mại nhẵn bóng như tơ lụa. Sở Diễm dịu dàng cười khẽ, bàn tay nóng bỏng dọc theo hai bên má đùi trong của nàng, khiêu khích.

“Dao Nhi, có thể sao?” Hấn dịu dàng thấp giọng hỏi, đầu ngón tay mềm mại vén tóc trên trán nàng.

“Ừm a.” Khẽ đau nhói khiến ý thức Thiên Dao từ từ thanh tỉnh. Hàng mi như cánh quạt run rẩy mấy cái, nàng đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt lập tức phản chiếu gương mặt của hấn. Bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc, cả hai đều có chút kinh ngạc trong giây lát. Nàng đẹp tới mức khiến hấn nghẹt thở, còn hấn thâm tình khiến nàng đắm chìm.

CHƯƠNG 79: CHÀNG HIỂU ĐƯỢC (2)

Nhiệt độ thân thể bổ sung cho nhau, kèm theo mỗi một cử động của hắn, thân thể Thiên Dao từ từ ấm lại, hai gò má hiện lên chút hồng nhuận. “Sờ, Sờ Diễm.” Nàng dịu dàng gọi, đầu ngón tay hơi lạnh bám trên bả vai hắn, ngón tay nắm chặt.

“Tĩnh rồi?” Khóe miệng hắn nhếch lên tà khí, bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, động tác êm ái dị thường, “Nhận ra ta là ai, biết ta đang làm gì không?”

Thiên Dao e lệ quay mặt đi, thân thể không chút sức lực ở phía dưới hắn, mềm mại như nước. “Sờ Diễm, ta tưởng sẽ không còn được gặp lại chàng nữa.”

“Nha đầu ngốc.” Hắn hôn nhẹ một cái trên cánh môi mềm mại của nàng, cánh tay của nàng lại buộc chặt vài phần. Động tác bên dưới lại không hề nhanh hơn. Trên người nàng có thương tích, hắn chung quy cũng có chút cố kỵ. Hoan ái bình thản như nước lại vẫn khiến hắn muốn ngừng mà không được. Thiên Dao rõ ràng là nữ tử trúc trắc, không biết phối hợp đòn ý, nhưng hắn lúc nào cũng muốn nàng không đủ.

Nóng bỏng ngay trong cơ thể Thiên Dao bộc phát, Sờ Diễm nằm trên người nàng, nặng nề thở dốc, say sưa hôn lên đôi môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích đầu lưỡi nàng, hút dẫn về ngọt ngào trong miệng nàng, Thiên Dao bị hắn hôn sâu đến mức thở không thông, một quyền đánh vào lồng ngực hắn lại không có chút lực sát thương nào. Hắn đẩy đưa với đầu lưỡi nàng một hồi lâu sau mới buông ra.

Thiên Dao bị hắn chế trụ cổ tay, ở trong ngực hắn ‘urm’ vài tiếng.

Sau khi đòi hỏi xong, Sờ Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, mắt phượng mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuyệt mỹ của nàng. “Đừng lộn xộn, cẩn thận động tới vết thương.”

“Chàng, buông ra.” Giọng nói Thiên Dao trầm thấp uyển chuyển, nghe mà khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Sờ Diễm khẽ cười, từ trên người nàng xoay mình xuống. Hoan ái xong, thân thể Thiên Dao khôi phục lại sự ấm áp, hai gò má ửng hồng, vùi trong ngực hắn như một con búp bê bằng sứ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng không chút dấu vết đặt lên cổ tay hắn, mi tâm hơi nhú lên. “Thương thể của điện hạ cũng không nhẹ.”

Hắn dịu dàng cười một tiếng, kéo cổ tay của nàng qua, hôn nhẹ một cái.

“Thay phụ hoàng cầm một kiếm, không có thương tổn đến chỗ hiểm.”

“Vậy chàng còn...” Thiên Dao cẩn nhẹ môi dưới, e lệ không nói tiếp nửa câu sau.

“Còn cái gì?” Sờ Diễm tà mị cười một tiếng, có ý trêu đùa nàng.

Nàng xoay người lại, không để ý tới hắn. Mà hai cánh tay rắn chắc của hắn vòng từ phía sau lên. Thân thể ấm áp của nàng khiến cho hắn có cảm giác chân thật. “Dao Nhi, vì sao phải liều mình cứu Sờ Dục?”

Trầm mặc trong chốc lát, Thiên Dao nhàn nhạt trả lời. “Điện hạ hiểu được.”

Lại trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao nghe thấy tiếng thở dài trên đỉnh đầu truyền đến như có như không. Giọng nói của hắn vẫn dễ nghe mà còn từ tính đến như vậy. “Bốn vương đích thực có quan tâm Sờ Dục, nhưng, bốn vương cũng không đánh lòng mất nàng.”

Thiên Dao bị hắn ôm ở trong ngực, an tĩnh ngoan ngoãn, trái tim cũng ấm áp. Vết thương lại dần dần nhói đau, ý thức của Thiên Dao lại chìm vào mờ mịt.

“Điện hạ, trước mặt chính là cửa cung Đông cung.” Bên ngoài xe ngựa, giọng nói Xích Diễm vang lên trầm thấp, hiển nhiên là đang nhắc nhở. Tốc độ xe cũng từ từ chậm lại.

Sờ Diễm tranh thủ chút thời gian sửa sang lại y phục của mình, lại dùng áo khoác lông cáo bao lấy thân thể Thiên Dao. Xe ngựa ngừng lại, có người hầu khom lưng làm bậc thang. Sờ Diễm ôm lấy Thiên Dao nhanh chóng bước về hướng Vân Tiêu điện. “Mau truyền ngự y.”

“Tuân lệnh.” Xích Diễm khom người nói.

Ban đêm, trong Vân Tiêu điện, ngự y quỳ đầy trên đất. Thiên Dao nằm trên chiếc giường rộng lớn, trên người đang đắp chăn gấm màu vàng xen đỏ, dùng chỉ vàng dệt thành, dưới ánh nến chập chờn, toát ra vẻ long lanh thanh lạnh mà trong trẻo. Sờ Diễm an tĩnh ngồi ở bên mép giường, tuần nhan không chút biểu tình, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Dao.

“Tại sao vẫn còn chưa tỉnh?” Giọng nói lạnh lùng trong veo, không mang chút nhiệt độ.

“Hồi, hồi bẩm điện hạ, thương thể của nương nương quá nặng, lại mất quá nhiều máu. Mặc dù đã cầm máu, cũng dùng thuốc trị nội thương tốt nhất. Thế nhưng nguyên khí lại bị tổn thương nặng nề. Vì thần đã dùng nhân sâm thượng hạng đề khí cho nương nương, chỉ cần qua được ải này, nương nương nhất định sẽ bình an vô sự.” Trường Thái y viện quỳ gối ở phía trước, run giọng đáp.

Tinh khí của Thái tử điện hạ trong cung không ai không biết, nếu chọc giận hắn, chính là đầu dọn đi chỗ khác.

“Bốn vương không muốn nghe những lời nói nhảm này, Bốn vương chỉ muốn biết khi nào nàng tỉnh lại.”

“Cái này... trước hừng đông sáng mai.” Ngự y nhắm mắt trả lời.

Hừng đông? Sở Diễm theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, trăng trên đầu liêu, cách trời sáng ít nhất cũng năm sáu canh giờ, thật sự là dày vò dài đằng đẵng. Mà một câu nói của ngự y, lại làm cho hắn sợ hãi cùng nỗi giận.

“Sau khi trời sáng, nếu nương nương vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sợ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.” Ngự y run rẩy nói, trên trán đã sớm lấm tấm mồ hôi.

Yên lặng trong chốc lát, trên mặt Sở Diễm vẫn không có chút gọn sóng, mà âm thanh phát ra cũng vô cùng lạnh, làm cho người ta như bị đẩy vào băng tuyết, mà nội dung câu nói, chính là khiến đám ngự y quỳ trên đất không rét mà run. Hắn nói, “Bốn vương biết rồi, đều lui ra ngoài điện chờ đi. Trước khi trời sáng nếu Vương phi không tỉnh lại, các người hết thấy đều bồi táng.”

“Điện hạ, điện hạ tha mạng.” Ngự y bị dọa không nhẹ, không ngừng dập đầu xin tha mạng.

Sở Diễm nghe thấy phiền, tay phát một cái, ngự y quỳ đầy trên đất không dám khinh suất, liền lui ra ngoài.

Bên trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm lướt qua gò má tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng ma sát trên cánh môi mềm của nàng. “Dao Nhi, đừng ngủ, cảnh đêm rất đẹp, bốn vương cùng nàng đi xem tuyết ngắm trăng sáng, có được không?”

Đáp lại hắn chỉ là sự trầm mặc yên tĩnh.

Hắn cười khổ, cũng cùng nàng im lặng, an tĩnh ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng, trông chừng nàng, tựa hồ như vậy có thể qua một đời. Mà ngồi như vậy lại suốt cả một đêm. Sáng sớm, ánh sáng nhàn nhạt chiếu từ ngoài cửa sổ vào, ánh mắt Sở Diễm lạnh băng nhìn về phía cửa sổ, mày kiếm nhíu chặt, đầu ngón tay hơi run rẩy vươn ra.

“Dao Nhi, thật sự rất mệt sao? Không muốn mở mắt dậy nhìn ta ư?” Ngự cười chua xót tràn ra trên khóe môi, Sở Diễm thở dài, mắt phượng tuyệt mỹ khẽ khép lại rồi mở ra. “Được rồi, Dao Nhi, nàng ngủ đi, bốn vương không quấy rầy nàng nữa, cũng không bức bách nàng nữa.”

Hắn nghiêng đầu, trầm giọng nói với ngoài điện. “Đem đám ngự y ngoài điện hết thấy xử tử.”

Nhất thời, ngoài điện là một trận tiếng kêu khóc. Mà Sở Diễm lại để ngoài tai, hắn nắm chặt cổ tay trắng ngọc của Thiên Dao, cúi đầu xuống hôn, giọng nói thốt ra lại dịu dàng như giọt nước. “Dao Nhi, bốn vương để bọn chúng đi cùng nàng, có được không? Như vậy, đường xuống hoàng tuyền sẽ không còn cô đơn nữa. Nàng đừng ghét bỏ bọn chúng vụng về, ngay cả một bệnh nhân cũng không trị được.”

Ánh mắt hắn chuyên chú nhìn nàng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp, chỉ sợ bỏ lỡ một tia biểu tình của nàng. Thiên Dao trời sinh bản tính lương thiện, tuyệt không để vì mình mà liên lụy tới người khác, huống chi là có tới vài sinh mạng vô tội. Nếu như, nàng không tỉnh lại như vậy, đó chính là ý trời.

Sở Diễm luôn cho mình là siêu phàm, tự nhận nắm hết thấy mọi thứ trong tay. Nhưng cuối cùng, ý trời khó phạm. Bất lực như vậy, tựa hồ đã từng trải qua, nhưng hắn lực lợi trong trí nhớ, nghĩ thế nào cũng không ra.

Chẳng lẽ, là kiếp trước sao?! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi bật cười.

Mà Thiên Dao lúc này đang chìm sâu vào cơn ác mộng. Nàng dùng hết sức lực giãy giụa, nhưng trước sau vẫn không cách nào thoát khỏi.

“Hóa ra người ở nơi này, Hằng Nga tỷ tỷ đang tìm người khắp nơi a.” Một đôi tay ngọc ngà ôm lấy thỏ ngọc từ dưới đất lên, sa y màu đỏ trên người cùng thỏ ngọc trắng toát tạo thành phong cảnh rực rỡ. Bước chân nhẹ nhàng, nàng ôm thỏ ngọc ngồi bên cạnh Thiên Trì, ánh mặt trời vừa khéo chiếu lên trên người, ấm áp.

Cây ngô đồng cao lớn cạnh hồ che khuất bóng hình xinh đẹp của nữ tử, tiểu tiên đồng, tiên nga lướt qua cũng không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

“Nghe nói gì chưa? Thái tử điện hạ sắp đại hôn rồi, nghênh cưới Bồng Lai tiên nữ.” Hai tiểu tiên nga châu đầu ghé tai nói.

“Hôn sự này đã định tám trăm năm trước rồi, có gì đâu mà ngạc nhiên.” Một người khác hết sức lơ đãng nói.

“Cái vị trong điện chúng ta... là do điện hạ đưa về, nghe nói được sủng ái vô cùng.”

“Chỉ bằng tiểu yêu đó sao?” Tiểu tiên nga khinh thường hừ một tiếng, “Chỉ dựa vào một chút sắc đẹp liền tưởng thật có thể trở thành nương nương sao? Điện hạ trẻ tuổi bông bột, bất quá là nhất thời thích mới mà...”

Tiếng bàn luận xôn xao càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất, Liên Y mới từ sau gốc cây đi ra, chiếc váy đỏ tươi trên người bị gió thổi tung, nét mặt của nàng thần thờ. Thỏ ngọc trong lòng chẳng biết lúc nào đã trốn mất dạng.

Hắn muốn cưới nữ nhân khác làm thê tử sao? Không, nàng không tin, những chuyện này không phải thật.

Nàng lão đạo chạy trở về Thiên điện, nàng muốn chính miệng hắn nói cho nàng biết. Các nàng đều là gạt người, người Thủy Quân yêu là Liên Y, người chàng muốn cưới cũng là Liên Y.

Trong Thiên điện an tĩnh cực kỳ, cửa điện đóng chặt. Liên Y nhẹ nhàng đi tới bên cửa, vờ muốn đẩy cửa ra liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đối thoại, thanh âm kia rất quen thuộc, là của phụ tử Tây Thiên vương Chúc Dung và Thái tử Trường Cầm.

“Ngày mai Bồng lai tiên chúa sẽ cử Thiên nữ tới đây hòa thân, tính tình phóng túng của con cũng nên thu lại, nếu để cho người không liên quan phá hỏng đại hôn ngày mai, đừng trách bốn vương không nể mặt.” Ngữ khí của Tây Thiên Vương Chúc Dung ôn hoà nhưng rõ ràng mang theo ý cảnh cáo.

“Hài nhi biết chừng mực.” Thái độ của Thái tử Trường Cầm ôn thuận, ánh mắt khẽ neho lại, trong đôi mắt sâu thẳm lại là sầu lo hiếm thấy.

Tây Thiên vương hừ lạnh một tiếng, “Con nếu biết chừng mực, cũng đã không đưa tiểu yêu đó về đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chàng Hiểu Được (2)

Nhiệt độ thân thể bổ sung cho nhau, kèm theo mỗi một cử động của hắn, thân thể Thiên Dao từ từ ấm lại, hai gò má hiện lên chút hồng nhuận. “Sờ, Sờ Diễm.” Nàng dịu dàng gọi, đầu ngón tay hơi lạnh bám trên bả vai hắn, ngón tay nắm chặt.

“Tĩnh rồi?” Khóe miệng hắn nhếch lên tà khí, bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, động tác êm ái dịu dàng, “Nhận ra ta là ai, biết ta đang làm gì không?”

Thiên Dao e lệ quay mặt đi, thân thể không chút sức lực ở phía dưới hắn, mềm mại như nước. “Sờ Diễm, ta tưởng sẽ không còn được gặp lại chàng nữa.”

“Nha đầu ngốc.” Hắn hôn nhẹ một cái trên cánh môi mềm mại của nàng, cánh tay của nàng lại buộc chặt vào phần. Động tác bên dưới lại không hề nhanh hơn. Trên người nàng có thương tích, hắn chung quy cũng có chút cổ kị. Hoan ái bình thân như nước lại vẫn khiến hắn muốn ngừng mà không được. Thiên Dao rõ ràng là nữ tử trúc trắc, không biết phối hợp đòn ý, nhưng hắn lúc nào cũng muốn nàng không đủ.

Nóng bỏng ngay trong cơ thể Thiên Dao bộc phát, Sờ Diễm nằm trên người nàng, nặng nề thở dốc, say sưa hôn lên đôi môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích đầu lưỡi nàng, hút dẫn về ngọt ngào trong miệng nàng. Thiên Dao bị hắn hôn sâu đến mức thở không thông, một quyền đánh vào lồng ngực hắn lại không có chút lực sát thương nào. Hắn đây đưa với đầu lưỡi nàng một hồi lâu sau mới buông ra.

Thiên Dao bị hắn chế trụ cổ tay, ở trong ngực hắn ‘ưm’ vài tiếng.

Sau khi đòi hỏi xong, Sờ Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, mắt phượng mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuyệt mỹ của nàng. “Đừng lộn xộn, cẩn thận động tới vết thương.”

“Chàng, buông ra.” Giọng nói Thiên Dao trầm thấp uyển chuyển, nghe mà khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Sờ Diễm khẽ cười, từ trên người nàng xoay mình xuống.

Hoan ái xong, thân thể Thiên Dao khôi phục lại sự ấm áp, hai gò má ửng hồng, vui trong ngực hắn như một con búp bê bằng sứ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng không chút dấu vết đặt lên cổ tay hắn, mi tâm hơi nhíu lên. “Thương thể của điện hạ cũng không nhẹ.”

Hắn dịu dàng cười một tiếng, kéo cổ tay của nàng qua, hôn nhẹ một cái.

“Thay phụ hoàng cầm một kiếm, không có thương tổn đến chỗ hiểm.”

“Vây chàng còn...” Thiên Dao cắn nhẹ môi dưới, e lệ không nói tiếp nửa câu sau.

“Còn cái gì?” Sờ Diễm tà mị cười một tiếng, cố ý trêu đùa nàng.

Nàng xoay người lại, không để ý tới hắn. Mà hai cánh tay rắn chắc của hắn vòng từ phía sau lên. Thân thể ấm áp của nàng khiến cho hắn có cảm giác chân thật. “Dao Nhi, vì sao phải lừa mình cứu Sờ Dục?”

Trầm mặc trong chốc lát, Thiên Dao nhàn nhạt trả lời. “Điện hạ hiểu được.”

Lại trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao nghe thấy tiếng thở dài trên đỉnh đầu truyền đến như có như không. Giọng nói của hắn vẫn dễ nghe mà còn từ tính đến như vậy. “Bốn vương đích thực có quan tâm Sờ Dục, nhưng, bốn vương cũng không đánh lòng mất nàng.”

Thiên Dao bị hấn ôm ở trong ngực, an tĩnh ngoan ngoãn, trái tim cũng ấm áp. Vết thương lại dần dần nhói đau, ý thức của Thiên Dao lại chìm vào mờ mịt.

“Điện hạ, trước mặt chính là cửa cung Đông cung.” Bên ngoài xe ngựa, giọng nói Xích Diễm vang lên trầm thấp, hiển nhiên là đang nhắc nhở. Tốc độ xe cũng từ từ chậm lại.

Sở Diễm tranh thủ chút thời gian sửa sang lại y phục của mình, lại dùng áo khoác lông cáo bao lấy thân thể Thiên Dao. Xe ngựa ngừng lại, có người hầu khom lưng làm bậc thang. Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao nhanh chóng bước về hướng Vân Tiêu điện. “Mau truyền ngự y.”

“Tuân lệnh.” Xích Diễm khom người nói.

Ban đêm, trong Vân Tiêu điện, ngự y quỳ đầy trên đất. Thiên Dao nằm trên chiếc giường rộng lớn, trên người đang đắp chăn gấm màu vàng xen đỏ, dùng chỉ vàng dệt thành, dưới ánh nến chập chờn, toát ra vẻ lộng lẫy thanh lạnh mà trong trẻo. Sở Diễm an tĩnh ngồi ở bên mép giường, tuấn nhan không chút biểu tình, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Dao.

“Tại sao vẫn còn chưa tỉnh?” Giọng nói lạnh lùng trong veo, không mang chút nhiệt độ.

“Hồi, hồi bẩm điện hạ, thương thể của nương nương quá nặng, lại mất quá nhiều máu. Mặc dù đã cầm máu, cũng dùng thuốc trị nội thương tốt nhất. Thế nhưng nguyên khí lại bị tổn thương nặng nề. Vì thần đã dùng nhân sâm thượng hạng đề khí cho nương nương, chỉ cần qua được ải này, nương nương nhất định sẽ bình an vô sự.” Trưởng Thái y viện quỳ gối ở phía trước, run giọng đáp.

Tính khí của Thái tử điện hạ trong cung không ai không biết, nếu chọc giận hấn, chính là đầu dọn đi chỗ khác.

“Bỏn vương không muốn nghe những lời nói nhảm này, Bỏn vương chỉ muốn biết khi nào nàng tỉnh lại.”

“Cái này... trước hừng đông sáng mai.” Ngự y nhắm mắt trả lời.

Hừng đông? Sở Diễm theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, trăng trên đầu liêu, cách trời sáng ít nhất cũng năm sáu canh giờ, thật sự là dày vò dài đằng đẳng. Mà một câu nói của ngự y, lại làm cho hấn sợ hãi cùng nỗi giận.

“Sau khi trời sáng, nếu nương nương vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sợ, chỉ sợ lạnh đi từ nhiều.” Ngự y run rẩy nói, trên trán đã sớm lấm tấm mồ hôi.

Yên lặng trong chốc lát, trên mặt Sở Diễm vẫn không có chút gọn sóng, mà âm thanh phát ra cũng vô cùng lạnh, làm cho người ta như bị đẩy vào băng tuyết, mà nội dung câu nói, chính là khiến đám ngự y quỳ trên đất không rét mà run. Hấn nói, “Bỏn vương biết rồi, đều lui ra ngoài điện chờ đi. Trước khi trời sáng nếu Vương phi không tỉnh lại, các người hết thảy đều bồi táng.”

“Điện hạ, điện hạ tha mạng.” Ngự y bị dọa không nhẹ, không ngừng dập đầu xin tha mạng.

Sở Diễm nghe thấy phiền, tay phát một cái, ngự y quỳ đầy trên đất không dám khinh suất, liền lui ra ngoài.

Bên trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm lướt qua gò má tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng ma sát trên cánh môi mềm của nàng. “Dao Nhi, đừng ngủ, cảnh đêm rất đẹp, bỏn vương cùng nàng đi xem tuyết ngắm trăng sáng, có được không?”

Đáp lại hấn chỉ là sự trầm mặc yên tĩnh.

Hấn cười khổ, cũng cùng nàng im lặng, an tĩnh ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng, trông chừng nàng, tựa hồ như vậy có thể qua một đời. Mà ngồi như vậy lại suốt cả một đêm. Sáng sớm, ánh sáng nhân nhật chiếu từ ngoài cửa sổ vào, ánh mắt Sở Diễm lạnh băng nhìn về phía cửa sổ, mày kiếm nhíu chặt, đầu ngón tay hơi run rẩy vươn ra.

“Dao Nhi, thật sự rất mệt sao? Không muốn mở mắt dậy nhìn ta ư?” Nụ cười chua xót tràn ra trên khóe môi, Sở Diễm thở dài, mắt phượng tuyệt mỹ khẽ khép lại rồi mở ra. “Được rồi, Dao Nhi, nàng ngủ đi, bỏn vương không quấy rầy nàng nữa, cũng không bức bách nàng nữa.”

Hấn nghiêng đầu, trầm giọng nói với ngoài điện. “Đem đám ngự y ngoài điện hết thảy xử tử.”

Nhất thời, ngoài điện là một trận tiếng kêu khóc. Mà Sở Diễm lại để ngoài tai, hấn nắm chặt cổ tay trắng ngọc của Thiên Dao, cúi đầu xuống hôn, giọng nói thốt ra lại dịu dàng như giọt nước. “Dao Nhi, bỏn vương để bọn chúng đi cùng nàng, có được không? Như vậy, đường xuống hoàng tuyền sẽ không còn cô đơn nữa. Nàng đừng ghét bỏ bọn chúng vụng về, ngay cả một bệnh nhân cũng không trị được.”

Ánh mắt hấn chuyên chú nhìn nàng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp, chỉ sợ bỏ lỡ một tia biểu tình của nàng. Thiên Dao trời sinh bản tính lương thiện, tuyệt không để vì mình mà liên lụy tới người khác, huống chi là có tới vài sinh mạng vô tội. Nếu như, nàng không tỉnh lại như vậy, đó chính là ý trời.

Sở Diễm luôn cho mình là siêu phàm, tự nhận nắm hết thảy mọi thứ trong tay. Nhưng cuối cùng, ý trời khó phạm. Bất lực như vậy, tựa hồ đã từng trải qua, nhưng hấn lực lợi trong trí nhớ, nghĩ thế nào cũng không ra.

Chẳng lẽ, là kiếp trước sao?! Nghĩ đến đây, hấn không khỏi bật cười.

Mà Thiên Dao lúc này đang chìm sâu vào cơn ác mộng. Nàng dùng hết sức lực giãy giụa, nhưng trước sau vẫn không cách nào thoát khỏi.

“Hóa ra người ở nơi này, Hằng Nga tỷ tỷ đang tìm người khắp nơi a.” Một đôi tay ngọc ngà ôm lấy cổ ngọc từ dưới đất lên, sa y màu đỏ trên người cùng cổ ngọc trắng toát tạo thành phong cảnh rực rỡ. Bước chân nhẹ nhàng, nàng ôm cổ ngọc ngồi bên cạnh Thiên Trì, ánh mặt trời vừa khéo chiếu lên trên người, ấm áp.

Cây ngô đồng cao lớn cạnh hồ che khuất bóng hình xinh đẹp của nữ tử, tiểu tiên đồng, tiên nga lướt qua cũng không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

“Nghe nói gì chưa? Thái tử điện hạ sắp đại hôn rồi, nghênh cưới Bồng Lai tiên nữ.” Hai tiểu tiên nga châu đầu ghé tai nói.

“Hôn sự này đã định tám trăm năm trước rồi, có gì đâu mà ngạc nhiên.” Một người khác hết sức lơ đãng nói.

“Cái vị trong điện chúng ta... là do điện hạ đưa về, nghe nói được sủng ái vô cùng.”

“Chỉ bằng tiểu yêu đó sao?” Tiểu tiên nga khinh thường hừ một tiếng, “Chỉ dựa vào một chút sắc đẹp liền tưởng thật có thể trở thành nương nương sao? Điện hạ trẻ tuổi bông bột, bất quá là nhất thời thích mới mẻ...”

Tiếng bàn luận xôn xao càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất, Liên Y mới từ sau gốc cây đi ra, chiếc váy đỏ tươi trên người bị gió thổi tung, nét mặt của nàng thần thờ. Cổ ngọc trong lòng chẳng biết lúc nào đã trở nên mất dạng.

Hắn muốn cưới nữ nhân khác làm thê tử sao? Không, nàng không tin, những chuyện này không phải thật.

Nàng lao đảo chạy trở về Thiên điện, nàng muốn chính miệng hắn nói cho nàng biết. Các nàng đều là gạt người, người Thủy Quân yêu là Liên Y, người chàng muốn cưới cũng là Liên Y.

Trong Thiên điện an tĩnh cực kỳ, cửa điện đóng chặt. Liên Y nhẹ nhàng đi tới bên cửa, vờ muốn đẩy cửa ra liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đối thoại, thanh âm kia rất quen thuộc, là của phụ tử Tây Thiên vương Chúc Dung và Thái tử Trường Cầm.

“Ngày mai Bồng Lai tiên chúa sẽ cử Thiên nữ tới đây hòa thân, tính tình phóng túng của con cũng nên thu lại, nếu để cho người không liên quan phá hỏng đại hôn ngày mai, đừng trách bốn vương không nể mặt.” Ngữ khí của Tây Thiên Vương Chúc Dung ôn hòa nhưng rõ ràng mang theo ý cảnh cáo.

“Hài nhi biết chừng mực.” Thái độ của Thái tử Trường Cầm ôn thuận, ánh mắt khẽ nheo lại, trong đôi mắt sâu thẳm lại là sầu lo hiếm thấy.

Tây Thiên vương hừ lạnh một tiếng, “Con nếu biết chừng mực, cũng đã không đưa tiểu yêu đó về đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bá Đạo

Trường Cầm cười, nụ cười nhạt với má lúm đồng tiền vẫn hài hòa mê mị chúng sanh. “Phụ vương cũng đã nói, chỉ là một tiểu yêu mà thôi. Nhi thần chẳng qua là thích sự mới mẻ, đợi chán rồi tự nhiên sẽ thả nàng đi. Nếu phụ vương vẫn chưa yên tâm, có thể đánh nàng trở về nguyên hình.”

Hắn nói vân đạm phong khinh mà lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Tây Thiên Vương đối với lời giải thích của hắn tự nhiên cũng bán tin bán nghi, nhưng lại không tìm ra được chút sơ hở nào, đành phải thôi. Suy tu trong chốc lát mới mở miệng lần nữa.

“Thôi vậy, tìm thời gian thích hợp tiễn nàng ta là được. Dù gì cũng là tiểu yêu tu hành bên cạnh Phật chủ.”

“Vâng.” Thái tử Trường Cầm khom người cúi đầu, cùng Tây Thiên vương đi ra phía ngoài điện. Cửa điện chậm rãi mở ra, một bóng dáng mảnh mai liền đập vào mắt hai người.

Nàng ngẩn người, hai gò má tái nhợt tràn đầy nước mắt.

Khóe mắt Tây Thiên Vương liếc qua nữ tử bên cạnh, khẽ hừ một tiếng. Mà gương mặt Thái tử Trường Cầm hồ hững như không có chuyện gì đi lướt qua người nàng.

Vô tri vô giác, Liên Y không biết mình làm thế nào trở về được tam cung. Đây là một tòa Thủy Tinh cung, xa hoa mỹ lệ, là hắn vì nàng mà xây nên, ngay giữa cung điện là chiếc giường được làm từ vàng ròng. Gió từ cửa sổ thổi vào, tấm màn màu vàng kim theo gió lay động, đẹp đến chói mắt. Hắn nói

muốn ‘Kim ốc tàng kiều’(1)!

Liên Y cười lạnh, hẳn thật sự muốn giấu đi tâm tư với nàng, thân phận của yêu nhi vốn không thể thấy ánh sáng, nhưng nàng lại vọng tưởng có thể làm phi tử của hắn, thật là vô cùng nực cười.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo theo gò má trượt xuống, nhưng lại không rơi xuống nền thủy tinh bóng loáng, mà rơi trên một bàn tay trắng. Trường Cẩm không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt nàng.

Hắn nắm chặt bàn tay, giữ lấy giọt nước mắt lạnh như băng kia. Trái tim không khỏi đau nhói, cần trọng như vậy, rốt cuộc vẫn làm tổn thương nàng.

“Đừng khóc, Liên Y, những lời kia không phải là thật.” Hắn bắt đầu dĩ thờ dài. Ở trước mặt phụ vương, hắn càng biểu hiện quan tâm nàng, nàng sẽ càng gặp nguy hiểm. Hẳn thật sự không biết phải làm sao.

“Thế cái gì mới là thật đây?” Liên Y cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng muốn từ chối người xa ngàn dặm. “Sự dịu dàng của chàng, sự lạnh lùng của chàng, cái nào mới là thật?” Nàng cười, mà nụ cười lại khiến người phát lạnh.

“Liên Y, đừng như vậy.” Hắn tiến lên một bước, muốn ôm chặt nàng vào lòng nhưng lại bị nàng lắc mình né tránh.

“Thực xin lỗi, thái tử điện hạ, ta không còn tin người nữa. Ta muốn rời đi.”

“Không được đi, không cho phép nàng rời đi.” Ngữ khí của hắn vẫn nhàn nhạt như cũ, lại có khí thế hoàn toàn không để người kháng cự.

Liên Y cau mày, lạnh lùng nhìn hắn. “Ta có tự do, chàng không có quyền nhốt ta.”

“Ta nói không được chính là không được.” Trường Cẩm rốt cuộc nổi nóng, tay áo vung lên, bên ngoài Thủy Tinh cung trong nháy mắt bị bao bọc bởi một tầng kết giới. Như vậy, Liên Y dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

“Thế nào? Rốt cuộc là thẹn quá hóa giận? Hay là ích kỷ bá đạo mới đúng thật là chàng?” Nàng không giận không cười, lệ lại nhòe đôi mắt.

“Rốt cuộc phải như thế nào mới thả ta đi?” Hàm răng nàng cắn chặt môi, thân thể run lên không ngừng. Bị lừa gạt, bị tổn thương, nàng gần như đã sụp đổ.

“Bởi vì không chiếm được, cho nên mới không chịu buông tay sao? Ta chẳng qua chỉ là một tiểu yêu mà thôi, nếu điện hạ muốn, ta cho chàng là được.” Nàng nói xong, không chút cố kỵ xé rách áo khoác trên người.

“Nàng cảm miệng.” Trường Cẩm gào lên, lần này hẳn thật sự bị chọc giận. Cánh tay dài vươn ra, đem cả người nàng ôm vào trong lòng, bá đạo hôn lấy đôi môi nói liên hồi của nàng. Mà nụ hôn này cũng không dịu dàng, mang theo ý vị trừng phạt, bá đạo chiếm đoạt.

Liên Y ở trong lòng hắn, cũng không giãy giụa phản kháng, khoe miệng thậm chí còn nhếch lên nụ cười khinh thường.

Sự bất cần của nàng một lần nữa làm hắn đau nhói. Trường Cẩm đẩy nàng ra khỏi ngực.

Trên mặt nàng vẫn còn nước mắt chưa khô, nhưng vẫn đang cười, nụ cười hết sức thê lương. “Như thế nào? Thử qua rồi cũng chỉ có thể thôi đúng không? Điện hạ có phải cực kỳ thất vọng...”

“Nàng tự chuốc lấy.” Thái tử Trường Cẩm cơ hồ nghiêng răng nặn ra từng chữ, sau đó không chút báo trước ôm ngang lấy nàng, ném lên giường vàng rộng lớn.

Nàng bị thân thể nặng nề của hắn đè ở phía dưới, giờ khắc này, Liên Y sợ. Nàng khẽ run rẩy, hai tay gắt gao chống trước ngực hắn.

“Có được rồi, thả ta tự do, có được hay không?” Nàng gần như cầu xin nói.

Hắn cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, bắt đầu điên cuồng xé rách váy sam trên người nàng, cuồng nhiệt hôn cắn từng tấc da thịt trên người nàng. Liên Y ép buộc mình không được phản kháng, thuận theo nằm phía dưới hắn như tượng gỗ, tùy ý hắn cầu hoan.

Nàng ngây ngô như thế, lúc bắt đầu hẳn dịu dàng mà chậm rãi. Mặc dù việc này đối với hắn mà nói là một sự hành hạ vô tận.

Nhưng Liên Y vẫn là đau đến toàn thân phát run, nước mắt cũng chưa từng dừng lại. Dịch thể màu đỏ tươi từ nơi nào đó lan ra, nhuộm đỏ tấm đệm vàng óng phía dưới.

“Tránh ra, chàng làm đau ta.”

Hắn cười khê, ngừng động tác phía dưới, dịu dàng lau đi nước mắt trên gò má nàng. “Chỉ lần này thôi, Liên Y, sau này sẽ không bao giờ làm nàng đau, làm nàng khóc nữa.”

“Lừa đảo, ta không bao giờ muốn tin chàng nữa.” Nàng khóc, tay đâm lên lồng ngực của hắn.

Trường Cẩm cũng không giận, mỉm cười nâng đầu nàng lên, nhẹ nhàng hôn. Khó có được Liên Y không hề giãy giụa, ngoan ngoãn nhận lấy, cũng từ từ

đáp lại nụ hôn của hắn.

“Liên Y, ta muốn bắt đầu, kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ qua thôi.” Ngực khí của hắn dịu dàng đến mức có thể hòa tan băng tuyết. Mà Liên Y cũng hết sức u mê mãi cho đến khi hắn bắt đầu động tác điên cuồng, mỗi lần cử động mang đến cho nàng đều là thống khổ vô cùng. Nàng ở phía dưới hắn thút thít khóc, mà hắn lại không chút ý tứ muốn dừng lại.

Cuối cùng đau đớn lại biến thành khoái cảm, nàng không cách nào hình dung được cảm giác đó, giống như phiêu du ở trong mây, dù cho đôi tay đau đớn to lớn hơn nữa, cũng nguyện ý.

Hắn dày vò suốt một đêm, Liên Y mấy lần bất tỉnh lại bị sự điên cuồng của hắn làm tỉnh dậy. Tiếng thở dốc nặng nề của hắn vang bên tai nàng, mang theo tiếng nỉ non thật thấp.

“Còn muốn rời đi sao?”

Nàng mê man nhìn hắn, cũng không biết nên đi nơi nào.

Hắn liền cười, nụ cười điên đảo chứng sanh. “Từ nay về sau nàng là của ta, cho dù chết, cũng phải chết trong lòng ta.”

Hai cổ thân thể trần trụi như nước với cổ dây dưa một chỗ, lại một lần nữa trong đau đớn đạt tới đỉnh điểm, đến chết không rời.

“Đau, đau quá.” Thiên Dao vùng vẫy, khoé mắt ươn ướt nước.

Phản ứng yếu ớt của nàng khiến cho Sở Diễm như được trùng sinh. Hắn đỡ thân thể của nàng dậy, nửa ôm vào trong ngực, đau lòng khẽ gọi tên của nàng. “Dao Nhi, nàng đã tỉnh rồi phải không, nàng mở mắt nhìn ta một chút, có được không?”

Thiên Dao bị hắn vây ở trong ngực, vẫn nhỏ giọng khóc thút thít, sau đó chậm rãi mở đôi mắt sáng ra, có chút cố sức xòe bàn tay ra chạm tới khuôn mặt hắn. “Thùy, Thùy Quân.”

Trong nháy mắt, Sở Diễm thay đổi sắc mặt, nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, lực đạo mơ hồ. “Thùy Quân là ai?” Hắn đã không chỉ một lần nghe được cái tên này từ trong miệng nàng.

Ý thức của Thiên Dao vẫn có chút mơ hồ, tựa hồ đang nhìn hắn, lại giống như xuyên thấu qua hắn nhìn người khác. “Thùy Quân.” Nàng rõ ràng lại gọi.

“Thầm Thiên Dao, nàng tỉnh lại cho bốn vương.” Sở Diễm lạnh lùng tức giận rống lên một tiếng, buông tay ném nàng xuống giường.

‘Bịch’ một tiếng vang lên, gáy Thiên Dao đập vào vách giường gỗ lim khắc hoa cứng ngắt. “Đau.” Mi tâm Thiên Dao nhú lại, theo bản năng đưa tay xoa xoa gáy, thế nhưng lại sờ ra một tay toàn máu. Mà đau đớn cũng làm ý thức nàng thanh tỉnh lại.

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, trong lúc vô tình làm nàng bị thương, có chút đau lòng. Hắn dang tay ra, động tác dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, âm thanh phát ra mang theo chút lạnh lùng tức giận. “Đừng để cho bốn vương nghe thấy hai chữ ‘Thùy Quân’ này. Dám mơ tưởng đến nữ nhân của bốn vương, bốn vương tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Thiên Dao cau mày nhìn hắn chăm chăm, hừ một câu. “Bá đạo.”

“Biết bốn vương bá đạo thì bớt làm mấy chuyện khiến bốn vương mất hứng đi.” Bàn tay ấm áp của hắn đặt lên cái ót bị thương của nàng, cũng may vết thương không sâu, chẳng qua là bị trầy xước da thịt chút thôi.

“Người đâu, truyền ngự y.”

Chỉ trong chốc lát, Lưu Trung liền bước vào trong điện. “Hồi bẩm điện hạ, ngự y trực ban cùng mấy vị ngự y khác đã bị đẩy ra ngõ môn, những ngự y khác vào cung cần chút thời gian.”

Lông mày Thiên Dao khẽ nhú lại, ánh mắt sáng quắc ngưng trọng nhìn hắn, tựa hồ như hiểu điều gì. “Sinh tử có mệnh, điện hạ cần gì phải làm khó ngự y.”

Sở Diễm bật cười, nói với Lưu Trung. “Thả đám phế vật kia đi, Dao Nhi của bốn vương bị thương, để bọn chúng tới chữa bệnh.”

“Dạ.” Lưu Trung lĩnh mệnh, khom người lui ra ngoài.

Thiên Dao bị Sở Diễm ôm vào trong ngực, đầu ngón tay thon dài của hắn hữu ý vô ý gạt đi những sợi tóc rơi trên trán nàng. “Còn chỗ nào khó chịu không? Vết thương của nàng quá nặng, chỉ sợ muốn khỏi phục cũng mất một thời gian.” Cũng may thương thế có thể từ điều dưỡng, hôm nay tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng coi như trong cái rủi còn có cái may.

(1) Kim ốc tàng kiều: Chuyện tình cảm của vị minh quân này với các hậu phi trong cung cũng để lại nhiều câu chuyện ly thú. Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiều, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiêu. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiêu, ôm vào lòng

trời hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gọi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiếu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoèn cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiều (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thăm Dò

Mấy vị ngự y lại run rẩy đi vào trong điện, lao đảo quỳ xuống. “Tham kiến điện hạ, tham kiến nương nương.”

“Nếu Dao Nhi đã tỉnh rồi, tạm thời tha cho các người một mạng. Thân thể Dao Nhi của bốn vương suy yếu, các người phải tận lực chăm sóc, bốn vương muốn nàng khôi phục như ban đầu.” Sở Diễm lạnh lùng nói, giọng điệu lạnh nhạt, không giận mà uy.

“Chúng thần nhất định không phụ sự mong đợi của điện hạ.” Ngự y chấp tay, tiến lên bắt mạch cho Thiên Dao. Thân thể mặc dù suy yếu, nhưng đã không còn ảnh hưởng tới tính mạng.

“Lão nô Tô Phúc tham kiến thái tử điện hạ.” Bên ngoài cửa điện đột nhiên truyền đến giọng nói bén nhọn của Đại thái giám Tô Phúc ở Cảnh Dương cung.

Lưu Trung liếc mắt nhìn Sở Diễm, hiểu được ý tứ trong mắt hắn, mới khom người đi mời Tô Phúc vào.

“Chưa đến giờ lâm triều, Tô công công tới Lăng Tiêu điện, không biết vì chuyện gì?” Sở Diễm khẽ cười, ngữ điệu bình thản.

Tô Phúc cung kính cúi đầu khom người, “Hoàng thượng cho mời điện hạ tới Cảnh Dương cung một chuyện.”

“Ừm, phiền Tô công công chuyển lời đến phụ hoàng, bốn vương sẽ đến ngay.”

Sau khi Tô Phúc đi, Sở Diễm thay một thân măng bào tím sạch sẽ, hình rồng cuộn tròn bốn chân nơi đầu vai, hiện rõ khí thái cao quý trong trẻo lạnh lùng. Hôm qua giằng co suốt một đêm, thi ra là cầm bảo vốn màu xanh lam đã nhuộm một mảng máu lớn, đã sớm nhếch nhác không chịu nổi. Bởi vì Thiên Dao hôn mê không tỉnh, hắn trông chừng suốt một đêm cũng chưa kịp thay y phục, hôm nay cũng không thể nhếch nhác như vậy đi gặp hoàng thượng.

Vừa ra đến cửa Lăng Tiêu điện, Sở Dục liền tiến lên nghênh đón, gương mặt tuấn tú tràn ngập một mối, trong mắt hiện đầy vân đồ, câu đầu tiên mở miệng ra lại là, “Thất ca, nghe nói Thiên Dao đã tỉnh lại?”

Thiên Dao? Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng híp lại, như không nghe thấy hừ một tiếng, “Đã tỉnh, đệ muốn vào thăm sao?”

Sở Dục sững sốt, mới biết bản thân vượt khuôn phép. Quan tâm tắc loạn, hắn lại ở trước mặt Thất ca gọi thẳng khuê danh của Thiên Dao. “Thần đệ nhất thời lỡ lời, mong Thất ca thứ tội. Thất tẩu liệu mạng cứu giúp, Sở Dục cảm kích trong lòng.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh băng, đen sâu thăm thẳm không thấy đáy. Ngữ điệu tùy ý lại mang theo lãnh ý. “Đệ không cần tự trách, nàng là vì bốn vương mới liều mạng cứu đệ.”

Ánh mắt Sở Dục không khỏi mờ đi mấy phần. “Thần đệ biết.” Cũng bởi vì biết nên mới cảm thấy đau lòng.

“Nghe Xích Diễm nói Thất ca bị thương, không biết có nghiêm trọng hay không?” Sở Dục lại hỏi.

“Không chết được.” Hắn không mặn không nhạt đáp lời. Sải bước về trước mà đi, để Sở Dục lại ở phía sau. Đi đến ngoại viên, đột nhiên nhớ đến gì đó, mới chậm rãi dừng bước. Hắn cũng không quay đầu lại, nhưng lại có âm thanh lạnh băng truyền đến.

“Mục tiêu của thích khách là đệ, bây giờ hành sự phải cẩn thận chút, không phải lần nào cũng đều may mắn như vậy.”

Trong Cảnh Dương điện, Văn Đế lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, trong tay là một chén trà Vũ Tiễn ấm nóng.

Sở Diễm cung kính quỳ gối trong điện, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.” Văn Đế cười nói, phân phó Tô Phúc mang một chiếc ghế dài mềm hẹp đến cho Sở Diễm ngồi, sau đó có thị nữ bưng đến kim sang được thượng hạng. Văn Đế ngồi xuống bên cạnh ghế Sở Diễm, động tác nhẹ nhàng chậm chạp đưa tay cời cảm bảo của Sở Diễm, hẳn là muốn ngó qua vết thương của hắn, bôi thuốc cho hắn.

“Phụ hoàng, không thể.” Sở Diễm cả kinh, vội vàng xuống ghế, nửa quỳ trước người Văn Đế.

Văn Đế cười một tiếng, trong ánh mắt là sự từ ái, đưa tay ra kéo hắn từ đất dậy. “Trẫm nhớ, trước kia con đều gọi trẫm là phụ thân.”

Thời điểm Sở Diễm vừa mới vào cung, mới bảy tuổi, một đôi mắt trong veo cứng cỏi. Hắn không hề giống những hài tử khác cố lấy lòng ông, khắp nơi nịnh nọt. Hắn đọc sách giỏi nhất, võ công cũng tốt nhất, chỉ là tính tình có chút cao ngạo. Hắn không gọi ông là phụ hoàng, chỉ đồng ý gọi là phụ thân. Mà Văn Đế lại vô cùng thích đứa nhỏ này, cơ hồ như từ lần đầu nhìn thấy đã thích, cũng vì sự yêu thích này, sự trân ái này, khiến ông không tiếc hy sinh Thế Lan vô tội.

Mấy đời nhà Văn gia, địa vị ở trong triều không thể khinh thường. Giả như sau này Sở Diễm đăng cơ, thế lực Văn gia sẽ giống như mặt trời buổi trưa. Ông quyết không cho phép trong triều xuất hiện thêm một Tư Đồ gia thứ hai. Ông sẽ vì Diễm Nhi của ông mà dẹp bỏ toàn bộ chướng ngại.

Đại để cũng từ khi đó, đứa nhỏ này liền hận ông. Ông cũng không còn nghe hắn gọi qua một tiếng phụ thân thêm lần nào nữa.

“Phụ hoàng không chỉ là phụ thân của nhi thần, còn là bậc cửu ngũ chí tôn. Nhi thần lúc đó còn bé không hiểu chuyện, hôm nay không dám vượt quá khuôn phép.” Nói cách khác, bọn họ không chỉ là phụ tử mà còn là quân thần.

“Con đứng lên đi, ngồi bên cạnh trẫm.” Văn Đế hiền hậu nói, mà Sở Diễm vẫn quỳ gối tại chỗ, không nhúc nhích.

Văn Đế cũng không tức giận, lại nói. “Bây giờ Diễm Nhi đã trưởng thành, không nghe lời phụ thân nữa. Cánh cửa thái tử điện hạ cũng cấp rồi, đã biết kháng chỉ không tuân.”

“Nhi thần không dám.” Sở Diễm cung kính đáp lại, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Áo bào rườm rà trên người từng lớp từng lớp được cởi ra, hiện ra một vết thương thật sâu, từ ngực kéo dài đến thắt lưng. Máu mặc dù đã ngừng chảy, vết thương vẫn chưa hề khép miệng, thậm chí bên trong da lộ ra mảng huyết nhục.

Lúc ấy, tình hình ở bãi săn chỉ có thể dùng bốn chữ “nhìn thấy ghê người” mà hình dung. Thích khách áo đen tiến lên mãnh liệt như thủy triều, vây quanh Văn Đế cùng đoàn ngự lâm quân đi theo. Nếu không phải Sở Diễm kịp thời chạy đến, thay ông đỡ một kiếm trí mạng, hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Mây rậm Văn Đế chau lại, cẩn thận nghiêm túc bôi thuốc lên trên người Sở Diễm. Thuốc chạm đến vết thương, đau đến tận xương cốt, mà Sở Diễm lại không kêu một tiếng, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, trên trán đã toát mồ hôi lạnh.

Mà mấy vết cào trên lưng, lại rất rõ ràng. Rất hiển nhiên đây là dấu vết của nữ nhân lưu lại. Văn Đế dùng đầu ngón tay đụng vào vết cào còn vương tia máu, mây rậm chau lại. “Đã lúc nào rồi còn làm xằng làm bậy.”

Sở Diễm trầm mặc, trong đôi mắt sâu thẳm không chút gợn sóng.

“Thực sự thích nha đầu kia rồi hả?” Mắt phượng Văn Đế nheo lại, lộ ra vài tia lãnh ý.

Ánh mắt Sở Diễm khẽ thu lại, lạnh nhạt mở miệng. “Phụ hoàng quá lo lắng rồi, Thẩm Thiên Dao đối với nhi thần, bất quá chỉ là một bộ y phục xinh đẹp quang lệ, so với những nữ tử trong cung khác có bề ngoài mỹ lệ hơn mà thôi. Nhưng có xinh đẹp cũng chỉ là một bộ y phục.”

“Ừm.” Văn Đế gật đầu, hết sức hài lòng với câu trả lời của hắn, nhưng cũng không phải hoàn toàn tin tưởng. Dù sao thì Sở Diễm có tính lực, Thẩm Thiên Dao lại là nữ tử tốt đẹp như vậy. Từ cô chỉ kim anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

“Trẫm bỏ qua cho nàng một lần nhưng không có nghĩa trẫm sẽ không động đến nàng nữa. Muốn giữ mạng cho nàng, Diễm Nhi cũng nên biết phải làm thế nào.” Ngữ điệu lạnh nhạt của Văn Đế lại ngầm có ý cảnh cáo.

“Hài nhi hiểu rõ.” Khuôn mặt Sở Diễm không chút biểu tình nhưng trong đôi mắt sâu thẳm đã gợn sóng dữ dội.

Sau khi băng bó kỹ vết thương, Văn Đế lại ân cần dặn dò mấy câu, sau đó liền nói vào vấn đề chính. “Việc ở bãi săn đã làm con chịu khổ rồi, lòng hiếu thảo của con trẫm cũng nhìn ra. Bình phù Hồ Quân trẫm nên thưởng cho con, chờ đến sinh thần của con, trẫm sẽ đem nó làm quà sinh thần cho con.”

“Kính xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhi thần không thể gánh vác.” Sở Diễm dứt lời, muốn đứng dậy nhưng lại bị Văn Đế ngăn lại.

Văn Đế cười một tiếng. “Con là nhi tử của trẫm, của trẫm sớm muộn cũng là của con. Chẳng qua là, Sở Diễm, con phải nhớ cho kỹ, trẫm cho con mới là của con, trẫm không cho, con không thể cướp đoạt được.”

Sở Diễm là người thông minh lanh lợi thế nào, đương nhiên hiểu được lời cảnh cáo của Văn Đế, một mực cung kính đáp lại một câu. “Nhi thần tuân lời dạy bảo của phụ hoàng.”

“Còn việc Sở Hạo tư thông với địch phản quốc, trăm biết con luôn âm thầm điều tra nghe ngóng tung tích bản đồ bố phòng của biên quan Hung Nô, vật kia nằm trong tay trăm. Tương lai, trăm cũng sẽ giao lại cho con.” Văn Đế chậm rãi nói.

Sở Diễm cũng đã suy đoán được mấy phần, cũng không quá khiếp sợ, chỉ an tĩnh chờ ông nói tiếp.

“Trăm không làm gì tên súc sinh kia bởi vì thời điểm chưa tới, bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất diệt trừ Tư Đồ nhất tộc. Nhớ rõ, người muốn thành đại sự, phải nhẫn hơn bất kỳ kẻ khác.”

“Vâng.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời.

“Ừm, sắp lâm triều rồi, con lui xuống trước đi.”

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Sở Diễm khom người, chậm rãi thối lui ra khỏi điện.

Sau khi Sở Diễm rời đi, một đạo bóng dáng cao lớn từ bên hông tấm bình phong đi ra, thì ra là Dự Nam vương gia. “Hoàng thượng.”

“Ừm, ngồi đi.” Văn Đế tùy ý chỉ vào một chiếc ghế. “Người cũng thấy đấy, đã bao nhiêu năm, đứa nhỏ này đối với trăm vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh.”

Dự Nam vương cười một tiếng, “Thái tử điện hạ là người trọng tình, hẳn còn vì hoàng thượng đỡ một kiếm trí mạng.”

Nghe lời này, sắc mặt Văn Đế lại hòa hoãn mấy phần, nhếch lên chút yêu thương. “Lần này ngược lại là trăm sơ sót, suýt nữa để lại mạng mình ở bãi săn.”

Dự Nam vương không nói gì, nhủ mảy suy nghĩ sâu xa. Chuyến đi săn này, Văn Đế lấy binh phù Hồ Quân làm mồi nhử, nhằm thăm dò sự trung thành của Sở Diễm với ông, hoặc cũng có thể nói là phụ thân thăm dò sự hiểu tâm của nhi tử. Bọn họ trước đó ở trong rừng mai phục một nhóm người, giả dạng làm thích khách, nhưng ai có thể ngờ, ngày đó, lại có một nhóm nhân mã khác, thực sự muốn lấy tính mạng ông.

Cũng may, Sở Diễm cũng không để ông thất vọng, giữa quyền vị cùng tình thân, hẳn chọn cái sau.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đất Bằng Dậy Sóng

“Hoàng thượng có nghĩ được là ai gây ra không?”

Văn Đế hừ lạnh một tiếng. “Việc này trong lòng trăm đã nắm chắc. Một trong nhóm người đó là nhân mã của Sở Hạo, chẳng qua là phô trương thanh thế, muốn mượn việc này để ly gián sự chú ý của Sở Diễm. Luận về bản cung, Sở Diễm hơn một bậc, hẳn đã bắt đầu giờ tiêu xảo rồi, chẳng thanh cao gì. Mà một nhóm người khác...” Đôi mắt sắc lạnh của Văn Đế lóe lên tia u lãnh. Ông không ngờ tới, năng ta lại dám lấy mạng ông.

“Trăm nghe nói bên phía Sở Dục cũng xảy ra chuyện, xem ra là có người không muốn người thuận lợi gả nữ nhi rồi.”

Dự Nam Vương lắc đầu bật cười. “An Thanh Vương đích thực là sự lựa chọn tốt. Đông Ca lại có ý với vương gia, vì thần nhất định sẽ tận lực thúc đẩy hôn sự này. Đợi hai người thành thân xong, vì thần cũng danh chính ngôn thuận giúp Thái tử điện hạ một tay.”

“Ừm.” Văn Đế đồng ý gật đầu, lại nói tiếp: “Vẫn là không nên làm quá lộ liễu, phía bên Tiêu gia, người vẫn nên trấn an Ứng Thừa Chiêu.”

“Vi thần hiểu rõ.”

Một nơi khác, trong Thờ Càn cung, cửa cung đóng chặt. Thị vệ nghiêm chỉnh đứng canh trước cửa điện, bất luận ai cũng không được vào.

Trong chánh điện, Thục phi cùng Tiêu Hữu tướng đang nghị sự trong điện.

Trang phục dung mạo Thục phi tinh tế, mặc dù không còn trẻ, nhưng vẫn là phong hoa đại nguyệt. Mà giờ phút này, dung nhan tuyệt mỹ lộng lẫy đó lại nhuốm đầy tức giận.

“Đại ca từ lúc nào đã biết tự chủ trương, chuyện hành thích vua, vì sao không cùng bốn cung thương lượng!” Giọng nói bà bén nhọn, chiếc tách sứ bạch ngọc trong tay ném mạnh trên mặt đất, phát ra tiếng choang thanh thúy. Tiêu Hữu tướng đứng ở trong điện không khỏi sợ run cả người, trong lòng lại nói thầm: ‘Nhất dạ phu thê bách dạ ân, nếu thương lượng với mọi người, hành động này tuyệt đối không thể tiến hành được.’

Nhân mã của bọn họ mai phục ở trong rừng, mục tiêu chẳng qua là Sở Dục, chỉ muốn mạng của hắn, như vậy vị trí phò mã của Quận chúa Đông ca mới rơi vào người Tiêu gia. Nhưng lúc hành động ông lại thay đổi chủ ý, ra lệnh hành thích Văn Đế.

“Nương nương bớt giận, vi thần cũng là nhất thời nảy sinh chủ ý. Lúc đó trong rừng còn có một nhóm nhân mã hành thích khác, vi thần cho rằng đây chính là cơ hội của chúng ta, nếu đạt được thì không còn gì tốt hơn, cho dù thất bại, chúng ta cũng có thể phải tay sạch sẽ.”

“Cho nên huynh liền điều động số lượng lớn nhân mã hành thích hoàng thượng, để Sở Dục có thể tháo chạy?” Thêu mi Thục phi khẽ nhíu, lộ ra vẻ lạnh lẽo. Bây giờ lại thành trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Vi thần biết sai, hiện giờ, vẫn mong nương nương chỉ rõ.” Tiêu Hữu tướng khom người cúi đầu, không dám tiếp tục chọc giận bà.

Thục phi cười lạnh, việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, bà cũng không có năng lực xoay chuyển tình thế. “Hoàng thượng đã tính từ hôn Loan Âm cho Văn Kiểm, giờ chỉ có thể nhờ hôn sự này mượn sức Văn gia.”

Ý cười trên mặt Tiêu Hữu tướng có chút cứng ngắc, chỉ khom người đáp. “Như vậy thật tốt.”

“Sắp phải lâm triều rồi, đại ca nên sớm rời đi. Lần sau, nếu đại ca vẫn còn tự chủ trương, đừng trách bổn cung không khách khí.”

“Vi thần không dám.” Tiêu Hữu tướng khom người lui ra ngoài.

Sau khi trở về từ Cảnh Dương cung, Sở Diễm thuận tiện bế Thiên Dao trở về Y Lan điện.

Thương thế của nàng rất nặng, chỉ yên lặng nằm trong lòng hắn, quay mặt kề sát vào ngực hắn, tùy ý để hắn đưa mình trở về Y Lan điện. “Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng nhẹ nhàng mở lời.

“Không phải Dao Nhi từng nói không thích ở Lăng Tiêu điện, bổn vương đưa nàng trở về, không tốt sao?” Hắn dịu dàng mỉm cười, động tác dịu dàng đặt nàng lên trên chiếc giường mềm mại, cũng cẩn thận kéo chăn đắp cho nàng. “Ngao, nàng nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối bổn vương sẽ lại quay lại thăm nàng.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu nghe lời, khép đôi mắt lại.

Sở Diễm chỉ để lại một câu người lại không thấy bóng dáng đâu. Mà thời gian trôi nhanh, loáng một cái đã hơn tháng, dưới sự điều trị tỉ mỉ của ngự y, vết thương của Thiên Dao đã khỏi bảy tám phần.

Sáng sớm trời vẫn quang đãng, thế mà sau giờ Ngọ tuyết đã bắt đầu rơi lất phất. Thiên Dao nửa người dựa ở trước cửa sổ, chiếc cảm xinh xắn tựa bên khung cửa, dáng bộ lười biếng, cực kỳ giống chủ mèo lười nũng nịu. Từ Y từ phía sau đi tới, không chút tiếng động khoác áo lông cáo dày nặng lên vai nàng.

“Thân thể chủ tử chưa lành, cẩn thận nhiễm phong hàn.”

Thiên Dao quay đầu nhìn nàng, cười thanh nhã. “Cảm ơn người, Từ Y.”

Lửa than cháy đỏ hồng đặt trong bồn bạc ở giữa phòng, nhiệt độ trong phòng cực ấm, so với bên ngoài, quả thật là hai tầng lửa và băng. Thiên Dao thuận tay cầm lấy bức tranh thêu vẫn chưa hoàn thành, tỉ mỉ thêu từng mũi kim cọng chỉ. Thất thái Hồ điệp đã lộ ra hình dáng ban đầu, giống như đang nhảy múa giữa vườn hoa.

“Doãn trắc phi đối xử với người như vậy, chủ tử hà tất phải bỏ tâm tư chuẩn bị lễ vật sinh thần cho nàng?” Đôi môi đỏ mọng của Từ Y chu lên, giọng điệu mang theo vài phần không vui vẻ.

Thiên Dao thản nhiên bật cười, lại cũng chưa dừng động tác trên tay. “Hồ điệp là cái Hàm U thích nhất, nàng không còn nữa, cho Hàm Tuyết là lẽ đương nhiên.” Có điều như vậy có chút miễn cưỡng biện hộ, Thiên Dao thường nghĩ, tình cảm của Sở Diễm đối với Hàm Tuyết có phải giống như nàng không.

Sinh thần của Hàm U rơi vào cuối năm, sinh thần của Hàm Tuyết cũng vậy.

Từ Y đem bồn lửa than đặt bên chân Thiên Dao, ngồi xuống bên cạnh người nàng. “Điện hạ dường như đã lâu rồi chưa đến Y Lan điện, nương nương chẳng lẽ không nhớ sao?”

Thiên Dao cười nhạt không nói, tiếp tục động tác trên tay. Nhớ chứ, trong lòng có giờ nào phút nào không bận tâm đến hắn. Mà nhớ đâu phải thứ có thể viết lên mặt. Thiên Dao nghĩ, Sở Diễm không đến đương nhiên có lý do của hắn.

Thời gian Từ Y đi theo nàng không ngắn, sớm đã quen với sự lãnh mạc của nàng, lại tiếp tục làm bản một mình. “Cũng may, điện hạ không đến đây, cũng không qua đêm ở phủ của các nương nương khác.”

Động tác trên tay Thiên Dao ngừng lại, đầu kim sắc nhọn suýt nữa đâm vào đầu ngón tay. Đối với chuyện của hắn, Từ Y tựa hồ còn quan tâm hơn cả nàng.

Cửa phòng kết một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiểu cung nữ hồng hěn chạy vào, không kịp thở. “Nương nương, Doãn trắc phi mang theo thị nữ xông vào, nhóm nô tỳ thực sự không ngăn lại được...”

Thiên Dao cười, khoát tay với nàng. “Cần gì phải ngăn cản, mời nàng vào đi.”

Ở trước mặt Sở Diễm, Doãn Hàm Tuyết vẫn đóng vai dịu ngoan hiền lương, mà nhiều ngày liên tiếp vò vớ một mình, khiến nàng mất đi sự kiên nhẫn, ần ần đến tột độ lại thành bùng nổ, bùng nổ hoàn toàn.

Doãn Hàm Tuyết dưới sự điều khiển của thị nữ Như Ý bước vào trong, sắc mặt so với sắc trời bên ngoài còn thâm trầm hơn. Mà trong phòng ngủ của Thiên Dao lại ấm áp như mùa xuân, lại càng làm nàng bưng bưng lửa giận. Hạm Tâm Các của nàng chưa từng có hậu đãi như vậy. Ở trong cung, nữ nhân chính là phụ thuộc vào nam nhân mà sống, một khi thất sủng, ngay cả một nô tài cũng không bằng.

“Doãn tỷ tỷ ngồi đi.” Thiên Dao tùy ý chỉ vào chiếc giường gỗ lim ở một bên, ý nói Doãn Hàm Tuyết ngồi xuống, lại lệnh cho Từ Y dâng trà.

Doãn Hàm Tuyết nghiêm mặt ngồi xuống, nhìn thấy vẻ thanh thoi của Thiên Dao lại càng nổi nóng. Lúc này, Từ Y đang dâng trà lên, nàng đưa tay ra nhận, không ngờ tách sứ cực nóng. Theo bản năng nàng rút tay về, choang một tiếng giòn vang, tách sứ rớt xuống đất, nước trà nóng bắn tung tóe lên người nàng. Chiếc váy bạch điệp đẹp đẽ tinh tế do thợ thủ công làm trở nên chật vật nhếch nhác.

Doãn Hàm Tuyết vốn một bụng lửa giận, giờ lại càng căm phẫn, cơ hồ là không nghĩ ngợi gì giờ tay tát một cái vào mặt Từ Y. Một tiếng ‘bốp’ chói tai đến Thiên Dao cũng kinh ngạc.

“Tỷ tỷ vậy là muốn làm gì?” Thiên Dao đứng dậy, gương mặt thanh tú chau lại, đưa tay kéo Từ Y qua, xem qua bên má nàng. Lực đạo của Doãn Hàm Tuyết không nhẹ, khuôn mặt thanh tú của Từ Y hẳn rõ năm dấu tay. Mà giờ phút này, ánh mắt của Từ Y lại khiến Thiên Dao cảm thấy xa lạ như vậy. Ánh mắt nàng rét lạnh mà đáng sợ.

“Bốn cung không đánh người được, chẳng lẽ đến giáo huấn một đứa nô tỳ cũng không có tư cách sao!” Doãn Hàm Tuyết cười nhạo một tiếng, con giận cũng giảm xuống hơn nửa. Trước khi đi vẫn bỏ lại một câu, “Thầm Thiên Dao, đừng trách ta không cảnh cáo người trước, trèo càng cao té càng đau.”

Thiên Dao lắc đầu bật cười, không để ý lắm đến lời nói của nàng. Cả người nàng toàn là vết thương, còn có đau đớn gì mà nàng chưa từng trải qua. Quả thật, lúc đó nàng vẫn chưa ý thức được nguy hiểm cận kề, lúc thực sự trải qua, Thiên Dao mới rõ ràng, thống khổ thực sự chính là đau đến khóc không thành tiếng.

“Đau không?” Nàng kéo Từ Y đến bên giường, đồng thời lấy ra thuốc mỡ làm giảm sưng, cẩn thận thoa lên má nàng. Lúc này, vẻ đáng sợ trong mắt nàng đã mất, khôi phục lại sự khiếp nhược như trước.

“Từ Y không sao, cũng may cái tát này không đánh trên mặt chủ tử.” Từ Y nhút nhát nói một câu, đáng vẻ xinh đẹp đau buồn động lòng người. “Doãn trắc phi đã trút giận, lát nữa chắc sẽ không đến làm khó nữa chứ.”

Thiên Dao mỉm cười không nói, chỉ cần ở trong hậu cung, tranh đấu vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ.

Trò cười phát sinh tại Y Lan điện, Doãn Hàm Tuyết đương nhiên sẽ không nói cho Sở Diễm biết, mà Thiên Dao cũng không phải người thích đi cáo trạng. Sở Diễm vẫn ở trong phòng Thiên Dao như cũ, chỉ đến trước ngày sinh thần Doãn Hàm Tuyết, mới đến Hạm Tâm Các một chuyến. Hẳn nhớ rõ sinh nhật của Hàm U, tiện thể cũng biết được ngày sinh của Doãn Hàm Tuyết.

Liên tiếp mấy ngày tuyết rơi lớn mà bên trong vẫn ấm áp như mùa xuân. Doãn Hàm Tuyết thân mặc sa y đơn bạc, bóng dáng vui vẻ hoạt bát lúc ẩn lúc hiện. Nàng phủ phục trong lòng Sở Diễm, yếu đuối không xương. “Điện hạ cuối cùng cũng nhớ đến Hàm Tuyết rồi.” Nàng hờn dỗi nỉ non một câu, lại cũng không dám oán giận gì nhiều. Tình tình Sở Diễm, nàng ít nhiều biết được vài phần.

CHƯƠNG 83: THỦ THUỐC (1)

“Ừm, hôm nay là sinh thần của nàng.” Hần nhẹ nhàng bằng quơ đáp một câu, lại hạ thấp giọng nói. “Hai ngày nữa là sinh thần của Hàm U.”

Doãn Hàm Tuyết vẫn mỉm cười dịu dàng, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ mù mịt. Nàng bầu bạn bên cạnh hắn lâu như vậy, lại cũng không sánh bằng một người đã chết. “Tỷ tỷ trên trời có linh thiêng, biết điện hạ vẫn còn nhớ đến tỷ, cũng sẽ thấy thanh thản.”

“Bốn vương đã chọn chút lễ vật cho nàng, chút nữa sẽ cho người đưa đến cho nàng.”

Nói là chọn lễ vật không bằng nói là sai người lựa ra vài món ở Tàng Bảo các. Thái tử điện hạ bận rộn trăm công ngàn việc đương nhiên không có tâm tư cung phụng nữ nhân. Mà Hàm Tuyết đương nhiên không biết, chỉ cho rằng Sở Diễm đối đãi với nàng chung quy vẫn có vài phần chân tình, cười như mờ cờ trong bụng.

“Khởi bẩm điện hạ, thị nữ của Thầm Trắc Phi Từ Y ở ngoài điện cầu kiến.”

“Ừm, cho nàng ta vào đi.” Sở Diễm thuận miệng đáp lời.

Từ Y một thân cung trang màu tím nhạt, đáng vẻ yếu đuối yếu đuối, cực kỳ giống một đóa hoa bách hợp nở rộ trên đất hoang, mặc dù không xinh đẹp nhưng cũng cực kỳ thanh lịch. Nàng cung kính đi vào trong điện, trong tay vẫn cầm một cái khay thật lớn, bên trên đặt một chiếc váy bạch điệp hoa mỹ dùng chỉ bảy màu thêu thành, dưới ánh nền lay động tản ra ánh sáng lấp lánh.

“Nô tỳ Từ Y tham kiến điện hạ, tham kiến nương nương.” Từ Y nửa quỳ ở trong điện, khay cầm trong tay giờ cao qua đỉnh đầu. “Chừ từ nhà nô tỳ sai nô tỳ đến tặng váy bạch điệp, chúc Doãn trắc phi phúc thọ khang niên.”

Sở Diễm khẽ cười, cánh tay vòng bên eo Doãn Hàm Tuyết. “Dao Nhi vẫn là có lòng, váy bách điệp này chính là cái nàng thích nhất.”

Hàm Tuyết cũng cười theo, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường. Thảm Thiên Dao tặng đồ cho nàng, chỉ sợ là chồn chúc té gà, không có gì tốt. Trong lòng nàng mặc dù bất mãn, nhưng trên mặt không thể không tỏ vẻ đón nhận. “Thiên Dao muội muội đích thực là lanh lợi khéo tay, điện hạ xem hồ điệp thật sự rất sống động.” Hàm Tuyết đứng dậy đi tới phía trước Từ Y, trước mặt nàng cời áo tháo dây, theo động tác của nàng, tấm lưng trắng như tuyết từ từ lộ ra.

Hàm Tuyết quay đầu, nhìn về phía Sở Diễm cười xinh đẹp, cực kỳ mỹ hoặc. Nàng nâng váy bách điệp liên khoác lên vai. Doãn Hàm Tuyết đích thực là mỹ nhân, mặc dù không thể nào so với Thiên Dao khuynh nước khuynh thành nhưng cũng là dung nhan kiều mị, dưới sự phụ trợ của trang phục càng thêm người.

Ánh mắt sâu thẳm của Sở Diễm nhàn nhạt rơi trên người nàng, vẫn mỉm cười không nói.

Từ Y vô cùng biết điều, vẫn cúi đầu đến cực thấp, thế nên người khác không cách nào nhìn thấy biểu tình của nàng lúc này.

“Chiếc váy này cực kỳ hợp ý bổn cung, thay ta cảm ơn chủ tử nhà ngươi.” Doãn Hàm Tuyết tùy ý qua loa một câu, bộ dáng cao cao tại thượng.

“Dạ, vậy nô tỳ xin cáo lui trước.” Từ Y khom người, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Sở Diễm không hề tính qua đêm tại Hạm Tâm các, sau khi quan hệ thân mật xong hần đạm bác đứng dậy, kéo lấy áo bào chuẩn bị rời đi. Cánh tay mềm mại của Hàm Tuyết từ phía sau vòng lên, nũng nịu ôm lấy eo hần. Hần trấn an vài câu, nàng cũng nghe lời buông tay ra. Mà lúc này, nàng đột nhiên lại đau bụng đến khó nhịn, chỉ trong chốc lát đã đau đến mức ngã xuống giường, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cơ hồ không có chút huyết sắc.

Vài vị ngự y đang trực vội vàng chạy tới, sau một phen chẩn đoán đều thay đổi sắc mặt, lão đạo quỳ rạp xuống đất.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết đã uống thuốc giảm đau Sở Diễm cho nàng, yếu ớt vô lực nằm ở trên giường, lệ rơi đầy mặt, bộ dạng thật là chật vật. “Điện hạ, điện hạ cứu Hàm Tuyết.”

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Sở Diễm trầm giọng an ủi một câu, trong lòng hần biết rõ, thuốc giảm đau không chống chọi được lâu, đợi thuốc hết tác dụng nàng vẫn đau đớn như cũ.

“Doãn trác phi là trúng độc sao?” Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng dò xét nhìn ngự y. Bệnh trạng nàng lúc này, ngoại trừ trúng độc, hần không thể nghĩ tới được cái khác.

Ngự y do dự một lúc mới nói. “Cũng không phải như vậy. Nương nương trời sinh thể chất hư hàn, lại trùng hợp tiếp xúc với dược lạnh, mới trở nên như vậy. Bây giờ, thân thể nương nương đã bị hàn khí tổn thương, chỉ sợ...” Ngự y do dự một lúc mới run giọng mở miệng. “Chỉ sợ cả đời này không cách nào có thai.”

Lời này vừa thốt ra, trong phòng trong nháy mắt như chết lặng. Một lát sau mới truyền ra tiếng gào khóc. Doãn Hàm Tuyết nửa nằm sắp trên giường, lệ như suối tuôn trào. Hai tay gắt gao nắm lấy chân váy ngủ bằng gấm, thân thể không ngừng run rẩy. So với sự đau đớn thể xác trái tim nàng còn đau hơn. Nàng nằm mơ cũng muốn sinh hài tử cho nam nhân trong lòng này, cũng chỉ có sinh hài tử, địa vị trong cung của nàng mới có thể củng cố. Mà bây giờ, xong rồi, tất cả đều xong rồi.

“Có cách nào cứu chữa không?” Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, lạnh giọng hỏi.

Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ủ rũ lác đác.

“Một đám phế vật.” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng. Lại nhìn xuống Như Ý quỳ trên mặt đất. “Ngươi không biết thân thể nương nương hư hàn sao? Sao lại để nàng tiếp xúc với đồ có tính hàn!”

Giọng nói Sở Diễm không lớn, nhưng lại không giận mà uy. Như Ý hoảng sợ không nhẹ, phủ phục tại chỗ, không ngừng dập đầu. “Hồi bẩm điện hạ, nô tỳ từ nhỏ đã đi theo nương nương, sao lại không biết nương nương thể chất hư hàn. Đồ ăn thức uống trang phục hằng ngày đều do tận tay nô tỳ chuẩn bị, đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không thể có sơ xuất như thế...” Giọng nói Như Ý đột nhiên dừng lại, tựa hồ như nghĩ tới cái gì đột nhiên đứng dậy, từ trong tủ quần áo lấy ra chiếc váy bách điệp bảy màu chói lọi kia, hai tay nâng lên trước mặt Sở Diễm.

“Điện hạ, nhất định là cái váy này có vấn đề. Đồ vật trong phòng nương nương, chỉ có chiếc váy này là vật bên ngoài.” Như Ý khóc nhè hết mặt, hai tay bụng lấy chiếc váy cũng run run.

Ánh mắt Sở Diễm liếc nhìn đám ngự y, trưởng Thái y viện mới lão đạo từ mặt đất đứng lên tiếp nhận váy, cẩn thận quan sát lại đặt lên chóp mũi ngửi. Một lát sau mới chấp tay nói. “Điện hạ, chiếc váy này bị bồi Cực địa thảo.”

“Cực địa thảo.” Sở Diễm lầm rầm một câu, mày kiếm lạnh lùng chau lại. Loại cỏ này sinh trưởng ở vùng đất khô hàn, âm khí của trời, là vật cực hàn trong thế gian. Hần đối với thứ này không hề xa lạ, trong thâm cốc núi Từ Sá có thể tùy ý tìm thấy Địa Cực thảo.

Doãn Hàm Tuyết vực dậy chút sức lực, nàng yếu ớt từ trên giường chống người dậy, vô cùng đáng thương giữ chặt cánh tay Sở Diễm. “Là Thảm Thiên Dao, là nàng ta muốn hại tính mạng thiếp. Điện hạ, người phải làm chủ cho Hàm Tuyết.”

Ánh mắt Sở Diễm trầm lạnh, nói với thị vệ gác ngoài điện. “Đi mời Thẩm trác phi tới.”

Một lúc sau, Thiên Dao dưới sự điều khiển của Từ Y đi vào trong điện. Nàng vẫn một tấm váy lụa trắng đơn bạc, tóc đen, dung nhan thanh lệ, đẹp đến mức khiến người thờ không thông. Bởi vì thân thể vẫn chưa khôi phục, nàng vẫn suy yếu như trước, lại càng thêm hình thái của bệnh nhân nỷ lệ động lòng người.

“Điện hạ cùng Doãn tỷ tỷ tìm Thiên Dao không biết có việc gì?” Thiên Dao chậm rãi mở miệng, đạm mạc như trước.

Mà không chờ Sở Diễm mở miệng, Doãn Hàm Tuyết đã bước nhanh xuống giường đi tới trước mặt Thiên Dao. Cũng không biết sức lực lấy từ đâu, giờ tay tát một cái. Chỉ là Thiên Dao không có phòng bị, bị tát một cái vô cùng mạnh, mà Hàm Tuyết lại cũng không hề bỏ qua, tiếp tục điên cuồng đánh tới. Về hiện thực dịu dàng thường ngày sớm đã bị nàng vứt ra sau.

“Thẩm Thiên Dao, đồ tiện nhân nhà ngươi, là ngươi hại ta. Ngươi không chết từ tể đâu!”

“Doãn trác phi nương nương bớt giận, xin đừng đánh chủ tử nhà nô tỳ!” Từ Y hốt hoảng che chắn trước người Thiên Dao, thay nàng đỡ mấy đòn của Hàm Tuyết. Thống khổ nửa ngồi trên mặt đất gào khóc.

Thiên Dao nhắm mắt, trong lòng có chút tức giận. Đôi mắt sáng không chớp nhìn Sở Diễm mà sắc mặt hân hân lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm không có chút bóng dáng của nàng. Thiên Dao thừa nhận, nàng có giận, tay áo giương lên đẩy Hàm Tuyết ra, ngồi xuống nâng Từ Y từ mặt đất dậy, dịu dàng hỏi. “Có bị thương không?”

“Không, nô tỳ không sao.” Từ Y thấp giọng nói, ánh mắt lại mơ hồ né tránh.

Thiên Dao kiêu ngạo giương cằm lên, nhìn thẳng vào mắt Sở Diễm. “Điện hạ có thể nói cho Thiên Dao biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thẩm Thiên Dao, ngươi còn giả vờ.” Doãn Hàm Tuyết thê lương nói một câu, té sấp dưới chân Sở Diễm khóc khàn cả giọng. “Điện hạ, Thẩm Thiên Dao lòng dạ rắn rết, nàng ta hại thiếp thật thê thảm. Điện hạ, người phải trả lại công đạo cho Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cúi người ôm Hàm Tuyết trở về giường, ánh mắt băng lãnh lướt qua Thiên Dao. “Chiếc váy bách điệp nàng tặng đã bị bôi cực địa thảo lên, cả đời này Hàm Tuyết sẽ không sinh được hài tử nữa.”

Cực địa thảo? Trên chiếc váy bách điệp sao có thể dính phải thứ đồ này?! Thiên Dao nhắm mắt lại, nàng là thầy thuốc đương nhiên biết đó là gì. Cũng chẳng qua là đồ có tính hàn, bình thường có dính phải, tối đa bắt qua chỉ nằm trên giường bệnh mấy ngày, sao có thể nghiêm trọng như vậy.

Lúc này, Doãn Hàm Tuyết lại phát bệnh, thống khổ lăn lộn trên giường, không ngừng kêu khóc. “Điện hạ, điện hạ cứu thiếp, điện hạ, cứu thiếp.”

Thẩm Thiên Dao đi tới bên giường, đầu ngón tay ấn lấy bên trong cổ tay Doãn Hàm Tuyết, sau đó thêu mi nhắm chặt. Doãn Hàm Tuyết bầm sinh thể chất hư hàn, không thể đụng vào vật lạnh lẽo, khó trách lại như vậy.

“Từ Y, chuẩn bị bút mực.”

“Dạ.” Từ Y khom người đáp lại, một lúc sau đặt văn phòng tứ bảo lên bàn. Thiên Dao cầm bút suy xét một hồi sau, nét chữ xinh đẹp liên tục viết trên giấy Tuyên Thành.

Viết xong phương thuốc, nàng lệnh Từ Y đưa cho ngự y trong phòng. “Theo phương thuốc này đi bốc thuốc đi, uống xong sẽ không còn đau nữa.”

Ngự y tiếp nhận phương thuốc, sau khi xem qua đều gật đầu đồng ý nhưng lại lo lắng tròng trùng. “Phương thuốc này của nương nương đích thực cao minh, nhưng mà, cũng vô cùng nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Thử Thuốc (1)

“Ừm, hôm nay là sinh thần của nàng.” Hân nhẹ nhàng bằng quơ đáp một câu, lại hạ thấp giọng nói. “Hai ngày nữa là sinh thần của Hàm U.”

Doãn Hàm Tuyết vẫn mỉm cười dịu dàng, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ mù mịt. Nàng bầu bạn bên cạnh hân lâu như vậy, lại cũng không sánh bằng một người đã chết. “Tỷ tỷ trên trời có linh thiêng, biết điện hạ vẫn còn nhớ đến tỷ, cũng sẽ thấy thanh thần.”

“Bổn vương đã chọn chút lễ vật cho nàng, chút nữa sẽ cho người đưa đến cho nàng.”

Nói là chọn lễ vật không bằng nói là sai người lựa ra vài món ở Tàng Bảo các. Thái tử điện hạ bận rộn trăm công ngàn việc đương nhiên không có tâm tư

cung phụng nữ nhân. Mà Hàm Tuyết đương nhiên không biết, chỉ cho rằng Sở Diễm đối đãi với nàng chung quy vẫn có vài phần chân tình, cười như mơ cờ trong bụng.

“Khởi bẩm điện hạ, thị nữ của Thảm Trắc Phi Từ Y ở ngoài điện cầu kiến.”

“Ừm, cho nàng ta vào đi.” Sở Diễm thuận miệng đáp lời.

Từ Y một thân cung trang màu tím nhạt, dáng vẻ yếu đuối, cực kỳ giống một đóa hoa bách hợp nở rộ trên đất hoang, mặc dù không xinh đẹp nhưng cũng cực kỳ thanh lịch. Nàng cung kính đi vào trong điện, trong tay vẫn cầm một cái khay thật lớn, bên trên đặt một chiếc váy bách điệp hoa mỹ dùng chỉ bảy màu thêu thành, dưới ánh nền lay động tán ra ánh sáng lóa mắt.

“Nô tỳ Từ Y tham kiến điện hạ, tham kiến nương nương.” Từ Y nửa quỳ ở trong điện, khay cầm trong tay giơ cao qua đỉnh đầu. “Chừ từ nhà nô tỳ sai nô tỳ đến tặng váy bách điệp, chúc Doãn trắc phi phúc thọ khang niên.”

Sở Diễm khẽ cười, cánh tay vòng bên eo Doãn Hàm Tuyết. “Dao Nhi vẫn là có lòng, váy bách điệp này chính là cái nàng thích nhất.”

Hàm Tuyết cũng cười theo, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường. Thảm Thiên Dao tặng đồ cho nàng, chỉ sợ là chồn chúc té gà, không có gì tốt. Trong lòng nàng mặc dù bất mãn, nhưng trên mặt không thể không tỏ vẻ đón nhận. “Thiên Dao muội muội đích thực là lanh lợi khéo tay, điện hạ xem hồ điệp thật sự rất sống động.” Hàm Tuyết đứng dậy đi tới phía trước Từ Y, trước mặt nàng cời áo tháo dây, theo động tác của nàng, tấm lưng trắng như tuyết từ từ lộ ra.

Hàm Tuyết quay đầu, nhìn về phía Sở Diễm cười xinh đẹp, cực kỳ nị hoặc. Nàng nâng váy bách điệp liên khoác lên vai. Doãn Hàm Tuyết đích thực là mỹ nhân, mặc dù không thể nào so với Thiên Dao khuynh nước khuynh thành nhưng cũng là dung nhan kiều mị, dưới sự phụ trợ của trang phục càng thêm người.

Ánh mắt sâu thẳm của Sở Diễm nhìn nhặt rơi trên người nàng, vẫn mỉm cười không nói.

Từ Y vô cùng biết điều, vẫn cúi đầu đến cực thấp, thế nên người khác không cách nào nhìn thấy biểu tình của nàng lúc này.

“Chiếc váy này cực kỳ hợp ý bổn cung, thay ta cảm ơn chủ tử nhà ngươi.” Doãn Hàm Tuyết tùy ý qua loa một câu, bộ dáng cao cao tại thượng.

“Dạ, vậy nô tỳ xin cáo lui trước.” Từ Y khom người, chậm rãi thôi lui ra ngoài.

Sở Diễm không hề tính qua đêm tại Hạm Tâm các, sau khi quan hệ thân mật xong hần đấm bực đứng dậy, kéo lấy áo bào chuẩn bị rời đi. Cánh tay mềm mại của Hàm Tuyết từ phía sau vòng lên, nũng nịu ôm lấy eo hần. Hần trấn an vài câu, nàng cũng nghe lời buông tay ra. Mà lúc này, nàng đột nhiên lại đau bụng đến khó nhịn, chỉ trong chốc lát đã đau đến mức ngã xuống giường, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cơ hồ không có chút huyết sắc.

Vài vị ngự y đang trực vội vàng chạy tới, sau một phen chẩn đoán đều thay đổi sắc mặt, lão đạo quỳ rạp xuống đất.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết đã uống thuốc giảm đau Sở Diễm cho nàng, yếu ớt vô lực nằm ở trên giường, lệ rơi đầy mặt, bộ dạng thật là chật vật.

“Điện hạ, điện hạ cứu Hàm Tuyết.”

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Sở Diễm trầm giọng an ủi một câu, trong lòng hần biết rõ, thuốc giảm đau không chống chọi được lâu, đợi thuốc hết tác dụng nàng vẫn đau đớn như cũ.

“Doãn trắc phi là trúng độc sao?” Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng dò xét nhìn ngự y. Bệnh trạng nàng lúc này, ngoại trừ trúng độc, hần không thể nghĩ tới được cái khác.

Ngự y do dự một lúc mới nói. “Cũng không phải như vậy. Nương nương trời sinh thể chất hư hàn, lại trùng hợp tiếp xúc với dược lạnh, mới trở nên như vậy. Bây giờ, thân thể nương nương đã bị hàn khí tổn thương, chỉ sợ...” Ngự y do dự một lúc mới run giọng mở miệng. “Chỉ sợ cả đời này không cách nào có thai.”

Lời này vừa thốt ra, trong phòng trong nháy mắt như chết lặng. Một lát sau mới truyền ra tiếng gào khóc. Doãn Hàm Tuyết nửa nằm sấp trên giường, lệ như suối tuôn trào. Hai tay gắt gao nắm lấy chân váy ngủ bằng gấm, thân thể không ngừng run rẩy. So với sự đau đớn thể xác trái tim nàng còn đau hơn. Nàng nằm mơ cũng muốn sinh hài tử cho nam nhân trong lòng này, cũng chỉ có sinh hài tử, địa vị trong cung của nàng mới có thể củng cố. Mà bây giờ, xong rồi, tất thấy đều xong rồi.

“Có cách nào cứu chữa không?” Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, lạnh giọng hỏi.

Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ảm đạm.

“Một đám phế vật.” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng. Lại nhìn xuống Như Ý quỳ trên mặt đất. “Ngươi không biết thân thể nương nương hư hàn sao? Sao lại để nàng tiếp xúc với đồ có tính hàn!”

Giọng nói Sở Diễm không lớn, nhưng lại không giận mà uy. Như Ý hoảng sợ không nhẹ, phủ phục tại chỗ, không ngừng dập đầu. “Hồi bẩm điện hạ, nô tỳ từ nhỏ đã đi theo nương nương, sao lại không biết nương nương thể chất hư hàn. Đồ ăn thức uống trang phục hằng ngày đều do tận tay nô tỳ chuẩn bị đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không thể có sơ xuất như thế...” Giọng nói Như Ý đột nhiên dừng lại, tựa hồ như nghĩ tới cái gì đột nhiên đứng dậy, từ trong

tủ quần áo lấy ra chiếc váy bách điệp bảy màu chói lọi kia, hai tay nâng lên trước mặt Sở Diễm

“Điện hạ, nhất định là cái váy này có vấn đề. Đồ vật trong phòng nương nương, chỉ có chiếc váy này là vật bên ngoài.” Như Ý khóc nhè hết mặt, hai tay bưng lấy chiếc váy cũng run run.

Ánh mắt Sở Diễm liếc nhìn đám ngự y, trưởng Thái y viện mới lao đảo từ mặt đất đứng lên tiếp nhận váy, cẩn thận quan sát lại đặt lên chóp mũi ngửi. Một lát sau mới chấp tay nói. “Điện hạ, chiếc váy này bị bôi Cực địa thảo.”

“Cực địa thảo.” Sở Diễm lầm rầm một câu, mày kiếm lạnh lùng chau lại. Loại cỏ này sinh trưởng ở vùng đất khô hàn, âm khí của trời, là vật cực hàn trong thế gian. Hẳn đối với thứ này không hề xa lạ, trong thâm cốc núi Từ Sá có thể tùy ý tìm thấy Địa Cực thảo.

Doãn Hàm Tuyết vực dậy chút sức lực, nằng yếu ớt từ trên giường chống người dậy, vô cùng đáng thương giữ chặt cánh tay Sở Diễm “Là Thảm Thiên Dao, là nàng ta muốn hại tính mạng thiếp. Điện hạ, người phải làm chủ cho Hàm Tuyết.”

Ánh mắt Sở Diễm trầm lạnh, nói với thị vệ gác ngoài điện. “Đi mời Thảm trắc phi tới.”

Một lúc sau, Thiên Dao dưới sự dìu đỡ của Từ Y đi vào trong điện. Nàng vẫn một tấm váy lụa trắng đơn bạc, tóc đen, dung nhan thanh lệ, đẹp đến mức khiến người thờ không thông. Bởi vì thân thể vẫn chưa khỏi hẳn, nàng vẫn suy yếu như trước, lại càng thêm hình thái của bệnh nhân mỹ lệ động lòng người.

“Điện hạ cùng Doãn tỷ tỷ tìm Thiên Dao không biết có việc gì?” Thiên Dao chậm rãi mở miệng, đậm mạc như trước.

Mà không chờ Sở Diễm mở miệng, Doãn Hàm Tuyết đã bước nhanh xuống giường đi tới trước mặt Thiên Dao. Cũng không biết sức lực lấy từ đâu, giờ tay tát một cái. Chỉ là Thiên Dao không có phòng bị, bị tát một cái vô cùng mạnh, mà Hàm Tuyết lại cũng không hề bỏ qua, tiếp tục điên cuồng đánh tới. Về hiện thực dịu dàng thường ngày sớm đã bị nàng vứt ra sau.

“Thảm Thiên Dao, đồ tiện nhân nhà ngươi, là ngươi hại ta. Ngươi không chết từ tởm đâu!”

“Doãn trắc phi nương nương bớt giận, xin đừng đánh chủ tử nhà nô tỳ!” Từ Y hét hoảng che chắn trước người Thiên Dao, thay nàng đỡ mấy đòn của Hàm Tuyết. Thống khổ nửa ngồi trên mặt đất gào khóc.

Thiên Dao nhủ mi, trong lòng có chút tức giận. Đôi mắt sáng không chớp nhìn Sở Diễm mà sắc mặt hần lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm không có chút bóng dáng của nàng. Thiên Dao thừa nhận, nàng có giận, tay áo giương lên đẩy Hàm Tuyết ra, ngồi xuống nâng Từ Y từ mặt đất dậy, dịu dàng hỏi. “Có bị thương không?”

“Không, nô tỳ không sao.” Từ Y thấp giọng nói, ánh mắt lại mơ hồ né tránh.

Thiên Dao kiêu ngạo giương cằm lên, nhìn thẳng vào mắt Sở Diễm. “Điện hạ có thể nói cho Thiên Dao biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thảm Thiên Dao, ngươi còn giả vờ.” Doãn Hàm Tuyết thê lương nói một câu, té sấp dưới chân Sở Diễm khóc khàn cả giọng. “Điện hạ, Thảm Thiên Dao lòng dạ rắn rết, nàng ta hại thiếp thật thê thảm. Điện hạ, người phải trả lại công đạo cho Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cúi người ôm Hàm Tuyết trở về giường, ánh mắt băng lãnh lướt qua Thiên Dao. “Chiếc váy bách điệp nàng tặng đã bị bôi cực địa thảo lên, cả đời này Hàm Tuyết sẽ không sinh được hài tử nữa.”

Cực địa thảo? Trên chiếc váy bách điệp sao có thể dính phải thứ đồ này?! Thiên Dao nhủ mi lại, nàng là thầy thuốc đương nhiên biết đó là gì. Cũng chẳng qua là đồ có tính hàn, bình thường có dính phải, tối đa bất qua chỉ nằm trên giường bệnh mấy ngày, sao có thể nghiêm trọng như vậy.

Lúc này, Doãn Hàm Tuyết lại phát bệnh, thống khổ lăn lộn trên giường, không ngừng kêu khóc. “Điện hạ, điện hạ cứu thiếp, điện hạ, cứu thiếp.”

Thảm Thiên Dao đi tới bên giường, đầu ngón tay ấn lấy bên trong cổ tay Doãn Hàm Tuyết, sau đó thêu mi nhủ chặt. Doãn Hàm Tuyết bầm sinh thể chất hư hàn, không thể đụng vào vật lạnh lẽo, khó trách lại như vậy.

“Từ Y, chuẩn bị bút mực.”

“Dạ.” Từ Y khom người đáp lại, một lúc sau đặt văn phòng tứ bảo lên bàn. Thiên Dao cầm bút suy xét một hồi sau, nét chữ xinh đẹp liên tục viết trên giấy Tuyên Thành.

Viết xong phương thuốc, nàng lệnh Từ Y đưa cho ngự y trong phòng. “Theo phương thuốc này đi bốc thuốc đi, uống xong sẽ không còn đau nữa.”

Ngự y tiếp nhận phương thuốc, sau khi xem qua đều gật đầu đồng ý nhưng lại lo lắng tròng trùng. “Phương thuốc này của nương nương đích thực cao minh, nhưng mà, cũng vô cùng nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thử Thuốc (2)

Thiên Dao lạnh nhạt nói, “Bộ dạng này của nàng cũng không chống đỡ được bao lâu, thử hay không thử, tùy các người.” Dung nhan thanh lệ của nàng đậm nhạt như nước, ánh mắt xa xôi dò xét nhìn Sở Diễm, lại nói tiếp, “Ta không có hại nàng, tùy người tin hay không.”

Nàng xoay người tỉnh rồi đi lại nghe giọng nói lạnh như băng của Sở Diễm gọi lại. “Nàng ấy còn chữa được không?”

Thiên Dao dừng bước, nhàn nhạt nói. “Không thể.” Thân thể của Hàm Tuyết đã bị tổn hại, nàng không phải là thần tiên, không thể xoay chuyển.

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, thờ dài nặng nề, hẳn chưa từng nghĩ sẽ muốn một đứa trẻ, ít nhất, trước mắt hẳn không cần. Nếu là nữ nhân khác, hẳn sẽ mặc kệ, nhưng nàng là Doãn Hàm Tuyết, là muội muội của Hàm U, lại là người trong lòng của Sở Dục. Hẳn thậm chí đã nghĩ tới khi đại cục đã định, để nàng cùng Sở Dục rời đi. Nhưng hôm nay, Hàm Tuyết xem như đã xong rồi. Là sự sơ suất của hắn làm hại nàng. Hắn đã phụ sự phó thác của Hàm U, cũng cô phụ sự tín nhiệm của Sở Dục.

Hiệu suất của ngự y ngược lại rất cao, một chén thuốc nhỏ đã được bùng lên. Cung nhân nửa quỳ gối ở trước giường, chờ mệnh lệnh của Sở Diễm.

“Điện hạ, dược tính này cực mạnh, tuy là hiệu quả lấy độc trị độc nhưng lại là phương thức nguy hiểm.” Ngự y chấp tay hồi bẩm.

Hàm Tuyết đau đến mức hít một hơi lạnh, gối đầu trên chân Sở Diễm, trên mặt toàn là nước mắt. “Điện hạ, thiếp không uống, rõ ràng là nàng ta muốn đưa thiếp vào chỗ chết.” Nàng thê lương chỉ trích, đau đến cơ hồ muốn ngất lịm.

Quanh người Sở Diễm tỏa ra hàn khí, gương mặt dò xét nhìn Thiên Dao, đôi mắt như hố sâu không chút nhiệt độ. “Đưa thuốc cho Thẩm trác phi, để nàng thử thuốc cho Hàm Tuyết.”

Mọi người trong phòng kinh sợ, ngự y đồng loạt quỳ rạp xuống. “Điện hạ, tuyệt đối không thể. Thuốc này người bình thường uống vào sẽ cực kỳ hại thân thể. Huống chi thân thể Thẩm nương nương vẫn chưa phục hồi, lại càng không được.”

Thiên Dao đứng chết trân tại chỗ, đồng tử đen nheo lại, thu lại ánh mắt, bàn tay ẩn dưới tay áo đã nắm lại thành quyền. Nàng cảm thấy mình giống như một con rối chỉ đợi chủ nhân tuyên án. Mà trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, Sở Diễm trước giờ nhất ngôn cửu định, lời hắn đã nói cho dù là sai cũng không thay đổi. Thiên Dao biết, mình chỉ là vũng vầy giấy chết mà thôi. Nàng đánh cược một chút thương tiếc sau cùng của Sở Diễm đối với nàng.

Đáng tiếc, nàng thua.

“Lỗi tại nàng điếc sao! Không nghe thấy lời của bản vương phải không!” Sở Diễm giận dữ gầm lên một tiếng, một cước đá vào bả vai của cung nữ đang dâng thuốc. Cung nữ kia lao đảo ngã xấp xuống làm thuốc cũng văng đầy trên đất.

Cung nhân có đầu óc ngay lập tức bùng lên một chén khác, hai tay dâng đến trước mặt Thiên Dao.

Đối với sự lạnh lùng của Sở Diễm, Thiên Dao đã sớm tâm tàn ý lạnh. Nàng đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, một dòng nước mắt theo khóe mắt tràn ra, sau đó run rẩy giờ tay bùng chén thuốc lên.

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt trên người nàng, Sở Diễm lạnh lùng, Hàm Tuyết đạt được mục đích, ngự y bất an, còn Từ Y, đôi mắt xinh đẹp của nàng lại khiến Thiên Dao không nhận ra được cảm xúc.

Thiên Dao chỉ thấy nàng bò qua, gắt gao kéo lấy cổ tay mình, khóc lóc thật thảm thiết. “Chủ tử, người không thể uống, để Từ Y uống thay cho người.”

“Không cần.” Nàng lạnh lùng trong veo thốt ra hai chữ, sau đó ngửa đầu rót thuốc xuống, không chừa một giọt.

Choang một tiếng giòn tan, chén thuốc không từ trong tay rót xuống, khóe môi Thiên Dao hiện một nụ cười khổ mê mỵ, thân thể mảnh mai như tờ giấy trắng, giống như đóa hoa lụi tàn trong gió. Tuyệt đẹp mà thê lương. Giọng nói thốt ra lạnh như băng. “Bây giờ điện hạ đã vừa ý chưa?”

Sở Diễm trầm mặc, sắc mặt yên lặng. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt lại thành quyền, trên mu bàn tay từng đường gân xanh lộ ra.

“Từ Y, chúng ta đi thôi.” Nàng như một con gió nhẹ phiêu nhiên rời đi. Từ Y lao đảo đứng dậy, theo bước nàng rời đi.

Thiên Dao đi rồi, sắc mặt Sở Diễm trở nên khó coi dị thường. Lại im lặng ôm Hàm Tuyết vào trong lòng, cẩn thận cho nàng uống thuốc.

Sau khi uống thuốc, bệnh tình đau đớn của Hàm Tuyết có chuyển biến tốt rõ rệt, nhưng nàng lại khóc lóc không ngừng, nhất quyết chất vấn không tha. “Điện hạ lại dễ dàng bỏ qua cho con tiện nhân đó như vậy sao? Hàm Tuyết cả đời này kiếp này đã không thể làm mẫu thân rồi, rốt cuộc thiếp đã làm sai chuyện gì mà phải nhận lấy đau khổ như vậy!”

Nàng liều mạng bò xuống giường, tóc dài xổ tung ở sau ót, quần áo lộn xộn ngửa mặt lên trời khóc lớn. “Tỷ tỷ, tỷ ở trên trời có linh thiêng thì nhìn Tuyết Nhi đi. Muội đau lòng quá, thật sự đau quá.”

Sở Diễm bước nhanh tới ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi. Hẳn biết, nếu không xử trí Thiên Dao, Hàm Tuyết tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, Đồng cung chỉ

sợ vình vảnh không có ngày yên ổn. Huống chi, Hàm Tuyết chịu phải tổn thương lớn như vậy, cuối cùng cũng phải có người chịu trách nhiệm. Nếu không, phép tắc trong Đông cung không còn đáng nói.

“Người đâu, để Thảm trắc phi quỳ ngoài điện sám hối, đến khi nào nàng nhận sai mới thôi.”

Ở một nơi khác, Thiên Dao vừa bước vào Y Lan điện lại cảm thấy chệnh choáng, thân thể bủn rủn không chút sức lực. Nàng dựa vào hành lang, miệng thở dốc. Từ Y từ phía sau dìu nàng dậy, lo âu nói: “Chủ tử, nô tỳ đi tìm ngự y đến kiểm tra cho người.”

“Không cần đâu.” Thiên Dao dòi thân thể nặng nề đến bên hành lang, thống khổ nhắm hai mắt lại. Trái tim đã chết còn giữ lại thân xác này làm gì.

Gương mặt nhỏ nhắn của Thiên Dao không chút huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy. Từ Y thật sự hơi sợ, mà tính tình Thiên Dao quật cường, chuyện gì nàng đã quyết định không ai có thể thay đổi.

Nàng yếu ớt dựa vào hàng lang, hàng mi dài như cánh bướm rung rung, nước mắt trong suốt óng ánh từng giọt từng giọt lăn xuống. Nàng khẽ rên rỉ, ngay cả ngữ điệu cũng thê lương. “Tại sao lại đối xử với ta như vậy, tại sao?”

“Chủ tử, chủ tử người đừng dọa nô tỳ.” Từ Y nửa quỳ trước người nàng, khóc thút thít.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ. Đại thái giám Lư Trung vội vàng bước đến, cách một khoảng xa trước người Thiên Dao thì dừng bước. “Lão nô tham kiến nương nương.”

Thiên Dao an tĩnh ngồi tựa vào hàng lang, gió nhẹ lạnh lùng lướt qua mái tóc đen của nàng, đôi mắt vẫn như cũ, làn môi mỏng khẽ run. “Thái tử điện hạ còn có phân phó gì sao?”

Lư Trung khẽ khom nửa người, giọng điệu cũng có chút bất đắc dĩ. “Điện hạ lệnh cho nương nương quỳ gối ngoài Hạm Tâm các sám hối, cho đến... cho đến khi nương nương nhận sai mới thôi.”

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Dao không mở miệng, Lư Trung cũng không dám nhiều lời. Vẫn cứ khom người trước mặt Thiên Dao.

Trong vườn, tiếng gió khẽ rít.

Không biết qua bao lâu, Thiên Dao mới chậm rãi mở đôi mắt sáng rõ, ánh mắt tản ra không chút thần sắc. “Vậy sao? Vậy đi thôi.” Thiên Dao khẽ cười, giọng nói hết sức nhẹ nhàng. Sau đó có chút gắng sức đứng dậy, dựa vào hành lang từng bước một đi về phía Hạm Tâm các.

“Chủ tử, chủ tử, người không thể đi, thân thể người không thể chịu được...” Từ Y quỳ rạp xuống trước người nàng khóc lóc, nắm lấy vạt áo của nàng ý đồ ngăn cản nàng rời đi. Bên ngoài trời vừa có tuyết lớn, rét lạnh thấu xương. Quý ở bên ngoài cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Từ Y, buông tay ra đi. Người biết không giữ được ta, hà tất phải níu kéo như vậy.” Thiên Dao cười thê lương, lạnh lùng đẩy Từ Y ra, từng bước một tiếng về phía trước, mà mỗi một bước đều nặng ngàn cân.

Từ Y xụi lơ tại chỗ, thất thần nhìn bóng dáng đơn bạc như tờ giấy của nàng trong tầm mắt, từ từ biến mất. “Chủ tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Nàng thì thào tự nói, nước mắt lăn dài trên gò má. Nàng thật sự không phải cố ý, nàng không biết sự tình lại biến thành như vậy.

Đêm tuyết cô lãnh, ngoài Hạm Tâm các, Thiên Dao cứng ngắc quỳ ở ngoài điện, mặc dù chật vậy nhưng vẫn giữ nét cao ngạo. Sa y đơn bạc trong gió lạnh khẽ bay. Cái quỳ này vừa quỳ liền là hai canh giờ. Thiên Dao không có lúc nào không bị đau đớn hành hạ thân thể, bụng dưới của nàng lại quặn đau như tê liệt, đau đến tận cùng. Giữa lúc mơ hồ, Thiên Dao thậm chí cho rằng linh hồn đã bay ra khỏi thân thể.

Trời vào đêm, hoa tuyết nhỏ lại nhẹ nhàng rơi, Thiên Dao mờ mịt nhìn, vô thức vươn bàn tay trắng nõn ra. Bông tuyết sáu cánh rơi trong lòng bàn tay sau đó bị nhiệt độ của cơ thể làm tan ra, biến thành giọt nước óng ánh, liền như nước mắt của người ra đi. Có lẽ, nàng phải rời khỏi đây thôi, như vậy cũng được, chí ít là được giải thoát.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu bầu trời quang đãng, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt như sương mù chớp động sáng quắc. Phía sau, Từ ma ma giữ chiếc ô giấy, cúi người choàng tấm áo lông cáo dày lên vai nàng. “Nương nương việc gì phải khổ sở như vậy, điện hạ bất quá chỉ muốn tìm công đạo cho trác phi. Nương nương chỉ cần nhận sai, việc này không phải sẽ xong sao. Hà tất lại bướng bỉnh để cho mình chịu khổ.” Từ ma ma thở dài nói lời sâu xa.

Thiên Dao cười khổ, giọng nói yếu ớt. “Thiên Dao không sai, ta sẽ không cúi đầu trước hần.” Thân thể của nàng run run, cố gắng duỗi tay kéo chiếc áo lông cáo mềm mại ấm áp ra. Nàng mặc dù yếu ớt xanh xao nhưng ánh mắt lại sáng quắc kiên định.

Từ ma ma lắc đầu bất đắc dĩ, đối với nữ tử yếu ớt kiên định này cũng sinh ra lòng thương tiếc. “Nương nương, coi như lão nô cầu xin người. Người nhận sai với điện hạ đi. Điện hạ cũng có nỗi khổ của người, người coi như thông cảm cho điện hạ đi.”

Có nỗi khổ! Thiên Dao cười giễu cợt, giống như nghe được truyện cười trong thiên hạ vậy. “Hần có người hần muốn bảo vệ, ta cũng có kiên định của ta. Ta chưa từng hãm hại Doãn Hàm Tuyết, cho dù là quỳ chết ở ngoài điện, Thiên Dao tuyệt cũng không nhận tội.”

“Nương nương.” Từ ma ma thở dài nặng nề, duỗi cánh tay ôm thân thể Thiên Dao vào trong lòng. Mà nhiệt độ băng lãnh của nàng khiến Từ ma ma kinh hãi. Thiên Dao yếu ớt dựa đầu vào vai bà, hơi thở mong manh, trước mắt từ từ trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Mất Đi

“Đau, đau quá.” Thiên Dao mơ hồ ní non, con co rút ở bụng dưới cứ một lần lại thêm một lần. Đầu ngón tay của nàng bấu chặt ở trên bụng, khớp xương gật gật trắng bệch. Thân thể run rẩy kịch liệt.

Từ ma ma đương nhiên phát hiện vẻ khác thường của nàng, vội vàng hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Thiên Dao kiên cường cắn chặt môi, giọt máu đỏ tươi theo khóe miệng tràn ra.

Lúc này, tiếng bước chân của Lưu Trung từ xa tiến lại, đến trước mặt Thiên Dao thì ngừng lại. Ông đến lần này tất nhiên là nhận lệnh của Sở Diễm. Hắn biết Thiên Dao tính tình quật cường, nàng không chịu cúi đầu, hẳn liền sai Từ ma ma và Lưu Trung đến khuyên nhủ.

“Điện hạ có lệnh...”

“Mau đi thông truyền cho điện hạ, nương nương không trụ được nữa rồi...” Từ ma ma lớn tiếng quát, hung bạo ngắt lời của ông. Lưu Trung là người thông minh, biết tình thế không ổn, lập tức quay trở về điện không dám trì hoãn phút nào.

“Nương nương, nương nương, người đừng dọa lão nô.” Gương mặt lạnh băng như núi bất biến của Từ ma ma rốt cuộc cũng có biểu tình của một người thường.

“Ma ma, ta đau quá.” Thiên Dao bóp chặt bụng dưới, há miệng thở dốc. Đầu ngón tay trắng xanh run rẩy đặt bên trong cổ tay... Ngay sau đó, gương mặt nhợt nhạt trở nên trắng bệch. “Không, không phải, sao lại thế này.” Nước mắt lạnh lẽo trong nháy mắt tuôn rơi, nàng vốn tưởng rằng nước mắt mình sớm đã cạn khô, hiện tại lại phát hiện, bản thân còn có thể đau đớn, còn có thể khóc, còn có thể... sợ.

Trong người nàng còn có một mạch đập khác vẫn đang đập yếu ớt. Nàng đã có thai, chỉ là, hài tử chưa đủ tháng, nàng là thầy thuốc mà lại sợ ý chưa từng phát hiện ra. Nàng uống qua kịch dược của Hàm Tuyết, lại quý trong đêm tuyết trồn vẹn hai canh giờ, Thiên Dao biết những thứ này đối với hài tử đều là nguy hiểm trí mạng.

Từng con co rút ở bụng dưới lại nhắc nhở nàng, tiểu sinh mệnh yếu ớt vô tội đang từng phút từng phút mất đi.

Chớp mắt, Sở Diễm đã bước nhanh ra ngoài điện. Vội vã đi tới trước mặt Thiên Dao, giờ tay kéo nàng vào trong lòng, trên gương mặt tuấn tú hiện đầy lo lắng. “Dao Nhi, Dao Nhi.”

“Sở, Sở Diễm, cứu lấy con, cầu xin người, cứu lấy con của chúng ta...” Nàng nắm chặt cánh tay hắn, bắt lực cầu xin. Đây là lần đầu tiên Sở Diễm nghe được một chữ ‘cứu’ này từ trong miệng nữ tử quật cường cao ngạo này.

Ý thức Thiên Dao từ từ mơ hồ, nàng không chút sức lực khép mắt lại, khuôn mặt tái nhợt vẫn vương nước mắt, cánh môi đỏ thắm bị nàng cắn đến rướm máu.

Sở Diễm không chút trì hoãn, một tay ôm lấy Thiên Dao từ dưới đất lên. Đồng thời nghe thấy tiếng hô hốt hoảng của Từ ma ma. “Máu, máu nhiều quá.”

Trên nền tuyết ở phía dưới người Thiên Dao là một mảng máu đỏ tươi, ngay cả váy tuyết trắng trên người nàng cũng nhuộm một mảng lớn, giữa đêm khuya băng lãnh tản ra mùi tanh ngai ngái. Sở Diễm chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng ngọt ngào đau xót, trước mắt tựa hồ đều là màu đỏ tươi nhìn thấy mà đau lòng, đến nỗi không nhìn thấy màu sắc khác.

“Truyền ngự y cho bốn vương!” Sở Diễm nổi giận rống lên một tiếng, đi nhanh về hướng Lăng Tiêu điện.

Trong Lăng Tiêu điện, Sở Diễm ngồi cạnh ở trước giường Thiên Dao, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng, tuấn nhan tràn ngập thương xót. Ngự y viện truyền đến ngự y có tiếng, bất luận có đang trực hay không đều lập tức truyền vào Đông cung. Nghe nói Thảm Thiên Dao xảy ra chuyện, đám nữ nhân náo nhiệt trong Đông cung đều nhanh chóng tới nhưng là đứng ở ngoài điện không dám đi vào.

Chỉ nghe trong điện thỉnh thoảng truyền ra tiếng rống giận dữ của Thái tử điện hạ.

“Dao Nhi của bốn vương làm sao? Tại sao lại ra nhiều máu như vậy?”

“Hồi bẩm điện hạ, nương nương, nương nương đã có thai. Nhưng, hài tử đã bị kịch dược tổn thương, đã...”

“Bốn vương không muốn nghe giải thích, không cứu được hài tử của bốn vương trở về, bốn vương sẽ cho toàn tộc các người chôn cùng.” Sở Diễm tức giận rống lên, ôm lấy nữ tử đang bất tỉnh hôn mê vào trong lòng. “Dao Nhi, nàng gắng gượng lên, hài tử sẽ không có chuyện gì đâu, bốn vương không muốn các nàng có chuyện. Dao Nhi, nàng mau tỉnh lại nhìn bốn vương đi!”

Đối mặt với sinh tử, Sở Diễm lần đầu tiên cảm thấy được sự bất lực của chính mình. Đứng ở vị trí một thái tử đầy quyền lực, vậy mà bảo hộ không được con của chính mình.

“Cái gì mà vô lực hồi thiên, một đám phế vật.”

Ngự y sợ tới mức hồn vía lên mây, lao đảo quỵ xuống đất dập đầu. “Điện hạ thứ tội, nương nương đã sẩy thai, chúng thần thực sự bất lực. Có điều, nương nương còn sẽ, sẽ vẫn còn có thể có hài tử.”

Sở Diễm cười khổ, thật sự sẽ có nữa sao? Với tình tình của Thiên Dao, chỉ sợ sẽ hận hấn đến chết, há lại sẽ cho hấn cơ hội. Trong đầu, một mảnh đỏ tươi chói mắt không chút tiêu tan. Khó trách, giây phút đó, trái tim hấn lại đau đớn như vậy, bởi vì hài tử của hấn đã không còn, là hấn chính tay giết chết con mình.

Một tay hấn giữ chặt lấy ngực, cánh tay kia đưa ra, ngón tay thon dài run rẩy chạm vào gò má cơ hồ không còn huyết sắc, “Đồ ngốc, có thai vì sao không nói cho bốn vương? Giữa chúng ta lại không tin tưởng vậy sao?”

Trong lúc mơ màng, Thiên Dao thống khổ nhủ chặt mi tâm. Nhưng hấn không cách nào an ủi nàng.

Sở Diễm bắt mình phải tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi. “Thân thể của nàng thế nào? Có trở ngại gì không?”

“Thân thể nương nương chỉ sợ đã bị thương tổn nặng, phải điều dưỡng một thời gian.” Ngự y thấp thỏm trả lời.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, trầm mặc một hồi sau lại mở miệng. “Mấy ngày trước, ngự y điều dưỡng thân thể cho nương nương là người nào?”

Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, sau đó, có ba người run run rẩy rẩy đi ra. “Hồi bẩm điện hạ, là chúng vi thần.”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, lời nói ra lạnh vô cùng, không mang chút thương lượng đường sống. “Xích Diễm, đem ba tên này ra ngoài, đánh chết.”

Ba người hoảng sợ không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!”

“Tha mạng?” Sở Diễm đứng dậy, mắt phượng tuyết mỹ lạnh lùng không chút nhiệt độ, bất ngờ nhắc chân dùng lực đá lên bả vai của một vị ngự y. Vị ngự y kia ngã nhào xuống đất, đau đến nỗi không còn sức cầu xin tha mạng.

“Các người còn dám cầu xin bốn vương tha mạng! Các người vẫn luôn coi sóc thân thể trách phi sao lại không biết nàng đã mang thai, là ai cho các người gan lớn tay trời lừa trên gạt dưới.” Sở Diễm cơ hồ phẫn nộ tới cực điểm, hai mắt đều là màu đỏ.

Xích Diễm không dám trì hoãn, phân phó vài tên thị vệ lôi mấy ngự y phạm tội ra ngoài.

Các vị ngự y khác quỳ gối trong phòng lại càng hoảng sợ, run rẩy viết đơn thuốc, thật cẩn thận sai người hầu sắc thuốc. Không bao lâu sau, thang thuốc nóng được bung vào, nồng nặc mùi thuốc đắng. Mà Thiên Dao căn bản không uống thuốc được, miễn cưỡng ép uống cũng đều chảy ra từ khóe môi.

Sở Diễm ngược lại vô cùng kiên nhẫn, tiếp nhận lấy chén thuốc từ trong tay thị nữ, uống thuốc vào trong miệng rồi miệng đối miệng mớm cho Thiên Dao. Cứ như vậy nhiều lần mới miễn cưỡng cho nàng uống thuốc được. Mà Thiên Dao lại vẫn chưa tỉnh, nàng tựa hồ vẫn còn trong ác mộng, không ngừng giãy giụa, nước mắt theo khóe mi tràn ra không ngừng.

Sở Diễm liền canh chừng bên cạnh nàng, thậm chí không lâm triều. Hấn biết phụ hoàng sẽ vì vậy mà tức giận, nhưng hấn đã không còn bận tâm nhiều đến vậy.

Tin tức Thẩm Thiên Dao sẩy thai truyền đi rất nhanh trong Đông cung. Hậu cung là nơi tình người bạc lạnh, mỗi ngày đều có người chết vì những nguyên nhân khác nhau, không ai sẽ vì một tiểu sinh mệnh vô tội mà tiếc thương. Hơn nữa, nữ nhân lại càng vui sướng khi người gặp họa.

Thiên Dao tỉnh lại đã là ba ngày sau đó. Nàng nằm thờ thẫn trên giường, ánh mắt vẫn không động đậy nhìn chăm chăm lên trần nhà, nếu không phải nước mắt trên khóe mắt không ngừng rơi, ai cũng nghĩ rằng nàng là một tượng gỗ không có sinh mệnh. Đầu ngón tay mảnh khảnh áp vào bên trong cổ tay, trong cơ thể rớt cuộc không cảm giác được nhịp đập yếu ớt kia. Hài tử của nàng đã không còn nữa.

Thiên Dao gắng sức chống người dậy, cuộn tròn co rúc vào góc giường. Mái tóc dài đen như mực rối tung, bộ dạng yếu ớt của nàng cực kỳ giống một hài tử bất lực. Bất kể là chất vật như thế nào, đôi mắt của nàng vẫn trong suốt mà sáng ngời, thế nhưng lúc này ánh mắt nàng tan rã, đã mất đi tất cả thần sắc, trống rỗng một mảnh.

Tiếng đóng cửa cọt kẹt vang lên, Sở Diễm đẩy cửa vào, nhìn thấy Thiên Dao đã tỉnh lại, tuấn nhan lộ vẻ vui mừng. Hấn bước nhanh tới ngồi bên giường, dịu dàng vờn cánh tay ra, ý định vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng nhưng lại bị Thiên Dao né tránh. Nàng trừng lớn đôi mắt, hoảng sợ nhìn hấn, làm như hấn là mãnh thú răn độc vậy.

“Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Sở Diễm thở dài bất đắc dĩ, ngực lại nổi lên chút đau đớn. “Dao Nhi, đừng vậy, bồn vương sẽ đau lòng.”

Thiên Dao thống khổ dùng hai tay che lấy lỗ tai, liều mạng lắc đầu. Nàng không muốn nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn, không muốn lại bị hắn mê hoặc. Nàng một lần lại một lần lựa chọn tin tưởng hắn, nhưng đôi lại là cái gì? Thiên Dao chậm rãi đưa tay đặt lên bụng nàng, hài tử của nàng cũng đã rời khỏi nàng. Nghĩ đến đây, hàng lệ trong suốt lại chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Hài tử đã chết, lòng của nàng cũng đã chết theo.

“Dao Nhi đừng khóc, vừa mới tỉnh lại đã khóc sẽ tổn hại thân thể.” Sở Diễm đau lòng trấn an, cũng không dám lại gần. Giờ phút này Thiên Dao giống như con thú nhỏ bị thương, hành vi quá khích nào cũng sẽ làm hại đến chính nàng.

“Điện hạ, thuốc của nương nương đã xong rồi.” Từ Y khom người bước vào, đem chén thuốc ấm đưa tới trước mặt Sở Diễm. Hắn nhận lấy, dùng thìa múc thuốc đặt lên môi thử, thấy nhiệt độ vừa phải mới đưa tới bên môi Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tâm Được

“Nàng uống thuốc trước đi, nguội rồi sẽ mất đi được hiệu.”

Thái tử điện hạ cao cao tại thượng vẫn là lần đầu tiên hầu hạ người khác, nhưng Thiên Dao không nghe lời, nàng khễ nghiêng đầu đi, tầm mắt cúi thấp không muốn để ý tới hắn, trong trẻo mà lạnh lùng nói. “Mang đi đi.”

Sở Diễm kiềm nén tính tình, lúc đồng tiền nơi khoé miệng vẫn không đổi. “Dao Nhi, đừng tùy hứng nữa, uống thuốc rồi thân thể mới khỏe được.”

Thiên Dao cắn chặt môi, thân thể yếu ớt khễ run. Nàng chán ghét sự giả dối của hắn, nàng đã chịu đủ rồi, khi thì đưa nàng lên tới thiên đường khi lại đẩy xuống địa ngục. ‘Choang’ một tiếng giòn tan, nàng giương cánh tay lên đánh đổ chén thuốc trong tay Sở Diễm.

Cùng lúc với tiếng chén sứ vỡ là một giọng nữ hét lên. Từ Y bị một mảnh sứ văng vào cánh tay bị thương.

Sắc mặt Sở Diễm có chút khó coi nhưng vẫn chưa nổi giận với Thiên Dao. Ngược lại hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Từ Y “Cút ra ngoài.”

Sắc mặt Từ Y trắng bệch, lao đảo thối lui ra ngoài. Mà không lâu sau, thị nữ lại lần nữa bưng chén thuốc ấm khác tiến vào.

Sở Diễm cũng không còn kiên nhẫn dỗ ngọt Thiên Dao, nàng không muốn uống, hắn liền dùng sức mạnh. Hắn bưng chén thuốc lên giũ đầu đổ vào trong miệng mình, sau đó một tay kéo thân thể mảnh mai của nàng vào trong lòng, đôi môi in lên môi nàng, linh hoạt cạy mở hàm răng của nàng, cứ thế trút thuốc vào trong miệng nàng.

Thiên Dao ở trong lòng hắn không ngừng giãy giụa, bị hắn hôn đến hít thở không thông, bị ép nuốt xuống thuốc hắn truyền vào. Sau khi mục đích đạt được, hắn mới buông nàng ra. Thiên Dao ho kịch liệt, khễ hít thở, liền giương tay dùng hết sức tát Sở Diễm một cái.

“Hài tử của ta đã không còn, uống những thứ này có tác dụng gì! Sở Diễm, vì cái gì ngươi không chịu buông tha ta, ngươi rốt cuộc muốn ta như thế nào! Có phải muốn ta chết...”

“Nàng im miệng!” Sở Diễm tức giận gầm lên một tiếng, cắt đứt lời nói tiếp theo của nàng. Hắn lại ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, hận không thể đem nàng hoà nhập vào sinh mệnh của chính mình. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến muốn nàng chết, chưa bao giờ nghĩ tới. “Bồn vương biết lòng nàng có oán hận.”

“Ta không nên hận sao? Sở Diễm, ta hận không thể giết ngươi, nhưng mà, ngươi chết rồi, hài tử của ta sẽ trở lại sao?” Thiên Dao nằm ở góc giường, đau đớn nức nở. Nàng rất muốn gào khóc một trận, nhưng mà, đôi mắt khô khốc đau đớn, mới vừa rồi, nước mắt đã cạn. Nàng tình nguyện tắt thở chỉ là một con ác mộng, sau khi tỉnh mộng, trong sinh mệnh của bản thân chưa từng có tiểu sinh mệnh kia tồn tại. Nếu định trước phải mất đi, nàng tình nguyện chưa từng có.

Sở Diễm cứng ngắc ngồi bên giường, im lặng không nói. Bên mặt đau rát nhưng hắn lại không để tâm. Aiii, Sở Diễm hắn cũng có ngày bị nữ nhân đánh, nhưng mặc dù là vậy, hắn cũng không nổi nóng với nàng. Đứa bé kia căn bản là ngoài ý muốn, khi đó nàng bị ôm, hắn muốn nàng chẳng qua là muốn sưởi ấm thân thể nàng. Mà sau đó, nàng lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh, tâm tư Sở Diễm đều đặt ở trên thương thể của nàng nên cũng xem nhẹ việc này.

Hài tử đó vốn không nên tồn tại, nhưng nó lại xuất hiện, lại giống như sao băng lạng yên mất đi, khắc một vết thương thật sâu trong lòng Sở Diễm cùng Thiên Dao.

Thiên Dao mệt mỏi dựa vào thành giường, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài trên gương mặt trắng nhợt lưu lại một vệt bóng mờ. Đôi môi mỏng của nàng khễ run, giọng nói yếu ớt không chút sức lực mang theo bi thương vô tận. “Ta biết, ngươi chưa từng muốn có hài tử này, cho dù không có chuyện ngoài

ý muốn, người tuyệt cũng không dung thứ cho sự tồn tại của nó.”

Sở Diễm trầm mặc bởi vì lời của nàng khiến hần không thể nào phản bác. Hiện giờ thế cục trong triều rối ren, Tư Đồ tộc cùng Tiêu gia như hổ rình mồi, hần không thể có nhược điểm, nếu không, sẽ bị người khác khống chế. Hần thừa nhận những gì Thiên Dao nói đều đúng, cho dù không có việc ngoài ý muốn hần cũng sẽ không để đứa bé đến cõi đời này.

Nhưng mà, tại sao nước mắt của Thiên Dao lại khiến trái tim hần đau đến như vậy. Trong khoảnh khắc lúc nàng khỏ sở cầu xin hần cứu lấy hài tử của hai người, Sở Diễm thực sự nghĩ tới việc lưu lại đứa bé này. Nhưng thương thế của nàng quá nặng, hài tử chung quy cũng không cách nào giữ được.

“Sở Diễm, ta không hận người, chỉ là, ta mệt mỏi rồi...” Thiên Dao hời hợt nỉ non.

Bỉ thương đến chết tâm, tâm đã chết, nàng không còn sức lực để tiếp tục yêu hần.

Sở Diễm sao có thể không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, so với sự lạnh nhạt, hần tình nguyện để nàng hận hần, tình nguyện để nàng gào thét khóc lóc như những nữ nhân bình thường khác, ít nhất như vậy còn có thể cho hần cảm giác được nàng chân thật, nhưng bây giờ, nàng đã dứt bỏ hết thảy của mọi chuyện, thậm chí đến cả cảm xúc cũng không có. Trạng thái hiện tại của Thiên Dao chính là ngồi chờ chết mà thôi.

“Được rồi, nàng mệt thì hãy ngủ một giấc cho tốt, bốn vương không quấy rầy nàng nữa.” Sở Diễm cố tình hiểu sai ý tứ của nàng, duỗi cánh tay ra muốn ôm nàng vào lòng. Mà nàng lại một lần nữa né tránh, bàn tay gắt gao nắm lấy cổ áo.

Thiên Dao không chớp mắt nhìn hần, ánh mắt bị sương mù hơi nước bao phủ. Hần nhất định bức nàng phải nói lời tuyệt tình sao? “Sở Diễm, ta phải rời khỏi Đông cung.”

Sở Diễm không nói gì, mắt phượng tuyết thế gắt gao nhìn nàng chằm chằm, cơ hồ là nghiêng răng phát ra hai chữ, “Mơ tưởng.” Trên người hần phát ra nộ khí lạnh băng, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

“Khởi bẩm điện hạ, đại nha đầu Như Ý của Hạm Tâm các đang chờ ở ngoài điện, nói là Doãn trắc phi bị ngất ở trong phòng...” Vừa lúc bóng dáng đại thái giám Lưu Trung xuất hiện ngoài điện.

“Vậy thì đi tìm ngự y, chạy đến chỗ bốn vương làm gì, bốn vương cũng không biết trị bệnh.” Sở Diễm giận dữ nói, dọa tới mức Lưu Trung khom người lui ra ngoài. Thầm nghĩ: Đúng là thành môn thất hoả, ương cấp trì ngự*.

Trong nháy mắt trong phòng trở nên yên tĩnh, Sở Diễm kiềm nén cơn giận, ánh mắt sâu thẳm rơi trên người Thiên Dao, cảm xúc không đoán được. Một lúc lâu sau mới mở miệng. “Bốn vương khuyên nàng vẫn nên sớm bỏ đi ý nghĩ này, cho dù là chết, nàng cũng phải chết ở Đông cung.” Hần cười tà mị, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má mềm mại tinh tế của nàng. “Có điều bốn vương sẽ không để nàng chết, không muốn uống thuốc phải không? Bốn vương có rất nhiều phương pháp đưa nàng vào khuôn khổ.”

Thiên Dao trừng lớn mắt, trong mắt dần dần hiện vẻ bất an. Ngay sau đó, chỉ nghe Sở Diễm vân đạm phong khinh nói: “Đem tất cả nô tỳ của Y Lan điện ra vườn đánh, đánh đến khi nào trắc phi đồng ý uống thuốc mới thôi.”

Thiên Dao phản hận nhìn hần, hận không thể lập tức xé nát hần ra. Hần luôn luôn như vậy, nhẹ nhàng băng quơ mà nắm được điểm yếu của nàng để uy hiếp.

“Biết hận rồi à? Ừm, không tồi.” Khóe môi Sở Diễm quý mị cong lên, tựa hồ thực sự thương thức biểu tình căm hận của nàng. Hận cũng được, ít nhất có thể giúp nàng sống sót.

“Điện hạ buông tha cho bọn họ đi, Thiên Dao sẽ uống thuốc.” Nàng hạ thấp tầm mắt, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải cúi đầu nhận mệnh.

“Như vậy mới ngoan.” Hần cười, hôn lên môi nàng một cái. Thiên Dao không hề né tránh nhưng trong ánh mắt lóe lên sự chán ghét. Sở Diễm cũng không phải không biết, hần chỉ là cố gắng xem nhẹ.

Sau đó liên tiếp mấy ngày, Thiên Dao đích thực có nghe lời uống thuốc nhưng cơ thể lại không hề thấy chút chuyển biến tốt đẹp nào. Theo như lời ngự y, đã là tâm bệnh cần có tâm dược. Sở Diễm hiểu rõ, tâm bệnh của Thiên Dao chính là do mất đi hài tử. Vì vậy, buổi tối lúc lưu lại Y Lan điện nghỉ ngơi, hần thì thầm bên tai nàng nói: “Dao Nhi, hài tử sẽ có lại thôi. Chỉ cần nàng muốn, bốn vương sẽ cho nàng.”

Mà lời âu yếm dịu dàng ảm áp của hần đôi lúc cũng chỉ là sự khinh thường cùng lạnh lùng của Thiên Dao.

Hần muốn trấn an nàng, bàn tay ảm áp vuốt ve từng tác da thịt lạnh băng của nàng, ý đồ muốn thiêu đốt nhiệt độ cơ thể nàng. Thiên Dao cứng đờ bị hần áp ở bên dưới, không hề có chút phản kháng, trong lòng nàng hiểu rõ, có phản kháng cũng không có tác dụng gì, hà tất sợ gãy gãy, vô duyên vô cớ làm chuyện cười cho người ta xem.

Nàng nghiêng đầu, cắn chặt môi, bàn tay gắt gao nắm lấy chân gấm bên dưới. Nàng tự nhủ trong lòng: Thầm Thiên Dao, nhịn một chút, sẽ qua nhanh thôi.

Sở Diễm dịu dàng hôn lên từng tác da thịt của nàng, Thiên Dao lại run rẩy ở phía dưới hần, nhưng lại không từ từ mềm mại như nước giống như trước đây, ngược lại cứng đờ chặt chẽ vô cùng. Ở trên người một nữ nhân như vậy có khác nào giao hoan với xác chết. Sắc mặt Sở Diễm lạnh đi vài phần, nhưng vẫn cố gắng kiềm nén cơn giận, ra sức bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhưng đến khi hôn tới giọt nước mắt băng lãnh đó thì toàn bộ động tác của hần dừng lại.

Đầu lưỡi nếm thấy vị chua xót trở thành kip nổ bạo phát. Hắn đột nhiên xoay người đứng dậy, kéo cảm bào một bên ra, động tác lưu loát mặc lên người. Sở Diễm hẳn là ai, là thái tử điện hạ cao cao tại thượng, tương lai sẽ là hoàng đế, vậy mà hết lần này tới lần khác phải bỏ xuống sự tự cao trước mặt một nữ nhân. Hắn xác thực là thua thiệt nàng, nhưng không có nghĩa là từ nay về sau nàng có thể tùy ý làm bậy.

Hắn lạnh lùng cười nhạt một tiếng, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân trên giường bộ dạng giống như cá chết. Váy lụa trắng trên người nàng cũng chưa hoàn toàn cởi hết, thân thể trắng mịn như ngọc như ẩn như hiện, hẳn thừa nhận thân thể của nàng rất đẹp, nhưng mà đã không gọi lên được hứng thú của hắn nữa rồi. Hắn xòe bàn tay ra, mạnh mẽ nâng cằm nàng lên. “Đừng làm ra vẻ như bốn vương muốn ép uống nàng, nếu như nàng đã không muốn, từ giờ trở đi bốn vương sẽ không bao giờ đụng vào nàng.”

Hắn lãnh mị quyết tuyệt xoay người, mang theo lửa giận ngút trời, sau đó, ‘bịch’ một tiếng thật lớn, cửa phòng đóng lại.

Khuôn mặt Thiên Dao lạnh nhạt, an tĩnh nằm ở góc giường. Nàng biết chính mình tạm thời an toàn, nên vui mừng không phải sao? Nàng rút cuộc cũng thoát khỏi ma trảo, nhưng vì cớ gì trong lòng lại đau xót như bị ai cắt một nhát dao, máu tươi chảy đầm đìa. Nàng vươn đầu ngón tay trắng nõn quệt đi nước mắt lạnh băng trên mặt. Đúng vậy, rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Chú thích:

*Thành môn thất hoả, ương cập trì ngư: có nghĩa tương tự với câu trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Trời Cao Biển Rộng

Mặt khác, Sở Diễm bước nhanh ra khỏi Y Lan điện, mà bên ngoài điện thị nữ Như Ý của Doãn Hàm Tuyết đang quỳ ngay gần ở đó, trời rét lạnh đất đóng băng, cũng không biết rốt cuộc nàng quỳ bao lâu, đôi môi đã có chút tím tái. Hắn không phải là người dễ mềm lòng, chỉ là, đáng và chặt vật bất lực của Như Ý khiến hắn bất giác nhớ đến việc Thiên Dao quỳ gối trong băng tuyết, cũng yếu ớt như vậy, giống như bông tuyết chạm vào sẽ tan biến.

“Nô, nô tỳ tham kiến thái tử điện hạ.” Như Ý nhìn thấy Sở Diễm giống như nhìn thấy ánh rạng đông đầy hi vọng, bỏ tới dưới chân hắn. “Điện hạ, nương nương nhà nô tỳ bị bệnh, người muốn gặp mặt điện hạ.” Giọng nói Như Ý run run, miễn cưỡng lắm mới nói hết câu.

Sở Diễm lãnh mị cười khê, chỉ sợ bệnh là giả, muốn mượn cớ gặp hắn mới là thật. “Vậy sao? Vậy đưa bốn vương đi xem sao.”

Tựa hồ không ngờ tới sự việc lại thuận lợi như vậy, Như Ý cơ hồ không tin được trọn to hai mắt, hồi lâu sau mới kịp phản ứng, lao đảo từ mặt đất đứng lên, theo Sở Diễm đi về hướng Hạm Tâm các. Đêm nay, rốt cuộc không bị đánh nữa, Như Ý theo bản năng nhớ lại, vết thương hôm qua vẫn còn chưa khép miệng.

Tuy là mùa đông giá rét nhưng bên trong Hạm Tâm các lại ấm áp như ngày xuân. Bởi vì có quan hệ với Hàm U, ở Đông cung Doãn Hàm Tuyết được hưởng thụ đãi ngộ ưu ái mà ít người có thể có. Thậm chí, Sở Diễm từng hứa hẹn qua, hẳn còn sống ngày nào thì nàng còn được tận hưởng cuộc sống nhưng lựa ngày ấy.

“Nương nương, thái tử điện hạ đến rồi.” Như Ý bước chậm vào trong điện, Doãn Hàm Tuyết đang nửa nằm trên giường, vẻ mặt không tin. Lờ ra khỏi miệng chính là, “Nha đầu chết tiệt, đừng tưởng hôm nay còn có thể nói dối cho qua chuyện.” Nàng tức giận đứng dậy, giờ tay vừa muốn giáng xuống mặt Như Ý, lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn thoáng hiện ở ngoài cửa.

“Lại là chuyện gì khiến Tuyết Nhi không vui đây?” Sở Diễm tà mị cong khóe môi, nụ cười lúm đồng tiền lại mang vài tia lãnh ý.

Biểu tình trên mặt Hàm Tuyết lập tức trở nên dịu dàng, bước chân nhẹ nhàng, mềm mại không xương dựa vào trong ngực Sở Diễm. Một đôi mắt đẹp trong vắt chớp động. “Điện hạ rút cuộc cũng chịu đến gặp Tuyết Nhi rồi, thiếp còn tưởng người không còn muốn thiếp nữa chứ.”

Sở Diễm cười, cúi xuống ôm nàng lên, đặt xuống chiếc giường rộng rãi, trong lòng thầm nhủ: Trong Đông cung còn nhiều nữ nhân ngoan ngoãn biết nghe lời, hẳn hà tất không tự trọng đắm đầu vào chỗ Thẩm Thiên Dao. “Đã khỏe hơn nhiều chưa?” Hắn dịu dàng mở miệng, đầu ngón tay khê vén lọn tóc rơi lộn xộn trên trán nàng.

Doãn Hàm Tuyết bị hắn tùy ý châm ngòi, đôi má nhất thời đỏ ửng, lại to gan giữ chặt tay hắn đặt lên môi hôn. Sở Diễm giấu cợt cong khóe môi, Doãn Hàm Tuyết đích thực là nữ nhân thông minh, bất luận cái gì cũng học rất nhanh, thậm chí chỉ sau vài lần hoan ái liền biết được làm cách nào hấp dẫn nam nhân.

Hắn qua loa cùng nàng triển miên một lúc, kỳ thật, hắn đã không còn nhiều hứng thú, bất quá chỉ vì để chứng minh không chỉ có mình Thẩm Thiên Dao nàng mới được. Mà sự thực chứng minh, hắn thất bại rồi. Mặc dù ở trong thân thể Doãn Hàm Tuyết, trong đầu hắn toàn là kiều nhan hoa lệ đài vũ của Thiên Dao, cũng chỉ lúc nghĩ tới Thiên Dao hắn mới có thể hưng phấn.

Hoan ái xong, Sở Diễm lạnh lùng đứng dậy, vẫn theo thói quen trước đây hấn không tính qua đêm tại Hạm Tâm các. Cánh tay mềm mại của Doãn Hàm Tuyết đột nhiên từ phía sau vòng lên, bầu ngực mềm mại áp sau lưng hấn, “Điện hạ không lưu lại bầu bạn với Tuyết Nhi sao?”

Trong mắt Sở Diễm tỏ ra mất kiên nhẫn, lại miễn cưỡng áp chế tính tình. “Bốn vương còn công vụ cần xử lý.”

Mà Doãn Hàm Tuyết lại bướng bỉnh, nói cái gì cũng không chịu buông tay. “Điện hạ lưu lại có được không, Tuyết Nhi rất sợ. Chỉ cần nhắm mắt lại, thiếp liền thấy Thảm Thiên Dao muốn đến hại thiếp, tâm nàng ta như rắn rết, vì sao điện hạ vẫn cứ bao che cho nàng? Tuyết Nhi không còn có thể sinh hài tử cho điện hạ, chẳng lẽ điện hạ không đau lòng sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lãnh trầm vài phần, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng. Nàng cũng xem như thông minh, thế nhưng cuối cùng vẫn phạm phải sai lầm mà tất cả nữ nhân đều mắc phải. Dựa vào sự sủng ái nhất thời mà đắc ý vênh vác. “Bốn vương từng nói qua, chuyện này đã kết thúc rồi. Bốn vương không muốn tiếp tục truy cứu.”

“Vì sao lại không truy cứu nữa?” Giọng nói của Hàm Tuyết không khỏi tăng cao. Y phục hỗn độn phủ phục dưới chân Sở Diễm, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, nhưng lại là dáng vẻ khổ sở động lòng người. Chỉ đáng tiếc, Sở Diễm trước nay không để mình bị đẩy vào tròng.

“Tiện nhân Thảm Thiên Dao kia hại thiếp thảm như vậy, điện hạ vì sao không xử tử nàng ta để hả giận, điện hạ không phải sủng ái Tuyết Nhi nhất sao, điện hạ...”

Hai chữ tiện nhân kia ở trong tai Sở Diễm đặc biệt chói tai. Đúng vậy a, hấn đích thực là vì trút giận cho Doãn Hàm Tuyết mới thương tôn tới Thiên Dao, hại hài tử của bọn họ. Nhưng bây giờ, nữ nhân trước mặt này vẫn còn bất mãn, xem ra phải đẩy Thiên Dao vào chỗ chết mới được.

Ngón tay thon dài của hấn nâng cằm nàng lên, sự lạnh lẽo trong mắt khiến cho Hàm Tuyết không khỏi cả kinh. “Hàm Tuyết, bốn vương thương nàng, bởi vì nàng là nữ tử thông minh, vậy nàng nên hiểu phải dừng lại đúng lúc. Hài tử nối dõi của bốn vương chẳng lẽ chưa đủ bồi thường cho nàng sao?” Hấn lạnh lùng đẩy nàng ra, phất tay áo bỏ đi.

“Điện hạ, điện hạ.” Doãn Hàm Tuyết lớn tiếng khóc, bỏ lê kéo lấy góc áo của Sở Diễm, khổ sở cầu xin. “Điện hạ, là lỗi của Hàm Tuyết, thiếp không tranh nữa, điện hạ tha thứ cho Tuyết Nhi lần này có được không?”

Sở Diễm lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống nàng, lại không hề nhúc nhích. “Nếu đã biết sai, liền cầm tức một tháng, ở Hạm Tâm các ngoan ngoãn phản tỉnh lại đi.”

“Điện hạ?” Hàm Tuyết không dám tin nhìn hấn, thân thể trong nháy mắt xụi lơ. Từ cổ tới kim nam nhân bội bạc, hôm nay, xem như đã hiểu. Chẳng qua chỉ là một hồi nam nữ hoan ái mà thôi, từ đầu đến cuối, động tâm động lòng, có lẽ chỉ có mình nàng mà thôi.

————— Từ ngày đó Sở Diễm rời đi liền chưa bước vào Y Lan điện nữa bước. Tuy nhiên cơm áo sinh hoạt thường ngày của nàng, việc nào cũng đều có cung nhân hồi báo, nhưng vẫn như cũ không cách nào ngăn được sự nhớ thương như thủy triều.

Trong thư phòng, tấu chương trên bàn chồng chất như núi, Sở Diễm lật từng bản từng bản xem, tay cầm bút lông sói, suy xét đặt bút. Sở Dục cung kính đứng bên cạnh hấn, mặt như gió xuân.

“Đầu tháng sau, Dự Nam Vương sẽ đưa quận chúa Đông ca đến phủ đệ của đệ, có thêm sự hiệp trợ của Dự Nam Vương, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nữa.”

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại một câu, bút lông sói trong tay bỗng dừng lại. “Trước mắt, cũng không phải lạc quan như vậy. Đệ hấn nên biết Dự Nam Vương nghe lệnh ai?”

“Cái gì?” Sở Dục khó hiểu.

Sở Diễm khẽ cười, động tác nhẹ nhàng, chậm chậm đặt bút lông sói trong tay xuống. “Hấn là tâm phúc của phụ hoàng.”

Mây kiếm Sở Dục nhíu lại, biểu tình thật sự giật mình. Nhiều năm qua, Dự Nam Vương đều ở thế trung lập, cũng không phải là bề tôi được Văn Đế sủng ái, lời này của Thất ca rốt cuộc từ đâu mà có. “Xin Thất ca chỉ giáo cho!”

Sở Diễm mỉm cười, ánh mắt u lãnh thu lại, đại khái nói rõ tình huống hôm đó.

Ngày đó, hấn được phụ hoàng truyền vào Cảnh Dương cung, lúc nói chuyện với Văn Đế, hấn liền cảm giác sau bức bình phong có sự tồn tại của một người khác, tuy người kia thu lại hơi thở nhưng hấn vẫn cảm giác được. Hấn cũng rất tò mò, rốt cuộc là người phương nào lại khiến phụ hoàng tín nhiệm như vậy. Thế cho nên, sau khi bước ra khỏi Cảnh Dương cung, hấn vẫn chưa rời đi mà nấp sau núi giả sau hồ. Mãi đến khi một bóng người cao lớn từ trong điện yên lặng đi ra, người nọ, quả thực cũng làm Sở Diễm lấy làm kinh hãi, không ngờ lại là Dự Nam Vương.

Sở Diễm cười lạnh một tiếng, phụ hoàng của hấn quả nhiên là thâm tàng bất lộ.

“Hiện giờ lại phải làm thế nào mới tốt? Văn thành Thất ca chỉ dạy cho.” Sở Dục khom người cúi đầu nói.

Mây kiếm bên trái Sở Diễm nhíu lại, cười nhạt một tiếng. “Đệ trước trấn an quận chúa Đông ca, những chuyện khác, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.”

“Vâng.” Sở Dục cung kính đáp lời.

Sở Diễm lại cầm bút lông sói lên, tiếp tục lật xem tấu chương, tình huống thế này, nếu là trước đây, Sở Dục đã sớm thức thời mà cáo từ. Mà lúc này, hắn vẫn như cũ cung kính đứng yên tại chỗ, không có ý muốn rời đi. “Vẫn còn có việc?” Khóe mắt Sở Diễm lướt qua hắn một cái.

Sở Dục lộ vẻ mặt khó xử, nhưng vẫn mở miệng nói. “Nghe nói Thất tẩu sắp thai rồi. Nhưng ngự y trong cung cố ý che giấu chuyện Thất tẩu có thai?”

“Ừm.” Sở Diễm không chút dao động đáp lại.

“Ngự y sao lại lớn mặt như vậy, chỉ sợ là có người xúi giục. Thất ca đem ba tên ngự y tử hình, đích thật có chút qua loa. Như vậy sao có thể tra ra hung thủ?” Sở Dục cau mày.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng âm u vài phần, khóe môi thoáng ý cười thâm trầm. “Có thể sai khiến ngự y, lại khiến bọn chúng cam tâm gánh tội, nhìn khắp thiên hạ có ai có thể làm được?”

“Chẳng lẽ là... hoàng thượng!” Sở Dục không khỏi cả kinh. “Con nối dõi của Thất ca là hoàng tôn của hoàng thượng, ngay cả huyết mạch hoàng gia người cũng không bỏ qua.”

Sở Diễm yên lặng, đôi mắt lạnh trầm như hàn đàm, sâu không thấy đáy. Hắn ban chết cho ba tên ngự y dĩ nhiên là chọc giận Văn Đế. Nhưng hắn không cách nào bận tâm nhiều đến chuyện này. Cuối cùng cũng phải có người chết để bồi tội cho hài tử của hắn.

“Bốn vương biết đệ lo lắng cho nàng, muốn thăm, thì đi thăm đi.”

Lời của hắn lại khiến Sở Dục nhất thời không kịp phản ứng, cứng ngắc một hồi sau mới chấp tay thối lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Cường Đoạt (1)

Lúc Sở Dục bước vào Y Lan điện chỉ thấy Thiên Dao đang ngồi yên tĩnh trong vườn, y phục màu bạch sa đơn bạc, yếu đuối khiến người thương tiếc. Nàng ngồi cạnh bàn đá, một tay chống má, giống như đang rơi vào trầm tư không biết xử trí thế nào. Mà trước mặt nàng là một bàn cờ trắng đen.

“Sở Dục bá kiến Thất tẩu.” Hắn chậm rãi đi tới trước người Thiên Dao, chấp tay lại.

Thiên Dao khẽ nâng mắt, nhàn nhạt cười một tiếng. “Vương gia không cần đa lễ.”

Sở Dục cười đáp lại, yên lặng cởi ra áo choàng lông cáo dày nặng khoác lên vai Thiên Dao. Sau đó, khẽ nhắc vạt áo ngồi xuống ghế đá đối diện với nàng, ánh mắt nghiêng ngàm nhìn về bàn cờ đen trắng xen kẽ. “Thất tẩu vẫn rất có nhã hứng.”

Thiên Dao cười nhẹ, không chút dấu vết cởi chiếc áo lông cáo trên vai đặt xuống bên hông bàn. Mối quan hệ giữa nàng và Sở Dục vô cùng nhạy cảm, bất luận là một hành vi vô ý nào cũng đều có thể bị người có tâm lợi dụng. “Chẳng qua chỉ là một nước cờ chết mà thôi.”

“Nước cờ chết?” Sở Dục cười tà mị, ngón tay thon dài cầm một quân cờ đen lên. “Không bằng, thần đệ bồi Thất tẩu giải quyết nước cờ chết này, thế nào?”

Thiên Dao lơ đãng cười nhẹ, hiển nhiên không tin lời Sở Dục. Ngón tay trắng nõn của nàng cầm lên một quân cờ trắng, suy nghĩ một hồi mới hạ xuống bàn cờ. “Vậy thì làm phiền Vương gia rồi.” Nàng quả thực có chút tò mò, trái lại muốn xem Sở Dục làm thế nào giải được thế cờ chết này.

Đằng đằng cả một buổi trưa, thế cờ chết đã một công một thủ dần dần sáng tỏ. Phương pháp của Sở Dục là lấy lui làm tiến, nhìn như từ địa nhưng dưới từng bước thoái lui của hắn lại tìm được đường sống. Lúc quân cờ cuối cùng hạ xuống trên bàn cờ, khóe môi Thiên Dao khẽ nở một nụ cười, lạnh nhạt khẽ nói.

“Kỹ nghệ của Vương gia thật tốt, Thiên Dao bội phục.”

Sở Dục cười đùa, “Thất tẩu thông minh tuyệt đỉnh, không phải nhìn không thấy ảo diệu trong đó. Chỉ là, Thất tẩu bức mình quá chặt, ngược lại sơ suất, lui một bước trời cao biển rộng.”

Thiên Dao nhún mày suy tư, một lúc sau mới cười. “Nghe lời này của Vương gia, quả thực khiến Thiên Dao sáng tỏ.”

“Thất tẩu nặng lời rồi.” Sở Dục chấp tay cười. “Không biết cơ thể Thất tẩu đã có chuyển biến tốt gì chưa, trong phủ bốn vương mới có được một cây nhân sâm ngàn năm, bổ huyết dưỡng khí rất tốt, chờ chút ta sẽ phái người đưa đến cho Thất tẩu.”

“Vô công bất thụ lộc, Thiên Dao không dám nhận đại lễ của Vương gia.” Thiên Dao khách sáo khéo léo từ chối.

“Sở Dục nợ Thất tẩu một mạng, cho dù có vì Thất tẩu mà chết cũng không hối tiếc.” Sở Dục không chút nghĩ ngợi đáp lời.

Thiên Dao hơi ngần người, lông mày từ từ siết chặt. Lời này từ miệng hắn nói ra, chung quy vẫn không thích hợp. Thiên Dao miễn cưỡng cười, khéo léo né tránh đề tài. “Vương gia nói đùa rồi.”

Biểu tình Sở Dục nghiêm lại, sau đó lập tức cười, “Thất tẩu cứ coi như bốn vương đang nói đùa đi.”

Thiên Dao vẫn chưa đáp lại, ánh mắt cúi thấp như đang rơi vào trầm tư. Trong lúc này, hai người rơi vào trầm mặc.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ, từ xa lại gần rồi dừng lại trước mặt Thiên Dao. “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Từ Y khom người hành lễ, sau đó mới nói với Thiên Dao. “Chủ tử, người nên uống thuốc rồi.”

“Ừm.” Thiên Dao khẽ đáp, để Từ Y cúi xuống. Sở Dục đương nhiên là người thức thời, hắn mỉm cười đứng dậy, khẽ chấp tay.

“Thần đệ cáo lui trước, ngày khác lại tới thăm thất tẩu.”

Thiên Dao cười, xem như là đáp lời.

Sở Dục đi không lâu sau, An Thanh Vương phủ liền phái người đưa nhâm sâm tới. Thiên Dao nhìn nhâm sâm trong hộp gắm ngăn người hồi lâu, sau đó đóng hộp gắm lại, đưa cho Từ Y. “Cứ cất trước đi.”

Từ Y khẽ ngần người, khó hiểu mở miệng. “Chủ tử, nhâm sâm ngàn năm này thích hợp cho chủ tử bổ khí, sao lại cất đi?”

Thiên Dao cười nhạt, dịu dàng nói: “Từ Y chẳng lẽ chưa từng nghe qua ‘Của biểu là của lo của cho là của nợ’ sao? Ta không nhận nổi ân tình của hắn.”

“Vậy tại sao lại không cho người trả lại nhâm sâm này.” Từ Y lại hỏi.

Thiên Dao trầm mặc, mâu quang thu lại, suy tư một lúc mới mở miệng một lần nữa. “Chung quy vẫn là tâm ý, ta không nhẫn tâm từ chối ý tốt của hắn.”

Từ Y không hề mở miệng nữa, chỉ khom người thối lui ra ngoài.

Trong phòng nháy mắt lại yên tĩnh trở lại.

Thiên Dao đến trước cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra, bên ngoài cửa vàng trắng sáng treo cao, toả ánh sáng thanh lạnh. Nàng khẽ thở dài, trong lúc vô tri vô giác lại một ngày nữa trôi qua. Mỗi ngày nàng đều bị giam ở Y Lan điện, giống như hoàng yến bị nhốt trong lồng, hưởng thụ những đãi ngộ tốt nhất, nhưng vĩnh viễn mất đi tự do. Cái nàng yêu, cái nàng thích, cái nàng muốn có hết thảy đều rồi bỏ nàng mà đi.

Từ ngày mất đi hải tử, Thiên Dao liền không thể ngủ được một giấc yên ổn, trước mắt đều là màu đỏ chói mắt sau đó là tiếng thét chói tai, sau đó hoảng sợ tỉnh lại... Rất lâu rất lâu sau nàng cũng không dám ngủ tiếp. Nàng biết đây là cơn ác mộng, nhưng mà, nàng không cách nào thoát khỏi.

Một tiếng ‘cọt kẹt’ nhỏ vang lên, nàng đẩy cửa phòng bước chân trần ra ngoài.

Đêm trăng cô đơn lạnh lẽo, ánh trăng nhàn nhạt âm u rơi trên sa y như tuyết không có một chút nhiệt độ. Hơi lạnh như băng từ lòng bàn chân truyền đến, ngược lại càng làm cho đầu óc thanh tỉnh. Thiên Dao mờ mịt đứng ở trong vườn, sa y trắng tùy ý phát phơ trong gió.

Lời của Sở Dục đích thực khiến nàng thông suốt. Cho tới nay, là chính nàng bức mình đến bên bờ vực tình yêu, có lẽ ngày tháng ở U Minh cung quá băng lãnh tịch mịch, sự xuất hiện của Sở Diễm tựa như ánh mặt trời, không hề báo trước chiếu sáng sinh mệnh của nàng. Bây giờ hồi tưởng lại, Thiên Dao thậm chí mơ hồ, nàng không biết bản thân mình rốt cuộc là yêu Sở Diễm... hay là yêu cái gọi là tình yêu.

Sở Dục nói rất đúng, lui một bước trời cao biển rộng. Bây giờ, nàng đã không còn đường nào để đi, không bằng quay về điểm xuất phát, lui về thời điểm chưa từng có Sở Diễm, làm U Minh thiếu chủ thể nhân cực kỳ hâm mộ. Sư phụ từng nói: ‘Tình thâm không thọ’. Thiên Dao đã từng cho rằng, những ngày tháng không có tình yêu mới đáng sợ, hiện giờ rốt cuộc hiểu được, không có tình yêu mới có thể không đau.

Thiên Dao khẽ ngẩng đầu, nghênh đón ánh trăng lạnh giá. Từ giờ trở đi, nàng muốn quen với nhiệt độ giá lạnh này. Đau đớn do tên xuyên qua người, sợ hãi khi bị mất đi đôi mắt, còn có sự tuyệt vọng của sinh mệnh vừa mới thai nghén đã rời khỏi cơ thể... Hết thảy nàng đã trải qua. Ngán ngùi nhân sinh mười sáu năm của nàng tựa như đã trải qua hết tang thương chốn nhân thế.

Khóe môi nhếch lên ý cười tuyệt mỹ mà đau khổ, nàng tự nói với bản thân: Thắm Thiên Dao, thừa nhận đi, mày thua rồi, thua triệt để.

Cho dù cùng hắn vào sinh ra tử, cho dù buông bỏ sinh mệnh của nàng, vẫn như cũ không cách nào trở thành người kia trong lòng hắn. Ra đi mới chính là lựa chọn duy nhất của nàng.

Có một người sẽ dạy người yêu là gì nhưng người đó không hề yêu người. Thiên Dao nghĩ, Sở Diễm chính là người đó của nàng. Từ hôm nay trở đi, nàng phải học cách không tiếp tục yêu hắn nữa.

Hàng mi dài khẽ run, một giọt nước mắt long lánh trong suốt theo lông mi rơi xuống. A, hóa ra buông tay cũng đau đến như vậy. Đôi chân trần đạp trên

mặt tuyết, nhiệt độ dưới chân rét đến tận xương, bàn chân oánh như ngọc bị đông lạnh đau đến cứng ngắc. Thiên Dao nghĩ, thể xác đau, có lẽ tâm sẽ không đau.

Có lẽ sự đau đớn phân tán sự chú ý, Thiên Dao lại không chút để ý đến tiếng bước chân trầm nặng từ xa lại gần, mãi đến khi hần mang theo sự tức giận từ phía sau ôm lấy nàng hét lớn: “Thắm Thiên Dao, cứ như vậy đứng ở trong tuyết, nàng không muốn sống nữa phải không?”

Ánh vào trong mắt là tuần nhan mang theo sự vội vàng cùng tức giận của Sở Diễm, Thiên Dao dịu dàng khẽ cười, thờ ơ nói: “Mạng là của Thiên Dao, có liên quan gì đến điện hạ.”

“Thắm Thiên Dao”. Ba chữ này hần như nghiêng rãng mà nói. Ánh mắt thắm thúy nguy hiểm hần không thể đem nàng phân ra rồi nuốt vào trong bụng.

Đối với sự tức giận của hần, Thiên Dao làm như không thấy, biểu tình trên mặt lạnh nhạt. “Buông ta ra, Sở Diễm.”

“Nàng là nữ nhân của bốn vương, bốn vương ngay cả đựng nàng cũng không được sao?” Hần lạnh giọng mở miệng, hơi thở phun ra cùng không khí lạnh gặp nhau tạo thành làn sương trắng mờ.

Thiên Dao trào phúng cười, nâng mắt lên, ánh mắt sắc quắc nhìn hần, gần từng chữ nói, “Sở Diễm, ta không phải chim hoàng yến ngơ ngốt trong lồng, ta muốn rời khỏi Đông cung, từ nay về sau, Thiên Dao không muốn làm nữ nhân của người nữa.”

“Nàng nói cái gì?” Mây kiếm hần lạnh lùng chau lại, sự tức giận trên người so với đêm đông càng làm người ta sợ hãi.

“Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng rồi.”

Sở Diễm cười lạnh, “Được, Thắm Thiên Dao, xem ra thật sự bốn vương đã chiều hư nàng rồi.” Hần ôm nàng, đi nhanh về phía trong điện, một cước đá cửa phòng ra, cũng bất chấp thương hương tiếc ngọc, một tay ném nàng xuống chiếc giường rộng lớn. Mặc dù trên giường đã phủ áo lông cáo mềm mại, nhưng sự va chạm mạnh mẽ vẫn gây ra đau đớn.

Mà Thiên Dao lại không kịp bận tâm đến sự đau đớn thân thể bởi vì ngay sau đó thân thể nặng nề của Sở Diễm đã ép xuống, cơ thể hần tỏa ra khí thể bức người, trong mắt phượng tuyết thể là sự lạnh lùng khát máu. Một tay hần đem đôi bàn tay đang phản kháng của nàng áp trên đỉnh đầu, một cánh tay kia không chút lưu tình xé rách sa y đơn bạc trên người nàng.

Hần hung hãn như dã thú, mặc cho Thiên Dao vùng vẫy đấm đá thế nào, vẫn như cũ không lay chuyển hần được nửa phần.

“Sở Diễm, buông ta ra, tên điên nhà người.”

“Nàng có thể tiếp tục mắng, mắng càng lớn tiếng càng tốt, so với nàng trước đây không nóng không lạnh nằm dưới thân ta, bộ dạng bây giờ mới càng dễ khiến người hưng phấn.” Sở Diễm cười lạnh, cúi đầu gặm cắn lấy bờ vai trắng mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Cường Đoạt (2)

Thiên Dao bị đau, sau khi hét lên một tiếng liền mắng: “Vô si.”

“Hôm nay Bốn vương sẽ vô si cho nàng xem.” Hần vừa dứt lời, cánh tay đã dùng lực kéo nội y bên dưới người nàng ra.

Nước mắt theo khoé mắt lẳng lặng chảy xuống, trong lòng nàng cười khổ. Vì sao lần nào hần cũng dùng thủ đoạn tồi tệ như vậy để ép buộc nàng? “Đừng, Sở Diễm, buông ta ra.”

Hần cười tà mị, môi mòng áp trên tai nàng, đầu lưỡi trơn ẩm hữu ý vô ý mon trón vành tai nhạy cảm của nàng, “Còn nói đừng, nàng có biết là nàng có bao nhiêu ** hay không?”

“Người câm miệng.” Thiên Dao xấu hổ, giận dữ quay đầu đi, không chịu được nhắm hai mắt lại. Thân thể vẫn như cũ không ngừng vùng vẫy. Biết rõ phản kháng cũng không được gì nhưng nàng lại không cam lòng khuất phục như vậy.

Mà nàng càng phản kháng càng làm cơn giận của Sở Diễm tăng cao. Hần không kiên nhẫn áp thân thể xuống, cả người dán lên người nàng khiến cho hai thân thể càng dính chặt vào nhau.

Thân thể Thiên Dao trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tất cả phản kháng ngay lập tức dừng lại. Đầu ngón tay mảnh khảnh nắm chặt chần găm dưới người, thống khổ cắn chặt môi, thậm chí, cắn đến chảy máu. Nước mắt khuất nhục chảy xuống thấm đẫm chần găm.

“Thắm Thiên Dao, mở to mắt nhìn bốn vương, nói cho bốn vương biết nàng là nữ nhân của ai?” Ngón tay thon dài của hần nâng cằm nàng lên, ép nàng

đôi mắt với hắn.

Thiên Dao rút cuộc mở đôi mắt sương mù của mình ra, chỉ là bên trong toàn là nước mắt, toàn là thống hận. Lần này, nàng thật hận hắn. “Không muốn, ta không muốn làm nữ nhân của ngươi.” Nàng vỗ vụn nói, quyết tuyệt mà bước bình.

Sở Diễm ấn hai vai nàng xuống, bắt đầu điên cuồng. Vốn dĩ bận tâm đến thương thế của nàng, hắn nhìn không đựng vào nàng, thậm chí, vì thương thế của nàng, mấy ngày nay, hắn chưa từng xuất hiện trước mặt nàng, chỉ có thể thông qua lời của cung nhân biết về tình trạng gần đây của nàng. Vốn cho rằng hai bên đã bình tĩnh lại, nàng sẽ thuận theo nhưng nàng lại lớn mật muốn rời đi. Sao hắn có thể cho phép, hắn cũng vừa mới học cách quan tâm nàng.

Điên cuồng hoan ái, Thiên Dao nhất thời lại nhận biết rõ ràng, không chút mê loạn, ngoại trừ đau đớn, thân thể của nàng không có bất kỳ cảm giác nào khác. Mỗi đến khi hắn thỏa mãn, Thiên Dao mới lao đảo đứng dậy, nhanh chóng lấy tấm chăn mỏng quấn lấy người, một đôi mắt sáng phản hận trừng mắt nhìn hắn. Sau đó, gơ tay tát vào khuôn mặt anh tuấn của hắn một cái.

Nam nhân sau khi hoan ái, phản ứng chung quy cũng chậm một chút, hắn bị nàng mạnh mẽ tát một cái. Theo như tính khí của Sở Diễm ngày xưa, không bóp chết nàng cũng coi như nàng mạng lớn. Hôm nay nhìn bộ dáng hoa lệ đài vũ của nàng, đau khổ đáng thương cùng thân thể run rẩy, hắn không cách nào tức giận, ngược lại đau lòng gơ tay lau nước mắt trên má nàng.

Hành động dịu dàng này của hắn làm chính hắn cũng giật mình. Chẳng lẽ thật sự bị bàn tay của nữ nhân này đánh nhiều lần, đã dần quen bị coi thường rồi ư?

“Đừng đụng vào ta.” Thiên Dao cũng không cảm kích, đẩy tay hắn ra, lúc này khí huyết công tâm, liều mạng ho, máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống.

“Dao Nhi, nàng sao vậy?” Sở Diễm cả kinh, cũng không để ý sự phản kháng của nàng, ôm nàng vào trong ngực, bàn tay áp vào ngực nàng, đem nội lực không ngừng truyền vào cơ thể nàng. Ho ngừng, máu cũng ngừng chảy, nàng lại không chút sức lực xụi lơ trong lòng hắn, cả gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch tựa hồ không chút huyết sắc.

“Người đâu, mau truyền ngự y.” Sở Diễm hướng ngoài cửa gầm lên một tiếng.

Một tiếng ‘cót két’, cửa bị người ngoài đẩy ra. Từ Y bước loạt xoạt tới, khẽ cúi người xuống, về mặt sót ruột nhìn về phía Thiên Dao hỏi: “Chủ tử sao vậy?”

Thiên Dao đẩy Sở Diễm ra, cố gắng chống người dậy. Sau khi hoan ái kịch liệt, thân thể đau đớn tê liệt, trên người nàng đều lấm tấm mồ hôi lạnh, làm thấm ướt cả tấm lụa trắng trên người. Vài sợi tóc dính trên khuôn mặt trắng bệch, càng tăng thêm vài phần tuyệt mỹ. Mà vẻ thanh lạnh trong đôi mắt nàng lại không hợp với sự yếu ớt lúc này.

“Chủ tử? Từ Y, người gọi nhầm rồi, hắn, mới là chủ tử của ngươi.” Nàng run rẩy gơ cánh tay ra, đầu ngón tay trắng nõn không lệch một chút nào chỉ về phía Sở Diễm.

Từ Y kinh ngạc cứng ngắc tại chỗ, khẽ liếc về phía Sở Diễm rồi sau đó khóe môi mỉm cười, ánh mắt dịu dàng ân cần trước sau vẫn chưa từng rời khỏi Thiên Dao.

“Chủ tử, người nói gì Từ Y không hiểu...”

“Nàng từ lúc nào bắt đầu hoài nghi nàng ấy?” Sở Diễm trầm giọng ngắt lời nàng.

Thiên Dao dựa nửa người vào thành giường, bàn tay giữ chặt lồng ngực phát đau. Hơi thở mong manh mà từng câu từng chữ lại nói ra vô cùng rõ ràng. “Không thể không thừa nhận, diễn xuất của nàng cực kỳ tốt, một lần đã khiến ta tín nhiệm nàng như vậy. Nhưng mà, sau đó phát sinh quá nhiều chuyện khiến ta không thể không bắt đầu hoài nghi nàng ta.”

Nàng hít một hơi thật sâu, đôi mắt tuyệt mỹ neho lại, ánh mắt tàn ác mà không chút tiêu cự. “Ngày đó Thẩm gia diệt môn, có vô số đường đi ra pháp trường, mà điện hạ không chút sai lệch ngăn cản ta. Về sau, hai tỷ muội Như Băng Tư Băng đêm khuya thăm dò lãnh cung, tính toán đưa ta rời đi, mà bọn họ vừa đặt chân đến thì điện hạ lại đến ngay sau đó, có phải là trùng hợp quá hay không?” Nàng cười lạnh, hòa hoãn trong chốc lát mới tiếp tục mở miệng.

“Khi đó Thiên Dao chìm trong thống khổ mất đi thân nhân vẫn chưa suy xét quá nhiều. Mỗi cho tới hôm nay, ta giữa đêm khuya đứng trong trời tuyết, nếu không phải có người báo tin, điện hạ sao có thể biết được việc này. Một lần hai lần còn có thể cho là trùng hợp, nhưng đến ba lần bốn lần còn trùng hợp được sao? Ta không cách nào thuyết phục chính mình nữa, mà có thể làm được những việc này chỉ có một mình Từ Y.”

Sở Diễm khẽ cười, trong ánh mắt tà mị mang theo vài phần tán thưởng. “Dao Nhi của bốn vương quả thực thông minh tuyệt đỉnh.”

Thiên Dao cười khổ, thông minh tuyệt đỉnh? Bốn chữ này trái lại vô cùng châm chọc. “Nếu Thiên Dao thông minh, sao có thể mất đi hài tử.”

Nhắc tới hài tử đã mất, đôi mắt sáng của Thiên Dao lại nhòe đi. Là nàng nhất thời sơ sót làm hại tính mạng hài tử. Nếu như nàng kiên cường một chút, nếu như nàng cẩn thận một chút, hài tử có phải sẽ giữ được hay không?

“Chiếc váy bách điệp kia từ Y Lan điện trực tiếp đưa tới Hạm Tâm các, ngoại trừ ta và Từ Y, chưa từng qua tay người khác. Mà chiếc váy vô duyên vô cớ lại dính Địa Cực Thảo, việc này làm ta không thể không hoài nghi. Sau đó ta nhớ tới trước đó không lâu, ở Y Lan điện Doãn Hàm Tuyệt đã tát Từ Y

một cái, lúc đó ánh mắt Từ Y hoàn toàn không phải bộ dạng ngày xưa của nàng. Cũng là khi đó, ta giật mình tỉnh ngộ. Từng là nữ sát thủ, sao có thể khiếp nhược như vậy.”

Từ Y khẽ cười, lúc này sớm đã không còn phủ phục trên đất, nàng đã đứng khoanh tay trước mặt Thiên Dao, đôi mắt sáng khó nén sự ngạo mạn. “Những điều này có thể nói lên điều gì chứ? Chẳng qua đều là nương nương suy đoán mà thôi. Nô tỳ đối với người quả thật có chút giấu diếm, đó chẳng qua cũng vì nô tỳ muốn cho êm chuyện nên mới làm ra vẻ yếu đuối vậy thôi. Không lẽ như vậy cũng là tội hay sao?”

Từ Y không hề ngu ngốc, nhẹ nhàng bâng quơ phui trách nhiệm về cái chết của đứa trẻ.

Thiên Dao cười khổ, đây mới là dáng vẻ thực sự của nàng. Nghĩ lại thật đáng sợ, là người bầu bạn với mình lâu như vậy mà vẫn mang bộ mặt giả nhân giả nghĩa. “Có phải chỉ cần đưa ra chứng cứ, ngươi sẽ đền mạng cho hài tử của ta?”

Sắc mặt Từ Y khẽ biến, ánh mắt nhanh chóng đảo qua Sở Diễm.

“Kỳ thực, từ lúc Doãn Hàm Tuyết gặp chuyện ta đã biết là ngươi động tay động chân, không chỉ ta biết mà điện hạ cũng biết. Hẳn hiểu Thiên Dao, biết rằng với tính cách của Thiên Dao tuyệt không bao giờ làm những việc như vậy. Vì vậy, để che chở ngươi, hẳn không hỏi lấy nửa câu liên định tội Thiên Dao.” Thiên Dao bỗng nhiên cười, ánh mắt âm u thăm thẳm rơi trên người Từ Y, tiếp tục nói, “Ngươi không phải muốn bằng chứng sao? Được, ta cho ngươi.”

Nàng khẽ vỗ tay vài cái, một tiểu cung nữ rút rề xuất hiện tại cửa. Từ Y nhận ra, tiểu nha đầu này gọi là Liên Tinh, mấy hôm trước vừa mới được đưa vào Y Lan điện. Chỉ thấy, hai tay nàng giơ cao, trong tay nâng lên chính là mấy cọng Cực Địa Thảo héo khô.

“Hồi bẩm thái tử điện hạ, Cực Địa Thảo trong tay nô tỳ chính là lục soát được trong phòng Từ Y cô nương.”

“Làm càn, ngươi lại dám lục lọi đồ của ta.” Ánh mắt Từ Y sừng sốt, quát lớn.

Lá gan Liên Tinh cơ hồ rất nhỏ, bị Từ Y dọa sợ, sắc mặt đã trắng bệch. “Cô nương đừng trách, nô tỳ cũng chỉ là phụng mệnh hành sự.”

“Đều lui ra đi, ồn ào làm bẩn vương bực mình.” Sở Diễm nhất mực trầm mặc rốt cục cũng mở miệng, tư thái lười biếng lại vẫn không giận mà uy. Mọi người đương nhiên không dám làm trái lời hần, nhao nhao thối lui ra ngoài. Từ Y trước khi rời đi nhìn vào ánh mắt hần, mang theo vài tia ai oán cùng thấp thòm.

Bên trong phòng trong nháy mắt trở nên yên lặng, Thiên Dao dựa nửa người vào giường, ánh mắt rời rạc rơi vào một chỗ, giống như đang suy tư, lại giống như không nghĩ ngợi gì.

Sở Diễm thờ dài, sau đó chậm rãi mở miệng. “Từ Y đích thực là ám vệ của bốn vương, nhưng nàng ta ở bên cạnh nàng không hề có ác ý. Hôm nay nàng chân trần đứng trên nền tuyết, nếu không có nàng ấy đến thông báo cho bốn vương, nàng bây giờ không biết đã lạnh thành bộ dạng gì rồi.”

“Vậy ư?” Thiên Dao cười trào phúng, “Thế điện hạ chắc cũng biết Thiên Dao đứng ngoài trời tuyết bao lâu? Trọn vẹn ba canh giờ.” Sau ba canh giờ Sở Diễm mới xuất hiện, nếu như Từ Y thật lòng đối với nàng, từ thời điểm nàng mở cửa ra khỏi phòng đã đi tìm Sở Diễm đến ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Nữ Anh Vàng*

Ánh mắt Sở Diễm thâm trầm như có điều suy nghĩ, một lúc sau mới mở miệng nói. “Bốn vương biết bởi vì chuyện của hài tử nàng oán hận nàng ấy. Từ Y từ nhỏ đã theo bốn vương, chưa từng chịu ủy khuất. Nàng ấy không hề biết thân thể Hàm Tuyết thuộc tính hàn, ý định ban đầu của nàng ấy chỉ là giáo huấn Hàm Tuyết mà thôi, không nghĩ tới lại gây ra chuyện lớn như vậy, làm hại hài tử của chúng ta...”

Thiên Dao cười lạnh, “Chuyện cũ đã qua, ta không muốn nghe điện hạ giải thích. Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, quên đi tất cả, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, có chút tức giận khóa chặt nàng vào lòng, cánh tay vòng bên hông nàng càng thu chặt lại, tựa hồ khiến Thiên Dao không thể thờ. “Trừ cái này ra, cái gì bốn vương cũng đều có thể đáp ứng nàng.”

“Thật sao?” Thiên Dao cười khổ, nhàn nhạt nói, “Vậy thì, ta muốn mạng Từ Y.”

Thiên Dao cảm nhận được cánh tay bên hông mình khẽ động, hần vẫn duy trì tư thái như ban đầu, làn môi ẩm áp dờ về khoe môi nàng, nhẹ nhàng hôn lên. “Dao Nhi nhất định phải khiến bốn vương khó xử sao? Nàng ấy cũng là nữ nhân của bốn vương.”

Thiên Dao cười, xinh đẹp mà thê lương. Câu trả lời của hần khiến nàng chẳng chút may mắn kinh ngạc, giống như đã sớm dự liệu được tất cả chuyện này. “Vậy điện hạ có gì lại làm khó ta?”

“Thiên Dao biết, từ khoảnh khắc điện hạ che chở cho nàng ta là muốn bảo vệ nàng chu toàn. Cũng như vậy, nếu Thiên Dao đã muốn rời khỏi chính là đã hạ quyết tâm, không thể thay đổi.” Nàng ngửa đầu, đôi mắt sáng lấp lánh như ngọc xuyên qua khung cửa sổ nhìn về phía bầu trời, mặc dù mặt đất bị bóng tối che phủ, bầu trời ngoài kia vẫn tự do bao la đến như vậy.

“Bổn Vương không cho phép.” Hắn cố chấp phun ra một câu, cánh tay đặt bên hông Thiên Dao buông lỏng vài phần, một tay nâng cằm nàng lên, cúi đầu xuống hôn. Lúc này, Thiên Dao không hề né tránh, mà khoảnh khắc đầu lưỡi hắn tiến vào thăm dò, nàng liền dùng lực cắn xuống. Trong khoảnh khắc, vị tanh ngai ngái lan tràn trong miệng.

Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng, vẫn chưa buông tha nàng mà bá đạo giầy vò đôi môi nàng, hút lấy mật ngọt trong miệng nàng. Thiên Dao bị hắn hôn đến hít thở không thông, bắt đầu ra sức vùng vẫy đánh loạn, đầu ngón tay sắc nhọn thậm chí bấm sâu vào bờ vai hắn.

“Thật là một con báo nhỏ đầy sức sát thương.” Sở Diễm cười nhẹ buông nàng ra, đầu lưỡi liếm cánh môi dưới của mình. “Hóa ra máu của bổn vương có vị như vậy.” Hắn một lần nữa kéo nàng vào trong lòng, dùng nhiệt độ thân thể mình ủ ấm cho nàng. Đầu tựa sát vào hõm vai nàng, cực kỳ ái muội.

“Dao Nhi đừng hồ nháo nữa, bổn vương cũng rất mệt mỏi, hải tử không còn bổn vương cũng đau lòng. Vậy nên, ta không thể mất thêm nàng nữa.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt thanh lạnh. Lời nói ấm áp ái muội của hắn lại không thể làm nàng ấm áp được nữa.

“Nếu nàng đã không thích Tử Y, vậy để cung nữ tên Liên Tinh kia ở lại hầu hạ nàng đi, ngày mai bổn vương sẽ phái thêm vài người đến bảo vệ nàng.” Hắn dịu dàng mỉm cười, đầu ngón tay lại mon trón cánh môi mềm mại của nàng.

Khóe môi Thiên Dao khẽ cong mang theo chút châm biếm “Lần này đưa tới là ám vệ của điện hạ, hay là nữ nhân của điện hạ?”

“Đích thật là ám vệ của bổn vương.” Sở Diễm lơ đãng cười, sủng nịnh nheo nheo chớp mũi nàng. “Nàng lúc nào cũng muốn trốn, bổn vương đương nhiên phải phái người đến trông chừng nàng.”

Thiên Dao không nói gì, thầm nghĩ hắn muốn thế nào thì thế ấy. Nếu như nàng muốn rời khỏi ai cũng không thể ngăn cản.

“Bổn vương còn chút tấu chương chưa phê duyệt, Dao Nhi muốn nghỉ ngơi một chút hay bồi bổn vương đến thư phòng?”

Thiên Dao chậm chạp nhắm mắt lại, một lúc sau mới nhàn nhạt nói: “Thiên Dao mệt rồi.”

“Ừm.” Sở Diễm đáp lời, bế nàng đặt lên giường, cũng cẩn thận đắp chăn cho nàng rồi mới rời đi.

Bên ngoài thư phòng, Tử Y mặc một chiếc áo choàng lông cáo màu đỏ tươi, sớm đã chờ lâu. Thấy Sở Diễm tiến đến, ánh mắt nhất thời trở nên vui mừng. “Điện hạ.” Nàng tượng trưng khẽ cúi người thi lễ.

“Đêm đông giá lạnh sao lại đợi ở ngoài phòng?” Sở Diễm mỉm cười nói một câu, cánh tay ôm lấy vai nàng, hai người sánh bước vào thư phòng.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, Tử Y rất tự nhiên dựa vào ngực hắn. “Điện hạ có giận thiếp không?”

Sở Diễm khẽ cười, nhẹ giọng nói, “Linh Lung sao lại nói ra lời này?”

Tử Y, không, là Linh Lung. Nàng khẽ nâng mày, ánh mắt long lanh, thật là dịu dàng đến động lòng người. “Là Linh Lung nhất thời tùy hứng, hại Doãn trắc phi cả đời vô sinh, cũng hại điện hạ mất con nối dõi. Mà Linh Lung vô tâm, không biết thân thể Doãn trắc phi cực hàn, lại càng không biết Thâm nương nương có thai.”

“Không biết không có tội, bổn vương không hề trách nàng.” Sở Diễm cười nhạt, giọng điệu trước sau vẫn dịu dàng không đổi.

Linh Lung e thẹn mỉm cười, hai tay vòng qua cổ Sở Diễm. Nàng sớm biết, hắn sẽ không trách mắng nàng. Bọn họ từ nhỏ làm bạn, tình cảm Sở Diễm đối với nàng, nàng hiểu hơn ai hết. Ban đầu Sở Diễm đưa nàng đến bên cạnh Thiên Dao cũng là vì sự an toàn của nàng. Khi đó, hoàng thượng đã nhận thấy hắn có người trong lòng, mà chuyện tư tình nữ nhi là chuyện hoàng thượng hoàn toàn không cho phép. Vì bảo hộ chu toàn cho nàng, hắn thậm chí hi sinh Doãn Hàm U, để nàng ta trở thành người chịu tội thay cho nàng. Không sai, đây chính là nguyên nhân hắn vẫn luôn che chở cưng chiều Doãn Hàm Tuyết, bởi vì hắn thẹn với Doãn Hàm U. Nàng cứu hắn một mạng mà hắn lại lấy oán trả ơn, oan uổng lấy đi tính mạng của nàng.

“Linh Lung chỉ sợ không cách nào quay về bên cạnh Thâm trắc phi nữa rồi.” Nàng dịu dàng nói một câu.

Sở Diễm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, thản nhiên cười. “Vậy thì ở bên cạnh bổn vương, bổn vương có thể cho nàng một danh phận. Đây không phải là điều Linh Lung muốn sao?”

Linh Lung khẽ cười quyến rũ, làm nũng rúc trong lòng hắn. “Nhưng mà, hoàng thượng...” Nàng muốn nói lại thôi.

“Yên tâm, tâm tư của phụ hoàng đều đặt trên người Thiên Dao, sẽ không hoài nghi đến nàng đâu.”

Linh Lung cười thư thái nhưng trong ý cười lại mang chút xót xa. “Nhưng mà Linh Lung nhìn ra được điện hạ thật tâm thích Thâm trắc phi.”

Sở Diễm mở một bản tấu chương ra, tùy tiện đáp một câu, “Quả thật là thích.”

Hắn cũng không kiêng dè trước mặt nàng nhắc đến nữ nhân khác, làm nữ nhân của Sở Diễm nên tự mình hiểu rõ điều này, cũng cần có sự rộng lượng. Cho dù hắn có yêu nàng, nàng cũng sẽ không là duy nhất.

Ánh mắt Linh Lung âm thầm vài phần, lại vẫn mỉm cười xinh đẹp, khẽ ngẩng đầu lên, làn môi mềm mại áp lên môi hắn. Vừa hôn nhẹ lên môi hắn thì hắn lại nghiêng đầu tránh đi. Linh Lung khẽ kinh ngạc, trên mặt tràn ngập mờ mịt.

“Bỏn vương mệt rồi.” Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời thả lỏng cánh tay trên eo nàng ra.

Linh Lung ngăn người trong giây lát, nhớ tới vừa nãy hắn mới muốn Thảm Thiên Dao ở Y Lan điện. Lúc đó nàng đang canh ở ngoài điện, tiếng khóc của Thiên Dao ở trong phòng mãi không dừng, một người kiêu ngạo như hắn lại có thể dùng sức mạnh với nữ nhân. Linh Lung nghĩ, Thảm Thiên Dao đối với hắn đã khác biệt rồi.

“Bỏn vương sai người đưa nàng về Ý Hà điện, nơi đó từng là nơi ở của mẫu hậu, nàng sẽ thích thôi, trác phi nương nương của ta.” Ngón tay thon dài của Sở Diễm lướt nhẹ qua hai gò má của nàng, sau đó, gọi Từ ma ma hộ tống nàng về Ý Hà điện.

Từ ma ma từng là thị nữ của Văn hoàng hậu, đã quá quen thuộc với Ý Hà điện. Bà dẫn Linh Lung vào trong phòng, mọi thứ trong phòng đều không thay đổi, lúc Văn Đế vẫn còn là thái tử, Văn Thế Lan đã cùng ông ở tại nơi này.

“Nương nương còn cần thêm gì cứ nói cho lão nô biết là được, Hồng Mai và Ngao Tuyết đều là thị nữ lâu năm trong cung, từ giờ về sau sẽ do hai người các nàng hầu hạ nương nương.” Khuôn mặt Từ ma ma như núi tuyết, lúc nói chuyện chỉ có môi mấp máy, trên mặt không chút biểu tình dư thừa nào.

Linh Lung ôn nhả cười, cúi người thi lễ với Từ ma ma. “Làm phiền Từ ma ma, người là vú nuôi của điện hạ, về sau Linh Lung nhất định sẽ phụng dưỡng người như mẫu thân.”

“Nương nương quá lời rồi.” Từ ma ma đáp lễ, trên mặt vẫn không chút biểu tình. Bà sống hơn nửa đời người, những lời nói ngoài mặt đẹp để thế này nghe đã quá nhiều rồi.

Linh Lung quay người nhìn hai người Hồng Mai, Ngao Tuyết, cũng khẽ cúi người thi lễ, “Từ giờ về sau, sinh hoạt hằng ngày của Linh Lung làm phiền hai vị tỷ tỷ rồi.”

“Chúng nô tỳ sẽ tận tâm hầu hạ nương nương.” Hồng Mai và Ngao Tuyết quỳ gối nói, thời gian các nàng vào cung không ngắn, thăm nghĩ vị nương nương trước mặt này không phải người bình thường, nàng chắc sẽ có tiền đồ vô lượng.

“Nương nương sớm nghỉ ngơi, lão nô cáo lui.” Dặn dò xong mọi thứ, Từ ma ma liền không lưu lại thêm. Hai người Hồng Mai, Ngao Tuyết cũng khom người thối lui ra ngoài.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Linh Lung đi đến bên giường, giơ tay đẩy song cửa sổ ra, đối diện cửa sổ là một hồ nước cùng núi giả vô cùng đẹp. Ban đêm gió lạnh thổi vào mặt, nàng theo bản năng kéo tấm áo choàng lại. Trong lúc này tâm tình lại trở nên vui tươi cởi mở. Ngày tháng ở bên cạnh Thảm Thiên Dao cũng không dễ dàng, mỗi ngày nhìn nam nhân trong lòng mình cùng nữ tử khác vui vẻ, cho dù nàng có độ lượng thế nào đi nữa cũng không thể không để ý.

“Đang nghĩ gì vậy?” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nam thanh lạnh. Linh Lung cũng không hề bị giọng nói đột ngột này dọa sợ, bởi vì giọng nói này quá quen thuộc đối với nàng.

“Đại ca.” Nàng quay đầu, cười một cách xinh đẹp, khẽ gọi người mới đến. Vị đại ca này của nàng, đến không hay đi không biết, thật sự không thấy bóng dáng.

Huyền Ảnh một tấm trường bào đen, sắc mặt vẫn trắng như tuyết.

“Đại ca, từ giờ về sau, Linh Lung là chủ nhân của nơi này rồi.” Linh Lung cười nhẹ, bàn tay ngọc khẽ nắm cánh tay đại ca mình.

Chú thích

*Nữ vàng anh: nữ hài thời ấu thơ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Giết Hắn Rồi Sẽ Được Tự Do

Sắc mặt Huyền Ảnh bình tĩnh, vẫn không biểu hiện nửa phần vui mừng, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu. “Đúng vậy, chỉ có muội mới xứng trở thành chủ nhân nơi này.”

Linh Lung cười, lại mở miệng hỏi: “Điện hạ đã sủng ái và cho muội một danh phận, như vậy đại ca còn phản đối Linh Lung ở cùng điện hạ không?”

Linh Lung một lòng đều đặt ở trên người Sở Diễm, Huyền Ảnh từng một lần phản đối. Từ xưa cửa cung thâm sâu như biển, làm nữ nhân của hoàng đế có mấy người có được hạnh phúc chân chính, hẳn không nỡ nhìn muội muội lao đầu vào lửa. Mà Linh Lung tính tình quật cường, làm gì nghe lọt vào tai lời hấn khuyển nhủ.

“Muội sớm đã là nữ nhân của điện hạ, ta phản đối có tác dụng gì.” Huyền Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng. “Đường là do chính muội chọn, bất luận tốt xấu gì muội cũng phải đi. Ta đến, chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở muội, cẩn thận Thâm Thiên Dao.”

Linh Lung cười nhẹ, “Đại ca yên tâm, nàng ta cũng không uy hiếp được muội. Điện hạ đích thực có thích nàng một chút, có điều, điện hạ là người trọng tình, muội với điện hạ có tình cảm hơn mười mấy năm, chẳng lẽ lại không bằng mấy tháng nàng ta ở cùng điện hạ sao? Huống hồ, điện hạ thích nữ nhân dịu dàng ngoan ngoãn, tính tình Thâm Thiên Dao cao ngạo khó thuần, điện hạ chẳng qua là nhất thời cảm thấy mới mẻ, qua một thời gian sẽ chán thôi.”

“Linh Lung, bất kỳ thời điểm nào cũng không được khinh địch. Muội không hề hiểu nam nhân, nhưng ta hiểu. Ánh mắt điện hạ nhìn Thâm Thiên Dao mới đúng là ánh mắt một nam nhân nhìn nữ nhân. Ngươi dứt bỏ không được tình cảm trước đây với muội nhưng muội và Thâm Thiên Dao, nữ anh hùng, ngài đều có thể song toàn.” Huyền Ảnh nói không chớp mắt, mắt sáng nheo lại, đen sâu như giếng cạn.

Đôi mắt Linh Lung khẽ nheo lại, trầm tư trong giây lát, mới gật đầu. “Ừm, đại ca yên tâm, Linh Lung nhất định sẽ cẩn thận.”

Đầu ngón tay trắng xanh của Huyền Ảnh chạm vào đôi gò má trắng nõn của Linh Lung, ánh mắt dần dần ôn nhuận vài phần. Muội muội duy nhất của hắn, hẳn nhất định sẽ bảo hộ nàng. “Nếu như có một ngày, Thâm Thiên Dao kia thực sự uy hiếp địa vị của muội, đại ca nhất định sẽ thay muội trừ bỏ nàng.”

Linh Lung cười, dựa vào ngực hắn. “Muội biết đại ca thương muội nhất.”

Ngày hôm sau, Sở Diễm liền hướng Văn Đế thỉnh chỉ sắc phong Linh Lung làm trắc phi. Trong lúc này, Đông cung cơ hồ như nổ tung. Có điều, Ý Hà điện của Linh Lung không mấy náo nhiệt, ngược lại chỗ của Thiên Dao lại đông như trẩy hội.

Thâm trắc phi vừa mới sảy thai, chỉ trong một đêm, thị nữ thiếp thân lại biến thành trắc phi của điện hạ, chuyện này cơ hồ trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu của đám nữ nhân trong cung. Lời khó nghe đều có, thậm chí có người hoài nghi, đây chẳng qua là mánh khéo tranh sủng của Thâm Thiên Dao, chính nàng đem Linh Lung đưa đến bên giường Sở Diễm.

Đối với lời đồn đãi vô căn cứ, Thiên Dao mặc kệ, có cung phi đến xem chuyện vui nàng cũng lấy lý do thân thể không khỏe rồi đuổi đi.

Sau khi Từ Y rời đi, ngày thứ hai, Sở Diễm lại tuyển vài thị nữ lanh lợi đưa đến Y Lan điện, trong số đó, Yêu Nguyệt là người lớn tuổi có tố chất nhất, cùng với Liên Tinh làm thị nữ thiếp thân của nàng.

Thiên Dao đối với việc này cũng không hề để tâm, ngày ngày vẫn vô tri vô giác. Nàng dường như chân không rời khỏi phòng, có khi lại ngần ngại trước cửa sổ, có khi lại thêu thùa một chút hoa văn đơn giản giết thời gian.

Vào đêm, Thiên Dao tựa đầu trước cửa sổ, ánh mắt mờ mịt nhìn trời, phía sau một đôi tay rắn chắc đột nhiên vòng qua eo nàng, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng. “Dao Nhi đang nhìn gì thế?”

Thiên Dao ngẩn người, hôm nay là ngày Từ Y phong phi, mà hắn lại tới nơi này. “Không có gì, đang nhìn sao.”

“Đẹp không?” Sở Diễm khẽ cười, theo hướng ánh mắt nàng nhìn trăng sáng sao thưa, sao trên trời lấp lánh.

“Giết thời gian mà thôi.” Nàng tùy ý đáp lời, không chút dấu vết tránh đi cái ôm của hắn, thản nhiên nói, “Điện hạ hình như đi nhầm chỗ rồi.”

“Ồ? Dao Nhi cảm thấy bốn vương nên ở đâu?” Hắn tà mị cười, lại một lần nữa ôm nàng vào trong lòng, ní non bên tai. “Ta nhớ nàng.”

“Nhưng mà ta mệt rồi.” Thiên Dao nhẹ giọng nói, biểu tình lạnh nhạt.

“Ừm.” Sở Diễm khẽ cười gật đầu, cúi xuống bế nàng đến bên giường, “Nghe người trong cung nàng nói, buổi tối Dao Nhi ăn rất ít.”

Thiên Dao trầm mặc không nói, sắc mặt tái nhợt vài phần.

Sáng sớm, thị nữ Yêu Nguyệt bụng chén thuốc bỏ ấm tiến vào. Thân thể nàng khôi phục cũng không ít, thuốc sớm nên ngừng lại, việc này khiến nàng không hiểu được, uống một ngụm mới phát hiện thực ra thuốc có tác dụng hỗ trợ có thai.

Nàng tùy ý viện cớ nói thuốc quá đắng liền không phải uống nữa. Yêu Nguyệt cũng không miễn cưỡng, bụng thuốc xuống. Vốn tưởng rằng sự tình như vậy sẽ xong, kết quả đến bữa tối, Thiên Dao phát hiện những thứ thuốc đó lại được trộn vào thức ăn hàng ngày, nàng ăn vài miếng liền không có khẩu vị. “Người đầu, bụng canh củ sen lại đây.” Sở Diễm phân phó một câu, chỉ một lúc Yêu Nguyệt liền bụng canh củ sen táo đỏ tiến vào, nửa quỳ bên cạnh

giường, dâng chén canh lên cao trước mặt Sở Diễm.

Hắn nhận lấy chén sứ được chế tác tinh xảo, dùng muỗng sứ múc canh thử một ngụm xong mới đưa đến miệng Thiên Dao. “Ngoan, uống canh nào.”

Thiên Dao đương nhiên ngửi thấy mùi thuốc bổ nồng đậm trong chén canh, bàn tay dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt lại thành quyền.

Nhưng nàng lại không thể không ngoan ngoãn mở miệng uống canh. Không phải Thiên Dao học được nhẫn nhục chịu đựng mà bắt đầu hiểu được phải tránh sóng gió. Nàng có thể không uống nhưng Sở Diễm lại có nhiều cách ép nàng uống.

Thiên Dao có thể lựa chọn rượu mời không uống uống rượu phạt, nhưng mà, vậy thì có ý nghĩa gì chứ, kết quả không phải chỉ có một hay sao, đó chính là uống.

Bộ dạng thuận theo của nàng làm tâm tình Sở Diễm rất tốt, hắn đưa chén không một lần nữa đưa cho Yêu Nguyệt. Yêu Nguyệt vô cùng thức thời bưng lấy chén canh, mang theo cung nhân trong phòng lui ra ngoài, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bọn họ cũng không phải ngày đầu hạ trong cung, rất dễ dàng đoán ra được kế tiếp Sở Diễm muốn làm gì.

Trong phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, Thiên Dao có chút luống cuống, lòng bàn tay nắm chặt toàn là mồ hôi lạnh. Nàng biết Sở Diễm muốn làm gì mà nàng cũng biết bản thân không thể né tránh. Chỉ là nàng --- không nguyện ý.

“Ngon không?” Hắn tà khí cong khóe môi, ngón tay dịu dàng nâng cằm nàng lên.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại.

“Bốn vương cũng muốn nếm thử.” Hắn cười đến tà mị, lời vừa dứt hai cánh môi đã đặt lên môi nàng, hôn nhẹ nhàng. Sau đó, thân nhiên nói. “Thật ngọt.”

Hô hấp Thiên Dao dồn dập, nàng muốn lùi về sau, mà vòng eo lại bị hắn gắt gao ôm lại, ngón tay thon dài của hắn mò mẫm xương quai xanh mỹ lệ của nàng, thẳng một đường xuống dưới, ngứa quen đường cũ đẩy làn váy đơn bạc của nàng ra.

“Sở Diễm, ta...” Thiên Dao chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh lợi hại, bàn tay trắng nõn của nàng nắm lấy bàn tay đang xằng bậy của hắn. Nàng sợ, sợ hắn đụng vào nàng.

“Ngoan, đừng chọc giận bốn vương.” Ngực khí của hắn mềm mại, nhưng Thiên Dao lại nghe ra ý vị cảnh cáo. Nàng nếu như không nghe theo hắn đại khái có thể tiếp tục dùng vũ lực.

Thiên Dao trần trụi nằm ở dưới thân hắn, tùy ý cho hắn đòi lấy, màn lụa đỏ khế lay động trong gió. Thiên Dao nghiêng đầu nhìn xuyên qua tấm màn lụa đang bay, nhìn vầng trăng trong trẻo mà lạnh lùng bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài, có khát vọng tự do của nàng.

Nước mắt theo hàng mi dài chảy xuống bị cánh môi ấm áp của hắn hôn tới. Động tác của Sở Diễm dịu dàng hiếm thấy, mặc dù thời điểm lúc lên đỉnh cũng không mạnh bạo đoạt lấy, hắn vẫn bận tâm thân thể của nàng, để cho mỗi động tác của hắn đều mang lại khoái lạc cho nàng.

Mặc dù dưới sự môn trớn cao siêu của hắn, thân thể Thiên Dao trở nên vô cùng mềm mại, nhưng vẫn lạnh, giống như hàn băng vậy, mặc dù là một khắc ** kia, nàng khóc rên rỉ bên dưới hắn nhưng thân thể vẫn không chút ấm áp. Chẳng lẽ thật là tâm lạnh, thân thể cũng lạnh theo?

Hoan ái xong, hắn ôm Thiên Dao vào trong lòng, để đầu nàng gối lên cánh tay mình, trên gương mặt nàng vẫn còn vương những giọt nước mắt long lanh, hắn đau lòng hôn đi mới phát hiện nước mắt vào trong miệng lại chua xót lạ thường. Sở Diễm hiểu, bấy giờ quả thực nàng bị tổn thương quá sâu, muốn vết thương khép lại nói dễ hơn làm.

“Ba ngày sau là ngày tuyển tú, đợt tuyển tú xong bốn vương phải đi sứ Mông Cổ, nàng đi cùng bốn vương được không? Nơi đó thảo nguyên rộng lớn, Dao Nhi nhất định sẽ thích.”

Cặp mắt sáng của Thiên Dao ngạc nhiên, chỉ có hàng mi ẩm ướt hơi rung rung. “Đến nơi đó, Thiên Dao có thể có tự do sao?”

Lòng ngực Sở Diễm cảm thấy chua xót, sau khi thở dài xong mới mở miệng nói, “Trong phạm vi cho phép của bốn vương, có thể.”

Thiên Dao trầm mặc, nghĩ thầm, Sở Diễm quả thật tính giam cầm nàng cả đời, nhưng mà nàng không cam lòng. Nàng nhất định phải trốn đi. Có thể do bị Sở Diễm dày vò đến mệt mỏi, vô tri vô giác nghĩ ngợi rồi cũng rơi vào giấc mộng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Sở Diễm ôm lấy nàng cũng một đêm ngon giấc.

Mà ở nơi khác, trong Ý Hà điện, Linh Lung lại cả đêm không ngủ. Nàng trong trẻo mà lạnh lùng ngồi ở trong sân, bắt đầu nhớ lại lời nói của Huyền Ảnh. Song toàn? Thật sự có thể song toàn sao? Trái tim nam nhân không phải chia đều, rốt cuộc sẽ bên nặng bên nhẹ. Vào ban ngày, Sở Diễm cho người đưa đến vô số ngân lượng, tơ lụa vàng bạc châu báu cơ hồ khiến nàng hoa cả mắt.

Cái Linh Lung muốn không phải là châu báu mà là tâm ý của Sở Diễm, mặt trời theo ngày lặn xuống nàng một mực chờ hắn tới, mà người tới lại là đại thái giám Lưu Trung bên cạnh hắn đến truyền lời: “Điện hạ nghỉ ngơi ở Ý Lan điện, dặn dò nương nương sớm nghỉ ngơi, ngày khác điện hạ sẽ đến thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Động Vật Máu Lạnh Vô Tình

Trong lòng nàng chưa xót nhưng vẫn mỉm cười đáp lời: Làm phiền điện hạ lo lắng, Linh Lung sẽ chăm sóc tốt bản thân.

Thời gian đầu Lưu Trung theo bên cạnh Sở Diễm có chút giao tình với Linh Lung, ông buông tiếng thở dài, hạ giọng trấn an, “Nương nương đừng trách nô tài lảm nhảm, trong lòng điện hạ vẫn có nương nương, người ở trong Ý Hà điện không khác nào ở trong lòng điện hạ. Chỉ là Thảm trắc phi vừa mới mất hài tử, điện hạ dù sao bên ngoài cũng phải thể hiện một chút.”

Linh Lung cười, lạnh nhạt gật đầu.

“Nương nương.” Phía sau, Ngao Tuyết thấp giọng gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Quay đầu, chỉ thấy Ngao Tuyết bước nhỏ đi tới, trong tay cầm áo choàng lông cáo màu đỏ rực khoác lên vai nàng. “Đêm đã khuya, nương nương sớm nghỉ ngơi đi.”

“Bồn cung không buồn ngủ.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lời, bàn tay trắng nõn tỉ mỉ vuốt ve áo lông cáo mềm mại. Đây là da của một con cáo lửa, là con mồi lần đầu tiên Sở Diễm săn được. Nàng nói thích hần liền sai người may áo choàng lông cáo tặng nàng, cũng nói với nàng: Nếu như bốn vương không có bên cạnh nàng, để áo lông cáo này làm nàng ấm áp.

Linh Lung bắt đầu đi thả dài, áo lông cáo chung quy vẫn là vật chết sao có thể so được với sự ấm áp của hần. Đêm dài mệnh mạng mà cô đơn lạnh lẽo, mà hần lại bầu bạn bên cạnh một nữ nhân khác.

Cứ như vậy si ngốc oán giận đợi đến bình minh, có cung nhân tiến đến hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục, sau đó vẫn là chờ đợi. Ngao Tuyết nói, đây chính là mệnh của nữ nhân hậu cung, mặc dù là Tiêu Phòng chuyên sủng, điện hạ vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về một người.

Bất quá chỉ là một đêm mà thôi, Linh Lung lại cảm thấy dài như một đời, có điều chỉ mới bắt đầu nàng đã cảm thấy chán ghét. Đây rõ ràng chính là tất cả những gì nàng từng mong chờ, Sở Diễm cho nàng rồi mà nàng lại đột nhiên phát hiện, tất cả những thứ này không giống như trong tưởng tượng.

Tào triều xong, Sở Diễm mới đến Ý Hà điện thăm nàng. Linh Lung không hề biểu hiện ra một tia oán giận, thậm chí còn thân thiết hỏi thăm bệnh tình Thiên Dao. Sở Diễm ôm nàng vào trong ngực cười nhẹ nói: “Hậu cung này chỉ sợ rốt cuộc không tìm thấy nữ tử nào độ lượng hơn Linh Lung rồi.”

Linh Lung cười yêu kiều, đầu ngón tay vẽ vài vòng trên ngực hần, ái muội dụ dỗ, mảy mĩm bên trái của Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, mắt phượng tuyệt mỹ và miệng cắn ngón tay không an phận của nàng, thuận thế kéo nàng đến sát thân thể mình, đôi môi ấm áp áp lên của nàng...

Linh Lung mười lăm tuổi đã theo Sở Diễm, đằng đằng năm năm, hôm nay đối với chuyện hoan ái có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Nàng đáp lại nụ hôn của hần, đôi bàn tay như ngựa quen đường cũ cời cầm bảo trên người hần. Sở Diễm không hề nhiệt tình, không nóng không lạnh hưởng thụ sự hầu hạ của nàng. Hần từ trước đến giờ không phải người túm dục, duy nhất chỉ có một người khiến hần không thể khống chế được là nữ nhân không an phận Thảm Thiên Dao kia.

Nói nàng không an phận nàng liền gây chuyện cho hần. Linh Lung vừa mới cời áo hần xuống một nửa, cửa đột nhiên bị một người bên ngoài mở ra, Yêu Nguyệt của Y Lan điện bước nhanh tới, ‘phịch’ một tiếng quỳ rạp trước điện.

“Điện hạ...”

Linh Lung hết hồn, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sở Diễm coi như trấn định, động tác lưu loát lấy y phục rơi xuống phủ lên vai nàng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua cung nữ đang quỳ trên đất. “Ai cho phép người xông vào?”

“Sự tình khẩn cấp, mong điện hạ thứ tội. Y Lan điện có người lạ xâm nhập, nhìn giống như muốn đưa nương nương nhà nô tỳ rời đi...”

Lời nàng còn chưa dứt, Sở Diễm đã khoác lên ngoài bào bước nhanh ra khỏi điện. Linh Lung ngồi yên trên giường rộng lớn, ánh mắt mờ mịt nhìn bóng lưng hần đi xa, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng. Hần đối với Thảm Thiên Dao chỉ là chơi đùa thôi sao? Linh Lung phát hiện, lý do này không cách nào khiến nàng thuyết phục được chính mình.

Y Lan điện đích thực có người lạ đến, mục đích của bà cũng đích thực là muốn dẫn Thiên Dao rời đi.

“Thiên Dao báỉ kiến sư phụ.” Thiên Dao mặc một bộ sa y màu tuyết, cung kính quỳ một chân dưới đất trước mặt Tuyết Cơ cung chủ.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt rơi trên người nàng. “Mục đích bốn tọa tới đây con chắc cũng đã rõ, ta đã cho con quá nhiều thời gian, nếu như con vẫn không chịu theo bốn tọa quay về Thiên Sơn, cũng đừng trách bốn tọa không khách khí với con.”

Thiên Dao cười, quyết đoán nói: “Không, Thiên Dao đã đợi sư phụ rất lâu rồi, con nguyện ý cùng sư phụ trở về Thiên Sơn, kể tục U Minh nhất mạch.”

Câu trả lời của nàng rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Tuyết Cơ, Tuyết Cơ ngạc nhiên trong khoảnh khắc sau đó lại cười, “Con nghĩ thông suốt rồi thì tốt, hoàng cung là nơi không có nhân tính vốn không thích hợp với con.”

“Bốn vương cực kỳ muốn biết nơi nào mới thích hợp với Dao Nhi của bốn vương?” Phía sau truyền đến giọng nói thanh lạnh của Sở Diễm, hần mặc mắng bảo màu đỏ tía, khoanh tay đứng, cao ngạo không ai bì nổi.

“Sở Diễm?” Đôi mắt đẹp của Thiên Dao nheo lại, lộ ra vẻ khó hiểu. Sự phụ hành sự luôn luôn cẩn thận, trước khi vào điện hần đã đánh thuốc mê toàn bộ người trong điện của nàng mới đúng. Đang lúc khó hiểu, phía sau Sở Diễm bước ra một bóng hình nhỏ xinh, hóa ra là Yêu Nguyệt. Nàng quý gối xuống đất, giọng nói trì hoãn.

“Nương nương thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng cho an nguy của nương nương.”

Tuyết Cơ liếc Yêu Nguyệt, hừ lạnh một tiếng. “Hóa ra trên đời thực sự có người bách độc bất xâm.”

Yêu Nguyệt cúi đầu im lặng, xem như ngầm thừa nhận. Nàng từ nhỏ đã nếm qua bách thảo, đích xác bách độc bất xâm, cũng không bị khói mê của Tuyết Cơ cung chủ gây thương tích.

Tuyết Cơ không muốn để ý tới một đứa con gái, ánh mắt lạnh nhạt đánh giá Sở Diễm. Đây là nam tử đứng ở đỉnh cao quyền lực, anh tuấn trầm ổn, bên trong sắc sảo, đích xác không tồi, khó trách nha đầu Thiên Dao lại động tâm. “Ông trời bất công, cái lão háo sắc Văn Đế kia lại có thể có một nhi tử ưu tú như vậy.”

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, lạnh lùng nói: “Cần rõ.”

Tuyết Cơ không kiềm được cười, “Cần rõ? Chẳng lẽ bốn tóa nói sai sao? Trong cung không phải muốn tuyển tú ư? Một lão già đã hơn 50 tuổi lại còn muốn chà đạp thiếu nữ tuổi mới lớn, người trong hoàng gia các người, người nào người nấy xảo trá. Bốn tóa sẽ không để cho A Dao lưu lại chỗ thị phi này.”

“Không phải do bà quyết định là được, nàng là nữ nhân của bốn vương, chỉ có thể ở bên cạnh bốn vương.” Sở Diễm phát tay áo một cái, ngự lâm quân ngoài cửa đã bao vây Y Lan điện, người người tay cầm cung tiễn sắc nhọn, kéo căng cung tên chờ lệnh.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, ở trong mắt bà, thế trận đơn giản như vậy chỉ là chút tài mọn. “U Minh nhất tộc của ta, từ trước đến nay kiêu ngạo. Người muốn lưu lại U Minh thiếu chủ của ta, chung quy phải cho bốn tóa một lý do thuyết phục, chẳng lẽ người yêu nàng rồi?”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, trầm giọng mở miệng: “Yêu hay không yêu là chuyện giữa ta và nàng. Bốn vương không cần phải trả lời bất luận kẻ nào.”

Cực kỳ rõ ràng, hần đang né tránh vấn đề. Tuyết Cơ giữu cợt cười, ánh mắt yên lặng thăm dò nhìn về phía Thiên Dao, chỉ thấy ánh mắt nàng hạ xuống, da thịt trắng xanh gần như trong suốt, dung nhan đậm nhạt tuyệt mỹ lộ ra tia ưu thương.

“Nam nhân đều là loài động vật nông cạn, người muốn lưu lại nàng chẳng qua vì dung nhan khuynh thế, bốn tóa bây giờ sẽ phá hủy nó. Ta ngược lại muốn thấy, thái tử điện hạ cao cao tại thượng còn có thể muốn nàng hay không.” Tuyết Cơ dứt lời, trong tay không biết lúc nào đã có thêm một thanh đoản kiếm. Kiếm phong chớp lóe hướng về phía hai gò má của Thiên Dao.

“Dừng tay.” Sở Diễm lạnh lùng quát một tiếng, tới bên cạnh Thiên Dao trước bà một bước, đoản kiếm dừng lại trước mặt Thiên Dao nửa tấc, là hần dùng tay nắm lấy thân kiếm. Máu đỏ tươi sền sệt theo mũi kiếm tí tách chảy xuống.

Tuyết Cơ châm biếm, ánh mắt dò xét nhìn Thiên Dao. “Hiện tại, Thiên Dao còn tin tưởng nam nhân? Hần thích bất quá chỉ là gương mặt của con. Thanh xuân dễ dàng biến mất, nữ nhân mỹ lệ nào cũng có một ngày phải già đi, mà lòng yêu cái đẹp của hần vĩnh viễn không bao giờ già. Đại Hân từ lúc kiến tạo đến nay, để vương nào cũng đều như vậy. Hần là thái tử Đại Hân, ngày hần lên ngôi có ba ngàn mỹ nữ, con như thế nào có thể là duy nhất!”

“Bà im miệng.” Sở Diễm trầm giọng quát lớn, đoản kiếm mơ hồ chớp lóe ánh bạc, mũi kiếm lại nhắm ngay cổ Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ cung chủ cả kinh, hần vậy mà lại biết Cần khôn đại nãi di. Sau khoảnh khắc kinh ngạc, khóe môi Tuyết Cơ cung chủ mỉm cười, giọng nói trì hoãn. “Điện hạ vẫn nên để ý chút, đao kiếm không có mắt.”

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, cúi đầu nhìn về ngực mình, một mũi kiếm băng lãnh thẳng tắp chỉ vào ngực hần mà chuôi kiếm lại nằm trong tay Thiên Dao. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng lạnh lùng không chút biểu tình. “Buông sự phụ ra, thả cho chúng ta rời đi.”

Bây giờ Sở Diễm quả thật bị nàng chọc giận, hai mắt đỏ ngầu, trong mắt nổi lên lửa giận động trời. “Bốn vương đã nói, nàng đừng mơ.”

“Sở Diễm, đừng ép ta. Người nghĩ rằng ta thật sự không dám giết người có phải hay không?” Thiên Dao nắm chặt bảo kiếm trong tay, giọng điệu băng lãnh mà cánh tay giữ bảo kiếm lại nhẹ nhàng run.

Sở Diễm cười lạnh, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng. Bàn tay nắm lấy mũi kiếm, để cho mũi kiếm nhắm thẳng vào ngực. “Được, vậy nàng dùng lực đâm xuống chỗ này, giết bốn vương rồi nàng sẽ được tự do.”

Thiên Dao trừng lớn đôi mắt sáng, một giọt nước mắt lạnh lóng lánh trong khoé mắt rơi xuống. “Đừng ép ta.”

“Thẩm Thiên Dao, nàng động thủ đi!” Sở Diễm gầm thét, “Giết ta, nàng có thể rời đi, giết ta, nàng có thể báo thù cho hài tử của nàng...” Đang nói đột nhiên im bật, lồng ngực đột nhiên truyền đến đau đớn bên nhón. Sở Diễm cúi đầu, chỉ thấy mũi kiếm đã biến mất trong lồng ngực, máu đỏ theo thân kiếm bạc tí tách chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Không Có Chọn Lựa (1)

Khóe môi hần khẽ gọi lên nụ cười lạnh tà mị, chỗ mũi kiếm đâm vào sớm đã lệch so với vị trí ban đầu, tránh được vị trí nguy hiểm ở tim. Nàng chung quy không nhẫn tâm. Sở Diễm một chưởng nắm lấy thân kiếm, cầm lấy bảo kiếm chậm rãi kéo ra khỏi người. Thời khắc mũi kiếm rời khỏi thân thể, máu tươi tung tóe, tròng điện chỉ có thể dùng bốn chữ ‘nhìn thấy ghê người’ mà hình dung. Cánh tay kia của hần nắm chặt lấy cổ tay Thiên Dao, cánh tay đang rộng ôm nàng vào trong lòng, váy trắng như tuyết của nàng nhiễm một mảng đỏ tươi, cực kỳ chói mắt, khiến cho Thiên Dao đột nhiên bật khóc, nước mắt không thể không chế nổi lặng lẽ chảy xuống.

“Vì sao, vì sao lại không thả ta đi?”

Sở Diễm cười nhẹ, đầu ngón tay nhuộm máu khẽ vuốt đôi má tuyệt mỹ của nàng. “Mặc kệ nàng có tin hay không, cho dù không có gương mặt kiều diễm như hoa này, bốn vương vẫn sẽ không cho nàng rời đi.”

Hần mặc dù bị trọng thương nhưng đôi mắt vẫn sắc bén, hần nhìn Tuyết Cơ, băng lãnh mà sắc sảo. “Hôm nay bà không mang nàng đi được, bốn vương cho bà hai lựa chọn. Bà muốn tự mình rời đi? Hay là muốn bốn vương cho ngự lâm quân đuổi đi?”

Tuyết Cơ ngạo mạn hừ lạnh, cũng không để ý hần, ngược lại nhìn về phía Thiên Dao. “Con thật sự không cùng bốn tọa rời đi?”

Mắt Thiên Dao đầm nước, bắt lực lắc đầu. “Thật xin lỗi, sư phụ.” Nàng không đành lòng bỏ lại hần bị thương nặng như vậy.

Tuyết Cơ cười khò, “A Dao, một ngày nào đó khi con thương tích đầy mình sẽ hiểu rõ nam nhân đều là loài động vật máu lạnh vô tình, khi đó chỉ tiếc hối hận cũng không kịp.” Tuyết Cơ cung chủ phát tay áo, sương mù bốc lên khiến cho người không mở mắt ra được, sau đó toàn bộ khôi phục yên tĩnh, trong phòng đã không còn bóng dáng của bà.

“Điện hạ vì sao không né?” Hai mắt Thiên Dao đầm nước, nhanh chóng phong bế mấy đại huyết trên vết thương của hần.

Sở Diễm mỉm cười nắm lấy cổ tay nàng nhưng lại không có chút ý tứ buông ra. Nếu như hần không bị thương làm sao có thể lưu nàng lại. Hần luôn tự cho mình là siêu phẩm, cho rằng khổ nhục kế là kế sách ngu xuẩn nhất, mà giờ mới hiểu được, ngu xuẩn mới chân thực nhất để cho người tin tưởng.

Vết thương của Sở Diễm không nhẹ, hôn mê đằng đẳng hai ngày. Văn Đế biết được việc này mặt rồng giận giữ, đem Thiên Dao nhốt trong Y Lan điện, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi. Với tính tình của Văn Đế sớm đã đem Thiên Dao băm vằm thành từng mảnh, mà lúc Sở Diễm ngất đi đã để lại một câu: “Ngoại trừ bốn vương, không ai được phép đụng vào nàng, cho dù là phụ hoàng cũng không được.”

Trong Văn Tiêu điện, Sở Diễm an tĩnh nằm trên giường rộng màu vàng đỏ, sắc mặt tái nhợt. Linh Lung vẫn canh chừng bên cạnh hần, hai tay nắm chặt lấy bàn tay hần. Ngự y nói, Sở Diễm bất quá chỉ là bị thương ngoài da, cũng không ảnh hưởng tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều cần phải điều trị.

Sáng sớm ngày thứ ba, Sở Diễm rốt cục tỉnh lại, Linh Lung vui mừng phát khóc, giọng nói không ngừng run rẩy. Trong trí nhớ của nàng Sở Diễm rất ít khi bị thương nặng như vậy, mà tất cả chuyện này đều do Thẩm Thiên Dao ban tặng.

“Điện hạ làm Linh Lung sợ rồi.”

Sở Diễm khẽ cười, chống giường ngồi dậy, bàn tay vuốt ve gương mặt đầm lệ của nàng. “Yên tâm, bốn vương không còn đáng ngại nữa rồi.” Thân thể hần dựa vào thành giường hít sâu một hơi, mở miệng lần nữa hỏi. “Thiên Dao đâu?”

Đến tình cảnh thế này rồi cái hần tâm tâm niệm niệm vẫn là Thẩm Thiên Dao. Trong lòng Linh Lung không chút cảm xúc, nhưng vẫn nhàn nhạt đáp, “Nàng bị hoàng thượng giam trong Y Lan điện.”

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lời, lại nói: “Cho người gọi nàng tới.”

Linh Lung hơi giận, lần này cũng không có ý thuận theo hần. “Chẳng lẽ điện hạ cũng bị sắc đẹp mê hoặc? Nàng ta làm điện hạ thương tổn thành như vậy, điện hạ vẫn còn giữ nàng bên người, người không sợ nàng ta lại đâm thêm một dao trước ngực điện hạ nữa sao!”

Sở Diễm ngược mắt, ánh mắt u ám nhàn nhạt rơi trên người nàng, không kiềm được cười. “Bộ dáng Linh Lung khi ghen rất đáng yêu.” Hần ho nhẹ lại tiếp tục nói: “Trong lòng bốn vương hiểu rõ, nếu nàng thực sự muốn lấy mạng bốn vương, một kiếm kia sẽ không đâm trật rồi. Cho người dẫn nàng qua đây, vốn nàng làm bốn vương bị thương, bốn vương muốn nàng chăm sóc cũng không quá.”

Linh Lung lạnh nhạt gạt đầu, đứng dậy đi ra ngoài điện.

Sau đó không lâu, cửa điện đang đóng lại được mở ra, một người sai bước vào trong điện. Chỉ là người đến không phải Thiên Dao mà là Văn Đế. Sắc mặt Sở Diễm bình tĩnh, đứng dậy xuống giường, một gối chằm đất, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Văn Đế lạnh lùng liếc hắt hủ một cái, nhấc vạt áo ngồi xuống bên giường, lại không có chút ý tứ nào cho Sở Diễm đứng dậy. Nếu hắn đã muốn làm anh hùng thì cũng nên có bản lĩnh gánh vác hậu quả, nếu không, cũng không có tư cách kiêu ngạo của thái tử hoàng triều. “Trẫm hôm nay mới biết, con lại là người đa tình.”

Sở Diễm trầm mặc, lời của ông xác thực không thể nào cãi lại, hà tất phải đổ dầu vào lửa. Mà hắn không mở miệng, Văn Đế cũng không nói gì, bình thần ung dung, chỉ một đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn Sở Diễm. Miệng vết thương hắn chưa lành, quý một lúc miệng vết thương đã nứt ra, một mảng đỏ tươi chói mắt thấm qua ngực áo, Sở Diễm vẫn nghiêm chỉnh quỳ tại chỗ không nhúc nhích, trên trán đã rịn mồ hôi lạnh.

“Đứng lên đi.” Văn Đế trầm giọng mở miệng, chung quy vẫn mềm lòng vài phần.

“Tạ phụ hoàng.” Sở Diễm một tay ấn lấy vết thương, có chút dùng sức chống người dậy ngồi vào bên giường.

“Thương thế thế nào?” Văn Đế mở miệng, trong giọng nói khó nén sự thân thiết.

Khoé môi Sở Diễm hơi tái nhợt, “Cũng không đáng ngại, phụ hoàng không cần lo lắng.”

“Ừm.” Văn Đế gạt đầu, vừa nặng nề buông tiếng thở dài. “Thật sự thích nha đầu kia như vậy?”

“Nàng không phải là phi tử phụ hoàng tuyển chọn cho nhi thần sao? Ánh mắt của phụ hoàng đương nhiên là tốt.” Sở Diễm cười, khéo léo né tránh đề tài.

“Con bớt quan co với trẫm đi, mặc dù là người trẫm tuyển chọn cũng quyết không cho con động tâm với nàng. Thân là đế vương, vĩnh viễn không thể để cho nữ nhân trở thành nhược điểm của mình. Bây giờ tạm thời trẫm không truy cứu, nếu như còn có lần sau trẫm sẽ không chút lưu tình.”

“Vâng.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Bị thương như vậy, chuyện đi sứ Mông Cổ, trẫm phái người khác đi.”

“Vương tử Mông Cổ A Lang là sư đệ của nhi thần, việc này chỉ có nhi thần đi là thích hợp nhất.” Sở Diễm nhạt giọng giải thích.

“Ừm, vậy trẫm phái Sở Dục đi cùng con.” Văn Đế lại nói.

“Khỏi bận phụ hoàng, nhi thần hi vọng có thể mang theo Thảm Thiên Dao...” Sở Diễm mở miệng thăm dò.

Văn Đế nheo mắt, trầm tư hồi lâu mới chậm rãi đáp lời, “Cũng được, tùy ý con.”

Văn Đế ở trong điện của Sở Diễm không lâu thì cửa điện chậm rãi mở ra. Văn Đế bước ra chính điện chỉ thấy Thiên Dao sớm đã đợi ở ngoài điện, nàng vẫn một thân y phục màu trắng đơn thuần, yên lặng đứng ở một bên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, dung nhan đậm nhạt, không vui không buồn.

“Thiên Dao tham kiến hoàng thượng.” Nàng khẽ cúi người thi lễ.

Văn Đế hừ nhẹ một tiếng, “Làm bị thương Diễm Nhi của trẫm mà vẫn còn sống, ngươi là người đầu tiên.”

Thiên Dao cung kính đứng tại chỗ, đậm nhạt không nói, đầu cúi xuống cực thấp, vì thế cho nên không ai thấy rõ biểu tình trên mặt nàng.

“Ngươi vào đi, chăm sóc thái tử cho tử tế, nếu như còn có sơ sót trẫm nhất định không tha cho ngươi.”

“Thiên Dao tuân mệnh.” Nàng nhẹ giọng đáp lại, xoay người hướng về phía điện mà đi.

Khi Thiên Dao tiến vào nội điện, Sở Diễm đã nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không chút huyết sắc. Thiên Dao im lặng ngồi bên giường hắn, đầu ngón tay trắng nõn đặt bên trong cổ tay hắn. Một lúc sâu mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng vừa mới thu lại ngón tay thì cổ tay nàng lại bị hắn cầm lấy, Sở Diễm chậm rãi mở mắt phượng, mỉm cười ngó nhìn nàng.

“Điện hạ, buông tay.” Thiên Dao xấu hổ nói thầm.

“Không buông, bốn vương chi cần buông tay, nàng liền muốn bỏ trốn.” Hắn có chút mệt mỏi cười, lời nói ra vẫn mang vài phần trẻ con.

Thiên Dao im lặng, “Điện hạ yên tâm, trước khi thương thế của người tốt lên, Thiên Dao sẽ không bỏ đi.” Nói cách khác, chỉ cần thương thế của hắn khỏi nàng vẫn sẽ rời xa hắn.

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, thâm sâu như mực bắt đầu gọn sóng.

“Nương nương, được đã sắc xong.” Tỳ nữ Liên Tinh đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén thuốc vừa mới sắc xong vẫn còn không ngừng bốc khói. Cù nhân sâm ngàn năm của Sở Dục cũng được bỏ vào trong thuốc, đối với thương thế của Sở Diễm vô cùng có hiệu quả.

“Ừm, đưa cho ta.” Thiên Dao tiếp nhận chén thuốc, mỗi một muỗng đều thổi nguội rồi mới dứt cho hần. Sở Diễm cũng cực kỳ phối hợp, uống sạch thuốc.

“Chuyến đi Mông Cổ, bốn vương đã thỉnh chỉ phụ hoàng cho nàng đi theo.”

“Ừm.” Nàng nhàn nhạt đáp lời, cảm xúc không chút dao động, đối với chuyện này cũng không chút vui thích. “Khi nào khởi hành?”

“Đầu tháng sau.”

“Được.” Nàng đáp lời, kéo lại chân đắp cho hần chuẩn bị rời đi thì lại bị Sở Diễm nắm lấy tay.

“Không thể ở lại bồi bốn vương sao?”

Thiên Dao trầm mặc, lại vẫn duy trì tư thái ban đầu, lộ ra vẻ lạnh lẽo người sống chơ lại gần. Giằng co một hồi, Sở Diễm khẽ thở dài, bắt đầu đi buông nàng ra. “Nàng trở về nghỉ ngơi đi, canh năm tới gọi bốn vương dậy.”

Thiên Dao khẽ thi lễ, sau đó xoay người rời đi, lạnh lùng tựa như người băng không có tình cảm.

Sáng sớm hôm sau Thiên Dao lại xuất hiện trong điện của hần, cực kỳ an phận hầu hạ hần thay y phục, rửa mặt. Hôm nay là ngày Văn Đế tuyển tú, vốn không có chuyện gì của Sở Diễm, nhưng theo quy định trong cung, hoàng tử cung phi hậu cung tất phải tham dự.

“Điện hạ vốn nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, tùy ý làm vậy như vậy chỉ sợ vết thương lại không dễ dàng hồi phục.” Thiên Dao nhẹ giọng nói, cánh tay vòng qua eo Sở Diễm đeo thắt lưng cho hần. Tư thái như vậy ái muội giống như đang ôm nhau. Sở Diễm ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên tóc nàng, thay đổi nét mặt, giờ tay ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Không Có Chọn Lạ (2)

“Sở Diễm.” Nàng lạnh lùng gọi một tiếng, bận tâm trên người hần có thương tích lại không dám vùng vẫy lung tung.

“Nàng là phi tử của bốn vương, chẳng lẽ quyền lợi ôm nàng bốn vương cũng không có sao?” Hần dịu dàng khẽ cười, đầu ngón tay vuốt ve đôi má non mềm của nàng. “Chuyện bốn vương bị thương trong cung đã truyền ồn ào huyên náo, bất quá bọn họ cũng chỉ là suy đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Nếu bốn vương không tham dự, chẳng khác nào xác nhận lời đồn đó. Bốn vương quyết không thể yếu thế trước mặt người bên ngoài, để cho bọn họ lợi dụng thời cơ.”

Thiên Dao im lặng, một lúc sau mới hòa hoãn nói, “Đấu đá nhau như vậy điện hạ không mệt sao?”

Hần bắt đầu cười, “Bốn vương là thái tử Đại Hân, có nhiều khi ta không có chọn lựa.”

Ba năm tuyển tú một lần là quy củ lưu lại của tổ tông, may mà Văn Đế tự mình hiểu lấy chỉ chọn hơn mười người tú nữ, những người khác đều cho xuất cung. Cung yến buổi tối vô cùng náo nhiệt, tú nữ cùng thi triển tài nghệ cũng chỉ để giành lấy ưu ái của Văn Đế.

Hoàng tử phi tần hậu cung mỗi người ngồi vào vị trí được phân, Sở Diễm ngồi phía dưới Văn Đế, Tư Đồ Phương Phi cùng Thiên Dao ngồi ở hai bên hần, phía sau là Linh Lung, Tiêu Trinh Nhi, Doãn Hàm Tuyết theo thứ tự mà ngồi. Sở Dục đưa theo Đông Ca quận chúa tiến đến, rõ ràng là yến tiệc tân hôn mà quận chúa lại mang bộ mặt sầu thảm, so với lần trước tương kiến ở vườn mai tựa hồ gầy đi rất nhiều. Sở Hạo không có chính phi, bên cạnh chỉ có trắc phi Như Yên bầu bạn.

Yến tiệc ca múa cảnh thái bình, hơn mười người tú nữ y phục gấm hoa, múa một khúc ‘Nghê thường vũ’, xoay vòng từng tầng từng tầng. Có điều, nữ nhân có đẹp thế nào, trước mặt Thiên Dao cũng mất đi nhan sắc.

Thiên Dao xem diễn trò như thưởng thức, mà bàn tay ẩn dưới ống tay áo đột nhiên bị nam tử bên cạnh cầm lấy. Thiên Dao khẽ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm bên cạnh.

Sắc mặt hần có chút khó coi, trầm giọng nói bên tai nàng, “Đỡ bốn vương rời khỏi, vết thương muốn rách ra rồi.”

Ánh mắt Thiên Dao biến sắc vài phần, đưa mắt nhìn mọi người chung quanh may mà cũng không có ai để ý đến bọn họ. Nàng giống như ái muội nắm lấy cánh tay hần, cùng Sở Diễm đi ra ngoài hướng về Cảnh Dương cung. Khi đến Ngự hoa viên, vết thương của Sở Diễm quả thật rách ra, máu tươi nhuộm đỏ một mảng nơi ngực áo măng bào màu tím.

Thiên Dao từ trong ngực lấy ra một viên đan dược cầm máu đưa vào trong miệng hắn, ánh mắt tràn đầy sự thân thiết. “Sở Diễm.”

“Lo lắng cho ta?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay khẽ nâng cằm nàng lên, mà nháy mắt tiếp theo trong mắt đột nhiên u lạnh, hắn thấp giọng nói. “Có người đến.”

Thiên Dao cũng nghe được tiếng bước chân từ xa lại gần, hơn nữa không chỉ có một người. Đôi mắt thanh tú của nàng nhú lại, dưới tình thế cấp bách kiễng chân lên hôn lấy làn môi lạnh lạnh của hắn, khéo léo dùng thân thể che đi vết máu trên ngực hắn. Trong mắt Sở Diễm chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt chậm rãi nổi lên ý cười, cánh tay đặt lên gáy nàng từ từ làm sâu thêm nụ hôn này.

Người đến phân thành hai tốp, trước là Sở Hạo cùng Tư Đồ Phong, theo sau đích thị là Sở Dục và Đông Ca quận chúa. Mục đích của Sở Hạo và Tư Đồ phong đương nhiên là dò xét thực hư chuyện của Sở Diễm, còn Sở Dục là lo lắng cho Sở Diễm nên tự mình tới.

Thấy tình cảnh như vậy bốn người tiến đến đều sững sốt, đây hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người. Ai lại nghĩ đến thái tử rời tiệc chỉ vì hoan ái cùng trắc phi của hắn, thực sự để cho mọi người muốn rút cả mắt.

Trong vườn trăm hoa, hai bóng người ôm nhau uyển chuyển, bốn người lòng mang tư vị khác nhau. Sở Hạo đương nhiên là phẫn hận, Tư Đồ Phong bắt đầu dĩ, Sở Dục im lặng, trực tiếp cảm thấy trong lòng không chút tư vị, Đông Ca quận chúa hai má ửng đỏ, e lệ không dám nhìn tiếp, nhẹ giọng nói với Sở Dục: “Vương gia, chúng ta vẫn nên quay trở về đi.”

Sở Dục gật đầu cười nhẹ, ánh mắt cân nhắc dò xét hướng về phía Sở Hạo. “Bỏ vương bắt quả cảm thấy trong điện yên tĩnh, ra ngoài hít thở chút, Nhị ca thì sao?”

“Không có gì, bốn vương cùng tiểu Hầu gia Tư Đồ chẳng qua ra ngoài đi lại một chút.” Sở Hạo ôn hòa đáp lại một câu.

“Nơi này tựa hồ không thích hợp lưu lại rồi.” Sở Dục nói xong, có chút liếc nhìn hai người khó phân ở góc sâu trong vườn hoa kia.

Sở Hạo hừ lạnh một tiếng liền phát tay bỏ đi. Sở Dục cũng không tiếp tục ở lại kéo Đông Ca quận chúa rời đi.

Ngư hoa viên lại khôi phục sự yên lặng lúc này, Sở Diễm lưu luyến buông Thiên Dao ra, ngón tay thon dài vẫn mon men trên đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của nàng. “Thật ngọt.” Hắn tà mị cong khóe môi.

Biểu tình Thiên Dao lạnh nhạt, lui lại một bước, gờ tay nâng cánh tay hắn lên. “Thiên Dao diu điện hạ về Lăng Tiêu điện nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Hắn nhẹ giọng đáp, cũng không bức nàng. Mặc dù mới vừa hôn nhau triền miên như vậy hắn cũng không hề làm nàng ám áp lên, xem ra lần này hắn đích thực đã tôn trọng nàng quá nặng.

Trong Lăng Tiêu điện, Sở Diễm dựa nửa người trên giường, nhắm mắt ngủ, Thiên Dao ngồi bên cạnh hắn, trong tay cầm một quyển y thuật xem vô cùng chăm chú. Song cửa sổ mở rộng, gió theo cửa sổ thổi tới làm mấy sợi tóc mềm của Thiên Dao bay lất phất. Nàng dùng ngón tay tùy ý vén tóc ra sau tai, động tác vô cùng thành thục tự nhiên.

Mà không khí an tĩnh cuối cùng bị một ám khí bạc bay tới cắt ngang. ‘Cạch’ một tiếng, phi tiêu bằng bạc từ cửa sổ lao vào, không lệch một chút nào cắm vào đầu giường của Sở Diễm. Trên phi tiêu có cắm một lá thư. Hàng mi của Thiên Dao nhú lại, đứng dậy nhờ phi tiêu xuống, nghi hoặc mở lá thư ra. Là một đoạn thất ngôn tứ tuyệt, viết vô cùng mù mờ, vừa xem không thể nào hiểu được huyền cơ trong đó.

Sở Diễm không biết từ lúc nào đã mở mắt, ánh mắt sâu thẳm. “Đó là viết cho bốn vương, với tài trí thông minh của Dao Nhi, chẳng lẽ đoán không ra huyền cơ trong đó sao?”

Thiên Dao cẩn thận đọc lại một phen, mới hiểu ra một vài ý, là một bài thơ giấu đầu giấu đuôi: ‘Người mới đắc sủng, vạn sự thuận lợi.’

“Trong nhóm tứ nữ có ám vệ của người?” Tuy là câu hỏi nghi vấn nhưng ngữ điệu lại khẳng định. Người trong hoàng gia thâm trầm nóng vội, mặc dù là phụ tử thân sinh cũng vẫn nghi kỵ lẫn nhau. Thiên Dao đi đến bên cạnh ánh nến, đem lá thư đốt cháy. Thứ này nếu bị người ngoài phát hiện sợ sẽ sinh chuyện.

Sở Diễm cười nhẹ, “Đầu chỉ có bốn vương, chỉ sợ không thiếu ám vệ của Nhị ca. Trong lòng phụ hoàng cũng biết rõ.”

“Vậy điện hạ hà tất phải làm việc thừa.” Thiên Dao thì thầm một câu, lại cầm sách ở một bên lên.

“Dao Nhi không mệt sao? Qua đây bồi bốn vương một chút.” Sở Diễm dịu dàng mở miệng, chừa ra một chỗ trống bên cạnh mình.

Thiên Dao ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ thản nhiên nói: “Thiên Dao không mệt.”

Nàng lạnh lùng cự tuyệt làm cho ngực Sở Diễm hơi đau, mà trên người hắn dù sao cũng có thương tích không thể dùng sức với nàng. Đêm dài miên man, hắn chỉ có thể cùng nàng tiêu hao, Thiên Dao đọc sách hắn lại dùng ánh mắt ôn hòa nhìn nàng. Mãi đến khi Thiên Dao mệt quá nửa dựa vào ghế ngủ, Sở Diễm bắt đầu dĩ lắc đầu, bước dậy xuống giường bế nàng lên đặt xuống chiếc giường mềm mại rộng rãi.

Ngón tay thon dài vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, cũng đặt xuống một nụ hôn trên trán nàng. “Nếu nàng mãi mãi ngoan ngoãn thế này thì tốt biết mấy.”

Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng mãi đến khi trời sáng. Sáng sớm hôm sau Thiên Dao lại tỉnh dậy trong lòng hắn, ngược mắt lên liền thấy ánh mắt thâm trầm như hải dương của hắn. Sau đó, đắm chìm vào.

“Tỉnh rồi?” Sở Diễm ôn nhu cười nhẹ, đặt một nụ hôn xuống mắt nàng.

Thiên Dao bối rối đứng dậy, theo bản năng kéo chặt y phục trên người lại. Sa y tuyết trắng không có nếp nhăn, chỉnh tề như lúc đầu.

Sở Diễm cười khỏ, đứng dậy xuống giường. “Trên người bốn vương có thương tích, chẳng lẽ còn cưỡng bức được nàng sao.”

Thiên Dao trầm mặc nhanh chóng xuống giường, như thường ngày hầu hạ hắn thay y phục. Thuốc hắn dùng đều là thuốc hay hiếm có thượng hạng, vết thương khép lại cực kỳ nhanh, sau mấy ngày sẹo đã bắt đầu kết vảy.

“Vết thương của điện hạ đã kết vảy, thêm một tháng nữa có thể khôi phục lại như lúc đầu.” Thiên Dao nhân nhạ nói, cúi đầu chăm chú chỉnh lại cẩm bào cho hắn. Mà Sở Diễm lại đột nhiên bắt lấy cổ tay ngọc của nàng.

“Thương thế của bốn vương tốt rồi nàng liền rời khỏi đây đúng không?”

“Đúng.” Thiên Dao trả lời không chút do dự.

“Bốn vương khuyên nàng sớm từ bỏ ý định này, bốn vương sẽ không cho nàng rời khỏi đây.” Cánh tay hắn giang ra liền ôm nàng vào lòng.

Thiên Dao không hề né tránh, hạ thấp ánh mắt, sắc mặt lạnh nhạt. “Giữ được người Thiên Dao cũng không giữ được trái tim Thiên Dao. Điện hạ giữ một cái xác để làm gì.”

Sở Diễm cười tà mị, làn môi mềm mại áp lên bên tai nàng. “Thân thể mỹ lệ như vậy, bốn vương vẫn chưa hưởng thụ đủ, sao có thể buông tay?”

“Người...” Thiên Dao cắn chặt môi, trong mắt có chút tức giận.

Cánh tay Sở Diễm vòng qua eo Thiên Dao, trói chặt nàng trong lòng. “Bốn vương vẫn là thích bộ dạng hiện tại của nàng.”

“Sở Diễm, buông tay.” Thiên Dao không kiên nhẫn vùng vẫy, xem ra thương thế của hắn đã không còn đáng ngại, lại dễ dàng chế phục nàng.

“Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị xong. An Thanh Vương gia lệnh cho lão nô hỏi điện hạ khi nào khởi hành?” Ngoài điện, Lưu Trung khom người cúi đầu nói.

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, đùa giỡn nói, “Tôi thật không đúng lúc.”

Hắn buông tay đang vòng bên hông Thiên Dao ra, giọng nói lạnh lùng hướng ra ngoài điện, “Lập tức khởi hành.”

“Lập tức khởi hành?” Thiên Dao ngẩn người, “Không phải ba ngày sau sao?” Thiên Dao vừa dứt lời đã bị Sở Diễm điểm trúng huyệt trên ngực, nàng trừng lớn mắt tức giận nhìn hắn.

“Thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn, Dao Nhi nhất định sẽ thích.” Hắn cúi xuống bế nàng lên, thẳng bước qua chính điện Đông cung. Trong chính điện, phi tần Đông cung sớm đã hầu ở ngoài điện, thấy hắn bế Thiên Dao một đường đi tới sắc mặt đều thay đổi. Tiêu Trình Nhi hừ lạnh một tiếng. Doãn Hàm Tuyết cắn chặt môi dưới cũng không dám gây thêm chuyện thị phi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Gặp Chuyện

Linh Lung ngược lại bước tới trước người Sở Diễm, sắc mặt khó coi, mắt lạnh lùng liếc nhìn Thiên Dao trong ngực hắn.

"Miệng vết thương của điện hạ hôm qua mới bị rách ra, mọi sự cẩn thận là hơn."

Sở Diễm nhẹ cười, đặt Thiên Dao xuống, cũng giải huyệt đạo cho nàng. Thiên Dao thoát khỏi kiềm chế của hắn, cuống quýt lui ra sau vài bước, duy trì khoảng cách với hắn.

"Sở Dục, dẫn Dao Nhi vào trong xe ngựa." Sở Diễm nhẹ giọng phân phó, ý đồ cực kỳ rõ ràng, ý muốn Sở Dục trông coi nàng.

"Thất tẩu, mời." Sở Dục chấp tay nói.

Thiên Dao khẽ rũ tầm mắt, sắc mặt bình tĩnh như nước, đi theo sau lưng Sở Dục.

Thiên Dao rời đi, Linh Lung liền dựa vào trong ngực Sở Diễm, không chút cố kỵ ánh mắt hâm mộ hoặc ghen ghét của mọi người trong Đông cung.

"Bổn vương phải rời khỏi mấy tháng, Linh Lung sẽ nhớ Bổn vương sao?" Hân ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói.

Linh Lung xấu hổ cười, "Vương gia có mỹ nữ làm bạn, mấy tháng sau, e rằng đã sớm bỏ Linh Lung ở phía sau rồi."

"Đồ ngốc, bổn vương với nàng có tình ý mười mấy năm, lại có thể nói quên liền quên sao? Mộng Cổ là nơi hung hiểm, bổn vương không nỡ để nàng mạo hiểm." Sở Diễm dịu dàng nói, đầu ngón tay ái muội miết trên đôi má non mềm của nàng. "Ngoan ngoãn ở trong cung chờ bổn vương trở về, biết không?"

Linh Lung quay mặt kè sát trong ngực hân, nghe tiếng trái tim đập mạnh mẽ mà vững vàng của hân, dịu dàng nói: "Linh Lung đã đợi điện hạ mười mấy năm, có hơn nữa vẫn sẽ đợi. Linh Lung không cầu ngàn vạn sung ái, chỉ cầu có được vị trí riêng trong lòng điện hạ."

"Nàng không phải đã ở trong lòng bổn vương rồi sao?" Sở Diễm mỉm cười, ấn xuống một nụ hôn trên trán nàng, lại mở miệng nói. "Bổn vương phải đi rồi."

"Vâng." Linh Lung gật đầu, thuận theo buông cánh tay hân ra, hơi hơi cúi người thi lễ. "Linh Lung cung tiễn điện hạ."

Người hầu đã dắt con ngựa Hân huyết xích thố của Sở Diễm tới, hân xoay mình lên ngựa, nắm chặt dây cương, sau đó hét to với thông lĩnh Ngự Lâm quân: 'Xuất phát'. Mà xen lẫn trong tiếng hét lớn còn có một tiếng gọi sợ hãi, ai oán.

"Điện hạ!" Doãn Hàm Tuyết không để ý người hầu ngăn trở, chắn ở trước ngựa Sở Diễm.

Sở Diễm có thâm ý khác liếc nhìn nàng một cái, một lát sau, mới mở miệng. "Nàng trở về đi, bổn vương đã phân phó ngự y chăm sóc sức khỏe cho nàng. Áo com cùng sinh hoạt của Hạm Tâm các vẫn sẽ không thay đổi. Hàm Tuyết, nàng là nữ nhân thông minh, nên hiểu rõ làm thế nào mới có thể sinh tồn trong cung."

Hai tròng mắt Doãn Hàm Tuyết rung rung, chậm rãi cúi người quỳ lạy. "Hàm Tuyết hiểu được, Hàm Tuyết chúc điện hạ lên đường bình an." Sau khi quỳ lạy, nàng đứng dậy thối lui sang một bên, nhìn theo đại quân đi xa.

Xe đi một ngày, qua đêm tại thị trấn ở vùng ngoại ô cách đế đô mười dặm. Sở Diễm lệnh cho quân lính ở bên ngoài trấn hạ trại, dẫn theo Sở Dục cùng Thiên Dao cùng mấy người hầu thiếp thân ở tại trong khách điểm trong trấn. Khách điểm cũng không lớn, bày trí lại cực kỳ gọn gàng sạch sẽ. Sở Dục bao toàn bộ khách điểm, thế cho nên nguyên một toà tiêu lâu chỉ có mấy người bọn họ cộng thêm ông chủ khách điểm và tiểu nhị.

Cưỡi ngựa cả một ngày, miệng vết thương của Sở Diễm lại thấm máu, Thiên Dao đỡ hân vào trong phòng, im lặng xử lý miệng vết thương cho hân, lần nữa đắp thuốc. Nàng cực kỳ chăm chú, động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng, chỉ là, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng nói với hân một câu. Sau khi xử lý ổn thoả miệng vết thương, nàng đứng dậy tính rời khỏi, lại bị Sở Diễm đột nhiên cầm lấy cổ tay ngọc.

Ánh mắt Thiên Dao sâu thẳm, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. "Điện hạ nghỉ ngơi trước đi, Thiên Dao đi chuẩn bị bữa tối cho ngài."

Hân than nhỏ một tiếng, mới nói. "Dao Nhi nhất định phải dùng phương thức như vậy ở cùng bổn vương sao?"

Thiên Dao cười nhạt, nét cười nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng "Điện hạ hy vọng ở chung như thế nào?"

Sở Diễm đành chịu, mày kiếm nhíu cao vài phần, mới buông cánh tay nàng ra, lần nữa mở miệng nói. "Bổn vương không đói bụng, hầu hạ bổn vương tắm rửa."

Thiên Dao không nói gì, đẩy cửa đi ra, lệnh cho tiểu nhị chuẩn bị nước ấm. Động tác của tiểu nhị vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát, thùng tắm cùng nước ấm đã được nâng vào phòng. Thiên Dao thử độ ấm của nước, giúp Sở Diễm cởi ngoại bào, đỡ hân tới cạnh thùng tắm, sau đó buông tay. "Thiên Dao đợi ở ngoài cửa, điện hạ cứ thoải mái tắm rửa, khi nào xong thì gọi ta." Nàng lạnh nhạt nói, vừa dứt lời liền tính xoay người rời đi.

Cánh tay Sở Diễm đột nhiên từ phía sau vòng ra, hơi chút dùng lực, liền kéo nàng vào trong ngực. "Dao Nhi tắm cùng bổn vương."

"Không muốn." Nàng lạnh nhạt phun ra hai chữ, thậm chí còn cho hân một ánh mắt khinh thường.

Sở Diễm vẫn chưa trả lời, mà đột nhiên ôm lấy thất lưng của nàng quăng vào trong nước. Thiên Dao bị bất ngờ, sau một tiếng "bùm" vang lên, nàng đã ở trong nước vấy vùng. Cánh tay Sở Diễm từ phía sau vòng ra trước, kéo nàng ra khỏi mặt nước. Nàng uống mấy ngụm nước, đứng bên cạnh thùng tắm ho khan.

"Bị sặc rồi hả?" Hân tà mị nhẹ cười, cánh tay nhẹ vỗ về lưng nàng, cũng thuận tiện trút đi y phục trên người nàng. Thiên Dao phản kháng vài lần, trong nước liền trôi nổi vài tia máu đỏ tươi, về mặt hân vô tội nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu có thể chảy ra nước. Tiếng nói trầm thấp âm áp khẽ gọi nàng. "Dao Nhi..."

Thiên Dao nghĩ, một khắc kia, nàng nhất định là bị mê hoặc, bởi vì nàng phát hiện bản thân đã không có năng lực phản kháng. Nàng rúc trong ngực hân, tuy ý hân cởi sạch y phục vươngng bện trên người, tuy ý để đầu ngón tay hân du tẩu trên mỗi tắc da thịt trên thân thể nàng. May mà thương thế của hân

không tiện, chỉ ôm hôn nàng, cũng không thật sự làm gì nàng. Sau cùng, chính hắn ôm nàng từ trong nước lên, đặt ở trên giường mềm mại.

Trước khi vào giấc ngủ, bọn họ lại trải miên một hồi. Sở Diễm ôm nàng hôn môi, tựa hồ cho dù như thế nào cũng đều hôn nàng không đủ vậy. Thân thể lạnh lẽo của Thiên Dao rốt cuộc ấm áp vài phần, lại sau khi mọi chuyện toàn bộ bình ổn, một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Sở Diễm nằm ở bên người nàng ngủ say, y phục nửa mở, băng vải trắng trên người nhiễm chút vết máu. Hắn tuy hứng như vậy, miệng vết thương hết lần này tới lần khác nứt ra, muốn hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ phải mất một thời gian rồi. Thiên Dao mở to cặp mắt sáng, con ngươi rõ ràng lảng lảng rơi vào khuôn mặt anh tuấn của Sở Diễm. Bàn tay nàng theo bản năng vuốt ve vị trí ngực hắn, đầu ngón tay run nhè nhẹ.

Thật muốn, moi tim hắn ra, nhìn xem bên trong tới cùng có sự tồn tại của nàng hay không.

Nước mắt nóng hổi theo khoé mắt chảy xuống, mang theo nhiệt độ băng lãnh. Nàng hiểu rõ, hắn không yêu nàng, như vậy, hà tất phải cường ngạnh giam nàng vào trong lòng. Mà Sở Diễm buồn bã lại giống như một đứa bé, biết rõ lưu nàng lại, bất quá chỉ là hành hạ lẫn nhau, khiến cho hai bên bị thương tổn, thương tích đầy mình.

Nước mắt băng lãnh rơi trên cánh tay hắn, mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, một lát sau, mắt phượng tuyết mỹ mờ ra, ánh vào đôi mắt đó là bộ dáng hoa lệ đài vũ của Thiên Dao. Ngực hắn tê rần, ôm nàng càng chặt. "Đang êm đẹp, sao lại khóc rồi?"

Thiên Dao lắc đầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt nơi gò má, xoay lưng lại, giọng khàn khàn nói. "Không có gì, ngủ đi."

Sở Diễm làm sao có thể ngủ được, miệng vết thương bị nứt ra, vốn đã đau nhức khó chịu, ngày hôm nay Thiên Dao lại len lén khóc trong lòng hắn. Hơi thở ấm áp của hắn thổi ở bên tai nàng, vron cánh tay xoay thân thể của nàng lại, để cho nàng đối diện với chính mình. "Nói cho ta biết, vì sao lại khóc?"

Khoảng cách của bọn họ rất gần, Thiên Dao chỉ cần ngẩng đầu, chớp mũi liền đụng phải cằm của hắn. Đôi mắt nàng nhoe lệ, khổ sở động lòng người, trong sự tuyệt mỹ lại lộ ra nhân nhật ưu thương. "Phụ thân ta có rất nhiều nữ nhân, mẫu thân ta chỉ là một trong số đó. Ông không yêu mẫu thân, nhưng mẫu thân lại dồn hết tình yêu của một đời cho ông, mãi đến khi tình cảm không còn nữa, ông cũng không đồng ý để cho bà tự do. Mẫu thân ta vì uất ức mà chết, khi đó, bà mới hai mươi mấy tuổi."

Sở Diễm an tĩnh nghe, cũng không nói gì.

"Sở Diễm, người và phụ thân ta là cùng một loại người. Ta chung quy cũng trốn không thoát được vận mệnh của mẫu thân ta."

Mỉ tâm Sở Diễm khẽ nhíu, cánh tay đặt tại eo nàng vẫn chưa từng buông ra nửa phần. Rất lâu sau, hắn mới trầm giọng nói một câu. "Sẽ không." Đáp án của hắn vô cùng mập mờ, sẽ không cái gì? Hắn sẽ không tuyệt tình như phụ thân nàng, hay là sẽ không để nàng phải uất ức mà chết giống mẫu thân nàng?

Suốt cả một đêm, không ai có thể yên giấc, tuy là ôm chặt nhau, nhưng Sở Diễm hiểu rõ, lòng của nàng đã cách hắn càng ngày càng xa.

Ngày hôm sau, Sở Diễm đổi một thân trang phục cùng xe ngựa, chỉ dẫn theo Sở Dục, Thiên Dao cùng mấy tên ám vệ thân thủ bất phàm, chạy tới Mông Cổ trước một bước. Cũng lệnh thân tín cải trang thành bọn họ, theo đại quân cùng nhau xuất phát.

Trong xe ngựa, Sở Diễm mặc một bộ trường bào màu xanh, bớt đi chút sắc sảo, giống như một thư sinh nho nhã. Thiên Dao đổi sang váy dài màu trắng, tóc đen dài, giữa tóc cài một cây trâm ngọc màu xanh lam đồ trang sức. Ngoài xe, Sở Dục cùng vài tên ám vệ cải trang cười ngựa theo sát phía sau.

"Vì sao phải đi trước một bước?" Thiên Dao nửa dựa vào xe, lạnh nhạt hỏi.

"Tình thế Mông Cổ có biến, bốn vương muốn đến trước một bước để lo liệu. Huống chi, bốn vương rời cung, chính là thời cơ tốt cho những kẻ có tâm lợi dụng. Bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội khó có được lần này." Mắt phượng Sở Diễm khép lại, kiên nhẫn giải thích.

Hiện giờ, hắn có thương tích trong người, không muốn cùng bọn chúng cứng đối cứng.

"Uhm." Thiên Dao lạnh nhạt đáp lời, vẫn không tiếp tục hỏi nhiều.

Xe đi hơn mười ngày, đã tới biên cảnh Mông Cổ, leo lên núi cao phía trước, đó chính là thảo nguyên Mông Cổ. Vương tử Mông Cổ A Lang đã phái người tiếp ứng bọn họ ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Giam Giữ Một Đời Một Kiếp

Vào đêm, bọn họ dừng xe dưới chân núi nghỉ ngơi, ba người ngồi bên cạnh đồng lửa nướng món ăn thôn quê, trông rất thành thoi. Thiên Dao lại rõ ràng cảm giác được không khí thay đổi. Sắc mặt các ám vệ đều ngưng trọng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải một hồi đại chiến.

Sở Diễm nửa ôm nàng vào trong ngực, đưa một viên thuốc trắng tới bên môi nàng. Thiên Dao hé miệng nuốt viên thuốc vào, lại không hỏi nữa câu.

“Ngoan.” Sở Diễm nhẹ cười, ở bên môi nàng hôn trộm một cái, lại hoàn toàn không để ý ở bên cạnh còn có Sở Dục. Rồi sau đó người nào đó giả vờ hi hi ho hai tiếng, về mặt vẫn hài hước như trước.

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao khẽ nhăn lại, không dấu vết tránh thoát cái ôm của Sở Diễm, lạnh nhạt mở miệng. “Leo lên ngọn núi cao này, xem như đạt được mục đích sao?”

“Ừ, leo lên núi Tang Điền, là đại doanh của Mông Cổ.” Sở Diễm mỉm cười đáp lời.

“Tang Điền?” Thiên Dao nhớ kỹ hai chữ này, ánh mắt tĩnh mịch chuyển động.

Sở Diễm cười, “Núi này tên gọi là Tang Điền, nghe nói mấy trăm năm trước, nơi này vẫn còn là biển cả xanh rộng. Mấy trăm năm thay đổi, lại biến thành một ngọn núi nguy nga, cũng không rõ là bắt đầu từ thế hệ nào, mọi người liền đặt cho ngọn núi này cái tên Tang Điền, ngụ ý: vật đổi sao dời, thế sự xoay vần.” Thời điểm hắn nói câu này, ánh mắt vẫn khoá trên người Thiên Dao, hết sức ôn nhu.

“Ừ.” Thiên Dao chỉ nhàn nhạt đáp lại, kể đó lại nói, “Trên Tang Điền này chỉ sợ không dễ chịu.”

“Đừng sợ, bốn vương sẽ bảo vệ nàng chu toàn.” Sở Diễm ôn nhu nói.

Thiên Dao lãnh mị cười, ánh mắt chống lại hắn. “Thiên Dao một thân một mình, còn có gì phải sợ.”

Ngoài dự kiến của Thiên Dao, Sở Diễm lại muốn thừa lúc đêm xuống đi vào núi Tang Điền. Trong núi này địa thế hiểm yếu, rừng dày rậm, rất có khả năng đã có người mai phục. Sở Diễm lại nói: Trong núi sương mù dày đặc, ban ngày cũng không thấy được có bao nhiêu an toàn, huống chi, đối phương tuyệt đối không ngờ tới hắn sẽ nhân đêm tối mà xông vào, hiện giờ là cơ hội thuận lợi để tập kích bất ngờ.

Bọn họ vút bỏ xe ngựa, Thiên Dao cùng Sở Diễm cười cùng một con ngựa, hắn che chở nàng ở trong ngực. Tuấn mã phi như bay, Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể nghe tiếng gió gào rít bên tai. Trong rừng rậm, tối đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, đám người Sở Diễm cùng Sở Dục chỉ có thể dựa vào tín hiệu truyền lại báo bình an. Đi được nửa chặng đường, cũng không phát hiện dấu hiệu không ổn, thậm chí, Sở Diễm ái muội dán môi trên cổ nàng, gọi lên vài phần ngứa ngáy.

“Sợ sao?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Không có.” Thiên Dao đậm mạc trả lời. Nàng thật chưa từng sợ hãi, không biết vì sao, ở trong ngực hắn nhưng lại hoàn toàn an tâm.

Sau đó, nháy mắt tiếp theo, không khí lại đột nhiên ngưng trọng, hơi thở của hắn trở nên dồn dập nặng nề, cánh tay thay đổi, đặt nàng ở phía sau mình. Thiên Dao khần trương hơn rất nhiều, cánh tay ôm chặt eo hắn. “Sở Diễm...”

“Ôm chặt ta, bất luận phát sinh chuyện gì, cũng không được buông tay.” Thanh âm ép tới cực thấp, lại mang theo uy hiếp cực kỳ. Giờ phút này, Thiên Dao có thể cảm nhận được sát khí rõ ràng trên người hắn, rét lạnh làm cho người ta sợ hãi. Bên hông, Phi Hồng bảo kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, trong đêm tối, thân kiếm tản ra hàn quang u lãnh. Dưới thân, Xích Thổ tựa như cũng cảm giác được nguy hiểm, móng ngựa mạnh mẽ dẫm trên đất, tăng tốc chạy.

Ngay sau đó, mưa tên bay đầy trời. Bảo kiếm trong tay Sở Diễm khuấy động, mũi tên đánh lên thân kiếm, phát ra tiếng kêu ‘leng keng’ thanh thúy cùng tia lửa loá mắt. Thiên Dao ôm chặt eo hắn, không dám làm bừa. Tai lại nghe được thanh âm cò cây lay động. Có người đang tiến sát về phía bọn họ, hơn nữa số lượng không ít.

Sở Diễm đột nhiên nghiêng người, ôm nàng vào lòng, từ trên lưng Xích Thổ lăn xuống. Trước khi nhảy xuống ngựa, dùng lưng kiếm hung hăng quất xuống móng ngựa. Xích Thổ thông linh, hiểu được tâm ý chủ nhân, móng trước giờ lên, hí vang một tiếng chói tai, sau đó nhanh như chớp chạy vào trong rừng sâu, thành công dẫn dắt một lượng lớn thích khách rời đi.

Mà Sở Diễm cùng Thiên Dao ôm nhau lăn vào trong bụi cỏ dại, ngay sau đó, hắc y nhân liền xuất hiện.

Bóng tối bao phủ, đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có thể dựa vào nhĩ lực chém giết. Một cánh tay Sở Diễm ôm chặt bên hông Thiên Dao, bảo kiếm trong một tay khác vù vù khuấy động một trận máu tanh. Ở chỗ ánh kiếm loé sáng, Thiên Dao nhìn thấy trong đêm tối, như yêu quái tới từ địa ngục. Nơi bảo kiếm đi qua, máu tươi bắn tung toé, mùi máu tươi nồng đậm làm cho người ta buồn nôn, thỉnh thoảng, còn có tiếng kêu chết chóc thê lương thảm thiết.

Đây là một ván cờ sinh tử, Thiên Dao biết, dưới loại tình huống như vậy, nàng chỉ trở thành gánh nặng cho Sở Diễm. “Sở Diễm, buông.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn nói. Chỉ là, thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời của hắn, ngược lại cánh tay bên hông càng siết chặt. Nàng chưa bao giờ gặp qua một Sở Diễm như lúc này, giống như Ma vương tới từ địa ngục, mang theo lực lượng tà ác có thể cắn nuốt toàn bộ mọi thứ.

Thanh âm giết chóc từ từ biến mất, bên tai rõ ràng là tiếng thở dốc trầm nặng của hắn. Hắn vẫn như cũ ôm chặt nàng, mũi chân lấy đà nhẹ, bay về phía sâu trong rừng. Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, bị hắn ôm tiến về phía trước. Tốc độ cực nhanh, cũng không thua gì Xích Thổ. Tận sâu trong rừng rậm lại ẩn giấu một căn nhà gỗ cũ kỹ, Sở Diễm đá mở cửa phòng, đập vào mặt là hương vị cỏ khô, có thể thấy, căn nhà này đã bị bỏ hoang rất lâu.

Hắn đặt Thiên Dao ở trong góc, chính mình lại tựa bên người nàng thở dốc nặng nề. Nhìn ra được, cuộc chém giết vừa xảy ra đã hao hết tâm lực của hắn.

Trong phòng cũng tối đen như mực. Thiên Dao không thấy rõ dáng vẻ của hắn giờ phút này, lại ngửi được trên người hắn mùi máu tanh nồng đậm, trong lúc này lại luống cuống tay chân, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng mò lên ngực hắn, run giọng hỏi: “Sở Diễm, người bị thương ở chỗ nào?”

“Lo lắng cho ta sao?” Đinh đầu truyền đến tiếng hắn cười tà mị, trầm thấp ôn nhu, mang theo vài tia cân nhắc. Nhưng thật ra khó có được giờ phút này, hắn còn có thể thoải mái như vậy.

Hắn nắm chặt cổ tay đang làm bậy của nàng, thoáng dùng lực, liền ôm nàng vào trong lòng. “Ta không bị thương, là máu của thích khách.”

Đối với lời hắn nói, Thiên Dao tất nhiên là không tin, đầu ngón tay mò mẫm đặt bên trong cổ tay hắn. Một lát sau, mới nhẹ nhàng thờ ra. Vết thương kết vảy của hắn vẫn chưa bị nứt ra, hơn nữa, không có thêm vết thương mới, lần này, Sở Diễm không có gạt nàng.

“Bỏn vương là người không đáng cho nàng tin tưởng đến vậy sao?” Hắn lại cười, làn môi hơi lạnh liền áp bên tai nàng, hơi thở của hắn đều đều, mang theo hơi ẩm ái muội.

Thiên Dao trầm mặc không nói, lại vùng vẫy giãy giụa trong ngực hắn. Hắn từng bước ép sát, nàng lùi từng bước. Mãi đến khi thân thể mềm mại đụng phải vách tường thô ráp, không thể lui nữa.

“Nàng sợ bỏn vương?” Hắn lại tiến tới, trong giọng nói xen lẫn vài tia lãnh mị.

Thiên Dao vẫn như cũ không nói, lông mi thon dài nhiễm hơi nước. Thân thể nhỏ xinh của nàng co rúc thành một khối, kề sát vách tường. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm vuốt ve đôi má mềm nhũn như tơ gấm của nàng, tự nhiên cũng chạm phải nước mắt bên má nàng. Hắn nghiêng người tới trước, cúi đầu hôn đi vết tích roi lệ, thanh âm trầm thấp ấm khàn, nhẹ nhàng nói: “Dao Nhi, ta sẽ không tổn thương nàng nữa.”

Hắn xoay người một cái, đã đè nàng ở dưới thân, không để ý vùng vẫy của nàng cời ra y phục trên người, hôn mỗi tấc da thịt trần cảm của nàng. Trong bóng đêm, ngón tay thon dài như một nhà mạo hiểm, tìm kiếm thân thể của nàng.

“Không, đừng mà, buông ra...” Tiếng ní non vỡ vụn, ngay một khắc sau toàn bộ đều bị hắn nuốt vào trong miệng. Sở Diễm cường thế, ví như hắn quả thật muốn, lại há có thể để Thiên Dao có quyền nói không.

Hắn lại một lần nữa cưỡng bức nàng, mà nàng chỉ biết bất lực khóc dưới thân hắn.

Sau khi hoan ái cuồng nhiệt qua đi, bọn họ cũng không ngủ. Sở Diễm ôm lấy nàng ngồi ở một chỗ, trong tay nắm chặt bảo kiếm Phi Hồng.

Thiên Dao nằm ở trong ngực hắn, cực kỳ an tĩnh, nếu không phải nghe được tiếng hít thở cùng nhiệt độ thân thể của nàng, hắn thậm chí nghĩ trong lòng đang ôm chỉ là một cái tượng gỗ mà thôi.

“Hận ta sao?” Sở Diễm nhàn nhạt mở miệng, hắn nói ‘Ta’ mà không phải là ‘Bỏn vương’.

Thiên Dao vẫn trầm mặc như cũ, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng: “Ta hận, vậy thì có thể làm gì?”

Khoé môi Sở Diễm nở một nụ cười khô, lại mở miệng nói: “Vậy thì hận đi, ít nhất, có thể chứng minh đã từng yêu.”

Thiên Dao rất muốn nói hắn vô sỉ, nhưng mà, nàng đã không còn sức lực rồi. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, nhưng không cách nào phát tiết thừa nhận thống khổ. Có lẽ, nàng lại một lần nữa sai lầm rồi, ngày ấy không nên vì mềm lòng mà lưu lại. Lúc ấy tình ý rối loạn, có lẽ vì Sở Diễm trọng thương mà bị mê hoặc, thông minh như Thiên Dao, sau khi bình tĩnh lại, sao lại không nghĩ ra, việc kia bất quá chỉ là hắn diễn khổ nhục kế mà thôi.

Mặt trời từ từ ló dạng, ánh rạng đông đầu tiên xuyên thấu qua song cửa sổ tiến vào trong, chiếu sáng sườn mặt tuấn mỹ của nam tử, cũng chiếu sáng dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử, da thịt như tuyết, trắng đến trong suốt. Thiên Dao suy nhược gối lên ngực hắn, trên hàng lông mi run rẩy vẫn còn lay dính nước mắt, dáng vẻ đau buồn khiến người yêu mến. Ngực Sở Diễm tê rần, cúi đầu hôn lên má nàng.

“Dao Nhi thật đẹp.”

Thiên Dao im lặng, phản ứng chậm nửa nhịp mới nâng mắt lên nhìn hắn. Ánh sáng chuyển động trong đôi mắt, hai bên má sau khi hoan ái ửng hồng, đẹp đến khiến người ta hít thở không thông. Làn môi đỏ hồng hơi rung rung, trong khoảnh khắc, Sở Diễm nghĩ, chỉ cần nàng nói với hắn muốn toàn bộ thể giới, hắn cũng cam tâm tình nguyện dâng cho nàng.

“Sư phụ nói, hồng nhan rồi cũng phai tàn. Có phải đợi đến khi Thiên Dao già đi, diện hạ mới bằng lòng buông tay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Công Chúa Tháp Na

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, đột nhiên khăn trương ôm nàng, siết chặt đến mức nàng cơ hồ không thở nổi. Hắn trầm giọng mở miệng, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng sáng quắc mà kiên định. "Nếu như bốn vương nói, muốn giam nàng một đời một kiếp?"

Thiên Dao vốn là sững sốt, một lát sau, lắc đầu cười khổ, "Người sẽ không." Trong lòng hắn có Doãn Hàm U, bên người lại có Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết, làm sao có thể cùng nàng một đời một kiếp.

"Ta sẽ." Hắn nhấn mạnh hai chữ, hận không thể đem nàng dung nhập vào trong huyết mạch.

Thiên Dao cười tươi như hoa, đôi má lạnh nhạt đã có nước mắt sáng long lanh chảy xuống. Sở Diễm lần đầu tiên hiểu rõ, hóa ra khóc mà cười, mới đúng là đau nhất. Hắn rất muốn hỏi nàng muốn cái gì, nhưng mà, trong lòng hắn cũng đã rõ, nàng muốn, là thứ duy nhất hắn không cho nổi.

"Thiên Dao muốn không phải là một đời một kiếp, mà là duy nhất. Dù cho một tháng, một ngày, một khắc cũng được, giữa người và ta chỉ có lẫn nhau, không còn người khác."

"Dao Nhi..." Sở Diễm ôm lấy nàng, thấp giọng gọi, lại cảm thấy tắc nghẽn tại yết hầu, rốt cuộc không phát ra tiếng.

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa từ xa lại gần, Thiên Dao cả kinh, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy Sở Diễm mặt không đổi sắc, khoẻ mỗi thoáng hiện nét cười tà mị. "Đừng sợ, là Xích Thổ của bốn vương."

Quả nhiên, sau khi tiếng vó ngựa ngừng lại, Xích Thổ ngoan ngoãn hí một tiếng. Ngay sau đó kèm theo tiếng của Sở Dục cùng ám vệ. Tuấn mã thông linh, tự nhiên nó ngửi được hơi thở của Sở Diễm, đưa đám người Sở Dục tới.

"Sở Dục đến chậm, mong Thất ca chớ trách."

"Mặt tướng đến chậm, thỉnh diện hạ thứ tội."

"Được rồi." Sở Diễm ôm Thiên Dao từ trên mặt đất đứng dậy, chỉnh lại y phục của hai người, sau đó hướng ra ngoài nói. "Tất cả vào đi."

Sở Dục dẫn đầu đi vào, liếc mắt thấy y phục nhăn nhoe của hai người, sau đó ái muội cười. "Thất ca hăng hái như vậy, có lẽ không bị thương tổn gì, làm hại thân đệ lo lắng cả một đêm."

Thiên Dao cúi đầu tới cực thấp, đôi má sớm đỏ bừng. Ngược lại Sở Diễm mặt không đổi sắc, trầm giọng chuyển đề tài. "Có thương vong không?"

"Không có, Thất ca có ý dẫn dắt thích khách rời đi, đệ cùng những người khác vẫn chưa bị tập kích." Sở Dục không vội vàng trả lời.

"Ừ." Sở Diễm gật đầu. "Thích khách không đắc thủ được, chỉ sợ vẫn chưa đi xa, hôm nay tất yếu phải leo lên núi Tang Điền, tiến vào phạm vi thế lực của người Mông Cổ."

"Thần đệ hiểu rõ." Sở Dục thu hồi trêu chọc, trầm giọng trả lời. Một lúc sau, lại mở miệng lần nữa. "Doanh trưởng của đại quân đêm qua bị tập kích, ám vệ giả dạng Thất ca bị ám sát. Mặt khác vài tên thủ vệ cũng đã chết, ngoài ra cũng không còn thương vong nào khác." Cực kỳ hiển nhiên, đám thích khách kia nhắm về phía Sở Diễm.

Sở Diễm vẫn chưa biểu hiện chút kinh ngạc nào, tựa hồ toàn bộ đều nằm trong dự đoán của hắn. "Chắc là kiệt tác của nữ nhân kia, không cần để ý bà ta."

"Đêm qua Thất ca gặp phải thích khách, có phải là cùng một người gây nên?" Sở Dục lại hỏi.

"Ám sát bốn vương đêm qua chỉ sợ là người của Nhị ca. Nhị ca hiểu bốn vương, hắn tự nhiên đoán được bốn vương sẽ không ngồi trong quân chờ chết, cho nên sai người chặn lại ở cửa sau cùng trước khi tới Tang Điền." Sở Diễm nói đầu vào đây. Tiêu gia bất quá là tôm tép nhai nhép mà thôi, hắn chưa bao giờ để vào mắt. Chân chính đối với ngôi vị hoàng đế tạo thành uy hiếp là Nhị ca bùng bùng đã tâm kia của hắn cùng Tư Đồ tộc tay cầm trọng binh.

Vượt qua núi Tang Điền chính thức tiến vào lãnh thổ Mông Cổ, tình cảnh này khiến cho Thiên Dao thực sự chấn động. Đại thảo nguyên không ranh giới, cùng những con tuấn mã thoải mái rong ruổi. Một đoàn kỵ binh Mông Cổ đã sớm chờ dưới chân núi Tang Điền, cầm đầu là một nam tử anh tuấn trẻ tuổi, lông mày lười lác, có được sự hào phóng cùng nhiệt tình của người Mông Cổ. Người này, là sư đệ của Sở Diễm, vương tử Mông Cổ A Lang.

Nhóm người Sở Diễm vượt qua núi Tang Điền, hội họp cùng quân đội Mông Cổ. A Lang thấy Sở Diễm đi tới, trên mặt treo đầy ý cười vui sướng, xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ. Sở Diễm phi thân xuống ngựa, đi tới trước người A Lang, hạ xuống một quyền dưới đầu vai của hắn. Hai người cười sáng khoái, dùng tiếng Mông Cổ đối thoại, chuyện trò vui vẻ.

Sau một hồi, ánh mắt A Lang hữu ý vô ý liếc về phía Thiên Dao đang ngồi trên Xích Thổ, nàng quá mức chói mắt, ở tại thảo nguyên bao la bát ngát

giống như một chấm nhỏ vô cùng rực rỡ. Sở Diễm theo ánh mắt của A Lang tìm kiếm, ánh vào trong mắt là dung nhan đậm mực của Thiên Dao. Hắn ôn nhu cười, hai ngón tay đặt bên môi, một tiếng huýt gió thanh thúy, Xích Thổ liền giẫm trên đất vài cái, sau đó lộc lộc cộc cộc chạy tới bên người Sở Diễm.

"Dao Nhi, xuống đây." Sở Diễm vươn cánh tay ra, ôm Thiên Dao từ trên ngựa xuống, cũng sử dụng tiếng Mông Cổ nói với A Lang. "Nàng là phi tử của bốn vương, tên là Thẩm Thiên Dao."

Vương tử A Lang cười, chấp tay thi lễ, lời nói ra lại là tiếng Trung Nguyên lưu loát. "A Bất Nhĩ Tử Lang gặp qua sư tẩu."

Thiên Dao hơi sững sờ, trên mặt tràn ngập mờ mịt.

Sở Diễm cười, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu giải thích. "Dao Nhi, hắn là sư đệ của bốn vương, vương tử Mông Cổ A Bất Nhĩ Tử Lang, nàng gọi hắn A Lang là được." Thiên Dao khẽ cúi đầu, thi lễ với A Lang. "Vương tử A Lang, hữu lễ rồi."

"Sư tẩu không cần đa lễ." A Lang sang sảng mà cười, cánh tay vươn ra đặt lên người Thiên Dao. Thiên Dao nhú mi, không dấu vết lui về phía sau nửa bước. Người Mông Cổ vốn hào sảng, không để tâm tới lễ nghi phiền phức, mà Thiên Dao lại là nữ tử Trung Nguyên yếu điệu, thuở nhỏ đã được dạy: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

"A Lang." Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, thời gian A Lang ở Trung Nguyên không ngắn, nên hiểu được lễ tiết người Trung Nguyên, hành động vừa rồi đích thật là thất lễ.

A Lang lơ đãng cười, lại dùng tiếng Mông Cổ nói. "Sư huynh chớ trách, lòng thích cái đẹp ai cũng đều có. Tuy là quốc sắc thiên hương nhưng nàng là nữ nhân của sư huynh, A Lang tuyệt không dám mơ tưởng."

Sở Diễm sáng khoái cười, ở trên ngực A Lang không nặng không nhẹ hạ xuống một quyền. "Sư đệ còn có tâm tư trêu chọc lúc này, theo bốn vương thấy, nghịch tặc A Lặc Xích Chân nổi loạn đối với hoàng tộc Mông Cổ uy hiếp cũng không lớn. Xem ra, bốn vương có thể mang đại quân dẹp đường hồi phủ rồi."

"Là A Lang nhất thời lỡ lời, sư huynh chớ trách. Hiện giờ tình thế nguy cấp, mẫu hậu ta cùng hoàng đệ đều bị phản tặc A Lặc Xích Chân bắt nhốt, phụ vương ưu tư thành bệnh, trước mắt, hoàng tộc Mông Cổ ta lòng người hoảng sợ, rút dây động rừng." Mày kiếm A Lang nhú chặt, vẻ mặt nghiêm nghị, Sở Diễm cũng không có tâm trạng cùng hắn vui đùa nữa.

"Đi thôi, đưa bốn vương đi gặp Mông Cổ Vương."

"Sư huynh, mời." A Lang chấp tay, nhường đường.

"Ừm." Sở Diễm gật đầu, quay đầu nhìn Thiên Dao cùng Sở Dục ở phía sau. "A Lang, người phái người dân xếp cho trác phi của bốn vương cùng đường đi."

"Sư huynh yên tâm, lều ni thượng đẳng, A Lang sớm đã sai người thu xếp thoả đáng." A Lang vội vàng trả lời.

Sở Diễm gật đầu, hướng lều lớn của Mông Cổ Vương mà đi.

Ngắn ngủn hai ngày, Sở Diễm đã chỉ huy quân đội Mông Cổ cùng với phản quân A Lặc Xích Chân giao chiến vài lần, hai bên đều không dễ dàng gì. A Lặc Xích Chân từng là tâm phúc của Mông Cổ Vương, dụng binh như thần, nếu không có dã tâm bùng bùng, cũng là một hiền tướng khó có được.

Sở Diễm dường như rất bận rộn, mỗi ngày lúc hắn rời đi Thiên Dao chưa tỉnh lại, lúc hắn trở về nàng sớm đã ngủ. Mông Cổ ở phía Bắc Trường thành, nhiệt độ trong ngày chênh lệch thật lớn, đêm khuya lạnh khủng khiếp, Sở Diễm theo thói quen ôm nàng đi vào giấc ngủ, sưởi ấm cho thân thể ôn lành của nàng.

Hắn cời ngoại bào nằm ở bên người nàng, như thường ngày ôm nàng vào lòng, mà cặp mắt Thiên Dao lại mở to, một mảnh thanh minh. "Sao không ngủ?" Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay ma xát đôi má mềm mại tinh tế của nàng.

"Ta đang đợi người." Thiên Dao nhàn nhạt trả lời.

Sở Diễm cười, hóa ra cảm giác có người chờ lại ấm áp như vậy. "Có chuyện muốn nói với bốn vương?"

"Ừ." Thiên Dao gật đầu. "Nội loạn Mông Cổ cực kỳ khó giải quyết sao?"

"Vấn ỏn, A Lặc Xích Chân là một tướng tài, bốn vương vẫn không đánh lòng xuống tay thương tổn hắn." Sở Diễm ôn nhu nói.

Thiên Dao gổi lên cánh tay hắn, lông mi dài như cánh bướm khẽ rung động. "Điện hạ tiếc người tài, cho nên muốn thu phục hắn, đúng không?"

"Người hiểu ta cũng là Dao Nhi." Sở Diễm nhẹ cười, cúi đầu hôn cánh môi đỏ hồng của nàng. "Dao Nhi đợi bốn vương, hắn không phải vì nói những thứ này chứ?"

Thiên Dao nhẹ nhàng lắc đầu, lại sợ hãi mở miệng. "Thiên Dao chỉ muốn hỏi điện hạ, ngày mai Thiên Dao có thể rời khỏi lều lớn ra ngoài hít thở không khí không?"

Từ khi tới Mông Cổ, hai ngày này nàng chưa từng bước ra lều lớn nửa bước, ngoài lều không chỗ nào không có ám vệ. Bên ngoài trời xanh rộng lớn cùng thảo nguyên mênh mông bát ngát rốt cuộc lại trở thành hy vọng xa vời, lều lớn hoa lệ tinh mỹ lại trở thành một nhà giam khác.

"Dao Nhi nhất định buồn bức tới hồng rồi, ngày mai bốn vương dẫn nàng ra ngoài cưỡi ngựa." Sở Diễm ôn nhu cười, không hề báo trước đề nàng ở dưới thân thể. Khoé môi hiện lên nụ cười tà mị. "Bốn vương chiều theo tâm ý của nàng, Dao Nhi có phải cũng nên cho bốn vương chút ngon ngọt hay không, hử?"

Ngón tay thon dài của hắc hữu ý vô ý khiêu khích vạt áo trước ngực nàng. Hai ngày này bận rộn, khi hắc trở về, nàng sớm đã ngủ. Sở Diễm không đành lòng quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, vẫn chịu đựng chưa từng chạm vào nàng.

Thiên Dao bị hắc áp ở dưới thân, biết rõ phản kháng cũng không được gì, liền an phận tùy ý hắc muốn làm gì thì làm. Nàng giống như một con rối, nhắm chặt hai mắt, cứng ngắc nằm dưới thân hắc. Lông mi hơi hơi rung động, hơi nhòe nước. Sở Diễm hôn nàng, nhưng cũng tiếp xúc với ánh mắt băng giá ngấn nước, thân thể cao lớn chấn động, ngay sau đó, từ trên người nàng lật người xuống

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hàm Tuyệt Đã Đến

Thiên Dao nghe thấy tiếng thở dài như có như không truyền đến từ đỉnh đầu, sau đó, bị hắc ôn nhu ôm vào lòng. "Ngủ đi, bốn vương sẽ không ép buộc nàng nữa."

Ngày hôm sau, Thiên Dao thức dậy rất sớm, thay đổi trang phục của người Mông Cổ, vẫn như cũ toàn thân một màu trắng thuần, tóc đen như mực bện thành bím, đeo trang sức bằng lông mao trắng như tuyết, tinh xảo duy mỹ như búp bê sứ.

Sở Diễm ngồi ở một bên, thành thoi uống trà xanh, trong ánh mắt thâm thúy chỉ có mỹ nhân như ngọc.

"Chúng ta có thể xuất phát chưa?" Thiên Dao ôn nhu cười yếu ớt, ánh mắt mang theo chút chờ mong, như vì sao phát ra ánh sáng rực rỡ, đẹp đến loá mắt.

Sở Diễm nhất thời động tình, duỗi tay ôm nàng vào lòng, hôn trộm lên môi nàng một cái, sau đó nhàn nhạt đáp lại. "Được."

Hắc ôm lấy nàng, mới vừa ra lều lớn, Sở Dục liền chặn đường hai người, ánh mắt lúc nhìn thấy Thiên Dao khẽ kinh diễm nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định, hướng Sở Diễm chấp tay nói. "Thất ca, binh mã A Lạc Xích Chân lại rục rịch. Vương tử A Lang đã mang binh chuẩn bị ngăn địch."

Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng. "Thật đúng là không biết an phận, đệ hãy đi trước, chờ chút bốn vương sẽ đến."

"Vâng ạ." Sở Dục lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Sở Diễm hơi bất đắc dĩ cảm hai tay Thiên Dao, áy náy đặt xuống một nụ hôn. "Chỉ sợ bốn vương không cách nào cùng Dao Nhi đi cưỡi ngựa, thảo nguyên ở chung quanh lều lớn vẫn cực kỳ an toàn, nhớ rõ, đừng đi quá xa. Đợi bốn vương xử lý tốt mọi chuyện liền trở về với nàng, được không?"

"Ừm." Thiên Dao gật đầu. "Vậy điện hạ có phải cũng nên để cho ám vệ rời khỏi? Thiên Dao không phải là tù nhân của người."

Sở Diễm lắc đầu bật cười, hóa ra, nàng lại nghĩ hắc như vậy. "Dao Nhi hà tất xuyên tạc ý tứ của bốn vương, những ám vệ này chỉ là để bảo vệ an toàn cho nàng. Nếu không có chuyện quan trọng, sẽ không đi ra quấy rầy nàng. Bốn vương lệnh cho bọn họ đi theo từ xa, thế nào?"

Thiên Dao lại gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu nàng đi vào chuồng ngựa, trong số những con tuấn mã tùy ý chạy băng băng, nàng liếc mắt liền thấy được Xích Thố của Sở Diễm, cũng như chủ nhân của nó ngạo mạn chói mắt. Hai tay Thiên Dao đặt bên môi, cất tiếng gọi, "Xích Thố." Nó liền nhấc chân đi đến bên người Thiên Dao, vui vẻ đảo quanh người nàng.

Người hầu vẫn là một hài tử choai choai, không nhẹ không nặng vui đùa nói. "Dung mạo nương nương như tiên trên trời, ngay cả Xích Thố cũng thích người nữa."

Thiên Dao dịu dàng cười, thuận tay dắt dây cương Xích Thố, lại cũng không cười, chỉ là dắt nó, một người một ngựa dạo bước trên thảo nguyên rộng lớn. Gió thổi mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt. Thiên Dao tùy ý nằm trong bụi cỏ, làn môi như cánh hoa đỏ hồng ngậm một nhành cỏ xanh. Xích Thố

canh giữ ở bên người nàng, một tắc cũng không rời.

Thiên Dao neho hai mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời nơi thảo nguyên. Bầu trời trong cung chỉ có một mảnh nhỏ trên đầu, mà bầu trời chốn thảo nguyên, nhìn không thấy ranh giới. Nàng đột nhiên nhớ tới Thiên Sơn, U Minh cung tuy rằng băng lãnh, nhưng nàng lại chưa bao giờ bị trói buộc tay chân. Bầu trời trên đỉnh Thiên Sơn xanh thẳm, ánh mặt trời buổi sớm chiếu trên người cực kỳ ấm, chưa bao giờ có một khắc nàng lại nhớ nơi đó như lúc này vậy.

Xích Thổ bên người vốn cực kỳ dịu ngoan, lại đột nhiên cúi kính giậm chân, trong miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hí.

“Làm sao vậy?” Thiên Dao ngồi dậy, khó hiểu hỏi, mới phát hiện cách đó không xa mấy con tuần mã chạy băng băng từ xa mà đến. Cực kỳ rõ ràng là đang chạy đua. Hoá ra, Xích Thổ hiểu chiến không nên được khát khao rồi.

“Đi chơi cùng bọn chúng thôi.” Thiên Dao cười, xoay mình lên ngựa, giục ngựa đuổi theo.

Xích Thổ là Hãn Huyết Bảo Mã do tiểu quốc Lâu Lan tiến cống, ngàn dặm mới tìm được một, những con ngựa khác tự nhiên không cách nào so sánh được. Lấn vào trong đàn ngựa, trong chốc lát, liền một mình độc chiếm, bỏ xa những con ngựa. Lúc chạy qua điểm cuối, phía sau một con tuần mã màu trắng gầy gao đi theo, trên tuần mã là một nữ tử tuổi trẻ còn xinh đẹp hơn cả con ngựa trắng, ăn mặc hoa mỹ, vừa thấy liền biết xuất thân cao quý.

“Ngươi là ai, sao ta chưa bao giờ gặp qua ngươi?” Nữ tử thân mật cười, dùng tiếng Mông Cổ hỏi. Ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào con ngựa của Thiên Dao. “Ngựa ngươi cười là Hãn Huyết Bảo Mã trong truyền thuyết sao? Lại có thể vượt qua Kỳ Tuyết của ta.”

Thiên Dao mỉm cười, dùng tiếng Mông Cổ lưu loát trả lời. “Nó gọi là Xích Thổ, ta gọi là A Dao, là người Trung Nguyên.” Tam nương Cẩm Ngọc của nàng là người Mông Cổ, lúc còn rất nhỏ, Thiên Dao đã học được tiếng Mông Cổ.

Nữ tử cao giọng mà cười. “Ta là Tháp Na, phụ thân ta là Mông Cổ Vương. Ngươi nhất định là người Trung Nguyên đi theo Thái tử điện hạ mà tới rồi.”

“Đúng vậy.” Thiên Dao gật đầu.

Tháp Na lại cười, lúc cười, hai mắt hí lại. Ánh mắt nhìn Thiên Dao tràn đầy hâm mộ. “Nữ nhân Trung Nguyên các ngươi, người nào cũng xinh đẹp giống ngươi sao?”

Thiên Dao e lệ cười, chậm rãi mở miệng. “Công chúa xinh đẹp như hoa, nữ tử Mông Cổ thật mỹ lệ phong tình.”

Tháp Na thoải mái cười, giục ngựa đi tới bên cạnh Thiên Dao. “Ngươi hẳn là lần đầu tiên tới thảo nguyên Mông Cổ của chúng ta, đi, ta dẫn ngươi đi xem quang cảnh thảo nguyên.”

“Vậy làm phiền công chúa rồi.” Thiên Dao lễ phép cảm ơn.

Hai người một đường giục ngựa rong ruổi, Tháp Na trở thành người dẫn đường vô cùng tốt cho Thiên Dao. Mãi đến khi mặt trời lặn hoàng hôn buông xuống, hai người thậm chí vẫn chưa chơi đã.

Rất xa, truyền đến tiếng ca to rõ, là một khúc dân ca thảo nguyên. Tiếng nam tử ca chất chứa thâm tình.

“Ánh trăng ngày mười lăm trên trời kia, vì sao bên cạnh không có mây. Ta cùng đợi cô nương mỹ lệ nha, nàng vì cái gì vẫn còn chưa đến a...”

Tiếng ca rất quen thuộc, cùng tiếng ca trong trí nhớ của Tam nương giống nhau như đúc.

“Nếu trên trời không có mưa, hoa hải đường hẳn sẽ không tự mình nở, chỉ cần ca ca ngươi kiên nhẫn chờ đợi a, người trong lòng ngươi sẽ xuất hiện a.”

“A Dao, ngươi hát thật là dễ nghe.” Tháp Na không chút bẽn lẽn khen ngợi nàng.

Tiếng ca sạch sẽ thuần mỹ của Thiên Dao, mà một mặt khác lại chậm chạp không ai đáp lại. Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Tháp Na. “Tiếng ca của Thiên Dao cho dù có hay cũng không phải là đối tượng mà đối phương chờ mong kia. Công chúa, người nói có đúng không?”

Đôi má Tháp Na nhất thời đỏ bừng một mảnh, ánh mắt si ngốc nhìn xa xa về phương hướng truyền đến tiếng ca. “A Dao ngươi thật thông minh, chuyện này cũng không giấu được ngươi. Hẳn là A Bố Ca của ta, là Đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc Mông Cổ chúng ta.”

Thiên Dao thích tâm tư đơn thuần của Tháp Na, tất cả tâm tư của nàng đều được viết ở trên mặt. Không giống nữ nhân trong cung, mặt ngoài dịu ngoan khiêm tốn, mà bên trong lại tâm cơ thâm trầm, khó lòng phòng bị.

“Công chúa ngày thơ thiên lương, nam tử trong thiên hạ đều sẽ vì công chúa mà động tâm.”

“Ta không cần nam nhân trong thiên hạ động tâm, ta chỉ muốn cùng A Bố Ca của ta bên nhau dài lâu.” Tháp Na thẹn thùng cười, lấy roi ngựa trên tay quật mạnh vài cái. Con ngựa đau đớn, bốn vó giơ lên, băng băng chạy.

Thiên Dao mỉm cười, giục ngựa đuổi theo.

Hai người trở lại bộ lạc, tộc nhân đang mổ trâu làm thịt, gác lên lửa trại, chúc mừng dũng sĩ Mông Cổ dưới sự dẫn dắt của thái tử Sở Diễm đại thắng phản quân A Lạc Xích Chân.

“Là thái tử điện hạ cùng ca ca ta đánh thắng trận đó!” Tháp Na vui sướng không thôi, kéo tay Thiên Dao, chạy đến bên lửa trại, cùng tộc nhân nắm tay, nhảy lên vũ điệu vui mừng. Trên mặt Thiên Dao vẫn nở một nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh lửa bập bùng, đẹp đến có chút không chân thực.

Đoàn người Sở Diễm, Sở Dục dưới sự vây quanh của Mông Cổ Vương, Vương tử A Lang cùng người hoàng tộc đi ra lều lớn, đi tới bên lửa trại. Sở Diễm vừa mới đi vào, liền nhìn thấy Thiên Dao cười múa vui vẻ bên lửa trại. Nàng chói mắt như thế, mặc dù là ẩn trong đám người, nhưng vẫn không bị che lấp.

Khoé môi hân mỉm cười, đi nhanh về phía Thiên Dao, không e dè ở trước mặt mọi người ôm nàng vào lòng.

“A...” Thân thể Thiên Dao đụng vào trong ngực hắn, phát ra tiếng kêu.

Tháp Na cả kinh, gặp người xa lạ mạnh mẽ ôm lấy Thiên Dao, lạnh lùng nói. “Ngươi là ai, mau buông nàng ra!”

Sở Diễm lãnh mị cười, mở miệng nói, “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... nàng là nữ nhân của ta.”

“Cái gì?” Tháp Na trừng lớn hai mắt, miệng mở to hết mức.

Thiên Dao cúi đầu không nói, muốn tránh thoát cái ôm của hắn, bắt đầu dĩ cánh tay hoàn bên hông nàng giống như tường đồng vách sắt. Nàng không lay chuyển được nửa phần.

A Lang bước tới, kéo Tháp Na sang một bên, trầm giọng nói. “Tháp Na, không thể vô lễ với Thái tử điện hạ.” Sau đó lại chuyển hướng Sở Diễm, “Xá muội trẻ người non dạ, mong sự huynh đừng trách cứ.”

Sở Diễm nhẹ cười, trên mặt cũng không có nửa phần tức giận.

Tháp Na từ trong con chán kinh hồi phục lại tinh thần, lễ phép thi lễ với Sở Diễm, lại nói với Thiên Dao. “A Dao, hóa ra ngươi là thê tử của thái tử điện hạ Trung Nguyên à.”

“Ừ.” Thiên Dao nhàn nhạt trả lời, cúi đầu cực thấp. Hai chữ ‘thê tử’ nghe vào trong tai Thiên Dao lại đặc biệt chói tai.

“Điện hạ, Thiên Dao hơi mệt, muốn trở về nghỉ trước.”

Sở Diễm mỉm cười gật đầu, sủng nịch vuốt vuốt chóp mũi nàng. “Ừ, hôm nay nàng ở bên ngoài chơi một ngày rồi, hẳn là mệt mỏi, bốn vương dẫn nàng về lều lớn nghỉ ngơi.” Dứt lời, hắn đã bế nàng lên, nghiêng đầu nhìn A Lang ở một bên. “Ngày mai đại quân của bốn vương sẽ vượt qua núi Tang Điền tiến vào biên giới Mông Cổ, nếu muốn chúc mừng, liền chờ đến ngày bắt được A Lạc Xích Chân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Duyên Tàn Tán*

“Được.” A Lang chấp tay cúi đầu.

Sở Diễm cùng Thiên Dao rời đi, Sở Dục cười hi hi kéo bả vai A Lang, hắn không hề biết tiếng Mông Cổ, may mà A Lang nói tiếng Trung Nguyên lưu loát, “Thật ca ca ta hiện tại là thê tử quản chặt, đừng để ý đến huynh ấy, chúng ta đi uống rượu.”

Về mặt A Lang mờ mịt, thê tử quản chặt, bốn chữ kia thực khiến cho hắn không hiểu. Có điều Sở Diễm bảo hộ thê tử, hắn nhìn ra được, “A Lang đã chuẩn bị rượu tốt thượng đẳng, hôm nay nhất định sẽ cùng Vương gia không say không về.”

Ngày kế, đại quân Sở Diễm tiến vào địa giới Mông Cổ, người Mông Cổ nhiệt tình hiếu khách vừa múa vừa hát nghênh đón. Thiên Dao đi theo phía sau đám người Sở Diễm, Sở Dục, Mông Cổ Vương cùng Vương tử A Lang, nghênh đón đại quân. Mà khiến cho nàng kinh ngạc, người cầm đầu là Văn Kiềm.

“Văn Kiềm tham kiến Thái tử điện hạ, gặp qua Mông Cổ Vương.” Văn Kiềm chấp tay thi lễ.

Mông Cổ Vương cười, “Văn đại nhân không cần đa lễ, đại nhân đường xa mà đến, là vinh hạnh của Mông Cổ ta.”

“Mông Cổ Vương khách khí.” Văn Kiềm lễ phép đáp lời.

“Biểu ca vất vả rồi.” Sở Diễm nhẹ cười mở miệng.

Vân Kiếm lại cúi đầu, nói. “May mắn không nhục sứ mệnh, chỉ là...” Hắn dừng nói, giọng nói có chút do dự, sau đó, chỉ thấy phía sau hắn một người vóc dáng nhỏ xinh đi tới, toàn thân ăn mặc như thị vệ, bộ dáng lại đặc biệt tuấn tú.

“Điện hạ!” Nàng khẽ cúi đầu, nũng nịu gọi một tiếng. Hoá ra là — Doãn Hàm Tuyết.

Ánh mắt Sở Diễm âm trầm, Sở Dục cùng Thiên Dao lại càng chấn kinh. Nàng vốn nên ở trong cung mới đúng, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, mặt không đổi sắc, thậm chí lại không liếc nhìn nàng một cái. “Theo bốn vương đi tới lầu lớn.” Hắn xoay người mà đi, Sở Dục, Vân Kiếm cùng Thiên Dao theo sát phía sau. Hàm Tuyết cúi đầu tới cực thấp, cũng theo sau mọi người đi vào.

Mông Cổ Vương cùng A Lang đều là người thức thời, thấy không khí không ổn, trong lòng biết là chuyện nhà của người Trung Nguyên, không dám đi theo.

Trong lầu lớn, chỉ có mấy người Sở Diễm, Sở Dục, Vân Kiếm cùng Thiên Dao, Hàm Tuyết. Âm vệ đều đã âm thầm canh giữ ở ngoài lầu.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, một chuông đập trên bàn. Doãn Hàm Tuyết sợ không nhẹ, quỳ gối xuống đất, ánh mắt rung rung, một bộ dáng chính tề đáng thương. Bởi vì đi đường dài, y phục vải thô trên người nhuộm đầy bụi, dính xác có vài phần chặt vật. “Điện hạ, Hàm Tuyết biết sai rồi.”

“À...? Vậy nàng nói cho bốn vương nghe, sai ở đâu?” Sở Diễm cũng không giận, ngược lại tà mị nhếch môi.

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt làn môi, nước mắt tức tốc chảy xuống, lại không nói một câu.

Sở Diễm trầm ổn ngồi tại chỗ, thành thoi bung chén trà xanh ở một bên lên, uống một ngụm. Nàng không mở miệng, hắn cũng không mở miệng, tựa hồ liền tính toán dây dưa như vậy với nàng, so sánh định lực. Trong lầu giống như chết lặng, đối với Doãn Hàm Tuyết mà nói không thể nghĩ ngờ gì tương đương lãng trí xử từ vậy.

Sau cùng, Sở Dục thật sự không đành lòng, mở miệng phá vỡ yên lặng, chấp tay hướng Sở Diễm nói. “Mong Thất ca khoan thứ, Doãn trắc phi tuy có sai, nguyên nhân cũng vì quá mức thương nhớ Thất ca, về tình có thể tha thứ. Thần đệ lập tức sai người hộ tống nàng về đế đô.” Cung phi một mình xuất cung, chính là tội lớn không thể tha, Hàm Tuyết liều chết, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nàng oan uổng mất tính mạng.

Trên mặt Sở Diễm rốt cục có biến hoá, khoé môi lạnh lùng nhú lại, mở miệng nói. “Lỗi duy nhất của nàng đó là quá mức tự cho là đúng.”

Người nàng ở đây thì có thể thế nào, nếu như trong lòng hắn không có nàng, liều chết đến đây thì có thể thay đổi được gì.

“Biểu ca, không có gì muốn giải thích với bốn vương sao?” Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Vân Kiếm.

Vân Kiếm cúi người chấp tay, trầm giọng nói. “Điện hạ thứ tội, vì thần cũng là đến dưới chân núi Tang Điền mới phát giác ra nương nương trà trộn trong đại quân. Nơi đây cách kinh thành ngàn dặm xa xôi, vì thần không dám mạo muội quyết định đưa nương nương về, đành phải dẫn nàng tới, thỉnh điện hạ xử trí.”

Sở Diễm lạnh lùng cười. “Từ đế đô đến biên giới Mông Cổ, hành quân hơn một tháng, biểu ca cũng không từng phát hiện có nữ tử lẫn vào trong quân, nếu như nàng không phải là vương phi của bốn vương mà là gian tế thì sao? Hậu quả chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi rồi.”

Thân thể Vân Kiếm chấn động, ngay sau đó quỳ một gối xuống đất. “Là vì thần nhất thời sơ sót, thỉnh điện hạ giáng tội.”

“Phạt bổng lộc ba năm coi như răn đe. Đứng lên đi...” Sở Diễm lạnh lùng phun ra một câu, hoàn toàn giải quyết việc công, không vì tình riêng mà khoan dung. Vân Kiếm đứng dậy, đứng sang bên cạnh, không dám tiếp tục nhiều lời. Mà Doãn Hàm Tuyết vẫn quỳ trên đất như cũ, chờ đợi nam nhân cao cao tại thượng kia phán quyết.

“Thất ca...” Sở Dục do dự mà kiên trì gọi.

Sở Diễm khẽ hừ một tiếng, hắn tự nhiên hiểu rõ Sở Dục muốn nói cái gì. “Đệ không cần nhiều lời, khoảng cách từ Mông Cổ tới đế đô ngàn dặm xa xôi, mạo muội đưa nàng trở về, nếu trên đường bị người nào đó cướp mất, lại còn tạo thêm thị phi. Đệ yên tâm, đầu óc Doãn trắc phi thật sự rất tốt, nàng tuy tiện cũng đuổi được đến đây, trong cung tự nhiên đã an bài hết sức cẩn thận rồi.”

Nghe được lời ấy, Doãn Hàm Tuyết hiểu rõ, hắn đã tính toán lưu nàng lại, trong lòng xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Không dám lừa gạt điện hạ, Hàm Tuyết mua chuộc ngư y, đối với bên ngoài tuyên bố tiếp bị nhiễm bệnh đậu mùa, sẽ lây bệnh. Hiện giờ hoàng thượng đã hạ chỉ phong toả Hạm Tâm các, người ngoài không thể nào đến gần nửa bước.”

Người ngoài không cần nhiều lời, thậm chí Doãn trắc phi thật là có vài phần can đảm cùng mưu lược. Cũng là một nữ tử đáng cho người ta yêu thương.

“Nàng đi xuống đi, bốn vương sẽ sai người an bài một lầu trại riêng cho nàng. Nhớ kỹ, trước khi hồi cung, thân phận của nàng là người hầu của Vân đại nhân.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

“Vâng, Hàm Tuyết hiểu.” Có lẽ do quỳ lâu quá, khi Hàm Tuyết đứng lên có chút khó khăn, lão đảo vài cái mới đứng vững. Sở Diễm lạnh lùng ngồi tại chỗ, giống như người ngoài cuộc, không có nửa phần giúp đỡ, mà hắn bất động, những người khác lại càng không dám.

Doãn Hàm Tuyết đi rồi, Sở Diễm tiện tay lấy biên cảnh bố phòng đồ của Mông Cổ mở ra, cùng Sở Dục và Vân Kiếm thương thảo quân sự. Thiên Dao thấy thế, đứng dậy hơi cúi đầu với ba người, xoay người liền rời khỏi, chưa từng nghĩ tới lại bị Sở Diễm gọi về.

“Đi đâu?”

“Về lều.” Nàng dạm mạt trả lời.

Sở Diễm khẽ nhếch khoé môi, vươn tay về phía nàng. “Lại đây.”

Đơn giản hai chữ nhưng lại là giọng điệu mệnh lệnh, Thiên Dao trầm mặc trong chốc lát, nhưng vẫn nhận mệnh đi tới trước mặt hắn. “Điện hạ còn có gì phân phó?” Nàng vừa dứt lời, ngay sau đó liền bị Sở Diễm kéo vào trong lòng. Chóp mũi đụng vào bờ ngực rắn chắc của hắn, hơi đau. Thiên Dao tức giận, trợn to mắt trừng hắn.

Cánh tay Sở Diễm đặt trên eo nàng, để cho nàng ngồi trên chân mình, một cánh tay kia lại chỉ vào trong bố phòng đồ, sắc mặt thật sự nghiêm túc. Coi như trong lòng có thêm nữ nhân, đối với hắn cũng không có nửa phần ảnh hưởng. Mà hắn thân nhiên, sắc mặt ba người khác lại khác nhau.

Ở trước mặt người ngoài bị hắn ôm ở trong ngực, Thiên Dao vừa thẹn vừa cáu, nhưng không cách nào thoát được, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng. Sắc mặt Vân Kiếm có chút trắng, trông mắt giống như rơi xuống bố phòng đồ vậy, không dám dò xét chỗ bên cạnh. Mà Sở Dục thỉnh thoảng ho nhẹ vài tiếng, đầu cúi tới cực thấp, thế cho nên người ngoài không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.

Hành động lần này của Sở Diễm đích xác vờ vịt gạt người, tâm tư Vân Kiếm cùng Sở Dục, có lẽ giấu diếm được người khác nhưng không qua được mắt hắn. Hắn không làm khó dễ, nhưng không có nghĩa là hắn tùy ý bọn họ làm bậy.

“Bốn vương cùng A Lạc Xích Chân giao chiến vài lần, người này đích thực là dũng mãnh thiện chiến, nếu dùng sức mạnh, chỉ sợ thương vong không nhỏ.” Sở Diễm trầm ổn mở miệng.

“Vậy ý Thất ca như thế nào?”

Sở Diễm cười, đầu ngón tay tùy ý chỉ một vị trí trên bố phòng đồ. “Bốn vương muốn bắt ba ba trong rọ.”

Hai người Sở Dục Vân Kiếm vừa thấy chỗ hắn ngụ ý lại chính là đại doanh Mông Cổ. “Ý Thất ca là... Nếu A Lạc Xích Chân là người thông minh lanh lợi, muốn dẫn hắn sập bẫy chỉ sợ không dễ.”

“A Lạc Xích Chân này có tính đa nghi, muốn dẫn dụ hắn đích xác không dễ, xem ra bốn vương cùng A Lang phải diễn một vở Song Hoàng* rồi.” Sở Diễm lãnh mị mà cười, ánh mắt thâm sâu hiện lên hàn quang rét lạnh.

Hai người Sở Dục cùng Vân Kiếm đi rồi, Thiên Dao mới có thể tránh khỏi cái ôm của Sở Diễm. Nàng đứng ở bên cạnh hắn, trên người toả ra chút hàn khí. “Điện hạ trình diễn xong rồi sao? Bây giờ Thiên Dao có thể về lều nghỉ ngơi rồi chứ?” Về mặt nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, coi như vô luận hắn làm gì, lại không cách nào tác động đến cảm xúc của nàng.

Sở Diễm cười, tao nhã đứng dậy, đầu ngón tay ngà ngọc nâng cằm nàng lên. “Nếu như bốn vương nói chưa xong, thì sao?” Hắn dứt lời, thỉnh thoảng cúi đầu bắt lấy cánh môi đỏ hồng của nàng, ngậm ở trong miệng, tùy ý hấp dẫn.

Thân thể Thiên Dao cứng ngắc, hai tròng mắt trừng lớn nhìn tuần nhan gần trong gang tấc. Nàng vẫn chưa dự liệu tới hắn đột nhiên hôn nàng, phản ứng rõ ràng chậm nửa nhịp, chờ nàng phản ứng kịp khi đó Sở Diễm đã rời khỏi môi nàng. Cúi người vùi vào trong mái tóc nàng, làn môi hơi lạnh dán tại bên tai nàng, hơi thở ấm áp ái muội phun ra nuốt vào, “Chúng ta về lều tiếp tục được không?”

“Người, người đã nói không ép buộc ta.” Thiên Dao lão đảo lui về phía sau hai bước, tay khăn trương nắm chặt vạt áo trước cổ, sợ hắn lại lần nữa xâm phạm.

Chú thích

*Duyên Tần Tần (Tần Tần chi hảo) là một thành ngữ tiếng Hán, đọc là qín jìn zhī hảo ý nghĩa là quan hệ thông gia hai nhà.

*Song Hoàng: hai bè (hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chịu Tội Thay

Sở Diễm mỉm cười, nhưng cũng không làm khó dễ nàng, chỉ duỗi cánh tay mềm nhẹ ôm nàng vào lòng. “Bốn vương bế nàng về lều lớn nghỉ ngơi. Yên

tâm, nếu như nàng không nguyện ý, bốn vương sẽ không cứ rấn làm tới.”

Thiên Dao gật đầu, tùy ý hấn ôm nàng về lều. Hấn như thường ngày ôm nàng vào trong ngực, Thiên Dao không buồn ngủ một chút nào.

“Điện hạ tính toán an trí Doãn Hàm Tuyết như thế nào, chẳng lẽ cứ như vậy lạnh nhạt nàng sao?”

“Chẳng thế thì sao? Dao Nhi hy vọng thế nào?” Sở Diễm tà mị cười, cánh tay đặt trên eo nàng càng siết chặt. Hàm Tuyết đã đến, đích xác sẽ tạo nên chút phức tạp. Nàng với Thiên Dao không giống nhau, Thiên Dao ít nhất còn có năng lực tự bảo vệ mình, mà Hàm Tuyết lại là nữ tử tay trái gà không chặt.

“Nàng là nữ nhân của điện hạ, Thiên Dao không nên xen vào.” Nàng khép lại cặp mắt sáng, xoay lưng đi, không tiếp tục mở miệng. Sở Diễm cũng không giận, từ phía sau bò tới, đem nàng ôm vào ngực, thoả mãn khép lại mắt phượng. Chẳng biết từ lúc nào hấn đã hình thành nên thói quen này, chỉ có ôm nàng mới có thể an ổn đi vào giấc ngủ.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Mông Cổ Vương tổ chức yến hội chào mừng các tướng lĩnh từ Trung Nguyên xa xôi đến, nâng cốc nói cười. Trên yến hội, nữ tử Mông Cổ vừa múa vừa hát, công chúa Tháp Na toàn thân hoa phục tinh mỹ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, dưới ánh lửa bập bùng càng lộ vẻ quyến rũ. Nàng một bên khiêu vũ, một bên choàng tặng khăn ha-da* cho chúng tướng sĩ. Khi đi tới bên người Sở Diễm, nguyên nhân là vì thê tử của hấn là A Dao, Tháp Na liền nán lại nhìn hấn lâu một chút. Có thể do rất ít khi nhìn thấy nam tử anh tuấn như vậy, Tháp Na nhất thời ngại ngùng, đôi má ửng đỏ, cúi đầu lui xuống.

Mà hành động này trong mắt Mông Cổ Vương lại có ý tứ sâu xa khác, ông cao giọng mà cười, giơ ly rượu trong tay hướng về phía Sở Diễm. “Điện hạ đường xa mà đến, lại vì sự tình ở Mông Cổ ta mà vất vả, bốn vương cùng bộ tộc Mông Cổ cảm kích vô cùng.”

“Mông Cổ Vương khách khí, bộ lạc Mông Cổ đối với Đại Hàn xưng thần, Đại Hàn hoàng triều ta đương nhiên phải bảo hộ.” Sở Diễm cũng giơ ly rượu lên, khách sáo đáp lễ.

Chẳng qua Mông Cổ Vương khách sáo, nhưng là khéo léo dẫn dắt về sau, ông sang sảng cười, cho gọi công chúa Tháp Na. Tháp Na giống như con chim nhỏ, khoác lên người bộ lông vũ màu sắc rực rỡ, vui vẻ đi tới bên cạnh phụ thân, khoát tay ông. “Phụ vương.” Nàng thanh thúy gọi.

Mông Cổ Vương cười, từ ái vuốt ve đầu nữ nhi, lại nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm. “Thái tử điện hạ đối với Mông Cổ ta có ân tái tạo, bốn vương không cách nào hồi báo, nữ nhi Tháp Na của ta là viên minh châu chói mắt nhất thảo nguyên chúng ta. Bốn vương nguyện đem hòn ngọc quý này dâng tặng cho thái tử điện hạ. Hy vọng bộ tộc Mông Cổ ta cùng Đại Hàn hoàng triều kết duyên Tần Tần, hai nước vĩnh viễn hoà bình.”

“Tâm ý Mông Cổ vương bốn vương xin nhận. Bốn vương đã có phi tử, không nghĩ muốn uỷ khuất công chúa Tháp Na.” Sở Diễm mỉm cười, thuận thế đem người Thiên Dao ở bên cạnh kéo vào trong ngực. Ý tứ của hấn tự nhiên là muốn Thiên Dao giải vây, thông minh như nàng, lại như thế nào không hiểu ý tứ của hấn. Mà nàng vẫn cúi đầu, lạnh nhạt trầm mặc, hoàn toàn là bộ dáng của người ngoài cuộc.

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, ánh mắt rơi vào trên người nàng lộ ra vài phần nguy hiểm.

Mông Cổ Vương đem nữ nhi yêu thương như lễ vật hai tay dâng lên bắt quá là chính sách dụ dỗ mà thôi. Tính thể Mông Cổ bây giờ lửa sém lông mày, đại quân Sở Diễm gia nhập, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng, liền có thể tháo gỡ tình thế hiện nay của Mông Cổ Vương. Ông chủ động cầu thân cũng chẳng có gì lạ. Nếu như đôi lại là ngày xưa, Sở Diễm xuôi dòng dây thuyền, đáp ứng thật cũng chẳng sao. Chỉ là hiện giờ, hấn đã mất đi chút hứng thú kia. Huống chi, không có công chúa Tháp Na dệt hoa trên gấm, hấn cũng có thể nắm bộ lạc Mông Cổ trong lòng bàn tay.

Mông Cổ Vương cũng cười sảng khoái, hơi hơi xua tay. “Lời đã nói ra làm sao có thể thu hồi được, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Tâm ý bốn vương đã quyết, điện hạ không cần từ chối.”

“Phụ vương.” Tháp Na nhút nhát gọi, mi tâm xinh đẹp cơ hồ nhú chặt lại một chỗ.

Bởi vì Mông Cổ Vương và Sở Diễm nói chuyện với nhau bằng tiếng Mông Cổ, cho nên hai người Sở Dục cùng Vân Kiềm đều mờ mịt, ngược lại Doãn Hàm Tuyết ở sau lưng bọn họ đã đoán được vài phần manh mối. Nàng là nữ nhân, lại là nữ nhân của Sở Diễm, đối với loại sự tình này vô cùng mẫn cảm. Theo biểu tình của Mông Cổ Vương và Sở Diễm, lại thêm công chúa Tháp Na nũng nịu, nàng cơ hồ xác định ý nghĩ trong lòng.

“Nếu Hàm Tuyết đoán không sai, Mông Cổ Vương muốn gả công chúa Tháp Na cho điện hạ.” Nàng trong trẻo mà lạnh lùng mở miệng, bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo, đầu ngón tay sớm đâm vào da thịt.

Vương tử A Lang ngồi ở một bên hơi sững sờ, mỉm cười cúi đầu, lời nói ra lại lưu loát tiếng Trung Nguyên. “Không thể tưởng được Vân đại nhân lại có một người hầu thông minh như vậy.”

“Vương tử A Lang quá khen.” Vân Kiềm ngại ngùng chấp tay đáp lễ.

Yến hội vất vả lắm mới kết thúc, Thiên Dao đạm mạc đi về phía lều. Nàng chán ghét những khuôn mặt giả dối này, lại càng không nhẫn tâm nhìn thấy bộ dáng uỷ khuất của công chúa Tháp Na, đau xót cho nàng bị người khác bài bỏ vận mệnh.

“Thẩm Thiên Dao.” Cổ tay đột nhiên bị người từ sau cầm lấy, ngay sau đó, thân thể ngã vào một khuôn ngực cứng rắn.

Thân thể bị đụng trúng phát đau, mà Thiên Dao chỉ nhẹ chau mày lại, sau đó liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ giọng mở miệng. “Điện hạ có việc?”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, tay to nâng cằm nàng lên, bức bách nàng đối diện với chính mình. “Thẩm Thiên Dao, đừng có giả bộ với bốn vương, nàng thông tuệ như vậy nhất định đoán ra vừa rồi Mông Cổ Vương cùng bốn vương nói gì. Dao Nhi của bốn vương thật là rộng lượng, lại khản trương đem phu quân của chính mình giao cho nữ nhân khác.” Phụng mầu của hắn lạnh lùng nheo lại, ngón tay không dấu vết dùng lực làm đau Thiên Dao, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại quật cường không chảy xuống.

Nàng cười thanh lạnh, dùng tiếng Mông Cổ lưu loát đem từng chữ Mông Cổ Vương vừa nói một lần nữa lặp lại không sót chữ nào.

Ánh mắt Sở Diễm chợt loé lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự lạnh lùng, nhàn nhạt hừ cười. “Hoá ra nàng biết tiếng Mông Cổ.”

Thiên Dao yên lặng, nhìn ánh mắt của hắn, dần dần ngừng ngẫm. “Thiên Dao nói không cần là có thể ngăn cản Tháp Na trở thành nữ nhân của điện hạ sao? Thiên Dao nói không muốn, giữa người và ta có thể không còn người khác sao?” Nàng cười khổ, lệ ướt cuộc vẫn tràn mi, rơi vào trên mu bàn tay sạch sẽ của hắn, mang theo nhiệt độ băng lãnh.

Ánh mắt Sở Diễm càng trầm xuống, yên lặng nhìn nàng thật lâu sau, mới mở miệng lần nữa, giọng điệu cũng đã nhu hoà rất nhiều. “Đi theo bốn vương, Dao Nhi cảm thấy uỷ khuất đúng không?” Hắn ôn nhu đem nàng ôm vào lòng, đầu ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói. “Bốn vương sẽ không lấy Tháp Na.”

Thiên Dao tựa đầu trên ngực hắn, lạnh nhạt gật đầu. “Nàng là con điều hầu tự do bay lượn trên thảo nguyên, nếu bẻ gãy cánh, giam cầm trong nhà giam hoàng cung, nàng sẽ chết rất nhanh.”

Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay tùy ý ma xát khuôn mặt nàng. “Dao Nhi của bốn vương thật là thiện lương.”

Thiên Dao nhú mi, trong lòng suy nghĩ: Mông Cổ Vương đã ở trước mặt hoàng thân Mông Cổ cùng tướng lĩnh Đại Hàn tuyên bố hôn sự, há lại có thể để cho Sở Diễm nói huỷ hôn liền huỷ hôn sao. Nếu là bởi vì vậy mà ảnh hưởng hoà khí của hai nước, ngược lại mất nhiều hơn được.

Thiên Dao ở trong ngực hắn trần trọc, cơ hồ một đêm không ngủ, mà sáng sớm hôm sau tỉnh lại, tất cả những băn khoăn của nàng cũng không còn là băn khoăn nữa. Bởi vì lúc màn đêm buông xuống đã xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa. Công chúa Tháp Na làm chuyện gian dâm ngay trong lều của mình.

Lúc đám người Sở Diễm, Thiên Dao đi tới, lều trại của công chúa Tháp Na đã bị trọng binh canh giữ. Mông Cổ Vương vẫn chưa đi vào, sắc mặt dị thường khó coi, Vương phi đứng ở bên cạnh ông, không ngừng lau nước mắt.

Mấy người dừng bước, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, trong lòng biết tình hình lúc này bọn họ không thích hợp đi vào. Sắc mặt Thiên Dao u trầm, mới vừa muốn tiến lên liền bị Vân Kiếm kéo cánh tay lại, hắn lắc đầu với nàng. Thiên Dao lại không nghe khuyên bảo, hất tay của Vân Kiếm đang chế trụ mình ra. Vân Kiếm muốn tiến lên, lại bị ánh mắt của Sở Diễm ngăn cản.

Thiên Dao đi tới trước lều, thi lễ với Mông Cổ Vương cùng Vương phi, sau đó, xốc cửa lều lên đi vào bên trong. Phía sau truyền đến tiếng hừ lạnh của Doãn Hàm Tuyết. “Quả thật không nhìn ra, Thẩm trắc phi lại là người thích xem náo nhiệt.”

Bên trong lều giống như chết lặng, công chúa Tháp Na tựa vào trên giường, tóc tai hỗn độn, y phục nhăn nheo, như một cái tượng gỗ, chỉ có nước mắt không tiếng động lặng lẽ chảy xuống. Hai thị nữ phủ phục ở dưới đất, thân thể đều run nhè nhẹ. Vương tử A Lang ngồi ở bên giường nàng, cúi đầu, cũng ấp úng không nói. Chỉ có bàn tay hắn nắm chặt mới có thể nhìn ra sự phẫn hận cùng lửa giận của hắn.

Thiên Dao đỡ nhẹ nhàng đi tới bên giường, nửa ngồi bên người Tháp Na, tay vuốt ve bàn tay nhỏ lạnh băng của nàng, đầu ngón tay không dấu vết đặt vào bên trong cổ tay nàng. Ánh mắt Tháp Na rớt cuộc có vài tia tiêu cực, trong mắt nàng, Thiên Dao thấy được hình ảnh phản chiếu của chính mình.

“Không phải chàng, thật sự không phải chàng. Ta làm sao có thể nhận sai người? Ta thật hận, thật hận bản thân ta...” Tháp Na nhỏ nhẹ nỉ non, mỗi tiếng lại càng yếu ớt hơn, cho đến khi lâm vào hôn mê.

Thiên Dao yên lặng đứng dậy, đôi mắt đã ẩm ướt, nàng nghĩ nàng có thể hiểu nỗi bi thương của Tháp Na. Trong cơ thể Tháp Na còn sót lại hợp hoan tán, một khắc kia nàng là bị mê hoặc, nam nhân trong mắt nàng là người trong lòng nàng, khi được lực thối lui, tình mộng, hiện thực lại vô tình xé rách tâm nàng... Là ai? Mà lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Mông Cổ Vương giận dữ, thế phải tìm cho ra thủ phạm, đem hắn bắt thấy vạ đoạn. Sau đó, ba ngày sau, kỵ binh Mông Cổ tại vùng ngoại ô phát hiện thi thể hung thủ, độc phát bỏ mình. Cực kỳ hiển nhiên là bị người giết người diệt khẩu. Mọi người trong lòng đều rõ, chuyện công chúa Tháp Na thất thân cùng chuyện hứa hôn kia không thoát khỏi can hệ, trong lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Thiên Dao, chỉ là, đau khổ vì không có chứng cứ. Mà trên đời này lưới trời thưa mà khó thoát, người Mông Cổ cũng không phải là đồ ngốc, nếu tiếp tục truy cứu nhất định sẽ tìm được dấu vết còn sót lại.

Chú thích

*Khăn ha-đa: là loại khăn được dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.

CHƯƠNG 101: THÂN BẮT DO KỶ (1)

Khi Doãn Hàm Tuyết trở lại trong lều của mình, Sở Diễm đã sớm ngồi chờ bên cạnh bàn. Ngón tay thon dài của hắn cầm chén trà sứ Thanh Hoa tinh xảo, tao nhã thường thức nước trà xanh trong chén. Hắn vẫn ôn nhã cao quý như trước, quanh thân lại tản ra khí tức áp bách khiến cho người ta sợ hãi. Doãn Hàm Tuyết cúi thấp đầu, trong lòng trầm xuống. Nên tới, chung quy sẽ tới.

“Điện hạ.” Nàng nhẹ nhàng bước tới, quỳ gối dưới chân hắn. “Hàm Tuyết biết sai.”

Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng cười, thân nhiên nói. “Sai? Bỏn vương thấy nàng không phải là phạm sai lầm, mà là đang tìm đường chết.”

Doãn Hàm Tuyết trầm mặc không nói, nàng vốn không thể nào phản bác. Nàng làm sao không biết đây là tử tội, nhưng nữ nhân thông minh cũng có lúc ngu ngốc. Nàng bắt quả chỉ là muốn đánh cuộc một lần, mặc dù giá đặt cược là chính mạng sống của mình. Nàng cũng muốn đánh cuộc một tia thương hại cuối cùng của Sở Diễm đối với nàng, hay đúng hơn là đối với Doãn Hàm U.

Công chúa Tháp Na lúc này gặp chuyện không may, tất cả ánh mắt đều hướng vào phía Thảm Thiên Dao, bởi vì ở trong mắt người Mông Cổ, bên người Sở Diễm, trước mắt chỉ có nữ nhân này. Chỉ cần trong lòng Sở Diễm có nàng, chỉ cần hắn có lòng bảo hộ nàng, chỉ cần hắn đem việc này áp chế xuống, nàng liền có thể bình yên vô sự. Giả như hắn không có ý bảo hộ nàng, như thế, nàng cũng hiểu được, hắn nếu như thật sự tuyệt tình như vậy, nàng như một con thú đã chết, vậy thì có ý nghĩa gì.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay thon dài tùy ý nâng cầm nàng lên, trong mắt nàng lấp lánh vô số ánh sao, cũng vô cùng đáng thương. Nhưng nếu nàng đã làm chuyện đó, quả nhiên là tội không thể tha. “Tuyệt Nhi nếu nhận tội, về lý nên gánh vác hậu quả. Bỏn vương sẽ giao nàng cho người Mông Cổ, về phần sống chết, đành nghe theo mệnh trời vậy.” Dứt lời, hắn đứng dậy làm bộ rời đi, lại bị Doãn Hàm Tuyết kéo lấy một mảnh góc áo.

“Không, điện hạ, Hàm Tuyết không muốn chết.” Nàng từng bước một quỳ gối đi tới bên chân hắn, khóc thê thảm. “Điện hạ cứu lấy Hàm Tuyết, cầu điện hạ nể tình tỷ tỷ của thần thiếp, khoan dung cho Hàm Tuyết một lần này đi. Tỷ tỷ chỉ có một người muội muội là Hàm Tuyết, điện hạ chẳng lẽ đã quên rồi sao. Tỷ tỷ trước khi chết, đã kéo lấy tay điện hạ, khẩn cầu điện hạ bảo hộ Hàm Tuyết cả đời.”

Sở Diễm từ trên cao nhìn xuống nàng, mực mâu sâu không thấy đáy. “Doãn Hàm Tuyết, Bỏn vương trái lại hy vọng Hàm U chưa bao giờ có người muội muội như ngươi. Ngươi đã làm hao mòn hết tất cả áy náy của Bỏn vương đối với Hàm U.”

“Áy náy?” Thân thể Hàm Tuyết chấn động, giống như ngũ lôi oanh đình mà bùng nổ. Hắn nói ‘áy náy’ mà không phải là ‘yêu’, chẳng lẽ hắn chưa bao giờ yêu Hàm U sao? Không, nàng không tin, điều này sao có thể.

Sở Diễm lạnh lùng không có nửa câu giải thích.

Doãn Hàm U đối với hắn bất quá chỉ là cảm kích, mà không phải là yêu say đắm. Trên Thiên Sơn, hắn quyến luyến sự ám áp ngăn ngừa mà nàng cho hắn. Chỉ là, điều này không đủ cho hắn yêu nàng. Hắn hứa cho nàng Hậu vị, bất quá là vì một câu vui đùa kia của nàng ‘Lấy thân báo đáp’. Nàng cứu hắn một mạng, hắn không nghĩ muốn thua thiệt nàng.

Nhìn bóng dáng cao lớn quyết tuyệt rời đi của hắn, Doãn Hàm Tuyết xui lơ tại chỗ, run rẩy vô lực khóc. Sớm nên biết, hắn trời sinh tính lạnh bạc như vậy, sao có thể thật tâm, cái gọi là sủng ái, bất quá là do nàng tự mình dối mình mà thôi.

Khi Sở Diễm trở lại lều của mình, Sở Dục sớm đã ở trong chờ lâu. Sở Diễm nhìn thoáng qua hắn, làm như không thấy. Hắn tới cái ghế dựa lót da hổ ngồi xuống, tiện tay mở một quyển sách, thật sự chăm chú đọc.

“Thất ca...” Sở Dục chấp tay, lại bị cánh tay của Sở Diễm đưa ra ngăn cản.

“Đệ không cần phải nói, bây giờ nàng ta gây họa lớn, Bỏn vương cũng không bảo vệ được nàng.” Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng mở miệng, thậm chí còn keo kiệt cho hắn một ánh mắt.

Sở Dục cười khổ, Thất ca của hắn năng lực lớn cỡ nào, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại quá rõ ràng. Trên đời này chỉ có chuyện hắn không muốn làm, hiếm có chuyện hắn không làm được.

“Thất ca.” Hắn thấp giọng gọi một tiếng, lại không nhiều lời, vén vạt áo, quỳ gối xuống đất. Một quỳ này, coi như ăn nói khép nép.

Cánh tay cầm sách của Sở Diễm chấn động, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía hắn. Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Sở Dục quỳ trước mặt hắn, vậy mà, là vì một nữ nhân.

“Đứng lên đi.” Hắn lạnh lùng quát sách trên mặt bàn. “Đừng có nói cho Bỏn vương biết nếu ta không đáp ứng chuyện đệ liền không đứng lên. Bỏn vương không quan tâm uy hiếp này đâu.”

Sở Dục cúi đầu, áp ứng không nói. Thân thể lại vẫn thẳng tắp quỳ nơi đó.

Sở Diễm nửa tựa trên giường, ánh mắt sâu xa cụt hứng rơi trên người hắn, làm cho người ta không phân biệt rõ cảm xúc. Sau khi trầm mặc một hồi, hắn mới chậm rãi mở miệng. “Cho Bỏn vương một lý do thuyết phục.”

Sở Dục chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc chớp động. “Đệ thừa nhận, đệ từng yêu nàng. Sở Dục không học được sự tuyệt tình giống Thất ca, đệ không thể, cũng không nhẫn tâm nhìn nàng chịu chết.”

“Yên tâm, người Mông Cổ có việc cầu Bồn vương, bọn hần hần không muốn mạng của Doãn Hàm Tuyết.” Sở Diễm lạnh nhạt nói.

“Người Mông Cổ hần không muốn mạng của nàng, nhưng một mình xuất cung là trọng tội, hiện giờ lại gây ra hoạ lớn như vậy. Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng sẽ không tha cho nàng.” Sở Dục tiếp tục nói, ít đi sự vui cười ngày xưa, thật sự giống như biến thành một người khác. Hay nói là, hiện tại Sở Dục mới chân chính là hần.

“Hàm Tuyết cho dù có nhiều chuyện không phải, nàng vẫn là muội muội duy nhất của Doãn Hàm U. Thắt ca thiếu Doãn Hàm U một phần ân tình, vậy coi như trả lại trên người Hàm Tuyết đi.”

Sau đó lại là sự trầm mặc như tờ, đôi mắt đen thâm thúy của Sở Diễm như đại dương. Sở Dục hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của hần, sự trầm mặc này cơ hồ hao hết tính nhẫn nại của hần. Ngay tại khi hần thấy tuyệt vọng, Sở Diễm rốt cuộc mở miệng.

“Đệ đứng lên đi. Nói cho Doãn Hàm Tuyết biết, đây là lần cuối cùng.”

Sở Dục cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần quý thời gian không ngắn, lúc đứng dậy, hai chân có chút vô cảm rồi. “Thắt ca có biện pháp cho Hàm Tuyết toàn thân mà lui ư?”

Mắt phượng Sở Diễm nhú lại, lạnh nhạt nói. “Bồn vương đã có đối sách, đệ trở về đi.”

Sở Dục hiểu tính tình Thắt ca, cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu nói. “Thần đệ cáo lui.”

“Sở Dục.” Phía sau, lại vang lên giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Sở Diễm. “Đệ vẫn còn yêu nàng sao?”

Sở Dục dừng cước bộ, nhưng không quay đầu nói. “Yêu hay thích, đã không còn quan trọng nữa rồi.” Trong lòng hần đã có nữ tử khác cư ngụ.

Đêm, lạnh như nước.

Thiên Dao một mình ngồi trong lều, thường thức quân cờ ấm lạnh trước mặt.

Cửa lều đột nhiên bị người xốc lên, Sở Diễm đi vào, mang theo một làn gió lạnh. Trên người Thiên Dao chỉ có một bộ sa y đơn bạc, nàng theo bản năng rụt vai lại.

“Lạnh không?” Sở Diễm cười, cởi xuống áo lông cáo trên người khoác lên trên vai nàng, ngồi xuống đối diện với nàng.

“Điện hạ hôm nay hình như trở về hơi sớm.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, con cờ trong tay tùy ý rơi trên bàn cờ. Mà Sở Diễm lại đột nhiên cảm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay. Thiên Dao cả kinh muốn tránh thoát, hần ngược lại càng nắm càng chặt.

“Dao Nhi, Bồn vương có một chuyện muốn thương lượng cùng nàng.”

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, an tĩnh chờ lời nói tiếp theo của hần.

“Chuyện của công chúa Tháp Na, người Mông Cổ chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ...”

Thiên Dao cười. “Điện hạ có phải muốn nói nếu như tiếp tục điều tra, chỉ sợ sẽ liên lụy tới Doãn Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cũng cười. “Dao Nhi thông minh, có lẽ cũng đã nghĩ tới chuyện Bồn vương phải làm như thế nào rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, chậm rãi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hần. Im lặng thật lâu, lúm đồng tiền chưa sót theo khoé môi tràn ra. “Điện hạ là muốn Thiên Dao gánh tội thay sao?”

Sở Diễm đạm mạc gật đầu. “Doãn Hàm Tuyết một mình xuất cung, đã là từ tội. Thân phận của nàng không thể công khai. Mà nàng là phi tử của Bồn vương, nữ tử tranh giành tình nhân, hành vi quá khích chút về tình cũng có thể tha thứ. Hơn nữa, Bồn vương có lý do danh chính ngôn thuận bảo vệ nàng. Người Mông Cổ có việc cầu Bồn vương, bọn họ không dám làm gì nàng đâu.”

Thiên Dao trầm mặc, sắc mặt lạnh nhạt, giống như chuyện hần đang nói chỉ là chuyện không quan hệ gì tới mình. Mà bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo đã sớm bán đứng nàng. Không muốn vì hần mà đau khổ, nhưng mà trái tim, lại đau đớn như bị dao cắt.

Im lặng thật lâu sau, nàng mở miệng lần nữa. “Nhưng mà Thiên Dao vì sao phải làm như vậy? Làm như vậy đối với ta có gì tốt?”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, trực giác hần thấy có gì đó không đúng. “Dao Nhi muốn thế nào, Bồn vương sẽ tận lực thỏa mãn nàng.”

Thiên Dao nhìn thẳng vào ánh mắt hần, chậm rãi mở miệng, gần từng chữ, đặc biệt dùng lực nói. “Hưu thư.”

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, “Ngoại trừ chuyện này, ngoại trừ cái này chuyện gì cũng đều được.”

“Thiên Dao chỉ muốn cái này, điện hạ vẫn có thời gian suy xét. Nghĩ kỹ rồi thì hãy trở lại tìm Thiên Dao.” Nàng lạnh lùng đứng dậy, làm bộ như rời đi, lại bị cánh tay Sở Diễm ngăn lại.

“Được, ta đáp ứng nàng.”

Ngày kế, trong lễ lớn của hoàng tộc Mông Cổ, trước mặt mọi người, Thiên Dao nhận hết mọi tội lỗi.

“Sur tầu, người nói cái gì, người nói lại lần nữa xem?” Vương tử A Lang không thể tin, tay phải nắm chặt bội kiếm bên hông, trên mu bàn tay gân xanh nổi đầy, cho thấy hấn cực độ ân hận phần nộ. Tháp Na, muội muội của hấn, so với giọt sương còn đẹp hơn, lại bị huỷ trên tay nữ nhân tâm như xà hạt này.

“Ta nghĩ ta đã nói rõ ràng rồi, là ta hạ được trong trà của công chúa Tháp Na, là ta sai người phi lễ với nàng. Chẳng lẽ vương tử vẫn còn muốn biết chi tiết sao?” Khuôn mặt Thiên Dao đậm mạc, từng chút một nói.

“Thảm Thiên Dao, ta giết ngươi.” Vương tử A Lang rống lên một tiếng, rút ra bội kiếm bên hông đâm về phía Thiên Dao, mà Sở Diễm lại đi trước hấn một bước, che trước người Thiên Dao, dùng thân thể mình che chở cho nàng. A Lang kinh hãi, bối rối thu hồi chiêu thức, hai mắt màu đỏ nhìn hấn. “Sur huynh!”

CHƯƠNG 102: THÂN BẤT DO KỶ (2)

“A Lang, vô luận nàng làm sai chuyện gì, nàng vẫn là phi tử của Bôn vương. Có Bôn vương ở đây, bất luận kẻ nào cũng không được động đến nàng.” Sở Diễm khoanh tay đứng, không giận tự uy.

A Lang và Tháp Na huynh muội tình thâm, lúc này sớm mất đi lý trí. Hấn nắm chặt bảo kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Sở Diễm. “Nữ nhân lòng dạ rắn rết này, tội không thể tha. Nếu như sư huynh vẫn cố ý bảo vệ nàng, chờ trách A Lang đối với sư huynh vô lễ.”

Sở Diễm lãnh ngạo cười. “Dựa vào người cũng xứng động thủ cùng Bôn vương sao?” Đầu ngón tay hấn chế trụ mũi kiếm, nhẹ nhàng bắn ra, tia lửa loé lên, thân kiếm liền bị đứt thành hai đoạn. A Lang bị nội lực Sở Diễm làm dao động, lao đảo lui về phía sau mấy bước, mới có thể đứng vững.

“A Lang, chờ có làm càn.” Mông Cổ Vương quả mắng, sai người đỡ A Lang sang một bên. Ông phải lấy đại cục làm trọng, dù sao nội loạn chưa bình, ông vẫn còn phải dựa vào lực lượng của Sở Diễm.

“A Dao, muội có biết chính mình đang nói gì không?” Vân Kiếm đi nhanh tới trước người Thiên Dao, cánh tay nắm lấy vai nàng, ánh mắt ngưng trọng nhìn nàng. Vân Kiếm hiểu rõ tính tình Thiên Dao, nàng nhìn giống như lạnh lùng nhưng lại vô cùng lương thiện hồn nhiên. Bất luận như thế nào hấn vẫn không tin nàng lại có thể làm ra chuyện thương tổn Tháp Na.

“Vân đại ca, Thiên Dao vốn là nữ tử có tính đồ kỵ. Thiên Dao không có tốt như trong tưởng tượng của Vân đại ca như vậy đâu.” Thiên Dao đậm mạc, dường như không có cảm xúc gì nói, giống như người đang nhắc tới là một người ngoài không quan trọng.

Sở Dục đứng bên cạnh Vân Kiếm, đầu ép tới cực thấp, không dám nhìn Sở Diễm, lại càng không dám đối diện với ánh mắt Thiên Dao. Ẩn trong ống tay áo, bàn tay nắm chặt thành quyền, thậm chí còn phát ra tiếng khớp xương va chạm vào nhau. Hoá ra, biện pháp vạn toàn của Thất ca chính là muốn Thiên Dao gánh tội thay, đích xác, chỉ có Thảm Thiên Dao đứng ra, Thất ca mới có thể danh chính ngôn thuận bảo hộ nàng.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết giả trang nam tử, đứng ở một góc. Không khí trong lễ lớn ngưng trọng, giờ phút này, cũng chỉ có nàng là người duy nhất cười được. Có thể nói sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng, thậm chí có thể nói là còn tốt hơn so với tưởng tượng. Sở Diễm chẳng những bảo vệ nàng, thậm chí không tiếc hy sinh Thảm Thiên Dao. Trong lòng nàng, giờ phút này, Sở Diễm nhìn như vô tình, kỳ thực lại thâm tình.

Mông Cổ Vương buông tiếng thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, một lúc sau mới mở miệng lần nữa. “Công chúa Tháp Na của Bôn vương mặc dù không dám xưng Kim Chi Ngọc Diệp, nhưng cũng là viên minh châu trên đại thảo nguyên của ta, hiện giờ bị huỷ trong tay vương phi, điện hạ phải như thế nào để cho Bôn vương một cái công đạo đây?”

Chưa đợi Sở Diễm mở miệng, Thiên Dao đã bước lên trước một bước, hơi hơi cúi đầu trước Mông Cổ Vương và Vương tử A Lang. Quyền lực của Sở Diễm hoàn toàn có thể ngăn chặn người Mông Cổ, như vậy người Mông Cổ nhất định có lòng không phục, ngày khác nhất định sinh hiềm khích, mà phương thức giải quyết tốt nhất, đó là...

“Ai làm người đó gánh, Thiên Dao hy vọng câu trả lời này có thể khiến Vương gia cùng Vương tử A Lang hài lòng.” Dứt lời, chỉ thấy ống tay áo trắng nhanh nhẹn, thân hình nàng nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh A Lang, rút ra bội kiếm bên hông hấn hướng phía cổ mà cắt xuống. Mà Sở Diễm dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, mọi người căn bản chưa thấy rõ hấn xuất thủ như thế nào, một đoá hoa quỳnh trắng đã bay ra khỏi cổ tay áo, không nghiêng không lệch ngăn lại thân kiếm.

‘Keng’ một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất, thân kiếm nhiễm vài giọt máu đỏ tươi. Trên cần cổ trắng như tuyết của Thiên Dao vẽ ra một đường máu nhọt nhạt, cũng không đáng lo ngại. Sở Diễm một tay bảo hộ nàng ở sau người, mâu quang đột nhiên rét lạnh, trầm giọng mở miệng. “Nàng là nữ nhân của Bôn vương, vô luận nàng làm sai chuyện gì, Bôn vương nguyên một mình gánh chịu.”

“Vậy xin hỏi sư huynh Tháp Na phải an trí như thế nào đây?” Vương tử A Lang mở miệng, trong giọng nói vẫn như cũ khó nén tức giận.

“Mông Cổ Vương đã đem Tháp Na công chúa gả cho Bôn vương, cho dù phát sinh chuyện gì, nàng đã là người của Bôn vương. Bôn vương sẽ dẫn nàng hồi kinh, cũng hưởng phụ hoàng thịnh chi sắc phong làm phi.” Như vậy, toàn bộ lại khôi phục như ban đầu. “Hon nữa, Bôn vương đồng ý, nội trong mười ngày, nhất định bình định thế lực phản loạn A Lặc Xích Chân, đem lại thái bình cho Mông Cổ.”

Câu sau cùng này đối với người Mông Cổ mà nói đích xác rất có lực hấp dẫn. Mông Cổ Vương trầm tư hồi lâu, rốt cục gật đầu.

Sở Diễm ôm Thiên Dao rời khỏi lầu lớn của Mông Cổ Vương, dọc theo đường đi, sắc mặt của hắn rất khó coi.

“Bốn vương đã nói sẽ bảo vệ nàng chu toàn, ai cho phép nàng tự chủ trương!”

Lông mi thon dài của Thiên Dao rung rung vài cái, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, lạnh nhạt mở miệng. “Thiên Dao chỉ là muốn giúp Điện hạ thoát khỏi tình huống phiền toái không cần thiết mà thôi. Huống chi, một kiếm này, Thiên Dao nghĩ muốn hoàn lại sự thương tôn mà công chúa Tháp Na đã phải chịu đựng, chẳng thế thì, Thiên Dao không thể vượt qua cửa ải này rồi.”

Sở Diễm trầm mặc, thật lâu không nói. Nếu như nàng không phải lương thiện hồn nhiên như vậy, hắn sao lại đối với nàng muốn buông mà không được.

Chuyện công chúa Tháp Na thất trinh, bị Sở Diễm khéo léo sử dụng. Người nam nhân này, tổng có biện pháp đem nguy cơ hoá giải. Hắn giả bộ bị Vương tử A Lang ra tay quá nặng, đại quân Đại Hàn rút khỏi biên cảnh Mông Cổ. Mặt ngoài nhìn vào, hoàng tộc Mông Cổ lúc này đúng là yếu ớt, là thời cơ tốt nhất để vây công. A Lạc Xích Chân quả nhiên trúng kế, mang theo người ban đêm tập kích lầu lớn bộ lạc Mông Cổ. Vương tử A Lang giả vờ chống cự, dụ nhân mã A Lạc Xích Chân vào trong núi Tang Điền. Cũng tại đây tiêu diệt địch, chỉ có một số ít kỵ binh của A Lạc Xích Chân chạy thoát, còn lại toàn bộ hầu như chết không còn ai.

Mông Cổ đại thắng, thật đáng kinh ngạc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nhân dân Mông Cổ vừa múa vừa hát, chúc mừng Đại Hàn tướng sĩ cùng dũng sĩ Mông Cổ chiến thắng trở về. Chuyện của công chúa Tháp Na tựa hồ sớm đã bị vứt sau đầu. Nhân tình ấm lạnh, bất quá là vậy. Không có kẻ nào có trách nhiệm gánh vác thương thế của người mà đau khổ. Điều này làm cho Thiên Dao đột nhiên nhớ tới một câu: ‘Như người uống nước, ấm lạnh tự biết.’

Sau khi gặp chuyện không may, đây là lần thứ hai Thiên Dao đi vào lầu của Tháp Na. Nàng tựa hồ không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như huyết quý ẩn nấp trong bóng tối không thấy ánh mặt trời. Khi thấy Thiên Dao tới, cũng không có phản ứng quá khích gì, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

“Ta biết người không muốn nhìn thấy ta, ta chỉ là muốn đến thăm người mà thôi. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ rời đi. Mông Cổ cách Đại Hàn ngàn dặm, người phải chăm sóc bản thân thật tốt mới có thể rời đi.” Thiên Dao ngồi xuống bên giường Tháp Na, nhàn nhạt mở miệng. Đã từng, nàng thật sự coi Tháp Na là bằng hữu, đáng tiếc, về sau xảy ra quá nhiều chuyện, cắt đứt tình hữu nghị vừa mới này sinh.

Tháp Na hừ lạnh một tiếng. “Các người làm ta thảm hại như vậy, lại không hề áy náy xoay người rời đi. Chẳng lẽ đây gọi là phong phạm của một quốc gia lớn sao? Ta sẽ không đi cùng các người, cho dù là chết, ta cũng phải chết trên thảo nguyên.”

Ánh mắt Thiên Dao co lại, như có như không thờ dài. “Tháp Na, đừng tùy hứng, rất nhiều chuyện, chúng ta không thể lựa chọn.”

Tháp Na đột nhiên điên cuồng cười to, nước mắt lại theo gò má chảy xuống. “Vậy ư, không có lựa chọn nào khác. Các người làm chuyện tàn nhẫn với ta, nhưng mà, vì cái gì lại hạ được trong rượu, vì cái gì lại để cho ta nhìn thấy bộ dáng của A Bố Ca, vì cái gì để ta cho rằng chính mình đang ở trên thiên đường, đến khi tỉnh lại mới phát hiện, hoá ra đó là địa ngục.”

Sau khi khàn giọng kêu khóc, cảm xúc của Tháp Na từ từ bình tĩnh lại, nàng nhìn chằm chằm đôi mắt tuyệt mỹ của Thiên Dao, gần từng chữ, đặc biệt nói rõ ràng. “Ta biết không phải là người làm, người biết rõ Tháp Na đã có nam nhân trong lòng, nhất định sẽ không cùng người tranh giành tình cảm. Người không có lý do xuống tay với ta, bởi vì ta đối với người căn bản không tạo được uy hiếp. Ta chỉ là không nghĩ ra, người vì sao phải đứng ra gánh tội thay, vì sao phải bao che cho hung phạm!”

Thiên Dao im lặng, không nói gì phản bác. “Từ xưa vô tình nhất là bậc đế vương, có một số việc, không phải do ta nói không.” Thiên Dao, bất quá là thân bất do kỷ.

Sau đó lại là sự im lặng kéo dài, ánh mắt Thiên Dao mờ mịt rơi ở một góc, trong đầu trống rỗng. Tháp Na nửa tựa ở trên giường, giống như tượng gỗ, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm màn trướng nơi đỉnh đầu.

“Người đi đi, ta không cần người Trung Nguyên các người thương hại.” Sau một hồi, Tháp Na mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

Thiên Dao im lặng đứng dậy, đi ra ngoài. Có lẽ, nàng vốn không nên tới, nàng không có cách nào thay nàng trừng trị hung phạm, thậm chí, cái gì cũng không thể làm vì nàng.

Cổ tay trắng nõn chạm vào trên cửa lầu, phía sau đột nhiên vang lên lời nói lạnh nhạt của Tháp Na. Nàng nói, “A Dao, sự tình cũng chưa có chấm dứt.” Thiên Dao đưa lưng về phía nàng, thế cho nên không nhìn thấy được sự lạnh lùng nghiêm nghị loé lên trong mắt Tháp Na.

Chưa có chấm dứt? Bốn chữ này khiến cho Thiên Dao mờ mịt.

Mà màn đêm buông xuống, công chúa Tháp Na nhảy hồ tự sát. Ngày thứ hai được người Mông Cổ vớt lên, khi đó đã là một thi thể cứng ngắt lạnh như băng. Ngâm trong hồ băng một đêm, thân thể bành trướng, dường như hoàn toàn thay đổi, vô cùng thê thảm.

Nhìn thấy thi thể kia của nàng, Thiên Dao mới giật mình tỉnh ngộ. ‘Chưa có chấm dứt’, Tháp Na ngụ ý chính là chuyện này. Người nào từng nghĩ tới, nữ tử tươi đẹp tựa như bầu trời kia, vậy mà lại lựa chọn phương thức kết thúc sinh mệnh của mình quyết tuyệt như vậy. Hiện giờ, mới chân chính tính là kết thúc, cũng là giải thoát.

Chuyện xảy ra bất ngờ, đám người Sở Diễm lát sau đi tới, nhìn thấy gương mặt vô tội của Doãn Hàm Tuyết khi đó, Thiên Dao rốt cuộc dè nén không được lửa giận. Nàng đi qua, ngoài dự kiến của mọi người, đưa tay tát Hàm Tuyết một cái. Lực đạo rất lớn, Hàm Tuyết chống đỡ không được, lao đảo té ngã trên đất, khoé môi dính một tia máu. Nàng trừng lớn hai mắt, cắn giận nhìn chằm chằm Thiên Dao.

Sở Diễm, Sở Dục tất nhiên là hiểu rõ nguyên nhân trong đó, đều trầm mặc không nói. Vân Kiếm hơi kinh ngạc, nhưng hắn là người thông minh, không bao lâu liền nghĩ thông suốt huyền cơ trong đó.

Trong lúc này, biểu tình của mọi người khác nhau. Nhưng không ai tiến lên ngăn trở. Người Mông Cổ lại càng thêm mờ mịt, Thái tử phi vô cớ xuất thủ với một thị vệ, mặc dù nghi hoặc, nhưng không ai nguyện xen vào việc của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thân Bất Do Kỳ (1)

Khi Doãn Hàm Tuyết trở lại trong lều của mình, Sở Diễm đã sớm ngồi chờ bên cạnh bàn. Ngón tay thon dài của hắn cầm chén trà sứ Thanh Hoa tinh xảo, tao nhã thưởng thức nước trà xanh trong chén. Hắn vẫn ôn nhã cao quý như trước, quanh thân lại tản ra khí tức áp bách khiến cho người ta sợ hãi. Doãn Hàm Tuyết cúi thấp đầu, trong lòng trầm xuống. Nền tối, chung quy sẽ tối.

“Điện hạ.” Nàng nhẹ nhàng bước tới, quỳ gối dưới chân hắn. “Hàm Tuyết biết sai.”

Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng cười, thần nhiên nói. “Sai? Bỏn vương thấy nàng không phải là phạm sai lầm, mà là đang tìm đường chết.”

Doãn Hàm Tuyết trầm mặc không nói, nàng vốn không thể nào phản bác. Nàng làm sao không biết đây là tử tội, nhưng nữ nhân thông minh cũng có lúc ngu ngốc. Nàng bắt quả chỉ là muốn đánh cuộc một lần, mặc dù giả đặt cược là chính mạng sống của mình. Nàng cũng muốn đánh cuộc một tia thương hại cuối cùng của Sở Diễm đối với nàng, hay đúng hơn là đối với Doãn Hàm U.

Công chúa Tháp Na lúc này gặp chuyện không may, tất cả ánh mắt đều nhằm vào phía Thẩm Thiên Dao, bởi vì ở trong mắt người Mông Cổ, bên người Sở Diễm, trước mắt chỉ có nữ nhân này. Chỉ cần trong lòng Sở Diễm có nàng, chỉ cần hắn có lòng bảo hộ nàng, chỉ cần hắn đem việc này áp chế xuống, nàng liền có thể bình yên vô sự. Giả như hắn không có ý bảo hộ nàng, như thế, nàng cũng hiểu được, hắn nếu như thật sự tuyệt tình như vậy, nàng như một con thú đã chết, vậy thì có ý nghĩa gì.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay thon dài tùy ý nâng cầm nàng lên, trong mắt nàng lấp lánh vô số ánh sao, cũng vô cùng đáng thương. Nhưng nếu nàng đã làm chuyện đó, quả nhiên là tội không thể tha. “Tuyệt Nhi nếu nhận tội, về lý nên gánh vác hậu quả. Bỏn vương sẽ giao nàng cho người Mông Cổ, về phần sống chết, đành nghe theo mệnh trời vậy.” Dứt lời, hắn đứng dậy làm bộ rời đi, lại bị Doãn Hàm Tuyết kéo lấy một mảnh góc áo.

“Không, điện hạ, Hàm Tuyết không muốn chết.” Nàng từng bước một quỳ gối đi tới bên chân hắn, khóc thê thảm. “Điện hạ cứu lấy Hàm Tuyết, cầu điện hạ nể tình tỷ tỷ của thần thiếp, khoan dung cho Hàm Tuyết một lần này đi. Tỷ tỷ chỉ có một người muội muội là Hàm Tuyết, điện hạ chẳng lẽ đã quên rồi sao. Tỷ tỷ trước khi chết, đã kéo lấy tay điện hạ, khẩn cầu điện hạ bảo hộ Hàm Tuyết cả đời.”

Sở Diễm từ trên cao nhìn xuống nàng, mực mầu sâu không thấy đáy. “Doãn Hàm Tuyết, Bỏn vương trái lại hy vọng Hàm U chưa bao giờ có người muội muội như ngươi. Ngươi đã làm hao mòn hết tất cả áy náy của Bỏn vương đối với Hàm U.”

“Áy náy?” Thân thể Hàm Tuyết chấn động, giống như ngũ lôi oanh đỉnh mà bùng nổ. Hắn nói ‘áy náy’ mà không phải là ‘yêu’, chẳng lẽ hắn chưa bao giờ yêu Hàm U sao? Không, nàng không tin, điều này sao có thể.

Sở Diễm lạnh lùng không có nửa câu giải thích.

Doãn Hàm U đối với hắn bất quá chỉ là cảm kích, mà không phải là yêu say đắm. Trên Thiên Sơn, hắn quyến luyến sự ấm áp ngắn ngủi mà nàng cho hắn. Chỉ là, điều này không đủ cho hắn yêu nàng. Hắn hứa cho nàng Hậu vị, bất quá là vì một câu vui đùa kia của nàng ‘Lấy thân báo đáp’. Nàng cứu hắn một mạng, hắn không nghĩ muốn thua thiệt nàng.

Nhìn bóng dáng cao lớn quyết tuyệt rời đi của hắn, Doãn Hàm Tuyết xụi lơ tại chỗ, run rẩy vô lực khóc. Sớm nên biết, hắn trời sinh tính tình lạnh bạc như vậy, sao có thể thật tâm, cái gọi là sủng ái, bất quá là do nàng tự mình dối mình mà thôi.

Khi Sở Diễm trở lại lều của mình, Sở Dục sớm đã ở trong chờ lâu. Sở Diễm nhìn thoáng qua hắn, làm như không thấy. Hắn tới cái ghế dựa lót da hổ ngồi xuống, tiện tay mở một quyển sách, thật sự chăm chú đọc.

“Thất ca...” Sở Dục chấp tay, lại bị cánh tay của Sở Diễm đưa ra ngăn cản.

“Đệ không cần phải nói, bây giờ nàng ta gây hoạ lớn, Bồn vương cũng không bảo vệ được nàng.” Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng mở miệng, thậm chí còn keo kiệt cho hấn một ánh mắt.

Sở Dục cười khổ, Thất ca của hấn năng lực lớn cỡ nào, người khác có lẽ không biết, nhưng hấn lại quá rõ ràng. Trên đời này chỉ có chuyện hấn không muốn làm, hiếm có chuyện hấn không làm được.

“Thất ca.” Hấn thấp giọng gọi một tiếng, lại không nhiều lời, vén vạt áo, quỳ gối xuống đất. Một quỳ này, coi như ăn nói khép nép.

Cánh tay cầm sách của Sở Diễm chấn động, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía hấn. Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Sở Dục quỳ trước mặt hấn, vậy mà, là vì một nữ nhân.

“Đứng lên đi.” Hấn lạnh lùng quảng sách trên mặt bàn. “Đừng có nói cho Bồn vương biết nếu ta không đáp ứng chuyện đệ liền không đứng lên. Bồn vương không quan tâm uy hiếp này đâu.”

Sở Dục cúi đầu, áp ứng không nói. Thân thể lại vẫn thẳng tắp quỳ nơi đó.

Sở Diễm nửa tựa trên giường, ánh mắt sâu xa cụt hứng rơi trên người hấn, làm cho người ta không phân biệt rõ cảm xúc. Sau khi trầm mặc một hồi, hấn mới chậm rãi mở miệng. “Cho Bồn vương một lý do thuyết phục.”

Sở Dục chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc chớp động. “Đệ thừa nhận, đệ từng yêu nàng, Sở Dục không học được sự tuyệt tình giống Thất ca, đệ không thể, cũng không nhẫn tâm nhìn nàng chịu chết.”

“Yên tâm, người Mông Cổ có việc cầu Bồn vương, bọn hấn hấn không muốn mạng của Doãn Hàm Tuyết.” Sở Diễm lạnh nhạt nói.

“Người Mông Cổ hấn không muốn mạng của nàng, nhưng một mình xuất cung là trọng tội, hiện giờ lại gây ra hoạ lớn như vậy. Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng sẽ không tha cho nàng.” Sở Dục tiếp tục nói, ít đi sự vui cười ngày xưa, thật sự giống như biến thành một người khác. Hay nói là, hiện tại Sở Dục mới chân chính là hấn.

“Hàm Tuyết cho dù có nhiều chuyện không phải, nàng vẫn là muội muội duy nhất của Doãn Hàm U. Thất ca thiếu Doãn Hàm U một phần ân tình, vậy coi như trả lại trên người Hàm Tuyết đi.”

Sau đó lại là sự trầm mặc như tờ, đôi mắt đen thâm thúy của Sở Diễm như đại dương. Sở Dục hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của hấn, sự trầm mặc này cơ hồ hao hết tính nhẫn nại của hấn. Ngay tại khi hấn thấy tuyệt vọng, Sở Diễm rốt cuộc mở miệng.

“Đệ đứng lên đi. Nói cho Doãn Hàm Tuyết biết, đây là lần cuối cùng.”

Sở Dục cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hấn quý thời gian không ngắn, lúc đứng dậy, hai chân có chút vô cảm rồi. “Thất ca có biện pháp cho Hàm Tuyết toàn thân mà lui ư?”

Mắt phượng Sở Diễm nhú lại, lạnh nhạt nói. “Bồn vương đã có đối sách, đệ trở về đi.”

Sở Dục hiểu tình hình Thất ca, cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu nói. “Thần đệ cáo lui.”

“Sở Dục.” Phía sau, lại vang lên giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Sở Diễm. “Đệ vẫn còn yêu nàng sao?”

Sở Dục dừng cước bộ, nhưng không quay đầu nói. “Yêu hay thích, đã không còn quan trọng nữa rồi.” Trong lòng hấn đã có nữ tử khác cư ngụ.

Đêm, lạnh như nước.

Thiên Dao một mình ngồi trong lều, thương thức quân cờ ám lạnh trước mặt.

Cửa lều đột nhiên bị người xốc lên, Sở Diễm đi vào, mang theo một làn gió lạnh. Trên người Thiên Dao chỉ có một bộ sa y đơn bạc, nàng theo bản năng rút vai lại.

“Lạnh không?” Sở Diễm cười, cởi xuống áo lông cáo trên người khoác lên trên vai nàng, ngồi xuống đối diện với nàng.

“Điện hạ hôm nay hình như trở về hơi sớm.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, con cờ trong tay tùy ý rơi trên bàn cờ. Mà Sở Diễm lại đột nhiên cảm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay. Thiên Dao cả kinh muốn tránh thoát, hấn ngược lại càng nắm càng chặt.

“Dao Nhi, Bồn vương có một chuyện muốn thương lượng cùng nàng.”

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, an tĩnh chờ lời nói tiếp theo của hấn.

“Chuyện của công chúa Tháp Na, người Mông Cổ chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ...”

Thiên Dao cười. “Điện hạ có phải muốn nói nếu như tiếp tục điều tra, chỉ sợ sẽ liên lụy tới Doãn Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cũng cười. “Dao Nhi thông minh, có lẽ cũng đã nghĩ tới chuyện Bồn vương phải làm như thế nào rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, chậm rãi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hắn. Im lặng thật lâu, lúm đồng tiền chưa sót theo khoé môi tràn ra. “Điện hạ là muốn Thiên Dao gánh tội thay sao?”

Sở Diễm đậm mặt gât đầu. “Doãn Hàm Tuyết một mình xuất cung, đã là từ tội. Thân phận của nàng không thể công khai. Mà nàng là phi tử của Bôn vương, nữ tử tranh giành tình nhân, hành vi quá khích chút về tình cũng có thể tha thứ. Hơn nữa, Bôn vương có lý do danh chính ngôn thuận bảo vệ nàng. Người Mông Cổ có việc cầu Bôn vương, bọn họ không dám làm gì nàng đâu.”

Thiên Dao trầm mặc, sắc mặt lạnh nhạt, giống như chuyện hắn đang nói chỉ là chuyện không quan hệ gì tới mình. Mà bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo đã sớm bán đứng nàng. Không muốn vì hắn mà đau khổ, nhưng mà trái tim, lại đau đớn như bị dao cắt.

Im lặng thật lâu sau, nàng mở miệng lần nữa. “Nhưng mà Thiên Dao vì sao phải làm như vậy? Làm như vậy đối với ta có gì tốt?”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, trực giác hắn thấy có gì đó không đúng. “Dao Nhi muốn thế nào, Bôn vương sẽ tận lực thoả mãn nàng.”

Thiên Dao nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, chậm rãi mở miệng, gần từng chữ, đặc biệt dùng lực nói. “Huru thư.”

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, “Ngoại trừ chuyện này, ngoại trừ cái này chuyện gì cũng đều được.”

“Thiên Dao chỉ muốn cái này, điện hạ vẫn có thời gian suy xét. Nghĩ kỹ rồi thì hãy trở lại tìm Thiên Dao.” Nàng lạnh lùng đứng dậy, làm bộ như rời đi, lại bị cánh tay Sở Diễm ngăn lại.

“Được, ta đáp ứng nàng.”

Ngày kế, trong lễ lớn của hoàng tộc Mông Cổ, trước mặt mọi người, Thiên Dao nhận hết mọi tội lỗi.

“Sur tâu, người nói cái gì, người nói lại lần nữa xem?” Vương tử A Lang không thể tin, tay phải nắm chặt bội kiếm bên hông, trên mu bàn tay gân xanh nổi đầy, cho thấy hắn cực độ ảm nhẫn phần nộ. Tháp Na, muội muội của hắn, so với giọt sương còn đẹp hơn, lại bị huỷ trên tay nữ nhân tâm như xà hạt này.

“Ta nghĩ ta đã nói rõ ràng rồi, là ta hạ được trong trà của công chúa Tháp Na, là ta sai người phi lễ với nàng. Chẳng lẽ vương tử vẫn còn muốn biết chi tiết sao?” Khuôn mặt Thiên Dao đậm mặt, từng chút một nói.

“Thảm Thiên Dao, ta giết ngươi.” Vương tử A Lang rống lên một tiếng, rút ra bội kiếm bên hông đâm về phía Thiên Dao, mà Sở Diễm lại đi trước hắn một bước, che trước người Thiên Dao, dùng thân thể mình che chở cho nàng. A Lang kinh hãi, bối rối thu hồi chiêu thức, hai mắt màu đỏ nhìn hắn. “Sur huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Thân Bất Do Kỳ (2)

A Lang, vô luận nàng làm sai chuyện gì, nàng vẫn là phi tử của Bôn vương. Có Bôn vương ở đây, bất luận kẻ nào cũng không được động đến nàng.” Sở Diễm khoanh tay đứng, không giận tự uy.

A Lang và Tháp Na huynh muội tình thâm, lúc này sớm mất đi lý trí. Hắn nắm chặt bảo kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Sở Diễm. “Nữ nhân lòng dạ rắn rết này, tội không thể tha. Nếu như sư huynh vẫn cố ý bảo vệ nàng, chớ trách A Lang đối với sư huynh vô lễ.”

Sở Diễm lãnh ngạo cười. “Dựa vào người cũng xứng động thủ cùng Bôn vương sao?” Đầu ngón tay hắn chế trụ mũi kiếm, nhẹ nhàng bắn ra, tia lửa loé lên, thân kiếm liền bị đứt thành hai đoạn. A Lang bị nội lực Sở Diễm làm dao động, lao đảo lui về phía sau mấy bước, mới có thể đứng vững.

“A Lang, chớ có làm càn.” Mông Cổ Vương quờ mắt, sai người đỡ A Lang sang một bên. Ông phải lấy đại cục làm trọng, dù sao nội loạn chưa bình, ông vẫn còn phải dựa vào lực lượng của Sở Diễm.

“A Dao, muội có biết chính mình đang nói gì không?” Vân Kiếm đi nhanh tới trước người Thiên Dao, cánh tay nắm lấy vai nàng, ánh mắt ngưng trọng nhìn nàng. Vân Kiếm hiểu rõ tính tình Thiên Dao, nàng nhìn giống như lạnh lùng nhưng lại vô cùng lương thiện hồn nhiên. Bất luận như thế nào hắn vẫn không tin nàng lại có thể làm ra chuyện thương tổn Tháp Na.

“Vân đại ca, Thiên Dao vốn là nữ tử có tính đồ kỵ. Thiên Dao không có tốt như trong tưởng tượng của Vân đại ca như vậy đâu.” Thiên Dao đậm mặt, dường như không có cảm xúc gì nói, giống như người đang nhắc tới là một người ngoài không quan trọng.

Sở Dục đứng bên cạnh Vân Kiếm, đầu ép tới cực thấp, không dám nhìn Sở Diễm, lại càng không dám đối diện với ánh mắt Thiên Dao. Ẩn trong ống tay áo, bàn tay nắm chặt thành quyền, thậm chí còn phát ra tiếng khớp xương va chạm vào nhau. Hoá ra, biện pháp vạn toàn của Thất ca chính là muốn Thiên Dao gánh tội thay, đích xác, chỉ có Thảm Thiên Dao đứng ra, Thất ca mới có thể danh chính ngôn thuận bảo hộ nàng.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết giả trang nam tử, đứng ở một góc. Không khí trong lều lớn ngưng trọng, giờ phút này, cũng chỉ có nàng là người duy nhất cười được. Có thể nói sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng, thậm chí có thể nói là còn tốt hơn so với tưởng tượng. Sở Diễm chẳng những bảo vệ nàng, thậm chí không tiếc hy sinh Thảm Thiên Dao. Trong lòng nàng, giờ phút này, Sở Diễm nhìn như vô tình, kỳ thực lại thâm tình.

Mông Cổ Vương buông tiếng thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, một lúc sau mới mở miệng lần nữa. “Công chúa Tháp Na của Bôn vương mặc dù không dám xưng Kim Chi Ngọc Diệp, nhưng cũng là viên minh châu trên đại thảo nguyên của ta, hiện giờ bị huỷ trong tay vương phi, điện hạ phải như thế nào để cho Bôn vương một cái công đạo đây?”

Chưa đợi Sở Diễm mở miệng, Thiên Dao đã bước lên trước một bước, hơi hơi cúi đầu trước Mông Cổ Vương và Vương tử A Lang. Quyền lực của Sở Diễm hoàn toàn có thể ngăn chặn người Mông Cổ, như vậy người Mông Cổ nhất định có lòng không phục, ngày khác nhất định sinh hiềm khích, mà phương thức giải quyết tốt nhất, đó là...

“Ai làm người đó gánh, Thiên Dao hy vọng câu trả lời này có thể khiến Vương gia cùng Vương tử A Lang hài lòng.” Dứt lời, chỉ thấy ống tay áo trắng nhanh nhẹn, thân hình nàng nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh A Lang, rút ra bội kiếm bên hông hất hướng phía cổ mà cắt xuống. Mà Sở Diễm dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, mọi người căn bản chưa thấy rõ hất xuất thủ như thế nào, một đoá hoa quỳnh trắng đã bay ra khỏi cổ tay áo, không nghiêng không lệch ngăn lại thân kiếm.

‘Keng’ một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất, thân kiếm nhiễm vài giọt máu đỏ tươi. Trên cần cổ trắng như tuyết của Thiên Dao vẽ ra một đường máu nhọt nhạt, cũng không đáng lo ngại. Sở Diễm một tay bảo hộ nàng ở sau người, mâu quang đột nhiên rét lạnh, trầm giọng mở miệng. “Nàng là nữ nhân của Bôn vương, vô luận nàng làm sai chuyện gì, Bôn vương nguyên một mình gánh chịu.”

“Vậy xin hỏi sư huynh Tháp Na phải an trí như thế nào đây?” Vương tử A Lang mở miệng, trong giọng nói vẫn như cũ khó nén tức giận.

“Mông Cổ Vương đã đem Tháp Na công chúa gả cho Bôn vương, cho dù phát sinh chuyện gì, nàng đã là người của Bôn vương. Bôn vương sẽ dẫn nàng hồi kinh, cũng hưởng phụ hoàng thịnh chi sắc phong làm phi.” Như vậy, toàn bộ lại khôi phục như ban đầu. “Hon nữa, Bôn vương đồng ý, nội trong mười ngày, nhất định bình định thế lực phản loạn A Lặc Xích Chân, đem lại thái bình cho Mông Cổ.”

Câu sau cùng này đối với người Mông Cổ mà nói đích xác rất có lực hấp dẫn. Mông Cổ Vương trầm tư hồi lâu, rốt cục gật đầu.

Sở Diễm ôm Thiên Dao rời khỏi lều lớn của Mông Cổ Vương, dọc theo đường đi, sắc mặt của hắn rất khó coi.

“Bôn vương đã nói sẽ bảo vệ nàng chu toàn, ai cho phép nàng tự chủ trương!”

Lông mi thon dài của Thiên Dao rung rung vài cái, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, lạnh nhạt mở miệng. “Thiên Dao chỉ là muốn giúp Điện hạ thoát khỏi tình huống phiền toái không cần thiết mà thôi. Huống chi, một kiếm này, Thiên Dao nghĩ muốn hoàn lại sự thương tổn mà công chúa Tháp Na đã phải chịu đựng, chẳng thế thì, Thiên Dao không thể vượt qua cửa ải này rồi.”

Sở Diễm trầm mặc, thật lâu không nói. Nếu như nàng không phải lương thiện hồn nhiên như vậy, hẳn sao lại đối với nàng muốn buông mà không được.

Chuyện công chúa Tháp Na thất trinh, bị Sở Diễm khéo léo sử dụng. Người nam nhân này, tổng có biện pháp đem nguy cơ hoá giải. Hắn giả bộ bị Vương tử A Lang ra tay quá nặng, đại quân Đại Hàn rút khỏi biên cảnh Mông Cổ. Mặt ngoài nhìn vào, hoàng tộc Mông Cổ lúc này đúng là yếu ớt, là thời cơ tốt nhất để vây công. A Lặc Xích Chân quả nhiên trúng kế, mang theo người ban đêm tập kích lều lớn bộ lạc Mông Cổ. Vương tử A Lang giả vờ chống cự, dụ nhân mã A Lặc Xích Chân vào trong núi Tang Điền. Cũng tại đây tiêu diệt địch, chỉ có một số ít kỵ binh của A Lặc Xích Chân chạy thoát, còn lại toàn bộ hầu như chết không còn ai.

Mông Cổ đại thắng, thật đáng kinh ngạc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nhân dân Mông Cổ vừa múa vừa hát, chúc mừng Đại Hàn tướng sĩ cùng dũng sĩ Mông Cổ chiến thắng trở về. Chuyện của công chúa Tháp Na tựa hồ sớm đã bị vứt sau đầu. Nhân tình ấm lạnh, bất quá là vậy. Không có kẻ nào có trách nhiệm gánh vác thương thế của người mà đau khổ. Điều này làm cho Thiên Dao đột nhiên nhớ tới một câu: ‘Như người uống nước, ấm lạnh tự biết.’

Sau khi gặp chuyện không may, đây là lần thứ hai Thiên Dao đi vào lều của Tháp Na. Nàng tựa hồ không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như huyết quý ẩn nấp trong bóng tối không thấy ánh mặt trời. Khi thấy Thiên Dao tới, cũng không có phản ứng quá khích gì, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

“Ta biết người không muốn nhìn thấy ta, ta chỉ là muốn đến thăm người mà thôi. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ rời đi. Mông Cổ cách Đại Hàn ngàn dặm, người phải chăm sóc bản thân thật tốt mới có thể rời đi.” Thiên Dao ngồi xuống bên giường Tháp Na, nhàn nhạt mở miệng. Đã từng, nàng thật sự coi Tháp Na là bằng hữu, đáng tiếc, về sau xảy ra quá nhiều chuyện, cắt đứt tình hữu nghị vừa mới nảy sinh.

Tháp Na hừ lạnh một tiếng. “Các người làm ta thảm hại như vậy, lại không hề áy náy xoay người rời đi. Chẳng lẽ đây gọi là phong phạm của một quốc gia lớn sao? Ta sẽ không đi cùng các người, cho dù là chết, ta cũng phải chết trên thảo nguyên.”

Ánh mắt Thiên Dao co lại, như có như không thở dài. “Tháp Na, đừng tùy hứng, rất nhiều chuyện, chúng ta không thể lựa chọn.”

Tháp Na đột nhiên điên cuồng cười to, nước mắt lại theo gò má chảy xuống. “Vậy ư, không có lựa chọn nào khác. Các người làm chuyện tàn nhẫn với

ta, nhưng mà, vì cái gì lại hạ được trong rượu, vì cái gì lại để cho ta nhìn thấy bộ dáng của A Bô Ca, vì cái gì để ta cho rằng chính mình đang ở trên thiên đường, đến khi tỉnh lại mới phát hiện, hoá ra đó là địa ngục.”

Sau khi khàn giọng kêu khóc, cảm xúc của Tháp Na từ từ bình tĩnh lại, nàng nhìn chăm chăm đôi mắt tuyệt mỹ của Thiên Dao, gần từng chữ, đặc biệt nói rõ ràng, “Ta biết không phải là ngươi làm, ngươi biết rõ Tháp Na đã có nam nhân trong lòng, nhất định sẽ không cùng ngươi tranh giành tình cảm. Ngươi không có lý do xuống tay với ta, bởi vì ta đối với ngươi căn bản không tạo được uy hiếp. Ta chỉ là không nghĩ ra, ngươi vì sao phải đứng ra gánh tội thay, vì sao phải bao che cho hung phạm!”

Thiên Dao im lặng, không nói gì phản bác. “Từ xưa vô tình nhất là bậc đế vương, có một số việc, không phải do ta nói không.” Thiên Dao, bắt quá là thân bất do kỷ.

Sau đó lại là sự im lặng kéo dài, ánh mắt Thiên Dao mờ mờ rơi ở một góc, trong đầu trống rỗng. Tháp Na nửa tựa ở trên giường, giống như tượng gỗ, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm màn trường nơi đỉnh đầu.

“Ngươi đi đi, ta không cần người Trung Nguyên các ngươi thương hại.” Sau một hồi, Tháp Na mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

Thiên Dao im lặng đứng dậy, đi ra ngoài. Có lẽ, nàng vốn không nên tới, nàng không có cách nào thay nàng trừng trị hung phạm, thậm chí, cái gì cũng không thể làm vì nàng.

Cổ tay trắng nõn chạm vào trên cửa lều, phía sau đột nhiên vang lên lời nói lạnh nhạt của Tháp Na. Nàng nói, “A Dao, sự tình cũng chưa có chấm dứt.” Thiên Dao đưa lưng về phía nàng, thế cho nên không nhìn thấy được sự lạnh lùng nghiêm nghị loé lên trong mắt Tháp Na.

Chưa có chấm dứt? Bốn chữ này khiến cho Thiên Dao mờ mờ.

Mà màn đêm buông xuống, công chúa Tháp Na nhảy hồ tự sát. Ngày thứ hai được người Mông Cổ vớt lên, khi đó đã là một thi thể cứng ngắt lạnh như băng. Ngâm trong hồ băng một đêm, thân thể bành trướng, dường như hoàn toàn thay đổi, vô cùng thê thảm.

Nhìn thấy thi thể kia của nàng, Thiên Dao mới giật mình tỉnh ngộ. ‘Chưa có chấm dứt’, Tháp Na ngụ ý chính là chuyện này. Người nào từng nghĩ tới, nữ tử tươi đẹp tựa như bầu trời kia, vậy mà lại lựa chọn phương thức kết thúc sinh mệnh của mình quyết tuyệt như vậy. Hiện giờ, mới chân chính tính là kết thúc, cũng là giải thoát.

Chuyện xảy ra bất ngờ, đám người Sở Diễm lát sau đi tới, nhìn thấy gương mặt vô tội của Doãn Hàm Tuyết khi đó, Thiên Dao rốt cuộc đè nén không được lửa giận. Nàng đi qua, ngoài dự kiến của mọi người, đưa tay tát Hàm Tuyết một cái. Lực đạo rất lớn, Hàm Tuyết chống đỡ không được, lao đảo té ngã trên đất, khoe môi dính một tia máu. Nàng trừng lớn hai mắt, căm giận nhìn chăm chăm Thiên Dao.

Sở Diễm, Sở Dục tất nhiên là hiểu rõ nguyên nhân trong đó, đều trầm mặc không nói. Vân Kiếm hơi kinh ngạc, nhưng hẳn là người thông minh, không bao lâu liền nghĩ thông suốt huyền cơ trong đó.

Trong lúc này, biểu tình của mọi người khác nhau. Nhưng không ai tiến lên ngăn trở. Người Mông Cổ lại càng thêm mờ mờ, Thái tử phi vô cớ xuất thủ với một thị vệ, mặc dù nghi hoặc, nhưng không ai nguyện xen vào việc của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Không Thể Chết Sớm

Thân thể Thiên Dao run run, nàng cắn chặt môi, lại không nói một câu. Trong lòng không muốn, lại làm với người khác. Doãn Hàm Tuyết được xưng là một trong bốn tài nữ của Đế đô, quả nhiên là phú hoài công đọc sách thánh hiền.

“Đáng chết không phải là nàng, mà là ngươi. Nếu ngươi còn có lương tâm, hy vọng ngươi biết sám hối.” Nàng lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tuyết đêm cô lãnh, bầu trời tuyết rơi như lông ngỗng.

Thiên Dao một mình đứng ở bên ngoài lều lớn như pho tượng, ngửa đầu nhìn trời đêm đen như mực, một tầng bông tuyết rơi xuống sa y trắng thuần. Sở Diễm đi tới, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Hắn cởi ra áo lông cáo trên người, bao lấy thân thể băng lãnh của nàng.

“Đứng ở chỗ này làm gì?” Hắn ôn nhu mở miệng.

“Ngắm tuyết, ngắm trăng.” Thiên Dao nhàn nhạt trả lời, không dấu vết cởi áo lông cáo của hắn ra.

“Tối nay có trăng sao?” Sở Diễm nhẹ cười, ôm nàng vào trong lòng. Nếu nàng không cần áo lông cáo, hẳn liền dùng thân thể của chính mình tới sưởi ấm cho nàng.

Thiên Dao ngẩng cao đầu, một đôi mắt bồ câu hoàn toàn trống rỗng. “Trăng luôn ở trên trời, cho dù chúng ta thấy hay không, nó đều ở đó.” Nàng nhàn nhạt nói xong, vươn lòng bàn tay ra, đón được một bông tuyết rơi xuống. Bông tuyết sáu cánh bị nhiệt độ lòng bàn tay hoà tan, hoá thành một giọt nước óng ánh trong suốt như sương châu, giống như giọt nước mắt đau buồn. Thiên Dao nghĩ có lẽ bản thân chính là bông tuyết yếu ớt, mà Sở Diễm là ngọn nguồn ấm áp. Nàng tham luyến ấm áp của hắn, mà sự tham luyến này chỉ làm nàng chết không chỗ chôn.

“Dao Nhi khi nào lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi.” Sở Diễm cười, đầu ngón tay đẩy ra vạt áo trước ngực nàng, mềm nhẹ vuốt ve vết thương nhọt nhạt kia. “Qua hai ngày nữa, vết sẹo sẽ hoàn toàn biến mất.”

Thiên Dao nhanh tay kéo cổ áo lại, giọng nói lạnh lùng. “Điện hạ cực kỳ để ý cái này sao?”

“Nữ nhân luôn luôn yêu thích mỹ mạo, Dao Nhi không quan tâm, Bôn vương đành phải thay nàng để ý rồi.” Sở Diễm nghiêm túc xoay người nàng lại, kéo ra vạt áo trước ngực, cúi đầu hôn lên vết thương trên cổ nàng.

“Sở Diễm, buông tay.” Thiên Dao bối rối vùng vẫy, tiếc rằng cánh tay ôm eo nàng của hắn càng siết chặt, dường như khiến Thiên Dao không thờ nổi.

Nụ hôn của hắn dọc theo xương quai xanh của nàng hướng lên phía trên, dừng lại trên làn môi mềm mại, ôn nhu lưu luyến. Sau đó, mới kéo vạt áo của nàng lại, cũng sử dụng áo lông cáo đem thân thể nhỏ xinh của nàng bao lấy. “Bôn vương còn có chút chuyện phải xử lý, Dao Nhi về lầu trước đi.”

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, nhanh chân rời đi.

“Nhìn chưa đủ sao? Ra đi.” Sở Diễm khoanh tay đứng, thân thể cao lớn trong đêm tuyết càng thêm lãnh ngạo.

Lời nói biến mất, trong bóng đêm xuất hiện một bóng dáng, khom người cúi đầu. “Nhĩ lực của Thất ca thật tốt. Mỹ nhân như ngọc, phong tình vạn chủng, thần đệ vẫn...”

“Có chuyện gì sao?” Sở Diễm hơi không kiên nhẫn, lạnh giọng hỏi.

“Chuyện của Hàm Tuyết, đa tạ Thất ca thành toàn. Chỉ là, lần này uỷ khuất Thất tẩu, không biết thương thế của người như thế nào?”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, chỉ e Sở Dục cảm tạ hắn là giả, hỏi thăm thương thế Thiên Dao mới là thật. Hắn đã không chỉ một lần bồi hồi ở ngoài lầu của Thiên Dao, đều bị ám vệ của Sở Diễm ngăn lại. “Thiên Dao không phải là người đệ nên quan tâm, Sở Dục, nàng không phải Doãn Hàm Tuyết. Đối với nàng, Bôn vương tuyệt đối không buông tay.”

Sắc mặt Sở Dục hơi trầm xuống, chấp tay nói. “Thần đệ không dám có ý nghĩ không an phận.”

“Điện hạ.” Ám vệ của Sở Diễm vội vàng đến, quỳ gối cúi đầu, hơi bận tâm liếc nhìn Sở Dục một bên.

“Cứ nói đừng ngại.” Sở Diễm lạnh giọng mở miệng.

“Điện hạ, nương nương bị Vương tử A Lang cướp đi. Nhóm người ty chức nhất thời lo lắng...”

“Cái gì? Một đám phế vật.” Phượng mâu Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo, phát ra tiếng khớp xương va vào nhau răng rắc. Là hắn quá mức sơ suất, A Lang cùng Tháp Na huynh muội tình thâm, Tháp Na chết, A Lang sớm ghi hận trong lòng. Sở Diễm vốn tưởng rằng có hắn ở đây, A Lang ít nhiều sẽ có điều cô kỵ. Là hắn đã xem nhẹ A Lang.

“Thất tẩu võ công không kém, lại có ám vệ bảo hộ, như thế nào lại bị A Lang cướp được?” Sở Dục khẽ kinh ngạc.

“Thiên Dao không có tâm phòng bị với A Lang, ám vệ của Bôn vương cũng không nghi ngờ hắn, như vậy mới khiến cho hắn hành động được. Trước mắt quan trọng nhất là phải tìm kiếm tung tích của Thiên Dao.” Mâu sắc Sở Diễm thâm trầm như hàn đàm, lạnh giọng phân phó. “Sở Dục, mang đại quân vây khốn đại doanh Mông Cổ. Bôn vương muốn bức A Lang xuất hiện.”

“Được.” Sở Dục đáp lại, nhanh chân rời đi, không dám trì hoãn.

Thiên Dao bị A Lang đánh bất tỉnh. Khi tỉnh lại, thân đã ở trong một thạch động tối tăm. Bên cạnh là một hồ nước bên trong toả ra hàn khí sùng sục, âm trầm làm cho người ta sợ hãi. Thiên Dao chỉ cảm thấy thân thể dị thường băng lãnh, thậm chí muốn vận nội lực điều tức, mới phát hiện huyết đạo bị chế trụ.

“Sur tẩu đã tỉnh?” Thân thể cao lớn của A Lang đứng ở bên cạnh nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng.

Thiên Dao đạm mạc cười, hơi ngồi dậy, vỗ nhẹ nếp gấp nơi ống quần lụa mỏng, hết sức lạnh nhạt.

“Sur tẩu quả nhiên không giống người thường, khó trách sư huynh tình nguyện đắc tội người Mông Cổ chúng ta cũng phải che chở cho người.” A Lang ôn hoà mà trào phúng nói.

Thiên Dao cười. ”Vương tử A Lang dẫn ta tới đây hẳn không phải là vì khen tặng Thiên Dao chứ?”

Vương tử A Lang hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tùy ý nhìn về phía mấy đại hán vạm vỡ ở một góc trong động. “Tháp Na từng bị vũ nhục, ta muốn đòi lại từng cái một trên người người.”

Màu sắc Thiên Dao khẽ biến, hiện lên một tia sợ hãi, không dấu vết lui về phía sau.

A Lang cười lạnh. “Hóa ra người cũng biết sợ. Độc phụ nhà người, cho dù bị lăng nhục đến chết cũng là trừng phạt đúng tội. Người Mông Cổ chúng ta luôn luôn quang minh lỗi lạc, sẽ không giống người Trung Nguyên các người dễ tiện như vậy. Huống chi, người chung quy là nữ nhân của sư huynh, ta không nghĩ muốn vũ nhục sư huynh.”

Thiên Dao nghe vậy nhếch khóe môi, lạnh lùng mà cười. Hắn bắt giữ nàng, thủ đoạn quả thật quang minh lỗi lạc mà.

“Người đâu, đánh nàng ta 100 gậy, ném vào trong hàn trì.” A Lang không tiếp tục đồng dài, lạnh giọng phân phó mấy gã đại hán trong động.

Vài đại hán Mông Cổ lĩnh mệnh, tay cầm gậy gỗ thô ráp, đánh liên tiếp lên thân thể Thiên Dao. Công lực Thiên Dao bị quản chế, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nàng co rút thành một khối, tùy ý để gậy gỗ đánh trên người. Gậy gỗ thô ráp có gai roi ở trên người, da tróc thịt bong. Trong chốc lát, quần lụa như tuyết của Thiên Dao nhiễm một mảng lớn đỏ tươi.

Nàng cắn răng chống đỡ, chỉ khi đau đến không chịu được mới kêu lên vài tiếng. Máu đỏ tươi theo khóe môi chảy ra, thân thể nhỏ xinh của Thiên Dao đau đến co giật, không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Trong động tối đen vang lên tiếng lẫn mình cùng tiếng ‘bộp, bộp’ của gậy gỗ. Thiên Dao nằm tại mặt đất lạnh băng, khó khăn hít thở từng ngụm, đau đến vô cùng nhưng lại không phát ra tiếng động nào, mái tóc đen ẩm ướt dán chặt trên gò má, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như giấy.

“Vương tử, có còn phải đánh tiếp không?” Sau khi đánh xong 100 gậy, đại hán Mông Cổ thăm dò hỏi, trong mắt vậy mà lại mang theo vài phần không đành lòng. Nữ nhân nhỏ xinh suy nhược như vậy, chịu trận đòn hiểm này, mặc dù không chết, cũng xem như mất nửa cái mạng.

A Lang dường như không cần nghĩ ngợi gì, chỉ xuống hàn trì ở một bên. “Ném nàng vào trong hàn trì. Nếu như nàng mạng lớn không chết, ta sẽ không nhắc lại chuyện cũ. Còn nếu như nàng chết, cũng xem như trừng phạt đúng tội.”

“Vâng ạ!” Đại hán Mông Cổ lĩnh mệnh, động tác lưu loát ném nàng vào trong hàn trì.

‘Tôm’ một tiếng, bọt nước văng lên. Thiên Dao đã bị ném vào trong hồ, giống như chưa từng vùng vẫy, lập tức rơi xuống đáy hồ.

“Chúng ta đi thôi.” A Lang bỏ lại một câu, liền dẫn thị vệ xoay người rời đi.

Yên lặng như chết, hít thở không thông cùng cái chết bao vây nàng trùng điệp, băng hàn rét thấu xương vây khốn tay chân nàng. Ý thức kêu gào vùng vẫy, nhưng mà, nàng thật sự đã không còn sức lực. Giữa lúc hoảng hốt, trong đầu lại xuất hiện đoàn chim oanh bay liện, hắn đứng ở dưới cây ngô đồng cao lớn, đoá hoa màu tím nhạt rơi trên đầu vai hắn, hắn ôn nhuận cười, nhân nhạ gọi nàng: “Dao Nhi.”

A, thật là châm chọc cỡ nào, mỗi một lần vùng vẫy bên bờ vực sinh tử, trong đầu đều xuất hiện người nam nhân khiến cho nàng yêu đến khắc cốt, lại đau đến mức tận cùng.

Bên tai, tựa hồ vang lên tiếng mẫu thân trầm nhẹ khẽ gọi. Trong đầu, hình ảnh thay đổi, mẫu thân nắm chặt tay nhỏ của nàng, bà nói: “A Dao, con là sinh mệnh kéo dài của mẫu thân. Phải sống thật tốt, con còn sống, tức là mẫu thân còn sống.”

Đúng vậy, phải sống! Ý thức Thiên Dao từ từ thanh tỉnh vài phần, băng hàn rét thấu xương vây quanh nàng. Nàng liều mạng vùng vẫy, tạo thành bọt nước mãnh liệt trong nước. Mặc dù từ chi đều đã cứng ngắc, nhưng may mà kỹ năng bơi của nàng vô cùng tốt, vùng vẫy một hồi, hao phí một phen sức lực, đầu cuối cùng cũng nổi lên mặt nước. Sương mù băng lạnh trên mặt hàn trì làm mờ hồ hai mắt, Thiên Dao không nhìn rõ, chỉ có thể dựa vào trí nhớ, cật lực bơi về bờ. Cảm giác quanh co bên bờ sinh tử thật sự cực kỳ đáng sợ, trong sự sợ hãi vô cùng, nàng rốt cục cũng lên đến bờ.

Ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, Thiên Dao mở to miệng thở dốc, phun ra vài ngụm nước lạnh. Thân thể dường như cứng ngắc, nàng thống khổ hoạt động thân thể. Trên nam thạch thô ráp cứng rắn trên đất lưu lại một vệt máu thật dài, ý thức lại bắt đầu từ từ mờ hồ. Cuối cùng, nàng ngất xỉu ở trong động. Bàn tay duỗi ra chính là hướng về ánh sáng mỏng manh chiếu vào cửa động.

Một mặt khác, A Lang trở lại doanh trường Mông Cổ, liền phát hiện quân Đại Hãn đã vây khốn nơi đây. Trong lều của Mông Cổ Vương, Sở Diễm khoanh tay đứng. Ánh sáng buổi sớm nhân nhạ rơi trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, lại xua không được sương lạnh phát ra toàn thân.

CHƯƠNG 104: LỰA CHỌN (1)

“Sư huynh, đây là ý gì?” Trong giọng nói của Vương tử A Lang có ý chất vấn.

Sở Diễm hiển nhiên không có tính nhẫn nại cùng hắn vòng vo, gọn gàng dứt khoát mở miệng. “Thẩm Thiên Dao đâu?”

Trong lòng Vương tử A Lang biết không thể gạt được Sở Diễm, đơn giản thẳng thừng thừa nhận. “Ta ném nàng vào trong băng trì rồi.”

“Cái gì?” Sở Diễm gần từng chữ từ trong kẽ răng, bàn tay nắm chặt thành quyền ẩn trong ống tay áo, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Hàn tri nước lạnh rét thấu xương, người thường ngâm trong hàn tri chưa tới một canh giờ sẽ mất mạng. A Lang, hân dâm... Hân quả thực là chán sống rồi.

“Thực xin lỗi, sư huynh.” A Lang buồn bực trả lời, ở trong lòng hắn đã chắc chắn là Thiên Dao bị trừng phạt đúng tội, dĩ nhiên hắn sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Trong núi Tang Điền, có vô số băng tri lớn nhỏ, nếu là tìm từng cái một, chỉ sợ tìm được cũng phải là mười ngày nửa tháng sau. Khi đó, Thâm Thiên Dao sớm đã là một cỗ thi thể.

Mắt đen sâu thẳm của Sở Diễm đột nhiên gọn sóng quay cuồng, bảo kiếm Phi Hồng trong tay chớp loé, mũi kiếm đã trực chỉ yết hầu A Lang. “Đừng làm cho Bôn vương phải hồi ngại lần thứ 3, nàng ở đâu?”

A Lang vẫn như cũ ấp úng không nói, rất có tư thái thấy chết không sờn. Mà mâu quang Sở Diễm lại lạnh thấu xương, cổ tay vừa động, kiếm đã cắt qua da cổ hắn. Vậy mà A Lang vẫn như cũ không động đậy, hân từ Mông Cổ, đều mạnh mẽ cứng cỏi như vậy. “Sư huynh, cho dù huynh giết A Lang, ta cũng sẽ không nói cho huynh biết chỗ của nàng. Tháp Na chết thảm, ta không thể để cho linh hồn của muội ấy không thể yên nghỉ.”

Sở Diễm cô lãnh cười, hân hiểu rõ cá tính A Lang, nếu như hân không muốn nói, cho dù giết hân cũng vô dụng. Có điều, là người chung quy sẽ có nhược điểm, Sở Diễm tự có biện pháp đối với hân.

“Yên tâm, người là sư đệ của Bôn vương, Bôn vương sẽ không giết người. Đại quân của Bôn vương đã vây khốn đại doanh Mông Cổ, Bôn vương trái lại muốn xem một chút, người không cần mạng của mình, có phải hay không cũng không cần mạng của phụ hoàng mẫu hậu mình.” Khoé môi Sở Diễm treo một nụ cười lãnh mị, hướng phía ngoài lều phân phó. “Truyền lệnh bốn vương, nếu như Vương tử A Lang không chịu mở miệng, cách thời gian một chén trà, bốn vương sẽ giết một người.”

“Sư huynh!” A Lang trừng lớn hai mắt, trong mắt che kín tơ máu đỏ tươi. Thân thể không nhịn được run rẩy, hân biết Sở Diễm, hân nói được liền nhất định làm được.

Sở Diễm lạnh lùng cười, tuấn nhan tuyệt mỹ, lại giống như ma quỷ tới từ địa ngục. “Mạng của mẫu hậu cùng vương đệ của người là do bốn vương cứu, vậy thì bắt đầu từ bọn họ đi.”

Sở Diễm vừa dứt lời, đã có thị vệ đem đệ đệ của A Lang kéo vào, đẩy ngã trên đất, đao liên kề ở trên cổ hân. Đó chỉ là một hài tử còn rất nhỏ, quỳ gối trên đất, run rẩy khóc rống, dùng tiếng Mông Cổ kêu to, “Ca ca cứu đệ.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Sở Diễm liếc sang A Lang, giống như tùy ý nói. “A Lang, thời gian cho người cân nhắc không nhiều.”

Trên trán A Lang đỏ mồ hôi lạnh, găng co trong chốc lát, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, đầu ép tới cực thấp, giọng nói khàn khàn. “Thạch động thứ hai dưới chân núi Tang Điền.”

Hân vừa dứt lời, Sở Diễm không chút do dự hướng ngoài lều mà đi, sau đó chỉ nghe tiếng vó ngựa ‘lộc lộc’ rất nhanh rời đi.

Khi Sở Diễm dẫn người đi vào trong động, Thiên Dao nằm trên nam thạch cứng rắn trên đất, sớm bất tỉnh. Sa y đơn bạc nhiễm một mảng lớn đỏ tươi, ướt sũng dán trên thân thể nàng. “Dao Nhi.” Sở Diễm khàn giọng gọi, bước nhanh tới, ôm thân thể băng lãnh của nàng vào trong ngực. Đúng vậy, băng lãnh, hoàn toàn mất đi nhiệt độ, thậm chí, đã không còn hơi thở.

“Dao Nhi, nàng tỉnh lại đi.” Con người sâu thẳm nhiễm tia máu đỏ, hân lớn tiếng gọi tên nàng, tay dán lên trước ngực nàng, liên tục truyền nội lực vào trong thân thể nàng.

Thiên Dao rốt cuộc có chút phản ứng mỏng manh, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú cau chặt, ho khan vài tiếng, sau đó, máu loãng từ trong miệng mạnh mẽ trào ra. Nàng nhỏ giọng nói, “Đau, đau quá.”

“Dao Nhi.” Sở Diễm cũng luống cuống, xem ra, nàng không chỉ đơn giản là bị ném vào trong hàn tri, nàng bị nội thương rất nặng, chỉ sợ tâm mạch đã bị tổn thương. “Dao Nhi, nàng cố gắng lên. Ta dẫn nàng rời khỏi chỗ này, không có việc gì, Bôn vương sẽ không để nàng có việc gì.”

Thiên Dao được hân ôm trong lòng, lại mất đi tri giác, may mà nàng còn thở, mặc dù hơi thở cực kỳ mỏng manh.

Sở Diễm ôm nàng trở lại lều lớn ở Mông Cổ, lệnh cho người hầu chất đầy lò than trong lều, nhiệt độ trong lều ấm áp như ngày xuân. Vì thân thể Thiên Dao bị băng lãnh mà cứng đờ, hân xoay mình lên giường nhỏ, dường như là không chút chần chờ cởi xuống y phục trên người. Đập vào mắt là vết bầm tím cùng vết máu che kín trên da thịt trắng nõn của Thiên Dao, giống như dây leo trên thân thể nàng, màu máu làm cho người ta sợ hãi. Sở Diễm chỉ cảm thấy con người cay cay, thoáng cảm tức cúi đầu hôn từ vết thương trên vai nàng, thắm vào trong miệng là mùi máu tươi ngai ngái.

Hai cổ thân thể trần trụi trần miên, Thiên Dao thỉnh thoảng rên rỉ, vô thức áp sát nơi phát ra hơi ấm, cánh tay gắt gao ôm chặt eo hân. Ở trong rét lạnh quá lâu, sẽ càng khát vọng sự ấm áp. Đôi môi lạnh ngắt bị hân bỏ vào bắt lấy, nụ hôn của hân thật cẩn thận, sợ làm tổn thương tới tiểu nhân nhi yếu ớt như gôm sứ trong lòng. Sở Diễm hân chinh chiến một đời, dồn hết vào thiên hạ, lại bảo hộ không được nữ nhân của chính mình. Nàng mang vết thương chồng chất, hân làm sao lại không đau lòng.

“Dao Nhi, tỉnh lại là tốt rồi.” Hân nâng cằm của nàng lên, từ trong bình sứ màu trắng đỏ ra một viên thuốc màu đỏ, miệng đối miệng đút cho nàng, đồng thời sử dụng nội lực thay nàng hoà tan dược vật trong thân thể. Thân thể Thiên Dao trong ngực hân từ từ ấm áp mềm mại, chỉ là, thương tổn quá nặng, chỉ sợ phải điều dưỡng một thời gian rất dài.

Sở Diễm ôm chặt nàng trong ngực, ngón tay thon dài dính thuốc mỡ cẩn thận thoa lên vết thương trên người nàng. Thiên Dao gồng đầu lên cánh tay hắn, đa số thời gian đều an phận, chỉ là khi bị hắn làm đau mới thút thít khóc vài tiếng. Sở Diễm đau lòng hôn môi nàng, ôn nhu trấn an.

Thiên Dao mê man một đêm, ngày thứ hai tỉnh lại, trong đầu trống rỗng. Trí nhớ sau cùng của nàng dừng lại trong hàn trì, sau đó, nàng hình như nghe thấy tiếng mẩu thân. Trí nhớ sau lúc đó hết thảy trống rỗng. Nàng muốn động dậy thân thể, mới phát hiện vòng eo bị một cánh tay rắn chắc giam cầm. Mà chủ nhân cánh tay này, vẫn đang ngủ say như trước. Về mặt khi ngủ của hắn an tĩnh mà vô hại, so với nam tử sắc bén ngày thường, hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Sở, Sở Diễm.” Nàng đẩy đẩy hắn, cổ họng hết sức khô rát.

Lông mi dài của hắn run rẩy vài cái, sau đó hai mắt mở ra, ánh mắt thâm thúy sáng quắc nhìn chăm chăm nàng. “Rốt cục cũng tỉnh.” Hắn nhàn nhạt nói, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má mềm mại tinh tế giống như sứ trắng của nàng.

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, thân thể lui về sau một chút. Mặc dù được chặn mông bao quanh thân thể, bọn họ vẫn tương đối trần trụi, trên người nàng có thương tích, biết rõ Sở Diễm hẳn thật sự sẽ không làm chuyện gì đối với nàng, nhưng vẫn không được tự nhiên khi ở chung như vậy. “Thả, buông.” Nàng phát hiện thanh âm chính mình run run đến vậy.

Sở Diễm tà mị cười, đầu ngón tay lại nắm cầm của nàng. “Đêm qua mới vừa ăn Bồn vương sạch sành sanh, Dao Nhi đây là muốn qua cầu rút ván sao?”

“Người...” Thiên Dao nhú mi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Rõ ràng là hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cư nhiên được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Bộ dáng xấu hổ của nàng dường như khiến hắn vui vẻ, Sở Diễm cười sáng khoái đứng dậy, thân thể cao lớn rắn chắc trần trụi phô bày trước mặt nàng. Thiên Dao cúi đầu cực thấp, nào còn dám nhìn hắn. Chỉ nghe tiếng mặc y phục xột xoạt vang lên.

“Nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi, buổi tối Bồn vương sẽ trở về thăm nàng.” Trước khi đi, hắn không quên đặt một nụ hôn xuống môi nàng.

Mà về mặt Thiên Dao lạnh nhạt, cũng không nói được hay không được. Trong lòng nhớ nhưng mà: Nếu có thể, vĩnh viễn không gặp lại. Nàng sao có thể quên vết thương chong chóng toàn thân này là do người nào ban tặng. Hắn vì bảo hộ một nữ nhân khác, lại một lần nữa thương tổn nàng.

Trên người tuy đã bôi thuốc nhưng miệng vết thương vẫn đau như trước, khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng đau theo. Thiên Dao biết bản thân bị nội thương rất nặng, muốn khôi phục chỉ sợ không dễ. Nàng cảm thấy mệt chết đi được, rất muốn có được cảm giác thoải mái một chút, nhưng mà thân thể đau đớn lại khiến cho nàng càng thanh tỉnh, mồ hôi lạnh sớm đã ướt đầm y phục.

Cửa lều đột nhiên bị người ngoài nhắc lên, Thiên Dao theo bản năng tưởng rằng là Sở Diễm, vội vàng quán chân che kín người, ngược mắt, mới phát hiện người đến là Doãn Hàm Tuyết, mà nàng giờ phút này lại thay đổi một thân nữ trang.

“Doãn tỷ tỷ có việc gì sao?” Nàng có chút vô lực mở miệng, đúng vậy, vô lực. Giờ phút này nàng mỗi một không chịu nổi, không có tâm lực cùng Doãn Hàm Tuyết vòng vo.

Doãn Hàm Tuyết cười quyến rũ, ngồi xuống bên cạnh giường nàng. “Muội muội nói gì vậy, chẳng lẽ không có chuyện thì không thể tới chỗ muội ngồi chút sao? Ta nên cảm tạ muội muội mới đúng, nếu không có muội muội thay ta nhận tội, hiện giờ chịu khổ, chỉ sợ là Hàm Tuyết rồi.”

Thiên Dao im lặng, hàng mi thon dài run nhẹ. Trong bông có kim, hiện giờ xem như chuẩn xác mở mang tầm mắt rồi. Tuy là lời tăng bốc, nhưng mà chữ chữ nói ra, lời nói đâm vào ngực Thiên Dao. So với Doãn Hàm Tuyết giờ phút này, Thiên Dao ngược lại thích năng sắc bén của trước kia, ít nhất, so với hiện tại vẫn chân thật hơn.

Có lẽ trong mắt Doãn Hàm Tuyết nàng chặt vật không chịu nổi, ngược lại khiến nàng càng tùy tiện không để ý. Thiên Dao chậm rãi nhắm mắt lại, không chút sức lực tựa vào trên giường mềm. Nếu nàng ta muốn xem thì để cho nàng ta vui mừng triệt để đi.

“Thương thế của ngươi cực kỳ nghiêm trọng đúng không?” Doãn Hàm Tuyết thăm dò hỏi, nàng tự nhiên sẽ không xúc lên y phục Thiên Dao để xem xét thương thế, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng không khó nhận ra.

“Vẫn tốt, làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, cũng không có cảm xúc gì.

Doãn Hàm Tuyết ngồi bên cạnh nàng, câu được câu không nói. Thiên Dao lại trầm mặc không nói, xem nàng như không khí. Cũng chỉ đến khi nàng đề cập về công chúa Tháp Na, Thiên Dao mới mở mắt ra, trong mắt hiếm thấy vài tia gọn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Lựa Chọn (1)

“Sur huynh, đây là ý gì?” Trong giọng nói của Vương tử A Lang có ý chất vấn.

Sở Diễm hiển nhiên không có tính nhẫn nại cùng hấn vòng vo, gọn gàng dứt khoát mở miệng. “Thẩm Thiên Dao đâu?”

Trong lòng Vương tử A Lang biết không thể gạt được Sở Diễm, đơn giản thẳng thừng thừa nhận. “Ta ném nàng vào trong băng tri rồi.”

“Cái gì?” Sở Diễm gần từng chữ từ trong kẽ răng, bàn tay nắm chặt thành quyền ẩn trong ống tay áo, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Hàn tri nước lạnh rét thấu xương, người thường ngâm trong hàn tri chưa tới một canh giờ sẽ mất mạng. A Lang, hấn dám... Hấn quả thực là chán sống rồi.

“Thực xin lỗi, sur huynh.” A Lang buồn bực trả lời, ở trong lòng hấn đã chắc chắn là Thiên Dao bị trừng phạt đúng tội, dĩ nhiên hấn sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Trong núi Tang Điền, có vô số băng tri lớn nhỏ, nếu là tìm từng cái một, chỉ sợ tìm được cũng phải là mười ngày nửa tháng sau. Khi đó, Thẩm Thiên Dao sớm đã là một cỗ thi thể.

Mắt đen sâu thẳm của Sở Diễm đột nhiên gọn sóng quay cuồng, bảo kiếm Phi Hồng trong tay chớp loé, mũi kiếm đã trực chỉ yết hầu A Lang. “Đừng làm cho Bồn vương phải hồi ngại lần thứ 3, nàng ở đâu?”

A Lang vẫn như cũ ấp úng không nói, rất có tư thái thấy chết không sờn. Mà mâu quang Sở Diễm lại lạnh thấu xương, cổ tay vừa động, kiếm đã cắt qua da cổ hấn. Vậy mà A Lang vẫn như cũ không động đậy, hấn từ Mông Cổ, đều mạnh mẽ cứng cỏi như vậy. “Sur huynh, cho dù huynh giết A Lang, ta cũng sẽ không nói cho huynh biết chỗ của nàng. Tháp Na chết thảm, ta không thể để cho linh hồn của muội ấy không thể yên nghỉ.”

Sở Diễm cô lãnh cười, hấn hiểu rõ cá tính A Lang, nếu như hấn không muốn nói, cho dù giết hấn cũng vô dụng. Có điều, là người chung quy sẽ có nhược điểm, Sở Diễm tự có biện pháp đối với hấn.

“Yên tâm, người là sư đệ của Bồn vương, Bồn vương sẽ không giết người. Đại quân của Bồn vương đã vây khốn đại doanh Mông Cổ, Bồn vương trái lại muốn xem một chút, người không cần mạng của mình, có phải hay không cũng không cần mạng của phụ hoàng mẫu hậu mình.” Khoé môi Sở Diễm treo một nụ cười lãnh mị, hướng phía ngoài lều phân phó. “Truyền lệnh bốn vương, nếu như Vương tử A Lang không chịu mở miệng, cách thời gian một chén trà, bốn vương sẽ giết một người.”

“Sur huynh!” A Lang trừng lớn hai mắt, trong mắt che kín tơ máu đỏ tươi. Thân thể không nhịn được run rẩy, hấn biết Sở Diễm, hấn nói được liền nhất định làm được.

Sở Diễm lạnh lùng cười, tuấn nhan tuyệt mỹ, lại giống như ma quỷ tới từ địa ngục. “Mạng của mẫu hậu cùng vương đệ của người là do bốn vương cứu, vậy thì bắt đầu từ bọn họ đi.”

Sở Diễm vừa dứt lời, đã có thị vệ đem đệ đệ của A Lang kéo vào, đẩy ngã trên đất, đao liên kề ở trên cổ hấn. Đó chỉ là một hài tử còn rất nhỏ, quỳ gối trên đất, run rẩy khóc rống, dùng tiếng Mông Cổ kêu to, “Ca ca cứu đệ.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Sở Diễm liếc sang A Lang, giống như tùy ý nói. “A Lang, thời gian cho người cân nhắc không nhiều.”

Trên trán A Lang đỏ mồ hôi lạnh, găng co trong chốc lát, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, đầu ép tới cực thấp, giọng nói khàn khàn. “Thạch động thứ hai dưới chân núi Tang Điền.”

Hấn vừa dứt lời, Sở Diễm không chút do dự hướng ngoài lều mà đi, sau đó chỉ nghe tiếng vó ngựa ‘lộc cộc’ rất nhanh rời đi.

Khi Sở Diễm dẫn người đi vào trong động, Thiên Dao nằm trên nam thạch cứng rắn trên đất, sớm bất tỉnh. Sa y đơn bạc nhiễm một mảng lớn đỏ tươi, ướt sũng dán trên thân thể nàng. “Dao Nhi.” Sở Diễm khàn giọng gọi, bước nhanh tới, ôm thân thể băng lãnh của nàng vào trong ngực. Đúng vậy, băng lãnh, hoàn toàn mất đi nhiệt độ, thậm chí, đã không còn hơi thở.

“Dao Nhi, nàng tỉnh lại đi.” Con người sâu thẳm nhiễm tia máu đỏ, hấn lớn tiếng gọi tên nàng, tay dán lên trước ngực nàng, liên tục truyền nội lực vào trong thân thể nàng.

Thiên Dao rốt cuộc có chút phản ứng mỏng manh, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú cau chặt, ho khan vài tiếng, sau đó, máu loãng từ trong miệng mạnh mẽ trào ra. Nàng nhỏ giọng nói, “Đau, đau quá.”

“Dao Nhi.” Sở Diễm cũng luống cuống, xem ra, nàng không chỉ đơn giản là bị ném vào trong hàn tri, nàng bị nội thương rất nặng, chỉ sợ tâm mạch đã bị tổn thương. “Dao Nhi, nàng cố gắng lên. Ta dẫn nàng rời khỏi chỗ này, không có việc gì, Bồn vương sẽ không để nàng có việc gì.”

Thiên Dao được hấn ôm trong lòng, lại mất đi tri giác, may mà nàng còn thở, mặc dù hơi thở cực kỳ mỏng manh.

Sở Diễm ôm nàng trở lại lều lớn ở Mông Cổ, lệnh cho người hầu chất đầy lò than trong lều, nhiệt độ trong lều ấm áp như ngày xuân. Vì thân thể Thiên Dao bị băng lãnh mà cứng đờ, hấn xoay mình lên giường nhỏ, dường như là không chút chần chờ cõi xuống y phục trên người. Đập vào mắt là vết bầm tím cùng vết máu che kín trên da thịt trắng nõn của Thiên Dao, giống như dây leo trên thân thể nàng, màu máu làm cho người ta sợ hãi. Sở Diễm chỉ cảm thấy con người cay cay, thoáng cảm tức cúi đầu hôn từ vết thương trên vai nàng, thấm vào trong miệng là mùi máu tươi ngai ngái.

Hai cổ thân thể trần trụi trần miên, Thiên Dao thỉnh thoảng rên rỉ, vô thức áp sát nơi phát ra hơi ấm, cánh tay gắt gao ôm chặt eo hắn. Ở trong rét lạnh quá lâu, sẽ càng khát vọng sự ấm áp. Đôi môi lạnh ngắt bị hắn bỏ nhào bắt lấy, nụ hôn của hắn thật cẩn thận, sợ làm tổn thương tới tiểu nhân nhi yếu ớt như gôm sứ trong lòng. Sở Diễm hắn chinh chiến một đời, dồn hết vào thiên hạ, lại bảo hộ không được nữ nhân của chính mình. Nàng mang vết thương chồng chất, hắn làm sao lại không đau lòng.

“Dao Nhi, tỉnh lại là tốt rồi.” Hắn nâng cằm của nàng lên, từ trong bình sứ màu trắng đỏ ra một viên thuốc màu đỏ, miệng đối miệng đút cho nàng, đồng thời sử dụng nội lực thay nàng hoà tan được vật trong thân thể. Thân thể Thiên Dao trong ngực hắn từ từ ấm áp mềm mại, chỉ là, thương tổn quá nặng, chỉ sợ phải điều dưỡng một thời gian rất dài.

Sở Diễm ôm chặt nàng trong ngực, ngón tay thon dài dính thuốc mỡ cẩn thận thoa lên vết thương trên người nàng. Thiên Dao gồng đầu lên cánh tay hắn, đa số thời gian đều an phận, chỉ là khi bị hắn làm đau mới thút thít khóc vài tiếng. Sở Diễm đau lòng hôn môi nàng, ôn nhu trấn an.

Thiên Dao mê man một đêm, ngày thứ hai tỉnh lại, trong đầu trống rỗng. Trí nhớ sau cùng của nàng dừng lại trong hàn trì, sau đó, nàng hình như nghe thấy tiếng mẩu thân. Trí nhớ sau lúc đó hết thảy trống rỗng. Nàng muốn động dậy thân thể, mới phát hiện vòng eo bị một cánh tay rắn chắc giam cầm. Mà chủ nhân cánh tay này, vẫn đang ngủ say như trước. Về mặt khi ngủ của hắn an tĩnh mà vô hại, so với nam tử sắc bén ngày thường, hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Sở, Sở Diễm” Nàng đẩy đẩy hắn, cổ họng hết sức khô rát.

Lông mi dài của hắn run rẩy vài cái, sau đó hai mắt mở ra, ánh mắt thâm thúy sáng quắc nhìn chằm chằm nàng. “Rốt cục cũng tỉnh.” Hắn nhàn nhạt nói, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má mềm mại tinh tế giống như sứ trắng của nàng.

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, thân thể lui về sau một chút. Mặc dù được chắn mỏng bao quanh thân thể, bọn họ vẫn tương đối trần trụi, trên người nàng có thương tích, biết rõ Sở Diễm hắn thật sự sẽ không làm chuyện gì đối với nàng, nhưng vẫn không được tự nhiên khi ở chung như vậy. “Thả, buông.” Nàng phát hiện thanh âm chính mình run run đến vậy.

Sở Diễm tà mị cười, đầu ngón tay lại nắm cằm của nàng. “Đêm qua mới vừa ăn Bồn vương sạch sành sanh, Dao Nhi đây là muốn qua cầu rút ván sao?”

“Người...” Thiên Dao nhú mi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Rõ ràng là hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cư nhiên được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Bộ dáng xấu hổ của nàng dường như khiến hắn vui vẻ, Sở Diễm cười sáng khoái đứng dậy, thân thể cao lớn rắn chắc trần trụi phô bày trước mặt nàng. Thiên Dao cúi đầu cực thấp, nào còn dám nhìn hắn. Chỉ nghe tiếng mặc y phục xột xoạt vang lên.

“Nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi, buổi tối Bồn vương sẽ trở về thăm nàng.” Trước khi đi, hắn không quên đặt một nụ hôn xuống môi nàng.

Mà về mặt Thiên Dao lạnh nhạt, cũng không nói được hay không được. Trong lòng nhớ nhưng mà: Nếu có thể, vĩnh viễn không gặp lại. Nàng sao có thể quên vết thương chồng chất toàn thân này là do người nào ban tặng. Hắn vì bảo hộ một nữ nhân khác, lại một lần nữa thương tổn nàng.

Trên người tuy đã bôi thuốc nhưng miệng vết thương vẫn đau như trước, khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng đau theo. Thiên Dao biết bản thân bị nội thương rất nặng, muốn khôi phục chỉ sợ không dễ. Nàng cảm thấy mệt chết đi được, rất muốn có được cảm giác thoải mái một chút, nhưng mà thân thể đau đớn lại khiến cho nàng càng thanh tỉnh, mồ hôi lạnh sớm đã ướt đầm y phục.

Cửa lều đột nhiên bị người ngoài nhắc lên, Thiên Dao theo bản năng tưởng rằng là Sở Diễm, vội vàng quấn chăn che kín người, ngược mắt, mới phát hiện người đến là Doãn Hàm Tuyết, mà nàng giờ phút này lại thay đổi một thân nữ trang.

“Doãn tỷ tỷ có việc gì sao?” Nàng có chút vô lực mở miệng, đúng vậy, vô lực. Giờ phút này nàng mệt mỏi không chịu nổi, không có tâm lực cùng Doãn Hàm Tuyết vòng vo.

Doãn Hàm Tuyết cười quyến rũ, ngồi xuống bên cạnh giường nàng. “Muội muội nói gì vậy, chẳng lẽ không có chuyện thì không thể tới chỗ muội ngồi chút sao? Ta nên cảm tạ muội muội mới đúng, nếu không có muội muội thay ta nhận tội, hiện giờ chịu khổ, chỉ sợ là Hàm Tuyết rồi.”

Thiên Dao im lặng, hàng mi thon dài run nhẹ. Trong bóng có kim, hiện giờ xem như chuẩn xác mở mang tầm mắt rồi. Tuy là lời tăng bốc, nhưng mà chữ chữ nói ra, lời nói đâm vào ngực Thiên Dao. So với Doãn Hàm Tuyết giờ phút này, Thiên Dao ngược lại thích nàng sắc bén của trước kia, ít nhất, so với hiện tại vẫn chân thật hơn.

Có lẽ trong mắt Doãn Hàm Tuyết nàng chật vật không chịu nổi, ngược lại khiến nàng càng tùy tiện không để ý. Thiên Dao chậm rãi nhắm mắt lại, không chút sức lực tựa vào trên giường mềm. Nếu nàng ta muốn xem thì để cho nàng ta vui mừng triệt để đi.

“Thương thế của ngươi cực kỳ nghiêm trọng đúng không?” Doãn Hàm Tuyết thăm dò hỏi, nàng tự nhiên sẽ không xốc lên y phục Thiên Dao để xem xét thương thế, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng không khó nhận ra.

“Vẫn tốt, làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, cũng không có cảm xúc gì.

Doãn Hàm Tuyết ngồi bên cạnh nàng, câu được câu không nói. Thiên Dao lại trầm mặc không nói, xem nàng như không khí. Cũng chỉ đến khi nàng đề cập về công chúa Tháp Na, Thiên Dao mới mở mắt ra, trong mắt hiếm thấy vài tia gọn sóng.

Chương 105: Lựa Chọn (2)

“Điện hạ thỉnh pháp sư Mông Cổ siêu độ cho công chúa Tháp Na.”

“Tháp Na vô tội bị liên lụy, hy vọng kiếp sau nàng có thể đầu thai làm người trong một gia đình bình thường, không chút lo lắng.” Làn môi Thiên Dao rung động vài cái.

“Vài ngày trước ta liên tục gặp ác mộng, hẳn là quỷ hồn của công chúa Tháp Na quấy nhiễu. Điện hạ thay nàng làm lễ cúng bái, mấy ngày nay cũng coi như yên tâm.”

Một đôi con ngươi trong suốt của Thiên Dao mờ mờ nhìn chăm chăm đỉnh đầu, nhàn nhạt mở miệng. “Ác giả ác báo, tỷ tỷ người nói có đúng không?”

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt môi, sắc mặt hung dữ vài phần.

“Tỷ tỷ nói xong chưa? Thiên Dao mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Nàng mở miệng lần nữa, giọng điệu gần như mỏng manh. Mệt, là thật, cũng không phải nói cho có lệ.

Doãn Hàm Tuyết đứng dậy, khẽ hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Cuối cùng cũng khôi phục an tĩnh, Thiên Dao mới vừa khép mắt lại, ngoài lều lại truyền ra một tiếng hô nhỏ thê lương, thanh âm không lớn, mà Thiên Dao nghe được rõ ràng, là Doãn Hàm Tuyết.

“Doãn Hàm Tuyết.” Nàng gọi, nhưng không ai đáp lại. Vì thế, có chút khó khăn xoay người xuống giường. Mới vừa xóc cửa lều lên, sau gáy liền truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó, người liền mất đi tri giác.

Lại từ trong bóng tối tỉnh lại, người đã ở trên đỉnh núi cao, gió lạnh thổi qua sa y đơn bạc, xé rách miệng vết thương, đau đớn vô cùng. Thiên Dao cật lực nhúc nhích thân thể, mới phát hiện hai tay đã bị trói chặt. Phóng mắt nhìn đi, màn đêm buông xuống, bầu trời có vài ngôi sao nhỏ ít ỏi.

“Doãn Hàm Tuyết.” Nàng dùng thân thể đụng vài cái vào nữ nhân đang bất tỉnh bên cạnh.

Doãn Hàm Tuyết chậm rãi mở hai mắt, nhìn đến hoàn cảnh lúc này, chấn kinh không nhỏ. May mà, nàng coi như bảo trì được sự bình tĩnh, cũng không có lên tiếng la lớn. “Ta, chúng ta đang ở đâu?”

Thiên Dao vẫn chưa đáp lại, mà lão đạo đứng dậy, đứng ở vách núi đen từ trên cao nhìn xuống. Gió lạnh gào thét, màn đêm bao phủ xuống núi Tang Diên, quý mị nói không nên lời. Phía sau cách xa vài trượng, kỳ bệng hắc y tay cầm cung, hướng về phía các nàng.

“Bốn soái chinh chiến cả đời, trải lại lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân trấn định như vậy.” Phía sau truyền đến giọng cười sáng khoái ồm ồm của nam tử.

Thiên Dao chậm rãi quay đầu, đập vào mắt là bốn mươi tên nam tử ở hai bên, thân hình cao lớn, sắc mặt tối đen. “Chẳng lẽ sợ hãi thì ngươi có thể tha chúng ta sao? A Lạc Xích Chân tướng quân!” Lời nói ra thập phần lưu loát tiếng Mông Cổ, nàng tận lực nhấn mạnh mấy chữ sau cùng.

Không chỉ có A Lạc Xích Chân, ngay cả Doãn Hàm Tuyết cũng không khỏi kinh ngạc. Khá khen cho một Thẩm Thiên Dao, khá khen cho một nữ tử thâm tàng bất lộ. “Ngươi, ngươi biết tiếng Mông Cổ?”

Thiên Dao không nói, sóng lưng đứng thẳng tắp. Mái tóc đen theo gió khẽ bay.

Dưới chân núi truyền đến tiếng vô ngựa hỗn loạn, Sở Diễm dẫn theo một đội quân tinh nhuệ, từ xa mà đến. A Lạc Xích Chân cười ha ha, lớn tiếng nói với đám người Sở Diễm. “So với tướng tượng của bốn soái, thái tử điện hạ tới quả thật rất nhanh.”

Sở Diễm chưa mở miệng, Sở Dục đã kìm nén không được. “A Lạc Xích Chân, giờ âm mưu quỷ kế, ngươi còn là nam tử đại trượng phu sao? Mau thả các nàng ra. Nếu không, Bốn vương sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn.”

A Lạc Xích Chân cười lạnh. “Nếu không có quỷ kế của người Trung Nguyên các ngươi, Bốn soái cũng sẽ không lưu lạc tới kết cục như vậy. Hiện giờ, Bốn soái chỉ dùng đạo người trả lại cho người mà thôi.”

“Ngươi!” Sở Dục căm tức nhưng lại không có cách nào phản bác lại. Từ xưa ‘Bình bất yếm trá’, Thất ca dùng kế dụ địch, A Lạc Xích Chân tự nhiên

cũng dùng Thiên Dao, Hàm Tuyết để áp chế lại.

Sắc mặt Sở Diễm không thay đổi, giục ngựa tiến lên vài bước. “A Lạc Xích Chân, chiến tranh là chuyện của nam nhân, hà tất phải kéo nữ nhân vào. Có bản lĩnh liền tìm Bồn vương.”

A Lạc Xích Chân hừ cười. “Bồn soái đích thực không có năng lực đối kháng cùng người, bất quá, cho dù là chết, ta cũng cần phải lôi kéo nữ nhân của người cùng xuống địa ngục, để cho thái tử điện hạ nếm thử mùi vị mất mát.” Hắn âm trầm cười, thuận tay đem Doãn Hàm Tuyết từ trên mặt đất kéo lên, nắm lấy mái tóc dài của nàng, bức bách nàng ngẩng đầu đối diện chính mình. Lòng bàn tay thô ráp ma sát vài cái trên đôi má non mềm của nàng. “Chỉ là đáng tiếc, mỹ nhân yêu điệu như vậy, liền phải táng thân dưới đáy vực, thật đúng là đáng tiếc rồi.”

Doãn Hàm Tuyết bị kéo da đầu đau đớn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cô hét sức khóc hô. “Điện hạ, cứu ta.”

“A Lạc Xích Chân, thả nữ nhân của Bồn vương ra, Bồn vương cho người một con đường sống.” Giọng nói Sở Diễm lạnh lùng.

A Lạc Xích Chân ngửa mặt lên trời cười dài, hắn chinh chiến cả đời, cho dù có chết, cũng sẽ không làm chó chết chủ. “Được a! Vậy bồn soái liền cho thái tử điện hạ một cơ hội cứu lấy một nữ nhân. Bồn soái có một người tương đối là đủ rồi, nữ nhân quá nhiều, đến Âm Tào Địa phủ cũng không thể nào yên tĩnh.”

Lời này vừa nói ra, không khí tựa hồ trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch. Trên đỉnh núi chỉ còn lại tiếng gió gào rít. Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, mâu sắc càng thêm thâm trầm. Doãn Hàm Tuyết bị A Lạc Xích Chân kiềm chế, khuôn mặt hoa lệ đái vũ, trong mắt tràn đầy khát cầu. Mà Thiên Dao chấp tay đứng trên dốc núi, dung nhan tuyệt mỹ, vẫn như cũ không có nửa phần cảm xúc.

Trầm mặc thật lâu sau, tất cả mọi người dường như ngừng thở chờ câu trả lời của Sở Diễm. Sở Diễm xoay người xuống ngựa, bỏ dây cương ra, bước lên trước hai bước, cánh tay đuổi hướng Hàm Tuyết, trầm giọng nói. “Trả nàng lại cho Bồn vương.”

Sở Dục cũng không tình thông tiếng Mông Cổ, đành phải hỏi A Lang ở bên cạnh. “Bọn họ đang nói gì?”

Vương tử A Lang hơi sững sờ, ập a ập ứng nói lại sơ lược ý chính, cũng nói cho hắn biết, Sở Diễm lựa chọn Doãn Hàm Tuyết.

Đôi môi Sở Dục nhếch lên, bàn tay nắm chặt thành quyền ẩn dưới ống tay áo, cũng không nhiều lời.

Hàm Tuyết mặc dù bị A Lạc Xích Chân kiềm chế, thống khổ không chịu nổi, nhưng khoe môi lại hơi giờ lên. Sở Diễm, chung quy trong lòng hắn có nàng.

Sắc mặt Thiên Dao cũng khẽ biến, một đôi mắt trong trẻo như xuyên thấu thời gian không gian, đối diện với ánh mắt thâm thúy trong không trung của hắn. Giờ phút này, nàng thật sự mờ mịt rồi.

A Lạc Xích Chân coi như là hán tử đáng mặt, hắn ra hạ sách này bất quá chỉ muốn trả thù Sở Diễm, không hề muốn lấy mạng người. Thiên Dao nghĩ mục tiêu của hắn chỉ là chính mình mà thôi, chỉ là âm kếm đương sai, bắt luôn cả Doãn Hàm Tuyết. Hiện nay, A Lạc Xích Chân vẫn chưa nhận ra đâu mới đúng là nữ nhân của Sở Diễm, hắn để cho Sở Diễm lựa chọn, bất quá là muốn từ miệng Sở Diễm nói ra người nào mới đúng là nữ nhân của hắn, mà hắn nói ra người nào, người đó sẽ chết.

Mà Thiên Dao có thể đoán ra, Sở Diễm lại như thế nào không thể đoán được. Hắn cư nhiên vì nàng, vứt bỏ Doãn Hàm Tuyết.

“Được, bồn soái hiện tại trả nàng lại cho người.” A Lạc Xích Chân cười ha ha, lại làm bộ đẩy Doãn Hàm Tuyết xuống vách núi đen.

“Doãn Hàm Tuyết!” Thiên Dao hô một tiếng, thi triển nội lực cắt đứt dây trời cổ tay, phi thân hướng chỗ Hàm Tuyết rơi xuống, cũng thuận thế kéo lấy cánh tay nàng, lôi nàng từ vách núi đen bên cạnh lôi trở về. A Lạc Xích Chân đích thị muốn mạng của nàng, nàng lại như thế nào nhẫn tâm để cho Doãn Hàm Tuyết trở thành con cừu chết thay.

“Dao Nhi cẩn thận.” Sở Diễm bay lên, hướng dốc núi mà tới. Bọn hắn vừa có hành động, thiết kỵ của A Lạc Xích Chân cũng kéo động cung tiễn, tên bay đầy trời.

“Bảo hộ điện hạ.” Sở Dục hô lớn một tiếng, mang theo đội quân tinh nhuệ cùng phản quân của A Lạc Xích Chân chém giết. Giờ phút này, trên dốc núi diễn ra cảnh tượng chém giết hỗn loạn.

A Lạc Xích Chân thấy kế sách không thực hiện được, lại càng thẹn quá thành giận. Hắn không giết được Doãn Hàm Tuyết, quay người phát tiết tức giận trên người Thiên Dao, một chương tập kích ngay ngực Thiên Dao. Thiên Dao bị nội thương chưa lành, căn bản không cách nào ngăn cản, bị nội lực của A Lạc Xích Chân làm tổn thương, thân thể lập tức bay ra khỏi dốc núi.

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh quá nhanh, Thiên Dao chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô mỏng manh. “Sở Diễm cứu ta!”

“Dao Nhi!” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng, cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, bóng dáng màu nguyệt sắc như mũi tên lao ra khỏi đỉnh núi, nhảy xuống theo phương hướng của Thiên Dao.

“Thất ca!”

“Sư huynh!” Sở Dục, A Lang hai người đuổi tới vách đá lại chụp hụt. Cánh tay Sở Dục cứng còng duỗi ở giữa không trung, thật lâu không cách nào thu

hồi lại.

Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, bên tai là tiếng gió gào rít, thổi qua gò má đau rát. Tốc độ rơi xuống cực nhanh, Thiên Dao giang tay ra, cảm thấy chính mình giống như con bướm bướm, ở đoạn cuối của sinh mệnh, nở rộ một lần cuối cùng.

Một khắc trước khi rơi xuống vực, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy tay nàng, ngay sau đó, nàng rơi vào trong một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

Rừng rậm dày đặc dưới đáy vực, lại vào đông, tuyết trắng phủ một vùng. May mà tuyết dày, giảm bớt lực đạo rơi xuống, Sở Diễm nội lực thâm hậu, bảo vệ được tâm mạch. Nếu không, từ trên vách núi cao vạn trượng mà rơi xuống, phải chết là lẽ hiển nhiên. Sở Diễm bảo hộ Thiên Dao ở trong ngực, nhánh cây khô héo cắt qua sống lưng của hắn, áo dài xanh nhạt nhuộm đầy vết máu, may mà cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

“Dao Nhi.” Hắn lắc lắc nữ tử đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, hoảng loạn dùng đầu ngón tay lau vết máu trên môi nàng. Hoảng loạn, đúng vậy, cuộc đời hắn chưa bao giờ có hoảng loạn. Có bao nhiêu buồn cười cơ chứ, mười mấy năm âm mưu thủ đoạn, vết đao liếm máu, hắn vậy mà lại vẫn tồn tại loại cảm xúc bén nhọn không nên có này. Hắn là Sở Diễm, là thái tử Đại Hàn, hoảng loạn đối với hắn mà nói không thể nghĩ ngờ gì là điểm trí mạng. Nhưng kể từ khi hắn gặp Thẩm Thiên Dao, nữ tử này đã định trước sẽ làm đảo loạn quỹ đạo cuộc sống của hắn, để cho toàn bộ mọi thứ chệch khỏi quỹ đạo lúc ban đầu.

“Dao Nhi, nàng mau tỉnh, không thể ngủ.” Hắn rút cuộc căng thẳng ôm nàng vào trong ngực, liên tục không ngừng truyền nội lực vào trong thân thể nàng, nhưng mà, không có, nàng không có nửa phần phản ứng. Nàng ở trong ngực hắn, giống như một pho tượng nát vụn, một con búp bê sứ.

Bị thị vệ của A Lang dùng gậy đánh, lại bị đẩy vào hàn trì, nàng vốn bị nội thương nghiêm trọng. Trước khi rơi xuống lại còn bị A Lạc Xích Chân một chưởng làm tổn thương tâm mạch... Tiếp tục như vậy, Sở Diễm không dám tưởng tượng tiếp. Hắn cơ hồ cảm giác được, sinh mệnh nữ tử trong lòng đang dần dần trôi đi. Hoảng loạn qua đi, là sợ hãi, sợ hãi dưới áp lực tâm tột.

CHƯƠNG 106: TUYẾT CẢNH

Sở Diễm không dám xác định đáy vực trắng như tuyết này có mảnh thú sinh sống hay không, hắn không hề tri hoãn ôm lấy Thiên Dao, tìm một sơn động kín đáo ẩn thân. Hắn dùng áo choàng lông cáo bao lấy thân thể mảnh mai của nàng, ôm chặt trong lòng. May mà sau khi liên tục truyền nội lực không ngừng vào người nàng, thân thể Thiên Dao đã ấm lại. Sở Diễm cũng bị thương, không cách nào vận công lâu được, cho nên, hắn lo sợ nàng lại bị tổn thương.

Trên người chỉ còn một viên đan dược trị nội thương, hắn dùng miệng đôi miệng đút cho nàng, lại hôn đắm đuối trên đôi môi nàng. Thật lâu sau, Thiên Dao rốt cuộc cũng có chút phản ứng yếu ớt, trong miệng ni non, “Nước, nước.”

Đây là đáy vực bị bao phủ bởi tuyết trắng, vừa nhìn đã không thấy đỉnh, hắn đến đâu tìm nước cho nàng. Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, ôm nàng đến cửa động, trên chạc cây ở cửa động bao phủ một lớp tuyết đọng thật dày, hắn đi qua, dùng đầu ngón tay nhẹ bóc một nắm tuyết, sau đó đưa vào trong miệng mình hòa tan, sau đó dùng miệng đút cho nàng. Như vậy vài lần, Thiên Dao rốt cuộc mở hai mắt ra, mặc dù chặt vật như vậy mà đôi mắt sáng kia vẫn trong suốt sáng ngời động lòng người như trước. Có lẽ ngay từ những ngày đầu, hắn đã bị một mảnh thanh u này đã động, vì vậy, lại càng không cách nào buông tay.

“Tỉnh rồi?” Hắn cười ôn nhu, giống như những buổi sớm tinh mơ ngày thường, tựa như không rơi xuống vách núi, không có đau đớn thương tổn, cũng không có liên quan sinh tử.

“Ừm.” Thiên Dao nhẹ giọng đáp lại, cảm xúc lên xuống không nhiều. Hàng mi dài rung rung đánh giá hoàn cảnh. “Là đáy vực sao?”

“Ừm.” Sở Diễm đáp lại.

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao nhíu chặt, đôi mắt trong veo chứa sự phiền muộn. Vực sâu vạn trượng, bọn họ muốn đi lên, chỉ sợ khó hơn lên trời.

Sở Diễm dịu dàng cười, cũng đã nhìn thấu tâm sự của nàng, nhàn nhạt mở miệng. “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lúc Thiên Dao nhìn hắn có mang theo chút mờ mịt. “Sao người lại ở đây?”

Mắt hắn đen sâu thẳm, “Dao Nhi hi vọng là ai? Vân Kiếm, hay là Sở Dục?”

Thiên Dao trầm mặc, là ai cũng được, chỉ là, không nên là hắn, cũng không thể là hắn. Bình tĩnh tự phụ như Sở Diễm, hắn vốn không nên làm chuyện lỗ mãng như vậy. “Điện hạ chẳng lẽ không lo lắng sao? Có lẽ, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đi lên được.”

“Vậy sao?” Hắn lơ đãng cười, ngữ điệu thậm chí còn mang theo vài tia ngả ngón nghiền ngẫm. “Vậy chúng ta cứ ở đây một đời một kiếp đi.”

Một đời một kiếp? Từ ngữ có bao nhiêu mê người mà lại châm biếm làm sao. Sự chua xót tràn ra trên khóe môi Thiên Dao, thương tổn của nàng, bản thân nàng tự biết. Nàng căn bản chống đỡ không được bao lâu, nàng sẽ chết, Thẩm Thiên Dao không có một đời một kiếp rồi. Những cái này đối với Thiên Dao đã trở thành xa xỉ. Nước mắt trong suốt óng ánh mang theo lạnh giá theo gò má chảy xuống, nữ tử hoa lệ đài vũ mềm mại khiến cho người ta không đành lòng nặng nề trách móc.

“Đang êm đẹp, lại khóc cái gì! Có phải trên người bị đau rồi không?” Mi tâm hắn cơ hồ chau lại một chỗ, khi nói chuyện tay đã đặt lên ngực nàng một

lần nữa truyền nội lực vào trong người nàng.

Thiên Dao ho khan vài tiếng, vài tia máu tươi lại tràn trên khóe miệng. Nàng có chút cật lực giữ chặt bàn tay hắn, yếu ớt lắc đầu. “Tiết kiệm chút sức lực đi, đừng làm chuyện vô nghĩa.”

Sự lạnh nhạt trước sau như một của nàng rót cuộc chọc giận hắn, nàng mới bao lớn, mười sáu tuổi, ngây thơ như hoa cỏ, lại nhìn thấu rõ sinh tử, nàng làm sao có thể, sao có thể lạnh nhạt đến như vậy. Có ý trừng phạt, hắn hôn lên môi nàng, liếm láp sự ngai ngái trong miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt ngang ngược xông vào, cùng nàng sống chết dây dưa. Thiên Dao bị hắn hôn đến thở không nổi, hai gò má rớt cuộc hơi ừng ừng, thoi khắc hắn buông miệng nàng ra thở dốc, ngực phập phồng kịch liệt.

Khóe môi Sở Diễm mỉm cười, mang theo vài phần đắc ý thích thú. Bàn tay nâng cằm nàng lên, bức nàng nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của hắn. “Thắm Thiên Dao, bốn vương làm cái gì, cũng không tới phiên nàng chỉ bảo. Nhớ kỹ, nàng là của ta, không có sự cho phép của ta, nàng ngay cả chết cũng không có tư cách.”

Thiên Dao cười trào phúng, có chút mệt mỏi khép mi lại. Haiz, Sở Diễm mãnh liệt bá đạo như vậy sớm đã nhìn quen rồi, cũng không có tâm tư tranh cãi với hắn. Cũng không cần tranh cãi gì, giây phút khép lại đôi mắt, Thiên Dao thậm chí suy nghĩ, bản thân còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không. Tự do, nàng cực kỳ muốn tự do, không biết sau khi chết có thể đạt được hay không.

Không rõ mê man trong bao lâu, lúc ý thức thanh tỉnh trở lại là do tiếng chim đánh thức. Ánh mặt trời mờ mờ chiếu trên mặt trên người, cực kỳ ấm, cực kỳ ấm. Thiên Dao mở đôi mắt sáng, ánh vào đôi mắt đích thị là tuần nhan phóng túng của Sở Diễm. Hắn chuyên chú nhìn nàng, chấp nhất như vậy, giống như chỉ cần hắn bắt cần một chút nàng sẽ biến mất vậy. Quả thật, nàng cũng không nhớ rõ, đêm qua nàng sốt cao không ngừng, hơi thở mong manh, vòng vo hai lần trước quỷ môn quan mới nguy hiểm trở về. Cả một đêm Sở Diễm cũng chưa từng chợp mắt, độ khí cho nàng, truyền nội lực vào cho nàng, lẫn lộn một đêm nàng cuối cùng đã tỉnh.

Thiên Dao cố gắng cử động thân thể, phát hiện mình đang ngủ trong lòng hắn, trong một đêm, vẻ mặt hắn có phần tiêu tụy. “Làm sao vậy?”

Sở Diễm vẫn cười dịu dàng như cũ, bớt đi vẻ lạnh lùng ngày xưa, so với ánh nắng ngoài động còn tươi đẹp chói mắt hơn nhiều. “Không có gì, chỉ muốn nhìn nàng.” Sau đó là im lặng, một lát sau hắn lại mở miệng, lòng bàn tay vuốt ve đôi má mướt mà của nàng. “Tỉnh lại thì tốt rồi.”

“Khát.” Nàng liú ríu mở miệng, ánh mắt chằm chằm lưu động.

Sở Diễm thoáng chần chờ, khóe môi nở nụ cười không nghiêm túc, “Vẫn muốn uống nước?”

Vẫn muốn? Thiên Dao khó hiểu nhú mày, sau đó, chỉ thấy hắn như cũ cào một bông tuyết đọng, ngậm vào trong miệng, môi mỏng bị tuyết lạnh ảnh hưởng có hơi tái đi. Khuôn mặt tái nhợt của Thiên Dao nhất thời đỏ lên, xem ra, hắn cũng không phải là lần đầu cho nàng uống nước rồi.

Hắn ôm lấy nàng, môi in lên môi nàng. Thiên Dao lúc tỉnh ngược lại không an phận như khi hôn mê, giãy dụa vài cái trong ngực hắn mới miễn cưỡng nuốt lấy nước trong miệng hắn, phút cuối lại không biết nặng nhẹ đánh vào ngực hắn một cái. Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng, đặt lên môi hôn, trong ánh mắt lại có vài tia đau lòng. Nàng vốn không nên lưu lạc đến đây, nếu không gặp Sở Diễm hắn, Thắm Thiên Dao vẫn là thiếu chủ U Minh cao ngạo không ai bì nổi, là thần nữ vạn người sùng bái.

“Đưa gốc! Ở dốc núi nàng rõ ràng biết bốn vương sẽ chọn nàng, cần gì phải rắc rối như vậy.”

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, “Ta không thể trở mặt nhìn Hàm Tuyết mất đi tính mạng.”

“Mạng của nàng ta, bốn vương có thể không cần.” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Sở Diễm dứt khoát nói.

“Nàng là nữ nhân của người a.”

“Nhưng ta chỉ cần nàng.” Hắn đột nhiên ôm chặt nàng vào trong lòng, vùi đầu vào cổ nàng, thế nên Thiên Dao không cách nào nhìn được cảm xúc của hắn, chỉ nghe thấy tiếng tim hắn đập mạnh, bối rối vô chừng.

Trong lúc vô tri vô giác, Thắm Thiên Dao lại mê man trong lòng hắn. Nàng thường xuyên hôn mê, hơn nữa mỗi lần lại ngủ lâu hơn lần trước. Sở Diễm biết nàng chống đỡ không được bao lâu, nếu như không ra khỏi nơi này, nàng thật sự phải táng thân ở đây vực rồi.

Sở Diễm hao phí khí lực một phen mới lay tỉnh Thiên Dao lần nữa, hơi thở của nàng càng lúc càng mỏng manh, sắc mặt trắng như tuyết. “Trời đã sáng sao?” Nàng mờ mịt hỏi một câu, hỗn loạn, sớm đã không nhận ra ánh mặt trời ban ngày.

“Hiện tại là ban ngày, Dao Nhi, chúng ta phải rời khỏi đây.” Sở Diễm dịu dàng giải thích, đặt nàng lên lưng mình. “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài.”

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, thuận theo nằm trên lưng hắn, chỉ là mi mắt vẫn nặng trĩu như cũ.

Trên người Sở Diễm cũng có vết thương, tuyết dày cơ hồ không quá đầu gối, hắn cõng Thiên Dao bước thấp bước cao gian nan tiến về trước, trên tuyết đọng lại một đường máu dài, có của hắn, cũng có của nàng. Sở Diễm trước giờ ít lời, cả đoạn đường này lại phá lệ nói không ngừng. Bọn họ đều hiểu rõ, nếu như nàng một lần nữa thiếp đi, chỉ sợ cũng không cách nào tỉnh dậy.

“Dao Nhi, hát cho ta nghe.” Ngữ điệu của hắn dịu dàng, lời nói vẫn mang tính mệnh lệnh như cũ.

Thiên Dao bắt đầu cười, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, lú rú nhẹ nhẹ.

“Chim sa cá lặn hoa nhòng nguyệt thẹn đẹp không thể giấu. Người ở bên mình như cảnh xuân, chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương tùy ý vương mắc, lo gì nhân sinh ngắn ngủi. Chẳng tình thiếp nguyện, không đợi may mắn thành đôi. Để thiếp chấp tay son hà tìm niềm vui cho chàng, muôn người đồng thanh hát vang bài thiên cổ. Chàng xem viễn sơn mỉm cười nước chảy dài, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn...”

Sở Diễm cảm thấy tiếng ca của nàng quen thuộc, lúc này hoàn toàn vang lên là tiếng ca của Hàm U.

“Là Hàm U dạy nàng hát à?”

Thiên Dao cười, nhàn nhạt lắc đầu, “Là mẫu thân dạy ta, ta dạy lại Hàm U.”

“Rất êm tai.” Hắc dụ dằng đáp lời.

Phía trước vẫn là tuyết trắng không thấy cuối đường. Thiên Dao tựa đầu trên lưng hắn, lưng hắn rộng lớn ấm áp, trong trí nhớ nam nhân kia cũng từng cõng nàng như vậy, khi đó, nàng còn không biết ông là phụ thân của mình.

“Sở Diễm, nếu có thể như vậy mãi thì tốt biết bao.”

“Đồ ngốc.” Hắc khê quờ một câu, không biết vì sao, tầm mắt đã có chút mơ hồ.

CHƯƠNG 107: NGƯỜI THƯƠNG NHẤT

Ý thức của Thiên Dao lại bắt đầu hỗn loạn không rõ, nàng thề, nàng đã cực kỳ cố gắng duy trì thanh tỉnh. Càng hi vọng không có cuối đường, nhưng hi vọng chỉ là hi vọng. Nàng biết bản thân đã đi tới cuối đường.

“Sở Diễm, ta nhớ mẫu thân.”

Cước bộ của hắn bỗng chậm lại, chân chừ nói, “Ừm, bà đang ở trên trời nhìn nàng.”

Nàng tiếp tục ní non, “Sở Diễm, ta muốn về nhà.”

“Dao Nhi, ta đưa nàng về nhà.” Không tự chủ, giọng nói có chút khàn khàn.

Thiên Dao cười, cũng không nói nữa. Nàng là người không có nhà, Thảm gia diệt môn, Tư Đồ gia, nàng không thuộc về nơi đó. Mà Đông cung, nơi đó có quá nhiều nữ nhân, đó là nhà giam, không phải nhà.

Rất lâu, nữ tử trên lưng không còn tiếng động, Sở Diễm luống cuống lớn tiếng gọi, “Dao Nhi, Dao Nhi, đừng ngủ, trăm ngàn lần không được...”

“Ừm, ta ở đây.” Trên lưng truyền đến giọng nói mỏng manh, nàng ở trên lưng hắn cựa quậy, hai tay choàng lên cổ hắn.

Trái tim đang treo lơ lửng của Sở Diễm mới coi như hạ xuống, “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh liền có thể ra ngoài.”

Thiên Dao có chút giễu cợt cười, “Ừm, chỉ cần bỏ ta xuống, điện hạ rất nhanh có thể đi ra ngoài...”

“Thảm Thiên Dao, nàng ngậm miệng lại cho bốn vương.” Hắc gượng gạo ngắt lời của nàng.

Thiên Dao vẫn cười như cũ, đối mặt với cái chết, nữ tử chỉ mới mười sáu tuổi này lại không có chút sợ hãi. “Kỳ thật, chết ở đây cũng không sao. Sở Diễm, nếu ta chết, người sẽ nhớ đến ta như nhớ Hàm U sao?”

Thiên Dao nghĩ, người là động vật kỳ quái nhất trên thế gian, cái trân quý nhất không chiếm được, lại mất đi. Hắc không cách nào quên Hàm U, đại để là như thế, bởi vì thiên nhân vĩnh viễn xa cách, bởi vì không cách nào có được, cho nên nhớ mãi không quên.

“Sẽ không.” Nam nhân trả lời kiên quyết, không chút dè dặt. Bởi vì, hắn tuyệt đối không để nàng chết.

Thiên Dao không hề biết suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ bị hai chữ này dập tắt tất cả hi vọng trong lòng. Ở trong lòng hắn, nàng chung quy vẫn không bằng Doãn Hàm U.

“Không, không sao, Thiên, Thiên Dao không trách người...” Đứt quãng một câu, sau đó không còn âm thanh nào.

“Dao Nhi, Dao Nhi.” Hắc hoảng sợ đặt nàng xuống, mới phát hiện mặt nàng trắng bệch, mạch đập mỏng manh, cơ hồ không chút hơi thở. “Thảm Thiên Dao, nàng tỉnh lại, bốn vương lệnh cho nàng tỉnh lại...” Hắc khàn giọng gào thét, rút mạnh cây trâm trên mái tóc nàng xuống, cắt đứt mạch trong cổ tay, đem máu tươi móm vào miệng nàng, bổ sung thêm cho nàng huyết khí. Lại cắn răng gắng gượng truyền thêm nội lực cho nàng, nhưng nàng vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sở Diễm ngược mắt nhìn, chỗ bọn hắn ở tuyết trắng phau phau, không có tận cùng. Chẳng lẽ, thật sự là son cùng thủy tận, đã đến bước đường cùng sao?

Hắn có chút vô lực nhắm mắt lại, rút ra ngọc tiêu trắng bên hông, khề đặt bên môi. Tiếng tiêu du dương uyển chuyển chậm rãi phát ra, mang theo sự thể lương bất tận. Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một con chim ưng trắng, phát ra vài tiếng kêu. Đôi mắt như đuốc hướng về phía Sở Diễm lướt nhẹ xuống, vẩy cánh đậu trên vai Sở Diễm.

Đau, đau đớn kịch liệt kéo tới, Thiên Dao nhủ chặt mi, theo bản năng rên rỉ. Mà thân thể lại gắt gao bị giữ lại, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm thét trầm thấp của nam tử.

“Dao Nhi đã có ý thức rồi, còn không dừng tay cho bốn vương.” Sở Diễm gầm thành tiếng, một tay đẩy ngực y ra.

Bước chân ngực y lao đảo, khom người đứng ở một bên, thái tử đang trong cơn thịnh nộ, lửa không đốt cũng đã dễ dàng tự cháy, ai cũng không dám chuốc hoạ vào thân.

“Dao Nhi, cố gắng một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng trong lòng, bàn tay kéo lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng. Đầu ngón tay trắng bệch, cắm ngân châm thật nhỏ. Từ đáy vực đưa nàng lên, Thiên Dao chỉ còn một hơi thở, dùng hết linh đan diệu dược cũng không cách nào thức tỉnh nàng. Bất đắc dĩ chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng đau đớn đến cực độ để thức tỉnh ý thức của nàng.

Tay đứt ruột xót, nghĩ cũng đã biết đau đớn thế nào. Mà Sở Diễm lại cảm thấy mỗi một ngân châm giống như ghim vào trong lòng hắn, đau đến cơ hồ hít thở không thông. Hắn đường đường là thái tử Đại Hàn, dưới một người trên vạn người, lại không bảo hộ được một nữ nhân, hắn hận a.

Thiên Dao trong lòng hắn hơi run rẩy, trên trán trơn mượt rịn ra mồ hôi, trong miệng thì thảo không ngừng gọi, “Đau, Sở Diễm, đau quá...”

“Điện hạ, ý thức nương nương đã thanh tỉnh, châm trên đầu ngón tay vẫn nên sớm rút ra mới được.” Trưởng ngực y chấp tay nói.

“Ừm.” Sở Diễm muộn phiền hừ một tiếng, sắc mặt trầm lại giống như ngày mưa. Bàn tay hắn nâng tay nàng lên, đặt ở bên giường. Mà mấy ngực y đều nom nóp lo sợ, chậm chạp không chịu tiến lên. Rút châm ra cũng đau không kém lúc đâm vào, vị Thẩm nương nương này vừa đau, tính khí thái tử đã tăng vọt.

Sự kiên nhẫn của Sở Diễm dường như đã hết, lạnh lùng liếc nhìn ngực y trước mặt, mấy người nhìn nhau, trưởng ngực y kiên trì, run rẩy đi đến bên giường. Thật cẩn thận cầm lấy ngân châm mảnh khảnh, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng Thiên Dao vẫn bị đau rồi.

“A...” Nàng kêu đau một tiếng, sau đó liền im bất.

“Dao Nhi.” Bộ dạng Sở Diễm cũng đau đớn giống như nàng vậy, gắt gao ôm nàng trong lòng, chỉ sợ vừa buông tay nàng sẽ biến mất. “Một đám phế vật, đều cút ra ngoài cho bốn vương.”

Biết rõ đau đớn là không thể tránh được, hô hấp của người trong lòng đã từ từ bình ổn, nhưng hắn vẫn không khống chế nổi tức giận. So với tức giận ngực y, chẳng bằng nói là căm giận chính mình. Hắn càng ngày càng không giống Sở Diễm, thậm chí, xa lạ đến bản thân cũng sợ hãi.

“Vi thần cáo lui.” Các ngực y lão đảo, từng người theo nhau ra ngoài.

Trong lều nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có tiểu nữ nhân trong lòng nhè nhẹ thở, nàng xinh đẹp thanh tú cau mày, ngủ không yên ổn. Sở Diễm thay đổi tư thế để cho nàng ngủ được thoải mái một chút, đầu nàng gối lên cổ tay hắn, khuôn mặt tái nhợt dần dần khôi phục lại chút huyết sắc.

“Thất ca.” Sở Dục xóc màn lều mà vào, động tác vô cùng chậm.

“Ừm.” Sở Diễm nhận nháp đáp lời, từ đầu đến cuối ánh mắt chưa từng rời khỏi nữ tử trong lòng.

Sở Dục vẫn chưa mở miệng mà đưa một viên thuốc màu vàng tới trước mặt hắn. “Thất ca, vết thương của huynh cũng không nhẹ.”

Sở Diễm cũng không đòi co, nhận lấy viên thuốc ngửa đầu nuốt xuống. Nuốt thuốc vào, có chút chua chua và mát rượi, hắn thăm vận nội lực, đích thực thông thuận rất nhiều.

“Thất ca, A Lạc Xích Chân đã bị bắt, không biết thất ca tính xử trí thế nào? Hay là, giao cho người Mông Cổ?”

“Loạn côn đánh chết.” Giọng nói Sở Diễm trong veo mà lạnh lùng, mắt đen không chút gợn sóng.

“Vâng.” Sở Dục đáp lại cũng không phản bác.

“Gian tế trong doanh trại Mông Cổ đã tìm thấy chưa?” Sở Diễm lại mở miệng, nếu không có gian tế trong doanh trại Mông Cổ, A Lạc Xích Chân sao có thể dễ dàng bắt cóc Thiên Dao.

“Đã tìm được, gọi là A Bố, nghe nói là người trong lòng của công chúa Tháp Na.”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, đôi mắt sâu không thấy đáy, trầm tư một hồi mới mở miệng, “Giao hắn cho người Mông Cổ xử trí đi.” Như vậy, là tính cho A Bố một con đường sống rồi.

“Đại quân đã chờ xuất phát, không biết thất ca tính khi nào khởi hành?” Sở Dục mở miệng lần nữa hỏi.

“Hai ngày sau.” Sở Diễm nhìn nữ tử trong lòng, hai ngày sau, tình hình của nàng có thể ổn định lại. “Mang Ba Nhã theo.”

Ba Nhã là con thứ của Mông Cổ Vương, bào đệ của A Lang.

“Chuyện này..” Sở Dục thoáng chần chờ, nhưng vẫn đáp lời. “Vâng, thần đệ sẽ đi làm.”

Trong lều khôi phục lại sự yên tĩnh, Thiên Dao ngủ thiếp đi, Sở Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, đứng dậy ngồi xuống bàn bên cạnh. Mát tích hai ngày, trên bàn đã chất đầy tấu chương lớn nhỏ. Sở Diễm cười khổ, ngán dậm truyền thư, phụ hoàng của hần quả thực một khắc cũng không cho hần được an nhàn.

Yên tĩnh cũng không được lâu, màn trướng lại một lần nữa bị người xốc lên, người xông vào mang theo một cỗ khí lạnh lẽo. Sở Diễm nhíu mày, theo bản năng nhìn nữ tử đang ngủ yên trên giường.

“Sur huynh đây là ý gì? Vì sao phải mang Ba Nhã đi Đại Hàn.” Vương tử A Lang giọng điệu cấp bách, cơ hồ như chất vấn.

“Người chẳng lẽ không hiểu sao?” Sở Diễm thâm thúy nhếch khóe môi. Vương tử Ba Nhã nhập kinh, không thể nghi ngờ là trở thành con tin Mông Cổ tại Đại Hàn.

A Lang cũng ý thức được chính mình luống cuống, vội vàng thu hồi lại tâm tình. Về công, Mông Cổ thần phục Đại Hàn hoàng triều, Sở Diễm là quân, hần là thần. Về tư, hần là sư huynh, hần cũng nên cung kính.

“A Lang nhất thời luống cuống, mong sư huynh thông cảm. Chỉ là, Ba Nhã tuổi nhỏ, không thích hợp lẫn lộn đường xa. Mong sư huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban. A Lang lấy sinh mệnh ra thề, chỉ cần một ngày có A Lang, Mông Cổ nguyện thần phục Đại Hàn hoàng triều, chịu sự che chở của Đại Hàn. Chẳng lẽ, sư huynh vẫn không tin A Lang sao?”

Sở Diễm tùy ý bỏ tấu chương trong tay xuống, thanh lạnh cười, “Tin? Bỏn vương chính là quá tin người nên mới không đề phòng, để người có cơ hội tổn thương Dao Nhi. Ý bỏn vương đã quyết, người không cần nói nữa.”

“Sư huynh!” A Lang chưa từ bỏ ý định, lại cũng không dám nói thêm. Tính tình Sở Diễm hần ít nhiều hiểu được, chuyện hần quyết định cho dù là sai cũng tuyệt không thay đổi.

Về mặt A Lang chán chường bước ra ngoài, Sở Dục đã đứng ngoài lều, tiến lên vỗ vỗ vai hần. Có chút đồng tình, nhưng trách được ai, lần này A Lang quả thật đã chọc phải ô kien rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tuyệt Cảnh

Sở Diễm không dám xác định đây vực trắng như tuyết này có mãnh thú sinh sống hay không, hần không hề trì hoãn ôm lấy Thiên Dao, tìm một sơn động kín đáo ẩn thân. Hần dùng áo choàng lông cáo bao lấy thân thể mảnh mai của nàng, ôm chặt trong lòng. May mà sau khi liên tục truyền nội lực không ngừng vào người nàng, thân thể Thiên Dao đã ấm lại. Sở Diễm cũng bị thương, không cách nào vận công lâu được, cho nên, hần lo sợ nàng lại bị tổn thương.

Trên người chỉ còn một viên đan dược trị nội thương, hần dùng miệng đối miệng đút cho nàng, lại hôn đắm đuối trên đôi môi nàng. Thật lâu sau, Thiên Dao rốt cuộc cũng có chút phản ứng yếu ớt, trong miệng nỉ non, “Nước, nước.”

Đây là đáy vực bị bao phủ bởi tuyết trắng, vừa nhìn đã không thấy đỉnh, hần đến đâu tìm nước cho nàng. Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, ôm nàng đến cửa động, trên chạc cây ở cửa động bao phủ một lớp tuyết đọng thật dày, hần đi qua, dùng đầu ngón tay nhẹ bóc một nắm tuyết, sau đó đưa vào trong miệng mình hòa tan, sau đó dùng miệng đút cho nàng. Như vậy vài lần, Thiên Dao rốt cuộc mở hai mắt ra, mặc dù chặt vật như vậy mà đôi mắt sáng kia vẫn trong suốt sáng ngời động lòng người như trước. Có lẽ ngay từ những ngày đầu, hần đã bị một mảnh thanh u này đã động, vì vậy, lại càng không cách nào buông tay.

“Tĩnh rồi?” Hần cười ôn nhu, giống như những buổi sớm tinh mơ ngày thường, tựa như không rơi xuống vách núi, không có đau đớn thương tổn, cũng không có liên quan sinh tử.

“Ừm.” Thiên Dao nhẹ giọng đáp lại, cảm xúc lên xuống không nhiều. Hàng mi dài rung rung đánh giá hoàn cảnh. “Là đáy vực sao?”

“Ừm.” Sở Diễm đáp lại.

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao nhú chặt, đôi mắt trong veo chứa sự phiền muộn. Vực sâu vạn trượng, bọn họ muốn đi lên, chỉ sợ khó hơn lên trời.

Sở Diễm dịu dàng cười, cũng đã nhìn thấu tâm sự của nàng, nhân nhật mở miệng, “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lúc Thiên Dao nhìn hần có mang theo chút mờ mịt. “Sao người lại ở đây?”

Mắt hần đen sâu thẳm, “Dao Nhi hi vọng là ai? Vân Kiếm, hay là Sở Dục?”

Thiên Dao trầm mặc, là ai cũng được, chỉ là, không nên là hần, cũng không thể là hần. Bình tĩnh tự phụ như Sở Diễm, hần vốn không nên làm chuyện lỗ mãng như vậy. “Điện hạ chẳng lẽ không lo lắng sao? Có lẽ, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đi lên được.”

“Vậy sao?” Hần lơ đãng cười, ngữ điệu thậm chí còn mang theo vài tia ngả ngón nghiêng ngả. “Vậy chúng ta cứ ở đây một đời một kiếp đi.”

Một đời một kiếp? Từ ngữ có bao nhiêu mê người mà lại châm biếm làm sao. Sự chua sót tràn ra trên khóe môi Thiên Dao, thương tổn của nàng, bản thân nàng tự biết. Nàng cần bản chống đỡ không được bao lâu, nàng sẽ chết, Thẩm Thiên Dao không có một đời một kiếp rồi. Những cái này đối với Thiên Dao đã trở thành xa xỉ. Nước mắt trong suốt óng ánh mang theo lạnh giá theo gò má chảy xuống, nữ tử hoa lệ đài vũ mềm mại khiến cho người ta không đành lòng nặng nề trách móc.

“Đang êm đẹp, lại khóc cái gì! Có phải trên người bị đau rồi không?” Mi tâm hần cơ hồ chau lại một chỗ, khi nói chuyện tay đã đặt lên ngực nàng một lần nữa truyền nội lực vào trong người nàng.

Thiên Dao ho khan vài tiếng, vài tia máu tươi lại tràn trên khóe miệng. Nàng có chút cật lực giữ chặt bàn tay hần, yếu ớt lắc đầu. “Tiết kiệm chút sức lực đi, đừng làm chuyện vô nghĩa.”

Sự lạnh nhạt trước sau như một của nàng rốt cuộc chọc giận hần, nàng mới bao lớn, mười sáu tuổi, ngây thơ như hoa cỏ, lại nhìn thấu rõ sinh tử, nàng làm sao có thể, sao có thể lạnh nhạt đến như vậy. Có ý trừng phạt, hần hôn lên môi nàng, liếm láp sự ngại ngái trong miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt ngang ngược xông vào, cùng nàng sống chết dây dưa. Thiên Dao bị hần hôn đến thở không nổi, hai gò má rớt cuộc hơi ửng hồng, thời khắc hần buông miệng nàng ra thở dốc, ngực phập phồng kịch liệt.

Khóe môi Sở Diễm mỉm cười, mang theo vài phần đắc ý thích thú. Bàn tay nâng cằm nàng lên, bức nàng nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của hần. “Thẩm Thiên Dao, bốn vương làm cái gì, cũng không tới phiên nàng chỉ bảo. Nhớ kỹ, nàng là của ta, không có sự cho phép của ta, nàng ngay cả chết cũng không có tư cách.”

Thiên Dao cười trào phúng, có chút mệt mỏi khép mi lại. Haiz, Sở Diễm mãnh liệt bá đạo như vậy sớm đã nhìn quen rồi, cũng không có tâm tư tranh cãi với hần. Cũng không cần tranh cãi gì, giây phút khép lại đôi mắt, Thiên Dao thậm chí suy nghĩ, bản thân còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không. Tự do, nàng cực kỳ muốn tự do, không biết sau khi chết có thể đạt được hay không.

Không rõ mê man trong bao lâu, lúc ý thức thanh tỉnh trở lại là do tiếng chim đánh thức. Ánh mặt trời mờ mờ chiếu trên mặt trên người, cực kỳ ấm, cực kỳ ấm. Thiên Dao mở đôi mắt sáng, ánh vào đôi mắt đích thị là tuần nhan phóng túng của Sở Diễm. Hần chuyên chú nhìn nàng, chấp nhất như vậy, giống như chỉ cần hần bất cẩn một chút nàng sẽ biến mất vậy. Quả thật, nàng cũng không nhớ rõ, đêm qua nàng sốt cao không ngừng, hơi thở mong manh, vòng vo hai lần trước quý môn quan mới nguy hiểm trở về. Cả một đêm Sở Diễm cũng chưa từng chớp mắt, độ khí cho nàng, truyền nội lực vào cho nàng, lăn lộn một đêm nàng cuối cùng đã tỉnh.

Thiên Dao cố gắng cử động thân thể, phát hiện mình đang ngủ trong lòng hần, trong một đêm, vẻ mặt hần có phần tiêu tụy. “Làm sao vậy?”

Sở Diễm vẫn cười dịu dàng như cũ, bốt đi về lạnh lùng ngày xưa, so với ánh nắng ngoài động còn tươi đẹp chói mắt hơn nhiều. “Không có gì, chỉ muốn nhìn nàng.” Sau đó là im lặng, một lát sau hần lại mở miệng, lòng bàn tay vuốt ve đôi má mướt mà của nàng. “Tỉnh lại thì tốt rồi.”

“Khát.” Nàng liú ríu mở miệng, ánh mắt chằm chằm lưu động.

Sở Diễm thoáng chần chờ, khóe môi nở nụ cười không nghiêm túc, “Vẫn muốn uống nước?”

Vẫn muốn? Thiên Dao khó hiểu nhíu mày, sau đó, chỉ thấy hần như cũ cào một bông tuyết đọng, ngậm vào trong miệng, môi mỏng bị tuyết lạnh ảnh hưởng có hơi tái đi. Khuôn mặt tái nhợt của Thiên Dao nhất thời đỏ lên, xem ra, hần cũng không phải là lần đầu cho nàng uống nước rồi.

Hần ôm lấy nàng, môi in lên môi nàng. Thiên Dao lúc tỉnh ngược lại không an phận như khi hôn mê, giẫy dụa vài cái trong ngực hần mới miễn cưỡng nuốt lấy nước trong miệng hần, phút cuối lại không biết nặng nhẹ đánh vào ngực hần một cái. Hần bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng, đặt lên môi hôn, trong ánh mắt lại có vài tia đau lòng. Nàng vốn không nên lưu lạc đến đây, nếu không gặp Sở Diễm hần, Thẩm Thiên Dao vẫn là thiếu chủ U Minh cao ngạo không ai bì nổi, là thân nữ vạn người sùng bái.

“Đưa ngón! Ở dốc núi nàng rõ ràng biết bốn vương sẽ chọn nàng, cần gì phải rắc rối như vậy.”

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, “Ta không thể trơ mắt nhìn Hàm Tuyết mất đi tính mạng.”

“Mạng của nàng ta, bốn vương có thể không cần.” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Sở Diễm dứt khoát nói.

“Nàng là nữ nhân của người a.”

“Nhưng ta chỉ cần nàng.” Hắn đột nhiên ôm chặt nàng vào trong lòng, vùi đầu vào cổ nàng, thế nên Thiên Dao không cách nào nhìn được cảm xúc của hắn, chỉ nghe thấy tiếng tim hắn đập mạnh, bối rối vô chừng.

Trong lúc vô tri vô giác, Thẩm Thiên Dao lại mê man trong lòng hắn. Nàng thường xuyên hôn mê, hơn nữa mỗi lần lại ngủ lâu hơn lần trước. Sở Diễm biết nàng chống đỡ không được bao lâu, nếu như không ra khỏi nơi này, nàng thật sự phải táng thân ở đây vực rồi.

Sở Diễm hao phí khí lực một phen mới lay tỉnh Thiên Dao lần nữa, hơi thở của nàng càng lúc càng mỏng manh, sắc mặt trắng như tuyết. “Trời đã sáng sao?” Nàng mờ mịt hỏi một câu, hỗn loạn, sớm đã không nhận ra ánh mặt trời ban ngày.

“Hiện tại là ban ngày, Dao Nhi, chúng ta phải rời khỏi đây.” Sở Diễm dịu dàng giải thích, đặt nàng lên lưng mình. “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài.”

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, thuận theo nằm trên lưng hắn, chỉ là mi mắt vẫn nặng trĩu như cũ.

Trên người Sở Diễm cũng có vết thương, tuyết dày cơ hồ không quá đầu gối, hắn cũng Thiên Dao bước thấp bước cao gian nan tiến về trước, trên tuyết đọng lại một đường máu dài, có của hắn, cũng có của nàng. Sở Diễm trước giờ ít lời, cả đoạn đường này lại phá lệ nói không ngừng. Bọn họ đều hiểu rõ, nếu như nàng một lần nữa thiếp đi, chỉ sợ cũng không cách nào tỉnh dậy.

“Dao Nhi, hát cho ta nghe.” Ngữ điệu của hắn dịu dàng, lời nói vẫn mang tính mệnh lệnh như cũ.

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, líu ríu nhẹ nhàng.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu. Người ở bên mình như cảnh xuân, chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương tùy ý vương mắc, lo gì nhân sinh ngắn ngủi. Chẳng tình thiếp nguyện, không đợi may mắn thành đôi. Để thiếp chấp tay son hà tìm niềm vui cho chàng, muốn người đồng thanh hát vang bài thiên cổ. Chàng xem viễn sơn mỉm cười nước chảy dài, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn...”

Sở Diễm cảm thấy tiếng ca của nàng quen thuộc, lúc này hoàn toàn vang lên là tiếng ca của Hàm U.

“Là Hàm U dạy nàng hát à?”

Thiên Dao cười, nhàn nhạt lắc đầu, “Là mẫu thân dạy ta, ta dạy lại Hàm U.”

“Rất êm tai.” Hắn dịu dàng đáp lời.

Phía trước vẫn là tuyết trắng không thấy cuối đường. Thiên Dao tựa đầu trên lưng hắn, lưng hắn rộng lớn ấm áp, trong trí nhớ nam nhân kia cũng từng công nàng như vậy, khi đó, nàng còn không biết ông là phụ thân của mình.

“Sở Diễm, nếu có thể như vậy mãi thì tốt biết bao.”

“Đồ ngốc.” Hắn khẽ quờ một câu, không biết vì sao, tầm mắt đã có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Người Thương Nhất

Ý thức của Thiên Dao lại bắt đầu hỗn độn không rõ, nàng thề, nàng đã cực kỳ cố gắng duy trì thanh tỉnh. Càng hi vọng không có cuối đường, nhưng hi vọng chỉ là hi vọng. Nàng biết bản thân đã đi tới cuối đường.

“Sở Diễm, ta nhớ mẫu thân.”

Cước bộ của hắn bỗng chậm lại, chân chừ nói, “Ừm, bà đang ở trên trời nhìn nàng.”

Nàng tiếp tục ní non, “Sở Diễm, ta muốn về nhà.”

“Dao Nhi, ta đưa nàng về nhà.” Không tự chủ, giọng nói có chút khàn khàn.

Thiên Dao cười, cũng không nói nữa. Nàng là người không có nhà, Thẩm gia diệt môn, Tư Đồ gia, nàng không thuộc về nơi đó. Mà Đông cung, nơi đó có quá nhiều nữ nhân, đó là nhà giam, không phải nhà.

Rất lâu, nữ tử trên lưng không còn tiếng động, Sở Diễm luống cuống lớn tiếng gọi, “Dao Nhi, Dao Nhi, đừng ngủ, trăm ngàn lần không được...”

“Ừm, ta ở đây.” Trên lưng truyền đến giọng nói mỏng manh, nàng ở trên lưng hắn cựa quậy, hai tay choàng lên cổ hắn.

Trái tim đang treo lơ lửng của Sở Diễm mới coi như hạ xuống, “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh liền có thể ra ngoài.”

Thiên Dao có chút giấu cợt cười, “Ừm, chỉ cần bỏ ta xuống, điện hạ rất nhanh có thể đi ra ngoài...”

“Thảm Thiên Dao, nàng ngậm miệng lại cho bản vương.” Hần giọng gao quát lời của nàng.

Thiên Dao vẫn cười như cũ, đối mặt với cái chết, nữ tử chỉ mới mười sáu tuổi này lại không có chút sợ hãi. “Kỳ thật, chết ở đây cũng không sao. Sở Diễm, nếu ta chết, người sẽ nhớ đến ta như nhớ Hàm U sao?”

Thiên Dao nghĩ, người là động vật kỳ quái nhất trên thế gian, cái trân quý nhất không chiếm được, lại mất đi. Hần không cách nào quên Hàm U, đại đề là như thế, bởi vì thiên nhân vĩnh viễn xa cách, bởi vì không cách nào có được, cho nên nhớ mãi không quên.

“Sẽ không.” Nam nhân trả lời kiên quyết, không chút dãi dòng. Bởi vì, hần tuyệt đối không để nàng chết.

Thiên Dao không hề biết suy nghĩ trong lòng hần, chỉ bị hai chữ này dập tắt tất cả hi vọng trong lòng. Ở trong lòng hần, nàng chung quy vẫn không bằng Doãn Hàm U.

“Không, không sao, Thiên, Thiên Dao không trách người...” Đứt quãng một câu, sau đó không còn âm thanh nào.

“Dao Nhi, Dao Nhi.” Hần hoảng sợ đặt nàng xuống, mới phát hiện mặt nàng trắng bệch, mạch đập mỏng manh, cơ hồ không chút hơi thở. “Thảm Thiên Dao, nàng tỉnh lại, bản vương lệnh cho nàng tỉnh lại...” Hần khàn giọng gào thét, rút mạnh cây trâm trên mái tóc nàng xuống, cắt đứt mất trong cổ tay, đem máu tươi móm vào miệng nàng, bổ sung thêm cho nàng huyết khí. Lại cắn răng gắng gượng truyền thêm nội lực cho nàng, nhưng nàng vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sở Diễm ngược mắt nhìn, chỗ bọn hần ở tuyết trắng phau phau, không có tận cùng. Chẳng lẽ, thật sự là son cùng thủy tận, đã đến bước đường cùng sao?

Hần có chút vô lực nhắm mắt lại, rút ra ngọc tiêu trắng bên hông, khẽ đặt bên môi. Tiếng tiêu du dương uyển chuyển chậm rãi phát ra, mang theo sự thể lương bất tận. Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một con chim ưng trắng, phát ra vài tiếng kêu. Đôi mắt như đuốc hướng về phía Sở Diễm lướt nhẹ xuống, vẫy cánh đậu trên vai Sở Diễm.

Đau, đau đớn kịch liệt kéo tới, Thiên Dao nhủ chặt mi, theo bản năng rên rỉ. Mà thân thể lại gắt gao bị giữ lại, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm thét trầm thấp của nam tử.

“Dao Nhi đã có ý thức rồi, còn không dừng tay cho bản vương.” Sở Diễm gầm thành tiếng, một tay đẩy ngực y ra.

Bước chân ngực y lao đảo, khom người đứng ở một bên, thái tử đang trong cơn thịnh nộ, lửa không đốt cũng đã dễ dàng tự cháy, ai cũng không dám chọc vào thân.

“Dao Nhi, cố gắng một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Hần ôm lấy thân thể mềm mại của nàng trong lòng, bàn tay kéo lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng. Đầu ngón tay trắng bệch, cảm giác châm thật nhỏ. Từ đáy vực đưa nàng lên, Thiên Dao chỉ còn một hơi thở, dùng hết linh đan diệu dược cũng không cách nào thức tỉnh nàng. Bất đắc dĩ chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng đau đớn đến cực độ để thức tỉnh ý thức của nàng.

Tay đứt ruột xót, nghĩ cũng đã biết đau đớn thế nào. Mà Sở Diễm lại cảm thấy mỗi một ngấn châm giống như ghim vào trong lòng hần, đau đến cơ hồ hít thở không thông. Hần đường đường là thái tử Đại Hân, dưới một người trên vạn người, lại không bảo hộ được một nữ nhân, hần hận a.

Thiên Dao trong lòng hần hơi run rẩy, trên trán trơn mượt rịn ra mồ hôi, trong miệng thì thảo không ngừng gọi, “Đau, Sở Diễm, đau quá...”

“Điện hạ, ý thức nương nương đã thanh tỉnh, châm trên đầu ngón tay vẫn nên sớm rút ra mới được.” Trưởng ngực y chấp tay nói.

“Ừm.” Sở Diễm muộn phiền hừ một tiếng, sắc mặt trầm lại giống như ngày mưa. Bàn tay hần nâng tay nàng lên, đặt ở bên giường. Mà mấy ngực y đều nom nóp lo sợ, chậm chạp không chịu tiến lên. Rút châm ra cũng đau không kém lúc đâm vào, vị Thảm nương nương này vừa đau, tính khí thái tử đã tăng vọt.

Sự kiên nhẫn của Sở Diễm dường như đã hết, lạnh lùng liếc nhìn ngực y trước mặt, mấy người nhìn nhau, trưởng ngực y kiên trì, run rẩy đi đến bên giường. Thật cẩn thận cầm lấy ngấn châm mảnh khảnh, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng Thiên Dao vẫn bị đau rồi.

“A...” Nàng kêu đau một tiếng, sau đó liền im bặt.

“Dao Nhi.” Bộ dạng Sở Diễm cũng đau đớn giống như nàng vậy, gắt gao ôm nàng trong lòng, chỉ sợ vừa buông tay nàng sẽ biến mất. “Một đám phế vật, đều cút ra ngoài cho bản vương.”

Biết rõ đau đớn là không thể tránh được, hô hấp của người trong lòng đã từ từ bình ổn, nhưng hần vẫn không khống chế nổi tức giận. So với tức giận ngực y, chẳng bằng nói là căm giận chính mình. Hần càng ngày càng không giống Sở Diễm, thậm chí, xa lạ đến bản thân cũng sợ hãi.

“Vi thần cáo lui.” Các ngự y lão đảo, từng người theo nhau ra ngoài.

Trong lều nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có tiểu nữ nhân trong lòng nhẹ nhõm, nàng xinh đẹp thanh tú cau mày, ngủ không yên ổn. Sở Diễm thay đổi tư thế để cho nàng ngủ được thoải mái một chút, đầu nàng gối lên cổ tay hắn, khuôn mặt tái nhợt dần dần khôi phục lại chút huyết sắc.

“Thất ca.” Sở Dục xốc màn lều mà vào, động tác vô cùng chậm.

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lời, từ đầu đến cuối ánh mắt chưa từng rời khỏi nữ tử trong lòng.

Sở Dục vẫn chưa mở miệng mà đưa một viên thuốc màu vàng tới trước mặt hắn. “Thất ca, vết thương của huynh cũng không nhẹ.”

Sở Diễm cũng không chối co, nhận lấy viên thuốc ngửa đầu nuốt xuống. Nuốt thuốc vào, có chút chua chua và mát rượi, hắn thăm vận nội lực, đích thực thông thuận rất nhiều.

“Thất ca, A Lạc Xích Chân đã bị bắt, không biết thất ca tính xử trí thế nào? Hay là, giao cho người Mông Cổ?”

“Loạn côn đánh chết.” Giọng nói Sở Diễm trong veo mà lạnh lùng, mắt đen không chút gợn sóng.

“Vâng.” Sở Dục đáp lại cũng không phản bác.

“Gian tế trong doanh trại Mông Cổ đã tìm thấy chưa?” Sở Diễm lại mở miệng, nếu không có gian tế trong doanh trại Mông Cổ, A Lạc Xích Chân sao có thể dễ dàng bắt cóc Thiên Dao.

“Đã tìm được, gọi là A Bố, nghe nói là người trong lòng của công chúa Tháp Na.”

Mày kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, đôi mắt sâu không thấy đáy, trầm tư một hồi mới mở miệng, “Giao hắn cho người Mông Cổ xử trí đi.” Như vậy, là tính cho A Bố một con đường sống rồi.

“Đại quân đã chờ xuất phát, không biết thất ca tính khi nào khởi hành?” Sở Dục mở miệng lần nữa hỏi.

“Hai ngày sau.” Sở Diễm nhìn nữ tử trong lòng, hai ngày sau, tình hình của nàng có thể ổn định lại. “Mang Ba Nhã theo.”

Ba Nhã là con thứ của Mông Cổ Vương, bảo đệ của A Lang.

“Chuyện này..” Sở Dục thoáng chần chờ, nhưng vẫn đáp lời. “Vâng, thần đệ sẽ đi làm.”

Trong lều khôi phục lại sự yên tĩnh, Thiên Dao ngủ thiếp đi, Sở Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, đứng dậy ngồi xuống bàn bên cạnh. Mắt tích hai ngày, trên bàn đã chất đầy tấu chương lớn nhỏ. Sở Diễm cười khổ, ngán dậm truyền thư, phụ hoàng của hắn quả thực một khắc cũng không cho hắn được an nhàn.

Yên tĩnh cũng không được lâu, màn trướng lại một lần nữa bị người xốc lên, người xông vào mang theo một cỗ khí lạnh lẽo. Sở Diễm nhíu mày, theo bản năng nhìn nữ tử đang ngủ yên trên giường.

“Sur huynh đây là ý gì? Vì sao phải mang Ba Nhã đi Đại Hàn.” Vương tử A Lang giọng điệu cấp bách, cơ hồ như chất vấn.

“Ngươi chẳng lẽ không hiểu sao?” Sở Diễm thâm thúy nhếch khóe môi. Vương tử Ba Nhã nhập kinh, không thể nghi ngờ là trở thành con tin Mông Cổ tại Đại Hàn.

A Lang cũng ý thức được chính mình luống cuống, vội vàng thu hồi lại tâm tình. Về công, Mông Cổ thần phục Đại Hàn hoàng triều, Sở Diễm là quân, hắn là thần. Về tư, hắn là sur huynh, hắn cũng nên cung kính.

“A Lang nhất thời luống cuống, mong sur huynh thông cảm. Chỉ là, Ba Nhã tuổi nhỏ, không thích hợp lẫn lộn đường xa. Mong sur huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban. A Lang lấy sinh mệnh ra thề, chỉ cần một ngày có A Lang, Mông Cổ nguyện thần phục Đại Hàn hoàng triều, chịu sự che chở của Đại Hàn. Chẳng lẽ, sur huynh vẫn không tin A Lang sao?”

Sở Diễm tùy ý bỏ tấu chương trong tay xuống, thanh lạnh cười, “Tin? Bỏn vương chính là quá tin ngươi nên mới không đề phòng, để ngươi có cơ hội tổn thương Dao Nhi. Ý bỏn vương đã quyết, ngươi không cần nói nữa.”

“Sur huynh!” A Lang chưa từ bỏ ý định, lại cũng không dám nói thêm. Tính tình Sở Diễm hắn ít nhiều hiểu được, chuyện hắn quyết định cho dù là sai cũng tuyệt không thay đổi.

Về mặt A Lang chán chường bước ra ngoài, Sở Dục đã đứng ngoài lều, tiến lên vỗ vỗ vai hắn. Có chút đồng tình, nhưng trách được ai, lần này A Lang quả thật đã chọc phải ô kien rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 108: Cái Gọi Là Chân Tướng

“Người cũng thấy đấy, ở trên dốc núi, Thất ca sống chết theo Thảm Thiên Dao, chúng ta ngăn cũng ngăn không được. Vì cứu nàng, dù nội lực bị tiêu hao Thất ca vẫn dám sử dụng thuật truyền âm ngàn dặm, nếu không có Vân điều tìm thấy bọn họ trước một bước, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.” Nhắc đến chuyện này, Sở Dục thậm chí vẫn còn thấy sợ.

Vương tử A Lang trầm mặc không nói, sắc mặt hết sức khó coi.

“Thảm Thiên Dao là người thương nhất của Thất ca, người làm nàng bị thương, Thất ca đương nhiên tức giận. Người yên tâm, để qua thời gian, Thất ca hết giận bọn vương sẽ ở giữa chu toàn, đưa Ba Nhã trở về Mông Cổ. Người cùng Thất ca chung quy vẫn có tình đồng môn, Thất ca tuyệt sẽ không làm hại Ba Nhã.”

A Lang trầm tư trong giây lát, sau khi thở dài mới chấp tay nói, “Vậy làm phiền An Thanh Vương rồi.”

Sở Dục bắt đắc dĩ cười, lại vỗ vỗ bờ vai hắn. “Có lẽ người không biết, Thiên Dao chưa từng hại công chúa Tháp Na.”

“Ừm.” A Lang nặng nề đáp lại. Hắn biết, trên dốc núi, thời khắc Thảm Thiên Dao lao ra cứu Doãn Hàm Tuyết, hắn liền biết mình sai rồi. Nữ nhân lương thiện như vậy làm sao có thể đi hại người!

Ngày khởi hành, Thiên Dao cuối cùng cũng tỉnh lại. Sở Diễm bế nàng vào xe ngựa, vách xe tối đen, nhà xe bằng vàng, bốn ngựa kéo ở phía trước, mặt ngoài với lúc đến không giống. Bên trong lại như bông lại tiên cảnh, xa hoa đến không tưởng tượng được. Hắn đặt nàng trên nệm nhung thật dày, cũng cẩn thận kéo chắn lại cho nàng, sau khi làm xong một loạt việc như tối qua, mới ngồi xuống bên cạnh nàng, không nói một câu chăm chú xem sách.

Xe ngựa đi với tốc độ thông thả, Thiên Dao cũng không cảm thấy xóc nảy, chỉ là, thân thể vẫn đau đớn rõ ràng như cũ, vài lần mơ màng thiếp đi, đều bị đau mà tỉnh dậy. Gió lạnh ngoài cửa thổi bay một góc rèm, ánh mặt trời theo khe hở len vào chiếu loang lổ trên gương mặt anh tuấn của hắn. Thiên Dao nhìn, trong lúc này lại có chút không dời được tầm mắt.

“Tỉnh rồi?” Hắn cười nhẹ một tiếng, lại như ánh nắng ấm áp.

“Ta ngủ rất lâu sao?” Thiên Dao đưa tay, bóp trán đang đau.

“Ừm, Dao Nhi, nàng nên ra ngoài hít thở không khí rồi.” Hắn buông sách trong tay ra, cất tiếng phân phó ngoài xe. Xe ngựa chậm rãi dừng lại, hắn bồng nàng lên ôm ra ngoài xe.

Xe đi một ngày, hoàng hôn đã ngã về Tây, ở phía Tây, ánh tà dương nhuộm một vầng sáng màu vàng, nhuộm đỏ nửa bầu trời. Hoá ra vẫn chưa ra khỏi địa giới Mông Cổ, liếc mắt nhìn một cái, vẫn là đại thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Thân thể Thiên Dao vẫn suy yếu, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Nàng vươn hai tay ra ngửa đầu hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi, hít lấy không khí tươi mát, tưởng tượng chính mình là một con chim nhỏ có thể tùy ý bay lượn phía chân trời.

Sở Diễm cách nàng cả trượng, khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt ôn nhuận rơi trên người nàng. Hắn không phải không biết, Thiên Dao khao khát tự do biết bao, chỉ là, mong tha thứ cho sự ích kỷ của hắn, đối với nàng, hắn không cách nào buông tay.

“Đêm khuya sương lạnh, quay về thôi.” Hắn từ phía sau vòng lên, kéo nàng vào lòng.

“Sở Diễm, ta nhớ đến công chúa Tháp Na. Người nói xem, sau khi nàng mất, có thể hóa thành chim ưng trên thảo nguyên hay không?” Nàng lạnh nhạt nói xong, ngửa đầu nhìn bầu trời rộng lớn.

“Có lẽ vậy.” Sở Diễm tùy ý đáp lại một câu.

“Linh hồn của nàng, nhất định sẽ canh giữ thảo nguyên Mông Cổ, phù hộ tộc nhân của nàng.” Thiên Dao dựa vào ngực hắn, dịu dàng thì thầm. “Nghe nói, điện hạ muốn mang Vương tử Ba Nhã về đế đô sao?”

Sở Diễm nhíu mày, lạnh giọng đáp lại.

“Bởi vì A Lang làm ta bị thương sao?” Thiên Dao ngửa đầu, ánh mắt trong veo thăm dò đôi mắt thâm thúy của hắn.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, cũng không trả lời, tính giữ im lặng.

“Đưa hắn trở về, có được hay không?” Thiên Dao lo sợ mở miệng, bộ dạng thật cẩn thận, vốn thân hình mảnh mai, giọng nói phát ra lại càng làm cho người ta thương tiếc. Thậm chí làm cho người ta cảm thấy rằng, cự tuyệt nàng là một điều tàn nhẫn.

Trầm mặc hồi lâu, Sở Diễm liền gật đầu đáp lại. “Được.”

Xe đi hơn mười ngày thì vào Hoàng thành. Đi xe ngựa mệt nhọc hơn mười ngày, mặc dù được chăm sóc kỹ càng, Thiên Dao vẫn mệt mỏi vô cùng, trở lại Y Lan điện nàng lại bắt đầu mê man. Mỗi đến khuya mới thoảng tỉnh dậy. Gian phòng to như vậy, trống không, an tĩnh có chút khiến người hít thở không thông.

Hóa ra, hán lại không ở lại. Vô có, trong lòng có chút mất mát.

“Liên Tinh.” Nàng yếu ớt gọi, cửa phòng theo tiếng mở ra, tiểu nha đầu vội vàng đi vào.

“Nương nương, làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không khỏe hay không, nô tỳ đi tuyên ngự y.” Liên Tinh vẻ mặt quan tâm, giống như còn khăn trương hơn nàng.

“Không có.” Nàng nhàn nhạt đáp lại, được Liên Tinh nâng dựa vào đầu giường.

Liên Tinh mới nhẹ thở ra, lại vô ý mở miệng. “Nô tỳ còn tưởng nương nương muốn hỏi điện hạ cơ. Hồi cung xong, điện hạ đi Y Hà điện, dự tính ngày mai mới có thể trở lại.”

“Ừm.” Thiên Dao nhìn như không để tâm đáp lại, trong lòng lại cười khổ. Y Hà điện, Từ Y, a, lòng vòng một hồi lại trở về xuất phát điểm.

Một chỗ khác, trong Y Hà điện.

Sở Diễm dựa nửa người trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt. Linh Lung thuận theo nửa quỳ bên người hán, thật cẩn thận cho hán uống thuốc. Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, giờ tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng. “Nếu như bốn vương không đến, có phải Linh Lung tính quỳ ở ngoài điện không đây hay không?”

Linh Lung cười, đầu từ tựa sát vào ngực Sở Diễm, hờn dỗi mở miệng, “Điện hạ có phải thấy Linh Lung có tình gây sự rồi không?”

Sở Diễm nhẹ cười lắc đầu, bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng. Hán thích cảm giác ở cùng Linh Lung, dịu dàng tựa như nước, đôi bên hiểu nhau, bao dung. Mà thời điểm ở cùng Thiên Dao lại như lửa lớn cháy thân, đau đến kịch liệt. Sự lạnh lùng của nàng tựa như lưỡi dao sắc bén vô tình, từng nhát cứa vào tim hán. Nhưng mặc dù đau đớn, lại không nhịn được muốn tới gần, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Linh Lung không phải nữ tử cố tình gây chuyện.” Nếu không, hán đã không thích nàng như vậy rồi. Nàng dịu hiền, hiểu chuyện, cũng cực kỳ hiểu tâm ý hán.

Linh Lung cười quyến rũ, nâng bàn tay hán lên, đặt chính khuôn mặt mình vào bàn tay hán, ấm áp lại không kém phần ái muội. Đôi mắt đẹp di chuyển nhẹ nhàng, có thêm vài phần u oán. “Đại ca nói điện hạ bị thương, Linh Lung lo lắng cho chàng, nếu như không gặp mặt một lần để xác định điện hạ bình yên, Linh Lung sao có thể an tâm?”

“Bốn vương không sao.”

Linh Lung ngửa đầu ngó nhìn hán, mi tâm nhíu lại. “Hiện giờ là thời điểm máu chót, điện hạ không thể hành sự lỗ mãng.”

“Ừm.” Sở Diễm mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán nàng.

“Hồi bẩm điện hạ, Thảm nương nương đã tỉnh.” Ngoài điện, Lưu Trung khom người nói.

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại, trên mặt không chút biểu tình, lại đứng dậy.

“Điện hạ.” Linh Lung nũng nịu gọi, cực kỳ hiền nhiên, nàng muốn giữ hán lại.

Sở Diễm cười, mang theo chút áy náy. “Bốn vương ngày khác sẽ quay lại với nàng.”

“Điện hạ.” Linh Lung lại cất giọng gọi, mang theo vài phần khốc nức nở. Cánh tay từ phía sau vòng lên, ôm chặt lấy eo hán. “Điện hạ để Linh Lung làm nữ tử cố tình gây chuyện một lần đi, tối nay điện hạ không được đi đâu hết.”

Tuần nhan Sở Diễm hơi mất kiên nhẫn, trầm giọng nói, “Thiên Dao vẫn đang ốm, bốn vương phải ở bên cạnh nàng.”

“Nhưng thương thế của điện hạ cũng không nhẹ, chàng cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi yên ổn mà chăm sóc nàng như vậy, chỉ làm hại đến thân thể của mình. Điện hạ không phải ngự y, người đi cũng chỉ vô ích thôi. Đáp ứng Linh Lung, tối nay ở lại đây nghỉ ngơi, có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung dán phía sau lưng hán, trong khoảnh khắc, nước mắt đã làm ướt y phục. Tuy có chút diễn trò nhưng đau lòng vì hán cũng xuất phát từ chân tâm.

Sở Diễm khẽ buông tiếng thở dài, xoay người ôm lấy thân thể nhỏ xinh của nàng vào trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt bên má nàng.

Linh Lung thỏ nhỏ đi theo hán, nàng là nữ nhân đầu tiên của hán, nàng dịu dàng thuận theo, vĩnh viễn đi theo bước chân hán, ngửa đầu nhìn hán. Nữ nhân như vậy, có thể thỏa mãn tất cả kiêu ngạo của nam nhân.

“Điện hạ nếu không đồng ý, Linh Lung liền chết trước mặt chàng.” Nàng ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn, hoa lê đài vù, khổ sở động lòng người, ánh mắt kiên định lạ thường.

“Được rồi.” Sở Diễm cười khổ, gật gật đầu.

Hắn lưu lại, mục đích của nàng đã đạt được, không phải sao?!

Nhưng mà, nhìn gương mặt nam nhân đang ngủ trên giường, nội tâm Linh Lung lại nói không nên lời là tự vị gì. Chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày nàng cần thủ đoạn nũng nịu để lưu lại hắn, hắn từ trước không phải như vậy, hắn đối với mọi người lạnh lùng, lại dịu dàng với một mình nàng. Nàng muốn ở lại bên cạnh hắn, hắn đồng ý. Nàng muốn làm nữ nhân của hắn, hắn cũng thỏa mãn nàng. Hắn cho nàng bao dung vô hạn cùng sủng nịch, nàng cho rằng hắn yêu nàng. Mà hôm nay mới phát hiện có lẽ nàng sai rồi.

Có lẽ, việc kia là thói quen, không phải yêu.

Cùng với tiếng đóng mở cửa rất nhỏ, Linh Lung kéo váy dài bước vào đại điện, gió đêm cô lãnh, thân thể nàng gầy yếu đứng ở trong sân, vô cùng tiêu điều.

“Đang suy nghĩ gì?” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp quen thuộc, quay đầu, ánh vào mắt đích thị là dung mạo trắng bệch như giấy, toàn thân mặc trường bào lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Rõ Ràng Là Vô Lại (1)

“Đại ca.” Linh Lung thấp giọng gọi.

“Điện hạ ngủ rồi?”

“Ừm.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lời, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp cũng đã mất sắc.

Huyền Ảnh trào phúng nở nụ cười, “Giữ được người, không giữ được tâm, còn có tác dụng gì?”

Linh Lung trầm mặc, sắc mặt lại trắng xanh. “Hành trình đi Mông Cổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Huyền Ảnh trầm tư giây lát mới mở miệng, “Thẩm Thiên Dao bị phản tướng Mông Cổ đánh rơi xuống vách núi, điện hạ vậy mà lao theo, ngay cả ta cũng không ngăn được. Thậm chí, điện hạ không tiếc tự thương hại tâm mạch, sử dụng truyền âm ngăn chặn chỉ vì cứu mạng Thẩm Thiên Dao.”

“Chẳng lẽ, người thật sự yêu Thẩm Thiên Dao sao?” Linh Lung thì thào tự nói.

Huyền Ảnh lại hừ một tiếng, “Bao nhiêu năm vết đao liếm máu như vậy, huynh cho rằng điện hạ đã đủ bình tĩnh tự chủ, lại không ngờ vì một nữ nhân mà mất đi lý trí.”

Linh Lung cười khổ, “Vậy chỉ có thể nói, nữ nhân kia ở trong lòng người không giống như vậy.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, sự lạnh lùng lóe lên trong ánh mắt. “Chuyện của Thẩm Thiên Dao, Linh Lung sẽ xử lý. Hiện giờ trên người điện hạ có thương tích, đại ca cần lưu ý nhiều hơn an nguy của điện hạ.”

“Ừm.” Huyền Ảnh làm như không nghe thấy đáp lời. Điều này tất nhiên không cần nàng nói, hắn là cái bóng của chủ nhân, mạng của chủ nhân chính là mạng của hắn.

Hôm sau, nhân lúc lâm triều không bị ngăn cản, Linh Lung dưới sự hầu hạ của thị nữ đi đến Y Lan điện. Trong vườn, hoa xuân bắt đầu nở, trời đông giá rét sắp qua đi, mùa xuân liền muốn ủa về. Mà trong phòng ngủ của Thiên Dao vẫn đốt nhiều chậu than, mới vừa bước vào cửa hơi ấm đã đập vào mặt.

Thiên Dao tựa hồ thương tổn rất nặng, dung nhan tuyệt thế vẫn trắng xanh như tuyết. Linh Lung chậm rãi bước tới giường nàng, khẽ cúi người gọi khẽ: “Chủ tử.”

Thiên Dao an tĩnh nằm ở trên giường nệm, hàng mi hơi rung động, một lúc sau mở đôi mắt sáng, ánh mắt có chút mờ mịt. “Một câu ‘chủ tử’ này của Trắc phi nương nương, Thiên Dao nhận không nổi.” Nàng có chút gắng sức ngồi dậy, chỉ chỉ ghế nệm ở một bên, “Ngồi đi.”

Linh Lung dịu dàng cười nhẹ, an thuận ngồi ở một bên, lại nhẹ giọng mở miệng, “Chủ tử vẫn còn trách Linh Lung ư?”

Mâu quang Thiên Dao nhàn nhạt rơi trên người nàng, lạnh nhạt như nước. “Ta không biết Linh Lung.”

Linh Lung khẽ sùng người, một lát sau lại khôi phục vẻ mặt tươi cười. “VẬY CHỦ TỬ COI TA VẪN LÀ TỬ Y ĐI.”

“RỒI KHỎI Y LAN ĐIỆN, TRÊN ĐÒI NÀY KHÔNG CÒN NGƯỜI GỌI LÀ TỬ Y RỒI.” Dung nhan tuyệt mỹ của Thiên Dao vẫn như cũ không chút biểu tình. Thiên Dao cảm nhận được nữ tử trước mặt tựa hồ có ngàn tấm mặt nạ, nàng nhận không ra người nào mới thực sự là nàng ấy.

“Linh Lung cũng được, Tử Y cũng được, ta vẫn là ta, cũng vẫn xem người là chủ tử của ta. Bất luận chủ tử có tin hay không, lúc trước ta cùng chủ tử gặp nhau, chỉ là cơ duyên xảo hợp, không phải sắp xếp.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt bình tĩnh như nước. Những gì đã qua đều không còn quan trọng.

Nhưng mà, người nghe vô tâm người nói vẫn là hữu ý. Mặc dù chỉ là kịch một người diễn, Linh Lung vẫn như cũ tiếp tục diễn.

“Ngày đó Linh Lung đi làm nhiệm vụ bị thương, được chủ tử cứu, thương thế khôi lên vốn nên rời đi, nhưng điện hạ lo lắng cho an nguy của Linh Lung, nên tương kế tựu kế để cho Linh Lung lưu lại bên cạnh chủ tử. Linh Lung không phải cố ý lừa gạt chủ ý, cũng không cố ý tổn hại Doãn Hàm U.” Linh Lung nói ra câu này, ánh mắt lại yên lặng đánh giá phản ứng của Thiên Dao.

Như trong dự kiến, ánh mắt Thiên Dao khó mà không dậy sóng, đôi mi thanh tú nhú chặt một chỗ. “NGƯỜI NÓI CÁI GÌ?”

“Ta...” Linh Lung dùng lực cắn môi dưới, vẻ mặt tiếc hận. “Chủ tử có lẽ không biết, hoàng thượng không cho phép điện hạ yêu một nữ nhân nào, mà trong lòng điện hạ có Linh Lung, hoàng thượng cũng phát hiện được. Vừa khéo, nữ nhi của đại học sĩ Doãn Hàm U sinh lòng ái mộ với điện hạ. Điện hạ vì bảo hộ Linh Lung, mới, mới hi sinh Doãn Hàm U...”

“Người im miệng, đừng nói nữa.” Lần đầu tiên, Thiên Dao ở trước mặt nàng lại không không chế được như vậy. Nàng rất muốn nói với chính mình, toàn bộ lời nói của Linh Lung đều là giả dối, nhưng mà cái chết của Doãn Hàm U cùng với thời gian Tử Y đến bên cạnh nàng, trùng hợp không thể chê vào đâu được.

A, hóa ra đây là cái mà Sở Diễm gọi là yêu sao? Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, lại càng không tiếc hi sinh một nữ nhân ái mộ hân. Đối với Doãn Hàm U như vậy, đối với nàng cũng như vậy. Thiên Dao nhắm chặt mắt, một dòng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Hàm U, muội chết thật sự vô tội biết bao.

“Người tới chỉ để nói cho ta những thứ này sao? Nếu đã nói xong, người có thể rời đi rồi.” Thiên Dao lạnh lùng mở miệng, thậm chí chán ghét không muốn nhìn nàng thêm chút nào.

Thông minh như Thẩm Thiên Dao sao lại đoán không ra động cơ của Linh Lung. Chẳng qua là để cho nàng hiểu được Sở Diễm đối với nàng là sùng ái thể nào, để cho nàng biết khó mà lui. Biết rõ là mưu kế mà Thiên Dao vẫn cứ mắc bẫy của nàng. Đây là thâm cung mưu kế trùng trùng, không có nửa phần nhân tính, nàng một khắc cũng không muốn ngu ngốc nữa.

Cảm xúc bất ổn đối với thương thế của Thiên Dao ảnh hưởng rất lớn, đêm khuya Sở Diễm trở lại Y Lan điện, Thiên Dao lại bắt đầu sốt cao không ngừng. Sở Diễm ôm nàng, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Một nhóm ngự y nom nóp lo sợ, cũng không dám mở miệng.

“BỆNH TÌNH CỦA DAO NHI KHÔNG PHẢI ĐÃ ỔN ĐỊNH RỒI SÀO? SÀO LẠI TÁI PHÁT?”

“HỒI BẨM ĐIỆN HẠ, NUONG NUONG CHỈ SỢ LÀ TÂM NẶNG KHÓ GIẢI, BỆNH TÌNH MỚI TRỞ NẶNG.” Ngự y thật cẩn thận trả lời.

Tâm nặng khó giải? Sở Diễm nhíu mày trầm tư. Nàng vốn là vân điều suốt ngày bay lượn, lại luôn bị hân nhốt trong cung nuôi thành chim hoàng yến, khó trách nàng luôn buồn bực không vui.

“Ừm, bỗn vương biết rồi. Đều lui ra đi.”

“Chúng thần cáo lui.” Các ngự y cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm, lần lượt chấp tay thối lui ra ngoài.

Sở Diễm ôm nàng vào giấc ngủ, gần lúc trời sáng, cơn sốt cuối cùng cũng lui, sa y trên người Thiên Dao đã bị mồ hôi thấm ướt. Sở Diễm lo lắng nàng lại bị phong hàn, liền chủ động cởi y phục cho nàng, có thể là động tác quá mạnh nên đánh thức nàng.

“Sở Diễm, người buông tay.” Thiên Dao có chút kích động đẩy hân ra, quẩn chân lui vào góc giường. Một đôi mắt sáng như bị thương nhìn hân, giống như hân phạm phải mười tội nặng nhất vậy.

Sở Diễm cười tà mị, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, há lại cho nàng trốn. “Nàng còn chỗ nào bỗn vương chưa thấy qua, bây giờ lại làm kiêu rồi.”

Thiên Dao trừng mắt nhìn hân, cắn gặm cắn môi dưới. Hân sao có thể vô sỉ đến như vậy.

“Ở MÔNG CỔ MỘT THỜI GIẠN, TÂM TÌNH DAO NHI CŨNG THOẢI MÁI RỒI, NHẤT ĐỊNH CẢM THẤY TRONG CUNG NGỌT NGẠT. NGÀY MAI, BỖN VƯƠNG ĐƯA DAO NHI XUẤT CUNG CƯỜI NGỰA, ĐƯỢC KHÔNG?” Hân dịu dàng mở miệng, có chút lấy lòng nàng.

“Ta không muốn đi.” Ai nghĩ tới, Thiên Dao căn bản không chút cảm kích.

Sắc mặt Sở Diễm khẽ biến, giờ tay nâng cằm nàng lên, “Ngày mai bốn vương mang nữ quyến Đông cung đi ngoại ô cưỡi ngựa, Thẩm trắc phi, nàng có ý khác?”

Thiên Dao nheo mắt lại, tránh thoát sự kiểm chế của hắn, nhàn nhạt đáp lời. “Thiên Dao không dám.”

“Lá gan Dao Nhi cũng lớn lắm.” Sở Diễm cười tà mị, lại vây nàng vào lòng ôm ấp, thân thể trần như nhộng của nàng kề sát vào ngực hắn, sắc mặt Thiên Dao đỏ lên, khó xử xoay đầu. Ngón tay thon dài của Sở Diễm lại lưu luyến trên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, một đường thẳng xuống dưới.

“Đừng, không muốn.” Thiên Dao bối rối bắt lấy bàn tay hắn, đôi mắt xinh đẹp sợ hãi nhìn hắn.

Sở Diễm cười, trở tay bắt lấy cổ tay nàng, giữ trong lòng bàn tay. “Không muốn cái gì?” Hắn khẽ nhếch môi, cúi đầu hôn trộm lên mu bàn tay trắng nõn của nàng. Sau đó, xoay người nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể trần trụi của nàng vào lòng. “Nàng mới vừa ra mồ hôi, thân thể đều ướt sũng. Bốn vương mới coi ý phục của nàng ra.”

“Ừm.” Nàng nhẹ giọng đáp lại, hóa ra là vậy.

“Dao Nhi lại tưởng bốn vương muốn làm gì? Trên người nàng còn có vết thương, bốn vương sẽ không miễn cưỡng làm tới.” Hắn nhẹ giọng giải thích, vùi đầu vào cổ thơm mát của nàng. Hơi thở ấm áp liên phủ bên tai nàng. “Ngủ đi, ngày mai bốn vương đưa nàng xuất cung.”

Hôm sau tỉnh lại, thị nữ Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh hầu hạ nàng thay y phục. Vẫn là sa y tuyết trắng, trên vai choàng một chiếc áo lông cáo trắng như tuyết, lông tơ dày nặng che lấp căn cổ mảnh khảnh, da thịt trắng nõn ónh nhuận động lòng người.

“Vẻ đẹp của nương nương đứng đầu lục cung.” Liên Tinh nịnh nọt, đem trâm gài xanh ngọc cài lên mái tóc búi của Thiên Dao.

“Vậy sao?” Thiên Dao lơ đãng cười nhẹ, giờ tay đụng vào trâm ngọc lạnh lẽo trên mái tóc, khoe môi nở nụ cười trào phúng. “Hong nhan dễ già, hoa đẹp thể nào cũng có ngày héo tàn.”

“Nương nương đang tuổi tươi đẹp, hà tất than trời thương người.” Yêu Nguyệt mỉm cười, nâng tay Thiên Dao. “Nương nương, xe ngựa xuất cung đã hầu ở ngoài cung rồi.”

“Ừm, đi thôi.”

Thiên Dao khoan thai đến chậm, không ngoài ý muốn lại dẫn tới một con sóng không lớn không nhỏ.

“Giờ được điện hạ sủng ái, Thẩm muội muội giá lại càng lúc càng lớn, mới có hai ngày, chỉ sợ ngay cả Thái tử phi cũng không để trong mắt rồi.” Tiêu Trinh Nhi xen vào châm chọc.

Tư Đồ Phương Phi mặc trường bào đỏ tươi, quả nhiên phong thái Thái tử phi, “Tiêu muội muội sao lại nói vậy, Thẩm muội muội vốn là chánh phi nhất phẩm, tất nhiên là ngang vai vế với bốn cung.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Rõ Ràng Là Vô Lại (2)

Từ Mông Cổ trở về, Doãn Hàm Tuyết đích thực không sinh sự mấy ngày, bây giờ, cũng cúi đầu không nói gì.

Linh Lung vẫn như cũ khéo léo tươi cười, dịu dàng mở miệng. “Chủ tử là người thương nhất của điện hạ, điện hạ thương, sủng cũng đúng thôi. Tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ điện hạ, nên cùng nhau thân thiết, điện hạ mới có thể không lo lắng.”

Tư Đồ Phương Phi đưa cột nhếch khóe môi, vẫn không nhiều lời. Ngược lại Tiêu Trinh Nhi lại gan lớn làm càn. “Người thì tính là gì, chẳng phải chỉ là con chó trước đây của Thẩm Thiên Dao.”

Hắn quang trong ánh mắt Linh Lung chớp lóe, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười. “Linh Lung thân phận hèn mọn, tất nhiên là không thể so với Tiêu tỷ tỷ xuất thân danh môn.”

“Người...” Tiêu Trinh Nhi muốn mở miệng, lại bị Sở Diễm lạnh lùng cắt ngang.

“Tiêu Trinh Nhi, nàng càng ngày càng nhiều lời rồi.”

Tiêu Trinh Nhi dùng giọng mũi hừ một tiếng, không dám nói nữa.

Từ đầu đến cuối, Thiên Dao đứng ở một bên, vẻ mặt không đếm xỉa. Chỉ chờ những nữ nhân nhàm chán này sớm kết thúc trận vô mồm.

“Dao Nhi hôm nay có thấy không khỏe không?” Sở Diễm bước nhanh tới trước người nàng, trước mặt mọi người duỗi tay ôm nàng vào lòng.

Thiên Dao vĩnh viễn là đáng vẻ lạnh nhạt, không vùng vẫy cũng không thân thiện. “Chẳng lẽ Thiên Dao nói không khỏe thì có thể không cần đi sao?”

“Không thể.” Sở Diễm từ chối rõ ràng, bế nàng đi tới xe ngựa.

Xe ngựa chạy chậm chậm một đường, Thiên Dao dựa nửa người trên thành xe, đầu ngón tay trắng nõn tùy ý vén góc màn, bầu trời ngoài cung tựa hồ đặc biệt xanh.

“Về sau mỗi tháng bốn vương đều đưa Dao Nhi xuất cung đi dạo, được không?” Cánh tay Sở Diễm từ phía sau vòng lên, làn môi hơi lạnh khế hôn môi nàng một cái.

Thiên Dao yên lặng không nói, không nói được, cũng không nói không được.

Sau khi đến nơi, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Sở Diễm lại bế Thiên Dao xuống xe ngựa.

Ngoài xe là thảm cỏ xanh mượt, mặc dù không bị được với thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn, đầu mùa xuân hoa cỏ xanh trải dài, cũng khiến tâm tình người thật tốt. Thị vệ sớm đã dắt ngựa đến, mấy người nữ quyến cũng chỉ có Tiêu Trinh Nhi giỏi cười ngựa, nàng chọn một con tuần mã màu nâu, trên thảm cỏ thử chạy vài vòng.

Mấy con tuần mã khác đều đang cúi đầu ăn cỏ, Xích Thổ đứng lẫn trong đó, đặc biệt bắt mắt, giống như hạc giữa bầy gà vậy.

“Xích Thổ.” Thiên Dao trầm giọng gọi, Xích Thổ liền vui mừng chạy đến bên cạnh Thiên Dao, vô cùng thân thiết cọ đầu vào mái tóc dài của nàng.

Đứng ở một chỗ xa, ánh mắt Sở Diễm dịu dàng vây quanh nàng. Linh Lung đứng ở bên người hần nhìn thấy hết toàn bộ, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền.

“Hàn tuyết bảo mã của điện hạ vẫn uy vũ như vậy.” Linh Lung mỉm cười đi đến bên cạnh Xích Thổ, giờ tay vuốt bờm ngựa màu nâu của Xích Thổ. Mà Xích Thổ tựa hồ không thích nàng đụng vào, liền đá chân né tránh.

“Điện hạ, Linh Lung cũng muốn cưỡi ngựa, có thể mượn Xích Thổ của điện hạ hay không?” Linh Lung yêu kiều xấu hổ mà cười, trong mắt sáng lấp lánh.

Sở Diễm nhẹ cười, gật đầu.

Linh Lung kéo lấy dây cương, dắt Xích Thổ qua. Mà Xích Thổ không thích nàng, vẫn bị nàng kéo về phía trước. Linh Lung là người luyện công phu, tự tin có thể thu phục được một con vật. Có điều, nàng cũng không ngờ tới, Xích Thổ thông minh, không phải người nào cũng có thể cưỡi. Nàng xoay mình lên ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, roi ngựa trong tay giờ cao vung lên, roi vào người Xích Thổ.

Tĩnh tĩnh Xích Thổ cũng cực kỳ ngạo mạn, chạy một vòng xong chân trước đột nhiên nhấc lên, lớn tiếng hí một tiếng. Linh Lung nhất thời lúng túng, kinh sợ hô lên một tiếng, té từ trên ngựa xuống.

“Linh Lung.” Sở Diễm cả kinh tiến nhanh về trước, ôm lấy Linh Lung đang bị thương lên.

Thêu mi Linh Lung nhú chặt, trên người vài chỗ đã chảy máu. May mà nàng xuất thân tập võ công, chỉ là bị thương da thịt chút, vẫn chưa tổn hại đến gân cốt. “Điện hạ, đau quá.” Linh Lung nũng nịu hô đau.

Sở Diễm giận dữ trừng mắt nhìn Xích Thổ. Xích Thổ hiểu được tâm ý chủ nhân, cũng biết mình gây họa, cúi đầu xuống, hai chân trước giẫm trên cỏ xanh.

“Người đâu, đem Xích Thổ ra đánh 50 roi.” Sở Diễm lạnh giọng bỏ lại một câu.

“Vâng.” Thị vệ chấp tay lĩnh mệnh, giờ roi dài trong tay lên, ‘chát’ một tiếng roi vào người Xích Thổ, một roi đã thấy máu. Xích Thổ bị đau bốn vó đập lung tung, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng hí đau đớn.

“Dừng tay, đừng đánh nữa.” Thiên Dao tiến lên, dắt dây cương của Xích Thổ, ngăn cản thị vệ. Đôi mắt sáng mang theo tức giận, trừng mắt nhìn Sở Diễm.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, trầm giọng quát lớn. “Lỡ tai người điếc rồi hả? Không nghe thấy mệnh lệnh của bốn vương?”

“Ty chức có tội.” Thị vệ khom lưng cúi đầu, vẻ mặt khó xử, “Mời nương nương tránh ra, để tránh ngộ thương thân thể thiên kim của nương nương.” Thị vệ dứt lời, lại giờ roi đánh lên lưng Xích Thổ, hạ xuống từng roi từng roi vết máu nồng nặc không đồng nhất. Xích Thổ lớn tiếng hí vang, đánh được một nửa đã không chịu nổi đau đớn, bốn vó khuy xuống, thân hình nặng nề ngã xuống đất. Mà lệnh vua làm khó, người hầu không có ý may mắn dừng tay.

“Đừng đánh nữa.” Roi vào đường cùng, Thiên Dao cúi người ôm lấy Xích Thổ, dùng thân thể của mình chặn lấy roi sắt. “Á!” Nàng cắn răng kêu một tiếng đau đớn, nằm trên lưng Xích Thổ miệng thờ dốc. Roi sắt thi hình là đặc chế, đánh trên người Xích Thổ còn thấy máu, huống hồ là nữ tử mềm mại như Thiên Dao. Hơn nữa, nội thương nàng chưa lành, chỉ cảm thấy trong miệng vị tanh ngai ngái dâng lên.

Thiên Dao đưa tay quệt đi vết máu trên khóe môi, động tác dịu dàng vuốt ve phần lưng bị thương của Xích Thổ. “Xích Thổ đừng sợ, ta mang người đi chữa thương.” Nàng có chút cật lực đứng dậy, tay cầm dây cương, lão đảo đi về phía xe ngựa.

“Điện hạ, có tiếp tục hay không?” Thị vệ khom người, nom nớp lo sợ hỏi.

“Cút.” Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, nhìn về phía một người một ngựa ở đằng trước, mắt đen từ từ thâm thúy.

Thiên Dao buộc Xích Thổ bên cạnh xe ngựa, lấy thuốc mỡ từ trên xe, thật cẩn thận bôi lên miệng vết thương của Xích Thổ. Vết thương của nó rất nặng, phủ phục trên mặt đất nặng nề thở dốc. Bôi được xong, nàng lại tìm chút dược thảo đút cho nó, Xích Thổ bị thương nặng, ăn cực kỳ ít.

“Xích Thổ ngoan, ăn những dược thảo này, không tới hai ngày miệng vết thương sẽ lành.” Thiên Dao nửa dựa bên cạnh nó, đôi má áp vào đầu Xích Thổ, đôi mắt khép hờ hơi thở mong manh.

“Hắn hẳn sao? Người đối với hắn trung thành tận tâm, hắn lại đối xử với người tàn nhẫn như vậy.”

“Tàn nhẫn? Nó đã làm chuyện sai nên chịu trừng phạt.” Giọng nói Sở Diễm đột nhiên vang lên từ phía sau, ngay sau đó, cánh tay rắn chắc đã vòng qua eo Thiên Dao. “Đối với một con vật lại dễ tâm như vậy, đừng quên trên người nàng cũng có thương tổn.”

Về mặt Thiên Dao đậm mạc, thanh lạnh mở miệng, “Nó tuy là con vật lại có máu có thịt. Bị đánh nó cũng sẽ đau. Linh Lung xuất thân luyện công phu, cho dù ngã ngựa, nhiều lần cũng chỉ trầy xước mà thôi, mà điện hạ lại ra tay với Xích Thổ nhẫn tâm như vậy. Chẳng lẽ nó trung thành với điện hạ, người liền có thể tùy ý chà đạp!”

Sở Diễm tà khí cười, ngồi xuống ôm nàng lên, tiếng cười ôn nhuận vang trên đỉnh đầu nàng, “Dao Nhi là nói Xích Thổ, hay là đang nói chính nàng?”

Ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt, im lặng không nói.

“Bổn vương giận nó không phải vì nó làm bị thương Linh Lung, mà là nó không chịu nghiêng ngả tâm ý chủ tử, cố tình làm bậy, nên phạt.”

Thiên Dao hừ nhẹ, “Xích Thổ là ngựa quý Lương Câu, tính tình vốn kiêu ngạo, điện hạ nếu không thích, ban đầu không nên thuần phục nó, chẳng bằng cho nó tự do.”

Sở Diễm khẽ cười, đặt nàng lên đùi mình, đẩy vạt áo nàng xem xét vết thương. Trên lưng tuyết trắng nổi lên một vết máu dài đặc biệt chói mắt, mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, khẽ khép lại sa y của nàng.

“Ngạo mạn khó thuần mới đúng là ngựa quý Lương Câu, kiêu ngạo quật cường mới đúng là mỹ nhân tuyệt thế. Quá dễ dàng đạt được, bổn vương ngược lại không thấy hiếm lạ.” Khóe môi hắn tà mị cong lên, bàn tay áp vào ngực Thiên Dao, truyền nội lực vào cơ thể nàng.

Thương thế của Thiên Dao vốn chưa lành, vết thương trên lưng lại cực kỳ đau, ngoan ngoãn ở trong lòng Sở Diễm, ý thức từ từ mơ hồ, miệng thì thảo nói nhỏ, “Ta không phải Xích Thổ, ta không muốn bị người thuần phục...”

“Dao Nhi là nữ nhân của bổn vương, nàng phải nghe lời, bổn vương mới có thể thương nàng hơn.” Hắn nhẹ cười, ngón tay tùy ý luồn qua tóc mềm của nàng.

Thiên Dao quay mặt tựa vào trong ngực hắn, lông mi thon dài rung rung, trên hàng mi vẫn dính giọt nước mắt long lanh. Thiên Dao nghĩ, đã đến lúc nên rời đi rồi. Nàng từng bị hắn thu phục, thậm chí bỏ cả tự tôn cùng kiêu ngạo của mình, nhưng hắn tổn thương nàng quá nặng, vết thương chồng chất không chỉ có thân, còn có tâm.

“Điện hạ đã đáp ứng Thiên Dao, chỉ cần Doãn Hàm Tuyệt vô sự, sẽ cho Thiên Dao hưu thư. Bây giờ, điện hạ nên thực hiện lời hứa rồi.” Giọng nói của nàng cực nhẹ, tựa hồ như nói một chuyện không quan trọng.

Mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm rét lạnh. “Nàng muốn rời khỏi?”

“Ừm.” Sở Diễm hừ lạnh, cánh tay trên eo nàng đột nhiên siết chặt lại, cơ hồ là nghiêng răng rít ra ba chữ, “Nàng mơ tưởng.”

Thiên Dao nhíu mi, đôi mắt sáng chăm chú nhìn hắn. “Điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể lật lọng. Người đã hứa cho Thiên Dao hưu thư.” Nàng vùng vẫy, thoát khỏi cái ôm của hắn.

Sở Diễm hừ lạnh, đầu ngón tay nắm lấy cằm của nàng, tà khí cười, “Bổn vương cũng không nói khi nào thì cho nàng, cùng bổn vương ở sau trăm tuổi rồi hãy nói.”

“Người...” Thiên Dao nhất thời chán nản, hắn rõ ràng là vô lại. Nàng ngửa mặt cười khỏ, giọng nói lạnh lùng, “Đường đường là thái tử một nước mà lại nói không giữ lời. Sở Diễm, bất luận có hưu thư hay không, ta đều sẽ rời đi, bất luận phải trả giá lớn thế nào.” Bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, quanh người tỏa ra hàn khí âm lãnh. Trong lúc này, gió thổi mây tan, mái tóc đen theo gió tung bay.

Chương 111: Kim Ốc Tàng Kiều

“Dao Nhi, dừng tay.” Sở Diễm lạnh lùng gắt một tiếng, tay áo phát lên, cánh hoa quỳnh trong tay áo bay ra, đánh vào huyết đạo trên vai Thiên Dao. Thiên Dao bị đau, trước mắt tối tăm mờ hồ, thân thể trong nháy mắt liền đổ gục xuống. Thân hình Sở Diễm chớp lóe, trước khi nàng ngã xuống đã ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng, ánh mắt thâm thúy khó nén sự đau lòng.

“Tâm mạch bị hao tổn còn dám dùng nội lực, nàng thật sự không muốn sống nữa rồi.” Hắc bất đắc dĩ than nhẹ, ánh mắt liếc qua Xích Thổ đang quỳ trên mặt đất. Nó mở to mắt, điềm điềm đáng yêu nhìn hắn.

Sở Diễm cúi người, duỗi tay vuốt vài cái trên đầu nó. “Lần sau ngoan ngoãn một chút, đã thương người, bốn vương sao lại không đau lòng.”

Xích Thổ hí hí mấy tiếng, coi như đáp lại. Đầu ngựa lấy lông cọ cọ vào cảm bào xanh nhạt của Sở Diễm.

Sở Diễm cười, ôn nhu nói, “Người so với nàng nghe lời hơn nhiều, người nói xem, bốn vương phải làm thế nào mới tốt cho nàng? Nàng không nghe lời như vậy, không bằng giam nàng lại?”

Xích Thổ lại hí hí mấy tiếng.

“Người cũng cảm thấy bốn vương xử trí nàng như vậy là tốt nhất đúng không?” Sở Diễm cười, nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử trong lòng đi nhanh về hướng xe ngựa.

Phía sau truyền đến tiếng hí không ngừng của Xích Thổ. Hắn rõ ràng là xuyên tạc ý của nó.

Lúc Thiên Dao tỉnh lại đã thấy mình ở một nơi xa lạ. Gian phòng không lớn nhưng lại rộng rãi, rõ ràng là dùng vàng thật đúc ra. Trong phòng tắm tối một mảng, không có cửa sổ, phân không rõ ban ngày hay ban đêm, trên vách tường khảm vài viên dạ minh châu tản ra ánh sáng lấp lánh.

Sa y trên người Thiên Dao sớm đã được người thay đổi, áo tơ bằng gấm trắng cùng với sắc vàng trong phòng lại hoàn mỹ hợp lại thành một thể, không có chút nào đối lập. Thiên Dao dùng sức đứng dậy, xúc lại chân gấm màu vàng hơi đỏ trên người, đi chân trần xuống giường, đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía.

Vách tường sắc vàng, mặt đất, dụng cụ, màn che giường, toàn bộ ở đây đều dùng vàng ròng tạo ra, hết sức xa hoa. Chỉ là không cửa ra vào, không cửa sổ, giống như nhà giam bằng vàng đem nàng vây khốn ở trong đó.

“Đã tỉnh?” Phía sau truyền đến giọng cười nhẹ tà mị của Sở Diễm, trong tay hắn bung một chén ngọc trắng, trong chén là dược chất đen đặc vẫn còn khói trắng bốc lên. “Qua đây uống thuốc đi.”

Thiên Dao vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh nhạt. “Đây là nơi nào?”

Hắn cười nhẹ, “Kim ốc của bốn vương.”

Ánh mắt Thiên Dao khe khẽ di chuyển, lại lạnh nhạt mở miệng, “Sao ta lại ở trong này?”

“Kim ốc tàng kiều, chẳng lẽ Dao Nhi chưa từng nghe qua sao?” Sở Diễm mỉm cười, ôm nàng vào trong lòng.

“Điện hạ hình như bắt nhầm đối tượng rồi, người ngài nên giấu là Linh Lung.” Thiên Dao bị hắn vây ở trong lòng, dung nhan thanh lạnh, không chút cảm xúc. Quả nhiên, hắn vẫn coi nàng như sủng vật nuôi nhốt.

Sở Diễm cũng không giận, đưa chén thuốc đang cầm trong tay đến trước mặt nàng. “Ng Sloan, uống thuốc trước đã, cho dù phải rời khỏi cũng cần phải hồi phục sức khỏe rồi hãy nói.”

Thiên Dao cười lạnh, ngược mắt nhìn bốn phía. Nhà giam này từ vàng ròng làm ra, so với tường đồng vách sắt còn chắc chắn hơn, cho dù nàng có khối phục được công lực cũng không có khả năng ra khỏi nơi này. “Như vậy, điện hạ muốn giam Thiên Dao ở chỗ này bao lâu?”

“Khi nào nàng biết ngoan ngoãn, không muốn rời xa bốn vương nữa, bốn vương sẽ thả nàng ra ngoài.” Sở Diễm dịu dàng dỗ dành, đặt thuốc lên miệng thổi cho nguội mới đưa cho nàng.

Thiên Dao lạnh nhạt đẩy ra, một lần nữa nằm lên giường vàng, kéo chăn gấm qua đỉnh đầu. “Thiên Dao mệt rồi, mời điện hạ ra ngoài đi.”

“Nơi này là cung vàng điện ngọc của bốn vương, bốn vương đi hay ở há người khác có thể sai khiến.” Hắn hừ nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên người nàng. “Sự kiên nhẫn của bốn vương không nhiều cho nên Dao Nhi tốt nhất đừng thử sự kiên nhẫn của bốn vương.”

Lại là sự kiên nhẫn của hắn! Thiên Dao chán ghét, cũng ngán rồi. Nàng đột nhiên ngồi dậy, trừng lớn đôi mắt đẹp chứa đầy lửa giận. Tay áo giương lên, ‘xoảng’ một tiếng, chén thuốc bằng ngọc trắng trong tay Sở Diễm rơi xuống, nước thuốc cùng mảnh vỡ văng tung tóe trên sàn.

“Điện hạ không phải là thích bức bách nữ nhân sao? Thiên Dao bị nhốt ở chỗ này, bất luận làm gì cũng chẳng qua là một con thú khốn khổ. Bây giờ điện hạ muốn thế nào thì cứ tùy ý, Thiên Dao cũng không phản kháng nữa, đây không phải là cái ngài muốn sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, bàn tay nắm chặt cằm nàng, không chút nào thương hương tiếc ngọc. “Không phản kháng phải không? Vậy bốn vương muốn xem nàng có thể thuận theo đến mức nào.” Dứt lời, hắn quăng nàng ngã trên giường, thân thể nặng nề đè áp xuống. Hai tay Thiên Dao bị tay hắn kiềm chế trên đỉnh đầu không thể nào nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng y phục loạt xoạt, cảm giác được thân thể bị găm cán đau đớn. Hắn thậm chí còn biết rõ thân thể của nàng hơn nàng, bàn tay nóng bỏng du tấu trên mỗi điểm nhạy cảm của nàng, muốn khơi dậy cảm xúc nguyên thủy nhất trên thân thể nàng.

Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, nước mắt tùy ý chảy thành dòng. Cánh môi đỏ hồng cơ hồ bị cắn đến huyết nhục mơ hồ mới có thể ngăn lại tiếng rên rỉ xấu hổ.

“Kêu lên đi? Bốn vương thật muốn xem nàng có thể chịu đến khi nào.” Tuấn nhan hắn lãnh mị, dùng lực lời nội y của nàng ra, ngón tay lặn vào bên trong.

“Á...” Thiên Dao kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng thân thể co chặt lại. Nàng muốn khép hai chân lại lại bị thân thể nặng nề của hắn đè chặt không thể nhúc nhích.

“Dao Nhi thật chặt.” Hắn cúi người dán môi lên vành tai nàng, ái muội phun ra một câu. Thiên Dao xấu hổ chịu không nổi, nước mắt lại càng nhiều. Nhưng hắn không có ý buông tha cho nàng, Thiên Dao hơi cong hai chân, chỉ có thể chấp nhận sự tàn sát bừa bãi vô tình của hắn. Chỉ hy vọng cơn ác mộng này nhanh kết thúc một chút.

Mà biểu hiện của Sở Diễm đối với nàng tựa hồ cũng có chút bất mãn, muốn nàng như vậy có khác gì nằm trên một khúc gỗ đầu.

“Thảm Thiên Dao, mở to mắt ra nhìn ta! Nhìn cho rõ chúng ta đang làm gì, nhìn xem là ai đang muốn nàng!” Một tay hắn kéo xuống màn vàng, lộ ra vách tường bằng vàng ròng bóng loáng chiếu rõ bóng người. Hắn nâng cằm của nàng lên, bức nàng mở to hai mắt ra, hai cổ thân thể trần trụi lưu rõ ảnh ngược trên vách tường.

Thiên Dao như bị điện giật, thân thể run rẩy kịch liệt, ức chế không nổi khóc cầu xin tha thứ. Nụ hôn của hắn từ từ dời lên trên bụng bằng phẳng của nàng, hai tay Thiên Dao gắt gao nắm lấy chân găm dưới thân, mu bàn tay hiện rõ từng đường gân xanh.

Ăn nhấm đến tận cùng, hắn lật người nàng qua, sau khi toàn thân kêu rên, Thiên Dao lại không có bất kỳ một phản ứng nào. Không ai thích bị ép buộc, huống chi kiều ngạo như Thảm Thiên Dao. Thân thể nàng cứng ngắc, mỗi một lần mang đến cho nàng chỉ là thô rất đau đớn.

Không có âu yếm dịu dàng, hắn chỉ dựa vào bản năng rong ruổi, mặc dù chỉ mang lại thống khổ cùng thương tổn cho nàng lại không may may có ý dừng lại. Mà Thiên Dao ngoại trừ chấp nhận cũng không thể làm gì hơn. Mặc dù loại chấp nhận này vẫn không thể chịu nổi.

Đầu ngón tay bầu chặt vào chân găm trong nháy mắt buông lỏng, chân găm che kín gò má sớm đã bị nước mắt làm ướt đẫm. Vô tình làm nhục rốt cuộc cũng có hồi kết. Mà trọng lượng nặng trên người vẫn không biến mất, hắn vuốt ve tấm lưng trơn bóng của nàng, đẩy tóc sang hai bên, lưu luyến hôn lên cổ nàng.

Thiên Dao vùng vẫy thoát khỏi sự giam cầm của hắn, đưa tay kéo lấy chân găm bao lấy ngực. Nàng lão đảo lui về phía sau, co người vào một góc giường, bờ vai nhỏ bé và yếu ớt cùng đôi chân dài trắng nõn trần trụi ở bên ngoài, dưới ánh vàng óng ánh chiếu xuống càng làm bóng nhuần làn da như ngọc. Thiên Dao cũng không biết nửa che nửa hở như vậy lại cực kỳ kích thích bản năng của nam nhân.

Bộ dáng nàng hoa lệ đài vũ, đôi mắt đẹp được nước mắt cọ rửa càng trở nên trong suốt sáng ngời, Sở Diễm hận không thể tiếp tục đè nàng ở dưới thân, hung hăng chiếm lấy.

“Làm đau nàng rồi sao?” Sở Diễm dịu dàng mở miệng, giọng điệu mang theo sự ảo não. Hắn biết rõ thủ đoạn như vậy ti tiện ích kỷ biết bao nhiêu, biết rõ nàng đã nản lòng thoái chí, không còn chống cự nhưng hắn vẫn không thể khống chế được bản năng nguyên thủy của mình, tham lam giữ lấy nàng.

Thiên Dao dựa sát đầu vào vách tường bằng lãnh, đôi mắt bỏ câu trống rỗng đáng sợ, có thể thấy được vết hôn sưng đỏ khắp người. Nàng cuộn mình lại như một con thú nhỏ bị thương, giọng điệu thốt ra cơ hồ không chút nhiệt độ. “Điện hạ đã có được cái ngài muốn, có thể thả Thiên Dao đi được không?”

Trong lòng Sở Diễm vừa dâng lên sự thương xót lại bị lời nói băng lãnh của nàng dập tắt. Mắt đen thâm thúy gọn sòng, hai cánh tay giang ra ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng vào lòng. Thân thể co cụm của nàng run rẩy trong ngực hắn, yếu ớt giống như tiếp xúc với búp bê sứ đã vỡ, làm người ta nhìn không được mà thương xót, cảm thấy việc làm tổn thương nàng thật không thể tha thứ.

Sở Diễm khẽ than thở, ôm nàng ngồi trong lòng, giọng nói không khỏi dịu dàng. “Bốn vương hỏi nàng có đau không, vì sao không trả lời ta?”

Thiên Dao chậm chạp ngược mắt, sau một hồi ánh mắt mờ mịt mới có chút tiêu cự. “Ta nói đau, điện hạ sẽ dừng tay sao?”

“Sẽ không.” Hắn trả lời rõ ràng cơ hồ không cần suy nghĩ, “Lúc nàng đau, bốn vương cũng không thoải mái. Dao Nhi, chúng ta nhất định phải hành hạ nhau vậy sao? Nói cho ta biết, nàng muốn thế nào mới bằng lòng ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Thiên Dao cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, ánh mắt tản ra vẻ lạnh lùng. “Những lời này phải là Thiên Dao hỏi điện hạ mới đúng. Điện hạ rốt cuộc phải thế nào mới bằng lòng thả Thiên Dao rời đi?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Vĩnh Biệt Người Thương

“Thật là không ngoan.” Khóe môi Sở Diễm cong lên hiện ra nụ cười tà mị, ngón tay thon dài đẩy tấm lụa mỏng trên ngực nàng, cúi đầu vùi vào thân thể mềm mại của nàng. Vừa mới trải qua một hồi hoan ái kịch liệt, thân thể Thiên Dao đã cực kỳ mỏi mệt, nàng cắn chặt môi dưới, đè nén cảm xúc khác thường bên trong mình.

Sở Diễm xoay người lại một lần nữa vây nàng ở phía dưới. Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, hơi thở hỗn loạn mà dồn dập, thân thể lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, mái tóc dài tán mát trên nệm giường sắc vàng, xinh đẹp quý mị. Nàng vẫn như cũ không chút phản kháng, tùy ý hắn chiếm đoạt cơ thể mình, mỗi động tác mãnh liệt đi qua như gió bão mưa rào ngấm chiếm lấy nàng.

Không biết qua bao lâu hắn phát tiết xong, rốt cục buông nàng ra. Thiên Dao chậm chạp ngồi dậy, tuyệt vọng nhìn hắn. Nước mắt đã cạn, đau đến tận cùng, hận đến tận cùng, ngay cả khóc cũng trở nên yếu ớt bất lực.

“Bỏn vương biết nàng sẽ hận, nhưng cho dù là hận, nàng cũng đừng mơ tưởng rời khỏi đây.” Hắn một lần nữa mặc cảm bào lên người, động tác cực kỳ tao nhã.

Thiên Dao cười khổ, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Nàng lấy mu bàn tay quệt mạnh đi. “Có phải chết đi mọi thứ mới có thể kết thúc hay không?” Nàng ní non, ngay sau đó, thân thể lao tới vách tường đúc bằng vàng lạnh cứng.

“Dao Nhi!” Sở Diễm cả kinh, đứng lên ngăn lại nhưng vẫn chậm một bước. Mặc dù ngăn được một ít lực đạo, Thiên Dao vẫn bị đập đầu đến chảy máu.

Hắn ôm chặt nữ tử trong lòng, hơi thở mỏng manh, khóe môi lại nở một nụ cười thỏa mãn. “Như vậy, có thể kết thúc ác mộng hay không?”

Ác mộng?! Hóa ra, hắn ở trong lòng nàng, chỉ là một con ác mộng đáng sợ.

Sở Diễm trầm mặc, mắt đen sâu không thấy đáy. Sau một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Bỏn vương cho nàng một cơ hội, trong vòng ba ngày, nếu nàng có thể rời khỏi nơi này, bỏn vương sẽ buông tay. Nếu không thể, nàng vĩnh viễn phải ở bên cạnh bỏn vương, cho đến chết.”

Thiên Dao cười, trước mắt từ từ tối lại.

Cùng Thiên Dao lăn lộn một đêm, Sở Diễm cơ hồ tâm lực lao lực quá độ. Trong thư phòng, hắn dựa nửa người trên ghế, lật xem đồng tấu chương chồng chất như núi. Hiện giờ, đi ngược dòng, không tiến sẽ lùi, không cho phép hắn có khoảnh khắc lơ đãng nào.

“Thất ca.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Sở Dục. Sau một tiếng ‘cột kẹt’ nhỏ vang lên, Sở Dục bước vào phòng rồi dừng lại trước mặt hắn.

“Có việc?” Sở Diễm thuận miệng hỏi một câu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi tấu chương.

“Ừm.” Sở Dục gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng. “Người của chúng ta đêm qua thị tẩm, thân thể hoàng thượng đã cực kỳ suy nhược, bất quá chỉ chống được một hồi, căn bản không cách nào làm chuyện nam nữ. Sở Hạo cùng Tư Đồ tộc tựa hồ đã sớm nhận được tin tức, hiện giờ đã có hành động. Bảy giờ trong cung hơn một nửa đã thay bằng người của bọn họ.”

“Vậy sao?” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý. “Lần này Nhị ca trái lại thiếu kiên nhẫn rồi.”

“Điện hạ, Tô công công đã chờ ở ngoài điện, nói là hoàng thượng tuyên người đến ngự thư phòng kiến giá.” Ngoài cửa, Lưu Trung khom người cúi đầu.

“Thay bỏn vương bẩm lại, một chút nữa ta sẽ tới.” Sở Diễm bỏ lại tấu chương trong tay, lười biếng đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. “Mọi thứ đợi bỏn vương quay về rồi nói.”

“Thất ca.” Sở Dục một lần nữa lên tiếng giữ lại hắn.

“Còn việc khác?” Sở Diễm xoay người, mắt phượng nheo lại, trong lòng đã rõ vài phần.

“Thất ca đem Thất tẩu nhốt trong kim ốc ở Lăng Tiêu điện?”

Sở Diễm hừ nhạt một tiếng, “Sở Dục, đệ đối với phi tử của bỏn vương có phải quan tâm thái quá rồi không?”

“Thần đệ không dám” Sở Dục chấp tay, “Thần đệ chỉ là không rõ, chẳng lẽ Thất ca thực sự muốn giam nàng cả đời sao?” Kim ốc Lăng Tiêu điện do phùng thọ khéo léo tí mỉ tạo ra, có thể nói là nhà giam đệ nhất thiên hạ.

Yên tĩnh trong khoảnh khắc, Sở Diễm mới mở miệng, “Nếu như nàng cố ý như vậy, giam cả đời cũng không sao.”

Trong ngự thư phòng, Văn Đế tuổi già sức yếu ngồi dựa vào chiếc giường êm, trước mặt bày một bàn cờ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Sở Diễm bước nhanh vào, cung kính quỳ một gối xuống.

“Ừ, đứng lên đi. Tới vừa đúng lúc, bồi trẫm đánh cờ.” Văn Đế cười hiền từ, vẫy vẫy tay với hần.

“Vâng.” Sở Diễm nhắc vạt áo, ngồi xuống đối diện Văn Đế, cầm con cờ đen đặt lên trên bàn cờ. Lúc này, bàn cờ đen trắng giao nhau, tạo nên thế trận chém giết vô hình. Xuống vài quân cờ, không phải là binh kỳ mà là Sở Diễm đã thua nửa quân cờ.

Văn Đế lắc đầu cười, khoát tay. “Thôi, trăm già rồi. Diễm Nhi cùng trẫm chơi cờ nhất định mệt chết, mỗi lần đều phải hao tâm tốn sức làm sao mới có thể chỉ thua trẫm nửa quân cờ, lại không để lại dấu tích.”

Sở Diễm khẽ cười nhưng không phản bác. Văn Đế lệnh cho Tô Phúc dọn bàn cờ xuống, đổi thành hai chén trà nóng.

“Sở Hạo đã động thủ rồi, trong Cảnh Dương cung này, hơn phân nửa đều là người của hần. Con lại án binh bất động, trái lại bảo trì bình thân.” Văn Đế bụng trà nóng, nhẹ nhấp vài ngụm.

Sở Diễm lạnh nhạt, chậm rãi mở miệng, “Phụ hoàng đã nói: ‘Người ban cho nhi thần cái gì thì mới là của nhi thần. Phụ hoàng không cho, nhi thần không thể cướp được.’”

Văn Đế hừ một tiếng, lắc đầu bật cười. “Bây giờ con lại nghe lời như vậy, không sợ sai sót tiên cơ sao?”

“Tất cả mọi chuyện trong thế gian đều nằm trong lòng bàn tay phụ hoàng, nhi thần chỉ cần làm tốt chuyện trong bốn phận của mình là được.” Sở Diễm mỉm cười, nhấp trà xanh trong chén. Trong lúc này, hương trà tỏa bốn phía.

“Con đó.” Văn Đế bật cười, dùng ngón tay chỉ chỉ hần. Hiểu con không ai bằng cha, mặc dù Sở Diễm ở trước mặt ông thu lại sự sắc sảo, nhưng vẫn là một mảnh hổ có móng vuốt sắc bén.

“Cần tần mới vào cung là người của con, ngược lại là người thông tuệ, thời gian này ở cùng lão già như trẫm, ừy khuất rồi.”

Sở Diễm cười, phong thái vẫn ung dung như cũ. “Phụ hoàng là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, có thể gả cho phụ hoàng là phúc khí tích được ba đời của nàng.”

Văn Đế nói thẳng, “Đừng vòng vo với trẫm nữa, nàng ta chắc đã nói cho con rồi, thân thể trẫm đã từ từ suy yếu, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu. Nếu không tên Sở Hạo súc sinh kia cũng không dám động tay động chân.”

“Phụ hoàng phúc thọ tề thiên...”

“Được rồi, trẫm tìm con không phải để nghe những lời đẹp đẽ này.” Văn Đế ra tiếng ngắt lời hần, từ bên người lấy ra hai cuốn thánh chỉ minh hoàng đưa cho Sở Diễm.

Sở Diễm hơi nghi hoặc mở ra, sau khi xem qua lại đem thánh chỉ cuộn lại, sắc mặt lạnh như nước. “Nhi thần ngu dốt, thỉnh phụ hoàng chỉ bảo.”

Hai đạo thánh chỉ sắc phong, một là đem Ngũ công chúa Loạn Âm tứ hôn cho nhi tử của tả tướng Văn Kiếm, mà cái còn lại là đưa Loạn Âm đi Tây Hạ hòa thân.

“Trẫm không có thời gian vòng vo với con, hai đạo thánh chỉ này, chỉ có thể đưa ra một, về phần đưa ra cái nào thì do chính con quyết định. Hôm sau, Vương tử Tây Hạ sẽ mang theo sứ giả vào kinh, thời gian suy xét của con cũng không nhiều.”

“Vâng.” Sở Diễm đem thánh chỉ bỏ vào trong ống tay áo.

“Trẫm biết con cùng Loạn Âm tỷ đệ tình thâm, nhưng con phải nhớ kỹ, người muốn thành đại sự, không thể hành động theo cảm tính.”

“Nhi thần hiểu rõ.” Sở Diễm trong lòng cười lạnh, haiz, lại là thăm dò. Sở Diễm tự biết đưa Loạn Âm đi Tây Hạ hòa thân sẽ có được sự ủng hộ của vua Tây Hạ, chính là thượng sách. Nhưng việc này nhất định phải hi sinh hạnh phúc nửa đời sau của Loạn Âm. Văn Đế tất nhiên không hi vọng hần hành động theo tình cảm.

“Sắc trời đã tối, phụ hoàng sớm nghỉ ngơi, nhi thần nên cáo lui rồi.” Sở Diễm đứng dậy, cung kính chấp tay nói.

Văn Đế nhạt nhạt đáp lời, sau lại mở miệng, “Đại tướng quân Trần Viễn là tâm phúc của trẫm, tay giữ mười vạn đại quân, giờ ông ta nguyện thần phục con. Trẫm đã hạ chỉ để nữ nhi Tiết Oánh của vợ cả ông ta gả cho con làm trắc phi.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Sở Diễm một chân khụy xuống, cúi người bái, sau đó mới chấp tay rời khỏi điện.

Rời khỏi Cảnh Dương cung, Sở Diễm vẫn chưa trở lại Đông cung mà đi Thừa Càn điện của Thục phi.

Đẩy cửa vào, Ngũ công chúa Loan Âm đang chải mái tóc dài như thác nước ở trước gương đồng. Hình ảnh phản chiếu trong gương lại là bóng dáng cao lớn màu tím của nam tử. “Ban đêm xông vào Thừa Càn điện, lá gan của đệ càng lúc càng lớn rồi!”

“Đêm khuya quấy rầy, Ngũ tỷ chớ trách tội mới phải.” Sở Diễm nhẹ cười, khẽ chấp tay.

“Chuyện gì?” Loan Âm đứng dậy, gọn gàng dứt khoát hỏi. Sở Diễm rất ít khi tới Thừa Càn điện, nói vậy sự tình không nhỏ.

Sở Diễm không nói, từ trong ống tay áo rút ra hai đạo thánh chỉ, đưa tới trước mặt Loan Âm. “Hai đạo thánh chỉ, chỉ có thể xuất một, Sở Diễm thỉnh Ngũ hoàng tỷ chỉ bảo.”

Loan Âm nhìn thánh chỉ, khóe môi treo một nụ cười trào phúng. Từ xưa nhà đế vương vô phụ tử, nàng là công chúa địa vị cao quý, nói khó nghe chút, bất quá chỉ là một quân cờ trong việc tranh đoạt hoàng quyền mà thôi.

“Trong lòng đệ sớm đã có đánh giá, hà tất làm điều thừa đến tìm bốn cung.”

“Điều Sở Diễm chọn đều không phải là Ngũ tỷ lựa chọn, việc này liên quan đến chung thân của Ngũ tỷ, Sở Diễm không dám tự chủ trương.” Hắn đưa hai đạo thánh chỉ đến trước mặt nàng. Loan Âm giều cợt cười, thuận tay rút ra một phong, mở ra thật sự là thánh chỉ đem nàng tứ hôn cho Vân Kiếm. Loan Âm cầm chặt nó trong tay, giống như cảm hạnh phúc chung thân. Đây không phải là cái nàng mong chờ từ trước đến nay sao? Rõ ràng là gần trong gang tấc lại vĩnh viễn không thể chạm đến.

Sở Diễm chấp tay đứng tại chỗ, sắc mặt không chút dao động. Nếu như là lựa chọn của nàng, hắn cũng tiếp nhận.

Loan Âm đẩy tấm lụa mỏng, lay động đến ánh nến bên cạnh, ánh lửa sáng ngời chiếu lên khuôn mặt tươi đẹp động lòng người. “Sở Diễm, nhớ kỹ, lựa chọn của đệ cũng là lựa chọn của hoàng tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ta Muốn Trái Tim Của Người

Loan Âm cầm thánh chỉ mình hoàng trong tay đặt trên ngọn nến, châm lửa đốt cháy thành tro. Ánh mắt nàng mờ mịt nhìn tro đen rơi là tả trên mặt đất, trong mắt khẽ ngấn nước. Vân Kiếm, vĩnh biệt rồi, người ta yêu nhất.

“Hoàng tỷ, chẳng lẽ không hỏi hận sao?”

“Nếu như đệ không lên ngôi được, bốn cung mới hỏi hận. Đến lúc đó, chúng ta nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt.” Loan Âm phát tay áo một cái, bộ dáng già vờ ngang ngược. “Bốn cung mệt rồi, đệ cũng sớm trở về đi. Hành sự cẩn thận chút, đừng để mẫu phi ta tóm được cán chui.”

“Những gì hoàng tỷ làm cho Sở Diễm, Sở Diễm khắc cốt ghi tâm.” Sở Diễm chấp tay cúi đầu, xoay người mà đi.

Ngay lúc cửa vừa đóng lại, nước mắt Loan Âm rơi như mưa. Giữa tình thân và tình yêu, nàng chọn cái đầu. Giữa đại nghĩa và tư tình, nàng vẫn chọn cái đầu. Nàng tin tưởng, Sở Diễm sẽ là một hoàng đế tốt.

Loan Âm đứng dậy, từ trong tủ lấy ra một hộp gấm tinh xảo, trong hộp là một con châu châu bằng tre khéo léo. Nàng tùy ý đặt vào lòng bàn tay ngắm nghía. Đây là lễ vật sinh nhật của nàng, là Sở Diễm vào cung năm đó tận tay làm cho nàng. Nàng nhận được rất nhiều lễ vật sinh nhật, trong đó không thiếu kỳ trân dị bảo. Nhưng những cái đó đều là đồ vật băng lãnh không có sinh mệnh, nhưng con châu châu cỏ này lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Diễm Nhi, Ngũ tỷ tin tưởng đệ nhất định sẽ thành công.”

Khi Sở Diễm trở lại Lăng Tiêu điện, trời đã gần sáng. Cơ hồ là vô ý thức, hắn đi vào kim ốc.

Trong phòng, Thiên Dao an tĩnh ngủ trên chiếc giường vàng, khuôn mặt tuyệt thế nhỏ nhắn trắng như tuyết. Hắn ngồi xuống bên giường nàng, bàn tay ấm áp nhẹ vuốt đôi mắt tuyệt mỹ đang nhắm của nàng, cực kỳ dịu dàng, giống như vuốt ve trân bảo.

Thiên Dao ngủ không sâu, hàng mi dài rung động vài cái, liền mở mắt ra. “Là người.” Nàng lạnh nhạt nói một câu, có chút găng sức ngồi dậy, Bởi vì bướng bỉnh không chịu uống thuốc, thân thể của nàng so với ban đầu càng hư nhược. Sở Diễm không phải không đau lòng, chỉ là, đối với nàng thực sự

thất thủ vô sách, tóm lại không thể việc gì cũng dùng sức mạnh ép nàng. Nàng chán ghét, hân cũng mệt mỏi.

“Đã là giờ nào rồi?” Thiên Dao neho mắt lại, nhàn nhạt hỏi. Trong kim ốc không có ban ngày hay ban đêm, nàng cơ hồ sắp quên đi ánh nắng mặt trời là như thế nào.

“Canh năm rồi.” Sở Diễm thuận miệng trả lời, đột nhiên duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, khoe môi tà mị cong lên, dịu dàng nói bên tai nàng, “Dao Nhi nếu đồng ý thuận theo, bốn vương sẽ thả nàng ra ngoài, hửm?”

Thiên Dao cười thanh lạnh, mang theo chút châm chọc. “Thuận theo? Thuận theo cái gì, điện hạ nếu như muốn cưỡng bức, Thiên Dao sao có thể phản kháng?”

“Lại muốn chọc giận bốn vương?” Ánh mắt Sở Diễm hơi trầm xuống, giọng điệu vẫn như cũ không mất đi sự dịu dàng. Trên đôi môi mềm mại của nàng khẽ hôn xuống. “Dao Nhi, ở lại bên cạnh bốn vương không tốt sao? Có bốn vương sủng nàng, yêu nàng.”

Ánh mắt sáng ngời của Thiên Dao chớp động nhưng lại lạnh lẽo. “Điện hạ hứa cho Hàm U hậu vị, hứa cho Linh Lung muôn vạn sủng ái, lại có thể hứa cho Thiên Dao cái gì chứ?”

Ngón tay Sở Diễm xuyên qua mái tóc xoắn của nàng, đột nhiên xoay người đè nàng ở phía dưới, khoe môi ý cười càng sâu. “Dao Nhi muốn cái gì?”

Thiên Dao trầm mặc. Nàng muốn rời khỏi đây, hân đồng ý cho nàng tự do sao?

“Dao Nhi, sinh hài tử cho ta đi.” Hân tựa đầu nằm trên ngực nàng, hôn lên làn da trắng mịn của nàng, đầu ngón tay thon dài như ngựa quen đường cũ đây sa y tuyết trắng trên người nàng ra. Trong trí nhớ, ngoài giả y nhuộm máu kia, nàng chưa bao giờ mặc một màu khác. Cũng không có gì so được với màu trắng thánh khiết, càng thích hợp với sự thanh cao của nàng.

Thiên Dao bị hân đè ở bên dưới như khúc gỗ, bộ dạng thấy chết không sờn. Bất luận là hân ôm hôn, khiêu khích thế nào, thân thể của nàng cũng không chút phản ứng, đôi mắt tuyệt đẹp mở to trống rỗng nhìn chằm chằm một mảng sắc vàng chói mắt trên đầu.

“Hận bốn vương đến như vậy sao?” Hân đột nhiên lật người lại, nhanh nhẹn mặc lại y phục vừa mới cởi ra, khoe môi hiện lên nụ cười tự cao. Sự lạnh nhạt của nàng như cơn mưa trút nước xối lên dục vọng vừa mới cháy lên của hân.

Thiên Dao lạnh lùng từ trên giường bò dậy, động tác chậm chạp kéo vạt áo che ngực lại, hừ lạnh một tiếng. “Không phải hận, chỉ là không yêu thôi.”

“Thật sự không yêu sao?” Hân nghiêng người tới đưa tay nâng cằm nàng lên, cũng không mất đi sự dịu dàng, khoe môi cười tà mị.

“Đúng.” Ánh mắt nàng lạnh nhạt lại không hề nhìn thẳng vào mắt hân.

Sở Diễm hừ cười, bá đạo mở miệng, “Bốn vương sẽ khiến nàng yêu lại một lần nữa.”

Thiên Dao trầm mặc, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt lấy chiếc khăn sắc vàng.

“Trong khoảng thời gian bốn vương rời đi, nàng chắc hẳn đã xem xét kim ốc một lần? Xem ra, không thu hoạch được gì!” Sở Diễm khẽ cười, ngữ điệu thật là tùy ý, ngả ngón.

Thiên Dao tiếp tục im lặng, đúng vậy, nàng đã kiểm tra mỗi góc ngách của kim ốc nhưng vẫn không tìm được gì. Đây là ‘nhà giam’ hoàn mỹ cơ hồ không chệ vào đâu được. Nàng thuở nhỏ thông hiểu ngũ hành bát quái lại vẫn không thể nhìn ra được quy luật trong đó.

Đừng nói là ba ngày, cho dù là ba tháng, ba năm nàng cũng đừng mơ thoát ra khỏi, trừ phi...

“Điện hạ không phải hỏi Thiên Dao muốn cái gì sao? Có phải ta muốn gì điện hạ cũng đều sẽ cho hay không?”

Mắt phượng Sở Diễm neho lại, có vẻ đắm chiêu. Sau đó trầm giọng nói: “Nếu nàng muốn, bốn vương có thể cho.”

Thiên Dao cười, trong sự tuyệt mỹ lại mang theo vẻ thô lương vô hạn. Đầu ngón tay trắng nõn đặt trên ngực hân, “Ta muốn trái tim của ngươi.” Ngữ điệu tàn mạn kéo dài.

Khoe môi Sở Diễm mỉm cười, bàn tay ấm áp nắm lấy ngón tay băng lãnh của nàng, kéo lên bên môi khẽ hôn. “Được.” Vừa dứt lời, mi tâm hân đột nhiên chau lại, cúi đầu, ngực đã cắm một cây trâm cài tóc. Nắm chặt cây trâm đích thị là một bàn tay trắng nõn thon thả, mà chủ nhân của bàn tay này, thân thể hơi run rẩy, ánh mắt sáng quắc nhưng kiên định.

Máu đỏ tươi đang theo trâm cài tóc từng giọt rơi xuống, thậm chí nhuộm đỏ ngón tay trắng nõn của nàng. Trứng đỏ giao nhau có loại cảm giác đẹp lộng lẫy.

Mắt Sở Diễm không đổi sắc, thậm chí nở nụ cười còn sâu hơn. Hân cầm lấy tay nàng, dùng lực đâm cây trâm của nàng vào sâu hơn. Giống như đau đớn thương tổn đều không phải nằm trên người hân.

“Như vậy không quá quyết, ngược lại không giống nàng rồi. Phải đâm sâu mới có thể móc tim ra được.” Hân giờ tay lên, vuốt ve đôi má mềm nhũn của nàng, động tác nhẹ nhàng như tơ. “Dao Nhi muốn trái tim của bốn vương? Hay là muốn biết trong lòng bốn vương có nàng hay không?”

Thiên Dao yên lặng, lưu quang lấp lánh dao động trong ánh mắt. Nàng cắn chặt răng, nhấn tâm rút cây trâm ra khỏi ngực hần, cũng mang theo cả một cột máu.

“Điện hạ có thể rời đi chưa? Thiên Dao mệt rồi.” Nàng lạnh lùng đứng dậy, xoay lưng lại, quanh người tản ra sự lạnh lùng xa cách. Ở góc Sở Diễm không thể nhìn tới, nước mắt rơi lã chã.

Sở Diễm trầm mặc, mắt đen thâm thúy gọn sóng. Sau đó đầu ngón tay khẽ điểm nhẹ lên vai nàng, thân thể Thiên Dao liền mềm nhũn ngã xuống. Hần ôm nàng vào lòng, trong đôi mắt sâu thẳm khó biết. “Dao Nhi, Dao Nhi...” Hần đau lòng ní non.

Thiên Dao an tĩnh nằm trên giường, xung quanh yên lặng như tờ. Hàng mi dài hơi rung rung, chậm chậm mở hai mắt ra, trong mắt thanh tỉnh. Tính toán bây giờ hần là giờ Sở Diễm vào triều sớm, cũng là thời cơ tốt nhất rời khỏi.

Thiên Dao xoay người xuống giường, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất sắc vàng lạnh băng, trên nền đất còn vương vết máu chưa khô. Nàng lần theo vết máu đi đến tận cùng vách tường lạnh giá.

Vết máu liền biến mất ở đây, lòng bàn tay mềm mại của Thiên Dao chạm vào vách tường băng lãnh làm bằng vàng ròng, mặt tường bóng loáng đến mắt thường nhìn không chê vào đâu được, tinh tế chạm vào lại cảm nhận được vết tích tiềm tàng. Khóe môi Thiên Dao hơi động, hóa ra đó chính là cửa ra của nơi này. Nàng lui về phía sau hai bước, bàn tay khẽ giương lên, thăm vận nội lực mà ngực lại truyền đến một trận co rút đau đớn. Nàng theo bản năng dùng tay giữ ngực, mi tâm xinh đẹp nhú lại.

Tâm mạch bị thương ở trên dốc núi vẫn chưa khôi phục, bây giờ lại vận nội lực, ngực liền đau đớn chịu không nổi. Trán Thiên Dao lấm tấm mồ hôi lạnh, cắn chặt răng gắng sức vận công. Hần khí giữa bàn tay tụ lại đánh vào vách tường cứng, một tiếng ‘ầm’ vang thật lớn, vách tường vàng sụp đổ, ánh mặt trời bắt ngờ ập vào mặt khiến hai mắt đau đớn. Thiên Dao theo bản năng dùng bàn tay che mắt lại, mặt nhẩn lại.

Ở trong bóng tối quá lâu khiến nàng cơ hồ quên đi ánh mặt trời ấm áp. Hoà hoãn rất lâu cuối cùng mới thích ứng được. Chạm rãi mở mắt ra, chiếu vào đôi mắt đích thị là bóng hình cao lớn anh tuấn của Sở Diễm. Hần khoanh tay đứng, ánh mắt thâm thúy làm cho người không phân biệt rõ được cảm xúc. Máu trên ngực chưa khô, cực kỳ rõ ràng, hần vẫn chờ ở chỗ này.

Đôi mắt đẹp của Thiên Dao neho lại, khóe môi hiện lên nụ cười trào phúng. Tự cho mình là đúng bây giờ rốt cuộc có thể thoát khỏi hần, kết quả là, trong mắt hần bất quá chỉ là chuyện cười. Hà tất mỗi lần cho nàng một hi vọng lại dứt khoát làm nó vỡ vụn.

Nàng trầm mặc xoay người trở vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh nhàn nhạt không chút cảm xúc. Mà vòng eo lại đột nhiên bị lực giữ lấy, tám lưng đụng vào bộ ngực rắn chắc. Mùi trúc hương quen thuộc vây lấy nàng, hơi thở ấm áp vồn bên tai.

“Nhất định phải rời khỏi sao?” Hần nhạt giọng hỏi, bởi vì đưa lưng ra sau, Thiên Dao nhìn không thấy vẻ mặt không nở cùng sự đau lòng không cách nào che dấu trong mắt hần.

“Đúng vậy.” Thiên Dao gật đầu, cơ hồ không cần nghĩ ngợi.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài như có như không, sau đó, một viên thuốc đỏ đặt bên môi. Thiên Dao không hề nói gì, há miệng nuốt viên thuốc vào. Bị nhốt mấy ngày nay nàng búống bình không chịu uống thuốc, Sở Diễm lại cho nàng ăn đan hoàn có tiếng là được vật tinh luyện, thuốc trị thương tốt nhất. Nàng cũng cần dưỡng thân thể cho tốt, mới có sức lực bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Đêm Trăng Một Con Mộng U Âm (1)

“Rời khỏi bốn vương rồi thật sự không hối hận sao?” Hần vẫn áp bên tai nàng, đem thân thể nhỏ xinh của nàng trói chặt trong ngực.

Thiên Dao cười, nhạt như gió nhẹ. “Có lẽ sẽ, có điều đã không còn quan trọng nữa.”

Ngực Sở Diễm chua xót, cánh tay đặt trên eo nàng càng thu lại chặt hơn, hận không thể đem nàng dung nhập vào chính cơ thể mình. Trầm mặc rất lâu sau, bên tai là tiếng gió gào rít. Gió xuân vào tận xương cốt, càng thêm ai oán.

“Nếu đây là cái nàng muốn, bốn vương thả tự do cho nàng.” Sau khi trầm mặc thật lâu, Sở Diễm khăn khăn mở miệng, cánh tay đặt trên eo nàng chậm rãi buông ra. Hần nghĩ lần buông tay này có lẽ chính là mất đi.

Hần biết nàng yêu hần, nhưng nếu tình yêu này để cho nàng thương tổn chồng chất, hần không thể tiếp tục ích kỷ nữa. Lúc hứa hẹn với nàng, hần làm sao không biết đây chính là cảnh cáo chính mình, nếu nàng có thể ra khỏi kim ốc, lần này hần đồng ý buông tay. Chỉ là không nghĩ tới nàng lại dùng phương thức quyết tuyệt như vậy. Trong nháy mắt lúc cây trâm đâm vào trong ngực, hần mới hiểu được cái gì gọi là ‘đau đớn.’

“Người nói cái gì?” Thiên Dao xoay người, cơ hồ là không thể tin nhìn hắn. Hắn một tay giữ ngực, mi tâm nhú chặt, không biết là bởi sự đau đớn của vết thương hay là... nàng không muốn nghĩ nữa.

“Bỏ vương cho nàng đi, trước khi bỏ vương chưa đổi ý.” Hắn xoay lưng lại, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm lại thành quyền.

Thiên Dao có chút mờ mịt, sau đó lao đảo từng bước lui về phía sau. Mu bàn tay che lại đôi môi cánh hoa mới có thể ngừng khóc. Giờ phút này, bóng lưng cao lớn của hắn lọt vào trong mắt, thê lương mà cô đơn như thế. Nàng ở trong lòng thầm nói với hắn: ‘Sở Diễm, tha thứ cho sự ích kỷ của ta. Có lẽ, ta cũng không yêu chàng như trong tưởng tượng.

Thương tổn không ngừng, mãi mãi không thể là duy nhất đã khiến ta mất đi sức lực yêu chàng. Vĩnh biệt Sở Diễm, nếu có thể, chúng ta sinh tử không cần tương kiến.’

Thi triển khinh công, rất nhanh đã rời khỏi Đông cung, ngoài cửa cung Xích Diễm sớm đã chờ lâu. Bên cạnh là xe ngựa chuyên dụng của Đông cung.

“Nương nương, điện hạ lệnh cho vi thần đưa nương nương xuất cung.” Xích Diễm khom người cúi đầu.

“Làm phiền rồi.” Thiên Dao ngồi vào trong xe, thân thể mềm mại tựa vào thành xe, xuyên qua màn xe mở rộng, ánh mắt mờ mịt nhìn phong cảnh ngoài xe không ngừng lướt qua, xa lạ lại quen thuộc. Xe ngựa chậm rãi mà đi, trong lúc đó khoảng cách giữa nàng và Sở Diễm càng lúc càng xa. Có lẽ, bọn họ vốn là hai đường thẳng song song không hề giao nhau, là vận mệnh xáo trộn quỹ đạo cuộc đời vốn đang vận hành của bọn họ, làm cho chúng sai lệch mà gặp nhau. Mà hiện giờ, nên để cho sự sai lệch đó kết thúc, bọn họ lại trở về quỹ đạo trước đây, cuộc đời này không còn giao nhau nữa.

Chỉ là vì cái gì, trái tim lại đau như vậy. Lệ nhoe hai mắt. Thiên Dao biết nàng không thể nào trở về như lúc trước được nữa.

Thiên Dao như u hồn lang thang trên ngã tư đường náo nhiệt. Nàng tự do rồi, không phải sao? Nhưng mà vì sao con đường phía trước lại trở nên xa vời như vậy. Đột nhiên trong lúc đó, nhân sinh giống như đã không còn phương hướng.

“A Dao.” Mu bàn tay đột nhiên bị người phía sau kéo lấy. Quay đầu, hóa ra là Cẩm Sát.

Thiên Dao ở trong lòng cười khổ, dường như mỗi lần tinh thần sa sút không chịu nổi đều sẽ gặp phải nàng. “Tỷ tỷ, thật khéo.”

Cẩm Sát liếc nàng một cái, vừa lời vừa kéo, nhét nàng vào trong kiệu. “Đề gương mặt này gây chú ý khắp nơi, muội không sợ rước họa vào thân sao.”

“Dưới chân thiên tử, chẳng lẽ Đại Hàn hoàng triều ta không có luật pháp sao?” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại.

Cẩm Sát cười, tựa hồ như cười sự ngây thơ của nàng. “Cũng bởi dưới chân thiên tử mới có quá nhiều người không thể đắc tội.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt nhàn nhạt rơi về phía ngoài cửa sổ.

“Thầm nương nương không ngoan ngoãn ở trong cung, chạy ra phố phường xem náo nhiệt làm gì?” Cẩm Sát khẽ cười mở miệng lần nữa.

“Muội không còn là nương nương gì nữa rồi.” Thiên Dao tùy ý trả lời.

Ánh mắt Cẩm Sát khẽ biến nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ thản nhiên ban đầu.

“Hoàng cung và nhà giam không khác gì nhau, rời khỏi cũng tốt. A Dao giờ có tính toán gì không?”

Suy tư một hồi, Thiên Dao yên lặng lắc đầu. Nàng còn cần thời gian suy nghĩ, nhân sinh dài đằng đặc nàng rốt cuộc phải sống thế nào. Tư Đồ gia không thể quay lại, mà Thiên Sơn nàng không có dũng khí đối mặt với sự phụ. Lần này nàng đã quá sai rồi.

Cẩm Sát cười bất đắc dĩ, giống như tùy ý nhún vai. “Xem ra lại phải lưu lại muội rồi.”

Thiên Dao bật cười, “Thiên Dao nợ tỷ tỷ ân tình này, ngày sau ắt thỏa sẽ kết cỏ ngậm vành*.”

“Bớt lắm lời.” Cẩm Sát hờn dỗi một câu.

Thiên Dao ở trong lầu các của Cẩm Sát gần ngơ được mấy ngày. Xuân Phong lâu là kỹ viện lớn nhất để đồ, sau khi màn đêm buông xuống khách lui tới liền không dứt. Cẩm Sát lại là ca cơ đứng đầu của Xuân Phong lâu, hiển ca hiển múa cũng không thể thiếu việc bồi khách uống rượu nói chuyện, bị người sàm sỡ. Nàng luôn cười tươi như hoa, quyến rũ phong tình. Mà Thiên Dao biết nàng kỳ thực sống cũng không thoải mái.

Thiên Dao từng đề cập đến việc giúp nàng chuộc thân nhưng Cẩm Sát có sự tự tôn của chính nàng, liền cự tuyệt.

Tiết trời đầu xuân, bắt đầu tuy ấm nhưng lại vẫn lạnh, Cẩm Sát vô ý bị nhiễm phong hàn. Mấy ngày trước còn có thể gắng gượng tiếp khách, về sau bệnh tình nặng hơn cơ hồ không xuống giường được.

“Tỷ tỷ nếu như không chịu tình dưỡng cho tốt, bệnh này chỉ sợ không tốt lên được.” Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao áp vào má trong cổ tay nàng, nhẹ giọng nói.

Cẩm Sát cười, thật không lưu tâm. “Không phải chỉ là một thân thể tàn tạ bất kham sao, sống tiếp cũng chỉ là kéo hơi tàn mà thôi.”

“Tỷ tỷ hà tất nói những lời ử rữ này chứ, còn sống là vẫn còn hi vọng.” Thiên Dao cười, nhận lấy chén thuốc ấm từ trong tay tiểu nha đầu đưa đến trước mặt Cẩm Sát. Cẩm Sát cũng không nói thêm gì, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Cẩm Sát, trang điểm xong chưa? Sắp phải lên đài rồi.” Tú bà đẩy cửa vào, gương mặt già nua đầy nếp nhăn còn đang ra sức cười.

Cẩm Sát thoáng giọng người dậy, nụ cười có hơi chút mệt mỏi. “Má đừng vội, nhạc kịch này đều ở phía sau.” Ở trong chốn phong nguyệt lăn lộn nhiều năm, Cẩm Sát đã quen với nhân tình lạnh bạc. Nàng luyện thành thói quen nhưng Thiên Dao lại không thể nhìn những chuyện như vậy.

“Hôm nay tỷ tỷ thân thể không được khỏe, chỉ sợ không thể lên đài, mong ma ma thông cảm.” Thiên Dao đứng dậy, nhàn nhạt nói.

Tú bà ngay tức khắc đổi sắc mặt, thật là so với trò biến mặt diễn kịch còn nhanh hơn. “Cô nương đây là ý gì? Cẩm Sát a, rất nhiều lời má vốn không muốn nói ra, ngày đó người nghèo rót mừng tôi bán mình vào Xuân Phong lâu, má xem người như ngọc ngà, vẫn chăm sóc người tốt. Người không muốn tiếp khách má cũng không bức bách người nhưng giờ người hỏi báo má như thế nào? Hiện giờ giá càng ngày càng cao, mới bị chút bệnh nói không lên đài liền không lên đài rồi! Má mở cửa làm ăn, chẳng lẽ để cho ta tro mắt nhìn tiền tuột đi...”

Tú bà lại nhai ước chừng nói hơn nửa canh giờ. Cẩm Sát trầm mặc không nói, Thiên Dao nhú mi trầm tư.

“Má không cần nói nữa, bệnh của tỷ tỷ không cố được. Không bằng, tối nay ta thay tỷ tỷ lên đài, thế nào?”

“Người?” Ánh mắt tú bà lưu chuyển qua lại trên người Thiên Dao, mang theo vài tia kinh ngạc. “Được a, cô nương nếu đồng ý lên đài, tiền sẽ theo như giá của Cẩm Sát. Má nhất định phân đều không trả thiếu các người.”

Thiên Dao lạnh nhạt không nói, đối với chuyện này không hề bận tâm. Tú bà tự thấy mắt mặt, ngượng ngùng đi ra ngoài.

“A Dao tội gì chứ! Muội vốn xuất thân tôn quý, vốn không nên chịu vũ nhục này.” Cẩm Sát chưa dứt lời liền ho dữ dội.

Thiên Dao cười, tĩnh lặng như nước, sóng nước không động. “Xuân Phong lâu không phải chỗ ở lâu dài, A Dao chuộc thân cho tỷ tỷ nhé.”

Cẩm Sát hài hước cười, lại mở miệng, “Muội đang ăn của ta, ở chỗ ta, sao lại có thể chuộc thân cho ta?”

Thiên Dao sùng sột lại bất đắc dĩ bật cười. Nàng sao lại quên đã cùng Sở Diễm ly hôn, nàng là trắng tay ra khỏi nhà. Thiên Dao cúi đầu, gỡ trâm cài tóc bằng ngọc xanh trên đầu xuống, đây là vật đáng giá duy nhất trên người nàng.

Chú thích:

*Kết cổ ngâm vịnh: báo đáp

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đêm Trăng Một Cơn Mộng U Ám (2)

“Cái này cho tỷ tỷ chuộc thân, chắc là đủ đi.”

Cẩm Sát đẩy cây trâm nàng đưa, cười trào phúng. “Đừng vì ta mà làm bẩn nó.”

“Tỷ tỷ...”

Cẩm Sát xua tay, ngắt lời của nàng. “Muốn nhận được thì phải giao ra trước. Chẳng qua chỉ là một cuộc mua bán, ta bán mình cho đám nam nhân đó, bọn họ cho ta phú quý kim ngân. Mua bán này, không thiệt.”

Thiên Dao neho mắt lại, nửa hiểu nửa không, giống như rơi vào trầm tư.

“A Dao cô nương chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói cao tám quãng của tú bà lại vang lên ở ngoài cửa.

Thiên Dao đẩy cửa mà ra, vẫn tóc đen vấy trắng, dung nhan tuyệt lệ, không nhiễm chút bụi trần.

“Cô nương cứ như vậy?”

“Không được sao?” Đôi mắt Thiên Dao neho lại, mang theo vài phần lạnh nhạt.

“Được, đương nhiên được.” Tú bà cười nham hiểm, bà làm việc này hơn nửa đời người đương nhiên nhìn ra được Thiên Dao là một hòn ngọc thô.

“Cô nương, hôm nay Xuân Phong lâu được bao toàn bộ, người chiêu đãi là đại nhân vật cô không đắc tội nổi, cô nương cần phải lưu tâm chút.” Tú bà ra tiếng nhắc nhở.

Đại nhân vật? Thiên Dao hừ cười một tiếng, trong thiên hạ trừ phi là vương thổ, còn có đại nhân vật nào mà nàng chưa từng gặp qua.

Cầm Tú lầu các, trang trí hết sức xa hoa. Cổng chạm trổ hình rồng bị tú bà nhẹ nhàng đẩy ra, thần sắc bà tươi cười lắc lắc hông to bước vào. Thiên Dao theo sát phía sau, ôm cây đàn tỳ bà bạch ngọc khẽ cúi đầu. Chung quy không quen xuất đầu lộ diện ở chỗ phong nguyệt.

Mà trong phòng bên cạnh bàn bát tiên ngồi vây quanh mấy người, thật khiến nàng lấy làm kinh hãi. Bốn nam nhân đều là nhân trung long phượng, cầm bảo mạng xà, khí vũ hiên ngang. Tiếp khách trong phòng đều là mỹ nhân nhất nhĩ của Xuân Phong lâu.

“Lão thân bái kiến các vị gia.” Tú bà vui cười, không chút dấu vết đẩy Thiên Dao về trước.

“Đây là A Dao cô nương, nàng sẽ xướng vài khúc cho gia giải buồn.”

Thiên Dao đứng tại chỗ vẻ mặt lạnh lùng. Ngược lại nam nhân bên cạnh bàn kìm nén không được.

“Thất tẩu...”

“Sở Dục.” Sở Diễm lạnh giọng cắt ngang hẳn, khóe môi cong lên nụ cười quỷ dị, nâng chén đưa tới trước mặt hắn. Nhìn không chớp mắt, thậm chí cũng chưa từng liếc qua Thiên Dao một cái. “Sở Dục, còn không kính Tây Hạ Vương một ly.”

Sở Dục hiểu ý, nâng chén nghênh tiếp nam tử cao lớn đối diện. “Vương tử đường xa đến, Sở Dục kính vương tử một ly, biểu đạt tình hữu nghị của chủ nhà.”

Vương tử Tây Hạ - Thác Bạt Nguyên Hồng 30 tuổi, diện mạo tuấn lãng, chỉ là đôi mắt từ đầu đến cuối không dời khỏi Thiên Dao một ly. Vương tử Tây Hạ háo sắc có tiếng, nếu không, cũng sẽ không chọn Xuân Phong lâu mở tiệc chiêu đãi.

“An Thanh Vương khách khí.” Hắn cùng An Thanh Vương cộng chén, thần trí lại vẫn tự do như cũ.

“Thất thần làm gì, còn không hát đi.” Tú bà không chút dấu vết giựt lấy góc áo của Thiên Dao.

Thiên Dao gật đầu, chỉnh lại sa y rồi ngồi xuống ghé nệm ở một bên. Ngón tay thon dài trắng nõn tùy ý đụng vào dây đàn thử âm. Sau đó khúc nhạc uyển chuyển cùng tiếng hát như suối trong chậm rãi theo dòng mà ra.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu, người ở bên như cánh xuân có chết cũng không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương đây đưa vương mặc, cho dù nhân sinh ngắn đoạn, chàng tình thiếp nguyện, thiếp đợi vận mệnh thành đôi...”

Mấy nam nhân ở bàn khác yên lặng lắng nghe, lúc này trong phòng một mảng yên tĩnh.

Nam nhân bị câu đi hồn phách, nữ nhân bên cạnh chỉ là không dám lên tiếng nữa. Các nàng đều là người lăn lộn trong giới phong nguyệt, hiểu được tùy mặt gửi lời.

Bốn người bên bàn phản ứng khác nhau. Vương tử Tây Hạ ba hồn trôi đi một nửa, ánh mắt Sở Diễm u trầm, sắc mặt vô tình, tay cầm ly rượu ngọc bích chói lóa, chậm rãi uống. Máy kiếm Sở Dục chau lại, khóe mắt thỉnh thoảng lại đảo qua lại giữa Thẩm Thiên Dao và Sở Diễm. Mắt phượng Sở Hạo nheo lại, như cười như không, ánh mắt nhân nhật rơi trên người Thiên Dao.

Khúc chung nhân vị tán.

Ngay khi khúc hát kết thúc, Thiên Dao đặt tỳ bà bạch ngọc trong tay xuống. Lúc tú bà ra hiệu rót rượu cho mấy người đang ngồi, đầu ngón tay thanh mảnh đặt trên bầu rượu ngọc bích, oánh nhuận động lòng người, khiến người xem tâm ngứa khó nhịn.

Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng vươn cánh tay ra, bàn tay thô ráp bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại không xương của nàng.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh lùng nhưng không hề né tránh. Nàng có thể không kiêng nể gì nhưng lại không thể không suy nghĩ cho tình cảnh của Cầm Sát. “Vị gia này, người uống say rồi.” Nàng lạnh nhạt mở miệng, lạnh lẽ tránh thoát.

Tây Hạ Vương nhất thời thay đổi sắc mặt, kéo lấy cánh tay của nàng. “Vào nơi phong nguyệt này còn cố tỏ ra thanh cao gì, gia không chịu nổi bộ dạng như vậy.”

Sắc mặt Sở Hạo cũng lạnh đi vài phần, giờ tay nắm lấy cánh tay không an phận của Vương tử Tây Hạ. “Vương tử hà tất đi so đo với một ca cơ, ngày mai vào cung yết kiến, liền có thể cùng Ngũ hoàng muội tương kiến. Ngũ muội của bốn vương có thể nói là mỹ nhân tuyệt sắc.”

Vương tử Tây Hạ cao giọng cười to, vẻ mặt háo sắc dâm loạn. “Tối nay bốn vương muốn cùng tiểu mỹ nhân này trước, ngày mai lại đi gặp công chúa mỹ nhân.”

Sắc mặt Sở Hạo lạnh tới cực điểm, lực đạo trên tay không khỏi mạnh thêm vài phần.

Vương tử Tây Hạ bị đau không thể không buông tay Thiên Dao ra. “Vinh Thân Vương đây là ý gì?” Giọng nói ra rõ ràng mang theo tức giận, đồng thời cánh tay khác lại hướng về phía Thiên Dao.

Thiên Dao chán ghét nhũ mào, trong lúc nấn ná, một cánh tay mạnh mẽ đặt trên eo, thân thể khẽ lão đảo liền ngã vào trong một lồng ngực ấm áp. Hơi thở bất quá vẫn là mùi mực trúc quen thuộc.

“Đêm trăng một con mộng u ám, mùi dấm xuân phong nhu tình. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng cho là vô vàn quý giá.” Sở Diễm tà mị khẽ cười, ngón tay thon dài tùy ý lướt qua đôi gò má trắng nõn của Thiên Dao. Ý muốn giữ lấy không cần phải nói. Thiên Dao bị hấn vẩy trong lòng không dám động đây, nàng sao lại không biết hấn đang giúp nàng.

Sắc mặt Vương tử Tây Hạ từ đỏ sang xanh, lại không thể phát tác, bộ dáng vô cùng giống như nuốt phải ruồi bọ. Khách tùy chủ tiện, tốt xấu gì cũng là địa bàn của người ta, hấn đương nhiên không dám công khai trở mặt với S

“Vương tử, thiếp kính người một ly.” Lam Hình đi theo Sở Diễm nhiều năm, tự nhiên hiểu được ánh mắt chủ tử. Nàng bùng ly rượu sắc vàng lên, thân thể mềm mại không xương dựa vào trong lòng Thác Bạt Nguyên Hồng, cảm nỡ từ trong tay đặt trên miệng hấn. Đầu ngón tay trắng nõn đặt trên ngực hấn vẽ vòng vòng, mùi vị hấp dẫn cực kỳ.

Vương tử Tây Hạ được Lam Hình dỗ dành rất cao hứng, người Tây Hạ từ trước đến nay không câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, Thác Bạt Nguyên Hồng ở trước mặt mọi người ôm lấy Lam Hình hôn một trận. Đôi má Thiên Dao ửng hồng, mi tâm chau lại, khẽ xoay đầu. Mà mấy người khác lại giống như đang xem kịch, mấy nữ nhân tiếp khách khác thậm chí thỉnh thoảng ồn ào trên đầu.

Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao, khoe môi mỉm cười, sắc mặt im lặng. Trái lại mảy kiếm Sở Hạo chau lại, tự mình uống rượu, trong lòng cười thầm: ‘Đây chính là Sở Diễm, thường thường bất động thanh sắc lại nhẹ nhàng hoá giải được cục diện. Hóa ra trước giờ, hấn đã xem thường hấn.’

“Vương tử đừng chỉ hưởng thụ mỹ nhân không, nếm thử mỹ tửu của Đại Hàn ta nào.” Sở Dục rót đầy một ly, cùng Vương tử Tây Hạ kính lẫn nhau. Vương tử Tây Hạ háo rượu háo sắc, cơ hồ cái gì cũng không cự tuyệt. Sau ba tuần rượu người liền say đến lão đảo. Sở Hạo xưng phong nhận việc đưa hấn trở về trạm dịch, Sở Diễm Sở Dục cũng không ở lại Xuân Phong lâu thêm nữa.

Thiên Dao thoát khỏi cái ôm của Sở Diễm, hấn liền dễ dàng buông tay, tuấn nhan ôn nhuận lại xa cách giống như bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi.

Nàng lê tấm thân mệt mỏi trở lại lầu các của Cẩm Sát, vào trong phòng Cẩm Sát khẽ bắt mạch, xác nhận nàng không sao mới thoáng yên tâm.

“Sắc mặt muội muội không tốt! Dựa vào bản lĩnh của muội, vốn không nên bị người ta chiếm tiện nghi.” Cẩm Sát ho cất lực, giọng nói đứt quãng.

“Không có gì, tỷ tỷ không cần lo lắng.” Thiên Dao cười nhẹ, nói qua loa. Trong lòng chỉ nghĩ nơi này không nên ở lâu, chỉ sợ sẽ sinh chuyện. “Ngày mai A Dao muốn rời khỏi đế đô, tỷ tỷ có bằng lòng cùng muội đi Thiên Sơn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Yêu Không Phải Là Chiếm Hữu

Cẩm Sát lắc đầu bật cười, “Muội muội có lòng rồi, nhưng tỷ không muốn rời khỏi đế đô.”

Thiên Dao biết, nàng không rời khỏi đế đô là vì đang đợi một người. Cẩm Sát cũng từng xuất thân nhà quan, thuở nhỏ có một vị hôn phu chỉ phúc vi hôn, trải qua cuộc sống nhưng gấm lụa là. Về sau, phụ thân nàng phạm vào kiện cáo, gia đình lụi bại, mẫu thân lại nhiễm trọng bệnh, mới phải lưu lạc phong trần. Vị hôn phu của nàng từng hứa hẹn sẽ quay lại tìm nàng, chỉ là, một đi không trở lại. Từ xưa nam nhân khinh bạc chữ tín, đại đột oán trách chỉ là nữ nhân mà thôi.

“Tỷ tỷ vẫn còn nhớ người trong lòng sao?”

Cẩm Sát cười khổ, lại lắc đầu. “Bây giờ Cẩm Sát đã là tàn hoa bại liễu, căn bản không xứng với chàng. Ta chỉ là muốn bảo vệ lời thề này, mặc dù nó chỉ là mộng ảo.”

Thiên Dao im lặng không nói, cái nàng ấy muốn nàng có thể hiểu được.

Rời khỏi phòng Cẩm Sát, Thiên Dao quay về phòng mình. Trong phòng không đốt đèn tối đen một mảnh, đưa tay không thấy rõ năm ngón. Một mùi, nàng cũng không có tâm tư đi châm lửa, dựa vào trí nhớ đi đến bên giường, cởi vớ và trường bào xoay mình nằm lên giường nhỏ. Mà vòng eo đột nhiên lại bị một đôi tay vòng lên, thậm chí không kịp phản ứng đã bị vẩy trong một lồng ngực rắn chắc. Hôn, một nụ hôn ngập trời ngập đất kéo đến, mùi rượu nồng nặc cùng với mùi trúc hương, trong lúc này làm cho người ta ý loạn tình mê, thậm chí quên già giữa.

Nụ hôn nóng bỏng cứ giầy vò trên môi nàng, đầu lưỡi dài ngang ngực xông vào tách răng nàng ra, thậm chí mang theo một chút tức giận, bá đạo hút hết

tất cả không khí trong miệng nàng. Mười ngón tay Thiên Dao bấu chặt trên sống lưng rộng lớn của hắn. Nụ hôn hỗn độn tựa hồ như không muốn dừng lại, dọc theo xương quai xanh thẳng một đường xuống dưới. Trên ngực một con lạnh kéo tới, y phục trước ngực đã bị hắn kéo ra, trong nháy mắt tiếp theo, nụ hôn nóng hầm hập đã rơi trên bầu ngực mềm mại.

“Đừng, Sở Diễm!” Hô hấp của Thiên Dao hỗn độn, lớn tiếng mở miệng.

Hắn quả thực ngừng lại, trong bóng tối khoe môi giương lên nụ cười quỷ dị. “Bốn vương còn tưởng rằng nàng cực kỳ bằng lòng tiếp tục.” Hắn xoay người đứng lên, tùy ý chỉnh lại cẩm bào trên người. “Vì sao không phản kháng?”

Thiên Dao hừ cười một tiếng, “Coi như báo đáp điện hạ giải vây cho Thiên Dao đi.” Quả thật, nàng không thừa nhận chính mình nhất thời ý loạn tình mê.

“Vì sao không trở về Thiên Sơn, không đánh lòng xa bốn vương?” Trong giọng nói có hơi ái muội, bàn tay vuốt ve đôi gò má mềm mại của nàng.

“Điện hạ nghĩ quá rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp một câu.

Sở Diễm khẽ cười, đối với sự lạnh lùng của nàng dường như đã thành thói quen. “Nếu như không trở về Thiên Sơn thì đến phủ Văn tướng quân, biểu ca sẽ che chở cho nàng. Bây giờ Vương tử Tây Hạ đang theo dõi nàng, nơi này không nên ở lâu.” Ngữ điệu vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng lại khiến người không thể bỏ qua.

“Vương tử Tây Hạ kia chỉ sợ không đơn giản như hắn biểu hiện bên ngoài.” Thiên Dao mở miệng lần nữa, chau mày lại.

Sở Diễm lại cười, “Đã nhìn ra?”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt thăm dò nhìn thẳng vào hố mắt sâu thâm thúy của hắn. Đôi mắt đen như mực tuyệt mỹ như hàn đàm, sâu không đáy.

“Sở Hạo bao năm qua đều đến các nước du ngoạn, sớm đã âm thầm cấu kết với Hung Nô, Tây Hạ. Vương tử Tây Hạ lần này tới hòa thân, mục đích cũng không đơn thuần, đội ngũ tùy hôn của hắn đang lập trại tạm thời ngoài thành để đồ.”

Một vạn binh mã, muốn phá được để đồ, quả thực viễn vông, có điều, có thể gây chút rối loạn vẫn lại thừa sức. Sở Diễm vừa hay nắm được nhược điểm, trước mặt phụ hoàng vạch tội hắn.

“Vinh Thân Vương có chuẩn bị mà đến, điện hạ mọi sự cẩn thận là hơn.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt khẽ động.

“Nàng lo lắng cho ta?” Sở Diễm cười tà mị, cúi người xuống khẽ hôn lên môi nàng.

Thiên Dao hơi cứng ngắc đẩy hắn ra, lạnh giọng nói, “Điện hạ tựa hồ đã quên, chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi.”

Trong nháy mắt rơi vào im lặng, Thiên Dao thậm chí có thể cảm giác được từng con lông ý tứ thân thể hắn phát ra. “Thẩm Thiên Dao, đừng có xuất hiện trước mặt bốn vương. Sau này, bốn vương cũng không dám đảm bảo có thể buông tha nàng.” Giọng nói không chút nhiệt độ phá tan bầu không khí trầm mặc, hắn xoay người đứng lên, cửa phòng phát ra một tiếng đóng mở nhẹ nhàng. Sau đó trong phòng lại khôi phục lại sự yên lặng chết người.

Hắn cứ như vậy biến mất, thật giống như lúc xuất hiện, cứ như vậy không chút báo trước. Nếu không phải trên ngực còn sót lại những dấu hôn nồng sâu không giống nhau, nàng còn cho rằng chuyện này bất quá chỉ là một giấc mộng vỡ vụn.

Vốn tưởng rằng có thể tiêu sái mà rời đi, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Tứ bà thu được một lượng bạc lớn từ Vương tử Tây Hạ, tính kế Thiên Dao và Cẩm Sát. Cẩm Sát bị cản trở không còn lựa chọn nào khác, mà Thiên Dao tuy biết là cạm bẫy nhưng cũng không nhẫn tâm bỏ lại Cẩm Sát một mình. Các nàng bị vây ở trong trạm dịch dừng chân tạm thời của Vương tử Tây Hạ ngoài để đồ. Thác Bạt Nguyên Hồng đối với Thiên Dao coi như cung kính, ngược lại Cẩm Sát bị gọi đi thị tẩm mấy lần.

Trong sân, Thiên Dao khoanh tay đứng, nghênh đón hoa xuân đang nở, đóa hoa mềm mại rơi trên mái tóc đen như mực, phiêu dật xuất trần. Bất luận người ở nơi nào, nàng vĩnh viễn lạnh nhạt, tựa hồ địa ngục chỗ Thiên Dao ở cũng trở thành tiên cảnh.

“A Dao.” Một tiếng gọi nhẹ ở phía sau vang lên. Thiên Dao chậm chậm quay đầu, phía sau là ba nam nhân cao lớn, hoa phục gấm vóc, ngọc thụ lâm phong. Lần lượt là Sở Hạo, Thác Bạt Nguyên Hồng và Tư Đồ Phong. Mở miệng gọi nàng là A Dao, đương nhiên ngoài Tư Đồ Phong ra không còn có thể là ai khác.

Trên mặt Thiên Dao vẫn một vẻ lạnh nhạt, theo suy luận của Sở Diễm, ở đây nhìn thấy Sở Hạo cùng Tư Đồ Phong tựa hồ không hề kỳ lạ. Quả nhiên, rắn chuột một ổ, cùng một giuộc.

“Hình như gọi nàng là ‘biểu muội’ thì thích hợp hơn.” Sở Hạo dẫn đầu đi tới trước người nàng, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng cơ hồ có thể chảy ra nước.

“Xưng hô mà thôi, Thiên Dao không quan trọng.” Ánh mắt Thiên Dao thanh lạnh, tùy ý đáp lời, lại chuyển hướng về phía Tư Đồ Phong. “Đại ca, huynh có thể đưa A Dao và Cẩm Sát tỷ tỷ rời đi không?”

Tư Đồ Phong hơi áy náy lắc đầu, “A Dao rời khỏi Đông cung cũng tốt, muội là nữ nhân Tư Đồ gia, ở lại bên cạnh Sở Diễm vốn không phải kế sách lâu dài. Chỗ Vương tử Nguyên Hồng ngược lại lại thanh tịnh, A Dao cứ ở chỗ này dưỡng thương đi.”

Lý do cực kỳ rõ ràng, Thiên Dao lạnh lùng cười, không tiếp tục nhiều lời. Trước mắt, nàng vẫn đoán không ra mục đích bọn họ giam nàng ở chỗ này, hoặc là nói, giam nàng ở chỗ này là dự tính ban đầu của ai.

“Vương gia, thuốc của A Dao cô nương đã sắc xong rồi.” Thị nữ thanh tú bưng chén thuốc bằng sứ trắng, cung kính đứng ở một chỗ không xa.

“Đề xuống đi.” Sở Hạo đáp lại một câu, lại nhìn về phía Tư Đồ Phong và Thác Bạt Nguyên Hồng bên cạnh. “Bỏn vương có mấy lời muốn nói với A Dao, các người về trước đi.”

“Ừm.” Tư Đồ Phong gật đầu, xoay người rời đi. Ngược lại Thác Bạt Nguyên Hồng về mặt cười, cột nhà mở miệng, “Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành này hóa ra là người trong lòng Vương gia, chẳng trách không cho phép Nguyên Hồng đụng vào.”

Sở Hạo mỉm cười, bưng chén thuốc trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi. “Thác Bạt Nguyên Hồng, lời của người nói có phải hơi nhiều không. Ngũ muội của bỏn vương cũng không phải người dễ chọc, đại hôn sắp tới, người vẫn nên cẩn thận suy nghĩ kẻ sách ứng đối đi.”

“Không phải chỉ là một nữ nhân sao, lại còn cho có thể cho nàng chạy thoát.” Thác Bạt Nguyên Hồng cười hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Trong vườn, chỉ còn lại hai người Sở Hạo và Thiên Dao. Nàng yên lặng đứng tại chỗ, bóng dáng thanh lạnh cao ngạo, ánh mắt mờ mịt nhìn xa xa phía chân trời, giống như trong thế giới của nàng chỉ có mây với gió, Sở Hạo bắt quả chỉ là không khí vô hình mà thôi.

“Uống thuốc đi.” Hắn đi tới, cầm chén thuốc đưa đến trước mặt nàng. Khóe môi khẽ cười, lại quen thuộc như vậy khiến cho Thiên Dao có khoảnh khắc hoảng hốt. Đúng vậy a, bọn hắn cùng chung huyết mạch, đều từ nam nhân cao cao tại thượng kia.

“Cảm ơn.” Thiên Dao nhận lấy, miệng nhỏ uống vào. Được cực kỳ đáng, mi tâm xinh đẹp hơi nhăn lại. Sở Hạo thần nhiên nhìn nàng, theo bản năng, đưa tay vuốt lên mi tâm đang cau chặt của nàng.

“Vương gia, xin tự trọng.” Thiên Dao yên lặng lui về phía sau, tránh được cái đụng chạm của hắn.

Sở Hạo bắt đầu cười, có chút xấu hổ buông tay xuống. “Bỏn vương lại không nhận được đối đãi của nàng sao, tốt xấu gì chúng ta cũng gọi là thân thích.”

“Thiên Dao họ Thẩm, không phải họ Tư Đồ. Huống hồ, Thiên Dao và Vương gia không mấy quen biết, chẳng qua là người xa lạ mà thôi.” Thiên Dao tùy ý ngồi xuống cạnh bàn đá, trên mặt bàn đặt một bàn cờ, quân trắng quân đen lần lượt giao thoa, tán loạn vô chừng.

Cảm xúc của Sở Hạo có chút lên xuống, tính tình hắn luôn không tốt, cũng chỉ có ở trước mặt Thiên Dao mới miễn cưỡng nén xuống được. “Thiên Dao nên biết, bỏn vương thích nàng.”

“Vậy sao?” Nàng mỉm cười, đặt quân cờ trắng cầm trong tay trên bàn cờ. “Đó là chuyện của Vương gia, có quan hệ gì với Thiên Dao đâu.”

Chẳng lẽ chỉ vì hắn thích nàng, liền tùy ý giam nàng ở đây, hành vi như vậy không khác gì cưỡng đạo.

“Nghe Tư Đồ Phong nói, trên Thiên Sơn bốn mùa băng tuyết bao phủ. Nàng thuở nhỏ lớn lên tại U Minh cung, chẳng lẽ tình cảm cũng đóng băng hay sao? Bỏn vương thích nàng, liền coi như không có cảm giác?” Sở Hạo giương mày kiếm lên, có chút không vui. Hắn xuất thân cao quý, từ lúc biết chuyện đến nay, cái gì muốn đạt được chưa bao giờ không nắm trong tay. Thẩm Thiên Dao, nàng là ngoại lệ duy nhất.

Thiên Dao mất hứng cầm chặt quân cờ ngọc trong tay, ánh mắt u lãnh tao nhã nhìn hắn. Một lát sau mới chậm rãi nói, “Thích thì nhất định phải đạt được sao?”

“Đương nhiên.” Sở Hạo cơ hồ không cần nghĩ ngợi trả lời.

Thiên Dao bật cười đứng dậy, nhàn nhạt nhìn hoa nở hoa tàn trong vườn, sa y như tuyết theo gió phất lên, nhẹ nhàng không giống nhân gian. “Hóa ra, tình yêu trong suy nghĩ của Vương gia lại nông cạn như vậy. Yêu không phải là muốn đạt được, yêu cũng không phải là lý do chiếm hữu.”

Nàng yêu Sở Diễm như thế nhưng vẫn xoay người mà đi. Nếu như yêu chỉ còn lại thương tổn, vì sao lại không buông tay tự do.

“Vương gia tính khi nào thì thả Thiên Dao rời đi? Hay là lại muốn giam ta cả đời?” Nàng nhẹ cười khinh thường, nếu như nàng phải rời khỏi, người nào cũng không có cách giam được nàng. Cho đến nay, chân chính có thể giam cầm được nàng chỉ có tình yêu. Mà nàng đối với Sở Hạo không có tình yêu.

Sở Hạo từ chỗ Tư Đồ Phong đại khái biết được năng lực của nàng, vì vậy mới đưa Cẩm Sát vào nhốt chung. Thác Bạt Nguyên Hồng tuy không phải kẻ háo sắc, nhưng cũng không chịu cô đơn, liền thỉnh thoảng kéo Cẩm Sát lên giường tiêu khiển. Tiểu quốc Tây Hạ cho tới nay, đó là dựa vào Đại Hãn hoàng triều sinh tồn. Hắn đối với Thiên Dao tất nhiên là không dám xằng bậy.

“A Dao tính quay về U Minh cung sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi, Thiên Dao vẫn trầm mặc không nói.

Sở Hạo thờ dãi lại nói. “Rời khỏi một thời gian cũng được, chờ ngày khác đại cục đã định, bỏn vương sẽ phong quang nghênh nàng hồi kinh.”

Mi tâm Thiên Dao nhú chặt, có vẻ dăm chiêu. Thông minh nhanh nhạy như nàng sao lại không đoán ra thâm ý trong đó. Sở Hạo cùng Tư Đồ nhất tộc huyết mạch thân duyên, Tư Đồ Tần hứa hẹn với Sở Hạo thân càng thêm thân cũng là phải. Chỉ là, một nữ nhân như nàng sao có thể gả cho hai nam nhân, Thiên Dao tuyệt đối sẽ không theo gót mẫu thân nàng.

“Thỉnh cầu Vương gia chuyển lời cho Tư Đồ Hầu gia, để cho ông đừng quên mẫu thân ta vì sao mà chết.” Thiên Dao thanh lạnh để lại một câu, xoay người đi vào trong nhà, tựa hồ như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước. Nàng hơi nghiêng đầu, ánh mắt trời xuyên qua bóng cây liễu nhàn nhạt xuống gương mặt tuyệt mỹ của nàng.

“Cầm Sát và Thiên Dao không thân cũng chẳng quen, Vương gia không cần dùng nàng uy hiếp, Thiên Dao nếu như muốn rời đi, không ai có thể ngăn được ta.”

Sở Hạo cười, đối với bóng lưng cao ngạo nhỏ xinh của nàng nói, “A Dao, bốn vương sẽ khiến nàng chết tâm với Sở Diễm.”

Bước chân Thiên Dao khẽ ngừng, hừ lạnh nở nụ cười. “Vậy sao? Thiên Dao mỗi mắt trông chờ.”

Mùa xuân tháng ba, cỏ dài cuối xuân. Ngày hoa bay đầy trời, Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng nghênh cưới Ngũ công chúa Loan Âm.

Hỉ kiệu đỏ thắm một đường từ trong cung đi ra, tiếng chiêng trống động trời, pháo nổ linh đình, dân chúng ven đường nhao nhao quỳ lạy rất náo nhiệt. Loan Âm ngồi ngay ngắn trong kiệu lớn tám người khiêng, khăn cưới đỏ tươi bị đặt sang một bên, gương mặt tỉnh táo lạnh lùng.

“Hạ kiệu.” Lễ bộ Thị Lang hắng giọng hô.

Cổ kiệu chậm rãi hạ xuống, Loan Âm dưới cái diu của hi nương chậm rãi bước vào nội đường. Bước chân của hi nương đột nhiên dừng lại, đem bàn tay mềm mại của nàng đặt vào trong một bàn tay to dày rộng. Bàn tay này, dày rộng mà ấm áp. Loan Âm chưa bao giờ nắm tay nam tử, không biết tay của nam nhân có phải đều như vậy hay không.

Lòng bàn tay đột nhiên lạnh, Loan Âm tránh đi vài lần ngược lại lại bị hấn cầm càng chặt hơn. Mi tâm nàng nhú chặt, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến nụ cười trên tức. “Lão hoàng đế của nàng còn ngồi trên đại đường, nếu không muốn náo loạn thì ngoan ngoãn một chút.”

Hai người dựa theo phong tục Đại Hàn, bái Thiên Địa xong, hi nương đưa Loan Âm vào trong hi phòng. Trong phòng lặng ngắt như tờ, Loan Âm tự vén khăn voan lên, đánh giá toàn bộ bốn phía. Không thể nói là xa hoa, nhưng cũng không mất phẩm cấp. Ngoài phòng, tùy tùng Tây Hạ giữ ở ngoài cửa, xem ra, Thác Bạt Nguyên Hồng cũng không yên tâm đối với nàng.

Loan Âm đi đến bên cạnh bàn, chậm rãi lấy ra bao thuốc bột trong tay áo, sau đó đổ vào trong bầu rượu, nhẹ nhàng đóng đũa. Phân lượng không hề ít, không màu không vị, đủ để cho hấn ngủ tới sáng mai.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Hấn Thực Sự Yêu Người

Khóe môi Loan Âm cong lên cười tự giễu, trốn được mừng một cũng không trốn được mười lăm, nhưng nặc dù chỉ là một khắc cũng được, nàng muốn giữ thân thể trong sạch cho Vân Kiếm.

Nàng ngồi bên cạnh bàn, an tĩnh chờ đợi, trên mặt không chút biểu tình.

Nến đỏ đã cháy qua nửa, cửa phòng bị đục một tiếng bị người mở tung, một nam nhân cao lớn loạng choạng bước tới, toàn thân hi phục đỏ tươi, diện mạo tuấn lãng, khí chất không tầm thường. Đúng là Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng, phu quân của nàng.

“Công chúa mỹ nhân, để nàng đợi lâu rồi.” Hấn mập mờ không rõ mở miệng, đi về phía nàng. Trong lúc này mùi rượu ập vào mặt, Loan Âm theo bản năng nhíu mày né tránh lại vẫn tượng trưng nâng cánh tay hấn.

“Vương tử, người say rồi.”

“Ừ.” Hấn nhạt giọng đáp lại, khóe môi mỉm cười, bàn tay ấm áp nâng cằm nàng lên. “Mỹ nhân, một khắc ân ái giá ngàn vàng.”

Thân thể Loan Âm nhẹ nhàng run lên, lại vẫn cố gắng trấn định, bùng lên ly rượu ngọc bích sớm đã rót đầy trên bàn. “Không vội, Vương tử vẫn còn chưa uống rượu hợp hôn...”

“Ta vội, rượu hợp hôn cái gì, động phòng xong hãy nói.” Thác Bạt Nguyên Hồng hất ly rượu nàng đưa qua, ‘xoảng’ một tiếng giòn vang, ly rượu ngọc rơi xuống phát ra âm thanh thanh thúy. Ngay sau đó, thân thể Loan Âm nhẹ nhàng, bị hấn ôm lấy đặt lên trên giường êm rộng rãi, thân thể nặng nề áp tới, xé loạn y phục trên người nàng.

Đây là số mệnh. Loan Âm nhận mệnh nhắm mắt lại, không tiếp tục vùng vẫy vô ích. Mà đang lúc nản lòng thoái chí, sức nặng trên người đột nhiên mất đi,

nam tử kêu lên một tiếng đau đớn ngã xuống bên cạnh nàng. Loan Âm mờ mịt mở hai mắt, chiếu vào trong mắt là Thiên Dao y phục trắng như tuyết, cùng sắc đỏ trong phòng tạo thành sự tương phản rực rỡ.

“Sao lại là ngươi?”

Thiên Dao hơi bất đắc dĩ khẽ cười, “Thân bất do kỷ, ta bị Sở Hạo giam ở trong hành quán của Thác Bạt Nguyên Hồng.”

Loan Âm bối rối khép lại y phục trên ngực, nhanh chóng xuống giường đi đến trước mặt Thiên Dao, lại mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao mà xuất cung?”

Sắc mặt Thiên Dao u trầm, thần nhiên nói, “Điện hạ cho Thiên Dao tự do.”

Loan Âm hiểu ý, lắc đầu bật cười, nhẹ giọng nói thăm một câu, “Xem ra, hẳn thật sự yêu ngươi rồi.”

“Cái gì?” Thiên Dao khó hiểu hỏi.

“Không có gì.” Loan Âm khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, “Mới rồi, cảm ơn ngươi đã giúp ta. Nơi này không phải chỗ nên ở lâu, ngươi nhanh rời khỏi đây.”

Thiên Dao thoáng gật đầu, lại hỏi, “Công chúa có tính toán gì không? Vân Kiếm ca, huynh ấy còn trong lòng công chúa không?”

Loan Âm cười khỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam nhân anh tuấn trên giường. “Người ta là dao thót, ta là cá thịt. Ta còn có thể thế nào! Vân Kiếm và ta, hoặc cũng có thể nói ta và hắn chẳng qua là khách qua đường vội vàng.”

“Công chúa trái lại là người sáng suốt.” Trên giường đột nhiên truyền đến ngữ điệu lười biếng của nam nhân, Thác Bạt Nguyên Hồng chậm rãi đứng dậy, dựa vào thành giường, hai tay ôm ngực, trong mắt là một mảnh thanh tĩnh.

“Ngươi không bị ngân châm của ta đâm trúng?” Thiên Dao nhủ mi, giữa bàn tay ẩn dưới ống tay áo xuất hiện mấy cây ngân châm rất nhỏ, vận sức chờ phóng ra.

“Chút tài mọn.” Thác Bạt Nguyên Hồng khinh thường hừ một tiếng, “Nhìn không ra A Dao cô nương lại là người thích lo chuyện bao đồng.”

Thiên Dao lạnh nhạt không nói, chờ câu sau của hắn.

“Vân Kiếm là ai?” Thác Bạt Nguyên Hồng neho cặp mắt lạnh lại, nhìn thẳng vào mắt Loan Âm.

Ngực Loan Âm cả kinh lại ra vẻ trấn định, lạnh lùng đáp lại một câu. “Là người không có quan hệ gì với ngươi.” Thác Bạt Nguyên Hồng cười lạnh, đứng dậy đi tới trước mặt nàng, bàn tay giữ chặt cằm của nàng. “Bốn vương đối với hắn không có hứng thú, có điều, làm nữ nhân của bốn vương tất phải sạch sẽ.” Hắn lạnh lùng đẩy nàng ra, hướng ngoài cửa gọi, “Người đâu, nghiệm thân công chúa.”

Vài vị ma ma Tây Hạ đẩy cửa vào, sắc mặt nghiêm trang, hai ba người chế ngự Loan Âm ở trên giường. Người Thác Bạt Nguyên Hồng dẫn theo đều luyện công phu, muốn chế phục một nữ nhân mềm yếu như Loan Âm quả thực dễ như trở bàn tay.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, đừng quá đáng.” Thiên Dao nhủ mi, bàn tay giương lên, hàn khí băng lãnh đã đánh văng mấy người hầu ra. Nàng thần tốc đi tới bên giường, đỡ Loan Âm đang thất kinh dậy. Nàng sớm đã không còn sự kiêu ngạo hung hãn ngày xưa, hai tay nắm chặt vạt áo, thân thể run rẩy kịch liệt.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, ngươi không cần phải sĩ nhục bốn cung như vậy.” Nàng run giọng mở miệng, dùng lực kéo ống tay áo bên trái, một giọt thủ cung sa đỏ tươi trên cánh tay ngọc trắng nõn mướt mà.

Thác Bạt Nguyên Hồng khẽ hừ một tiếng, ngược lại xem như hài lòng. “Hôm nay tạm thời buông tha cho nàng, công chúa mỹ nhân, chúng ta còn nhiều thời gian.” Hắn kéo dài ngữ điệu lười biếng ra, mang theo ý trêu đùa. Sau đó xoay người đóng cửa rồi đi.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh, tinh thần Loan Âm dịu xuống, mới nhân dịp mở miệng, “Ngươi không nên tới quản việc không đâu của ta.”

Thiên Dao cười, nàng đương nhiên hiểu rõ. Người nàng muốn bảo vệ càng nhiều, nàng lại càng trốn không thoát ma chướng của Sở Hạo. Vừa rời khỏi hố rồng lại lọt sâu vào hang hổ, xem ra bất tự của nàng cũng chẳng tốt chút nào.

“Vương tử Tây Hạ sớm đã cấu kết với Sở Hạo, công chúa gả qua đây, đối với điện hạ không có chút ích lợi gì. Hà tất phải hi sinh vô ích. Không bằng, Thiên Dao giúp ngươi thoát đi.”

Loan Âm cười khỏ, việc đã đến nước này, nàng đâu còn đường lui. “Không thử một lần làm sao biết không được. Nếu Thác Bạt Nguyên Hồng thực sự không thể để chúng ta lợi dụng, bốn cung liền kéo hắn cùng xuống địa ngục, trừ bỏ chướng ngại này cho Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngán người, không nghĩ tới tình cảm của Loan Âm và Sở Diễm lại sâu như vậy.

Cũng giống trước đây, Thiên Dao ở trong sân hoa rơi nhẹ bày ra bàn cờ trắng đen. Từ sau khi rời đi ngày hôm đó, Sở Hạo chưa từng xuất hiện qua.

Mấy ngày gần đây, hành quán đặc biệt yên tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến bất thường, giống như con sóng lặng trước giông bão.

“Bị giam ở đây nhiều ngày, ngươi trái lại nhàn nhã tự tại.” Loan Âm bước tới, đứng lại bên cạnh.

Thiên Dao cười, đột nhiên nắm chặt quân cờ bằng lãnh trong tay. “Người sống lúc nào cũng có quá nhiều cố kỵ, ít nhất hiện tại, Thiên Dao không thể thoải mái rời đi.”

“Ngươi trái lại lòng tốt ngớ ngẩn, Cẩm Sát kia với ngươi không thân chẳng quen, sống chết của nàng liên quan gì đến ngươi đâu.” Loan Âm hừ lạnh một tiếng.

Thiên Dao mỉm cười, nhưng không trả lời.

“Nàng ta ở đây cũng không tệ, Thác Bạt Nguyên Hồng vẫn luôn qua đêm trong phòng của nàng, bốn cung ngược lại bớt đi nhiều phiền toái.”

“Lời nói này của công chúa nữ nhân thật giống đang ghen. Tối nay bốn vương liền đến phòng nàng qua đêm, thế nào?” Thác Bạt Nguyên Hồng từ xa đi tới, tuần nhan mang theo một mùi khó che giấu.

Loan Âm quay mặt, lạnh lùng đáp một câu, “Vương tử nghĩ nhiều rồi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng cũng không giận, cười ngồi xuống đối diện Thiên Dao, đem những quân cờ đen từng quân từng quân bày lại trên bàn cờ. “Người Trung Nguyên các ngươi giỏi đánh cờ, không bằng giúp bốn vương xem xem giải thế cục này thế nào?”

Thiên Dao chăm chú nhìn hán đặt từng quân cờ vào vị trí trên bàn cờ, mi tâm từ từ nhú chặt. Nàng ngược mắt, cùng ánh mắt Loan Âm giao nhau trên không, trao đổi ánh mắt, hai bên đều đã hiểu rõ.

Ván cờ này cực kỳ quen thuộc, là tác phong nhất quán của Sở Diễm, nhìn bố cục tán loạn vô chừng, nhưng lại hoàn toàn đan xen, công thủ đều có. Ngươi càng từng bước áp sát lại càng tiến sâu vào cục diện, kết cục chỉ có một, đó là — thảm bại.

Thiên Dao cười, ngón tay thon dài nhặt một quân trắng, đặt vào trên bàn cờ, sau đó thản nhiên nói, “Ván cờ này nói đơn giản thì không đơn giản, nói khó cũng không khó.”

“À..? Chỉ giáo cho?” Thác Bạt Nguyên Hồng khó hiểu.

“Nhất cô tác khí, tái mà suy, tam mà kiệt.” Nàng không nhanh không chậm đặt từng quân cờ trắng lên bàn cờ, từng bước ép sát nước cờ của quân đen, nhìn như chiếm thế thượng phong, kỳ thực sớm rơi vào bẫy của quân đen. Chỉ là sự xảo diệu dị thường của ván cờ, nếu như không nói ra, rất khó phát hiện.

Huống chi, người Tây Hạ giỏi võ công cười ngửa bán cung, không giỏi về binh pháp mưu lược.

“A Dao cô nương thông minh vô song, khó trách Vinh Thân Vương đối với nàng lại chung tình.” Thác Bạt Nguyên Hồng cao giọng nói, bước nhanh rời đi.

Thiên Dao và Loan Âm đưa mắt nhìn nhau, đều có tâm sự riêng.

“Ngươi thật bí quá hóa liễu! Nếu như hán rơi sâu vào bẫy của Sở Diễm, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Loan Âm lo lắng mờ miệng.

Thiên Dao cười, vô cùng lơ đãng. “Công chúa không phải đã nói, người này nếu không thể cho chúng ta lợi dụng, thì muốn kéo hán xuống địa ngục sao!”

Loan Âm khẽ ngán ngừ, một lát sau mới bắt đầu thở dài. “Ngươi lúc nào cũng vì hán, hà tất phải rời khỏi hán.”

Thiên Dao bật cười, sự chua xót tràn ra bên khóe miệng. Đúng vậy a, bị đau, rõ ràng nói với bản thân không được yêu nữa, lại vẫn vì hán ra sinh vào tử. Hóa ra, người ra đi nhưng trái tim vẫn đứng tại chỗ.

Liên tiếp ba ngày sau, Thác Bạt Nguyên Hồng vẫn chưa xuất hiện tại hành quán. Thiên Dao nghĩ, lúc hán một lần nữa xuất hiện chỉ sợ là tử kỳ của nàng.

“Sợ sao?” Loan Âm nhẹ giọng mờ mờ, bung lên chén sứ thanh hoa trước mặt, khẽ uống một ngụm. Sương mai của trời, cũng giống như người nàng vậy, thơm thanh nhã, cực kỳ làm người ta dễ nghiện.

“Sợ thì có thể không chết sao?” Thiên Dao cười dịu dàng, vân đạm phong khinh.

“Bốn cung sẽ tận lực che chở ngươi.” Loan Âm thấp giọng nói thầm một câu, nhưng lại yếu ớt. Hiện giờ nàng đã không còn là cô công chúa điều ngoa hung hãn ương ngạnh trong cung, muốn làm gì thì làm. Ngay cả chính mình nàng còn bảo hộ không được, làm sao bảo hộ được Thẩm Thiên Dao.

Chương 119: Hán muốn

“Công chúa có lòng rồi.” Nàng vẫn mang dáng vẻ thản nhiên như cũ, tựa hồ bất luận người nào việc gì cũng đều không tạo nổi một tia cảm xúc trong nàng. Không quan tâm hơn thua như vậy. Loan Âm đột nhiên cảm nhận được, ánh mắt Văn Kiếm thật vô cùng tốt, nữ tử xuất trần bất nhiễm như vậy, nàng tự nhận không thể so sánh.

“Gọi ta Ngũ tỷ đi.”

Thiên Dao khẽ ngán người, nâng cặp mắt sáng lên, nhàn nhạt ngó nhìn nàng, một lúc sau mới nhẹ nói hai chữ. “Ngũ tỷ.”

“A Dao!” Một tiếng nói dồn dập cắt ngang sự yên ắng trong sân, chỉ thấy Tư Đồ Phong bước qua, kéo lấy cánh tay A Dao. “Muội thật sự là kẻ điên.”

Thiên Dao cười nhẹ, nàng đương nhiên hiểu được hắn đang nói cái gì. “Đại ca tới đây, hẳn không chỉ là quở trách Thiên Dao?”

Tư Đồ Phong về mặt bất đắc dĩ, kéo nàng đi ra ngoài. “Mau đi theo ta.”

Thiên Dao cũng không hỏi nhiều, bị hắn kéo đi trước. Ở cửa vẫn như cũ bị Thác Bạt Nguyên Hồng bắt tại trận. Hai mắt hắn đỏ ngầu, gất gao trừng mắt nhìn Thiên Dao, hận không thể ăn thịt nàng.

“Thảm Thiên Dao, bốn vương giết chết ngươi!” Hắn rút bội kiếm bên hông ra, đâm về hướng Thiên Dao.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, ngươi làm càn!” Tư Đồ Phong nghiêm mặt quở trách một tiếng, giơ chiếc quạt lên ngăn cản. Quạt do sắt thiếc đúc mà thành, cùng bảo kiếm huyền thiết va vào nhau, ánh sáng chớp lóe phát ra âm thanh chói tai. Thực lực hai bên tương đương, chẳng phân biệt được, ngang tài ngang sức. Tư Đồ Phong ngăn cản đầy Thiên Dao lùi lại mấy bước, bảo kiếm Thác Bạt Nguyên Hồng nắm chặt trong tay run lên nhè nhẹ.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, chỉ cần ta còn ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đụng đến muội muội ta.” Hắn che chở Thiên Dao ở phía sau, không thể tới gần.

Một vạn tình binh, chỉ vì nữ nhân này tổn thất hầu như không còn. Thác Bạt Nguyên Hồng lửa giận dâng lên, bảo kiếm huyền thiết giơ cao trong tay nhắm thẳng hai người. “Hôm nay, bốn vương nhất định phải lấy mạng nữ nhân này, gấp thân giết thân, gấp Phật giết Phật. Tiểu Hầu gia nếu kháng kháng cổ chấp, đừng trách bốn vương vô lý.”

“Thác Bạt Nguyên Hồng, đây là đề độ Đại Hàn ta, dưới chân thiên tử, há lại cho người Tây Hạ ngươi giương oai.” Loan Âm đi tới, đứng lý hợp tình đứng trước người hắn, dáng vẻ chân cao khí ngạo, cực kỳ giống một con báo nhỏ sục sôi ý chí chiến đấu.

Thác Bạt Nguyên Hồng cười lạnh một tiếng, “Loan Âm, bốn vương tựa hồ nên nhắc nhở nàng, nàng hiện tại là Vương phi Tây Hạ ta.”

Ánh mắt Thiên Dao hạ thấp, khước môi nhàn nhạt ý cười, “Vương tử khởi binh vẫn tội như vậy, Thiên Dao không hiểu rốt cuộc phạm phải điều gì.”

“Ngươi còn giả bộ với bốn vương, bàn cờ kia, ngươi là cố tình dẫn bốn vương vào bẫy của Sở Diễm.” Trường kiếm trong tay Thác Bạt Nguyên Hồng chỉ thẳng vào ngực Thiên Dao.

Thiên Dao mặt không đổi sắc, mỉm cười, “Thiên Dao không hiểu, chẳng qua là một ván cờ mà thôi, là Vương tử nghĩ nhiều rồi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng ngán người, giơ cho nữ nhân thông minh, nói dối không chớp mắt, hóa nguy cơ thành vô hình. Nhưng một vạn tình binh của Thác Bạt Nguyên Hồng bị diệt, cục thế này bất luận thế nào cũng nuốt không trôi. “Thảm Thiên Dao, mặc dù miệng lưỡi ngươi giỏi, bốn vương cũng tuyệt không nghe lời nguy biện của ngươi.”

Dứt lời, ánh kiếm bạc lóe lên, bảo kiếm của Thác Bạt Nguyên Hồng lại hướng về phía Thiên Dao. Loan Âm không biết võ công, bị Thiên Dao đẩy sang một bên, tay áo trắng nhanh nhẹn, xẹt qua mũi nhọn của bảo kiếm. Quạt lông trong tay Tư Đồ Phong vung lên, va chạm với bảo kiếm của hắn. Một trắng một xanh một đen, ba bóng người giao nhau tại một chỗ.

“Phong, Nguyên Hồng, dừng tay.” Một tiếng nói của nam tử vang lên, bóng dáng màu đỏ tía đột nhiên tham gia vào, tách ba người ra.

“Các ngươi đang làm gì vậy? Sở Diễm đang như hổ rình mồi, các ngươi còn có tâm tư chém giết lẫn nhau!” Sở Hạo khoanh tay đứng, cơn giận dâng lên.

Thác Bạt Nguyên Hồng hai mắt vẫn đỏ bầm như cũ, sắc mặt Tư Đồ Phong cũng trầm lạnh, không chút nhượng bộ. “Hắn muốn lấy mạng A Dao, ta đương nhiên không thể ngồi yên không quản.”

Giương mặt Sở Hạo lạnh lùng, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Thiên Dao và Thác Bạt Nguyên Hồng, hai người một đậm bạc như nước, một phần nộ như lửa, trái lại vô cùng tương phản.

“Nguyên Hồng, một vạn tình binh của ngươi, bốn vương sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng. Mạng của A Dao, bốn vương muốn, thế nào?”

Thác Bạt Nguyên Hồng cắn chặt răng, hung hăng ném bảo kiếm trong tay xuống đất, “Vương gia, từ xưa hồng nhan họa thủy, nữ nhân này sớm muộn gì cũng hại chết ngài.”

Sở Hạo trầm mặc, trong lòng lại nghĩ, ‘Nếu một ngày hắn thật sự chết trong tay Thiên Dao, cũng cam tâm tình nguyện.’

“A Dao giao cho Vương gia chăm sóc, trong phủ bốn Hầu gia còn có chút việc cần xử lý, cáo từ trước.” Tư Đồ Phong cúi người cáo từ.

Thác Bạt Nguyên Hồng cũng là người sáng suốt, kéo lấy cánh tay Loan Âm rồi đi, “Cùng bốn vương về phòng.”

Trong sân, chỉ còn lại hai người Sở Hạo và Thiên Dao, nàng đậm bạc ngồi bên cạnh bàn đá, tùy ý cầm lấy chiếc tách sứ thanh hoa, đầu ngón tay trắng

nồn men theo chén ngọc bích, đặc biệt xinh đẹp quý mị.

“Không có gì muốn nói với bốn vương sao?” Sở Hạo nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Dao cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng rơi trên người hắn. “Thiên Dao đã nói, chúng ta chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Vậy Sở Diễm thì sao?” Mắt phượng Sở Hạo nheo lại.

Thiên Dao trầm mặc, một lúc sau nhẹ giọng mở miệng, “Thái tử điện hạ là huynh đệ của Vương gia.”

Sở Hạo hừ lạnh, “Hoàng gia vô phụ tử, làm sao nói huynh đệ.”

Ánh mắt Thiên Dao khẽ sầm lại, giống như có chút suy nghĩ. Trầm mặc rất lâu xong mới chậm rãi mở miệng, “Nấu đậu đốt cây đậu, đậu trong nồi đậu khóc. Vốn cùng một nguồn sinh ra, sao giết nhau quá gấp.”

Sở Hạo lạnh lùng, “Ngôi vị hoàng đế chỉ có một, mà nhi tử của phụ hoàng lại không chỉ có một. Cái này định trước là vận mệnh của chúng ta.”

“Nếu lúc đó giữa bốn vương và Sở Diễm chỉ có thể có một người còn sống, nàng hi vọng là ai?” Hắn nhẹ giọng mở miệng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Nàng yêu Sở Diễm, hắn biết. Cho nên đáp án không cần nói cũng biết.

“Thế gian an bài được pháp song toàn.” Nhẹ cười nhẹ mở miệng, thật lơ đãng.

Sở Hạo không lên tiếng nữa, thân thể cao lớn đứng khoanh tay trong sân. Trong lúc này, hai bên đều trầm mặc.

Lúc Thiên Dao trở lại nội viện, tựa hồ đã xảy ra chuyện nghiêng trời lệch đất. Thị nữ cung nhân trong viện quý hàng loạt, cửa phòng Loan Âm mở rộng, đồ sứ vỡ vụn đầy trên mặt đất.

Thiên Dao nhíu mi, bước nhanh tiến vào trong phòng Loan Âm, “Ngũ tỷ.”

Tình cảnh trong phòng khiến cho Thiên Dao chấn kinh, nàng cứng ngắc tại chỗ, lại không biết phải làm sao.

Trong phòng hỗn độn, Loan Âm ôm đầu gối tựa vào góc giường, sa y đơn bạc trên người bị xé rách hỗn độn không chịu nổi. Một gương mặt nhỏ xinh đẹp trắng bệch như giấy, trên mặt toàn là nước mắt. Thiên Dao không phải thiếu nữ đơn thuần, tự nhiên hiểu rõ vừa mới xảy ra chuyện gì.

“Ngũ tỷ.” Giọng nàng run nhè nhẹ.

Loan Âm cười trào phúng, đầu dựa vào cột giường lạnh, nước mắt trong suốt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. “Nên tới, chung quy cũng trốn không được.” Nàng cùng Vân Kiếm, cuộc đời này nhất định là hữu duyên vô phận.

Là nàng ngu ngốc, nàng ngu xuẩn, biết rõ Thác Bạt Nguyên Hồng đang trong cơn giận dữ lại vẫn đi treu tức hắn, chống đối hắn. Phương thức nam nhân trừng phạt nữ nhân, không cần máu, không cần kiếm, cũng có thể khiến cho người thống khổ. Loan Âm mới biết mùi đời, Thác Bạt Nguyên Hồng mang theo lửa giận bá đạo đòi lấy, nàng đương nhiên không dễ chịu gì. Trong tuyệt vọng cùng đau đớn, thể xác và tinh thần Loan Âm đều tổn hại.

“Ngũ tỷ, Thiên Dao đưa tỷ rời khỏi nơi này.” Bàn tay Thiên Dao nắm chặt thành quyền, bị ép buộc đau đớn, không ai có thể hiểu bằng nàng.

Loan Âm cười khổ lắc đầu, nở một nụ cười thê lương mà ai oán, hai dòng nước mắt im lặng chảy xuống. “Muội thật sự nên rời đi, mà bốn cung lại không thể đi.” Thân thể của nàng không được nữa, giọng nói nghẹn ngào, trong mắt mờ mịt. Nàng đã không còn là Loan Âm, cho dù là ngày tháng, nàng cũng không thể trở về Ngũ công chúa hung hãn ương ngạnh, không kiêng nể gì kia.

“Ta đã là nữ nhân của Thác Bạt Nguyên Hồng, ta không còn đường lui rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, thống khổ nhắm hai mắt, duỗi tay ôm chặt lấy Loan Âm “Ngũ tỷ!” Vừa mới nói ra hai chữ, giọng đã nghẹn ngào.

“Hứa với ta...” Làn môi Loan Âm hơi rung rung.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, trước mắt đã nhòe đi.

“Trở lại bên cạnh Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngán người, nàng không nghĩ tới Loan Âm lại đề xuất yêu cầu như vậy. “Ngũ tỷ...”

“Hứa với ta.” Loan Âm nghẹn ngào, cố chấp lặp lại. “Hắn là đệ đệ duy nhất của bốn cung, ta không cách nào có được, càng hi vọng hắn có được.” Thành tâm như vậy, yêu thương như vậy.

Trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao không chút sức lực gật đầu.

Loan Âm lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên má, sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ lại khôi phục lại vẻ kiên định quật cường. Thiên Dao nghĩ, bỏ lỡ công chúa Loan Âm mới đúng là tiếc nuối lớn nhất đời này của Vân Kiếm.

“Đưa ngực, khóc cái gì, muối ngay cả mình còn chăm sóc không tốt, làm sao có thể cho Sở Diễm hạnh phúc.” Đôi mắt Loan Âm vẫn ướt, lại giờ tay lau nước mắt cho Thiên Dao. Ngực Thiên Dao tê rần, giờ tay nắm lấy cánh tay Loan Âm.

“Hạnh phúc của điện hạ, Thiên Dao cho không nổi.”

“Chưa thử qua, làm sao biết được.” Loan Âm mỉm cười, ánh mắt nhìn nàng kiên định mà chân thành.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt vài phần, khóe môi trào phúng giương lên. “Thiên Dao đã thử qua, đáng tiếc, hạnh phúc của điện hạ không phải là muối.” Nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt mờ mịt nhìn phía chân trời xa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hấn Muốn

“Công chúa có lòng rồi.” Nàng vẫn mang dáng vẻ thản nhiên như cũ, tựa hồ bất luận người nào việc gì cũng đều không tạo nổi một tia cảm xúc trong nàng. Không quan tâm hơn thua như vậy. Loan Âm đột nhiên cảm nhận được, ánh mắt Văn Kiếm thật vô cùng tốt, nữ tử xuất trần bất nhiễm như vậy, nàng tự nhận không thể so sánh.

“Gọi ta Ngũ tỷ đi.”

Thiên Dao khẽ ngẩn người, nâng cặp mắt sáng lên, nhàn nhạt ngó nhìn nàng, một lúc sau mới nhẹ nói hai chữ. “Ngũ tỷ.”

“A Dao!” Một tiếng nói dồn dập cắt ngang sự yên ắng trong sân, chỉ thấy Tư Đồ Phong bước qua, kéo lấy cánh tay A Dao. “Muội thật sự là kẻ điên.”

Thiên Dao cười nhẹ, nàng đương nhiên hiểu được hắn đang nói cái gì. “Đại ca tới đây, hẳn không chỉ là quở trách Thiên Dao?”

Tư Đồ Phong về mặt bất đắc dĩ, kéo nàng đi ra ngoài. “Mau đi theo ta.”

Thiên Dao cũng không hỏi nhiều, bị hắn kéo đi trước. Ở cửa vẫn như cũ bị Thác Bạt Nguyên Hồng bắt tại trận. Hai mắt hắn đỏ ngầu, gắt gao trừng mắt nhìn Thiên Dao, hận không thể ăn thịt nàng.

“Thảm Thiên Dao, bốn vương giết chết người!” Hắn rút bội kiếm bên hông ra, đâm về hướng Thiên Dao.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, ngươi làm càn!” Tư Đồ Phong nghiêm mặt quở trách một tiếng, giờ chiếc quạt lên ngăn cản. Quạt do sắt thiếc đúc mà thành, cùng bảo kiếm huyền thiết va vào nhau, ánh sáng chớp lóe phát ra âm thanh chói tai. Thực lực hai bên tương đương, chẳng phân biệt được, ngang tài ngang sức. Tư Đồ Phong ngăn cản đầy Thiên Dao lùi lại mấy bước, bảo kiếm Thác Bạt Nguyên Hồng nắm chặt trong tay run lên nhè nhẹ.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, chỉ cần ta còn ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đụng đến muội muội ta.” Hắn che chở Thiên Dao ở phía sau, không thể tới gần.

Một vạn tính bình, chỉ vì nữ nhân này tổn thất hầu như không còn. Thác Bạt Nguyên Hồng lửa giận dâng lên, bảo kiếm huyền thiết giờ cao trong tay nhắm thẳng hai người. “Hôm nay, bốn vương nhất định phải lấy mạng nữ nhân này, gấp thân giết thân, gấp Phật giết Phật. Tiểu Hào gia nếu kháng kháng cố chấp, đừng trách bốn vương vô lý.”

“Thác Bạt Nguyên Hồng, đây là đề đô Đại Hàn ta, dưới chân thiên tử, há lại cho người Tây Hạ người giương oai.” Loan Âm đi tới, đứng lý hợp tình đứng trước người hắn, dáng vẻ chân cao khí ngạo, cực kỳ giống một con báo nhỏ sục sôi ý chí chiến đấu.

Thác Bạt Nguyên Hồng cười lạnh một tiếng, “Loan Âm, bốn vương tựa hồ nên nhắc nhở nàng, nàng hiện tại là Vương phi Tây Hạ ta.”

Ánh mắt Thiên Dao hạ thấp, khóe môi nhàn nhạt ý cười, “Vương tử khởi binh vẫn tội như vậy, Thiên Dao không hiểu rốt cuộc phạm phải điều gì.”

“Ngươi còn giả bộ với bốn vương, bàn cờ kia, ngươi là cố tình dẫn bốn vương vào bẫy của Sở Diễm.” Trường kiếm trong tay Thác Bạt Nguyên Hồng chỉ thẳng vào ngực Thiên Dao.

Thiên Dao mặt không đổi sắc, mỉm cười, “Thiên Dao không hiểu, chẳng qua là một ván cờ mà thôi, là Vương tử nghĩ nhiều rồi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng ngăn người, gọi cho nữ nhân thông minh, nói dối không chớp mắt, hóa nguy cơ thành vô hình. Nhưng một vạn tính bình của Thác Bạt Nguyên Hồng bị diệt, cục tức này bất luận thế nào cũng nuốt không trôi. “Thảm Thiên Dao, mặc dù miệng lưỡi ngươi giỏi, bốn vương cũng tuyệt không nghe lời ngụy biện của ngươi.”

Dứt lời, ánh kiếm bạc lóe lên, bảo kiếm của Thác Bạt Nguyên Hồng lại hướng về phía Thiên Dao. Loan Âm không biết võ công, bị Thiên Dao đẩy sang một bên, tay áo trắng nhanh nhẹn, xẹt qua mũi nhọn của bảo kiếm. Quạt lông trong tay Tư Đồ Phong vung lên, va chạm với bảo kiếm của hắn. Một trắng

một xanh một đen, ba bóng người giao nhau tại một chỗ.

“Phong, Nguyên Hồng, dừng tay.” Một tiếng nói của nam tử vang lên, bóng dáng màu đỏ tía đột nhiên tham gia vào, tách ba người ra.

“Các ngươi đang làm gì vậy? Sở Diễm đang như hổ rình mồi, các ngươi còn có tâm tư chém giết lẫn nhau!” Sở Hạo khoanh tay đứng, con giận dâng lên.

Thác Bạt Nguyên Hồng hai mắt vẫn đỏ bầm như cũ, sắc mặt Tư Đồ Phong cũng trầm lạnh, không chút nhượng bộ. “Hắn muốn lấy mạng A Dao, ta đương nhiên không thể ngồi yên không quản.”

Gương mặt Sở Hạo lạnh lùng, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Thiên Dao và Thác Bạt Nguyên Hồng, hai người một đậm bạc như nước, một phần nộ như lửa, trái lại vô cùng tương phản.

“Nguyên Hồng, một vạn tính bình của ngươi, bốn vương sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng. Mạng của A Dao, bốn vương muốn, thế nào?”

Thác Bạt Nguyên Hồng cắn chặt răng, hung hăng ném bảo kiếm trong tay xuống đất, “Vương gia, từ xưa hồng nhan họa thủy, nữ nhân này sớm muộn gì cũng hại chết ngài.”

Sở Hạo trầm mặc, trong lòng lại nghĩ, ‘Nếu một ngày hắn thật sự chết trong tay Thiên Dao, cũng cam tâm tình nguyện.’

“A Dao giao cho Vương gia chăm sóc, trong phủ bốn Hầu gia còn có chút việc cần xử lý, cáo từ trước.” Tư Đồ Phong cúi người cáo từ.

Thác Bạt Nguyên Hồng cũng là người sáng suốt, kéo lấy cánh tay Loan Âm rồi đi, “Cùng bốn vương về phòng.”

Trong sân, chỉ còn lại hai người Sở Hạo và Thiên Dao, nàng đậm bạc ngồi bên cạnh bàn đá, tùy ý cầm lấy chiếc tách sứ thanh hoa, đầu ngón tay trắng nõn men theo chén ngọc bích, đặc biệt xinh đẹp quý mị.

“Không có gì muốn nói với bốn vương sao?” Sở Hạo nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Dao cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng rơi trên người hắn. “Thiên Dao đã nói, chúng ta chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Vậy Sở Diễm thì sao?” Mắt phượng Sở Hạo nheo lại.

Thiên Dao trầm mặc, một lúc sau nhẹ giọng mở miệng, “Thái tử điện hạ là huynh đệ của Vương gia.”

Sở Hạo hừ lạnh, “Hoàng gia vô phụ tử, làm sao nói huynh đệ.”

Ánh mắt Thiên Dao khẽ sầm lại, giống như có chút suy nghĩ. Trầm mặc rất lâu xong mới chậm rãi mở miệng, “Nấu đậu đốt cây đậu, đậu trong nồi đậu khóe. Vốn cùng một nguồn sinh ra, sao giết nhau quá gấp.”

Sở Hạo lạnh lùng, “Ngôi vị hoàng đế chỉ có một, mà nhi tử của phụ hoàng lại không chỉ có một. Cái này định trước là vận mệnh của chúng ta.”

“Nếu lúc đó giữa bốn vương và Sở Diễm chỉ có thể có một người còn sống, nàng hi vọng là ai?” Hắn nhẹ giọng mở miệng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Nàng yêu Sở Diễm, hắn biết. Cho nên đáp án không cần nói cũng biết.

“Thế gian an bài được pháp song toàn.” Nhẹ cười nhẹ mở miệng, thật lơ đãng.

Sở Hạo không lên tiếng nữa, thân thể cao lớn đứng khoanh tay trong sân. Trong lúc này, hai bên đều trầm mặc.

Lúc Thiên Dao trở lại nội viện, tựa hồ đã xảy ra chuyện nghiêng trời lệch đất. Thị nữ cung nhân trong viện quý hàng loạt, cửa phòng Loan Âm mở rộng, đồ sứ vỡ vụn đầy trên mặt đất.

Thiên Dao nhíu mi, bước nhanh tiến vào trong phòng Loan Âm, “Ngũ tỷ.”

Tình cảnh trong phòng khiến cho Thiên Dao chấn kinh, nàng cứng ngắc tại chỗ, lại không biết phải làm sao.

Trong phòng hỗn độn, Loan Âm ôm đầu gối tựa vào góc giường, sa y đơn bạc trên người bị xé rách hỗn độn không chịu nổi. Một gương mặt nhỏ xinh đẹp trắng bệch như giấy, trên mặt toàn là nước mắt. Thiên Dao không phải thiếu nữ đơn thuần, tự nhiên hiểu rõ vừa mới xảy ra chuyện gì.

“Ngũ tỷ.” Giọng nàng run nhè nhẹ.

Loan Âm cười trào phúng, đầu dựa vào cột giường lạnh, nước mắt trong suốt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. “Nên tới, chung quy cũng trốn không được.” Nàng cùng Văn Kiếm, cuộc đời này nhất định là hữu duyên vô phận.

Là nàng ngu ngốc, nàng ngu xuẩn, biết rõ Thác Bạt Nguyên Hồng đang trong cơn giận dữ lại vẫn đi treu tức hắn, chống đối hắn. Phương thức nam nhân trừng phạt nữ nhân, không cần máu, không cần kiếm, cũng có thể khiến cho người thống khổ. Loan Âm mới biết mùi đời, Thác Bạt Nguyên Hồng mang theo lửa giận bá đạo đòi lấy, nàng đương nhiên không dễ chịu gì. Trong tuyệt vọng cùng đau đớn, thể xác và tinh thần Loan Âm đều tổn hại.

“Ngũ tỷ, Thiên Dao đưa tỷ rời khỏi nơi này.” Bàn tay Thiên Dao nắm chặt thành quyền, bị ép buộc đau đớn, không ai có thể hiểu bằng nàng.

Loan Âm cười khổ lắc đầu, nở một nụ cười thê lương mà ai oán, hai dòng nước mắt im lặng chảy xuống. “Muội thật sự nên rời đi, mà bản cung lại không thể đi.” Thân thể của nàng không dừng được run rẩy, giọng nói nghẹn ngào, trong mắt mờ mịt. Nàng đã không còn là Loan Âm, cho dù là nguy trang, nàng cũng không thể trở về Ngũ công chúa hung hãn ương ngạnh, không kiêng nể gì kia.

“Ta đã là nữ nhân của Thác Bạt Nguyên Hồng, ta không còn đường lui rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, thống khổ nhắm hai mắt, duỗi tay ôm chặt lấy Loan Âm. “Ngũ tỷ!” Vừa mới nói ra hai chữ, giọng đã nghẹn ngào.

“Hứa với ta...” Làn môi Loan Âm hơi rung rung.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, trước mắt đã nhòe đi.

“Trở lại bên cạnh Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngán người, nàng không nghĩ tới Loan Âm lại đề xuất yêu cầu như vậy. “Ngũ tỷ...”

“Hứa với ta.” Loan Âm nghẹn ngào, cố chấp lặp lại. “Hắn là đệ đệ duy nhất của bản cung, ta không cách nào có được, càng hi vọng hắn có được.” Thành tâm như vậy, yêu thương như vậy.

Trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao không chút sức lực gật đầu.

Loan Âm lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên má, sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ lại khôi phục lại vẻ kiên định quật cường. Thiên Dao nghĩ, bỏ lỡ công chúa Loan Âm mới đúng là tiếc nuối lớn nhất đời này của Vân Kiếm.

“Đưa ngọc, khóc cái gì, muội ngay cả mình còn chăm sóc không tốt, làm sao có thể cho Sở Diễm hạnh phúc.” Đôi mắt Loan Âm vẫn ướt, lại giờ tay lau nước mắt cho Thiên Dao. Ngực Thiên Dao tê rần, giờ tay nắm lấy cánh tay Loan Âm.

“Hạnh phúc của điện hạ, Thiên Dao cho không nổi.”

“Chưa thử qua, làm sao biết được.” Loan Âm mỉm cười, ánh mắt nhìn nàng kiên định mà chân thành.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt vài phần, khóe môi trào phúng giương lên. “Thiên Dao đã thử qua, đáng tiếc, hạnh phúc của điện hạ không phải là muội.” Nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt mờ mịt nhìn phía chân trời xa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Hãy Để Ta Đến Yêu Chàng

Lại là trầm mặc thật lâu, nàng phảng phất như rơi sâu vào thế giới của chính mình. Bóng lưng nhỏ xinh lại lộ ra sự cao ngạo quật cường.

“Cái điện hạ muốn không phải là Thiên Dao, mà là giang sơn cẩm tú ngàn dặm.”

Loan Âm bắt đầu dĩ vãng, đứng dậy đi tới bên người nàng, cầm lấy hai tay lạnh lẽo của nàng, dịu dàng che chở trong lòng bàn tay. “Nếu muội biết rõ toàn bộ những gì Sở Diễm từng trải qua, muội sẽ hiểu được, hắn vì sao lại chấp nhất ngôi vị hoàng đế như thế.” Khóe môi Loan Âm treo một nụ cười, cũng tràn đầy trào phúng. Sống trong hoàng gia, đây chính là bi ai của bọn họ.

“Vị trí băng lãnh kia, lại liên quan đến mạng của hắn, cùng với mạng của mọi người bên cạnh hắn. Nếu hắn không đi tranh, không đi cướp, thì chỉ có một con đường chết. Vân hoàng hậu cả đời không tranh thế sự, lại rơi vào ô nhục hận mà chết. Đây là hoàng gia, không có thù tặc tình thân, toàn bộ chỉ có quyền lợi trùng trùng.”

Thiên Dao cúi đầu trầm mặc, thế nên Loan Âm không cách nào thấy rõ biểu tình giờ phút này của nàng, chỉ có thể theo thân thể đang run nhè nhẹ của nàng mà phán đoán, nàng đã có chút xúc động.

“Ngũ tỷ, cho muội chút thời gian, được không?” Giọng của nàng, mong manh đến không thể nghe thấy.

“Ừm. Bản cung không ép muội.”

Đêm đó, Thiên Dao tựa hồ nằm một giấc mộng thật dài thật dài. Trong mộng, phồn hoa rực rỡ, màu đỏ rực rỡ chói cả hai mắt...

Tây Thiên Vương cung.

Hôm nay là một ngày náo nhiệt, thần tiên lớn lớn nhỏ nhỏ trên trời kể cả thượng danh hào, không một ai quên, đều đã chuẩn bị hậu lễ đến Tây Thiên cung uống một ly rượu mừng. Mấy trăm năm qua, Thiên cung bình lặng đến thậm chí nhàm chán, hiện giờ, nhóm thần tiên đều đặc biệt thích xem náo nhiệt. Huống hồ, Tây Thiên Vương Chúc Dung mừng Thái tử Trường Cầm cùng tiên nữ Bồng Lai thành hôn, có thể nói là tiệc vui lớn nhất trong mấy ngàn mấy vạn năm tới.

Tiếng hi nhạc linh đình, mặc dù là cung điện thanh lạnh nhưng đều bị quấy nhiễu.

Liên Y không chút sức lực ngồi bên cạnh giường, dịu dàng hỏi một tiểu tiên nga bên cạnh, “Đây là âm thanh gì?”

“Là, là...” Tiểu tiên nga âm ừ rất lâu, cũng chưa nói ra nguyên nhân. Thái tử thành hôn, chuyện lớn như vậy, cả thiên cung ai ai cũng biết, cũng chỉ giấu giếm vị trước mặt này thôi.

“Điện hạ đâu? Liên Y rất lâu chưa gặp ngài rồi.” Liên Y dịu dàng nói thắm một câu, giống như tự hỏi lại giống như tự làm bầm lâu bầu.

Tiểu tiên nga cúi đầu xuống cực thấp, không dám lên tiếng nữa.

Cửa phòng ‘cột kẹt’ một tiếng bị người đẩy ra, nam tử cao lớn anh tuấn, toàn thân mặc tiên bào cảm tú bước vào trong phòng.

“Điện, điện hạ?” Giờ này Thủy Quân nên ở trước điện bái đường, sao lại xuất hiện lúc này?

Tiểu tiên nga mặc dù vẻ mặt nghi hoặc cũng không dám hỏi nửa câu, cực kỳ thức thời khom người lui ra ngoài, cũng đóng chặt cửa phòng cho bọn họ.

“Thủy Quân!” Liên Y mừng rỡ, giống như bướm bướm nhào vào lòng hắn.

“Liên Y.” Thủy Quân thấp giọng gọi một tiếng, dùng đầu ngón tay nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên. Nàng thật đẹp, dù là yêu nhi lại sinh ra xinh đẹp như vậy, cho dù là tiên nữ Cửu Thiên cũng không cách nào so sánh với nàng. Chỉ nhìn đã khiến tâm ngựa khó nhin, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

“Thủy Quân.” Liên Y nhàn nhạt gọi lại một câu, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn hôm nay rất kỳ lạ, nàng chưa thấy bao giờ.

Hắn ôm lấy nàng, cũng không dịu dàng giống như trước, đôi bàn tay nóng bỏng du tẩu theo đường cong thân thể mượt mà của nàng.

“Thủy Quân.” Liên Y sợ hãi gọi, đôi mắt sáng trong nhút nhát ngó nhìn hắn, đáng vẻ khổ sở động lòng người lại càng mê người. Hắn một đôi mắt đen sặc, đồng tử đột nhiên mở rộng, giống như phát cuồng bắt đầu xé rách sa y trên người nàng, nụ hôn đặt trên da thịt như tuyết trên cổ nàng.

“Đừng mà, Thủy Quân, ta sợ.” Liên Y nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đánh vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Lần đó ý loạn tình mê xong, Thủy Quân đều đồ dành nàng một lúc, cũng chưa từng đụng qua nàng. Mà hắn của lúc này, trong mắt chỉ có dục vọng, lại không chút tình cảm. Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, mạnh bạo đánh ngã nàng trên giường. Một khắc sau, thân thể nặng nề áp xuống.

“Không, ngươi không phải Thủy Quân, ngươi là ai?” Liên Y run rẩy lui về phía sau, tròng lớn đôi mắt hoảng sợ.

Nam tử cười lạnh, tay áo dài khẽ phất, trong nháy mắt biến hoá, thế nhưng lại là Hòa Kỳ Lân, chất của Tây Thiên Vương, là đồ háo sắc có tiếng trong Thiên cung.

“Hòa Kỳ Lân, ngươi đồ cầm thú này. Ta là nữ nhân của Thủy Quân.”

“Thủy Quân? Thủy Quân của nàng đang ở tiền điện thành hôn với Bồng Lai tiên nữ, hắn đã không cần nàng nữa. Chẳng bằng theo ta, yên tâm, Kỳ Lân ca ca sẽ thật thương nàng.” Hòa Kỳ Lân cười bỉ ổi, như nham thú vô tội.

Liên Y mắng hắn là cầm thú, không sai, hắn vốn là cầm thú. Làm sao có tính người.

Liên Y bị hắn vây ở bên dưới, nàng tuy là yêu nhi nhưng vẫn có tâm hổ thẹn, dùng hết toàn lực phản kháng. Hòa Kỳ Lân lại không ngờ một yêu nhi lại không thức thời như vậy, hắn càng có không được càng cấp bách. Thân thể gắt gao áp trụ nàng.

“Thủy Quân!” Nàng khóc hô một tiếng, nước mắt trong veo theo khoé mắt chảy xuống. Nàng không tin, Thủy Quân của nàng sẽ không gạt nàng. Hắn đã nói, hắn sẽ không cưới Bồng Lai tiên nữ làm vợ, hắn chỉ yêu nàng.

Đột nhiên, một làn khí lạnh lẽo to lớn từ thân thể Liên Y phát ra, mặc dù là Hòa Kỳ Lân tu hành ngàn năm lại không cách nào ngăn cản. Hắn bị bắn văng ra mấy trượng, khí huyết trong ngực dâng lên, một ngụm máu tươi phụt ra. Hắn chấn kinh tròng lớn hai mắt, bất quá chỉ là một tiểu yêu tu hành trăm năm lại có tu vi như vậy.

Thừa dịp hắn đang hoảng hốt, Liên Y trốn ra ngoài phòng, lập tức đi đến trước điện. Mà chiếu vào mắt đích thị là màu đỏ chói rực, nơi nơi đều là một màu đỏ tươi, Liên Y chỉ cảm thấy trước mắt từ từ nhòe đi. Nàng như một con thú chết bước đi, từng bước đi tới trước mặt Thủy Quân, trên người hắn là hi phục đỏ tươi, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng trào phúng.

“Thủy Quân, chàng vẫn lại lừa ta.” Liên Y không khóc, ngược lại cười tuyệt mỹ, lại lan tràn sự thể lương vô hạn. Nụ cười kia lại làm đau đớn trái tim Thái tử Trường Cầm. Hắn cố nén đau lòng, lạnh giọng quát lớn với nàng.

“Liên Y, ai cho phép nàng tới đây, rời khỏi đây cho bốn vương.” Hắn lạnh lùng đẩy nàng ra, giọng gào mồm to mắt, không dám nhìn nàng, nhìn chỉ càng

thêm đau. Là hấn ích kỷ giữ nàng lại, lại không thể cho nàng hết thấy những gì nàng mong ước. Cho nên hấn càng muốn dùng toàn lực bảo hộ nàng.

Liên Y vẫn cười như cũ, lại từng bước lùi về sau, hai tay ôm chặt lấy y phục hỗn độn trên ngực. “Ta thà rằng chưa từng tới Tây Thiên Vương cung, chưa bao giờ gặp chàng. Thủy Quân, chàng đúng là vẫn lừa ta.”

Thủy Quân cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng, lúng túng đụng vào nàng lại bị nàng lạnh lùng đẩy ra. “Liên Y, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Y cười tuyệt vọng, lệ đã chảy xuống gò má. “Đây là cái gọi là Tiên giới sao? Dùng thủ đoạn ti tiện ý mạnh hiếp yếu, đầu đầu cũng là tình cảm giả dối. Ta cũng không muốn gặp các người nữa, ta hận, Thủy Quân, ta hận chàng.”

Hôm nay có thể nói Tây Thiên Vương cung khách quý đầy nhà, chúng tiên nhân đều về mặt nghi hoặc, châu đầu rì tai lại không ít. Tây Thiên Vương từ trước đến nay danh tiếng tốt, sắc mặt cơ hồ lạnh đi vài phần.

“Hóa Kỳ Lân.” Ông nổi giận gầm lên một tiếng, rõ ràng sai người đi coi chừng yêu nữ này, ai lại nghĩ tới nàng vẫn chạy tới quấy rối.

Thủy Quân lạnh lẽo nhìn Hóa Kỳ Lân, lại lướt mắt nhìn y phục hỗn độn của Liên Y, không khó hiểu được xảy ra chuyện gì, trong lúc này lửa giận dâng lên rồi cuộc không còn quản gì nữa.

“Hóa Kỳ Lân, người quả thật chán sống, dám cả gan đụng vào nữ nhân của bốn vương.” Trong ngực hấn đột nhiên xuất hiện một cây đàn cổ thất huyền, tiếng đàn nổ vang, âm sóng bắt đầu nổi lên đánh về phía ngực Hóa Kỳ Lân, uy lực mười phần.

“Thủy Quân, làm càn.” Tây Thiên Vương Chúc Dung hô lên một tiếng, che ở trước người Hóa Kỳ Lân, đưa tay cản lại đòn tấn công của Thủy Quân. “Nghịch tử, lại vì một yêu nữ mất đi chừng mực, bốn vương quyết không thể lưu nàng ta.” Tây Thiên Vương dứt lời, giương tay đánh một chưởng về phía Liên Y, một quả cầu lửa lớn trong nháy mắt bao phủ quanh thân nàng. Liên Y đích xác là hoa sen trăm năm trên Tuyết Phong, sao có thể ngăn cản được Tam vị chân hóa của Tây Thiên Vương Chúc Dung.

“Đừng.” Thủy Quân hô lên một tiếng, phi thân che trước mặt nàng. Quả cầu lửa vĩ đại rơi thẳng vào ngực hấn, đàn cổ thất huyền phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong nháy mắt vỡ vụn. Máu tươi trên khóe miệng Thủy Quân so với hi phục trên người còn tiên diễm hơn.

Sắc mặt hấn trắng xanh như tờ giấy, lại ôm chặt Liên Y trong lòng giống như trân bảo. “Liên Y, ta chưa từng nghĩ muốn gạt nàng.”

“Thủy Quân, thật xin lỗi, là ta hiểu lầm chàng.” Hai mắt Liên Y đầm lệ, bắn loạn lau đi vết máu trên môi hấn.

Một chương kia của Tây Thiên Vương chính là muốn chấm dứt mạng của Liên Y, dùng mười phần pháp lực, đánh vào người Thủy Quân cũng muốn lấy nửa cái mạng.

Hấn cười vô tội với nàng, đôi mắt đen như mực, sâu trầm như biển, thâm tình ngóng nhìn nàng, bên tai lại nhẹ giọng ní non. “Liên Y, ta yêu nàng.”

“Thủy Quân.” Liên Y bị hấn ôm vào trong lòng, quanh người hàn khí bốc lên, bóng dáng hai người từ từ mờ hồ biến mất.

“Thủy Quân!” Thiên Dao kinh sợ kêu lên một tiếng, tình dậy sau cơn ác mộng, đôi má toàn là nước mắt. Cánh tay đơn bạc đặt trên ngực, thờ dốc dồn dập. Đôi mắt trong suốt bị nhòe nước. Nàng vô lực nhắm mắt, hai hàng nước mắt trong suốt theo mi mắt chảy xuống, rơi trên làn môi rung rung, mang theo vị chua xót.

Nàng rút cuộc đã hiểu đôi mắt thâm thúy kia, kiếp trước Thủy Quân kiếp này Sở Diễm. Kiếp trước kiếp này, chân tình duy nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Giao Dịch

Kiếp trước, Liên Y không nên khăng khăng cố chấp như vậy, thế cho nên bọn họ đành bỏ lỡ nhau. Vậy kiếp này thì sao? Nàng không muốn bỏ lỡ, có lẽ, nên cho Sở Diễm một cơ hội, cũng là cho bản thân một cơ hội.

Quay về bên cạnh hấn, suy nghĩ này bắt đầu dâng lên trong lòng, điên cuồng dâng lên trong lòng giống như cỏ dại, không cách nào áp chế.

Mặc dù nàng bị vây ở hành quán của Thác Bạt Nguyên Hồng nhưng lại chưa bị giam cầm tay chân. Có thể là Sở Hạo quá mức tự phụ, cho rằng thật sự có thể chế trụ nàng.

Với công phu của Thiên Dao cộng thêm sự trợ giúp của Loan Âm, nàng dễ dàng có thể rời khỏi hành quán. Chỉ là, xuất cung không dễ, muốn vào trong cung khó càng thêm khó. Vì vậy, Thiên Dao đến phủ Thừa tướng, đưa nàng quay về bên cạnh Sở Diễm đối với Vân Kiếm mà nói dễ như trở bàn tay.

Vân Kiềm an bài cho nàng ở trong biệt viện tại tướng phủ, cũng vô cùng thật lòng hỏi nàng, “A Dao, muội thật sự nghĩ rõ ràng chưa? Huỳnh hiểu rõ tính cách của Sở Diễm, bỏ qua lần này, chỉ sợ hần sẽ không để muội rời khỏi nữa đâu.”

Thiên Dao nhẹ cười, gật đầu. “Vân Kiềm ca có lẽ cũng hiểu Thiên Dao, muội sẽ không dễ dàng ra quyết định, nhưng một khi đã quyết thì sẽ không thay đổi.” Mặc dù con đường này gian nan hơn so với trong tưởng tượng, mặc dù có thể bị đâm đến đầu rơi máu chảy, nàng cũng không thay đổi.

“Thân thể hoàng thượng đã như đèn cạn dầu, cuộc tranh giành của điện hạ cùng Vinh Thân Vương lại chưa rõ ràng. Hiện giờ, vạn nhất Sở Diễm thất bại, muội còn có thể toàn thân rút lui. Nếu như trở về bên cạnh hần...”

“Hần sẽ không thua.” Thiên Dao giọng gao cất ngang lời hần, cảm xúc thoáng kích động, đôi mắt trong veo sáng quắc kiên định. Có thể ý thức được bản thân mình không không chế được, Thiên Dao bình tâm lại, một lát sau lại nói, “Nếu hần thua, Thiên Dao bằng lòng cùng hần gánh vác hậu quả.”

Hậu quả này chính là chết, bọn họ hiểu trong lòng nhưng không nói ra. Vân Kiềm không tiếp tục nhiều lời, khẽ thở dài, thản nhiên nói, “Được rồi, hôm nay muội nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai ta sẽ an bài cho hai người gặp nhau.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu.

Vân Kiềm phát tay mà đi, đi tới cửa, giọng nói Thiên Dao lại vang lên sau người.

“Loan Âm công chúa, tỷ ấy...” Làn môi Thiên Dao rung rung vài cái, lời nói ra khỏi miệng cơ hồ không thể nghe được.

“Cái gì?” Vân Kiềm hơi mờ mịt nhìn nàng.

“Không, không có gì.” Thiên Dao lại lắc đầu, ở trong lòng hần, từ trước tới giờ Loan Âm đối với hần bất quá là cảm xúc nhất thời, tùy hứng mà làm. Lại không biết, đó lại là tất cả chân tâm của một nữ tử. Thiên Dao nghĩ, việc đã đến nước này, hần không biết cũng tốt, ít nhất, sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Vân Kiềm cười nhạt một tiếng, ôn nhu dặn dò, “Sớm nghỉ ngơi đi.”

Vân Kiềm hẹn hần đến biệt viện trong phủ, Sở Diễm thực sự tìm không được đầu mối. Phụ hoàng trước nay kiêng kỵ hoàng tử cầu kết trọng thân trong triều, thế cho nên, mặc dù là cậu, hần cũng rất ít gặp. Vân Kiềm cũng không phải không biết điều này, hiện giờ diễn kịch là đang diễn tuồng nào?!

“Sur huynh hẹn Thất ca tới tướng phủ dùng trà, đợi hơn nửa canh giờ cũng không thấy người, quả thật không hiểu vì sao.” Sở Dục vô vị thưởng thức chén trà xanh trong tay.

“Là đệ cứ đòi theo tới, biểu ca vẫn không bày Hồng Môn Yến đối với bốn vương, có gì mà không an tâm.” Sở Diễm vô tình đáp một câu, cầm chén sứ thanh hoa trong tay nhẹ uống một ngụm, hương trà tỏa khắp bốn phía. Một bộ văn đàm phong khinh, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ.

Sở Dục tự làm mất mặt, liền không nhiều lời nữa.

“Điện hạ, Vương gia, công tử nhà nô tỳ chưa hồi phủ, sợ hai vị chờ lâu phiền muộn, không bằng an bài ca cơ xướng điệu hát dân gian nghe một chút.” Đại nha đầu trong phủ khom người dò hỏi.

Sở Dục lập tức mất tính khí, lại nổi cáu. “Sur huynh quả thật nhàm chán. Bốn vương cũng không có thời gian rảnh ở đây nghe khúc.” Hần đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Mấy ngày gần đây, quận chúa Đông Ca thường xuyên về nhà thân mẫu, khuôn mặt già của Dự Nam Vương còn kéo dài hơn cả núi Trường Bạch, hậu viện đều đã náo lên, hần đâu còn tâm tình nghe khúc.

Sở Dục rời đi xong, nha đầu cũng cực kỳ thức thời khom người lui ra ngoài. Sở Diễm thảnh thơi ngồi tại chỗ, tay cầm chén trà, khẽ môi nở nụ cười. Ngăn cách bởi một bức rèm che thủy tinh, ca cơ ngồi trong rèm, giọng nói trầm nhẹ kiều mỹ, nghe được xương cốt cũng muốn rụng rời.

“Điện hạ muốn nghe gì?”

“Tùy ý.”

“Thực xin lỗi, nô tỳ không biết khúc ‘Tùy ý’ này.” Nữ tử trong màn không nóng không lạnh trả lời.

Ý cười trên môi Sở Diễm càng sâu, lại mở miệng, “Người biết khúc nào thì xướng cái đó đi.”

Im lặng trong khoảnh khắc, trong màn truyền ra tiếng đáp lại. “Vâng.”

“Có lẽ là người kiếp trước, có lẽ là duyên kiếp sau, sai ở kiếp này tương kiến, lại thêm một đoạn ân oán không kết quả. Cùng thế sự hóa mây khói, đợi biển xanh hóa ruộng đồng, lại chúc đoạn tình duyên này, lại chúc đoạn tình duyên này.”

Một khúc kết thúc, nữ tử ảm ập chưa động, tỳ bà bạch ngọc trong tay sáng bóng thanh lạnh cũng thanh ngạo như chủ nhân của nó vậy. “Điện hạ tin có kiếp trước không?”

Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, trong lúc hoảng hốt trong đầu hiện ra lại là bức họa bích khắc đá cổ xưa trong Già Diệp tự, với ánh mắt mong mỏi của Thiên

Dao, nhàn nhạt hỏi một câu, “Người còn nhớ sao?”

“Có lẽ có đi, nhưng bốn vương không tin cái này.” Sở Diễm thanh lạnh đáp lại một câu.

Đã là kiếp trước, là những gì đã xảy ra, không cách nào thay đổi, hà tất phải phí tâm tư. Hắn không tin số mệnh, chỉ tin chính mình.

Nữ tử trong màn lác đầu bật cười, đây mới là Sở Diễm. Hắn không tin thần phật, hắn bẩm sinh chí khí vương giả, nhất định là hắn muốn đem toàn bộ giấu dưới chân.

Bức rèm lác lư, phát ra âm hưởng thanh thúy, Thiên Dao y trắng hơn tuyết, mái tóc đen dài tung bay bên eo, giữa tóc cài một cây trâm ngọc xanh, dưới ánh nến le lói phát ra vẻ lấp lánh lóa mắt. Tất cả như chưa từng thay đổi, phát sinh có lẽ chỉ là nỗi nhớ điên cuồng của nàng đối với Sở Diễm.

Sở Diễm nhẹ cười, đứng dậy đi tới trước người nàng, đưa tay nâng cằm của nàng lên, mắt phượng tuyệt mỹ thâm thúy, thậm chí mang theo vẻ cân nhắc, làm cho người ta không phân biệt được cảm xúc của hắn lúc này. “Đã chịu quay về bên cạnh bốn vương?”

Thiên Dao cười, nhàn nhạt gật đầu. Ngay sau đó người đã bị hắn trói chặt vào lòng. Chóp mũi quanh quẩn mùi mực trúc quen thuộc. Hơi thở ấm áp phả bên tai, ngửa ngáy lại mang theo tê dại.

“Thiên Dao, ta nhớ nàng.”

Ngàn câu vạn chữ đều không chống lại một câu ngắn ngủn ‘Ta nhớ nàng’ của hắn, giọng nói trầm thấp khàn khàn, mê hoặc mà ái muội. Ngực Thiên Dao tê rần, cánh tay mềm mại vòng lên eo hắn. “Ừm.” Nàng nhàn nhạt đáp lại, đôi mắt sáng trong nhòe nước.

Hắn lại hôn thấm thiết trên môi nàng, trầm giọng nói: “Thật sự nghĩ kỹ muốn quay về bên cạnh bốn vương sao? Bốn vương nói qua, không có lần nữa, bốn vương tuyệt sẽ không buông tay.”

Hắn đã cho nàng tự do bay lượn, là nàng vứt bỏ trời xanh bay trở về bên cạnh hắn. Bỏ qua lần này, hắn sẽ không cho nàng cơ hội thoát đi nữa. Sở Diễm giờ phút này đương nhiên không biết, vì yêu hắn, Thiên Dao đã bẻ gãy cánh chim bay lượn.

Thiên Dao dịu dàng cười, bàn tay nhỏ ấm lạnh nắm lấy bàn tay dày rộng của hắn. “Sẽ không buông tay nữa, bất luận con đường phía trước thế nào, Thiên Dao sẽ cùng chàng đi. Sở Diễm, hãy để ta đến yêu chàng.”

Sở Diễm cười, đôi mắt thâm thúy khê dậy sóng, ý cười trong vắt cùng sự ái muội không chút che giấu. “Dao Nhi đến yêu ta thế nào, hửm?” Hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn xuống. Đầu lưỡi linh hoạt tùy ý đoạt lấy trong miệng nàng, hận không thể tận hưởng tất cả sự ngọt ngào đẹp đẽ này.

Nỗi khổ phân li lâu ngày, một nụ hôn nhiệt tình hiển nhiên không thể thỏa mãn hắn. Bởi vì đang ở khách đường phủ Thừa tướng, cũng không có giường êm rộng rãi. Tay áo Sở Diễm quét qua, chén sứ trên bàn trà đều bị hất rơi xuống đất. Hắn khom người bế nàng lên, ấn xuống mặt bàn cứng bóng loáng.

“Đừng, nơi, nơi này không được.” Thiên Dao bối rối phản đối, nhiệt độ cực nóng bỏng trên người hắn làm cho nàng kinh hãi.

“Vì sao không được, bốn vương bây giờ muốn nàng.” Hắn bá đạo đáp lại một câu, một nụ hôn mạnh bạo đặt xuống, lưu luyến triền miên. Thiên Dao chống không nổi lực đạo của hắn, tình trong như đã mặt ngoài còn e, tùy theo tâm ý hắn.

Thiên Dao bị hắn hôn đến không cách nào thở được, vùng vẫy, vặn vẹo thân thể, da thịt chạm thân mật càng gây kích thích dục vọng của nam nhân. Sở Diễm không những không buông tay, ngược lại tấn công càng mãnh liệt. Thiên Dao giờ bàn tay nồn nà, chống vào ngực hắn, mà đối với Sở Diễm mà nói, không có chút lực sát thương, ngược lại càng quyến rũ đưa tình.

Sở Diễm giãy vò cả một đêm, Thiên Dao ngất trong ngực hắn. Khi bình minh tới, vẫn đang chìm trong giấc ngủ say. Sau khi hoan ái kịch liệt xong, đôi má ửng hồng, hàng mi thon dài phủ bóng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Lần Sau Dịu Dàng Hơn Một Chút (1)

Sở Diễm nhất thời dâng trào cảm xúc, cúi đầu thâm tình hôn lên trán nàng. “Dao Nhi, ta có thể tin tình yêu của nàng không?”

Thiên Dao vẫn ngủ say như cũ, đáp lời hắn là tiếng gõ cửa thỉnh thỉnh. Giọng nói cả lo sợ phát phơ của Sở Dục vang lên ngoài cửa. “Thất ca, tình thâm chi hận đêm xuân ngắn, nhưng quân vương không thể không lên triều. Hơn nữa, thân thể Thất tẩu yếu đuối, huynh bớt giãy vò, dù sao thì tể thủy trưởng lưu*.”

Hắn vừa dứt lời, cửa phòng ‘két’ một tiếng bị người từ trong đẩy ra. Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao bước dài ra khỏi phòng. Nàng nghiêng mặt áp vào ngực Sở Diễm, tóc mềm trên trán bị gió thổi tán loạn, dung nhan tuyệt mỹ khiến người nhìn không được mà yêu mến.

“Chuẩn bị xe, hồi cung thôi.” Hắc bình thân đáp một câu, hoàn toàn không giống như nam tử sau khi hoan ái.

Sở Dục cùng Vân Kiếm hơi khom người cúi đầu, lại không nhiều lời nữa. Tối qua xảy ra chuyện gì, bọn họ đều biết rõ. Loanh quanh một vòng, Thiên Dao chung quy vẫn trở về bên cạnh Sở Diễm.

Trở lại Đông cung trời vẫn còn sớm, Sở Diễm ôm Thiên Dao đang ngủ say một đường thẳng về Lăng Tiêu điện, tuy trên người nàng quần áo lông cáo dày nặng, nhưng trong Đông cung đều là người thông minh, vừa thấy liền biết phát sinh chuyện gì. Lúc này, Đông cung cơ hồ như nổ tung.

Trong Ý Hà điện, Linh Lung nửa dựa trên song cửa sổ, một khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tràn ngập u oán. Nàng cười khổ, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân cũng có một ngày như oán phụ khuê phòng, ngoại trừ si ngốc chờ đợi cũng không biết làm gì. Sớm đã chán ghét những ngày tháng đao gươm nhuộm máu, bây giờ, lại điên cuồng nhớ đến. Ít nhất khi đó, có thể cùng hắn vào sinh ra tử, trong đôi mắt thâm thúy của hắn chỉ có mình bóng dáng nàng.

Linh Lung nghĩ, có lẽ nàng sai rồi, nàng không nên để bản thân nhập cung. Bây giờ, nàng và những nữ nhân kia có gì khác nhau.

“Nương nương, điện hạ hồi cung rồi.” Tiểu nha đầu hấp tấp xông tới, thở hồng hộc.

“Thật sao?” Linh Lung mừng rỡ, vội vàng nhìn gương đồng chỉnh lại váy áo, lại gài một cây trâm trâm châu vào giữa búi tóc, lúc này mới hài lòng. “Điện hạ ở đâu, Lăng Tiêu điện? Hay là thư phòng?”

Hắn vốn đáp ứng buổi tối ở cùng nàng, nhưng hắn cả đêm không về, lần đầu tiên, hắn thất tín với nàng.

“Điện hạ trở về Lăng Tiêu điện, nhưng, nhưng ngài ôm Thẩm trắc phi về.” Tiểu nha đầu ấp a ấp úng, ánh mắt khiếp đảm dò xét Linh Lung, sợ bản thân nói sai chữ nào. Vị nương nương này tuy nói xưa nay tính tình tốt, nhưng chung quy vẫn là chủ tử.

Linh Lung ngây ngốc trong phút chốc, lại cười khổ, phảng phất như ni non tự nói: “Nàng trở về rồi, nàng ta vẫn trở về rồi.”

Linh Lung vẫn không cách nào tiếp tục giữ tinh táo tự phụ, nàng không nghe theo sự ngăn cản của Hồng Mai cùng Ngao Tuyết, vẫn cứ xông vào Lăng Tiêu điện.

Đang là giờ lâm triều, Sở Diễm không có ở đây, trong điện cực kỳ an tĩnh. Hai tiểu cung nữ xinh đẹp gác ở ngoài phòng, nhìn thấy Linh Lung tiến đến, thì nhau quỳ gối thi lễ. “Nô tỳ tham kiến trắc phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lại, giờ tay tính đẩy cửa phòng ra lại bị hai tiểu cung nữ ngăn lại.

“Hồi bẩm nương nương, Thẩm trắc phi đang ngủ say, điện hạ có phân phó qua, bất luận ai cũng không được làm phiền.” Tiểu cung nữ vẻ mặt cung kính, nhưng lời nói lại lạnh lùng xa lạ, từng chữ từng câu giống như đâm vào tim Linh Lung, đau đớn.

Linh Lung khẽ cười khổ, cũng không làm khó cung nhân, quay người theo đường cũ trở về. Đi ra mấy bước lại dừng chân, chậm rãi quay đầu. Khung cửa sổ trong phòng nửa mở, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, trên chiếc giường màu vàng đỏ, Thiên Dao yên tĩnh ngủ say. Dưới chân gấm vàng đỏ là thân thể trần trụi mềm mại xinh xắn, làn da trắng nõn lộ ra ngoài, bị che kín bởi những dấu hôn sâu cạn không giống nhau. Linh Lung chỉ cảm thấy hết sức chói mắt, ngực đau kịch liệt, cơ hồ không cách nào thở được.

Trong lúc vô tri vô giác, nàng không biết chính mình làm sao trở về Ý Hà điện, sau khi trở về liền bệnh nặng một trận. Sở Diễm mỗi ngày đều đến thăm nàng, mà mỗi lần, Linh Lung đều né tránh không gặp, từ chối hắn ở ngoài cửa. Sở Diễm bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể phân phó hai tỷ muội Hồng Mai Ngao Tuyết chăm sóc nàng kỹ càng.

“Nương nương, người sao phải khổ vậy chứ. Người đối đầu với điện hạ như vậy, chỉ làm hao hết sự nhẫn nại của điện hạ, làm lợi cho nàng ta thôi.” Hồng Mai nửa ngồi ở bên giường, bón từng muỗng thuốc cho nàng.

Linh Lung thống khổ ho một tiếng, nuốt xuống nước thuốc chua đắng. Một lúc sau mới chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày nay, điện hạ đều ở chỗ Thẩm Thiên Dao sao?”

Hồng Mai buông tiếng thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, “Thẩm trắc phi vẫn chưa từng rời khỏi Lăng Tiêu điện. Mấy ngày nay, điện hạ đều phê duyệt tấu chương ở trong Lăng Tiêu các.”

Linh Lung trầm mặc, ánh mắt từ từ ảm đạm. Trong lúc này, chỉ thấy Sở Diễm càng ngày càng xa nàng, nàng rốt cuộc bắt không kịp hắn rồi.

“Nương nương, người nghe nô tỳ khuyên một câu đi, đừng giận đối với điện hạ nữa. Đông cung vô số giai lệ, hoàn phi yến gầy*, bên cạnh điện hạ cái gì không thiếu nhất đó chính là nữ nhân. Từ khi người bị bệnh, thời gian này, điện hạ mỗi ngày đều đến thăm người. Nô tỳ nhìn ra được điện hạ đối với nương nương có tình. Nhưng nếu cứ như vậy mất dần đi, chỉ làm cạn hết tình ý của điện hạ.”

Linh Lung vẫn trầm mặc như cũ, trong lòng lại vô cùng phức tạp. Hồng Mai là lão nhân trong cung, nhìn thấy nhiều vận mệnh nữ nhân trong cung, Linh Lung không thể không thừa nhận, từng câu từng chữ của nàng đều trúng điểm quan trọng.

“Người lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hồng Mai đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Hồng Mai đi xong, Linh Lung vén chăn xuống giường, như tượng gỗ tiến về trước cửa sổ, giờ tay đóng chặt cửa sổ xong, sau đó xoay người, nhàn nhạt mở miệng nói, “Ngài có thể đi ra rồi.”

Trong phòng vẫn im lặng như tờ, một lát sau, một bóng đen từ trên trời phi xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nền đất trơn bóng, không một tiếng động.

“Người quả thật không giống những nữ nhân khác, bản vương trái lại đã xem thường người.” Sở Hạo khoanh tay đứng, lạnh lùng cười.

Linh Lung trái lại cực kỳ trấn định, xoay người ngồi xuống một bên ghế, thuận tay bưng lên nước trà xanh trên bàn, “Vĩnh Thân Vương tự xông vào Đông cung, không biết muốn làm gì?”

Sở Hạo lại cười, không tiếp tục quanh co. “Bản vương tới đây, muốn cùng người đàm phán giao dịch.”

Linh Lung hừ cười một tiếng, mang theo vài tia châm chọc. Nàng cùng Sở Diễm vào sinh ra tử, mặc dù giữa bọn họ đang có mâu thuẫn, cũng tuyệt đối không để bị Sở Hạo lợi dụng. “Vương gia hình như nghĩ sai rồi, Linh Lung sẽ không bán đứng điện hạ.”

Sở Hạo cười lạnh, hất vạt áo ngồi xuống vị trí bên cạnh nàng, “Là người nghĩ sai rồi, bản vương và Sở Diễm tranh đấu công bằng, còn khinh thường những thủ đoạn hạ lưu này.”

“Công bằng? Vương gia là dòng họ Tư Đồ, sau lưng là Tư Đồ gia tay nắm giữ trọng binh. Mà điện hạ hai bàn tay trắng, toàn bộ những gì người có được đều dựa vào chính mình. Chẳng lẽ Vương gia cho rằng cái này cũng là công bằng!”

Mắt phượng Sở Hạo nheo lại, lộ ra vẻ tà mị. Trái lại là một nữ tử sắc sảo, ánh mắt của Sở Diễm quả thật không tệ. Nhưng chỉ cần là nữ nhân sẽ bị ghen tuông làm đầu óc mù mẫm, cái hấn nữ nhân lợi dụng là trái tim ghen tị của nàng mà thôi.

“Đối tượng bản vương muốn giao dịch với người, không phải Sở Diễm mà là Thẩm Thiên Dao.”

“Thẩm Thiên Dao?” Linh Lung khó hiểu nhíu mày.

Sở Hạo không nên ở Đông cung quá lâu, liền gọn gàng dứt khoát nói ra mục đích đến. “Bản vương thích Thẩm Thiên Dao, cái này cũng không phải là bí mật. Người ghen tị, hoặc nói ra là ghen ghét nàng, cái này cũng không phải là bí mật gì.”

“Vậy thì sao?” Linh Lung không nhanh không chậm mở miệng.

“Bản vương cảm thấy, chúng ta có thể làm một vụ trao đổi. Bản vương muốn có được Thiên Dao, người cũng có thể giải quyết địch nhân lớn nhất của mình.” Sở Hạo thảnh thơi nói xong, bộ dạng hoàn toàn nắm chắc thắng lợi trong tay. Hấn sinh ở Hoàng gia, nhìn thấy nhiều nữ nhân hậu cung tranh sủng, độc nhất không qua được trái tim nữ nhân, không có ai hiểu rõ hơn hấn.

Linh Lung nheo đôi mắt đẹp, nàng thừa nhận, đề nghị của Sở Hạo đích thực đánh động nàng. “Vương gia muốn Linh Lung làm gì?”

Hiển nhiên con cá đã cắn câu, hoàn toàn nằm trong dự kiến. Sở Hạo cười, lại nhàn nhạt mở miệng. “Rất đơn giản, chẳng qua là phối hợp với bản vương diễn một vở khổ nhục kế. Sở Diễm là người trọng tình trọng nghĩa, tình ý mười mấy năm của người với hấn, há có thể nói buông là buông.”

Linh Lung cười, có chút tự giễu. “Vương gia xem trọng Linh Lung rồi. Chỉ cần không làm hại đến điện hạ, đề nghị của Vương gia, Linh Lung nguyện ý phối hợp. Chỉ là ta không hiểu, Thẩm Thiên Dao rồi cung mấy ngày, dựa vào thế lực của Vương gia, muốn giam cầm một nữ nhân vốn không khó, hà tất phải hao tâm tốn sức như vậy?”

Ánh mắt Sở Hạo u lạnh, giống như đang suy nghĩ gì, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng. “Bản vương muốn thân thể một nữ nhân dễ như trở bàn tay. Mà đối với Thẩm Thiên Dao, cái ta muốn là lòng của nàng.”

Hấn muốn nàng mất hết hi vọng với Sở Diễm, hấn muốn nàng cam tâm tình nguyện

Ở chỗ khác, trong Lăng Tiêu điện, toàn bộ bình yên như thường.

Sở Diễm ngồi trên giường êm, tập trung xem tấu chương trong tay. Thiên Dao bị hấn vây ở trong lòng, vô vị ngắm nghía một góc áo của hấn. Đôi mắt sáng lưu động, hàng mi dài chớp chớp như cánh bướm.

“Đừng có quấy.” Sở Diễm mỉm cười kéo bàn tay nhỏ không an phận của nàng ra, yêu chiều khẽ hôn lên môi.

Thiên Dao mỉm cười, lại dựa vào trong ngực hấn. “Hôm nay điện hạ không đi Ý Hà điện sao?”

Khóe môi Sở Diễm giương lên, tuần nhan không đổi. Bàn tay tùy ý nâng cằm nàng lên. “Dao Nhi hi vọng bản vương đi sao?”

Chú thích:

*Tể thủy trường lưu: tiết kiệm xài lâu

*Hoàn phi yến gầy: Dân gian Trung Quốc lưu truyền câu nói này để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà

Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn. Dùng để hình dung mỗi người đều có nét đẹp riêng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.